

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

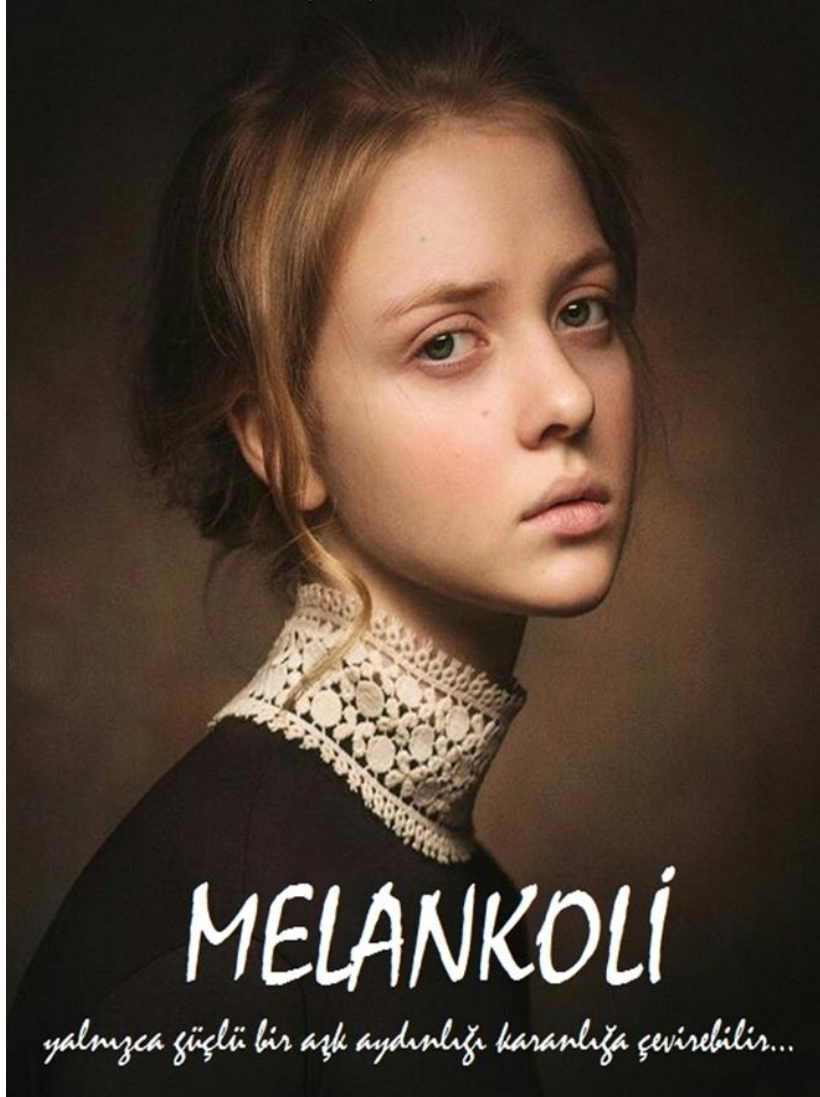
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÖLGE SERİSİ 2

MELANKOLİ

yalnızca güçlü bir aşk aydınlığı karanlığa çevirebilir...

MELANKOLİ

GÖLGE SERİSİ 2

TUBA ARIK

“Geceleyin gözüün ışığı söndüğünde, insan bir kandil yakar kendine; yaşarken ölüye dokunur uykusunda; uyanırken uyuyana.”

Herakleitos

Yüzmeç

Gregor Samsa bir sabah huzursuz düşlerinden uyandığında kendini yatağında kocaman bir böceğe dönüşmüş buldu.¹

Boyası dökülmüş, köşedeki derin çatlakla onun üzerine inşa edilmiş örümcek yuvasına büyük bir dikkatle bakarken aklımdan geçen tek şey Samsa'nın hikâyesi olmuştu nedense. Ama tam da burada, bu köhne tavanı izlerken kim olduğumu, en önemlisi nerede bulunduğumu çözmeye çalışırken hatıralar bir arı oğlu gibi zihnime çullandı. İşte o an bildiklerimi ters yüz eden bir gölgeyle karşı karşıya geldim.

Üzerime doğru eğilmiş bu gölge, bir zamanlar kaybettiğim anneme o denli benziyordu ki, neredeyse onu gerçekten annem sanabilirdim. Saniyenin onda biri kadar geçen sürenin akabinde o tanıdık gölgeye bir yenisi daha eklendi. Babamdı, evet, ta kendisi.

İki gölgeden gelen abartılı sevinç tınları kulağımı çınlatırken gözlerimi sıkı sıkıya kapattım. Bunlar doğru değildi, olamazdı. Bir rüya görüyor olmalıydım.

En önemlisi de ben, ölü olmalıydım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Başımda şiddetli bir ağrı var. Fırtınadan çıkmış gibiyim. Ya da uçurumdan yuvarlanmış. Durmadan dönüp duran bir girdabın içindeyim sanki. Bulantım hat safhada.

Gördüklerime anlam vermeye çalışarak bir kez daha açıyorum gözlerimi. Ama değişen bir şey yok. Yine aynı

¹ Franz Kafka, Dönüşüm.

manzara. Uzak mı uzak bir yerden fırlayıp gelmiş anılar gibiler. Orada öylece durup bana bakıyorlar. Ne garip! Tepki veremiyorum, sadece bakıyorum. Konuşuyor anılar, benden de cevap bekliyorlar. Fegel, diyorlar.

Feg.

Feg, diye düşünüyorum. Yıllardır bu adı duymuyorum. Belki de yüzyıllardır. Korkutucu geliyor bu his. Tüylerim diken diken oluyor. Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimi bir kez daha açıp kapatıyorum.

Sonra, bir şok daha.

İşte tam oradalar. Altın sarısı saçlar, gökyüzünü kıskandıracak masmavi gözler. Hırçın bakışlara eklenen merhamet ve heyecan. Coşkulu bir sevinç dalgası.

Lelis'le Defi. Tanrım. Bunların olmaması gerekiyordu. Ölmüştüm ben, uzun, çok uzun bir zaman önce. Biriyle.

Biri?

Petra.

Bir ateş düşüyor kalbimin ortasına. Gözlerimden yaşlar boşanıyor. Engel olamıyorum. Onun görüntüsü zihnimin ortasına oturuyor.

Bütün beceriksizliğimle konuşmaya çalışıyorum. Olmuyor, saçma bir kıkırtı çıkıyor dudaklarımın arasından. Beyaz önlüklü bir adam üzerime doğru eğiliyor. Hiçbir şey anlamıyorum. Beynimi delen bir matkap var. Oydukça oyuyor. Anılarımın, yaşadıklarımın özüne hızla inerken ne kadar acı birikmişse aynı hızla yüzeye çıkarıyor.

Gölgeler konuşuyor, gölgeler dolaşıyor. Bense sadece olan biteni çözmeye çalışıyorum.

“Fegel.”

Hayır, diyorum başımı olumsuzca sallayarak. Bu gerçek olamaz. Bütün bunlar bir rüya. Beni mahvetmek için Tanrı'nın üzerime saldırdığı bir kâbus. Başka açıklaması olamaz.

“Fegel, beni duyuyor musun?”

Yutkunuyorum zorlukla.

Gölgeler gittikçe uzaklaşıyor ama birisi kalıyor. Hiç olmayacak birisi. Hiç olmaması gereken birisi.

Korkuyla bakıyor bana, sevinçle bakıyor, telaşla bakıyor. En çok da aşkla.

Evet, aşk. Öyle büyük bir aşkla bakıyor ki, hisleri kendinden taşıp benim üzerime yığılıyor. Kocaman bir yük. Eziliyorum altında. Nefes alamıyorum. Yumuyorum gözlerimi bir an için. Lütfen, diye geçiriyorum içimden. Dua ediyorum. Yalvarıyorum sonra, deli gibi yakarıyorum. Gözlerimden akan yaşlara inat bir Plath şiirinde duraklıyorum:

*Dibi biliyorum, diyor.
En kalın köklerimle onu yokluyorum.
Siz ondan korkarsınız, ben korkmuyorum.
Daha önce de dibe vurdum.²*

² Sylvia Plath, Karaağaç şiiri

2

Dönüş

Hastane odaları farklı şeyler hissettirir insana. Bende hissettirdiği tek şey güçlü bir acıydı. Anlam veremediğim, içinden çıkamadığım hünerli bir acı. Yürütmeye çalıştığım bir gemi gibiydi zihnim, neden burada olduğumu anlamaya çalışıyordum ama bunu bir türlü başaramıyordum.

Zihnimi yokladığımda kendime dair hatırladığım tek şey Petra'yla birlikte öldüğümüzdü. Ondan sonrası yoktu. Ne bir anı, ne bir görüntü, ne de bir his. Kocaman bir boşluk. Sanki hiç yaşanmamış gibi. Son kalan parçayı da yok etmek istercesine onunla olan bitenler siliniyorcasına beynimi tırmalıyordu.

Şimdiyse o kocaman boşlukla tavanı izlerken, bu şeyin ne zaman sona ereceğini bekliyordum. Gördüklerimi kabullenmiyor, birazdan biteceğini düşünüyordum. Bitecekti ve ben burada olanları gülerek Petra'ya anlatacaktım. Evet, bu olacaktı. Olmalıydı.

Kafamın içinde yankılanan hayali bir saatin hayali tik taklarıyla bitmesini dilediğim bir rüyanın içindeydim.

“Kahvaltı zamanı.”

Annem yavaş ve nazik hareketlerle sırtıma yastık koydu. Dik konuma geçince Lelis'le göz göze geldim. Kahvaltı tepsisini büyük bir dikkatle elinde tutuyordu. Oynadığı role hayrandım, hiçbir şekilde şüphelendirmiyordu. Orada, öylesine normalmiş gibi duruyordu ki, eski Lelis olduğuna kesinlikle

inanırdım. Ya eski Lelis'se? O an hızlı adımlarla odaya Defi girdi. Babam görünmüyordu.

Bakışlarım hızlıca odada gezindi. Her yer çiçeklerle doluydu. Üzerinde notlar bulunan ama benim bu mesafeden okuyamadığım notlar.

Çılgılık atabilir, yataktan fırlayarak gücüm yettiğinde koşabilirdim. Sonra da en yüksek noktaya çıkar oradan atlarken düşmenin verdiği o ürkütücü hisle bu rüyadan uyanabilirdim. Ama yapmıyordum. Tuhaf bir şekilde kendimi bu kapana kısılmış sayıyordum.

Annemin eli saçlarımda, yüzümde gezinirken durmadan konuşuyor bir şeyler anlatıyordu. Sonunda kafamın içindeki sesi susturdum ve ona yoğunlaştım.

“İyi olacaksın bebeğim, çok az kaldı. İyi olacaksın.”

Ağızma tıktırdığı ballı ekmeği yutkunurken zorlandım. Gözleri doldu bana bakarken.

“O kadar çok korktum ki, seni kaybettiğimi düşünmek... Tanrım, ne korkunç günlerdi. Çok şükür, artık bitti.”

Beni kaybetmek, diye düşündüm. Sen beni kaybedeli çok oldu anne, nasıl anlamazsın? Bu bir rüya. Ama söylemedim bunları, dile getirmeden onu dinledim. Yorgun yüzüne, nemli gözlerine, derinleşmiş çizgilerine baktım. Onu bıraktığımda böyle miydi? Bu kadar kederli!

Bir sorum vardı, kafamın içini turlayan, bir an olsun durmadan koşuşturan bir soru.

Bana ne oldu?

“Bu dilimi de al tatlım. Yemelisin, çok zayıf düştün.”

Bu cümlelerin ardından ellerime bakıyorum. İncecik kalmış bileğime. Birer sopayı andıran kollarıma. O an yüzümü merak ediyorum. İstemsiz yüzüme gidiyor ellerim. Gözlerim yeniden keşfedercesine bedenimi izliyor. Annem haklı. Zayıfım. Peki, bu nasıl oldu diye düşünüyorum. Evet, yapabildiğim tek şey bu. Düşünmek? Descartes geliyor aklıma: *Düşünüyorum, o halde varım.*

Tanrım, korkuyla sığıyorum yerimden. Varım. Var olmamam gerekirken varım. Kalp atışlarım hızlanıyor, bedenime yayılan yakıcı hissi son zerresine kadar alıyorum. Annem elinde ballı ekmek tutarken kapı açılıyor, ah, çıldırıyorum.

Marlo. İşte orada, gülümseyerek içeriye giriyor. Direkt gözlerime bakıyor. O kadar içeri, içeri bakıyor ki, ruhumun derinliklerini bir anda dolaşıp geri dönüyor.

“Prenses uyandı mı?”

Prenses? Bunu söyleyen Marlo mu?

Yatağın diğer ucuna ilişiyor. Bir yanda annem, bir yanda Marlo. Annemin ballı ekmeklerinin ardı arkası kesilmiyor. Midem bulanıyor ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Marlo'nun gülümsemesi artıyor. Korkumun, paniğimin yerini şaşkınlık alıyor.

“Nasılsın Fegel? Pamuk Prenses olmaktan sıkıldın mı sonunda?”

Nasıl, dercesine bakıyorum yüzüne. Konuşma yetimi kaybetmişçesine ağzımı açamıyorum. Açsam konuşamayacağımı biliyormuşum gibi.

“Şaşkınsın elbet, neler olup bittiğini merak ediyorsun.”

Hafifçe başımı sallıyorum. Defi de Lelis de fazlasıyla sessiz. Bu şüphe duymam için yeterli sebep. Annemin umut dolu gözleri bana bakarken ışıltıyor. Babamın sesini duyuyorum o an kapının ardında. Yanında yabancı bir ses. Doktor olduğunu düşünüyorum. Eğiliyorlar içeriye.

“Fegel,” diyor neşeyle. “Gitme vakti geldi.”

“Evimize gidiyoruz bebeğim,” diyor annem. “Kâbus bitti. Her şey yoluna girecek, biraz zamana ihtiyacın var.”

Zaman? Kâbus? Bu kavramlar beni bir kez daha düşündürüyor. Kâbus gibi görünen ne? Şu an yaşadıklarım mı, yoksa yaşadığımı sandıklarım mı?

Giden kahvaltı tepsisinin ardında bir koşuşturmaca başlıyor. Marlo'nun eli elime geliyor ve bütün yakışıklılığıyla gülümsüyor.

“Lütfen sabret, az kaldı.”

Yutkunuyorum, başımı hafifçe salladığımda benden uzaklaşıyor. Babam kapıda Marlo'yu bekliyor, ona yaklaşıncaya elini Marlo'nun omuzuna koyuyor ve gidiyorlar.

Nedir bu?

Odanın bir köşesinde küçük bir giysi dolabı var. Lelis bir çantaya kıyafetleri tıktırıyor. Defi birer birer çiçeklerin üzerindeki notları topluyor.

“Okumak istersin diye düşündüm.”

“Evet,” diyorum fısıltıyla. “Okumak isterim.” Çatallaşmış sesim mutlu ediyor hepsini. Öyle donup kalıyorlar ki yüzlerindeki tebessümle, bunun sahici olduğunu anlıyorum. Döndüğüm için mutlular.

Ya Petra? Ya geçen onca yıl? Birileri neler olup bittiğini anlatmalı. Ben konuşmadan onlar başlamalı.

Tekerlekli sandalyede kaplumbağa hızında ilerlerken annem ve ablalarımın uzun koridor boyunca yol alıyorum. Burası yabancı. Marlo'yla kaldığımız, kendimi odaya kilitletiğim, sonra da masalımın başladığı yer katiyen değil.

Yaşadığımdan emin olamıyorum nedense. Bir rüya olmasını o denli istiyorum ki, bu istek harekete geçmemi engelliyor. Her ne kadar düşüncelerle çıldırmanın eşiğine gelsem de sakinliğimi muhafaza ediyorum. Petra'dan öğrendiğim tek şey. Sükûnet.

O saniye bir ateş daha düşüyor içime. Nasıl da kavuruyor. Onsuzluğu kabullenemiyor, bir an olsun bu ihtimali varsayamıyorum. Sahi, neredeydi Petra? Petra'sız bir Feghel mümkün müydü, değildi elbet. Öyleyse gözlerimi açtığım andan bu yana neredeydi? Neden hissedemiyordum onu, varlığıyla huzur bulamıyordum.

Hiç var olmamış gibiydi. Hiç yeryüzüne gelmemiş gibi.

Kalp atışlarım bir kez daha hızlanıyor. Asansöre vardığımızda Marlo yetişiyor bize. Onu gördüğümde ne hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Marlo? Sevdiğim, delicesine âşık olduğum o kusursuz çocuk. İşte burada, tam karşımda.

Birlikte asansöre biniyoruz. Annem, ben ve Marlo. Diğerleri dışarıda kalıp asansörün kapısı kapanırken babam giriyor görüş alanıma. Elinde dosyalarla son bir bakış atıyor bana, hasta kızına. Gölgelerle aklını bozmuş sorunlu Feg'ine. O gölgenin gerçek olduğunu biliyorum oysa. Onunla kocaman bir hayat sürdürdüğümü de. Anılarım o kadar taze ki. Dün yaşanmış kadar canlı.

Kulpa'nın berrak yeşilliği, mavisiiyle karışmış o eşsiz ifadesi. Uçuşan kelebekleri, kuşları, kırmızı gözlü beyaz tavşanları. Billur gibi akan nehri, zıplayan balıkları, rengârenk çiçekleri, gözün alabildiğince uzanan çimenleri, uçsuz bucaksız vadileri... Tepesinde pusulasıyla dikilen evi, evim. Bana yıllarca bekçilik yapan sıcacık yuvam. Beni koruyan, kollayan, her türlü kötülükten uzak tutan yegâne barınağım.

Kulpa. Cennetin bir eşi.

Canlanan anılarım karşısında gülümsüyorum. Yanaklarımdan birer damla yaş süzülüyor. Asansör yolculuğumuz bitip de kapı açılınca Marlo öne geçiyor. Hafifçe siliyorum gözyaşlarımı. Elim birden boynuma gidiyor. “Yüzüğüm,” diye fısıldıyorum. Marlo eğiliyor.

“Bir şey mi dedin Fegel?”

Başımı hayır dercesine sallıyorum. Oysa bunu duymuş olması gerekiyor. Gözlerimin dolduğunu görüyor ve sandalyeyi durdurup önümde eğiliyor. Daha dikkatli bakıyorum ona güneş ışığıyla aydınlanmış koridorda. Bıraktığım Marlo'yla, beni bulan Marlo arasındaki farkı arıyorum, bulamıyorum. İkisi de aynı. Gözlerinin rengi dışında.

Eli ıslak yanağıma gidiyor. Tedirgin olarak yüzümü çeviriyorum. Bu dokunuş beni ürpertiyor, korkutuyor, yanlış buluyorum.

“Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama sorularının hepsini yanıtlamaya hazırım Fegel. Sen hazır olduğunda. Anlaştık mı?”

“Evet,” diyorum kestirip atarcasına. Ona karşı koyduğum mesafenin sebebini biliyorum: Petra.

Babamla ablalarım kocaman bir gülümsemeyle bizi dışarıda bekliyor. Sonra onları görüyorum; Viola başta olmak üzere, hepsini. Sınıf arkadaşlarım, komşularımız, öğretmenlerim ve seçemediğim bir sürü yüz.

Alkışlar yükseliyor, tıpkı doğum günümde Hypatia ve diğerlerinin yeni yaşımı kutlarken yarattığı coşkunun bir benzeriyle. Gözlerim Giovanni'yi arıyor. Hemen onun arkasında Francesca. Ama hiçbirini yok. Burada gördüklerim, yıllar önce terk ettiğim arkadaşlarım, ailem, çevrem. Yüzümdeki kocaman şaşkınlıkla onlara bakakalıyorum. Viola devasa bir çiçek demetiyle bana yaklaşıyor. Hâlâ dış telleri var.

Hâlâ derken?

Bana doğru eğilip çiçeği kucağıma bırakıyor ve hızlıca yanağımdan öpüyor. Bakışları sıcacık. Umut dolu, neşeli. Bıraktığım günkü kadar dostça.

“Aramıza hoş geldin Fegel. Hepimiz seni bekliyorduk. Durmadan dua ettik. Tanrı'ya şükürler olsun ki dualarımızı kabul etti.”

Viola'nın arkasında coşkulu bir kalabalık var, hepsi de benim dönüşümü kutluyor. Dönüşüm, sahi, nereden dönüyorum? Neler oluyor?

Bu coşkuya kayıtsız kalıyorum, öylesine şaşkınım ki, anlam veremediğim her bir şey için biraz daha kabuğuma çekiliyorum. Biraz daha duvarlar örüp korkuyla bekliyorum. Tehlikeli değil mi oysa. Her şey bıraktığım gibi. Ablalarım ve Marlo dışında, hepsi bıraktığım gibi.

“Seni ziyarete geleceğiz, biraz daha toparlanmanı bekliyoruz. Seni merak eden bir sürü insan var.”

Gülümsemeye çalışıyorum ilk defa. Ne kadar başardığım bilinmez ama Viola beni bir kez daha öpüp kenara çekiliyor. Babam bir koluma giriyor, Marlo diğer koluma. Ayağa kalkıyorum, yürümek zor. Onların da desteğiyle arabaya binıyorum. Annem yanıma oturuyor, başımı göğsüne yaslayıp kokusunu güçlüce içime çekiyorum. İşte o an sarsılarak ağlıyorum. Hıçkırır hıçkırır hem de. Arabayı kullanan Marlo, babam yanında oturuyor. Lelis'le Defi yok. Belli ki başka bir araçla geliyorlar. Ama bunları umursayacak durumda değilim. Annemin kokusuyla kahroluyorum. Bu koku beni mahvediyor. Sarılıyorum ona, gözyaşlarımı siliyorum. Hepsi bir şeyler söylüyor ama onları duymuyorum. Tek duyduğum hıçkırıkları. Masmavi gözlerin buğusunda kayboluyorum. Annemin özlemiyle yanıp kavrulmuşum oysa, yeni fark ediyorum. Ne kadar ağladım, ne kadar hıçkırdım bilmiyorum, eve varıyoruz. Yine babamla Marlo'nun desteğiyle ayakta duruyorum. Başımı kaldırıp evimize bakıyorum. Hiç değişmemiş, değişmesini neden bekliyorum ki? Orada duruyor işte. Doğduğum, büyüdüğüm, sonra da... Evet, sonra?

Sonrası ne?

Yavaş adımlarla yürüyorum. Lelis kapıyı ardına kadar açıyor ve Defi'yle yan yana bekliyorlar. Masum bir ifade var yüzlerinde. Onları bıraktığım o son günü anımsıyorum, nasıl da hırçın, nasıl da tehlikeli, vahşi bir hayvanı andıran bakışlarından eser yok. Oysa katiller, insanlığın zayıf halkasından çıktılar. Mora çalan göz renklerini arıyorum. Bulamıyorum. Bir türlü anlamıyorum.

Düşüncelerle öylesine doluyum ki, neler konuştuklarını, ne söylediklerini bir türlü dinleyemiyorum. Tek dinlediğim kendimken, aksi mümkün olmuyor.

Odamın kapısında duraksıyorum.

“Hadi Fegel, yatağına tatlım.”

Babamın itelemesiyle duygusallığım yarım kalıyor. Odam aynı, eşyalarım aynı. Her şey aynı. Tanrım, diyorum. Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Eğer maksadın buysa, başardın.

Beni dikkatle yatağıma yerleştiriyorlar. Sonbahardayız, bunu anlıyorum. Gittiğim günü anımsadığımda olması gereken bu.

Gidiyorum, gidiyorum ve o günde bekliyorum. Ötesine gitmeye korkuyorum. Yaşadıklarımın öylesine eminim ki başka bir ihtimali aklıma bile getirmiyorum. Bir şey var, bunu öğreneceğimi biliyorum ama o âna kadar kendimi delirtmeye çalışıyorum. Yoksa gerçekler kadar güçlü olmadığımı biliyorum.

Herkes sırayla bir şey isteyip istemediğimi, bir ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Etrafımda pervane gibiler. En çok da Lelis'le Defi. Hepsini de sakın bir baş sallamayla reddediyorum.

Beni bir türlü yalnız bırakmıyorlar. Her ne kadar annemle babamı inanılmaz ölçüde özlemiş olsam da yapmam gereken bir şey olduğunu biliyorum.

Marlo yanı başımda, hiç gitmeyecekmiş gibi oturuyor ve uzun uzun beni izliyor.

“Konusabilir miyiz?” diyorum sonunda. Bütün gücümü topluyorum. Bir itiraf bekliyorum ondan, gerçekleri öğrenmek istiyorum. Olan biteni söylemesini.

Annem elindeki pastalarla bir an için bekliyor. Babam kapının eşiğinde yaslanırken, ablalarım yataklarından doğruluyor.

“Biz gidelim,” diyor Defi. Babamı da kolundan tutup dışarı çıkarıyorlar. İtiraz etmek istiyor ama başarılı olamıyor. Annem elindeki tabağı hemen komodinin üzerine bırakıp telaşlı adımlarla çıkıyor.

“Kapıyı kapatır mısınız?” diyorum dikkatle onun yüzüne bakarken. Hemen kalkıp dediğimi yapıyor. Aynı hızla geri dönüp hemen yanıma geliyor.

Elime uzanırken elimi çekiyorum. Şaşıyor ama tepki vermiyor.

“Neler oluyor Marlo? Neden buradayız?”

Kaşlarını çatıyor.

Sesimdeki öfkeli tınıdan kurtularak, “anlat bana,” diyorum tekrardan; “neler oluyor?” Bakışlarındaki ifade sürekli değişiyor. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bekliyor. Sanki bir açıklaması yok. Hiç, diyecek bana. Kocaman bir hiç.

Dakikalar ilerliyor ama Marlo bütün sıkılganlığını, rahatsızlığını ve çıldırtan sessizliğini bıkmadan sürdürüyor. Sabrım azalırken eli bir an için cebine gidiyor ve oradan bir şey çıkarmadan önce bekliyor.

“Aslında, bu konuşmayı o kadar çok yaptım ki. Yani, kendi içimde. Ama hiçbirini yok aklımda. Sana söyleyeceklerim binlerce kez yazılıp silindi Feg.”

Yutkunurken zorlanıyor.

“Tanrı şahidim, yaşadıklarımı nasıl anlatabilirim sana? Nasıl ifade edebilirim, inan bilmiyorum. Keşke, keşke sana başka bir yol çizebilseydim.”

Bir an için parmağım elimin içine gidiyor, klasik Fegel dürtüsü. Nefes alış verişlerim hızlanırken Marlo o yoğun kederle anlatmaya devam ediyor.

“Sana, bütün bunlar bir rüya, yaşadıklarımız kötü bir kâbustan ibaret diyebilseydim. İkimizin de aynı anda yaşadığı bir kâbus. Evet, bunu da düşündüm. Reddedecektim Fegel, neler söylüyorsun böyle diyecektim. Hayal mi gördün? Hepsi saçmalık.”

“Marlo!”

“Seni kandırabilirdim Fegel, nereye kadar bilmiyorum ama gittiği yere kadar bunu yapabilirdim. Seni yaşadığımız şeyleri yaşamadığımıza dair ikna edebilirdim. Ama nereye kadar? Ne kadar devam edebilirdim? Edemezdim Fegel.”

Cebinden eski bir parşömen çıkarıyor. Korkuyla irkiliyorum. Kalp atışlarım o kadar hızlı ki, bir an için yerinden

çıkıp kucağıma düşecekmiş gibi hissediyorum. Kâğıt elinde dönüyor. Büyülenmiş gibi bakıyorum o kâğıda. Aklımdan delice şeyler geçiyor. Bir sürü ihtimal. Hepsı de en kötüsü. Petra'dan gelen bir mektup, diye düşünüyorum. Beni terk etti, gitti. Ölümle baş başa şimdi. Bensiz ve ölü. Evet, bu geçiyor aklımın her bir köşesinden.

“Bu yüzden gerçekleri bilmen gerekiyor. Bilirsen, seni hayal kırıklığına uğratmamış olurum Fegel. Bilirsen, seni ne kadar sevdiğimi göstermiş olurum.”

Gözlerim doluyor ama dişlerimi sıkıyorum.

Zorlukla uzatıyor kâğıdı bana. Sonra da ayağa kalkıyor.

“Bunları yaşadığın için özür dilerim. Keşke, her şey daha farklı olsaydı ama artık ben varım. Elimden geldiğince seni mutlu etmeye çalışacağım.”

Ne demek istiyor Marlo, bir türlü anlamıyorum.

“Yalnız kalmaya ihtiyacın var. Okudukların zor şeyler, lütfen hemen hüküm verme. Oku, oku ve düşün.”

Kapıyı açıp bir an için bekliyor. Arkasını dönmeden çıkıp gidiyor. Duraksıyorum kâğıdı aralamadan önce. Kalp atışlarımı dinliyorum. Başımı pencereye çeviriyorum, rüzgâr o bildiğim rüzgâr, şiddetli ve öfkeli. Ağacın dallarını döverken kendime de bundan bir pay çıkarıyorum.

Her şey durağan. Zaman durmuş gibi benimle birlikte bekliyor bu satırları. Ne kadar dağıtacak, etkisi ne olacak hissedebiliyorum. Korkuyorum. Petra'ya dair öğreneceklerimden korkuyorum. Acımın nasıl bir safhaya ulaşacağından korkuyorum.

Minik bir dua eşliğinde aralıyorum bu eski, tarihi parşömeni. Daha önce okunmuş, hem de defalarca okunmuş, yıpranmış satırlara odaklanıyorum.

Sevgili Fegel,

Benden nefret etmen, lanetlemen lazım gelir elbet. Fakat Tanrı'nın sevgisini kazanamadıktan sonra lanetine razı bir kulum ben.

Beni anlamanı beklemiyorum, hiçbir şekilde hak vermeyeceksin bilirim. Ama dinle. Dinle ki, bin yıla yaşam sığdırmış Artephius'un yangınında, bana karşı buz kesmiş yüreğin bir parça da olsa ııınsın.

O güne dön Fegel, o tarihi gün. Hepimizi ölümün eşığine getiren, var oluşumuzu hiçe sayan, bizleri, hepimizi yakıp yağmalayan o gün. Asil Petrarca'nın doğa karşısında ne denli kudretli olduğunu gördüğümüz o gün. Tanrı tarafından ne denli sevilip sayıldığını anladığımız gün. Bin yıl yaşamış olsam da hiçbir zaman onun kadar değerli olmayacağımı anladığım gün.

Bir karar vermem gerekliydi Fegel. Acımı dindirecek bir karar. İntikam ateşimi söndürecek bir karar.

İşte o kararı verdim ben ve sonuçları neye mâl olursa olsun asla pişman olmayacağım. Yaptığım şeyin haklılığını sana kanıtlamak durumunda değilim. Zira kanıtlamış olsam da beni anlayacak değilsin. O halde Fegel, sadece bil. Ne kadar şanslı olduğunu bil. Ne kadar özel, eşsiz olduğunu bil. Dünya göğü üzerinden hiçbir zaman onun kadar kusursuz bir varlık gelip geçmedi. Ve bu yolculuğa hiçbir zaman senin kadar şanslı bir insan eşlik etmedi, edemezdi.

Petrarca'yı ne kadar tanıdın, ne kadar bildin bilemem. Ama o sekiz yüz elli yıllık yaşantısına - bu seninle birlikte değişti elbet - karanlık kadar aydınlık sığdırırken günahının karşılığında yalnız seni sığdırdı ve bu Tanrı katında yeterince kâfiydi. Düşünebiliyor musun, öldürülen bunca insan, Tanrı için görülmedi, o Petrarca'yı gördü yalnızca. Ona değer verdi. Bizlerin de hazmedemediği buydu işte. Hayatını bilime, şifaya, insanlığa, en önemlisi de Tanrı'ya adanmış bizler Tanrı'nın yanında Petrarca'nın zerresi olamadık. Öyleyse karşıya geçmenin tam da sırası Fegel. Eğer Tanrı, onun adına yaşamış

Artephius'u kabullenmiyorsa kabullenecek biri vardı. Karanlığın, kötülüğün ve zamanın tek hâkimi.

İşte Fegel, o varlık beni bütünümlle kabullendi. Her şeyimle ortak oldu günahıma. Acımı dinledi, anladı ve hak verdi. Yapmam gerekeni şekillendirdi ve müsaade etti. Ah Fegel, keşke bilsen buna ne kadar ihtiyacım olduğunu. Cehennemin en kuytusunda bile huzur bulduğumu. Dilerim ki, bilirsin.

Bir karar verdim Fegel. Bu kararla selamlıyorum seni. Nefretine sonuna kadar hak veriyorum ve yine de sana kızmıyorum. Üstelik sana, seninle yaşam sürmeyi bekleyen; kalbi, yüreği senle dolu bir adam sunuyorum. Tanrı adına kabul et onu. Petrarca'dan büyük bir yarası, acısı var. Sahiplen Fegel. Yitirdiğin Petrarca'nın yerine koy onu. Zor gelse de, tek yapabileceğin bu.

Ben, sonsuz gibi gelen yaşamımın sonuna gelirken, huzurla gidiyorum cehennemin derinliklerine. Aydınlığın hâkimini ittim elimin tersiyle. Ve sen de benimle sürüklenme diye, razı ol sana verilene...

Artephius

Kâğıt elimde bir an için duraksadım. Yazılanları idrak etmeye çalıştım. Artephius. Bu isim zihnimde binlerce kez yankılandı. Tek yapabildiğim buydu. Onun ismini bir mantra gibi tekrarlamak. Ellerim titrerken kâğıtta elimde bekledi ve ben zaman durmuşçasına donup kaldım. Bütün halinde düşünemiyordum yazılanları. Boğazımda düğümlenen bir acıyla bekliyordum. Birisi kapıyı açıp içeri geçse istiyordum. Yüzüme bakıp neler olup bittiğini açıklasa. Burada yazılanların bir şakadan ibaret olduğunu ve benimle alay etmek istediklerini söylese. Evet, kabullenebilirdim bu şakayı.

Tanrım, şaka değildi bunlar. Bu ölümcül satırlar olan biten her şeyin korkunç derecede gerçek olduğunu haykırıyordu. Örtüyü üzerimden atıp doğrulmak istedim. Kâğıt yere düştü, aldırış etmedim. Gözlerimde biriken yaşlarla yavaşça bastım

çıplak ayaklarımın üzerine. Ama ayağa kalkmaya gücüm yetmedi. O sırada kapı aralandı. Gelen Lelis'ti. Güzelliği karşısında her daim büyülediğim büyük ablam. Işıltılı maviliğiyle gökyüzünü bile kıskandıracak kadar güzeldi gözleri. Ama bu renk ona ait değildi. Mora çalan o tüyler ürpertici gözlerdi benim aradığım.

“Yardım ister misin?”

Başımı olumsuzca salladım. Hızlı adımlarla yaklaşıp hemen yanıma oturdu. Kâğıda uzandı ve artık ezbere bildiğini düşündüğüm satırlara yarım bir gülümsemeyle baktı.

“Yalvarırım Lelis, yalvarırım bana bunların gerçek olmadığını söyle. Bana yalan söyle, kandırabildiğin yere kadar kandır ama gerçek değil de.”

Bakışları yerde bir süre bekledi.

“Senin için zor olmalı Fegel, ama inan bizim için daha zordu.”

“Zor olan neydi söylesene?”

Gözlerime odaklandı.

“Öncelikle, bu satırlar sana asıl gerçeği göstermiyor, umarım bunun farkındasındır?”

Evet dercesine salladım başımı.

“Aklının ucuna bile gelmeyecek bir şey yaşadık Fegel. Hiçbirimiz bilemez, tahmin dahi edemezdik. Ama oldu, yaşadığımız şey gerçek dışı. Bizlerden bile daha sıra dışı.”

Kalp atışlarımın sesi odaya dolduğunda Defi girdi görüş alanıma, siyah bir dumanın içinden çıkıp geldi. Bir an için irkildim. Korkum kendimden taşıp da bana geri döndüğünde bacaklarımın titrediğini hissettim.

“Hazır mısın Fegel?” dedi Defi. “Hazırsan, biz de bunu söylemek için sabırsızlanıyoruz.”

Parmaklarımı örtüye geçirdim ve derin bir nefes alıp bekledim.

“Hazırım.”

Defi sağlam adımlarla gezindi odanın içinde. Lelis hâlâ yanımda oturuyordu.

“Seni oldukça geriye götürelim. O ormana.”

“O orman,” diye fısıldadım. “Bütün bu saçmalığın asıl sebebi.”

“Haklısın,” diyerek onayladı beni. “Bütün bu saçmalığın asıl sebebi o ormanda yaşadıklarımız. Hatırlıyorsun değil mi, Petra'yla seni bir büyünün içine hapseden o gücü. Olduğunuz yerde kalmanızı sağlayan, şeytani fısıltıyı.”

Nasıl hatırlamazdım. Petra beni alıp götüreceği sırada, olağanüstü bir güçle itilmiş, olduğumuz yere geri dönmüştük.

“Sana bunun gerçekte ne olduğunu anlatacağım Fegel. Şimdi iyi dinle beni.”

Bir sandalye alıp hemen önüme bıraktı. Karşıma geçip oturduğunda bakışlarından ilk defa ürktüm. Gizlemeye çalıştıkları tehlikeli hâllerini sezebiliyordum. Zorlukla da olsa yutkundum.

“Petra'nın sözlerini dün gibi hatırlıyorum. Senin de hatırladığını umuyorum: *‘Bir ifritle anlaşıp olmalısın, doğa ondan başkasının hâkimiyeti altına girmez.’* Aynen bunu söylemişti.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Ve Petra doğruyu söylüyordu Fegel. Artephius'un başından beri anlaştığı bir ifrit vardı. Bizleri gölgeye çeviren, gücümüzü ondan aldığımız bir ifrit üstelik. Karanlık yönümüzü oluşturan, bizi kötülüğe iten, doğaya, zamana hükmeden. Petra'nın babasıyla tanışmadan önce de itaat ettiği bir ifrit.”

Tüm gücümü toplayıp düşmemek için yatağa tutundum.

“Pus dağının zirvesinde yaşayan çift başlı bir şeytan. Hazul'la Merid.”

Duyduklarıma inanamıyordum. Çift başlı bir şeytan da neyin nesiydi? Her şeyi anlayabilir, hepsini idrak edebilirdim. Simyacıları, büyücüleri, ölümsüz varlıkları, Paracelsus'un

küçük adamlarını, hepsini, hepsini... Fakat çift başlı bir iblis, Tanrım, aklımı oynatabilirdim.

“Artephius hain bir plan yaptı. Siz öldükten sonra, kalan gücüyle ifritlerin yanına çıkıp Petra'nın bedeni karşılığında zamanı geriye aldırtacaktı.”

Hafif bir sarsıntı geçirdim. Lelis yanaşıp omuzlarımdan sımsıkı bir şekilde tuttu. Titremem bütün bedenime yayıldığında Defi bir bardak su uzattı. Döke döke içtim suyu. Hem titriyor, hem de kaskatı kesiliyordum.

“Ve Hazul'la Merid bu anlaşılmayı seve seve kabul ederdi. Petra'nın varlığı, ölü bedeni bile onlar için bulunmaz bir fırsattı. Doğanın, zamanın hâkimi olan bu ifritler Petra'nın doğa karşısındaki gücüyle neler yapamazdı?”

“Yaptı da,” dedi Lelis. “O gün de yaptığı buydu, zamanla oynayıp sizi olduğunuz yere geri getiren şey buydu. Siz bir büyü sandınız. Oysa zamanı geriye alıp başladığınız yere döndürüldünüz. İtilmediniz Fegel, kaçabilirdiniz. Defalarca, defalarca hem de. Küçük bir hileyle kandırıldınız.”

“Şimdi,” dedim gözyaşlarım eşliğinde. “Zaman geriye mi alındı? 2012 yılında mıyız? Petra'nın beni götürdüğü yıl mı bu?”

“Evet,” dedi Defi.

“Peki nasıl? Tanrım...” dedim. “Bu olamaz, bu olmamalıydı. Tanrı, Petra'ya bir söz vermişti. Petra sözünü tuttu. Ama, ama...”

“Ama'sı yok Fegel. Bu her şeyi aşan bir güçtü. Planları, kaderleri değiştiren bir yıkım. Sadece seninle bizi değil, bütün bir dünyayı değiştirdi. 2036 yılından döndük geriye. Öldüğünüz günden birkaç gün sonra her şey tepetaklak oldu. Petra'nın bedenini yanlarına çektiler. Ve puf, her şey sil baştan. Hepimiz buradayız.”

“Susun!” dedim sertçe. “Susun. Yalan söylüyorsunuz. İnanmıyorum buna. İnanmak dahi istemiyorum. Yalan bunlar. Tanrı izin vermez. Doğa izin vermez. Petra izin vermez. Asla!”

Sesim yükselince annemin sesi duyuldu kapının ardında. O an babamla içeriye girdiler.

Babam, “neler oluyor?” diye kükredi ablalarımı bakıp. “Yine mi başladınız? Bir aylık bir komanın ardından kardeşiniz aramıza döndü, üstelik ölümden döndü ve siz yine mi üzüyorsunuz onu? Yine mi? Çıkın çabuk dışarı!”

İşaret parmağını dışarıya doğrultunca Lelis'le Defi ayağa kalktı. Babamı hiç böyle öfkeli hatırlamıyordum, daha doğrusu hayatım boyunca böyle hatırlamamıştım. En kötü zamanlarımızda bile. Bu babam değildi. Öfkeden gözü dönmüş bir adam vardı karşımda.

Annemin gerginliği yüzünden okunuyordu. Ablalarım odayı terk edince bile ağzımı açıp konuşamadım. Onlar bir şey yapmadı diyebilirdim, savunabilirdim, yapabilirdim ama yapmadım. Susup kaldım.

Babam ablalarımın arkasından gitti, annem bana yönelip beni yatağıma yatırarak örtüyü üzerime örttü ve “uyu,” dedi. “Uyu güzel kızım. Dinlenmen gerekiyor, hiçbir şey senden önemli değil. Lütfen onlara aldırış etme.”

Gözlerimi kırıpıştırıp onun gidişini izledim. Uyumak istiyordum. Uyumak ve asıl gerçeğe açmak gözlerimi. Bütün bunların bitmesini istiyordum. Bir kâbustan korkuyla sıçrayarak uyanmak gibi. Her kâbusu kabullenebilirdim, yeter ki uyandığımda yanımda Petra olsun. Sadece o.

Hava Kırığı

Ardı ardına yankılanan gök gürültüsüyle açtım gözlerimi. Komodinin üzerinde duran saat yediyi gösteriyordu. Sabahın yedisi. Dışarıda felaket bir fırtınayla sağanak yağmur vardı. Pencereimden kendini gösteren zavallı ağaçsa yağmurun hışmına razı olmuşçasına onun önünde eğiliyordu. Bunca saat uyuduğuma inanamayarak kendimi yeniden odamda buldum. Samsa'nın aksine, ben hâlâ aynı bendim. Uğruna zamanın geriye alındığı lanetli bir insan. Cehennemin derinliklerini hak etmiş, çaresiz bir mahlûk.

Bu sefer doğrulmak zor olmadı. Yatağımın başucunda asılı duran hırkayı üzerime geçirdim, çünkü soğuktan titriyordum. Çıplak ayaklarımla kapıya doğru yürüdüm. İncecik bileklerim korkuttu beni, meraklı adımlarla banyoya doğru ilerledim. Her şey aynıydı. Yerdeki halı, duvardaki tablo. Çocukluğumuza ait bir aile fotoğrafı, sehpanın üzerinde duran telsiz telefon... Koridor boyunca bakışlarıma maruz kalan eşyalar.

Ev oldukça sessizdi. Banyo kapısında birden duraksadım. Bu koku tanıdıktı, hüznle gülümsedim. Sabun, şampuan ve kokulu mumların ahenkli dansı. Sürüklediğim ayaklarım beni aynaya ulaştırdığında bir an için bayılacağımı sandım. Korkunç görünüyordum. Birbirine geçmiş saçlarım, uzayan kaşlarım,

çökmüş yanaklarım, morumsudan sarıya dönmüş bir renk tonu. Büyülü bir masal gibi Petra'nın bana fısıldadığı göz rengim bile bir yaratığın bakışlarını andırıyordu.

“Ölümünden dönmek kolay değildir.”

Korkuyla irkildim. Marlo kapıda duruyordu.

“Nasıl?” dedim sessizce. İçeriye nasıl girdiğini merak edercesine. Sonra anladım. Bir gölgeyle karşı karşıyaydım.

“Annen markete kadar gitti, ben de şimdi geldim,” dedi olduğu yerde dikilirken.

Başımı hafifçe salladım.

“Yardım etmemi ister misin?”

“Hayır,” dedim sertçe. “Kapıyı kapatır mısın?”

Bir an için bekledi, bakışlarındaki hayal kırıklığını sezdim. “Peki,” diyerek yaptı dediğini.

Yüzümü yıkadıktan sonra bir süre daha aynaya baktım. Dişlerimi fırçaladım ve kurulandıktan sonra yavaş adımlarla kapıya yanaştım. Marlo kapının önündeydi. Kolunu uzattı masum bir gülümseme eşliğinde. İtiraz etmek sorun yaratmaktan başka işe yaramazdı. Abartmayacaktım. Koluna girdim ve koridor boyunca ilerledik. Sessizdik. Salona ulaştığımızda annem içeriye yeni girmişti.

Hızlı ve telaşlı adımlarla yanaştı.

“Uyandın mı tatlım, sonunda. O kadar korktum ki, yani, artık her şeyden korkar oldum. Bu kadar uyumuş olman doğalmış oysaki.”

Marlo'ya baktım göz ucuyla. Kolundan çıktım ve koltuğa oturdum.

Annem, “kahvaltını hemen getiriyorum,” diyerek uzaklaştı. Her halinde panik vardı. Zavallı annem, diye geçirdim içimden.

“Bir aylık koma. Söylesene nasıl oldu bu?”

Marlo hemen karşıma oturdu. Dikkatle süzdü yüzümü, bakışları çok derinlere indi. Asırlardır görmemişti sanki. Özlemle baktı. Gözleri ışıldadı bakarken.

“Artephius bir geri dönüş noktası oluşturmuş, herkes için mantıklı bir sebep sunmuştu. Biz ödev yapmak için kütüphaneden çıkmıştık, kâhinlerin evinden değil. Hastaneye benim durumum yüzünden gitmedik. Sen karşıdan karşıya geçerken bir trafik kazası geçirdin. Aslında hafif bir şeydi. Bir beyin sarsıntısı dedi doktor. Bir aydır komadaydın. Zayıflamanın sebebi buydu. Ablaların, ailen, ben de dahil olmak üzere hepimiz seni bekledik.”

“Bu mantıklı sebebin dışındaki gerçek neydi peki?”

“Siz öldükten üç gün sonra zaman geriye alındı. Bizim, ikimizin bitişi olan o güne. Dünya vaktiyle dönmen zaman alacaktı ve koma çok geçerli bir sebepti.”

Başımı sinirle iki yana salladım.

“Bütün bir zamanı geriye almak mı? İnsanlığa neler yaptığımızın farkında mısınız?”

O sırada annem kahvaltı tepsisiyle içeriye girdi.

“İş yerine uğramak isterseniz ben buradayım.”

“Hayır hayır,” dedi annem telaşla. “Fegel'i asla bırakamam.”

“Bir gidip dönersiniz. Uzun zamandır gidemediniz.”

“Evet,” dedim anneme. “Benim için sorun değil. Hemen dönersin.”

Marlo doğrudu ve tepsiyi annemin elinden alarak yanıma oturdu.

Annem ellerini birleştirip duraksadı ve “emin misin?” diye sordu bana. Gülümsedim.

“İyi hissediyorum kendimi. Bir sorun olursa Marlo burada.”

“Peki,” dedi. “Hemen dönerim ben. Hepsini yiyeceksin ama oldu mu?” Sonra Marlo'ya baktı.

“Hiç merak etmeyin. Burun sıkamak dahil birçok yöntemim var.”

Hep birlikte gülümsedik. Bu annemi rahatlatmıştı ve onun gitmesini sağladı.

Marlo ekmeğe tereyağıyla bal sürdü ve bana uzattı. Hiç beklemeden alıp yemeye başladım. Yemek yemek konusunda

asla duramazdım. Sorunlu karakterimin en inanılmaz, iğrenç yönlerinden biri de buydu. Obur Feg. Dinmek bilmez iştahının kölesi.

“Haberim yoktu Fegel. İnan bana haberim yoktu. Sana yalan söylemeyeceğim. Cenazenizin ardından orayı terk ettim. İçimden geçenler hâlâ aklımda. Bilsen, sen bile şaşar kalırsın. Vazgeçmiştim. Bitti artık demiştim. Öldünüz ve bitti. Kaybettim.”

Ekmek elimde kalakaldım.

“Şimdiyse sonuçları neye mâl olursa olsun, buradasın. Bu nasıl bir şey biliyor musun? Mucizevi. Buna ne sebep olmuş olursa olsun, mucizevi. Sen buradasın ve yanımdasın. Bitti dediğim yerde kazandım seni. Yaşayamadığım onca yıl geri verilmiş gibiydi. Tam da bitirdiğim o noktada. Baksana...” dedi heyecanla. “Geriye döndük. Evindesin. Ailen yaşıyor. Her şey bıraktığımız gibi Feg. Herkes bıraktığımız gibi.”

“Öyle mi dersin?”

Duraksadı bir an için.

“Öyle.”

“Hayır,” dedim. “Öyle değil. Baksana bir kendine. Kim olduğunu görüyor musun? Bir gölgesin, bir katilsin, bir sürü insan öldüreceksin ve hepsinden önemlisi ölmeyeceksin. Ölemeyeceksin Marlo. Anlıyor musun beni?”

“Bu değişir,” dedi yeni bir ekmek hazırlarken.

“Gerçekleri ne sen değiştirebilirsin ne de ben.”

“Elindekini ye, bunların hepsi bitecek. Annene söz verdim. Ve ben...” deyip gözlerime baktı. “Verdiğim sözleri hep tutarım.”

Bu imalı laf sokuşun ardından ekmeği yemeye koyuldum. Haklıydı. O verdiği sözleri tutmuştu, peki ben. Ya Petra? Tanrım, gözlerimin dolmasına engel olamadım. Aklımdan geçenleri biliyormuş gibi baktı yüzüme.

“İnan bana, geçmiş i unutturabilmek için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum sana Fegel. Zor olacak biliyorum.

Yaşadığın bunca şeyden sonra çok zor olacak. Kız mıyorum sana, ona olan hislerini de anlıyorum.”

Ona olan hislerim, diye geçirdim içimden. Ona olan hislerim?

Bir anlık bir şok etkisiyle “o nerede?” diye sordum. “Söyle Marlo ona ne oldu?”

Yutkundu ve başını öne eğdi.

Sabırla bekledim ağzından çıkacak bir kelimeyi. Bekledim, bekledim ve korktuğum şeyin gerçek olmamasını diledim.

“O,” dedi dişlerini sıkarak.

“Söyle, yalvarırım.”

“O öldü Fegel, o artık yok. Sonsuza kadar yok.”

Annem döneli iki saat kadar olurken Marlo'yu gönderense derin acımla, sıktığım dişlerimin arasından “seni görmek istemiyorum!” deyişim olmuştu. Kabullenemiyordum. Şimdi, burada, bu koltukta uzanmış tavanı izlerken Petra'ya dair içimdeki bilinmezlerle çarpışıyordum. Petra'sız bir Fegel'i tasavvur etmek bile delirmeme yetebilirdi. Peki, bunca zaman, Marlo Marlo diye sızlanan, ağlayıp zırlayan ben, ona olan aşkımı ilan ettiğim onca yıl, Petra'yı üzdüğüm, acı denizinde boğduğum, kendime de ona da ettiklerim... Saymakla bitmezdi. Şimdi neden? Bütün bu olanlar. Tanrım, kâbus etkisi yaratan bir sarsıntı, güçlü bir depremdi. Giovanni, Francesca, Hypatia, Paracelsus. Neredeydiler şimdi? Giovanni'nin suratıma tükürmesini isterdim. Güçlü bir yumrukla beni yere sermesini. Bütün bu olanların sorumlusu bendim. Şimdi bu koltukta uzanmış, ne kadar sıradan bir yaşantım var gibi görünse de, dünyayı alt üst eden, Petra'nın başını simyacılarla belaya sokan, Marlo'yu ve ablalarımı bir gölgeye çeviren, Artephius'un şeytanlarla anlaşıp kendisini cehenneme hapsettirmesini

sağlayan... Bütün kötülüklerin sorumlusu olarak, tam da burada, bu eski, yıllanmış koltukta dövünmeye çalışıyordum.

Annemin kesilmeyen gülümsemesi tek huzur kaynağımdı. Yaptıklarımın sonra, insan olduğumu anımsatan tek gülümseme.

Kekikli çayın kokusu tütüyordu burnumda. Petra'nın çok yemek yediğimde çayıma karıştırdığı şifalı bitki. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından akarken, acıyla yuvarlanmanın tam da ortasında kapı açıldı ve içeriye güçlü bir rüzgârla birlikte ablalarım girdi. İhtişamlı bir görüntüyle. Elllerinde alışveriş poşetleri, yüzlerinden eksik etmedikleri makyajlarıyla o kusursuz halleri.

“Küçük kardeşimiz nasılmış bakalım?” diye zıplar adımlarla yaklaştı Defi. Elindeki poşeti hemen yanıma bıraktı. Lelis gereğinden fazla neşeliydi. Annemin memnun ifadesinin eşliğinde beni doğrulttu ve poşetten çıkardıklarını tek tek gösterdi.

“Bir hoş geldin partisi yapıyoruz. Bütün bunlar senin için bebeğim.”

“Bebeğim?” diye tekrarlardım sessizce. Duymamazlıktan geldi. Kırmızı, daracık ve kısa bir elbise, inanılmaz bir sırt ve yaka dekoltesiyle upuzun süren yaşantıma adeta meydan okuyordu. Bir poşetten topuklu ayakkabılar çıktı. Diğerinden gösterişli takılar. Birkaç farklı elbise daha.

“Hepsi de senin için,” dedi Defi şaşkınlığımı anlayarak.

“Çılgın bir kutlama yapacağız.”

“Bir kerelik içki de içebilirsiniz.”

“İçki?” dedim.

Annem mutfaktaydı ve bunları duymuyordu. O kadar neşelilerdi ki, mutluluklarının sebebini gerçekten merak ediyordum. Onları bunu yapmaya zorlayan şeyi?

“Hiç komik değilsiniz,” dedim sakince.

Lelis elindeki elbiseyle ciddileşti.

“Komik olmaya çalışmıyoruz Fegel. Hak ettiğimiz şeyi yaşıyoruz. Seni bizden alan bir pisliğin hak ettiği sonu.”

Elbiseyi ablamın elinden çekip yere fırlattım. Donup kaldı.

“Sakın bir daha Petra'nın adını ağzınıza almayın. Hele ki bu şekilde asla. Duydunuz mu beni, asla!”

Annem sesimi duymuş olmalı ki odaya girdi. Neler oluyor dercesine tek tek yüzümüze baktı.

“Bu elbisenin neden bir beden büyüğünü almadınız? Bunu hemen değiştirmeliyiz.”

Kahvaltı tepsisine uzandı ve rahatlamış bir şekilde odayı terk etti. Ben bile kendime inanmıştım.

Yavaşça doğrulurken “sakın!” dedim dünyanın en güçlü tehditini yüzlerine savururcasına. “Petra'nın adını kirletmeye kalkışmayın.”

Geçmiş

‘**S**en hiç olmayan bir acıyı çekiyorsun Fegel. Acı çektiğini sanıyorsun. Aşkın ne demek olduğunu inan bana bilmiyorsun. Hiçbir zaman da bilmedin. Ama bir gün gelecek öğreneceksin. Öğrendiğinde ise artık çok geç olacak. Kaybettiğin zamana lanet okuyup geriye dönmek isteyeceksin. İsteyeceksin ki kaybettiklerini göreceksin. Ama şimdi, Tanrı bile sana bu gerçeği gösteremez. Cehennemi yaşamaya devam et.’

Giovanni'nin sözleri geçiyor zihnimin ortasından. Güçlü bir kâhinmişçesine olacakları bilip, bana adeta geleceğimi anlatıyor. Bu acıtan sözler capcanlı bir biçimde ayaklanıyor karşımda. Bir film şeridi gibi yaşadıklarım geçiyor. Petra'nın öfkeli suratı, çatık kaşları. Ah, evet, o çatık kaşlar. Gülümsüyorum bir an için. Canım hiç olmadığı kadar çok yanıyor.

Geri dönüşümün ilk günü. Odamın penceresinde kaldırımdan gelip geçen insanları izliyorum. O kadar çok istemiştik ki bu manzarayı. Araba kornaları, çocuk sesleri, oradan oraya koşuşturan insanlar... Yaşamın ortası. Kulpa'daki odamın terasında hiçbir zaman burada olamayacakmışım gibi

hissederdim. Hep o büyüğü yeşillik eşlik edecek bana. Sonsuza dek Petra yanımda olacak. Belki de bu yüzden değerini bilememiştim. Bu yüzden kabullenememişim yeterince. Ne de olsa benimleydi. Beni asla terk etmeyecekti. Bunun bilinciyle şımarıklığım zirve yapmıştı. Giovanni'nin sözleri gibi: *Kaybettiğin zamana lanet okuyup geriye dönmek isteyeceksin.* Geriye dönmüştüm ama büyük bir farkla. Petra'sız. Tanrım, dişlerimi sıkmaktan nefes alamıyordum. Dışarının güçlü soğuşu iliklerime kadar işlemişti. Soğuk ve acı. İkisi birden beni kıvrandırırıyordu. Kimseyi görmek istemiyordum.

İşte kimseyi görmek istemediğim tam da o anda kapımın çalınmasıyla yüzümü buruşturdum. Arkamı dönmeden bekledim. Açılan kapının ardında kim vardı bilmiyordum ama merakta etmiyordum.

“Merhaba.”

“Viola,” dedim şaşkınlıkla. Elinde büyük bir hediye paketi vardı, koşar adımlarla girdi içeriye. Ayağı kalktım ve ona sıkıca sarıldım. Oldukça tanıdık gelen bir koku sarmaladı ruhumu. Şeftali kokulu şampuanı gözlerimin dolmasına neden oldu. Onu bir daha göremeyecek olduğumu biliyordum ama şimdi, karşımdaydı. Hiç olmayacak bir şekilde. Oysa Viola, ben gittikten sonra hayatına devam etmişti. Yaşamış, bir aile kurmuş belki, yaşlanmış, belki de ölmüştü. Ona dair hiçbir şey bilmiyordum. Tanrım, karşımda kocaman bir hayat sürdürdükten sonra geriye dönüp hiçbir şey hatırlamayan bir insan vardı ve bunun sorumlusu bendim. Birdenbire hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Beni teselli etmeye çalıştı sarılırken. Duramadım, duramazdım.

Uzun bir ağlamanın ardından sakinleşmiş bir şekilde oturduk pencerenin önünde. Kısa bir duraksamanın ardından hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ettik. Ben uyurken olanları anlattı uzun uzun. Sınavlardan, benim notlarım olmadığı için herkesin nasıl zorlandığından. Kimin kiminle birlikte olduğundan... Ve daha bir sürü sıradan şeyden. Bütün

bunlar bile yaşadıklarımın ardından benim için sıra dışı olmaya yeterdi.

“Uyanman için her gün dua ettim Fegel.”

“Teşekkür ederim Viola, artık geçti, döndüm.”

Bunu söylerken içim burkuldu. Sebep olduğum şeyden utanç duyuyordum.

“Ve biliyor musun, hepimiz özendik bir şekilde.”

“Anlamadım.”

“Marlo,” deyip bekledi. “Başından bir an olsun ayrılmadı. Bir sürü dersten kaldı ama yine de yanından ayrılmadı. Ailesi destek oldu ona, kararına saygı duydu.”

Bu bir fedakârlık değildi. Nasıl anlatırdım ki ona. Hafif bir gülümsemeyle başımı salladım.

Hediyelerini açmamı istedi. Heyecanla paketi araladım. İçinden üzerinde tazmanya canavarı baskısı olan kocaman bir yastık çıktı.

“Bir yastık aldım sana, sonsuz bir uykuya değil, her sabaha gözlerini açman dileğiyle.”

Tazmanya canavarını gördüğüm an bir kez daha sarsılarak ağladım. Viola abartılı tepkime anlam veremedi, verememekte de haklıydı. Zavallı ben, ona sunulmuş bir aşkı çarçur etmişti, nasıl ağlamazdı? Gözyaşlarım yastığı sıırıslık ederken gereken teselliye de yine Viola'dan almıştım.

Bir lanetti bu sanki. Tanrı beni cezalandırıyor, bak, diyordu. Bu kadar kolay mı Petra'yı sana sunmak? Hak ettin mi sen onu? Ne yaptın ki onun için onu yıkmaktan başka? Seni öyle bir cezalandıracağım ki neye uğradığını şaşıracaksın. Sana öyle bir acı çektireceğim mi ölmek için yalvaracaksın. Ölmekten bile beter olacaksın. Petra'nın yaşadığı acıyı, çok daha fazlasını yaşayacaksın.

Annem elinde pasta ve meyve sularıyla içeri girerken ağlamaktan şişmiş gözlerim ve helak olmuş suratıma hüzünle baktı.

“Neden ağlıyorsun kızım?”

“Mutluluktan,” dedim başka açıklama bulamayarak.
“Mutluluktan ağlıyorum anne.”

Viola gidene kadar yastığa sarılıp adeta yastıkla bütünleştim. O gittiğinde bile yastığı yanımdan ayırmamıştım. Yatağıma uzanıp bu sefer sadece kendime ağladım. Saçmalıklarım, çocukluğuma ve sahip çıkamadığım her iki aşka.

Sana verilen bu aşk(lar)a sahip çık Fegel.

Bu sana bağışlanmış bir armağan.

Hem maddi, hem manevi sahada.

Hem bedeninde, hem ruhunda.

Hem içinde, hem dışında.

Kalbinin iki yarısında.

Tanrı'nın büyüklüğünü gör.

Sana bahsettiği aşklarla övün, gurur duy.

İşte bu senin hem cezan hem mükâfatın.

İkisine de sahip çık. İkisini de yaşat.

Gözyaşları eşliğinde ettim duamı. Yaşatamadığım her iki aşk adına, engel olamadığım duygularım adına ve sorumlusu olduğum bütün acıların adına.

Tanrı, beni bağışlasın yalnızca.

Gizemli Gölge

Marlo'dan kaçmaya çalışıyordum. Onu görmeye henüz hazır değildim. Onu görmeye ve onunla yaşamaya. Daha doğrusu onunla bir yaşama. Henüz vazgeçmemiş, Petra adına pes etmemiştim. O ölmüş, sonsuza dek yok olmuş olamazdı. Tanrım, burada bahsettiğimiz kişi Petra'ydı. Şu an için Marlo adına yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hislerimi kapalı bir kutuya kilitlemiş, ona dair ne varsa hepsini tek tek hapsedmiştim. Çıkaramazdım ortaya. Petra'yı bu şeyin içinden çıkarmadan asla.

Mümkün halde olan tüm şeyler var olmaya gereksinim duyar, der Leibniz. Aşk gibi. Peki, pişmanlıklarım ve kederim paçamdan akarken de aşka gereksinim duyacak mıydım? Elbette. Her ne kadar muhteşem ve kendine hayran bırakan bakışlarını üzerime dikmiş, bunca yılın ardından kalbimi bir mum gibi eritmeye çalışıyor olsa da bu aldatıcı hisse yenilemezdim.

“Bana öyle bakmayı kes,” dedim televizyonun karşısına kurulmuş rastgele kanalları değiştirirken.

“Şaka yapıyor olmalısın Fegel, dünya üzerindeki hiçbir güç beni seni izlemekten alıkoymaz.”

Bakışlarımı kaçırmak uğruna çabalasam da bu güzelliği görmezden gelemezdim. Hakkı vardı, onu görmeyeli yıllar olmuştu. Yirmi yaşındaki kovalamacanın ardından otuz beşimdeki kısa bir savaşın içine girebilmiş, ardından geçen sekiz yılın sonunda da Petra'yla birlikte ölmüştüm. Daha doğrusu, onu ölü bırakıp kendimi yeniden hortlatmıştım. Tanrım, kendimden nefret etmem başka bir sebebe ihtiyacım var mıydı ki?

Marlo iki gündür annemi kandırıp onu işe göndermeyi başarıyordu. Babamı gördüğümü pek söyleyemezdim. Akşamları geç geliyor, o geldiğinde de ben uyumuş oluyordum. Onda beni korkutan tuhaf bir şeyler vardı. Bunu da yakında anlayacaktım.

“Marlo,” dedim sessizce. Dikkatimi ona vermemeye çalışarak. Gülümsedi.

“Giovanni ve diğerleri bu durumun farkındalar değil mi?”

Bir anlık bir duraksamanın ardından başını evet anlamında salladı.

“Peki,” deyip bekledim. “Neden gelmediler? Yani, şey...”

“Senin için,” dedi.

“Evet,” dedim rahat bir nefes alıp. “Çoktan başımda dikilmiş olmalılardı.”

Öne doğru eğildi, ellerini önünde birleştğinde üzerine yığılan bu kusursuz hava beni az da olsa afallattı. Kimi kandırıyordum ki, ona olan hislerimi gizleyecek, saklayacak ya da kapatacak hiçbir şey yoktu yeryüzünde. Ama iş Petra'ya olan hislerime gelince, işte orada duruyordum. Evet, belki de ilk defa ona olan hislerimi rahatça düşünebiliyordum. İnkâr ettiğim, kabullenmediğim, gülüp geçtiğim hislerim. Asla dediğim günleri hatırlıyordum. Petra'yla ben asla olamayız! Ama onunla bir ömür sürdükten sonra, hele ki ondan ayrı kalmayı düşündükten sonra bunun mümkün olmadığını artık

anıyordum. Marlo'suz belki evet, ama Petra'sız asla. İki aşk arasında kalmanın en ahlaksız yönü de buydu. Paracelsus'un dediği gibi: Bu aşk, edepsiz bir çiçek gibi açmış ve kokusu hepimizi sarmalamış.

“Bunu söylemek her ne kadar benim açımdan doğru olmasa da bunu öğrendiğinde üzerime salacağın gazaptan korkarak söylemek istiyorum.”

Bu beni güldürdü. Derin bir gülümsemeyle hem de. Ve bu derin gülümsemeye onun büyüleyici ve aynı zamanda kahredici gülümsemesi eklendi. Onu özlemiştim. Hem de çok. Ama bu özlemenin boyutu ne derece büyük olursa olsun kalkıp ona sarılmamı engelleyecek kadar da iradeliydi.

“Giovanni'nin sana duyduğu nefret yüzünden herkes senden ve buradan uzak duruyor.”

Gülümsemem yüzümden akıp giderken, kalp atışlarım da aynı anda hızlanmaya başladı.

“Petra'nın kaybı diğerlerinden ziyade onun için çok daha ağırdı ve bunun tek sorumlusu olarak da seni gördü.”

Petra'nın kaybı, diye düşündüm. Ne yani? Petra sahiden de gitmiş miydi? Tanrım, gözlerim kararmıştı birden.

Marlo, “iyi misin?” diye yaklaştı. İşaret parmağımı uyarırcasına havaya kaldırdım.

“Lütfen,” dedim onu durdururken. “Petra'nın yok olduğunu söyleyip durma. Buna inanmıyorum, bu gerçek değil. Şu an için sadece dinlenip gücümü toparlamaya çalışıyorum. Ardından onu aramaya çıkacağım. Bütün simyacıları dolaşacağım Marlo. Burada oturup kalacağımı düşünme sakın. Dünyanın altını üstüne getirip bunun bir yolunu bulacağım. Petra'yı bırakamam. Her nerede olursa olsun, bırakamam.”

Marlo yutkundu.

“Giovanni,” diye ekledi. “Seni görmeye kim gelirse gelsin onu öldüreceğini söyledi ve bunu da gözünü bile kırpmadan yapar. Paracelsus da dahil herkesi tehdit etti. Mel bile senden uzak durmak zorunda, en azından buna alışana kadar.”

Başımı salladım. “Alışana kadar diye bir şey yok Marlo. Bir şey yap, ulaş ona. Onunla görüşmek istiyorum.”

“Bu mümkün değil Fegel.”

“Lütfen Marlo. Sana yalvarıyorum.”

Ayağa kalkıp bir süre evin içinde dolandı. O sırada Lelis daldı odaya. Ardından da Defi. Neye uğradığımı şaşırmıştım.

“Kapıyı kullanmalısınız,” dedim.

Lelis o kocaman, iğrenç kahkahasını atmakla yetindi.

“Giovanni'yle görüşmek mi?” dedi Defi. “Gerçekten şaka yapıyor olmalısın. Herkes köşe bucak kaçıyor senden. Giovanni yerin yedi kat dibine gömer seninle görüşeni. Kim olursa olsun, hepsini.”

“Bu kadar mı?” dedim başım önde. “Bu kadar çok mu nefret ediyor?”

“Tahmin bile edemezsin,” dedi Lelis. “İnan Fegel, tahmin bile edemezsin.”

Giovanni'nin yüzü gözlerimin önüne geldi. Amcasına olan bağlılığı ve sadakati. Beni birlikte korumuşlardı. Üzerimde en az Petra kadar hakkı vardı. Peki, bunu nasıl değiştirebilirdim? Sabırsızdım, beklemek istemiyordum. Bir an önce onu bulup konuşmam gerekiyordu. Konuşmak ve Petra'yı geri almanın bir yolunu bulmak. Ama banyoya bile zor ulaşırken bu bir süre daha mümkün görünmüyordu. Dayanmalıydım. Yapmak istediklerimi bir sıraya koymam gerekiyordu. Öncelikle Verhin'le Uğra. Eğer zaman geriye alınmışsa onlar da mezarlarından fırlamış olmalıydı. Yüzümü gördüklerinde ne tepki vereceklerini pek de merak etmiyordum. Hoş karşılanmayacağımdan adım gibi emindim çünkü. Karşılaşacağım ilk nefret onlardan gelecekti.

“Ne yapmamı istiyorsunuz peki? Böylece yaşayıp gideyim mi? Petra'yı o cehennemde yüz üstü mü bırakayım?”

Lelis kükredti.

“Sen kocaman bir aptalsın Fegel. Hâlâ Petra diyorsun. O lanet dilini koparmak istiyorum ki şu ismi ağzından bir daha duymayayım.”

Marlo ayağa kalkıp Lelis'in önünde dikildi.

“Ses tonuna ve söylediklerine dikkat et Lelis. Ona bu şekilde bağıramazsın!”

“Sana mı soracağım?” diye diklendi Lelis.

Defi araya girdi.

“Yapmayın çocuklar.”

Kalp atışlarım eşliğinde donup kalmıştım. Korkunç bir korku tünelinin içinde gibiydim. Sinirlendiklerinde ödüm kopuyordu. Şimdi de o anlardan biriydi. Üç ölümsüz katilin arasında kalmıştım, üstelik olası bir tartışmada kendimi koruyacak hiçbir şeye sahip değildim.

“Lelis, seni burada ilk ve son kez uyarıyorum. Bu şans benim şansım, Fegel'le birlikte bir hayat sürme şansım ve kim olursa olsun bu şansı elimden almaya kalkarsa onu yok ederim. Bu, sen ya da Defi olsun fark etmez. Giovanni'den de korkmuyorum. Bir köy dolusu pısırik gölgeden de. Fegel'i korumak için kimseye ihtiyacım yok.”

Marlo'nun öfkesi bütün bir eve dolmuştu. Onunla bir yaşam sürmek mi?

Lelis tısladı.

“Komik olma Marlo. Biz olmadan onu koruyamazsın. Onların deneyimleri ve büyüleri karşısında bir hiçiz.”

“Paracelsus var.”

“Paracelsus kendi kışını kurtarsın. Onun bize hiçbir faydası yok.”

Defi, “yeter artık!” demeyi sürdürdü. “Bu şekilde bir yere varamayız.”

Korkum yerini sakinliğe bıraktığında konunun nereye gittiğini anlamaya çalışıyordum.

“Fegel'i öldürmeye çalışacak.”

“Hayır, bunu yapmayacak.”

“Yapacak Marlo, yapacak. Kes artık şunu.”

Kim beni öldürmeye çalışacaktı? Tanrım! Hızlıca doğruldum ve benim bile beklemediğim bir hızla ikisinin ortasına dikildim. Gözlerimi açtığımdan bu yana onlara hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bu beni heyecanlandırırsa da kendime hâkim olmayı başardım.

“Bilmediğim şeyler var değil mi? Anlat hadi.”

“Henüz değil Fegel.”

“Şimdi Marlo. Ya şimdi bana her şeyi açıklarsın ya da bu kapıdan çıkar soluğu kâhinlerin evinde alırım.”

“Hiçbir yere gidemezsin!” dediği an arkamı döndüm ve üzerimdeki ince hırka ve ayaklarımdaki çorapla kapıya yöneldim. Daha ulaşmadan Marlo önüme dikildi.

“Sana anlatacağım ama şimdi değil.”

“Yeterince sabrım yok Marlo. Geçen her saniye vakit kaybediyorum. Henüz elimde kayda değer bir şey yok. Benden gizliyorsunuz, eninde sonunda öğreneceğim şeyleri üstelik. Lütfen bana zaman kazandır ve gerçekleri anlat.”

“Bana iki gün ver. Biraz daha toparlan. Söz veriyorum hiçbir şeyi atlamadan olan biteni sana bütün ayrıntılarıyla anlatacağım.”

“İki günüm yok Marlo. Ya şimdi ya hiç. Sana olan inancımı kaybetmek istemiyorum.”

Bir an için tüm gücüyle suratıma haykıracağını düşündüm, yüzü öylesi bir hâl almıştı ki, beni parçalara ayırmak istemesiyle eş değerdii bu.

“Üzerini değiştir, biraz yürüyüş yapalım.”

Memnuniyet dolu bir tebessümle koştum odama doğru. Ablalarım öfkeden deliye dönmüşlerdi. Hemen üzerimi değiştirdim ve ayakkabılarımı giydim. Üç dakika içerisinde hazırđım. Marlo’yla birlikte kapıdan çıkınca kendimi çok tuhaf hissettim. Etrafın bu denli tanıdık ve bilindik oluşu tüylerimi ürpertti. Bir süre hiç konuşmadan yürüdük. Yavaş adımlarla hareket ediyorduk ki ben henüz emekleme aşamasındaki bir

bebek kadar narindim. Hafif bir rüzgâr bile beni alıp götürmeye yetebilirdi. Havaysa dünün ardından günlük güneşlikti.

Bu kaldırım bile salya sümük ağlatabilirdi beni. Her bir ağaç. Etraftaki her bir ayrıntı. Kollarım göğsümde bakışlarım çevrede tek tek geziniyordu. Marlo hariç her şeyin üzerinde. Derin bir nefes aldım. Yaşıyordum, Tanrım, hayattaydım, bu güzel bir histi ve hak etmiyor oluşum beni bir kez daha hüzne boğdu. Buna nasıl sevinebilirdim? Petra'yı feda edip sil baştan bir hayat yaşayabilir miydim? Asla!

Yüzündeki sarsak ifade gülümsememe neden oldu. Elleri ceplerinde omuzları düşmüş, sanki sıradan bir insanmış gibi. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Kaldırım aynı kaldırım, zaman aynı zaman, ama biz, biz aynı biz değildik. Ne o ne de ben. O bir ölümsüz, bense ölümden dönmüş bir ölümlüydüm.

Mideme arka arkaya yediğim o korkunç yumruk hissiyle buruşturdum yüzümü.

“İyi misin?” diye sordu. Başımı salladım.

“Eğer kendini kötü hissediyorsan hemen dönebiliriz.”

Bu 'hemen' sözünün ne anlama geldiğini biliyordum. Saniye içinde, bir göz kırpma süresinde kendimi odamda bulabilirdim.

“Hayır,” dedim. “Biraz daha yürümek istiyorum.”

Hava her ne kadar yazdan kalma gibi görünse de kasım ayındaydık ve sonbahar oldukça sert giriş yapmıştı.

“Marlo,” dedim olduğum yerde aniden durup. Sanki çok önemli bir şey söyleyecekmişim gibi heyecan ve merakla baktı.

“Kâhinlerle görüşmem lazım.”

“Şimdi mi?” dedi şaşkınlıkla.

“Eğer bana anlatamayacağın şeylerse bırak onlar anlatsın.”

“Olmaz Fegel. Lütfen, önümüzdeki birkaç gün için benden hiçbir şey isteme. Senden tek isteğim biraz daha iyileşmen. Sonrasında, söz veriyorum sen ne istersen o olacak. Dünyanın öteki ucuna da gitmek istersen gideceğiz. Ama şimdi...”

“Peki,” dedim aklımdaki tilkileri gizleyerek. Sabırsızlığıma engel oldum. Düşünmeliydim. Doğru olanı düşünmeli, bir plan

yapmalıydım. Ama şimdi elim kolum bağılı durumdaydım. Hâlâ kabullenemiyordum. Geri dönmüş olmak, hele ki bu şekilde, deliliğin bile ötesindeydi. Cehennemde yanacaktım. Üstelik tek başıma.

Yanımızdan geçen birkaç insana hayretle baktım. Tanıdık gelen ya da gelmeyen bir sürü yüze. Havanın soğuk olmasına karşın güneşe aldanıp şakıyan kuşlara. Oradan oraya koşuşturan çocuklara. Köpeğini gezdiren yaşlı kadına.

Tam da başımı çevirip bu eşsiz manzaraya eklenen bir gölgenin varlığıyla sıkıntımdan kurtulacakken, yaşlı kadından gelen anlamsız mırıltılarla irkildim. Marlo'yla ikimiz aynı anda başımızı çevirdik. Köpek büyük bir hınçla kadının elinden kurtulmaya çalışıyor ve bir numaralı hedef olarak da beni görüyordu. Marlo anında önüme geçti.

“Sakin,” dedim sessizce. “Yanlış bir hareket yapma. Ortalık insan kaynıyor.”

Köpek şiddetini gittikçe artırıyor, kadın ona bir türlü engel olamıyordu. Aramızdaki bir metrelik mesafenin ardından Marlo'yla geri geri yürümeye başladık. Korkuyordum ama köpekten değil, Marlo'nun bunca bakışa aldırmandan ortalıktan benimle birlikte toz olmasından.

Etrafımız bir anda kalabalıklaştı. Marlo öne çıktı ve hızlı adımlarla kadına yardım etmek için köpeğin tasmaına sarıldı. Köpek salyalar akıtarak ön ayaklarıyla şaha kalkıyor, o tasmadan kurtulsa beni nasıl parçalayacağını hayallerini kuruyordu. Tanrım, onu böylesine delirten şey de neydi? Kollarımı göğsümde birleştirip iki büküm bir vaziyette donakaldım. Köpek benden uzaklaşırken kaldırım da da bir başıma kalıyordum. Kadın Marlo'nun peşinde ona yetişmeye çalışıyor, bir yandan da ardı adına özürler diliyordu. İşte o an güçlü bir rüzgârla birlikte ters döndüm. Beni döndüren şey gerçek bir rüzgâr değildi, rüzgârı kendine katmış karanlık bir gölgeydi. Korkuyla titrerken yığılmamak için direndim. Marlo uzaktan koşar adımlarla yaklaşırken gördüğüm şeyin gerçek

olup olmadığını idrak etmeye çalıştım. Köpeğin etkisinden çoktan kurtulmuştum.

“Bu köpek delirmiş olmalı,” dedi öfkeyle.

“Marlo,” dedim titreyen sesimle. “Az önce yanımdan bir gölge geçti.”

“Nasıl yani?” dedi şoka girmiş gibi. “Bu imkânsız.” Sonra yanlış bir şey söylemişçesine başını salladı.

“Ben neden fark etmedim?”

Yutkunurken zorlandım.

“Ablalarımдан biri olabilir mi?”

“Hayır...” dedi. “Olamaz. İkisi de böyle bir şey yapmaz,” demesiyle birlikte hemen telefonunu çıkardı ve “Lelis,” dedi telaşla. “Az önce yakınımızdan geçtiniz mi? Emin misin? Şaka yapmıyorsun değil mi? Anlıyorum.”

Duraksayarak konuşuyordu Marlo.

“Peki,” deyip kapattı telefonu. Yüzünde ilk defa korku vardı. “Onlar değil. Şehirde bile değillermiş.”

“Tanrım,” dedim artan panik dalgamla. İşte o an tek hissettiğim Marlo'nun tenime dokunmasıydı. Sonrasında odamdaydım.

Ben daha ağzımı açmadan işaret parmağını havaya kaldırdı.

“Etrafta hiç kimse yoktu.”

Yatağıma oturup sırtımı duvara yasladım. Bacaklarımı kendime çekip bir süre sessizce bekledim.

“Giovanni olmalı.”

“Hayır,” dedi bundan kesinlikle emincesine.

“Nasıl hissetmedin bir başkasının varlığını?”

“Bilmiyorum,” dedi odanın içini turlarken. “Hissetmem gerekirdi. Bugüne dek hep hissettim ama bu...” deyip bekledi. “Emin misin Fegel?”

“Neyden emin miyim?” dedim çatılan kaşlarımla.

“Onu gerçekten gördüğünden?”

“Delirmedim Marlo. Tanrı aşkına, bana deli muamelesi yapma.”

Eliyle yüzünü sıvazladı. Bir an için bir dumanın içine girip çıktı. İrkildim.

“Affedersin,” dedi. “İstemsiz oldu.”

Onu bu şekilde görmek korkutucu olmuştu. Sıradan adımlarla yürürken simsiyah bir dumana dönüşmek. Petra bunu yanımda hiç yapmamıştı. Birlikte yaşadığımız o koskocaman zaman diliminde. Şimdiyse o koskoca dediğim zaman dilimi benim için o kadar az görünmüştü ki gözüme, bir fırsat daha sunulsaydı, zamanımı bir tek onunla tekrar tekrar yaşamak isterdim. Bir başkası değil, yalnızca o. Ah, kahretsin! Acı ve çıldırtan bir anı çullanmıştı zihnime: *her şeye rağmen ikimize de geçmişe dönmek için bir şans verilseydi eminim o yılları yaşamak için can atardık. Bir an olsun düşünmeden hem de.* Marlo için düşünmüştüm bunları. Şimdiyse Petra için düşünüyordum. Binlerce kez kahretsin! Neden yapıyordum bunu? Neler oluyordu bana böyle? Böylesine mahvolmamın kimdi sorumlusu? Neden yaşıyordum bütün bunları?

Şiddetle açılan kapının sesiyle irkildim. Zihnimdeki kâbustan fırlayıp içinde bulunduğum acı gerçeğin kucağına düştüğümde ablalarım birkaç adım ötemde duruyordu.

“Gölge mi var etrafta? Kimdi peki, kimdi Marlo?”

Defi'nin korkudan rengi atarken Lelis de ondan geri kalmamıştı. Peki, onları bu denli korkutan şey de neydi?

“Görmedim,” dedi. “Haberim bile olmadı.”

Derin bir sessizliğe gömüldüler.

“Tanrım,” dedi Lelis fısıltıyla. “Başımız belada. Hem de büyük belada.”

Pus Dağı

Karabasan tabirini bu güne dek ağzıma hiç almamıştım. Ta ki dün geceye kadar. Petra yoktu o düşün içinde, simyacılar yoktu, Giovanni elinde bıçakla tepemde dikilmiyordu. Tanrım, çift başıyla bana bakan iki çift göz vardı. Pus dağının ifritleri. Yatağımda oturmuş hüngür hüngür ağlarken Lelis'le Defi'nin şaşkın bakışlarına maruz kalmıştım. Pijamaları ve dağınık saçlarıyla sessizce beni izliyorlardı.

“Feg,” dedi Lelis. “Ne yapıyorsun?”

Hıçkırmaya devam ettim. Doğruldu ve yanıma geldi. Defi de onu takip etti. İkisinin ortasında şefkate ihtiyacı olan bir çocuk gibi büzüşüp kalmıştım. Birisi saçlarımı okşadı, diğeriye sırtımı sıvazladı.

“Onları gördüm rüyamda.”

“Kimi?” dedi Defi.

“İblisleri. Hazul'la Merid'i.”

“Onları görmüş olamazsın Fegel. Onlar bir insana asla yüzlerini göstermezler. Onlar değil bir insana, herhangi bir gölgeye de kendilerini göstermezler. Anlattıklarımızdan etkilenmiş olmalısın.”

“Hayır,” dedim başımı hızlıca sallayarak. “Gördüm onları.”

“Peki,” dedi omuz silkerek. “Ne yapıyorlardı?”

“Sol tarafta olan korkunç ve dehşet verici bir gülümsemeyle uzattı elini. Avucunun içinde kanlı bir şey vardı. Şey, gibiydi.” Duraksadım. Bakışlarım sabit bir noktaya kilitlenip ardından Lelis’i buldu.

“Kalp gibi.”

Defi hafifçe geriye çekildi.

“Sağdaki onun aksine hüzünlüydü. Öylece baktılar bana. O kadar çok korktum ki. Sürekli uyanmak zorundayım diyordum. Rüya gördüğümü biliyormuşum gibi.”

Önce birbirlerine baktılar sonra da bana.

“Tarifine göre...” dedi ciddiyetini takınıp. “Soldaki Merid. Rivayete göre onun asi, kibirli ve fesat olduğu söylenir. Diğeriyse, Hazul. O hep hüzünlüymüş, melankolik bir yapısı varmış. Kendini kimsesiz ve yalnız hissedermiş. Her şeyden mahrum demekmiş adının esas anlamı.”

Ağlamayı kesmiş merakla Lelis'i dinliyordum. Korku dolu bir masal anlatıyor gibiydi.

“Söylesene,” dedim gözyaşlarımı kolumla silerken. “Petra gerçekten ellerinde mi? Ona ne yapıyorlar? Canı yanmıyor değil mi? Lütfen söyle.”

“Bilmiyorum Fegel. Bilsem, emin ol söylerdim.”

“Peki, kimden öğrenebilirim?”

“Bunu bize söyleyebilecek tek bir kişi vardı Fegel. O da Artephius'tu.”

“Öldü,” dedim soluğum kesilerek. “O da öldü.”

“Kâhinler,” diye heveslendi Defi. Beni mutlu etmek istediği belliydi.

“Onlar listemde bekliyor,” dedim akan burnuma engel olmaya çalışarak. “Tek umudum onlar. Paracelsus ikinci sırada.”

“Üçüncü sıraya da Villanova'yı koyalım,” dedi Lelis. “Güçlü bir ittifak.”

“Giovanni benden nefret etmeyi bıraktığında,” dedim.

Muzip bir ifadeyle başlarını salladılar.

Hayatım pahasına böyle bir an yaşayacağım aklıma gelmezdi. Ablalarım ve ben. Yatağımda oturmuş çocuklar gibi ağlarken onlar tarafından teselli oluyordum. Sesimize uyanan annemse tatlı bir sitemle kahvaltının hazır olduğunu haykırıyordu.

Yeni bir güne başlıyor, yeni hayatımın yeni adımını da böylelikle atmış oluyordum. Başıma nelerin geleceğini bilmeyerek, Petra'ya ne olduğunu bilmeyerek ve Giovanni'nin nefretiyle yalnız bırakılarak. Böyle alıyordu intikamını, beni terk edilmiş olduğuma inandırmak istiyordu. Başarıyordu da. En iyi şekilde hem de.

Kahinler

Geriye dönüp sil baştan yeniden yaşamak demek, aynı hayatı aynı şekilde yaşamak demek değildi. Bunu babam aracılığıyla daha iyi anlıyordum. Babam değişmişti. O durgun, sakın, bakışları şefkatli adam yoktu artık. Kahvaltının ardından yaktığı sigarasıyla, 'kırk sekiz yaşındaki bir adam sigaraya neden başlar?' sorusunu soruyordum kendime ve bu acı sorunun yanıtını da kendim veriyordum: Benim yüzümden.

Bir aylık uydurma koma sürecimde babam üzüntü ve stresten sigaraya başlamış, kızını kaybetmenin korkusunu bununla yenmeye çalışmıştı. Ona değil, kendime kızıyordum. Bütün bunların sorumlusu olarak, babamı bir hayalete, yaşayan bir ölüye çeviren bendim. Düzeltmeliydim, bir şekilde bunu halletmeliydim ama nasıl? Diğerleriyle görüşmeden, Paracelsus'un yardımı olmadan bunu nasıl başarabilirdim, gerçekten bilmiyordum.

Güzel bir cumartesi gününde, ablalarım yeniden dışarı çıkmış, bense düşünmeyi reddettiğim şeyleri yapmadıklarını umarak oturmaya çalışıyordum. Ama biliyordum ki, yapıyorlardı. Bununla savaşmak için henüz çok güçsüzdüm. Yine de iyileşiyordum, günden güne kendimi toparlıyordum.

Annem elinde kocaman bir meyve tabağıyla yaklaşırken onu giyinmiş şekilde görmüştüm. Gülümsedi.

“Marlo aradı da. Benim de önemli bir randevum var, önemli bir müşteri. Özel bir daveti varmış.”

“Açıklama yapmak zorunda değilsin,” dedim anneme. Panik halindeydi. Bu da anneme ödettiğim bedel olmalıydı. Sakin, ağır bir kadını soktuğum ruh hâli. Midem bulanırken zorlukla yutkundum. O sırada kapı çaldı. Annem koşar adımlarla açtı kapıyı. Derken Marlo göründü. Mutlu görünüyordu ve fazlasıyla yakışıklı. Bunu düşünmüş olmaktan dolayı utanç duymuştum.

Annem yoğun öpücüklerinin ardından gittiğinde kendimi onunla baş başa buldum. Bir süre konuşmadık. Televizyon bunu bizim yerimize daha iyi yapıyordu.

“Gördün mü hiç?”

“Neyi?” dedim.

Gürültülü bir şekilde bıraktı nefesini.

“Gölgeyi.”

Başımı hayır anlamında salladım. Meyveleri yerken gözüm ekrandaydı.

“Peki, nasıl hissediyorsun kendini?”

“Bok böceği bile benden daha işe yarar Marlo. Sence nasıl hissedebilirim?”

“Eskiden,” deyip bekledi. “Böyle örnekler vermezdin.”

“Evet,” dedim ekranı izlemeye devam ederken. “Eskiden babam sigara içmezdi ve annem panik atak değildi. Eskiden Petra vardı ve ben onunla birlikte ölmüştüm. Şimdiyse çift başlı bir iblisin üzerime saldığı lanetle hortladım. Daha istiyor musun? Eğer istiyorsan, sana sonsuz örnekler verebilir, sonsuz cümleler sarf edebilirim.”

Sessizce izledi beni. Bu süre zarfında başımı bir kez olsun ona çevirmemiş, yüzüne dahi bakmamıştım.

“Yapmak istediğın bir şey var mı?”

“Neden? Köpekler yeniden saldırısın diye mi?”

Petra'nın sabrı Marlo'ya geçmiş gibiydi. Lafımın üzerine tek kelime etmiyordu.

“Bir daha böyle bir şey olmayacak, söz veriyorum.”

“Umurumda bile değil.”

“Kâhinler seni bekliyor.”

Elma dilimi ağzımda öylece kalakaldım. Yüzümdeki nemrut ifade bir anda değişmiş, masum bir çocuğa dönmüştüm. Sevgiyle baktım Marlo'ya.

“Doğru mu söylüyorsun?”

Başını salladı.

“Oradan geliyorum. Görüşmek istediğimizi söyledim.”

“Kabul mü ettiler hemen?”

“Tabii ki etmediler ama etmek zorundaydılar.”

Sevinçle kalktım ayağa. Bir an için ne yapacağımı şaşırdım, olduğum yerde döndüm.

“Bekle,” dedim. “Üzerimi değişip hemen geliyorum.”

“Acele etme,” dedi sessizce. “Ne de olsa fazlasıyla zamanımız var.”

Ne demek istediğini anlamamıştım ama yine de sorgulamadım. Koşar adımlarla girdim odama. Dolabı karıştırıp elime geçen şeyleri üzerime hızlıca geçirdim.

“Hazırım,” dedim büyük bir heyecanla. “Gidelim.”

Hafifçe gülümsedi. Ona ne kadar kötü davranırsam davranayım vazgeçmeyecekti. Ne yaparsam yapayım, asla! Sonuçta o, bensiz bir yaşam sürmüş, sevgisine sonuna dek sadık kalmıştı. Peki ben? Tanrım, ne yapıyordum böyle? Neden eziyet ediyordum? Bir ömür geçirdiğim Petra'ya da aynısını yapmış, sonunda onsuzlukla cezalandırılmışım. Şimdiyse, bana verilen ikinci yaşamda, aynı hatayı yeniden yapıyordum. Nereye kadar sürdürecektim bunu? Ne zamana kadar?

Ona doğru yaklaştım, üzerimdeki ceketin başlığını başıma geçirdi. Beni kollarına aldığı anda gözlerimden birer damla yaş döküldü ve ben karanlığın içinde yavaşça dağıldım, tıpkı dağılan yaşamım gibi.

Kendimi kâhinlerin evinin kapısında bulduğumda bir an için içeriye girmeye cesaret edemedim. Dejavu gibiydi, kâbus gibiydi, bu dünyaya ait olmayan korkunç bir histi.

Güçlü bir nefes alıp aldığım nefesi bir süre bırakmadan bekledim. Marlo yanı başımda varlığıyla bana güç verdi. Elimi kapıya uzattığım an kapı açıldı.

Karşımdaydı. İkisi de. Yüzüme öyle bir boşlukla baktılar ki, dizlerimin titrediğini hissettim. Bir insanın size nefretle bakmasından daha kötü bir şey varsa o da hissiz bir şekilde bakmasıydı. Bir hiçmişsin gibi.

Birkaç dakika içinde bir odada karşılıklı oturmuş sessizce bekliyor haldeydik.

Hafifçe öksürdüm.

Verhin, ağır bakışlarını üzerime dikince kalp atışlarım hızlandı. O kadın büyükannemle arkadaştı, Tanrım, bir kez olsun bahsetmemişti bundan. Ne büyükannem ne de o.

Marlo, öne doğru eğilip ellerini birbirine kenetleyerek bana baktı.

“Sor Fegel, seni bekliyorlar.”

Orada zorla oturtulduklarını nasıl da unutmuştum.

“Nasılsınız?”

Birbirlerine tuhaf tuhaf baktıklarında aptalca bir soru sorduğumu fark etmiştim.

“Bir an önce sor ve git Fegel.”

Marlo öfkeyle çevirdi bakışlarını. Koluna dokundum.

“Benim suçum değil bunlar. Benden nefret etmek zorunda değilsiniz.”

Söze Verhin başladı.

“Neye sebep olduğunla ilgili en ufak bir fikrin olsaydı, eminim sen de kendinden nefret ederdin Fegel.

“Ben,” dedim titreyen sesimle. “Kendimden yeterince nefret ediyorum. Her şeyin farkındayım. Bir çocuk değilim artık. Sizler gibi yaşadım, yaşlandım ve öldüm. Sizler de öldünüz muhtemelen. Ama inanın böyle olsun istemezdim.”

Uğra zorlukla yutkunurken Verhin onun koluna girdi.

“Bak Fegel. Bize gerçekleri öğrenmek için geldin biliyoruz ve sana bildiğimiz her şeyi anlatacağız. Ve gerçekler canını hiç olmadığı kadar çok yakacak.”

Verhin'in sesi gittikçe yükselirken Marlo'dan korkmadığını da alenen yüzümüze haykırıyordu. Zaten öldük diyordu, bir kez daha ölsek ne çıkar?

“Marlo'yu uyardık. Sonuçlarını ona anlattık. Kendi hatamızın da farkındayız. Eğer o gün ona Paracelsus'un kapısına giden yolu göstermemiş olsaydık bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ama Marlo kocaman bir bıçağı Uğra'nın boynuna dayayınca söylemek zorunda kaldık. Şu an olacakları tahmin edecek olsaydık inan bana onun ölme pahasına susardık. Bütün bunları yaşamamış olmak için susardık. Her şeyi mahvettiniz. Hepimize cehennem gibi bir hayat verdiniz.”

“Ben,” dedim sessizce.

“Sen, sen o kadar bencilsin ki Fegel, hayatı bir oyundan ibaret sandın, Marlo'yla oynadın, Petra'yla oynadın, hep oynadın ama senin oynadığın bu oyun korkunç bir hataya sebep oldu. Sizin çocukça saplantılarınız yüzünden sonsuz bir döngüye takıldık.”

“Ses tonuna ve konuştuklarına dikkat et Verhin.”

Marlo hiç olmadığı kadar öfkelenmişti.

“Sorun yok,” dedim. “Bırak istediği gibi konuşsun, haklı.”

“Haklı olması, ona bu şekilde konuşma hakkı vermez.”

“Lütfen,” dedim dişlerimin arasından. “İzin ver, konuşsun.”

Kısa bir sessizliğin ardından ne demek istediğini sordum.

“Döngü derken?”

Sinirle gülümsedi.

Verhin ayağa kalktı ve işaret parmağını bana doğrulttu.

“Bu demek oluyor ki Fegel. Kırk iki yaşına kadar yaşayacak, ölecek ve on sekiz yaşında yeniden o hastane odasında gözlerini açacaksın. Ve o lanet gözlerin yeni bir yaşama açıldığında bir kez daha kırk iki yaşına kadar

yaşayacak, sonra ölecek yeniden on sekiz yaşında hastane odasında gözlerini açacaksın. Bu ne kadar sürecek biliyor musun?”

Nefesimi tutmuştum. Verhin bütün gücüyle kükredi.

“Sonsuza dek! Sonsuza dek Fegel! Lanet olsun sana, sonsuza dek yaşayacağız. Dünya üzerindeki bütün doğaüstü varlıklar dışında bundan kimsenin haberi olmayacak. İnsanlar doğacak, yaşayacak, ölecek ya da yaşıyor iken yeniden başlayacaklar. Bütün bir dünya, senin bu iki nokta arasındaki sürene kilitlendi. Anlayabiliyor musun Fegel? Hepsi seninle uyuyup seninle uyanacak. Cehenneme çevirdiğin yaşamlarımız için sana teşekkür ediyorum. Şimdi yan! Kederinle yan. Çünkü Petra'yı sonsuza dek kaybettin. Petra iblislerin elinde artık. O yok. Onu öldürdün. Onu, onların elinde tehlikeli bir silaha çevirdin. Doğanın hâkimini zamanın hâkimine teslim ettin. Yan Fegel, sonsuza dek yan! Tanrı, artık seninle değil!”

Gözyaşlarım bir musluktan boşanırcasına akmaya hazırlanırken Verhin açık duran kapının önünden geçti. Nutkum tutulmuştu. Çünkü Verhin tam olarak işaret parmağını bana doğrultmuş bütün nefretini üzerime akıtıyordu. Bir an için kapıya dönmüş, o şekilde de donup kalmıştım. Kalp atışlarımın sesini rahatlıkla duyuyordum. Hepsi benimle birlikte kapıya döndü. Ve Verhin bir kez daha kapının önünden geçti, arkasında da, Tanrım, ta kendisi. Hızla doğruldum. Yayından fırlayan ok gibi koştum kapıya. Arkalarından hızlıca ilerledim. Benim farkımda bile değillerdi.

Bir odaya girdiler. Kapı açıktı.

“Fegel ne yapıyorsun?”

Arkamda sıralandıklarında onları durdurdum. Verhin'i hem arkamda hem de karşımda görmek oldukça korkutucuydu, ama delilikse bunu sonuna kadar yaşayacaktım.

İkisi karşılıklı oturdu. Büyükannem oldukça genç görünüyordu. Verhin de öyle.

“Bunu yapmak istemiyorum, inan bana. Sevdiğim insanların geleceği beni hep korkutmuştur.”

Bunları söyleyen Verhin'di. Korkuyla attım adımımı içeriye. Onlara doğru yaklaştım. Arkamdakiler olan bitenden tamamıyla habersizdi, farkındaydım. Çünkü onları gören tek kişi bendim.

“Lütfen,” dedi büyükannem. “Bunu öğrenmek zorundayım.”

Verhin kartları büyükannemin önünde birer birer açarken gülümsemesi de gittikçe yok oluyordu. Odayı derin bir korku kapladı.

“Korktuğun başına geldi Esla. Kocan seni aldatıyor.”

Büyükannemin gözyaşları boncuk boncuk akarken yanaklarına, iliklerime kadar titredim. İzlediğim geçmişti.

Ve son kartta durdu Verhin. Durdu ve baktı. Uzun uzun baktı. Büyükannem telaşlandı.

“Ne var Verhin, ne oldu, ne gördün?”

Verhin telaşla salladı başını.

“Bu doğru olamaz, kartları tekrar açacağım.”

Derin bir korkuyla kartlarını karıştırdı ve yeniden açtı. Ellerin titrediğini görüyordum.

“Burada bir yanlışlık var.”

Üçüncü kez kartları açtı ve büyük bir dikkatle büyükanneme baktı.

“Ne görüyorsun söylesene?”

“Bir kız çocuğu görüyorum Esla. Doğmamış bir torun. Karanlıkla birlikte gelecek hayatınıza, karanlığı katacak hayatınıza. Aman Tanrım, dünyanın altını üstüne getirecek Esla!”

Birinin koluma sıkıca sarılmasıyla döndüm arkaya. Sonra kayboldular. Lanet olsun, kayboldular. Hızla yürüdüm Verhin'in üzerine. Bu sefer işaret parmağımı ben doğrulttum ona.

“Bir kız çocuğu görüyorum Esla. Doğmamış bir torun. Karanlıkla birlikte gelecek hayatınıza, karanlığı katacak

hayatınıza. Aman Tanrım, dünyanın altını üstüne getirecek Esla! Bana bunun anlamını söyle Verhin, bu ne demek?”

Hepsi birlikte olan bitenden habersiz şaşkınlıkla bakıyordu suratıma. En çok da Marlo. Kıpırtısız, korkuyla beni izliyordu.

“Bu, bu...” dedi ve bekledi. “Az önce ne gördün sen?”

“Seni gördüm Verhin, az önce büyükannemle birlikte bu odaya girdin ve ona kart açtın. Ona büyükbabamın onu aldattığını söyledin ve son kartta, işte o son kartta da bunlardı söylediğin. Şimdi bana açıkla.”

“Tanrım,” dedi elini ağzına götürürken. “Bu da mı oldu?”

Yutkundum.

Marlo “neler oluyor?” dedi. Aksine sakindi. Şoka girmişti çünkü. Anlayamıyor, anlam veremiyordu.

Uğra'nın dudakları seğirdi.

“Zamanla oynamanın cezası olmalıydı Fegel, bir bedeli olmalıydı ve sen o bedeli ödeyeceksin. Geçmişle gelecek iç içe gelecek. Gün gelecek hangisinin gerçek hangisinin hayal olduğunu anlamayacaksın. Bir anda girecek hayatına, bir anda dolacak. Ve sen buna asla engel olamayacaksın.”

“Biliyordun,” dedim. “Benim doğacağımı, başıma gelecekleri, en başından biliyordun?”

Yavaş adımlarla yürüyüp koltuğa oturdum. Gücüm tükenmişti, daha fazla ayakta duramazdım. Bu kadar güçlü değildim ben, savaşçı hiç değildim. Hayatımda Petra olmadan bir hiçtim. Üstelik onu kaybetmiş olmayı da kabullenemezdim.

“Bir yolunu söyleyin,” dedim. “Petra'yı geri getirmenin bir yolu olmalı. O bulur, bütün bu saçmalığa bir tek o çözüm bulur.”

Başım önde, ufacık da olsa bir umut arayışındaydım. Bütün bunlara bir şekilde katlanırdım, geçmişi de geleceği de önüme katıp ilerleyebilirdim ama o olmadan, asla! Yapamazdım. Bu kadar becerikli değildim.

Verhin önümde eğildi.

“Petra'yı unut Fegel. İblislerin elinden hiçbir şey kurtulamaz. Bunun ihtimali bile yok. Dünya üzerindeki hiçbir varlık Petra'yı onların elinden kurtaramaz. Pes et. Kabullen bu laneti. Al yanına bu adamı ve onunla çıkar sonsuzluğun tadını.”

Bütün bir hayatı bu pencerenin önünde oturarak geçirebilirdim. Hiç kıpırdamadan, soluksuz, düşünmeden, yemeden, içmeden. Ölüm bile kurtuluş olurdu benim için, ama bunları bilerek yaşamak? En kötüsü de buydu işte. Bilerek yaşamak.

Henüz öğrenmek istediklerimin yarısını bile öğrenememiştim. Elimde öfke dolu iki kâhinle, henüz çıraklık aşamasında seyreden üç adet gölge vardı. Petra'nın bir an olsun inanmadığı reenkarnasyonun başka bir biçimde vücut bulmuş halini yaşıyordum. Düşündükçe çıldırabilirim. Evet, belki de kurtulmanın tek yolu buydu. Aklımı kaçırmak. Geri kalan ömrümü tımarhanede geçirerek bir sonraki için, bir sonraki? Sahi, delirmem bile buna bir çözüm değildi. Dönüp dolaşıp gözlerimi yine o köhne, izbe hastane odasında açacaktım. Annem ballı ekmek yedirecek, belki bir sonrakinde bu tereyağlı olabilirdi, babam elinde dosyalarla beni taburcu etmeye çalışacaktı. Defi çiçeklerin üzerindeki kartları toplayacak, Marlo beni tekerlekli sandalyeyle hastaneden çıkaracaktı. Tanrım, gözümde canlandı birden, hepsi de farklı şekillerde. Farklı ama aynı. Devamlı. Sonsuza dek bitmeyecek bir kâbus olacaktı yaşıdığım.

Derin bir nefes alıp günlerdir sehpanın üzerinde duran kartlara bir göz attım. Hâlâ okumak için hevesli değildim. Sadece bir kez üzerime saldıran gizemli bir gölgenin merakı içindeyken bu aptal kartlar da kimin umurundaydı ki?

Bakışlarım dışarıda gezinirken tam arkamda dikilen bir şeyin varlığıyla irkildim. Yutkunup başımı hafifçe çevirdiğimde sıska, karanlık bir gölgeyle burun buruna gelmiştim. Pencere pervazına çarpıp korkudan titreyen dizlerimle duvara sarınmaya çalıştım.

Tam o sırada Lelis kollarını havaya kaldırıp ödümü koparttığından emin bir şekilde ellerini sallayarak 'böö!' diye bağırdı. Gözlerimi devirip mide bulantıma engel olarak oturdum koltuğa, daha doğrusu yığıldım.

“Komik mi sanıyorsun Lelis, bence hiç değil.”

“İtiraf et,” dedi. “Gerçekten komikti.”

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Bana kalp krizi geçirten aptalca şakanın ardından oturduğu sandalyede keyifle gülümsüyordu.

“Viola beşinci kez aradı.”

“Kimseyle görüşmek istemiyorum,” dedim sabırsız bir tınıyla.

“Seni artık okula bekliyorlar. Yeterince iyileştin.”

Okula gitmek de neyin nesiydi? Bir aileyle yaşamak, birini sevmek, arkadaşlarla görüşmek... Hiçbirinin bir önemi yoktu artık. Yaşayacak, ölecek, tekrar dirilecektim. Üstelik Petra'yı da feda etmiştim. Onsuz bir sonsuzluk. Zavallı Petra, diye geçirdim içimden. Hayallerinden ne kadar uzaktı. Dilediği yaşamdan ne kadar uzak. Buna razı olmazdı, nasıl olmuştu? Oysa dünya üzerinde onun gücünü aşan hiçbir şey tanımazdım. İnanmazdım, ama olmuştu. Petra yoktu. Kâhinlerin deyimiyle, doğanın hâkimini zamanın hâkimine teslim etmiştim. Hem de Artephius'un anlamsız kıskançlığıyla. Keşke Tanrı Petra'yı sevmeseydi diye düşünmeden edemedim. Keşke ondan nefret etseydi. O zaman her şey yolunda gider miydi? O habis simyacı onu rahat bırakır mıydı?

Lelis'in saçlarıma dokunan elleri tüylerimi diken diken etti.

“Epey uzadılar,” dedi sakın ses tonuyla.

Kıpırdamadım.

“Saçlarını örmemi ister misin Fegel? Eğer hatırlarsan küçükken hep örmemi isterdin. Karşılığında da biriktirdiğin şekerleri getirirdin.”

“Kaç yaşındaydım?” dedim. “Bir falan mı?”

“Dalga geçme,” dedi kahkaha atarak. “Altı yaşındaydın. O zaman da böyle güzel saçların vardı?”

“Peki, sen ne zamandan sonra kötü olmaya karar verdin?”

Güçlü bir nefes alış veriştikten sonra sessiz kaldı.

“Özür dilerim, yaşattığım her şey için.”

Zorlukla yutkundum.

“Affetmek kolay mıdır Lelis? Ya affedilmek? Hangisi daha kolaydır?”

“Sana layık ablalar olamadık, biliyorum ama izin ver bundan sonrası için her şeyi yoluna koyalım.”

Lelis saçlarımı usulca tararken gözlerimin dolmasına engel olamadım. Hep istediğim hayattı bu, onların bana iyi davranması, beni sevmesi...

“Peki,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Öncelikle lenslerinizden kurtulmanız gerekecek.”

Defi'nin çılgılığı eşliğinde ikimiz de zıpladık.

“Bensiz mi, nasıl yaparsınız bunu?”

Odama döndüğüm günden bu yana ilk defa kahkahalar doldurmuştu. Lelis saçlarıma odaklandı, Defi de tırnaklarıma.

“Bu okeyi yeni aldım, sende de güzel duracaktır. Üstelik parti için toparlanman lazım, çok sıkskasın, kıyafetler üzerinde güzel durmayacak.”

“Bir dakika, bir dakika...” dedim panikle. “Ne partisi?”

Defi başını Lelis'e doğru kaldırdı.

“Vazgeçeceğimizi düşünmüş olabilir mi?”

“Sanmıyorum,” dedi.

“Bence de.”

“Parti falan istemiyorum.”

“Çoktan ayarlandı,” dedi Defi işini bitirdikten sonra.

“Ne, nasıl yani? Hem, nerede?”

“Tabii ki bizim evimizde.”

Bunu söyleyen Marlo'ydu. Artık ne ara eve geliyor, içeri nasıl giriyor merak bile etmiyordum. Annem evde yoktu ve büyük ihtimalle de diğer yolu denemişti. Babamı görmeden öleceğimden artık neredeyse emindim.

Cevap vermedim.

Elinde kocaman bir çikolata paketi vardı. Göz ucuyla pakete baktım ve canım ne kadar onu yemek isterse istesin kendime hâkim oldum. O gelir gelmez de ciddiyetimi takınmışım. Dışarıyı izlemeye devam ettim. Hepsi birden birer sandalye alıp yanıma sıralandılar.

“Sana getirdim,” dedi paketi uzatırken.

Başımı hayır anlamında salladım.

“Küs mü?” diye sordu Defi.

Marlo “bilmiyorum,” dedi. “Küs de olabilir, nefret ediyor da. Emin değilim.”

Yutkundum.

“Parti istemiyorum abla,” dedim o odada yokmuş gibi.

Defi çikolata paketini açıp yemeye başladı. Tanrım, o kadar güzel kokuyordu ki, parmağım elimin içine gitti. Dışımı sıktım.

“Sana soran olmadı,” dedi Marlo. Beni kışkırtmaya çalışıyordu.

“Yalnız kalabilir miyim?”

Hepsi aynı anda beni duymazdan gelerek geriye yaslandı. Bu beni sinirlendi ve doğruldum. Az önce ablalarımınla geçen o dokunaklı sahnenin ardından bu oldukça rahatsız edici gelmişti. Marlo'ya onu uzun bir süre görmek istemediğimi söylediğim halde Tanrı'nın her lanet günü neden burnumun dibinde bitiyordu anlamış değildim.

Ben daha kapıya ulaşmadan Marlo önüme dikildi.

“Hızının havasını mı atıyorsun bana?”

“Hava atmıyorum, sadece benden uzak durmanı istemiyorum.”

“Senden uzak durmak mı, Tanrım, şaka mı yapıyorsun? Sonsuza dek birlikteyiz, izin ver de üç gün seni görmeyeyim.”

Oldukça öfkeyle sarf ettiğim bu cümleler onun o kadar hoşuna gitmişti ki, keyifle gülümsedi.

“Seninle sonsuza dek birlikteyiz. Bu kadarını hayal bile edemezdim.”

“Sen, sen...” deyip bekledim ve dişlerimi sıkarak bir müddet söyleyeceklerime hâkim olmaya çalıştım.

Ne yapıyorsun Fegel? Ne saçmalıyorsun? Kendine gelmelisin? Bir an önce hem de!

Kısa bir nefes egzersizinden sonra “lavaboya gitmeliyim,” dedim. “Eğer izin verirsen.”

Derhal kenara çekildi ve kapıyı benim için açtı.

Yüzüme ardı ardına su serperken gittikçe düzelen, renklenen suratıma baktım. Onlarla şakalaşıyor, hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ediyordum. Bu muydu doğru olan, yoksa şimdi, hemen bu evden çıkıp gücüm yetene kadar koşmak mı? Bu fikir birdenbire o kadar mantıklı gelmişti ki, kaybettiğim cesaretime bürünüp arka kapıdan bahçeye fırladım. Üzerimde ince bir kazakla, altımda eşofmanlarım vardı, ayakkabı giymeyi aklıma bile getirmemiştim. Komşunun bahçesinden zıplayıp diğer bahçeleri de kullanarak kendime şaştığım bir hızla soluğu caddede aldım. Birkaç insan şaşkın bakışlarını dikti üzerime. Oralı olmadım.

Koştum, koştum, koştum. Kalbim ağzımdan fırlayana, ciğerlerim parçalanana kadar koştum. Kalabalık bir insan kümesini yarıp geçerken bana bakmalarından hiç rahatsızlık duymadım. Bakın, diye haykırdım içimden. Burada olmanızın sorumlusu benim. Hepiniz benim yüzümden buradasınız. Olmamanız gerekirken hem de. Yaşadığınız bir hayatı yaşıyorsunuz yeniden. Derin uykulardan uyanıp, rahat mezarlarınızdan oldunuz. Bir hiç uğruna olduğunu da bilseniz! Bir hiç uğruna. Ama hayır, Petra'nın suçu değil bu, benim hiç değil. İşlemediğimiz bir suçun mağduruyuz. Artephius denen

pis büyücünün biçtiği hayatı yaşıyoruz. Hepimiz! Benim suçum demiştin ya, hayır, benim değil. Affedin beni, yalvarıyorum affedin, ben değilim suçlu.

Ben değilim, diye diye yavaşladım. Hiç bilmediğim bir caddedeki hiç bilmediğim bir binanın önünde nefes nefese bekledim. Bayılmak üzereydim. Hemen bir kenara çöktüm. Binanın duvarına yaslanıp bacaklarımı kendime çektim ve hıçkırıklarla ağladım. Alışamazdım, alışmak bile istemiyordum ki. Bütün bunların sorumlusu ben değildim. Neden yaşamıştım bütün bunları? Zamanı geriye almak istiyordum, ta en başa. Petra bile hayatıma girmemeliydi. Ben de diğer insanlar gibi yaşayıp ölmeliydim. Tanrım, neden bendim? Neden bir başkası değil de bendim?

Burnumun ucuna uzatılan bir peçeteyle irkildim. Başımı kaldırdığımda Marlo vardı.

“Hayır,” dedim arka arkaya. “Sen olmamalydın. Sen değil. O peçete senden gelmemeliydi.”

“Petra'yı isterdin biliyorum. İnan, bir yolunu bulsam onu geri getirirdim.”

Bir anda ağlamayı kestim. Eli havada öylece bekliyordu. Yüzüne baktım o an, daha dikkatli. Lenslerini çıkarmıştı. Kiremit göz rengiyle baktı gözlerime. Utandım kendimden. Onun güzelliği karşısında çaresiz kalmaktan utandım.

“Sana söz veriyorum Fegel, sana olan aşkıma üzerine yemin ediyorum. Sen ne istersen o olacak, seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Yeter ki yanında olmama izin ver.”

“Neden Marlo, neden bu kadarını kabullenesin ki?”

Garip bir hâlle tısladı.

“Sen bilir misin ki iki metre karelik bir zindan odasında birini severek yaşamayı? Onun seni sevdiğini bile bile bir başkasıyla yaşamak istediğini anlamaya çalışmayı? Sen bilir misin ki birine delicesine bağlıyken, âşıkken, onun günden güne ölüme yaklaşmasını? Bilir misin Fegel? Onsuz yaşarken ondan sonra da yaşayacak olmayı?”

Peçeteyle gözyaşlarımı sildim ve uzattığı eline elimi bıraktım. Beni ayağa kaldırdı. Cebinden çıkardığı çikolatayı bana uzatırken bir kez daha ağlamak istedim. Ama ağlamak yerine aldım o çikolatayı, aldım ve yedim. Ceketini üzerime attı ve kolumu sıvazladı. İnsanların şaşkın ve tuhaf bakışlarına aldırmadan bütün yakışıklılığına rağmen yanında pasaklı ve kirli çoraplarıyla yürüyen bu kıza aşkla baktı.

Tanrı bana hiç seçenek bırakmamıştı. Ne önceki yaşantımda ne de şimdi. Kalbimi iki büyük sevgiyle zehirlerken tam olarak da planladığı buydu. O, benim Petra'yı ya da Marlo'yu unutmamı istemiyordu. O, ikisini birden aynı anda sevmemi istiyordu.

Tanrı, acı çekmemi istiyordu. Ve istediği olmuştu.

Doğanın Öfkesi

Petra'yı düşünmeden yapamıyordum. Sürekli aklımdaydı ve her bir zerremde ara vermeden durmaksızın yankılanıyordu. Kalbimin ortasında kocaman bir delik açılmış gibiydi. Onunla yaşadığım o eşsiz zaman dilimi bir film şeridi gibi akıp gidiyordu gözlerimin önünden. Bana bakışı, gülüşü, kızıışı. Her bir anısıyla dopdoluydu. Neredeydi şimdi? Ne yapıyordu? En önemlisi beni görüyor ya da hissedebiliyor muydu? Onun ölü olduğuna inanmayı sonuna kadar reddedecektim. Petra gitmiş olamazdı. Bir yolunu bulacaktı. Eğer konu bensem hep bir yolunu bulmuştu. Doğa asla evlâdını bir şeytana teslim etmezdi. Etmemeliydi.

Bütün bunları düşünüyor olmak tuhaftı, özellikle de markette sıra beklerken. Okula dönmeyi bir süre daha erteleyen ben Marlo'yu okula dönmeyi ikna etmiş ve günümün tamamını çileciler gibi acı çekerek tamamlamayı seçmiştim. Ablalarım güya okula gidiyordu. Onların ne iş çevirdiklerini henüz bilmiyordum ama eninde sonunda öğrenecektim.

Etrafı izledim bir süre. Hiç ihtimal veremeyeceğim bir hayatın içinde sürüklenirken Kulpa'nın görkemli yeşilliğine odaklandım ama yapamadım. Bütün bu sesler ve görüntüler fazlasıyla gerçektir. Gerçek olmaması gerekirken hem de. Buraya ait değildim ben, buraya dönmemeliydim. Defalarca uyanabilirdim o mistik tepede, defalarca yaşayabilirdim. Az da olsa özlem duyduğum bu hakiki hayatta değil. Tanrım, mideme ağrılar giriyordu. Geçen her dakika biraz daha sabırsızlanıyor, iki ekmek ve birkaç ıvır zıvır için bitmek bilmeyen kuyrukta

geçirdiğim zaman beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Yaşadığım sakin bir hayattan sonra burası cehennem olmalıydı.

Kasa görevlisi ağzındaki sakızla gayet boş bir bakış attı bana. Oysa ben Petra'nın sevdiği kızdım. Asırlar boyu yaşayan, bütün simyacıların, bilim adamlarının önünde saygıyla eğildiği, doğanın el üstünde tuttuğu bu adamın yanında bir ömür sürmüştüm. Bu beni özel kılıyordu ama şimdi kimin umurundaydı ki? Ne Giovanni, ne Paracelsus, ne de sevdiğim diğerleri. Hepsi sırtını dönmüştü bana, hepsi beni yalnız bırakmıştı. Ablalarımı, ailemi seviyordum evet, ama seçimimi çoktan Petra'dan yana yapmış olan ben, şimdi geriye dönüp baştan başlamakta son derece rahatsızlık duyuyordum. Böyle biten bir hikâye böyle devam edemezdi. Bu kadar sıradan olamazdı, bu kadar basit asla!

Düşüncelerim, elini uzatmış para bekleyen kasiyerin aldırılmaz ve sabırsız bakışlarının ardından kesildi. Ceketimin başlığını geçirdim ve ellerim ceplerimde, poşet bileğimde sallanarak ilerledim. Acelem yoktu ne de olsa. Önümde oldukça uzun bir zaman dilimi vardı. Yaşamak için uzun, ölmek içinse daha uzun.

Soğuk şiddetini artırınca adımlarımı hızlandırdım. Kara bulutlar birdenbire toplanmıştı. Gök gürültüsü ardı ardına yankılanırken tüylerim diken diken oldu. Başımı kaldırıp etrafa bakındım. Tek bir insan kalmamıştı kaldırımda. Birkaç yağmur damlasının yarattığı o muhteşem kokuyla derin bir nefes aldım. Kulpa'yı bir kez daha anımsadım. Ama o bile elimden alınmıştı artık. Değerini bilemediğim her şey adına artık çok geçti.

Gök gürültüsü şiddetini artırıyor ama yağmur damlaları çiseyle idare ediyordu. Yolun giderek uzadığını hissederken hemen arkamda beni takip eden birinin varlığıyla irkildim. Arkamı döndüğümde hiç kimse yoktu. İçimi tarifsiz bir korku kapladığında dua mırıldanmaya başladım. Marlo diye fısıldadım beni duymasını umarak ama hiçbir şey olmadı. Bu sefer de ablalarımın adını mırıldandım. Duam yerini onların

isimlerine bıraktığında ciddi anlamda koşuyordum. Bu kadar uzak bir marketi tercih ettiğim için kendime söylenirken adımları arkamda o kadar rahat duyumsuyordum ki neredeyse korkudan ölecek duruma gelmiştim. İşte o an, nereden geldiğini anlayamadığım bir biçimde o köpeği tam karşımda buldum. Hemen önümden. Metreden bile daha kısa bir mesafedeydi üstelik. Olduğum yerde donup kaldığımda Marlo'nun ya da ablalarımın birinin gelip beni kurtarmasından başka seçeneğim olmadığını anlamıştım.

Dizlerim titrerken köpek hırıldamaya başladı. Bir adım geriledim, o da bir adım öne çıktı. Devasa dişlerini gösterirken benden kaçış yok der gibi suratıma bakıyordu. Bu sefer işin bitti. Marlo da yok baksana. Seni koruyacak hiçbir şey yok. Tek başınasın, yapayalnızsın. Cennetten kovulup dünyaya tepe üstü çakılmış bir melek kadar yalnız ve çaresiz.

Zorlukla yutkundum ve poşeti bileğimden çıkararak onun üzerine fırlattım, aynı anda tüm gücümle geriye doğru koşmaya başlamıştım. Yağmur çiseden vazgeçip beni sağanağa tuttuğunda bütün gücümle koşuyor, köpekten kurtulmaya çalışıyordum. Henüz iyileşmeyen bedenim birkaç gün önceki maraton koşusuna denk bir performans sergileyemiyor, bu da benim köpek karşısında yenileceğimin sinyallerini veriyordu. Marlo diye bağırmaya başladığımda yağmur hızımı azaltıyor, aksine bu vahşi hayvanınkini artırıyor. Bir ara ayağıma dokunduğunu hissettim ve nereye koştuğuma bakmaksızın çıldırmaşağına ilerledim. Gücüm tükeniyor, nerede olduğumu görmeye çalışıyordum.

Alçak bir duvardan atlayıp tökezlediğimde köpeğin nefesini ensemden hissettim. Çılgılık çılgılığa koşarken neden etrafta tek bir insanın olmadığına ve Marlo'nun neden beni duymadığına lanetler yağdırdım.

Tanrım, daha fazla yapamayacaktım. Bitmiştim ve çıkmaz bir yola girdiğim için de kendimi tamamen onun dişlerine teslim etmiştim. Yere çöktüm ve dizlerimi kendime çekip

başımı dizlerime gömerek ellerimle kulaklarıma bastırdım. Onun dörtlüğe koşan adımlarının yankısından ve yağmurun şiddetini bastıran havlamasından kurtulmalıyım. Nefesimi tutup bekledim. Sonra, bitti.

Bir an için her şey bitti. Etraf derin bir sessizliğe gömüldü. Anlam verememiştim. Hızla başımı kaldırdım. Etraf bomboştu. Köpek yoktu, gitmişti.

Doğrulamaya çalıştım ama dizlerim titriyordu. Birkaç başarısız denemenin ardından Marlo görüş alanıma girdi. Karanlık bir dumanın içinden çıkıp kollarıma yapıştı. Telaşla sarstı beni.

“Fegel, Fegel. Tanrım, sesini duydum ve geldim. Ne oldu, ne yapıyorsun burada?”

“Şaka mı yapıyorsun?” diyerek ittim onu. Ama milim kıpırdamadı.

Elimle yüzümü sıvazladım. Sinirden deliye dönmüştüm.

“O köpek saldırdı yine bana. Buraya kadar kovaladı. Tüm gücümle haykırdım adımı, yarım saattir koşuyorum ve sen beni yeni mi duyuyorsun?”

Anlamamışçasına yüzüme baktı.

“Nasıl yani?” dedi. “Yarım saat mi, ama Fegel, ben seni şimdi duydum. Birkaç saniye içinde de yanındaydım.”

“Hayır!” dedim ayağımı yere vurarak. “Neredeyse yarım saat oldu. Marlo, Tanrım, delirmek üzereyim. Bıktım anlıyor musun? Bu korkuyla yaşamaktan bıktım. Böyle endişelerim yoktu eskiden. Hiçbir korkum yoktu. Ama şimdi bununla mı yaşamak zorundayım? Evden tek başıma çıkamayacak, acaba köpekler mi saldıracak diye etrafıma mı bakınacağım?”

Birkaç saniye sessizce yüzüme baktı. Çaresizliği gözlerinden okunuyordu.

“Yemin ederim hemen geldim.”

“Yemin etme bana, yemin etme. Hatta hiç konuşma, sus. Sonsuza kadar sus.”

“Eve gidelim,” dedi sakince. “Sırılsıklam olmuşsun, hasta olacaksın.”

“Umurumda bile değil!” derken tüm gücümle suratına haykırıyordum.

“Beni koruyamayacaksan burada işin ne Marlo, bana yardım edemeyeceksen yanımda işin ne?”

“Ben...” deyip bekledi.

“Köpeğin her bir adımını hissettim. Bütün gücüyle koşuyordu bana, neredeyse tek bir adımlık mesafenin ardından kayboldu. Yok oldu Marlo. Açıkla bunu bana. Nereye gitti, ne oldu?”

“Bilmiyorum Fegel.”

“Ne bilirsin ki sen, ne bilirsin Marlo?”

Arkamı dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladım. Hemen yanımda belirdi.

“Özür dilerim. Haklısın.”

“Haklı olmak istemiyorum, burada olmakta istemiyorum. Öldüm ben Marlo. Neden öyle kalmasına izin vermediler? Neden hak ettiğim yaşamdan aldılar beni?”

“Hak ettiğin yaşam...” deyip bekledi. “Onunla olan bir yaşam mıydı?”

Olduğum yerde kalıp bekledim. Dişlerimin gıcirtısı yankılandı. Göz kapaklarım sıkılmaktan acı içindeydi. Derin bir nefes alıp öfkemi dizginledim. Bu kadarını taşıyamazdı.

“Öyle söylemek istemedim.”

“Başka ne diyebilirdin ki, söylediklerinde haklısın. Seni doğru dürüst koruyamıyorum bile.”

“Marlo,” deyip onun koluna dokundum.

“Sadece çok korkmuştum. Öfkeyle söyledim hepsini.”

Başını yerden kaldırmadı.

“Sadece seni istedim Fegel. Biliyorum çoktu istediğim şey, ama istedim. Okula, sınıfa geldiğim ilk gün istedim bunu. Ne yazık ki sana yaklaşmaya hiç cesaret edemedim. Sonra o koridorda ağzına bastığın çikolatayla bana bakıp

gölümsediğinde evet dedim, şimdi yapmalısın. Bir daha böyle bir şansın olmayabilir. O gün kazandım Feg o cesareti, o gün karar verdim. Seninle nefes aldığım her bir gün mucizeviydi benim için. Diğerleri gibi değildin. Yanındayken kendimi dünyanın en şanslı adamı olarak görüyordum. Huzur buluyordum. Bakışında, gülüşünde, her bir sözünde. Hele o dünyanın bütün renklerini barındıran gözlerin yok mu? Orada kaybediyordum kendimi. Bir daha bulmakta istemiyordum Feg, orada kaybolup gitmeye seve seve razıyım.”

“Marlo.”

“Seni düşünmeden geçen tek bir günüm yoktu. Bir an önce okulu bitirip seninle aynı üniversiteye gitmek istiyordum. Ailemle bile bunu konuşmuştum. Kabul etmişlerdi. Okulu bitirir bitirmez evlenecektik. Evet, erkendi belki ama bir gün bile kaybetmek istemiyordum. Bir an önce seninle evlenmek, seninle birlikte bir yuva kurmak istiyordum. On sekiz yaşında bir çocuk için güzel hayallerdi bunlar. Aradığı insanı bulmuşken üstelik yitirmek tahammül edilemezdi. Sonra bir gün korktuğum başıma geldi. Seni kaybettim Fegel, bilmediğim, görmediğim bir karanlığa teslim ettim. Ama yemin etmişim. Ne pahasına olursa olsun seni bulacaktım. Hayatta senden daha mühim bir şey yoktu Fegel. Seni sevmekten daha mühimi yoktu. Ve buldum seni.”

Gözlerim dolu dolu dinledim onu. Kalbime sapladığı bıçaklara rağmen dinledim. Hüzünle doldu ruhum.

“Ah Fegel, seni bulduğumda kaybettiğimi de anladım. O şey seni çoktan zehirlemişti, geç kalmıştım ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Saçmalayacaktım, aklıma geleni yapacak, birinin işe yaramasını sağlayacaktım. Petra'nın karşısında zayıftım, hiçtim, yoktum bile. Onun gücü, etkisi, bilgisi karşısında pirinç tanesi bile değildim. Tanrı'nın umurunda bile değildim onun yanında. Ama vazgeçmedim. Elimden geleni yaptım, gücüm yetseydi fazlasını da yapacaktım ve ben bu yüzden Artephius'un yaptığını hiç yadırgamadım. Fırsatını bulsaydım,

seninle bir ömür geçirmek için binlerce kez ruhumu feda edebilirdim. Gözümü bile kırpmadan. Ah Fegel, içimde sana g steremedi im bir a k varken nasıl pes ederdim? Bu kadar büyük bir a kla ba lıyken sana, nasıl arkamı dönüp giderdim? Ama bunu yapmak zorunda bıraktılar beni. Kulpa'nın tepesinde eline bu y z   bırakarak gittiğimde...”

Yüzük elinde geçmişin bir intikamı gibi vurdu suratıma. Güçlü bir k rba  darbesi gibi indi. G zya larıma engel olamadım.

“Seni severek gitmem gerektiğini kabullenemedim. Onunla  ld  nde sizi o toprağa bırakıp gitmeyi kabullenemedim. Petra'nın aptal mektubuna hislenmeyi kabullenemedim. Ve Artephius bana fikrinden bahsetseydi bir an olsun düşünmeden onu desteklerdim. Ve  imdi acımı anlamamı beklemiyorum Fegel. Sen anlamadan da çekebilirim bu acıyı. Sen istemesen de sevebilirim. Sen Petra'nın dönmesini beklerken de sevebilirim seni. Buna hiç kimse engel olamaz. Sen bile Fegel. Sen bile engel olamazsın. Ve ben, bugün için af diliyorum senden. Bunun bir çözümünü bulaca ım. Bu hikâyenin anlam taşıyan tek karakteri Petra değil, ben olacağım.”

Bakı larım bir y z kte bir de Marlo'nun g zya larıyla ıslanan yüzünde ydi. Onun a lamasına dayanamazdım.

Bu acıklı sahnenin ortasına hiç beklemedi im bir anda eşlik eden ablalarım yüzlerindeki panikle dikildiler karşıma.

“Ne oldu Fegel?” dedi Lelis. “Bizi  a ırdın, hemen geldik.”

“Hemen mi?” dedim korku dolu bir film izler gibi.

“Hemen mi?” diye tekrarladı Marlo.

“Evet,” diye onayladı Defi. “Seni duyar duymaz geldik.”

Marlo'yla birbirimize baktığımızda tuhaf bir şeylerin döndüğünü ve bunu bir an önce   renmemiz gerektiğini anlamı tık.

Birkaç saniye içinde Verhin'in memnuniyetsiz ifadesiyle kar ıla tı ımda ona buna alı ması gerektiğini anlatacaktım. En

azından benim için simyacılarla iletişime geçene kadar. En önemlisi de Paracelsus'u bulana kadar.

Aynı oda, aynı eşyalar, aynı suratsız insanlar. Lelis odanın bir köşesinde dikilmiş kitaplıktaki birkaç bibloyu kurcalıyordu. Defi pencerenin önünde etrafı kolaçan ederken ben ve Marlo da büyük bir dikkatle Verhin'i izliyorduk. Uğra yorgundu ve bu geri dönüşün olumsuz değişimini de sadece o yaşıyordu. Tıpkı annemle babamın yaşadığı gibi.

“Biliyorsun,” dedi Verhin. “En azından öyle umut ediyorum. Petra gibi birinin yanında ciddiye alınacak kadar uzun bir süre geçirdin. Ondan çok şey öğrenmiş olmalısın. Hem...” deyip silkti omzunu. “Kim istemezdi ki ondan bir şeyler öğrenmeyi?”

Marlo sabırsızlıkla başını salladı.

“Senden Petra hakkında övgü dolu sözler dinlemeye gelmedim. Sorumuza yanıt ver Verhin, neden böyle oluyor? Hem bu köpek neden sürekli Fegel'e saldırıyor, üstelik neden birdenbire ortadan kayboldu. Fegel'in gördüğü gölge de neyin nesiydi?”

Verhin ağır çekimde kaldırdı başını ve öyle alaycı sırıttı ki bir an için tüylerim diken diken oldu. Bu gülüşün altında çok şey vardı. Alay ediyordu öncelikle, dur bakalım diyordu, bu bir oyun ve tam da şimdi başlıyor. Bitti dediğiniz yerde hem de.

Zorlukla yutkundum.

“Ah Marlo, seni zavallı çocuk. Keşke hiç girişmeseydin bu savaşa, evet sana yardım ettik. Belki bir şansın olur diye temenni bile ettik. Çünkü arkanda Paracelsus olacaktı, en önemlisi de Artephius olacaktı ama onlar bile bu oyunun yönünü senin lehine çeviremedi. Onlar çeviremediyse hiç kimse çeviremez.”

Marlo sinirle kalktı ayağa, koluna sıkıca sarıldım ve “yapma!” dedim. “Sakin ol ve dinle. Sakin, ona zarar vermeye kalkma.”

Uyarır gibi çıktı ağzımdan her bir kelime. Tehdit eder gibi çıktı.

Lelis elleri arkasında yavaş adımlarla yaklaştı Verhin'e, temkinliydim. Bakışlarım hepsinin üzerindeydi. Onlara zarar gelmesine engel olmalıyım. Şu an için geçmişimle ilgili tek sığınağımdı onlar.

Uğra sertçe öksürdü ve geriye yaslandı.

“Bak Fegel, seni hiç geri çevirmedik, bugün de çevirmeyeceğiz. Verhin'in dediği gibi, en azından Petra'nın yanında öğrenmiş olmalısın, dünyanın bir sistemi var, hepimiz bu sistem üzerinden nefes alıp veriyoruz. Zıtlıkların kuvvetinden doğuyoruz. Gündüzle gündüz geceyi vermez sana, sıcakla sıcak serinletmez. Acıyla acı mutluluğa götürmez.”

“Biliyorum Uğra, biliyorum. Ve ben bunların aksine benzerlerin arasında kendimi sürüklüyorum. İki geceye tutunuyorum, iki acıya.”

Verhin derin bir nefes aldı.

“Çok özel bir durum yaşadık. Daha önce zaman hiç bu kadar büyük bir şekilde oynanmamıştı. Küçük sapmalar, oynamalar, bükülmeler yaşamıştı evet ama köklü bir değişiklik asla. Buna kimsenin gücü yetmezdi.”

“Petra olmadan mı demek istiyorsun?”

“Evet, Petra olmadan asla. Onlar bunu yapamazdı. Hazul'la Merid'in gücünü inkâr edemem ama zaman üzerinde sadece saniyelik ya da dakikalık farklılıklar yaratabiliyorlardı ama iş yıllara gelince, bu mümkün değildi.”

“Oldu ama,” dedi Defi.

Verhin ona bakmadı. Bakışları üzerimdeydi.

“Ve bütün bunların sorumlusu sen olarak Fegel, doğanın gazabına uğraman da pek mümkün.”

“Ve hayvanların,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Bu daha başlangıç,” dedi Uğra. “Yeni başlıyoruz Fegel. Yıkım yeni başlıyor. Bu yıkımı önce etrafında göreceksin, belki ailede.”

Babam, diye geçirdim içimden, ardından da annem.

“Sonra etrafında başlayacak. Öncelik hayvanlardan gelecek, doğa üzerinde insandan sonra ruh gücü en büyük varlık onlardır Fegel.”

“Sonra,” diye devam etti Verhin. “Bitkiler üzerinden gelecek. Bunlar pek de ölümcül şeyler sayılmaz ama bir şekilde birileri zarar görecektir. Hem ruhsal hem de fiziksel. Zamanın bükülmesi ki sana fizik dersi verecek değilim, burada yaşayacaklarının binde biri bile değil orada göreceklelerinin.”

Ellerimin titremesine engel olamadım. Hepimizin yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

“Zaman senin önüne geçmişti getirdiğinde bunu gören bir tek sen olacaksın Fegel. Bu delilik gibi gelecek, burada benimle otururken ya da evde yemek yerken, okulda sınıftayken, tuvalette, banyoda, cehennem dibinde bile olsan fark etmez, geçmiş önüne yığılacak Fegel. Ayaklarına zehirli bir sarmaşık gibi dolanacak. Bir balçık gibi saplanacaksın ona. Dilerim ki bunu taşıyacak kadar olgunlaşıp pişmişsinizdir Petra'nın yanında.”

Verhin ardı ardına sıralarken kelimelerini, intikamını da en iyi şekilde alıyordu. Sahi, güçlü müydüm o kadar? Tek başıma hepsine dayanabilecek miydim?

“Ve bütün bunlar yaşanırken oturup izleyecek miyiz?” diye sordu Marlo.

Uğra gülümsedi.

“Yapabileceğin bir şey varsa durma,” diye cevap verdi. “Hızın ve gücünden başka elinde ne var?”

Marlo başını öne eğdi.

Verhin doğruldu ve kitaplığa doğru yürüdü. Eski bir kutuyu aralayıp içinden bir deste kart çıkardı. Tarot kartına benziyordu

ama hayır değildi, önüme doğru üç kart uzattığında bunun tarot olmadığını anlamıştım.

İlkini çevirdi. Ters dönmüş bir ağaç vardı. Kökleri tepede, dalları aşağıda sarkıyordu.

“Bu,” dedi Verhin. “Dünya ağacının bir tasviri. Büyükannene bu kart açıldığında işlerin bu noktaya geleceğini ben bile tahmin edemezdim. Uğratacağın yıkımın hesabını asla yapamazdım ama oldu Fegel ve bunu değiştirebilecek hiçbir güç yok.”

“Yapma Verhin, bir yolu olmalı. Petra'yı oradan çıkarabilecek bir şey mutlaka olmalı. Petra'yı hafife alma. Onun gücü her şeyin üzerinde. Doğa üzerindeki etkisi tarif edilemez. Ve hâl böyleyken nasıl olur da bir iblise teslim olur? Nasıl olur da Petra için sıradan bir şeyden bahseder gibi konuşursun.”

Dudaklarını sıkıp bir süre sonra açtığı diğer kartı gösterdi. Bu da ters dönmüş bir yarasaydı. Ama yarasalar da zaten ters durmazlar mıydı?

“Bu kartın anlamı, eski bir ezoterik bilgi olan 'Aşağısı yukarıya, yukarısı aşağıya benzer' öğretisinin bir tasviridir. Ters gibi görünen yarasanın aslında dünyası böyledir. Bunun anlamını bir tek sen yaşarken çözebilirsin, bu beni aşar. Ve,” deyip bekledi. “Bu da son kart.”

Titreyen ellerime bedenim de katılmıştı. Dişlerimi sıkıp baktım karta.

Çift başlı bir yaratık vardı. Ablalarımın da dediği gibi burada yüzleri yoktu ama rüyamda gördüğüm yüzleri bu kartın üzerindeki boşluklara rahatlıkla oturtmuştum. Ter sırtımdan akıp gittiğinde, kalbim ağzımdan fırlayıp açık duran ellerime düşecekmiş gibi hissettim. Lelis bir adım geriye çekildi. Defi tırnaklarını yiyordu. “Tanrım,” dedi fısıltıyla. “Ne halt yiyeceğiz?”

Marlo doğruldu ve odanın içinde gezinmeye başladı. Verhin'in bu kartı açıklamasına hiç gerek yoktu. Bu oyun ben

doğmadan başlamıştı ve ölümüm bile bu oyunu bitirmeye yetmeyecekti.

“Gölge,” dedi Lelis. “O kim?”

“Hiçbir fikrim yok, kör gibiyiz ona karşı, göremiyoruz.”

“Varlığının farkındasınız ama değil mi?”

“Fegel görmeseydi farkında olmazdık. Kendi kendini deşifre etti. İyi gizleniyor.”

Diken diken olan tüylerime engel olmak adına kollarımı sıvazladım.

“Peki,” dedi Marlo. “Şimdi, doğru mu anladım? Bu zaman bükülmesi vs. zırvası yüzünden Fegel'i anında duyamıyoruz ve hiçbir zaman da tam zamanında duyamayacağız.”

Verhin “evet,” dedi. “Tam olarak böyle.”

“Ve doğa bir çeşit intikam almak uğruna Fegel'e farklı şekillerde saldıracak ve bunun ilki de hayvanlarla olacak.”

“Doğru.”

“Öyleyse, şimdilik burada işimiz bitti, gidiyoruz.”

Bir baş işaretiyle kalktım ayağa, dizlerimin titremesi yürümemi engellese de ufak adımlarla ona doğru ilerledim. Verhin'e bakıp dolan gözlerimle “Paracelsus'a ulaşmam lazım,” dedim. “Ne olursa olsun ulaşmam lazım. Beni anlıyor musun?”

“Üzgünüm Fegel, o sana yardım edemez.”

“En azından ona onu aradığımı, görmek istediğimi söyle. Ya da Giovanni için yap bunu. Biriyle görüşmem lazım.”

“Denerim.”

Kapıdan çıktığımızda hepimiz korku içindeydik. Başıma gelecek felaketlerin haddi hesabı yoktu ve ben bunlar karşısında son derece savunmasızdım.

Petra yoktu, Giovanni yoktu, bir köy dolusu ölümsüz filozof yoktu, Paracelsus ve küçük adamlar da yoktu. Artephius ölmüştü, Villanova listemde bekliyordu ve en önemlisi ben nefret listesinde baş sıradaydım.

Yenilirdim. Onlar olmadan kaybederdim.

Gecenin geç vakti babamı arka bahçede sigara içerken yakaladım. Bugün direnmişim uykuya ve sadece onu beklemiştim. Lelis'le Defi için babamın durumunun pek bir önemi yoktu, bu konuda yorum bile yapma gereği duymamışlardı ama ben onlar gibi değildim, onu önemsiyordum, o benim babamdı ve onu gerçekten çok seviyordum.

“Fegel,” dedi çatığı kaşlarıyla. “Ne yapıyorsun bu saatte?”

“Seni bekledim,” dedim kollarım göğsümde bağlanmış bir şekilde. “Epeydir görüşemiyoruz ve benden kaçtığını düşünmeye bile başladım.”

Sigarasını panikle arkasına gizledi.

“Neden böyle bir şey düşündün bilmiyorum,” dedi.

“Akşamları biz uyuduktan sonra geliyorsun, sabahta erkenden gidiyorsun.”

“İşler çok yoğun bu aralar.”

“Ya da uzaklaşmak istiyorsun?”

Bir an için duraksadı ve hayır dercesine başını salladı.

“Özür dilerim,” dedim. “Sana yaşattıklarımın dolayısı çok özür dilerim.”

“Fegel,” dedi titreyen sesiyle. Sigarayı olabildiğince uzağa fırlatıp bana yaklaştı.

“Neden özür diliyorsun ki? Bu senin hatan değildi.”

Gözlerim dolu dolu bekledim ve hızlı adımlarla ona doğru yürüyüp sıkıca sarıldım. Uzun yıllar boyu onu görmeden ona dokunmadan yaşamışım ve o benim nerede olduğumdan haberdar bile değildi. Hıçkırıklarla ağladığımda sırtımı sıvazladı ve beni teskin etti.

“Seni çok seviyorum Fegel. Sen benim neşe kaynağımdın. Ablalarından sonra adeta eve doğmuş bir güneştin. Seni kaybetmek korkusu beni öylesine sarstı ki, toparlanmakta zorlanıyorum.”

“Her şey yoluna girecek,” dedim. “Artık döndüm. Artık sizinleyim.”

Bu doğru değildi, kocaman bir yalancıydım ve kendimden nefret ediyordum. Yaşananların ve yaşanacakların tek sorumlusu bendim. Bunu kabullenmek istemesem de bendim. Petra'sız her şey berbattı. Onu özlüyordum. Şu an babama sarılmış deliler gibi ağlarken bir tek onu arıyordum. Ailemin yerine geçmiş, o kocaman boşluğu doldurmuş o aksi, suratsız adamı istiyordum ben. Ama yoktu, kaybetmiştim onu. Yeterince sevmediğim, bunu yüzüne söylemediğim için kaybetmiştim.

Birlikte eve girdik, odama kadar bana eşlik etti. Ablalarımın sahte uykusunun arasında yatağıma yattım. Üzerimi örttü ve saçlarımı sıvazladı. Sessiz bir iyi geceler dileğiyle çıktı odamdan. O gider gitmez doğruldu Lelis'le Defi. Hemen yanıma uzandılar ve ben kıpırtısız tavanı izlerken gözyaşlarımı sildiler. Günün ağırlığı çökmüştü üzerime. Hazul'un derin melankolisi.

“Yardım edin,” dedim. “Petra'yı geri getirmenin bir yolunu bulun bana.”

“Neden Fegel?” dedi Lelis. “Neden istiyorsun onu bu kadar?”

Yutkunmakta zorlandım.

“Marlo varken neden o? İşte ikinize sunulmuş bir yaşam. Lanetin canı cehenneme. Hepimiz birlik olursak seni her şeyden koruruz.”

“Haklı,” dedi Defi. “Koruruz. Üstelik burada da sonsuza dek kalmayacağız. Okulunun bitmesini bekliyoruz. Ondan sonra canımız nerede isterse orada olacağız. Bütün bir dünya bize ait.”

“Sahi mi?” dedim korkuyla. “Ya ailem?”

“Şöyle düşün Fegel, bütün bunlar yaşanmamış olsaydı sen zaten liseyi bitirip üniversiteye gidecektin. Şimdi de öyle

olacak. Biraz daha iyileş ve okuluna dön, mezun ol ve burası bizim için bitsin.”

“Ailemiz elbette yaşam boyu hayatımızda olacak,” diye devam etti Lelis. “Ziyaretlerine geleceğiz, telefonla sürekli konuşacağız. Onları koruyacağız. Ve sen gün gelip de öldüğünde...”

Sessizce bekledi.

“Yine onların yanında olacağız,” dedim. “Sonsuza kadar onlarla.”

Derin bir nefes alıp ağlamayı kestiğimde bir kez daha hıçkırıklara boğulmuştum. “Petra,” dedim fısıltıyla. “O hiç olmayacak.”

Defi başını kaldırdı ve gece lambasının aydınlattığı odada yüzüme, gözlerime baktı.

“Lütfen ona âşık olduğunu söyleme. Lütfen Fegel. Sakın!”

“Hayır,” dedi Lelis. “Korktuğum şey olmuş olamaz.”

Ellerimle yüzümü kapatıp ağlamayı sürdürdüm. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Ben,” dedim zorlukla konuşurken.

“Sus,” dedi Lelis bir an için panikle, “sakın söyleme.”

Bunu söylemeliydim. Söyleyecektim.

Gözyaşlarımı silerek “evet,” dedim. “Ona âşık oldum. Bunu anlamam uzun sürdü ama yine de anladım. Döndüğüm an bu gerçeğe vuruldum.”

“Kahretsin,” dedi Defi yataktan fırlayıp doğrulduğunda.

“Bunu söylememeliydin.”

Anlamamışçasına baktım ona. Lelis yatağına dönüp örtüyü üzerine çekti. Ben hâlâ yüzüm ıslak halde Defi'ye bakıyordum.

Gözlerini devirip yatağına döndü ve ardı ardına “kahretsin,” dedi. “Marlo bunu duymamalıydı.”

Hızla çevirdim başımı pencereye. “Marlo,” dedim. “Bunu duydu mu?”

Cevap vermediler.

Lanet olsun, dedim içimden. Yine yaptım, ona onulmaz acılar sunarken kendi yaralarımı da bir bir ortalığa saçtım.

Tuhaf Hikeler

Uyandığımda ablalarım gitmişti. Bir süre daha döndüm yatakta. Okula dönmeye niyeti olmayan ben, bundan sonrası için beklemekten başka çarem olmadığını anlamıştım. Verhin Paracelsus'a ulaşmalıydı. Yollara düşüp onu aramadan önce hem de.

Anneme bakmak için odadan çıkıp mutfığa doğru ilerlediğimde Marlo'yla karşılaştım. O kadar kusursuz duruyordu ki karşımda, nefesim kesilmişti. İçeriye dolan güneş ışıyla yarışlıyordu saçları. O koyu kiremit rengi gözleri muhteşem bir gülümseme eşliğinde beni karşılıyordu.

Özel bir günmüşçesine giyinmişti. Tanrım, bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı?

Bir an için kendime baktım. Yataktan yeni kalkmıştım ve yüzümü bile henüz yıkamamıştım. Saçlarım son derece berbattı ve çorabımın birini yanlışlıkla farklı giymiştim.

“Sen,” dedim şaşkınlıkla. “Burada ne yapıyorsun?”

Eliyle masayı gösterdi.

“Sana kahvaltı hazırladım.”

“Annem nerede?”

“İşe gitti.”

“Sen neden okula gitmedin?”

“Bugün cumartesi.”

“Ha, evet.”

Paniklemişim. O kadar güzel, o kadar içtendi ki sağlıklı düşünemiyor, doğru dürüst cevap bile veremiyordum. Akşamki aptallığımdan sonra onu böyle karşımda görmek beni epey şaşırtmıştı. Oysaki tam tersi beklerdim onu. Mutsuz ve sinirli.

“Ablalarım?” diye sordum ne söyleyeceğimi bilemeyerek.

Masaya servis tabaklarını yerleştirdi ve dudaklarını sevimli bir şekilde b z d .

“Kim bilir neler karıştırıyorlar?” diye devam ettim.

“Onları takip etmekten daha önemli işlerim var, mesela sana kahvaltı hazırlamak gibi.”

“ nce banyoya gitmeliyim,” diyerek oradan hızla ayrıldım. Arkamı döndüğüm an gözlerim dolmuştu. Çok utanmıştım kendimden. Zavallı Marlo. Onun sevgisini zerre kadar hak etmiyordum.

Yüzümü yıkayıp saçlarımı toparladım ve üzerimi değiştirip kendimi mutfağa attım. Bugün hava gerçekten çok güzeldi. Güneş ışığı umutla dolmuştu odaya. Akşamın sarsıntısını atlatmayı umarak oturdum sandalyeye ve doymak bilmez iştahımla Marlo'nun bana hazırladığı şeyleri afiyetle tükettim.

“Bugün bir şeyler yapalım,” dedi. “Seni götüreyim olur mu?”

Başımı salladım.

Meyve suyunu doldurup bana uzattı.

“Akşam...”

“Okula ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?”

Lafımı kesmişti, hem de bilerek. Gözlerim şaşkınlıkla a ılsa da hemen toparladım. Konuşmak istemiyordu.

“Pazartesi,” dedim. Hâlbuki hiç düşünmemiştim ve kendimi de hazır hissetmiyordum.

Keyifle gülümsedi.

“Herkes seni bekliyor. Arkandan tek kelime kötü konuşan yok.”

Gülümsedim bu sefer.

“Hepsini dinliyor olamazsın.”

“Kimse kaçamıyor inan.”

Küçük bir kahkahayla kendime geldim. Birlikte toparladık masayı. Bulaşıkları makineye yerleştirdik ve çıktık evden. Havanın güzel olmasına karşın üzerimi kalın giyinmemi istedi.

Yolun kenarında arabaları duruyordu. Bir an için duraksadım.

Uzun yıllar boyunca hiç arabaya gereksinim duymamıştım. Marlo'nun da arabaya ihtiyacı yoktu ama insanların içindeyse onların kurallarına uymak zorundaydık.

Emniyet kemerini taktım, Marlo gülümsedi. Her ne kadar ölümsüz bir gölge olsa da o bile emniyet kemerini takmıştı.

Araba hareket edince kalp atışlarım hızlandı, tıpkı o günkü gibiydi her şey. Ama bir o kadar da farklıydı. Yine böyle bir gün çıkıp gitmiştik onunla. Kâhinlerle tanışıp kaderin bize çizdiği yolda ilerlemiştik.

“Nereye?” dedim sakince.

“Sürpriz,” dedi.

“İp, bant, ceset torbası... Hâlâ bagajda mı?”

Kocaman bir kahkaha attı. Bunu hak etmişti.

“Hâlâ orada,” dedi. “İlk günkü gibi Fegel. İlk gün nasılsa hâlâ öyle.”

“Biliyorum,” dedim hüzünle. “Benim için de öyle.”

Yalan değildi. Onu sevmiyor değildim, beni heyecanlandırmayı başarıyor, kalp atışlarımı yine de hızlandırıyordu. Petraysa?

Durduğumuz kırmızı ışıqla birlikte Marlo sertçe frene bastı. Korkuyla irkildim ve başımı karşıya çevirdim. İkimiz de donmuş bir şekilde oraya bakıyorduk.

“Sakin kıpırdama!” dedi fısıltıyla.

Nasıl kıpırdardım?

Nefesimi tutmuş bu şeye bakarken onun kim, daha doğrusu ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Devasa bir gölge yolun ortasında arabanın önünde durmuş göremediğimiz gözleriyle bize bakıyor gibiydi. Etraftaki insanlar da en az bizler kadar şaşkındı. Kimisi elinde telefon onlara ilginç gelen bu doğa olayını izlerken bizse bu şeyin tam olarak bizi hedef aldığını biliyorduk. Arkamıza sıralanmış birkaç araba sahibi, araçlarından inerek bize doğru yaklaştı

ama bize bakmıyorlardı bile, ellerindeki telefonlar bu gizemi en iyi şekilde kaydedip tarihe geçiriyordu.

Güçlükle yutkundum.

“Bu da ne?”

“Bu, muhtemelen senin gördüğün gölge.”

“Bu kadar büyük olması normal mi?”

“Hayır,” dedi. “Bu kadar büyük olamaz ve bu kadar süre hareketsiz duramaz.”

“Tanrı aşkına, daha da büyüyor.”

Gözlerim açılmış, korkuyla ona bakarken Marlo kolumdan yakalayıp beni sarstı.

“Bizi bekliyor,” dedim.

“İki seçeneğimiz var Fegel, ya içinden geçip gideceğiz ya da arabadan inip insanlara görünmeden kaçacağız.”

“İçinden geçelim,” dedim.

“Emin misin?” dedi. O da korkuyordu.  l ms z olmasına rağmen, binlerce insanı tek başına katledecek kadar g cl  olmasına rağmen korkuyordu. Korkusunun sebebi bendim. Onu zayıf düşüren bendim.

“Ka mayacağız,” dedim daha kararlı bir tonda. “Bu sefer hayır!”

“Peki,” dedi arabayı yeniden çalıştırdı.

“Hazır mısın?”

Başımı hafifçe salladım. “Hazırım.”

Gaza tüm gücüyle basıp devasa karanlığın içinden bir çırpıda geçtik. Daha doğrusu geçtiğimizi sandık. Gözlerimi kapatmış olabilir miydim, hayır kapatmamıştım.

“Marlo,” dedim sessizce. “Neden  ıkmadık?”

İşte o an karanlığın sonunda minik bir açıklık belirdi, birkaç saniye içinde de dışarıydık. Anlam veremiyor, bu şeyi a ıklayamıyordum. Ne olabileceğini tanımlayamıyordum bile. Kara bir deliğın içinden geçer gibi, gecenin içinden çıkar gibi, korku dolu bir film izler gibi. Tanrım, bütün bunlar da neyin nesi?

“Gitti,” dedi Marlo gittikçe çoğalan kalabalığa bakarken.

Tam önüme döneceğim sırada kaldırımda birini gördüm. Bir kız. Üzerinde kırmızı bluzuyla saçları rüzgârda savrulurak ilerliyordu. Sonra dönüp baktı, gözlerinde dünyanın bütün renkleri vardı. Gülümsedi ve yürümeye devam etti.

Emniyet kemerini hızla çıkardım yerinden. Onun arkasından öyle büyük bir hızla koştum ki, nefessizlikten ölebilirdim. Sonunda gözden kayboldu. Bu bendim. Tanrım. Aklımı oynatabilirdim.

Marlo karşıma dikilip korkuyla durdurdu beni.

“Neler oluyor?”

“Petra'nın tavanına monte edilmiş bir fotoğraf vardı, onu hiç görmüş müydün?”

Donuk bir ifadeyle baktı bir süre.

“Gördün mü?” diye sordum sertçe.

“Gördüm,” dedi kendini ele verircesine.

“İşte Petra'nın o fotoğrafı çektiği o andı gördüğüm. Kendimi gördüm Marlo. Eğer birden idrak edebilseydim kendime baktığım o saniye, tam arkada bir yerlerde Petra'yı da görmüş olacaktım. Kahretsin, ne kadar aptalım. Bunu neden düşünemedim?”

Marlo hayal kırıklığıyla baktı yüzüme.

“Fegel, lütfen. Lütfen yapma bunu.”

Ellerimle yüzümü sıvazladım.

“Bu şeyin seni delirtmesine izin verme. Sakin olmaya çalış. Burada önemli olan geçmişteki bir görüntü değil. Az önce içinden geçtiğimiz devasa karanlık.”

Ben cevap vermeyince üzerime doğru eğildi.

“Anlıyor musun?”

Başımı salladım. O gölge umurumda bile değildi. Petra'yı görecektim. Bir saniye bile olsa onu görmek için neler vermezdim. Böyle bir fırsatı kaçırdığıma inanamıyordum.

Arabaların arka arkaya çaldığı kornaların bize olduğunu fark edince yolun ortasında durmuş arabamıza doğru ilerledik. Hâlâ

son bir umut kırıntısıyla etrafa bakıyordum. Sonunda pes edip arabaya bindim. Bir kez daha korkuyla sıçradım. Çünkü ablalarım arka koltukta oturuyordu.

“Bütün şehir bu olayı konuşuyor,” dedi Defi. “Yakında bütün dünya izleyecek bu görüntüleri.”

“Bu kimse, adeta Petra'nın gizemli kalmak ilkesine meydan okudu. İnsanlara umursamadan ortaya çıktı.”

Hiçbiri cevap vermedi.

Çoktan hareket etmiştik. Marlo şehri terk etmeye karar vermiş gibi otoyola varmıştı.

“Öyle bir şey oldu ki,” diye çıktım ablalarımın dönerek.

Marlo elini sertçe direksiyona vurdu. Bir an için susmam gerektiğini anlamıştım.

“Ne oldu?” diye sordu Lelis.

“Şey,” dedim kekeleyerek. “Gölgenin içinden hemen çıkmadık. Yani bu epey sürdü. Çok korkutucuydu.”

Sonraki beş dakika hiçbirimiz konuşmadık. Herkesin kafasından bir şeyler geçtiği muhakkaktı ama benimkinden tek bir şey geçiyordu: Petra. Kaçırdığım fırsat için kendime kızıyordum.

“Nereye?” diye sordum sonunda.

“Uzağa,” dedi Marlo. “Oldukça uzağa.”

Şehrin dışında büyük bir piknik alanı vardı. Kalabalığın arasından geçip insanlardan uzak bir yerde arabayı durdurduk.

Hepsi aynı hızla arabadan indi. Marlo kapıyı açıp inmemi bekledi. Yüzüm asıktı ta ki bagajdan çıkan piknik sepetini görene kadar.

Lelis elindeki yiyecekleri bana uzatıp, “sen bizim bir şeyler karıştırdığımızı düşünüyordun ama biz senin için alışveriş yapıyorduk,” dedi.

Defi yüzünü buruşturdu.

“Sen inanmasan da seni önemsiyoruz.”

Masaya örtü serip yiyecekleri tek tek masanın üzerine yerleştirdiler. Ben hâlâ şaşkınlıkla dikilmiş olduğum yerde bekliyordum.

Marlo mangalı hazırladı. Hepsi benim içindi. Buraya gelecektik, onlar bu günü planlamışlardı. Ne kadar bencildim, sadece kendimi düşünüyordum.

Sandalyeye geçip oturduğumda bir süre insanları izlemekten kendimi alıkoyamadım. Çocuklar oradan oraya koşturuyor, kimisi de top oynuyordu. Ve en tehlikeli katilden bile daha acımasız olan ablalarımınla Marlo, bu kadar insanın içinde - yeterince uzağında olsak da- o kadar normal hareket ediyorlardı ki, bir yandan da şaşkınlıkla onları izliyordum. Ne olduklarını bilmeseydim gerçekten sıradan birer insan gibi düşünebilirdim onları, kusursuzluklarının dışında.

Hepsi benim için miydi? Beni bu hayata alıştırmak, mutlu etmek için. Az önce yaşadığımız doğaüstü olayın üzerini kapatmış, hiç yaşamamış saymıştık. Başka ne yapabilirdik ki, bu daha başlangıçtı.

Günün kâbus etkisinden kurtulmamış olsam da mangalda pişen etler önümde dans ederek dönüyorlardı. Korkutucu bir iştahla yemeye başladığımda birinin bana engel olması için neredeyse yalvaracaktım.

Lelis “doymuş olmalısın,” dedi. Defi de, “ara ver.”

Marlo hiç itiraz etmedi. Kendinden emin bir halde gülümsüyordu. Ne de olsa benim, diye düşünüyordu. Her haliyle bana ait.

Bu düşünce iştahımı bir bıçak gibi kesti ve yemeyi bıraktım. Güneş tepede günü son derece aydınlatıp ısıtırken, ayağımın dibine gelen bir futbol topuyla irkildim.

Umursamazca başımı geriye çevirdim.

“Affedersiniz.”

Sesin geldiği yöne bakmayı bile gerek görmemiştim. Marlo masaya kollarını yaslamış altın gibi parlayan saçlarıyla gelen kişiye ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Lelis arabadan getirdiği

pasta tabağıyla öylece bakıp kaldı. Defi yanımda oturuyordu ve o da arkasını dönmüş gelen kişiye Lelis kadar şaşkınlıkla bakıyordu.

Gelen kişinin gölgesi hemen yanımda belirince başımı hafifçe çevirdim ve öylece kaldım. Dondum adeta.

“İnanamıyorum, Fegel, bu sen misin?”

Zorlukla yutkunup konuşan kişiye bakakaldım. Düşünemiyordum.

“Karsa,” dedi Lelis hızlı adımlarla yanımda belirip. Geri kalanımız son derece hareketsizdik.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Ailemle pikniğe gelmiştik, bugün hava çok güzel.”

Bu gülümseme?

“Hayır hayır,” dedi Lelis. “Onu sormadım, yani burada, şehirde ne yapıyorsunuz?”

“Ah...” dedi. “Affedersin.” Dudaklarını sıktı ve elindeki topla göz kırparak boşa kalan elini saçlarına götürdü. Boyu ne ara bu kadar uzamıştı?

“Bir hafta kadar oldu taşınalı. Bilirsin, yapamadık başka bir yerde.”

“Anladım. Peki, okula dönecek misin?”

“Tabii ki,” dedi neşeli bir gülümsemeyle. “Pazartesi.”

Katatonik halimden kurtulup Marlo'yla göz göze geldim. Şoka girmişti, en az benim kadar.

“Sizi rahatsız etmeyeyim. Yeniden görüşmek üzere,” diyerek uzaklaştı ve “pazartesi,” diye de ekledi. Bunu söylerken bana imalı bir bakış fırlatmayı ihmal etmedi.

Güçlü bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

“Lütfen bana kâbus gördüğümü söyleyin. Lütfen.”

“Karsa,” dedi Marlo dişlerinin arasından. “Tanrı'nın yeni oyunu mu?”

“Tanrı'nın değil,” dedim sessizce. “İblislerin. Zamanla oynamanın şaka olarak karşılığı. Onun şehre döneceği aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Tanrım,” dedi Defi başını gökyüzüne kaldırıp. “Ne kadar yakışıklı olmuş bu çocuk böyle.”

Gözlerimi devirdim. Sahi, Defi'nin beyni nasıl bir mekanizmayla çalışıyordu?

Lelis kocaman bir kahkaha attı.

“Sana katılıyorum bebeğim. Gerçekten değişmiş.”

Marlo dudağını kemirdiği süre boyunca tek kelime etmemişti. Utangaçça bakışlarımı arkaya çevirdim. Oldukça uzakta olmalarına rağmen bakışları üzerimizdeydi. Sandalyesine oturmuş yönünü bize çevirmiş, direkt olarak burayı izliyordu.

Hepimiz sessizdik ama ablalarım birbirlerine bakıp kıkırdıyordu. Marlo'nun rengi sinirden kırmızıya döndüğünde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum.

Defi kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı.

“Karsa az önce 'sanırım ona yeniden âşık oluyorum,' dedi.”

Marlo'ya bakmaya korkuyordum ama yine de yüzünün ifadesini merak ettim. Başını sallayıp sinirle gülümsedi.

“Sana yeniden âşık oluyormuş Fegel. Bence bu çok güzel bir haber.”

Ayağa kalktı ve ileri geri yürüdü.

“Hiç olmazsa gidene kadar eğleneceğim bir şey çıktı. Gölgelerle uğraşmaktan daha zevkli olacak. İnanın bana, onunla özellikle ilgileneceğim.”

Başımı hayır dercesine salladım.

Kendine sığamıyordu. Yerine tekrar oturdu ve meyve bıçağını eline alarak hızla çevirmeye başladı. Tıpkı Giovanni gibi. Bir an için korkuyla ürperdim.

“Pazartesi sendromuna çare bulundu,” derken son derece keyifliydi. Aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama benim bütün bunların üstesinden gelemeyeceğim apaçık ortadaydı.

Bu kadarı fazlaydı.

Karsa burada olmamalıydı.

Gecis

Sabah şiddetli bir hapşuruk ve dayanılmaz bir boğaz kaşıntısıyla açtım gözlerimi. Ağrımayan tek bir yerim yoktu. Dökülüyordum. Bacaklarım titriyor, kemiklerimin hepsi inceden inceye sızlıyordu.

Hayatı boyunca hastalık nedir bilmemiş ben, bedenim üzerinde olan bitenlerden son derece korkmuş haldeydim.

Anneme seslendim hemen, sesimi duyan Defi odaya girdi, ardından da Lelis. Onların panikle odaya dalıp beni çok önemsiyormuş gibi davranmalarına tahammül edemiyordum.

Suratımı gördüklerinde ciddi bir sorun olduğunu anlamışlardı. Beş dakika içinde babam tarafından apar topar kaldırılıp annemin de sızlanmaları eşliğinde hastaneye götürüldüm. Böyle bir anı hayatım boyunca hiç yaşamamıştım. Hem de hiç. Tanrım, o kadar berbat bir duyguydu ki. Öncelikle acil kapısında sıra beklemek ve onlarca hasta insanın arasında çaresiz bir şekilde dikilmek. Oturacak bir yer bile kalmamıştı. Ablalarımın sabırsızlığını ve kapıldıkları telaşı anlamıştım. Hastane onlara iyi gelmiyordu. Hastane demek ölüme yakın insanlara bir adım daha yakınız demekti. Lelis'e doğru eğildim.

“Bir yolunu bulun ve buradan uzaklaşın.”

“Babam bizi öldürür.”

Defi dişlerini sıkıyordu.

“Bu, sizin birini öldürmenizden daha iyi,” dedim. Ağzımdan çıkan bu cümle bıçak gibi kesmişti hepimizi. Bunu ilk defa sözlü bir şekilde dile getiriyordum.

Hiç kıpırtısız sessizce uzaklaştılar.

Sıra bana geldiğinde bayılmak üzereydim. Doktor alelade bir biçimde ilgilenererek, zorunlu bir görevmişçesine beni muayene etti. Karaladığı reçeteyi yüzümüze bile bakmadan uzatarak bizi yolladı.

Ne bekliyordum ki, Paracelsus'u mu?

Dönüş yolunda yağmurun hışmına uğradık. Pencereye başımı yasladım. Aferin, dedim kendime. Dilediğin hayat bu işte!

Alev alev yanıyordu yüzüm. Öfkeden mi hastalıktan mı bilinmez, kendimi affetmemek adına direniyordum. Bir eczanenin önünde durdu babam, annem önde oturuyordu.

“Nasıl hissediyorsun tatlım?”

“İyi,” dedim kalan son gücümle konuşmaya çalışarak.

Babam koca bir poşet ilaçla arabaya döndüğünde içimden güçlü bir küfür salladım. Petra'yla ömür sürmüş, onun sabrıyla yoğrulmuş bir insan olarak bu davranışından dolayı hiç gocunmadım. Onun olmadığı dünyada pislik olmaya ve bir pislik gibi davranmaya devam edebilirdim. Bildiklerimi, öğrendiklerimi çoktan unutmuştum. Hiç yaşanmamışçasına.

Babam sessizce annemi fırçalıyor, ablalarımın nereye kaybolduğunu soruyordu. Onları dinlememeye gayret ettim. Bunu düşünecek durumda değildim. Midem bulanıyordu ve başımda şiddetli bir ağrı vardı. Bedenimin her bir köşesi ayrı bir biçimde çekmişti isyan bayraklarını. Kırk iki yaşına kadar dayanabilecek miyim diye düşünmeden edemedim. Sonra anladım. Petra'nın değerini. Onun sayesinde ne kadar rahat bir hayat yaşadığımı. Hiç hastalanmamak, başına felaketler gelmemek, hiç bilmediğin bir şey tarafından sonuna kadar korunmak. İnsanlığın mahkûm olduğu her türlü hastalıktan uzak kalmak. Ve şimdi hepsi bir anda yok olmuştu. Bitirdiğim o yaşama yeniden dönmüş, acımasız bir şekilde, hadi Fegel bir de böyle yaşa bakalım denmişti. Petra'nın kanatları olmadan nereye kadar uçabileceksin? Onun gölgesine sığınmadan neler yapabileceksin?

Bu sefer Marlo'yla. Bakalım beğenecek misin? İkinci kanala geçtik. Petra'lı günlerin sonuna gelmiştik. Lütfen ininiz.

Akan burnuma engel olamayarak hafifçe kıkırdadım. Gözlerim doldu ama kendime hâkim oldum. Eve varır varmaz yatağıma girip örtüyü üzerime çektim.

Annem, “sana hemen çorba yapıyorum,” diye seslendi. Cevap bile veremedim. Gözlerim yanıyor, uyku bütün tatlılığıyla bedenime çöküyordu.

Melodik bir şekilde şakıyan bir kuşun cıvıltısına odaklandım. Bu havada mı? Sonra sessizlik kesti her şeyi. Kaşlarımı çatıp kalp atışlarımın sesini dinledim derin sessizlikte. Etraftaki anlamsız gürültü susmuş her şey kusursuz bir sessizliğe bürünmüştü.

Örtüyü üzerimden attığımda iyileşmiş olduğumu hissettim. Hiçbir yerim ağrııyor, boğazım yanmıyor ve burnum da akmıyordu. Ama bir dakika...

Bu tavan? Bu örtü?

Hızla kaldırdım başımı. Odamdaydım. Kulpa'daki odamda. Tanrım, yataktan bütün gücümle fırlayıp odanın kapısını hışımla açtım. Merdivenleri öyle büyük bir gürültüyle iniyordum ki, ev adeta deprem etkisiyle sallanıyordu. Kendimi Petra'nın odasında buldum bir anda. Telaşla koşturdum. Burada değildi ama kokusu buradaydı, gözyaşlarıma engel olamadım. Rüya mıydı gördüğüm yoksa rüyadan mı uyanmıştım? O kadar gerçektir ki her şey, yaşamadığımı kanıtlayamazdım.

Oturma odasında soluklandım. Kalp çarpıntılarım eşliğinde “Petra!” diye seslendim, burada yoktu, olsaydı çoktan gelmişti. Bir süre daha etrafa bakınıp tekrar odasına girdim. Dolabını açıp kıyafetlerini karıştırdım. Dokunduğum her gömleği için çılgınca ağladım. Hırkasını burnuma bastırıp kokusunu ruhuma ulaşana dek içime çektim. Her bir hücrem onunla dolmuştu.

Tanrım. Gerçek miydi bunlar? Gerçek olması için yakardım.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum, ama o kadar uzun gelmişti ki burada olduğum süre, bir an için sahilliğinden emin olabiliyordum.

Hıçkırıklarımı dindirdiğimde kalktım ayağa, hemen önüme bir şey düştü. Eğilip baktığımda gömleğin düğmesi olduğunu anladım. Bir an için ne yapacağımı bilemedim ve düğmeyi cebime atarak eşyaları düzelttim.

Odadan çıkıp bodrum katına doğru ilerledim. Kapı her zamanki gibi kilitliydi. Birkaç zorlu denemenin ardından pes edip geriye çekildim. Çalışma odasına girip kitaplığa yaklaştım ve tek tek kitaplara dokundum. Hemen orada Bukowski'yi görüp gülümsedim. Artık ezberlediğim Ekmek Arası, Woolf'un Deniz Feneri ve evet tam da olması gerektiği yerde Maurois'in İklimler'i. Ellerim titreyerek çıkardım kitabı yerinden. Köyde ezberlediğim satırlar önümde canlandılar. Birkaç tanıdık cümle karşıladı beni. Gözyaşlarımı durdurduğum an görüşüm netleşti.

“Başımı çevirip şöyle diyordum ona: 'Sana bakmadan beş dakika durabilecek miyim bakalım.' Hiçbir zaman otuz saniyeden fazla dayanamazdım.”

Koltuğa oturup başımı geriye yasladım ve kitap elimde öylece kalakaldım. Bu an tamamıyla gerçektir. Etrafımdaki her şey şaşırtıcı derecede belirgin ve netti. Rüya böyle olamazdı, peki neydi? Tanrım, Petra'nın çıkıp gelmesini ne de çok isterdim şimdi. Bu odaya tıkalı kalmıştım. Korkuyordum. Evden çıkar çıkmaz kaybolmaktan, uyanmaktan korkuyordum.

Kitabın sayfalarını çevirmeye devam ettim buğulu gözlerle. Burnumda hâlâ onun kokusu vardı. Bir daha hissedemeyeceğimi sandığım o kokuyu sezinlemek cennet gibiydi. Cennetten de öteydi.

“Günün birinde ölümün karşısında yalnız mı kalacaktım acaba? Bu mümkün olduğu kadar çabuk olsa bari.”

Hayatımın en korkunç travmasını yaşıyordum. Bir kitap insanı ne kadar sarsabilirdi? Ne kadar alt üst edebilirdi? Bu

Maurois'se evet, yapabilirdi. Sadece *İklimler* beni tepetaklak edebilirdi.

Kitap elimde doğruldum ve odaları yeniden kontrol ettim. Kapıya yaklaşırken bunun bir rüya olmadığı konusunda hâlâ aynı fikirdeydim. Kapının kolunu indirdim ve nefesimi tutarak kapıyı çektim. Güçlü bir ışığa maruz kaldım önce. Her şey bitti dedim, uyandım rüyadan.

Işık giderek söndü ve gözlerim o muhteşem yeşillik karşısında bir kez daha kendinden geçti. Bahçemiz karşımdaydı. Kulpaysa bir adım ötemde. Uçsuz bucaksız yeşilliği ve göğünün berrak mavisıyla beni bekliyordu. Cesaretimi toplayıp dışarıya adımımı attım.

Ezbere bildiğim bu yolu gözlerim kapalı yürüyebilirdim ama şu an için gözlerimi kırpma dahi istemiyordum. Koşmak istedim bu tepede. Delice ilerlemek. Düşe kalka aramak Petra'yı. Bunun yerine sakince yürüdüm. Petra'nın Dante'nin Komedyası'nı kutsal bir kitapmışçasına yanında gezdirmesi gibi gezdirdim İklimler'i yanımda. Bu benim iklimimdi. Benim mevsimim.

Rastgele çevirdim bir sayfa daha, sonra o satırlara kilitlendim.

“Farz et ki 1909 yılı mayıs ayında Floransa'da başka bir otele indir. Ömrün boyunca Odile Malet diye birisinin var olduğunu bilmeyecektin bile. Ama yine de yaşayacaktın, mesut olacaktın. Farz et ki tam şu bulunduğumuz anda o yine yok, niçin yeniden başlamamalı yani?”

Kitap, elimde bir alev topu tutmuşçasına avuçlarımı yaktı. Nasıl yani, dedim? Petra olmadan ne anlamı var ki bütün bunların? Bu Kulpa, bu dağ, bu tepe. Arkamı dönüp devasa pusulanın dikildiği o görkemli eve baktım. Evet, dedim sesimi yükselterek. Ne anlamı var bu evin Petra olmadan?

Petra hiç olmamış, hiç yaşamamış farz edebilir miydim? Hiç hayatıma girmemiş, beni hiç sevmemiş sayabilir miydim? Bütün bunları yaşamamış sayıp hayatıma devam edebilir

miydim? Tanrı'nın bana sunduğuyla, onsuz bir şekilde nasıl ilerleyecektim? Yapamazdım. Kalbimin ortasına saplanan güçlü bir ağrıyla fırlattım kitabı yere. Hayır, dedim tüm gücümle haykırarak. Petra yaşıyor.

Çılgık çılgıla koşturdum güneye dönerek. Tüm gücümle koştum.

“Petra.”

Alizede savrulan saçlarım, pamuk dokunuşuyla koşmamı sağlayan yemyeşil çimenler, benim doğrultumda uçuşan kuşlar, hepsi de acıma eşlik edercesine benimle ilerliyordu.

Koştum, koştum, koştum. Hiç durmadım, duraksamadım. Hiç yorulmadım bile.

Şelalenin tüyler ürperten serinliğini ve suyunun duru güzelliğini bu mesafeden bile görebiliyordum.

Ya hep, dedim kendime. Ya hep ya hiç.

Son bir hızla atıldım rüzgârla birlikte bu yola. Uçurumun hizasında bir an olsun duraklamadım. Gözlerimi kapatmadım ve korkmadım.

Atladım.

Aşağıya doğru büyük bir hızla düşerken Plath'in dizelerini bir kez daha anımsadım.

‘Dibi biliyorum, diyor.

En kalın köklerimle onu yokluyorum.

Siz ondan korkarsınız, ben korkmuyorum.

Daha önce de dibe vurdum. ’

Örtüyü hızla attım üzerimden. Hayır, dedim kan ter içinde. Bu olamaz. Bu doğru olamaz.

Annem elinde tepsiyle içeri girince hayalet görmüşçesine baktım ona. Yaşadığım hayal kırıklığını asla tarif edemezdim. Gözlerim doldu bir kez daha. Ama bu sefer donup kaldım.

“Fegel,” dedi annem kapıda öylece kalarak. “Neden öyle bakıyorsun?”

Lelis çıkageldi sonra, arkasında da Marlo. Tepsiyi annemin elinden alıp binbir türlü bahanelerle onu dışarıya çıkardılar.

Defi bir havlu alıp yanına yaklaştı. Kaskatı kesilmiştim. Kıpırdayamıyordum.

“Tanrım,” diye fısıldadı Lelis. “Ter içinde kalmışsın.” Defi “hallediyorum,” dedi beni kurularken. Marlo hemen yatağının kenarına oturdu ve telaşla yüzüme baktı.

“Kâbus mu gördün?”

Cevap vermedim. Ona bakıyordum ama onu görmüyordum. Tek düşündüğüm az önce Kulpa'da olduğumdu. Her şeyin üstüne yemin edebilirdim. Lanet olsun, oradaydım.

Gözyaşlarımla birlikte kapattım yüzümü Marlo'nun göğsüne. Sarsılarak ağladım.

“Ateşi var.”

“Hayır,” dedim ağlayarak. “Oradaydım. Ne olur inanın bana.”

“Neredeydin?” diye sordu Defi.

Burada kalmak istedim bir süre. Teselliği onun göğsünde aradım. Onun kokusunda. Bir kaya kadar sert bedeninde. Atmayan kalbinde. Bir ölünün sevgisinde.

Korkuyla irkildim o an. Hızla geriye çekilip Marlo'nun acıyla bakan gözlerine kilitlendim.

Titreyen elim yavaşça cebime gitti. Yutkundum ve parmağıma değen bir cisimle dikkat kesildim. İki parmağımla tutup onu oradan çıkardım ve terli avucuma bıraktım.

Hepsi büyük bir dikkatle elime baktı.

“Bu da ne?”

“Onu,” dedim yutkunup. “Rüyamdan getirdim.”

“Bu mümkün değil!” dedi Lelis haykırırken.

“Bu koku da ne?” Marlo şoka girmişti.

“Tanrım!” dedi Defi elini ağzına götürüp. “Bu onun kokusuna mı benziyor?”

Odaya yayılan güçlü kokuyu ben bile aldıysam onların almaması imkânsızdı. Minicik bir düğmeden gelen olağanüstü koku hepimizi dumura uğratmıştı.

Marlo'nun gözleri doldu.

“Bunu nerede buldun?”

“Rüyamdan,” dedim titreyen sesimle. “Kulpa'daydım. Odamda uyandım ve Petra'nın odasına girdim. Onun kıyafetlerini elime alıp...”

Zorlukla yutkundum cümlelerin devamını getirebilmek için. Bunu onun gözlerine baka baka yapacaktım, yapmalıydım.

“Kokusunu içime çektim. Sonra düğme yere düştü, düğmeyi cebime koyup çalışma odasına girdim. Maurois'in kitabını aldım elime. Birkaç sayfa okuyup dışarıya çıktım. Sonra koşmaya başladım. Şelaleye kadar koştum ve uçurumdan aşağıya atladım.”

Bütün bunları anlatırken hepsi de bir heykel kadar hareketsizdi. En çok da Marlo.

Yaşadığı yıkım en az benimki kadar vardı.

“O,” dedi Lelis. “Orada yok muydu?”

Başımı hayır dercesine salladım. Düğmeye uzanmak istedi, avucumu sıkıp geriye çekildim.

Az önceki üzüntümden kurtulup rahat bir nefes aldım.

“Verhin'le konuşmak istiyorum, hemen.”

O kadar şaşkınlardı ki ne söylediğimi anlamaları zaman aldı.

“Bu halde evden çıkamazsın,” dedi Marlo.

“Telefon,” dedim. “Telefonları olmalı.”

“Bir dakika sonra seni ararım,” diyerek odadan çıktı Defi. Ne söylediğini anlayamadan komodinin üzerinde duran telefonum çaldı. Arayan oydu, Defi.

Yatağıma bıraktığı havluyla yüzümü bir kez daha kurulayıp telefonu açtım. Ve Marlo'yu bir kez daha yaralama fırsatını kaçırmadan olanları bütün ayrıntısıyla ona anlattım.

Bir süre sessizce bekledi. Tek duyabildiğim nefesiydi.

“Böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum Fegel. Bu yüzden ne yaşadığına dair hiçbir fikrim yok.”

“Ya Uğra, o ne düşünüyor?”

“Benim bilemeyeceğim hiçbir şey yok ki o da bilemesin.”

“Bir dene,” dedim. “Ver telefonu.”

“Seni dinledim,” dedi Uğra telefonu aldığı anda. “Şaşkınlık yaratıcı.”

“Zamanın geriye alınmasından daha mı fazla?”

“Daha fazla.”

Bunu söylerken çok ciddi idi.

“Peki, bir rüya mı gördüm, yoksa yine zamanla alakalı bir şey miydi?”

“Rüya değil Fegel. Zaman da geriye alınmadı. Oraya gittin ama şimdiki zamanda değil. Geçmiş de değil üstelik. Şu ana bağlı, ara bir zaman ve mekânda. Bir geçiş yoluyla çarpışıyor olmalısın.”

“Ya Petra? O neden orada değildi?”

“Cevabı biliyorsun. Eğer Petra yaşasaydı, dünya üzerinde bir yerlerde olsaydı, muhakkak onu da görecektin. Bu bir mesajdı. Onun artık var olmadığını ve artık var olmayacağını bir mesajı.”

“Olamaz,” dedim sessizce. “Lütfen böyle söyleme.”

Marlo odanın içini deli gibi turluyordu. Dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

“Sen sordun, ben düşüncemi söyledim. Gerisi sana kalmış Fegel.”

“Peki,” diyerek telefonu kapattım.

Düğmeye bir kez daha bakıp nemli gözlerle cebime yeniden koydum.

Burnumu çekip, “acıktım” dedim gülümsemeye çalışarak. “Çorbam soğumuş olabilir mi?”

Şaşkınlık içinde baktılar yüzüme.

“Ben değiştireyim,” dedi Lelis ve tepsiyle odadan çıktı.

Sonraki saniyeler Marlo'yu izledim uzun uzun. O kitaptaki satırları düşündüm.

‘Farz et ki tam şu bulunduğumuz anda o yine yok, niçin yeniden başlamamalı yani?’

Bir şekilde hak verdim. Böyle farz edecektim. Tam da şu an bulunduğumuz bu zaman diliminde o yoktu, yine de

başlamıştım ama bu onu sevmekten, onu beklemekten ve onu aramaktan vazgeçeceğim anlamına gelmezdi. Evet, onu arayacaktım. Bu bir mesajdı ama ölü olduğunun değil, beni bir yerlerde beklediğinin.

Gözyaşlarımı silip yeniden gülümsedim.

Elimi Marlo'ya doğru uzatıp yanına oturmasını işaret ettim. İlk defa dokundum ona. İsteyerek ve hissederek. Gözleri dolarken tek kelime etmedi.

Ellerimi iri ellerinin arasına alıp çaresizce bekledi. Kalbimdekini görerek, bir daha hiçbirimizin eskiye dönemeyeceğimizi bilerek.

Şaşkındı ve şaşırmakta da haklıydı. Hasta ruhluydu sevdiği kız. Dengesizdi. Duygularında bir pervane gibiydi. Ne yaptığı belliydi ne söylediği.

Herkesin nefret etmesi gerekirdi.

22

Tehlike

Bilmiyorum, yaşamakta mısın öldün mü?
Dünyada bir yerlerde bulabilir miyim seni?
Yoksa akşamın yasl karanlığında,
Bir ölüyü mü düşünmeli?³

“Anna Ahmatova'yla açıyoruz bu dersi çocuklar. Anna Andreevna Gorenko'da diyebiliriz ona. Siz yine de her iki ismini de aklınızda tutmaya çalışın.”

Peçeteyi burun deliklerime sokmaktan başka bir yöntem bulamıyordum akıntıyı durdurabilmek adına. Marlo yanımda oturmuş sakın bakışlarla edebiyat dersinin şairane dizelerini dinliyordu. Edebiyat biraz da bunun için değil miydi? Bir katilin soyut, sembolik hâli. İnsanı öldürmek için üretilmemiş miydi? Yaralamak için. Yaralarından yakalamak için.

Onlarca yıl felsefeyle, filozoflarla, simyacı ve büyücülerle kafamı doldurduktan sonra insan içinde nefes almaya ne kadar dayanırdım bilmiyordum. Dünyaya katlanmak, peki kim için? Üstelik sıradan bir dünyada, sıradan bir insan olarak sıra dışı bir yaşam sürecektim. Şikâyet edemezdim, bunu istemiştim. Bunu yaşamayı gerçekten istemiştim.

Ahmatova'nın dizeleri gözlerimin dolmasına neden olsa da bunu bastırmayı artık başarıyordum. Gözlerimi hastanede açtığım günden bu yana ağladığım süreyi hesaplamaya kalksam asla başaramazdım. Bundan kurtulmalıyım. Geri kalan hayatımı daha ne kadar ağlayarak geçirebilirdim?

³ Anna Ahmatova, Bilmiyorum, yaşamakta mısın, öldün mü? Şiiri.

Okula dönmek acıklı değildi, acıklı olanı yanımda ölümsüz, her an katil olma potansiyeli yüksek ve bir karanlığın içinde hareketsiz gizlenebilen bir gölgeyle dönmektir. Üstelik hastalıktan kırılıp dökülürken.

Ailemin ve Marlo'nun aksi ısrarlarına rağmen okula dönmek istemiştım. Marlo her ne kadar bunun biraz da Karsa için olduğunu hissetse de durum hiç de öyle değildi. Karsa umurumda bile olamazdı. Evet, onu yeniden görmeyi hiç ama hiç beklemiyordum. Gittiği günlerde ağlamaktan ölüyor, ona ulaşmak için her yolu deniyordum. Ama bu önce Marlo'yla sonra da Petra'yla karşılaşana kadardı. İkisine birden duyduğum bu akıl dışı his geçmişimde yaşadığım ne varsa hepsini tek bir hamlede silip atmıştı.

Ders boyu dersi dinlememek ve Ahmatova'nın dizeleri dışında hiç not almamak... Evet, benim değişiminin sonucu da bu olmalıydı. Kısıtlı bir sürem vardı sonuçta. Okul bitince gidecektik. Marlo'nun da ablalarımın da iç dünyalarını anlayabiliyordum. Oldukları şey onları buraya bağlayamazdı. Milyonlarca kez de gelsek, milyonlarca kez de başlasak burada kapana kısılmış bir şekilde duramazlardı. Gidecektik, peki nereye?

Bir Kulpa değildi gideceğimiz yer. Bir köy değildi. Ailemin yaşadığı köy. Dünyada bir yerlerde, ama nerede olduklarını tek başıma asla bulamayacağım bir yer.

Yalvarsam Marlo'ya, ağlayıp zırlasam. Günlerce yemek yemesem mesela. Ya da ölmek istesem. Çıksam bir çatıya, kendimi aşağı atsam. Beni Kulpa'ya ya da köye götürmesini istesem. Yapar mıydı?

Yanımda nefes almadan, heykel kadar hareketsiz duran bu muhteşem varlığa bakarken neden diye sormadan edemiyordum? Neden yapıyordu Tanrı bunu? Her defasında soruyor, her defasında aynı cevabı veriyordum kendime.

Acı çekmem için. Acı çekmemiz için.

Dünya acılar yumağıydı. Acılar vatanı. Petra'nın çilesine takılıp sürüklenmeye razıyken kendi derdimle baş edemezdin. Tek başıma, asla!

Teneffüs ziliyle irkildim. Tam ayağa kalkıyordum ki Karsa hemen dibimde belirdi. Tanrım, bu çocuk resmen canına susamıştı. Marlo'nun gözlerinden fişkıran öfke bir bıçak gibi atılmıştı Karsa'nın üzerine. Onu saniyeler içinde parçalara ayırabilirdi. Evet, bunu seve seve yapabilirdi.

Belli belirsiz bir baş hareketiyle onu engellemek istedim. Ama hiç orali olmadı.

“Bir sorun mu var?”

Karsa sevimli bir gülümsemeyle “hayır,” dedi. “Sadece, şey, onunla konuşmak istiyorum.”

“Sebebi?”

Karsa sabırsızlandığını belli eden bir tavırla başını salladı.

“Sebebi seni ilgilendiriyor mu?”

“Oradan nasıl görünüyor?”

“Lütfen,” dedim sakın görünmeye çalışarak. “Söyle Karsa, ne istiyorsun?”

“Öncelikle,” deyip bekledi ve gözlerime odaklandı. “Geçmiş olsun demek istiyorum. Hem nezlen hem de çıktığın zorlu komadan dolayı. Bilmiyordum, bugün öğrendim.”

“Teşekkür ederim,” diyerek kestirip attım. Tam bir adım öne çıkacağım sırada işaret parmağını kaldırdı.

“Bu akşam ailecek sizi ziyarete geliyoruz. Annem anneni çok özlemiş. Tabii, ben de seni özledim.”

Dişlerimi sıkıp şiddetli kalp atışlarım içinde Marlo'ya ufak bir bakış fırlattım. Uzaya fırlatılmaya hazırlanan bir mekik gibi saniyeleri sayar vaziyetteydi. Son üç saniye. İki, bir ve...

Marlo'nun koluna sıkıca sarılarak gülümsedim. Cevap bile vermeden sınıftan çıkardım onu. Elimin altında sert bir kayaya dönüşen teni soğuk terler dökmeme neden olmuştu. Marlo, Petra değildi. Bunca insanın içinde öfkesine yenik düşebilirdi ve bu öfke sıradan bir insanın öfkesinin yanında denizde kum

tanesi bile değildi. Bütün bir okulu katledebilirdi, içinde de beni.

“Bırak,” dedi. “Onu öldüreyim.”

“Hayır,” dedim peçeteye sümkürmeye çalışarak. “Onu öldürmeyeceksin. Ve işin doğrusu hiç kimseyi öldürmeyeceksin.”

“Karsa için söz veremem.”

Gözlerinin koyu rengi lensi bile delip yüzeye çıkmıştı. Tırnaklarımı kemirmeden önce bir şeyler düşünmem gerektiğinin farkındaydım.

“Karsa'nın hiçbir önemi yok Marlo. Belli ki zamanın farklı bir oyunu. Ben onun tarafından terk edilen Feg değilim artık. Onun tarafından terk edilen ve ardından seninle karşılaşan, sonra da...”

Marlo'nun öfkesi yön değiştirirken sözlerimi toparlamaya çalıştım.

“Artık onun bir önemi yok. Anlıyor musun? Okul bitince buradan gideceğiz. Birkaç ay. Anlaştık mı?”

Ben konuştukça rahatlıyor, yavaş yavaş eski hâline dönüyordu. Bir süre yanıt vermedi. Sessizce kalktık masadan, Karsa görüş alanımıza yeniden girse de etkilenmemeye çalışarak sınıfa döndük.

Güzel bir karşılamaydı bu. Memnun etmişti beni, mutlu etmişti. İnsanların beni önemsemesi, onlara yaptığımı, hayatlarını çalmama rağmen... Bütün bunları bilmeden yine de döndüğüme sevinmişlerdi.

Eve yapılacak toplu ziyaretten vazgeçilmiş adıma düzenlenecek hoş geldin partisiyle bu sıkıcı ritüelden herkesi kurtarmıştı ablalarım. İtirazlarım çare olmamıştı. Beni gören herkes partide görüşürüz diyerek uzaklaşıyor, parti olmadan şimdiden yılın en büyük, şaşıla ve çılgın partisi olacağı konuşuluyordu. Evet, ilk günden duyduklarım bunlardı. Tabii ki hepsi Viola sayesinde.

Günün en anlamlı dersi olan edebiyatın ardından gelen matematik, bir deprem etkisiyle beni sarsalamıştı. Dünya dışı bir varlık gibi görüyordum tahtada yazılan rakam ve şekilleri. Petra'yla geçen bir ömre rağmen hayatıma hâlâ etki edemiyordu. Tek bir sayıyı deftere geçirmiyor, benden hiçbir farkı olmayan Marlo'ya bakıp gülümsemeye çalışıyordum. Sınıfın sessiz uğultusu bile bu derste rahatlamama yetmiyordu. Aradan geçen onca yıldan sonra. Binlerce kez de gelsem değişmeyecekti bu his.

Önümde açık duran deftere göz attığımda dizelerin yakıcı hüznüyle karşılaştım yeniden. Beni, yani bizi o kadar iyi anlatıyordu ki, bir yenisini yazmak anlamsız olurdu. Kendimi tarif edemezdim. Sorularımı bir kalıba, cümleye dökemezdim. Zaten dökülmüştü.

'Bilmiyorum, yaşamakta mısın öldün mü?

Dünyada bir yerlerde bulabilir miyim seni?

Yoksa akşamın yasal karanlığında,

Bir ölüyü mü düşünmeli?'

Bir kez daha dolan gözlerime engel olmaya çalıştım. Defteri ters çevirirken kalemim yuvarlanıp yere düştü. O an yere eğilip sakarlığımın verdiği utançla yeniden doğruldum ve... Odadaydım. Kulpa'da, çalışma odasında. Masanın üzerinde dumanı tüten bir fincan kahve duruyordu. Nefesimi tuttum ve başımı milim kıpırdatmadan odanın kapısına baktım. Kalem elimdeydi. Bu sınıftaki kalemimdi. Tanrım, buradan götürebildiğim gibi dünyadan da getirebiliyordum. Kalem yavaşça masanın üzerine bıraktım. Ellerim titriyordu. Derin ve yavaş nefesler alarak kaskatı kesilen bedenimi bir nebze de olsa yatıştırmaya çalıştım.

"Petra," dedim fısıltıyla. "Burada mısın?"

Cevap gelmedi. Kendimi bir kez daha delirmiş gibi hissettim. Hayaletler konuşur muydu?

Doğrulup odadan çıktığımda daha sakindim. Panik olmayacak, gerçekliğinden de bir an olsun şüphe etmeyecektim.

Adımlarım beni bahçeye, mezarımızın olduğu yöne götürdü. Alizenin naif esintisi dolmuştu içime. Ruhumun en derin köşelerinde gezinirken bile beni dağıtıyordu. Hem dağıtıyor hem de topluyordu. Acı veriyordu.

Tepe boştu, ne bir iz, ne de bir kalıntı. Mezara dair hiçbir şey yoktu. Bize ait hiçbir şey yoktu. Petra gerçekten gitmiş miydi? Kaybetmiş miydim onu sonsuza kadar? Nasıl inanırdım? Ona bu kadar bağlıyken, bu kadar tutulmuşken nasıl?

Gözyaşlarım rüzgârla birlikte etrafa saçılırken aylak aylak gezindim. Dönmeyi istemedim. Sonra birden kahveyi anımsadım. Petra yoksa kahve nasıl vardı?

Hızlı adımlarla döndüm odaya. Kalbimin yerinde bir iş makinesi vardı sanki, o kadar büyük bir gürültüyle çalışıyordu ki, sesi bütün düşüncelerimi alt üst ediyordu.

Kahveyi yerinde, dumanı tüterken bulduğumda rahat bir nefes aldım. Yapılacak en iyi şeyin şu durumda bu kahveyi içmek olduğunu anlamıştım. Ben de öyle yaptım. Masanın üzerinde bıraktığım kaleme baktım ve gözüm o an için rafa kaydı. *İklimler* oradaydı. Duyduğum şaşkınlık yüzünden kahve boğazımda kalmıştı. Kötü bir şekilde öksürdüm. Fincanı yerine bırakıp kitabı elime aldım ve rastgele sayfalarını karıştırdım. Bir not aradım içinde, bir cevap. Petra'dan kalan ya da şu an için ulaştırmaya çalıştığı bir mesaj.

Bulamadım.

Aptal Fegel. İzlediğin filmler yüzünden hepsi de. O gitti. Senin yüzünden gitti. Seni seven, sana tapan, dünyayı ayaklarına seren bir adamı kaybettin sen. Petra'yı kaybettin.

'En yorgun ırmak benim Dickie. Ve yavaş yavaş denize doğru gidiyorum.'

Bu satırlar ne kadar direnirsem direneyim ağlamama neden oldu. Kapalı kalması okumamdan daha iyiydi. Bu yüzden yerine bıraktım ve yeniden dışarıya çıktım. İyi gelmiyordu burası. Gelmeyecekti. Petra olmadan bir anlam ifade etmeyecekti.

Koşar adımlarla ilerledim Kulpa'da. Alize şiddetlenmişti. Uzun bir süre yürüdüm, sonra da koştum. Bu mesafe beni Mancınığa ulaştırdı. Bir kez daha gözyaşlarıma engel olamadım. Zordu bunu kabullenmek. O olmadan kaç kez tekrarlayabilirdim?

Mancınığa tırmanıp fırlatılmaktan zevk aldığım o kepçeye yerleştim yeniden. Bu sefer beni fırlatacak kimse yoktu. Fırlattığında tutacak da. Hüzünle uzandım buraya. Başımın üzerinde uçuşan kuşları, kelebekleri izledim. Sonra, anlayamadığım bir şekilde kara bulutlar toplandı. Gök gürültüsü ardı ardına yankılandı ve ummadığım bir biçimde mancınık üzerinde ben varken fırladı. Güçlü bir çığlık attım, çığlıklarım gökyüzüne karıştı ve karanlığı delen aydınlıkla birlikte gözlerimi açtım.

Hastane odasıdaydım.

Bir tekrar daha mı? Hayır, ne olur olmasın. Bir daha olmasın!

Babamla annemi gördüm önce, ardında Lelis'le Defi, Marlo sonra.

Şaşkınlıkla baktım hepsine.

Annem de babam da panikle iyi olup olmadığını soruyordu. Defalarca, ardı ardına. Sonunda dayanamayıp “iyiyim,” diyebildim. Ama anlamadığım, neden burada olduğumdu.

“Çok kalabalık oldu,” dedi doktor içeriye girip. Gözlerime sinir bozucu bir ışık tutup herkesi çıkarmak istedi. Marlo direndi. “Peki,” dedi doktor sonunda. Herkes gider gitmez ona baktım.

“Derste bayıldın Fegel. Söylesene ne oldu?”

Nezlenin verdiği yorgunluk hissini son zerresine kadar alıyordum. Hepsi de üzerimdeydi.

“Yine oldu,” dedim. “Verhin'e ulaşmam lazım.”

“Lelis,” dedi Marlo onun duyacağından emin bir şekilde. “Verhin'e git ve beni ara.” İki dakika geçmeden telefon çaldı.

Telefondaki Uğra'ydı.

“Kulpa'daydım,” dedim heyecanla. “Bu sefer olduğunda sınıftaydım. Kalemimi yere düşürmüştüm. Kalemı yerden alıp doğrulduğumda Kulpa'daki evdeydim. Kalem de elimdeydi üstelik.”

“Nasıl?” dedi titrek bir sesle. “Buradan bir şey mi götürdün?”

“Evet,” dedim. “Bu nasıl mümkün oldu?”

“İnan hiçbir fikrim yok.”

“Olmalı,” dedim. “Üstelik bu sefer dönmek için hiçbir şey yapmadım. Oradaydım. Sonsuza dek kalacakmış gibiydim. Ama işin tuhaf yanı beni gönderen orası oldu. Daha fazla kalamazmışım gibi.”

“Kalırsan ölmüşsün gibi mi?”

Marlo direkt gözlerime baktı. Tedirgin ve endişeliydi. Korkusunu gizleyemiyordu.

“Evet,” dedim. “Aynen öyle.”

“Bak Fegel. Sen bizler gibi bir insansın. Her ne kadar doğaüstü bir olayın içinde de olsan, insansın. Bu değişmediği müddetçe ölme ihtimalin hep olacak.”

“Ya?” dedim. “Ölürsem Uğra. Kırk iki yaşına gelmeden ölürsem ne olacak?”

Uğra sustu ve uzun sayılabilecek bir süre cevap vermedi. Telefonun diğer ucundan mırıltılar geliyordu. Konuşan Verhin'di.

“Yok olursun!” dedi sesindeki titremeye engel olarak. “Yok olursun Fegel. Eğer ölürsen, bir daha dönemezsin.”

Kalp atışlarım hızlandı.

“Ve bu yok oluş, bizlerin aksine bir yok oluş olmaz. Siliniş olur. Yeryüzünden ebediyete dek silinirsin. Hiç var olmamışçasına. Yaşadığından kimsenin haberi olmaz. Ne Marlo, ne ailen, ne de biz.”

“Petra,” dedim cızırtılı çıkan sesimle.

“Petra'yı unut!” diye kükredi. “Merid'le Hazul sınırsız bir güç kazandılar artık. Petra'nın işi bitti. Ve sen Kulpa'ya gidip dönmemeye devam edersen, ölürsün. Seni son kez uyarıyorum Fegel. Yaşamak istiyorsan bir daha orada fazla kalma. Bedenin bunu kaldırmaz. Bedenin iki dünyayı asla kaldırmaz.”

“Ya?” dedi Marlo telefona eğilip. “Fegel de bizden biri olursa.”

Verhin bekledi. Tüylerim diken dikendi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dikkatle ona baktı.

“Yanıt ver. Ya bizden biri olursa?”

“Bunu bilemem Marlo.”

Put kesilmiş onları dinliyordum.

“Tahmin et.”

“Öncelikle iblislere bağlı bu. Onlar izin verirse dönüşür Fegel, vermezlerse insan Fegel'e ihtiyaçları var demektir. Ve Fegel kırk iki yaşına gelmeden ölürse döngü kırılır, Fegel silinir ve iblisler bütün gücünü kaybeder. Bunun onların işine geleceğini hiç sanmıyorum. Fegel'i öldürmeye çalışacak bir şey olursa bu tamamen iblislerin dışında bir şey olur. Doğa olur mesela, ondan kurtulmak isteyen birisi olur, hiç hayatlarına girmemiş olmasını dileyen birisi de.”

Marlo dişlerini sıkıp bakışlarını yere indirdi ve eliyle alnını sıvazladı. Gürültülü bir nefesin ardından gözlerime baktı.

“Peki, bizler?”

“Sizler yaşamaya devam edersiniz. Sonsuza dek edeceksiniz. Sizlerin ölümü hakiki bir ölüm değil. İblislerin dünyasında yeniden doğuş demektir.”

Tanrım, aklımı oynatabilirdim. Anlayamıyor, olan biteni çözemiyordum. Yumruk yaptığım ellerimi tüm gücümle sıkarken binlerce anlamsız soruyla zihnimi dolduruyordum.

“Lanet olsun,” dedi Marlo. “Bunların hepsi saçmalık.”

Telefonu kapatıp yanıma oturdu ve yüzümü ellerinin arasına alarak iyice yaklaştı.

“Şimdi beni iyi dinle Fegel! Sakinliğimi şu ana dek sürdürmeyi çok iyi başardım ama bu bundan sonra başaracağım anlamına gelmez. Burada kalmak için ölmüyorum. Ve burada kalmak umurumda bile değil. Hastanede gözünü açtığın an seni alıp götürebilirdim. O çok bayıldığın Petra kadar barbar, düşüncesiz olabilirdim. Ama olmadım. Her şeyin bir düzen içinde kalmasını istedim. Senin mutlu olmanı istedim. Görüyorum ki sana seçenek sunmak hiç de mantıklı değilmiş. Şimdi, aklını başına topla ve Petra zimbirtısından bir önce kurtul. Yoksa benim kurallarına göre oynarız bu oyunu.”

Zorlukla yutkundum. Gözlerim ilk defa dolmamıştı, çünkü ben donup kalmıştım. Duyduklarım gerçek olamazdı.

Biraz daha eğilip öfkesini iyice yüzüme yaptırdı.

“O cehenneme bir kez daha gidecek olursan, dönmek için acele etsen iyi olur.”

Geriye çekilip kapıya doğru yürüdü.

“Beni tehdit etme Marlo. Bu hiç iyi olmaz. Cehennem dediğin yer benim evim ve dönmek için bir sebebim olduğunu hiç sanmıyorum.”

Eli kapı kolunda öylece kaldı. Arkası dönük, hareketsiz, kıpırtısız.

“Yeryüzünden silinmek demek Petra'nın seni hatırlamaması ve yoluna sen olmadan, seni hiç tanımadan devam etmesi demek. Bunu göze alıyorsan hiç durma Fegel. Petra sensiz devam etsin. Belki de en doğrusu budur. Seni hiç tanımamış olmak.”

Odadan çıkıp kapıyı sertçe kapattı. Ruhuma inen acımasız bir darbeydi bu, acıyı kucakladım. Dünyada olmanın, acı demek olduğunu bir kez daha anladım.

Dayan Ve Üstele

Yatağıma uzanmış akşamın dondurucu karanlığında derin düşüncelere dalmıştım. Hayatım o kadar karmaşık bir hâle gelmişti ki, içinden nasıl çıkacağımı bilemez hâldeydim. Öncelikle beni takip eden, kimsenin görmediği, bilmediği, hissetmediği bir gölge vardı. Giovanni'nin bana duyduğu güçlü nefret tanıdığım herkesin benden uzak durmasını sağlamıştı. Büyük ihtimalle beni öldürmeye çalışacak kişi de oydu, çünkü amcasının daha fazla acı çekmesini istemiyordu. Haklıydı da.

Petra yoktu. İnsani hastalıkların tamamından mustariptim. Marlo benimle birlikte bir sonsuzluk tasarlıyordu. Bu da kimi zaman psikopatça davranmasına sebep oluyordu. Geçmişle ilgili görüntüler görüyordum. Bu da yetmezmiş gibi kendimi sürekli Kulpa'da buluyor, kendim dönmek istemesem de bir şekilde yeniden gönderiliyordum. Ve en kötüsü de kırk iki yaşına gelmeden ölürsem varlığımın tamamen silinme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Yeryüzünden silinmek demek, şu an hayatına girdiğim insanların hiçbiri tarafından tanınmamak, onların ben olmadan yoluna devam etmesi demekti. Ailem, arkadaşlarım, çevrem, Marlo da dahil. En önemlisi de Petra dahil.

Ben olmasam Petra yine geçecekti bu şehirden, belki bu eve yine girecekti. Benim yerime ablalarımından birini öldürecekti ya da onlardan birine âşık olacaktı. Petra her şekilde yaşayacak, yoluna devam edecekti. Beni hiç tanımadan, hiç acı duymadan, yaşadığı yıkımdan tamamıyla habersiz.

Marlo'nun da dediği gibi belki de en doğrusu buydu.

“Karsa üzölmüş olmalı.”

Lelis'le Defi ne ara gelmişlerdi, hiç duymamıştım.

“Karsa'nın canı cehenneme. Ondan daha önemli sorunlarım var.”

Işığı yakıp yataklarına zıpladılar. Oldukça keyifli görünüyorlardı. Olduğum yerde doğrulup onları izledim. Gayet şıklardı ve makyajları ziyadesiyle abartılıydı.

“Nereden geliyorsunuz?”

Lelis kıkırdadı.

“Kaç kişi öldü bu gece?”

“Çok değil,” dedi Defi omuz silerken.

Bunu düşünmek bile korkunçtu ama şu durumda başka bir insanı düşünecek durumda değildim. Kaç insanın öldüğü, masum olup olmadıkları, aileleri, çocukları, hiçbiri de umurumda değildi. Söz vermiştim kendime, onları ablalarımından, onların caniliğinden koruyacaktım ama o kadar güçlü olmadığımı anladım. Kendimi bile koruyamazken başkalarını nasıl korurdum?

Parmağımı çevirme dürtümü bastırıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Lelis üzerime çikolata fırlattı. Hayır diyemezdim. Hemen yemeye başladım. Öldürdükleri bunca insanın üzerine gayet iyi giderdi.

Hepimiz yatağımıza oturmuş gecenin sessizliğini dinliyorduk. Bir de benim yediğim çikolatanın hışırtılarını.

“Karsa,” dedi Lelis makyajını temizlerken. “Annemi beş defa arayıp nasıl olduğunu sordu.”

Oralı olmadım.

“Bütün okulu ayağa kaldırdın. Kuşkusuz bu yılın en popüler kızı olacaksın.”

“Partiden sonra,” dedi Defi.

“Partiden sonra,” dedi Lelis.

“Partiden sonra mı?” dedim. “Hangi parti?”

Sonra hatırladım. Benim dönüşümü kutlayacak şaşaalı, çılgın parti. Çılgın? Ayak uyduramayacağım bir gerçektir.

“Marlo nasıl?” diye sordum başım önde çikolata parçalarını toplar görünerek.

“Sence?” diye sordu Lelis.

“Kötü olmalı.”

“Hayır.”

Başımı kaldırıp Lelis'e anlamamışçasına baktım.

“Hiç olmadığı kadar iyi. Neden kötü olsun ki, kötü olması için bir sebep mi var?”

“Ne, nasıl yani?” Sesim titredi.

“Marlo istediği her şeye sahip. Marlo sana sahip.”

“Bu da ne demek Lelis?”

Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Lelis doğruldu ve elbisesini bir çırpıda çıkardı. İç çamaşırlarıyla kalmıştı karşımda. Başımı çevirdim. Defi kıkırdadı.

“Petra belasından kurtulduk. Önümüzde sonsuz bir zaman dilimi var, şimdilik buradayız, bu da en çok Marlo'nun fikriydi. Senin bu şekilde mutlu olacağını iddia etti.”

“Annemle babam umurunuzda bile değil, değil mi?”

Lelis pijamalarını giyip keyifle yatağına atladı. Öyle mutlu görünüyordu ki, onu mutlu eden şeyi gerçekten merak ediyordum.

“Bilmiyorum, yaşamakta mısın öldün mü?

Dünyada bir yerlerde bulabilir miyim seni?

Yoksa akşamın yaslı karanlığında,

Bir ölüyü mü düşünmeli.”

Şaşkınlıkla çevirdim başımı. Lelis elinde defterimle, bu satırları alay edercesine okuyordu. Hızla doğruldum ve deftere doğru yürüdüm. Tam elimi uzatacağım sırada elini havaya kaldırdı.

“Benimle oyun oynama Lelis. Ver defterimi.”

Ben almaya çalıştıkça sağa sola çekiyor, hızına yetişemeyeceğim bir şekilde oradan oraya sürükleniyordu. Defi ardı ardına patlattı kahkahalarını. Bir an için korktuğumu

hissettim. Evet, onlardan ilk defa korkmuştum. Ne kadar da tehlikeli görünmüşlerdi gözüme. Ablalarım değildi onlar, birer katildi, canavardı.

Hatırı sayılır bir koşuşturmacanın ardından pes ederek oturdum yatağıma ve bir anda hıçkırıklara boğuldum. Sinirlerim bozulmuş, hatta telef olmuştu. Ne zaman sağlandı ki? Doktor Sophila'yı aramıştım bir an için. En yakın zamanda seanslarıma devam etmeliydim. Yaralarım bu denli açılırken, bu kadar zayıflamışken esaslı bir yardımı bana kim sağlayabilirdi?

Ben ağlarken Lelis defteri yanıma bıraktı ve “affedersin,” dedi. “Sadece şaka yapmak istemiştım.”

Ellerimle yüzümü kapattım ve “defterin de canı cehenneme senin de,” dedim. “Hepinizden nefret ediyorum. Petra haklıydı, sizler benim ailem değildiniz. Benim ailem Petra'ydı. Benim ailem Hypatia'ydı, Giovanni'ydi. O haklıydı. Tanrım, o hep haklıydı. Şimdi kaybettim onu. Kaybettim.”

Sarsılarak ağlarken ikisi de yanıma sıralandı ve şefkatli bir sarılışla teskin etti.

“Haklısın.”

Hepimiz sesin geldiği yöne, pencereye döndük. Marlo. Ne ara girmişti içeriye? Daha doğrusu ne kadar süredir oradaydı. Hoş, orada olması, söylediklerimi duymasının artık bir önemi kalmamıştı. Artık birbirimizin yüzüne karşı söyleyebiliyorduk bunları. Dürüsttük.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken bize doğru yürüdü ve yatağın bir ucuna da o oturdu.

“Verhin'in yanından geliyorum. Her ne kadar artık düşüncelerini umursamama kararı alsam da, senin kadar acımasız olamıyorum.”

Bunu bana mı söylüyordu?

Elini cebine attı ve bir kâğıt çıkardı. Bana uzattığında gözleri dolmuştu.

“Paracelsus'a ulaştık.”

Tahmin bile edemeyeceğim bir hızla ayağa kalkıp Marlo'nun karşısında dikildim. Kâğıda uzandığım an elini sıkıp üzerime doğru eğildi. Bugün herkes çıldırmış olmalıydı.

“Sana ne derse dersin, önüme ne çıkarsa çıksın ezip geçerim Fegel. Sensiz bir hayat yaşadıktan sonra kimse hayallerimin önüne geçemez.”

Gözlerine baktım kıpırtısız. Kâğıdı uzattı. Kalp çarpıntılarını içinde açtım kâğıdı. Bacaklarım titriyordu.

*"Dayan ve üstele! Bu acı, adım adım senin iyiliğine dönüşecek."*⁴

“Bu da ne?” dedim şaşkınlıkla. “Bilmece mi? Bunun için mi heyecanlandım, bunun için mi sabırsızlandım.”

Marlo omuz silkti.

“Beni ilgilendirmez. Ben görevimi yaptım.”

Odanın içini deli gibi turlarken kâğıtta yazılanları anlamaya çalıştım. Dayan ve üstele, dayan ve üstele.

Lanet olsun Paracelsus. Söyleye söyleye bunu mu söyledin? Bir anlamı olsa dahi çözmem için yıllar geçecek bir mesaj.

Sakin ol Fegel, dedim kendime. Sakin ol ve Petra'nın yanında demlenen o insana dönüş. Sükûneti kendinden ağır olan o kız ol yeniden.

Marlo köşedeki çalışma masasına oturmuş, koltukta sağa sola sallanırken saat gecenin üçünü gösteriyordu. Yarın okul vardı ve ben büyük ihtimalle bu sene mezun olamayacaktım. Kimin umurundaydı ki mezun olmak. Petra bunu gerek görmemişti, ben neden görecektim?

“Ovidius.”

“Ne?”

“Söz ona ait.”

Bir an için 'hangi söz?' deme cüreti gösterecektim. Aptallıkta kendimi bile geçebilirdim. Umarsız değildi yüzüme bakarken, gizemliydi, çözülemezdi. Bir şeyler gizliyordu.

⁴ Ovidius (MÖ.43 – MS.17)

Şu an için onun suyundan gitmekten başka çarem yoktu. Ya ona zıt gidip her şeyi berbat edecek, ailemi yıkıp geçecektim ya da alttan alıp her şeyin istediğim gibi olmasını sağlayacaktım. Onu kullanmak gibi olacaktı bu. Hiçbir şekilde de hak etmiyordu ama yine de bunu yapmak zorundaydım. Onu dizginlemenin tek yolu buydu.

“Peki, nasıl ulaşmış Verhin ona?”

“Mel aracılığıyla.”

“Mel mi?” dedim hüzünle. Mel?

“Peki, neden benimle iletişime geçmiyorlar?”

“Giovanni'nin büyü yeteneği var Fegel. Onunla geçirdiğim uzun yıllar ona ait çok şey öğrendim.”

Kaşlarımı çatıp merakla yaklaştım ona doğru. Bir sandalye çekip hemen karşısına oturdum. Dirseğimi masaya yaslayıp gözlerine baktım.

“Giovanni'den mi bahsediyoruz, şaka yapıyor olmalısın?”

“Şaka mı, karşında altı yüz yetmiş beş yaşında bir adam var. Bence şaka olan onun yaşı.”

“Petra'nın yanında mı?” diye atıldı Defi.

Marlo'nun yüzü istemsiz kasıldı.

“Francesca için de geçerli bu,” dedim Marlo'ya dikkatle bakarak. İmayı hiç anlamadı ya da anlamazlıktan geldi.

“Sahi?” diye devam ettim. “Orada geçirdiğin süre boyunca nasıl gitti onunla?”

“Giovanni'nin en az Paracelsus kadar bilgili ve tecrübeli olduğunu anladım.”

“Ben,” deyip bekledim. “Francesca'dan bahsettim.”

Hepsi birden sessizleşip birbirine baktı.

“Bilmemem gereken bir şey mi oldu?”

Bunu söylerken oldukça muzipti yüzüm. Değişen ruh halim beni hiç yanıltmıyordu. Ben hasta ruhlu, zaafı olan, paranoyası zirve yapmış şimdi de melankolisiyle dibe batan zavallı bir insandım. Daha ne kadar düşer, alçalırdım?

“Söylesene,” diye üsteledim. “Onunla...”

“Ne saçmalıyorsun?” diye kükredi. Bir an için irkilsem de kendimi hemen topladım.

Lelis'le Defi kahkahalardan yerlere yatıyordu. Gecenin bu vakti üstelik. Annemle babam uyanmak üzerelerdi. Korktum.

“Sana ilgisi vardı.”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Onun sana bakışını gördüm.”

“Yanılıyorsun.”

“Yanılmıyorum,” dedim sesimi olabildiğince yükseltirken. “Sana öyle derin, öyle anlamlı bakıyordu ki, ben gittikten sonra düşündüm ki...”

“Ne düşündün Fegel, onunla aramda bir şeyler geçeceğini mi?”

Cevap vermedim.

“Evet!” dedi doğrulup. “Bunu düşünmüşsün.”

Dudaklarımı ısırdım.

“Sana inanamıyorum. Bunu nasıl düşünürsün? Seni böylesine severken.”

Biraz önceki neşeli hava yerini kasvete bıraktı.

“Bir an olsun anlamaya çalışsan beni Fegel. Bıraksan geçmiş, geçmişin getirdiklerini... Beni anlasan. Seni sevmemin nasıl bir şey olduğunu görmeye çalışsan.”

Ne ara yalnız kalmıştık? Birkaç saniye önce ablalarım yataklarında oturmuş kahkahalar atıyordu, şimdiyse kapı bile açılmadan burayı terk etmişlerdi.

Karşımda görkemiyle dikilen ve aşkıyla bana meydan okuyan Marlo'ya titreyen bedenimle bakıyor, tam da dediği gibi onu anlamaya çalışıyordum.

Bu Petra'yılayken Marlo'yu anlamak gibi değildi. Petra'sız Marlo'yu anlamaktı ve bu hepsinden daha da zordu.

Elinin içinde ışıldayan yüzüğe baktığımda neye uğradığımı şaşırmıştım. Hafifçe geriye çekildim. Geçmişin ağırlığı git gide çöküyordu üzerime. Git gide ağırlaşıyordum ben.

En yorgun ırmak benim Dickie. Ve yavaş yavaş denize doğru gidiyorum.

En yorgun ırmak, diye geçirdim içimden. Benden başkası olamazdı.

“Senden bu yüzüğü takmanı istemeyeceğim Fegel. Seni buna mecbur bırakmayacağım. Sana Petra'nın yaptığı gibi yapmayacağım. Sana onu unutturmaya çalışmak için çabalamayacağım. Sana, senin isteğin dışında hiçbir şey yapmayacağım Fegel. Ne kadar kızsarsam kızayım, ne kadar öfkelenirsem öfkeleneyim, senden önemli değil hissettiklerim. Acım senden önemli değil. Önemli olan sensin.”

Avucunu sıkıp elini geriye çekti.

“Şimdi dinlen. Yarın okul var, bırak bu anlamsız olan zaman dilimi akıp gitsin. Buradan gider gitmez başlayacak bizim masalımız. Burası bitince başlayacak.”

Başımı hafifçe salladım.

Yaklaşıp başımın üzerine küçük bir öpücük kondurdu. Tüylerim diken diken olmuştu. Bunu hiç beklemiyordum. Bir göz kırpma eşliğinde gözden kayboldu ve ben kollarım göğsümde dolanmış masanın üzerinde duran notla birlikte hissiz bir şekilde donup kalmıştım.

Dayan ve üstele, diyordu Paracelsus. *Dayan ve üstele...* Başka ne yapıyordum ki, elimden ne geliyordu.

Eğer Petra bir yerlerde yaşıyor ve beni bir şekilde görüyorsa yaşadığı hayal kırıklığını, öfkesini hayal bile edemiyordum. Yaşadığım hayat ona öylesine aykırıydı ki, hayatı pahasına tekine müsaade etmez, müsamaha göstermezdi.

Işığı kapatıp yatağıma girdim. Birkaç saat uyuyup sonra da okula gidecektim. Hiçbir şey olmamışçasına, diğer bütün insanlar gibi hayatıma devam edecektim.

Harman

Kahvaltı oldukça sakın geçti. Ardı ardına tükettiğim antibiyotikler, ağrı kesiciler ve soğuk algınlığı tabletleri önümde küçük bir tepe oluşturmuştu. Evde aldıklarım yetmezmiş gibi bir de hepsini okula taşıyordum. Annem okul kapısında beni bıraktığında Marlo oradaydı. Her zamanki gibi büyüleyici görünüyordu. Diğer kızların ona nasıl baktıklarını görebiliyordum. Eğer bir gölgenin yeteneğine, yani işitme kabiliyetine sahip olsaydım illa ki tek duyduğum onun benim yanımda ne işi olduğu olacaktı. Böyle bir çocuk böyle bir kızla ne yapıyor? Neden âşık ona bu kadar? Neden? Neden? Neden?

Bu sorular beni çıldırtacak, sonunda da hepsini öldürecektim.

Yan yana yürüdük okul bahçesinde. Gözler üzerimizde, fısıltılar tamamen bizimle ilgiliydi.

“Ne söylüyorlar?” dedim Marlo'ya bakmadan.

“Hiç,” dedi omuz silkerken.

“Merak ediyorum,” dedim kolumla onu dürterken.

Akşamki kırgınlığından kurtulup gülümsedi.

“Okulun en yakışıklı çocuğu olduğumu söylüyorlar.”

“Hı hı, peki, bunu biliyoruz. Başka?”

Gözlerini kıstı.

“Bunu dünyaya endeksleyenler de var.”

Haklı bulurdum.

“Peki, seninle benim hakkımda söyledikleri?”
Tebessümü derin bir gülümsemeye döndüğünde olduğum yerde durmuş ağzından çıkacakları bekliyordum.

“Senin ne kadar şanslı bir kız olduğunu söylüyorlar. Seni ne kadar çok sevdiğimi... Senin yerinde olmak istiyorlar. Hatta sen olmak.”

“Anlaşılabilir,” dedim sessizce.

Ders başlamak üzereydi ve biz okulun bahçesinde, herkesin rahatlıkla görebileceği bir konumda mevzilenmiş birbirimize bakıyorduk. O an ayağıma çarpan bir topla sarsıldım. Az kalsın düşüyordum. Öfkeyle çevirdim başımı geriye ve yine o an.

Etraf ıssız bir tarlaya döndü. Marlo kaybolmuştu. Okul kaybolmuştu. Ortalıkta hiç kimse yoktu. Ayağımın önünde duran oldukça eski, tarihi topa bakıp onu almaya gelecek kişiyi bekledim. Sonunda sık çalılıarın arasından bir çocuk çıkageldi. Çocuk bana doğru büyük bir hızla koşarken bir adım geriledim. Gözleri, Tanrım, yemyeşil bir vadiyi andırıyordu. Yedi ya da sekiz yaşlarında, koyu kahverengi, dalgalı saçları, kusursuz yüzü, bembeyaz teni, gölgelenmiş bakışları, çatık kaşları ve her daim öfkeli bakan yüz ifadesiyle bana doğru hızla ilerliyordu. Yaklaştı ve topu alıp tekrar çalılıarın arkasına atladı.

“Fegel.”

Başımı geriye çevirdiğim an döndüm.

Marlo “yine mi?” diye sordu.

“Yine,” dedim kalp atışlarımın hızına yetişemeyerek. Zorlukla yutkundum. Kolunun altına alıp beni oradan uzaklaştırdı. Tek kelime etmedi, ne gördüğümü sormadı. Soramadı.

Sınıfa girip yerime oturduğumda soluk soluğa kalmıştım. Yanaklarım yanıyordu. Vücut ısım düşüp de titremeye başladığımda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyordum.

“Eve dönelim,” dedi. “İyi değilsin.”

“Hayır,” dedim. “İyiyim.”

Ders başladığında gördüğüm çocuğun Petra olduğunu unutmaya çalıştım. Unutmalıydım. En azından eve dönüp sarsıla sarsıla ağlayana kadar. Ağlamaktan ölene kadar unutmalıydım.

Zavallı Fegel. Nasıl dayanacaktı? Ovidius'un satırları bile vermiyordu o gücü ona.

Dayanamayacaktı.

Evde hummalı bir telaş vardı. Sonuçta ailemin özel misafirleri geliyordu. Karsa'nın ailesi bir zamanlar annemle babamın bir numaralı dostlarıydı. Ama tilki olayının ardından hiç tanışmamış gibi kopmuşlar, bir daha da o gün bu gündür görüşmemişlerdi. Yani Petra'nın beni götürdüğü güne kadar. Şimdiyse zamanın tepetaklak oluşu kurguyu bozmuş, bozulan bir dostluğu yeniden tamir etmek adına uğraşıyordu. Buna sevinmeli mi yoksa üzülmeli miydin bilmiyordum.

Günü derin bir üzüntü ve yorgunlukla geçirmiştim. Verhin'e ulaşma çabalarım takdire değerdi. Ona ulaşmak demek Paracelsus'a ulaşmak, notun anlamını sormak demekti.

Günün sonunda Petra'nın çocukluk hâlini Marlo'ya itiraf ettikten sonra bunun sebebini de öğrenmem gerekti. Ama Marlo buna engel olmuş, bu kadar yeter, demişti. Artık olurla bırak Fegel. Yaşadıklarının seni yormasına, yıpratmasına izin verme. Gördüklerini görmemiş say, görsen de umursama, bir rüya farz et.

Peki, Marlo böyle olmamı isterken içimde kopan fırtınalardan haberdar değil miydi? Elbette farkındaydı ama değilmiş gibi yapıyordu. Şimdiyse Karsa ve ailesinin misafirliğini sakın sular gibi atlatmaya çalışıyordu.

Yemekler yapıldı, masa hazırlandı. Günlerdir yorgun görünen babam bile belirgin bir keyfe gömüldü. Ablalarımın rol icabı misafir karşılaması da gerçekten görülmeye değerdi. Ben bile payımı almıştım bu oyundan.

Hepimiz oldukça güzel giyinip makyajlarımızı yaparak olağanüstü bir konuk karşılarcasına kapımızı onlara açtık. Karsa arkada ellerinde çiçekler ve hediye paketleriyle görüş

alanıma takıldı. Herakleitos her şey akar derken hiç yanılmamıştı. Her şey gider dünya üzerinde, değişir, evrilir, sürüklenir. Karsa için de durum böyleydi. Etkilenmiş sayılmazdım ama şaşkınlığımı inkâr edemeyecektim.

Aradan geçen yıllar -annem için çok az, benim içinse oldukça fazla- bu iki ailenin yakınlığını bir parça olsa azaltsa da asla koparmamıştı. Hiç gitmemiş gibiydi Bay ve Bayan Avam. Oldukça neşeli, eğlenceli, şakacı ve eskiden olduğu gibi fazlasıyla cana yakın.

Bu kadın bende Kulpa'da hayalini kurduğum pasta ve böreklerin kokusunu hatırlatıyordu. Viola'nın ve Karsa başta olmak üzere diğerlerinin anneleriyle düzenlenen minik toplantılar, kutlamalar, bolca tüketilen tatlılar ve çörekler. Tanrım, hepsi gözümün önünde birer birer canlanıyordu. Şen kahkahalar atarken, özellikle de annem buna eşlik ederken onları ilk defa mutlu görmenin heyecanını yaşıyordum. Ben geldikten sonra belki de ilk defa. Benim üzerimden yaşadıkları kâbusun sonu gibiydi bu gün. Mutlu bir geleceğin ilk adımı.

Ama ben karanlıktım ve karanlık her zaman aydınlığı baltalayacaktı. Kaçınılmaz son.

Sohbete ablalarım da katıldı. Karsa'ya karşı oldukça yakındı. Ben mesafeli tavrımı değiştirmiyor, onunla birebir bir iletişime geçmiyordum. Ne zaman eskiye dair bir şeyler söylese anında konuyu değiştiriyordum. Biliyordum ki Marlo bu konuşmaların tümünü dinliyor ve Karsa'dan alacağı intikamın planlarını yapıyordu. Bunun farkındaydım ve önlemekte tamamen benim elimdeydi.

Babamın kararmış gözaltları ilk defa ışıltılı ve canlı görünmüştü gözüme. Annemin yeni boyanmış saçları, yüzündeki hafif makyajla bütünleşince ortaya eşsiz bir manzara çıkmıştı. Bir an için uzun uzun onları izledim. Eski, mutlu günlerimizi anımsadım. Gölgenin varlığıyla kararan hayatımı bir kenara koyarsak işte yeniden buradaydım. Annemle babam hayattaydı, benimleydi, sağlıklıydı. Bundan daha güzeli var

mıydı? Kaybettiğim ailemi yeniden kazanmıştım. Ama kaybettiğim daha büyük bir şey vardı: Petra.

Ailemin yerine geçen, beni dünya üzerindeki her şeyden koruyan bir adam. Onu kaybetmişim işte. Nasıl alıştırdım buna, nasıl kabullenirdim?

Korkmadan yaşıyordum oysaki onunla. Korku nedir bilmeden. Ayağım kayıp düşmezdim. Elim kesilmezdi. Aç kalmaz, hasta olmazdım. Sıkılmaya bile vaktim olmazdı. Sayamadığım bir sürü şık vardı bu listede. Şimdiyse buradaydım. Bir lanetin içinde. Düşebilirdim, elim kesilebilirdi, hasta olabilirdim ki gerçekten de nezle beni eritiyordu, ölüm tehlikesiyle dünyadan silinebilirdim ve seslendiğimde yardıma gelecek hiç kimsem yoktu. Tek başıma sokağa çıkmaya korkuyordum. Her an vahşi bir köpek tarafından parçalanabilirdim. Tanrım, ölmek için ne de çok seçeneğim vardı.

Yemek faslı uzadıkça uzadı. Büyükler şarap keyfi yaparken bizler de meyve suları ile idare ettik. Oysaki sağlam bir içkiye çok ihtiyacım vardı. Petra yoktu ne de olsa. O olmadan onun itiraz ettiği her şeyi yapabilirdim. İçki içebilir, dekolte giyebilir, küfür bile edebilirdim.

Özgürlük mü? Hayır, mutlu değildim ve bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Öyleyse, özgürlük değildi.

“Tatlılar için yardım eder misin Fegel?”

Annemle birlikte mutfağa geçtim. Tatlı tabakları elimde salona dönerken Karsa önüme çıktı ve “yardım edeyim,” diyerek tabağın birini aldı. İtiraz edemedim. Mutfaka geri dönmek istemiyordum. Dönersem arkamdan geleceğini biliyordum çünkü. Ama bu durumda başka çarem yoktu. Korktuğum başıma geldi ve Karsa peşimde bir kuyruk gibi mutfaka daldı.

“Seni çok özledim Fegel.”

Cüretine hayran olmuşum. Benden de aynı cevabı alacağından oldukça emin bir yüz ifadesi vardı.

“Marlo var,” dedim sesimi yükseltip. Oysa Petra var demeliydim.

“Biliyorum,” dedi bir adım öne çıkıp. “Onun hakkında her şeyi öğrendim.”

“O halde?” dedim kaşımın tekini kaldırıp.

“Sen benim ilk aşkımsın Feg, ilk aşklar unutulmaz. Sakın bana beni unuttuğunu söyleme.”

“Seni unutmak mı?” dedim gülümsemeye çalışıp. “Unutmak için hatırlamak gerekir.”

Korkunç bir gülümsemeyle kaldırdı başını havaya, sonra bana döndü.

“Komik olma lütfen. Benim ardımdan ona sığındın o kadar.”

“Ne kadar da eminsin kendinden?”

“Hâlâ beni sevdiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görüyorum Fegel.”

O üzerime doğru yürüdükçe ben geri adım atıyordum, gittikçe köşeye sıkıştırıyordu beni. Tanrım, dedim fısıltıyla. Marlo birazdan içeriye dalacak ve Karsa'nın başını gövdesinden ayıracak.

“Yanılıyorsun,” dedim ondan kaçmaya çalışarak. Yakınlığı tehlikeli bir boyuta ulaştığında zil çaldı. Gelen Marlo olmalıydı. Sakinliğini koruyup eve insani yollardan girecekti.

Hızlıca sıyrılıp salona doğru hızlı adımlarla ilerledim. Herkeste tuhaf bir telaş vardı. Karsa arkamda belirip rengi solmuş ailem ve ailesine bakarken benim bakışlarım ablalarımın üzerindeydi.

“Gelen kim?” dedim sakın olmaya çalışıp.

Babamın elinde bir paket vardı. Simsiyah bir paket. Üzeri kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı.

“Olamaz,” dedi Karsa. “Bu paket?”

“Bu paket de ne?” dedim ona dönüp.

Herkesin yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı.

Lelis paketi babamın elinden çekmeye çalıştı.

“Açma onu,” dedi. “Sakın açma!”

Lelis'in telaşını anlamıyordum. Bu paket? Paket? Tanrım, içinde anlam veremediğim bir korku oluştu. Babamla, Karsa'nın babası paketi alıp diğer odaya geçtiler. Herkes derin bir sessizliğe gömüldü.

Karsa'ya dönüp fısıldadım.

“Tilki gözü mü?”

Başını salladı.

Kimdi bunu yapan, Marlo mu?

Ablalarım döndü bir baş hareketiyle mutfak işareti etti.

“Marlo,” dedim mutfak tezgâhına yaslanmış bunu oldukça sıradan karşılamaya kararlı bir şekilde. O paketin içinde bir çift tilki gözü olduğunu yok sayarak.

“Hayır,” dedi Lelis. “O değil.”

“Nereden biliyorsun abla?”

“Çünkü sordum.”

“Hangi ara?”

Sabırsızlıkla tısladı.

“Aptallığı bırak Fegel. Birbirimizi duyabiliyoruz.”

Bir anlık bir afallamanın ardından başımı salladım.

“Emin misiniz? İnkâr ediyor olabilir.”

“Marlo yapmadı Fegel,” dedi Defi, Lelis'i onaylayarak.

“Başka birisi var. Varlığını hissetmediğimiz birisi. Marlo olsaydı paketi bırakırken onu hissederdik.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Elimi kalbimin üzerine koydum.

“Bu o gölge mi?”

Lelis kaşlarını çatıp “peki,” dedi. Neler oluyordu anlamıyordum.

“Marlo Verhin'in yanındaymış. Bunu yapanın gölge olduğunu söylüyor.”

Salondan yükselen seslerle birlikte mutfaktan ayrıldık. Paket babamın elinde Bay Avam'la tartışıyor görünüyordu.

“Hayır,” dedi babam. “Polise gitmeyeceğiz. Bu bizi yormaktan başka bir işe yaramadı. Eskiden de olduğu gibi.”

“Bunu yapan kişi yıllar sonra neden aynı şeyi yeniden yapsın ki? Bunun sebebi ne?”

“Bilmiyorum,” dedi babam.

Karsa korku içindeydi. Onu gayet iyi anlıyordum. Yıllar önce şehri terk etmelerine neden olan şey onlar döner dönmez yine başlarına gelmişti. Üstelik bizim evimizde.

Babamla Bay Avam arasında geçen kararsızlık sonunda babamın iknasıyla sonuçlandı. Karar verilmişti. Polise gidilmeyecekti. Yıllar önce yaptıklarını yapmayacaklar bu sefer pes etmeyecekler, dostluklarının arasına derin çizgiler çekmeyeceklerdi.

Tatlılar sessizlik içinde, hafif tebessümlerle yendi. Masayı hep beraber topladık. Geceyi bir anda kesip atmamıştık. Bayan Avam güçlü bir kucaklamayla çıktı evimizden. Yeniden görüşmek üzere dendi.

Misafirler gider gitmez annemle babam odasına çekildi. Ablalarım olayın peşine düştü ve ben de tek başıma odamda bu işin nasıl sonuçlanacağını bekledim. Çaresiz bir şekilde bekledim.

Saatler ilerliyor ama kimseden bir haber gelmiyordu. Marlo'ya attığım mesajların sadece tekine cevap gelmiş 'her şey yoluna girecek, merak etme,' demişti. Merak etme mi? Ne kadar da basitti söylemesi.

Mümkün müydü merak etmemek?

Pencerenin önünde dikilip sokak lambalarının aydınlattığı kaldırımını izledim. Hava oldukça soğuktu ve hava durumu doğru çıkarsa bugün yarın kar yağışı bekleniyordu.

Doğrusu sabırsızlanıyordum.

Odamın lambası pır pır edince hafifçe titredim. Evimizde jeneratör yoktu tabii ki, bunu düşünecek bir Petra da yoktu. Tanrım, ne kadar özlemiştim onu. Ona ait her bir şeyi. Şimdiyse yabancı bir gölgenin tanıdık bir oyunuyla karşı karşıyaydık. Kimdi bu gölge? Kâhinlerden bile en iyi şekilde gizlenecek kadar yetenekliydi üstelik.

Işıklar bir saniye için gidip geldi ve korkuyla masama doğru ilerledim. Hatırladığım kadarıyla çekmecemde bir mum olacaktı. Işıklar bir kez daha gidip geldi. Güçlkle yutkundum. Kalbim yaşadıklarımın temposuna ayak uyduramıyordu.

Ve zifiri karanlık... Parmaklarım muma değdiği an onu yakacak bir kibrit kutusu aradım.

İlk çakışta yanmadı. *Hadi Feg, acele et.* Korkudan ölebilirdim. Ellerim titriyordu. Tüm bedenim titriyordu. Karanlık fobim zehirli bir yılan gibi dolanmıştı zihnime. Daha fazla korkmamı istiyor, daha fazla korkmamı bekliyordu.

Üçüncü çakış.

Kibrit elimde muma uzandığımda ensemdede güçlü bir nefes hissettim. Olduğum yerde kıpırtısızdım. “Marlo,” dedim çaresizce. Bir şey vardı. Karanlığın içinde, bütün bir odayı dolduracak kadar güçlü bir şey. Devasa enerjisi odayı kuşatmıştı.

Nefes alış verişlerim sıklaştığında mum son anda yandı. Duvardaki yansıma bakıp hiç hareket etmedim. Oradaydı. Tam arkamda.

Bekledim. Gelip beni bu kâbustan kurtaracak birini bekledim. Ablalarımı, Marlo'yu bekledim. Annemle babamı bekledim. Hiçbiri gelmedi.

Korkum, beni arkamda milim milim yaklaşan bir karanlığa teslim ettiğinde, o gölgenin ete kemiğe bürünmüş bir varlık olduğunu anladım.

Sürüklemek

Nezlenin hafiflemiş etkisiyle açtım gözlerimi, artık daha iyi düşünebiliyordum. Dün gece bir film şeridi gibi geçti gözlerimin önünden, o an dehşetle yataktan fırladım. Bir rüya mıydı bütün bunlar? O gölgeyi görmemiş miydim tam ardımda? Gölgame gölgesi eklenmemiş miydi? Nefesi ensemdede belirmemiş miydi? Peki, nasıl bitmişti?

Ayaktaydım ve tam arkamda durmuş bana bakıyordu. Sonrası yoktu. Uyandığımda yatağımdaydım ve bütün ağrılarım dinmişti. Mutlu mu olmalıydım?

Tanrım, çaresizlik içinde boğuluyordum. Ablalarım yataklarında yoktu ve ne olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Hemen telefona sarıldım ve Marlo'yu aradım. İlk çalışta açtı.

“Neler oluyor?”

“Sana da günaydın,” dedi sesi sinirlerimi bozacak kadar iyi gelerek.

“Siz dün gece gölge avlarken o benim odamdaydı Marlo. Düşünebiliyor musun bunu? Odamdaydı!”

“Ne, nasıl?” dedi şaşkınlık ve panikle.

Telefonu aniden kapattım. İki saniye içerisinde odamın kapısı çaldı. Gelen oydu.

Yavaşça uzattı başını.

Örtüyü üzerime çekip onu görmeyi reddettim.

“Özür dilerim Fegel. Bunu düşünemezdim. Nasılsın peki?”

“Neyi düşünürsün ki sen? Nasıl yanımda olabilirsin?”

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Onu görmeyi gerçekten istemiyordum. Dün gecenin ardından yaşananlar yeterince ağır

gelmişti. Aileme yeniden geçmişı yaşatmış, o kötü, kâbus gibi günleri anımsatmıştım. Bu da yetmezmiş gibi gizemli gölge odama girip ensemde nefes alacak kadar yakınlaşmıştı bana. Nasıl sakın olabilir, nasıl olağan karşılayabilirdim? Petra olsaydı, diye geçirdim içimden. O olsaydı. Bütün bunlar olmazdı, izin vermezdi. Yalnız kalmama, korkmama.

“Okula geç kalıyoruz.”

“Okulun canı cehenneme. Gitmiyorum bugün.”

“Peki, sen nasıl istersen. Kahvaltı edelim mi?”

“Hayır,” dedim boğuk çıkan sesimle. “Çık odamdan.”

Annemin sesi duyuldu kapının ardında.

“Kahvaltı hazır bebeğim.”

Oralı olmadım. Kapı açıldı ve onun minik, telaşlı adımları duyuldu. Örtüyü üzerimden attığımda Marlo odada yoktu. Gitmişti. Rahat bir nefes alıp kalktım yataktan. Banyoya hantal adımlarla yürüyüp yüzümü yıkadım. Yine yorgun görünüyordum ama nezlem hafiflemişti ve bu hepsinden daha da iyiydi. Sebebini kurcalayacak değildim.

Kahvaltı sırasında babam ablalarımı sordu, annem ne söyleyeceğini bilemedi. “Okula gitmiş olmalılar.”

“Bu saatte mi?” dedi babam alaycı bir bakışla.

Annem telaşlandı.

“Bu aralar fazla abartmadılar mı, sürekli dışarıdalar. Eve de geç saatte dönüyorlar. Artık arabayı onlara vermesen iyi edersin.”

“Evet, haklısın,” dedi annem.

Bu süre boyunca hiç konuşmadan onları dinledim. Bir de bunun üzerine okula gitmiyorum diyemedim, diyemezdim. Boynumu bükerek girdim odama, üzerimi değiştirdim.

Havanın sert oluşuna aldırmadan, bizimkilere kendimi duyurmadan evden çıktım. Yine o köpeğin saldırısına uğramak istedim ya da başka bir hayvanın. Zamanda yolculuk yapmıyor muydum ne de olsa. Bir dinozor bile olabilirdi bu. Ateş saçan bir ejderha ya da.

“Merhaba.”

Dişlerim gıcırdamıştı bu sesi duyduğumda. Cevap vermedim. Yumruk yaptığım ellerim ceplerimde, öfkemi gizlemeye çalışıyordum. Başarılı olduğum pek söylenemezdi.

“Konuşmama izin ver Fegel.”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Sana anlatacağım. Ama senin isteğinle. Sana söz verdim. Her şey sen isteyerek olacak. Kolundan tutup götürmeyeceğim seni. Ya da çok istediğim halde tutup öpmeyeceğim.”

Olduğum yere çivilenmişim. Duyduğum şey doğru muydu? Hızla dönüp baktım yüzüne.

“Ne dedin sen?”

“Duydun.” Gülümsüyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve sonsuza dek ondan nefret etmeye karar verdim. O peşimi bırakmış olsaydı her şey daha kolay olabilirdi. Ona bu kadar hastalık derecesinde bağlanmaz, Petra'yı da bu kadar üzmezdim. Bir şekilde onu unutturdum. Bir şekilde hafifler biterdi acım. Ama şimdi, her şey berbat olmuştu.

Okul kapısından girdiğimizde yine meraklı bakışların hedefi olmuştuk. Masamıza oturduksa da ben ona mesafeli davranmaya devam ettim. Bakışlarım sabit bir şekilde karşıdaydı. Büyülü bir manzara izler gibi değil, bir işkence sahnesiyle karşı karşıyaymış gibiydi ifadem.

“Akşam için mazeretim var. Dinlemek ister misin?”

Cevap yok.

“Çok önemli Feg, lütfen.”

“Neymiş?” dedim dişlerimin arasından.

Meraktan ölüyordum ama yine de bunu belli etmemeye çalışıyordum.

“Paket Karsa'yla ilgili değildi.”

Bütün inadımı devirmişti bu cümle. Bu da ne demekti?

“Nasıl yani?” dedim. “Değil mi?”

“Hayır,” dedi sevimli bir hâle bürünerek. Onu bu kadar mutlu eden de neydi?

“Mesaj banaydı.”

“Sana mı?”

Bütün sınıf o an dönüp bana baktı. Karsa görüş alanımdaydı. Olayı biliyor olabilir miydi? Olmamasını dilerdim.

Marlo'nun sırttan suratına baktığımda bunu gerçekten öğrenmem gerektiğini anlamıştım.

“Konuşacak mısın, yoksa sırtıma devam mı edeceksin?”

“Peki,” dedi ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırarak. “Sinirlenme.”

Derin bir nefes aldı.

“Mesaj banaydı. Pakette tilki gözü vardı ve aynen şöyle yazıyordu: Fegel hiçbir **zaman** sana ait olmayacak.”

Gülümsemeye devam etti.

“Bu mu mesaj?” dedim. “Ve bu seni mutlu mu etti?”

Kollarını göğsünde birleştirdi ve başını benden karşıya çevirdi.

“Bu şey her neyse, benimle oyun oynuyor. Giovanni olduğu konusunda fazlasıyla eminim. Bir büyü yapmış olmalı. Onu fark edemiyoruz ama bu söz kesinlikle ona ait.”

“Nereden biliyorsun?”

Neşesi yerini öfkeye bıraktığında hafif bir korku kapladı içimi.

“Orada kaldığım süre boyunca ondan duyduğum tek şey buydu: Fegel hiçbir zaman sana ait olmayacak.”

Güçlkle yutkundum. Konu Giovanni'ye bundan asla şüphe etmezdim. İnsanın canını acıtmakta üstüne yoktu. Yaralamaktı onun işi, insanın ruhunu kanatmaktı.

“Eğer,” dedim sessizce. “Gölge oysa, beni köpekten de o kurtarmış olmalı.”

Omuz silkti.

“Büyük ihtimalle.”

“Ama, ama anlamıyorum Marlo. Benden bu kadar nefret ederken, herkesi ölümle tehdit edip benden uzaklaştırmışken

nasıl olur da gelip beni gizlice korumaya kalkar. Mantiğım bunu kabul etmiyor.”

“Sana değer veriyor.”

“Hem de nefret ediyor öyle mi?”

Cevap vermedi. Anıları canını yakmıştı. Esaret altında geçen onlarca yıl. Düşünmek istemedim bunları. Yok saymak niyetinde de değildim fakat şimdi değildi. Marlo'nun acısını duymak için erkendi. Kendi acım bu kadar büyükken onunkine gücüm yetmezdi.

Ders boyunca aklımdaki tek şey buydu. Zilin sesiyle irkildim ve Viola'yı hemen yanımda buldum. Bütün samimiyetiyle gülümserken Marlo'nun ona tuhaf bakışlarını keşfettim. Bunu fark ettiğimi anlayınca hemen başını çevirdi.

“Birlikte çıkalım mı? Ne zamandır konuşmuyoruz.”

“Peki,” dedim onu takip ederek. Gidip birer çikolata aldık ve koridorda, pencerenin önüne dikildik.

“Nasılsın Feg, nasıl hissediyorsun?”

“İyi,” dedim boğazım düğümlenerek.

“Artık eskisi kadar görüşemiyoruz. Seni özlüyorum.”

“Evet,” dedim titrek sesimle. “Haklısın. Ama toparlanmam zaman alıyor, sen de görüyorsun.”

Gözleri dolmuştu beni dinlerken. Yine de gülümsemesini eksik etmedi. Diş tellerini bir insana bu kadar yakıştırabileceğimi hiç tahmin etmezdim ama onunkiler gerçekten ona yakışıyordu.

Saflık boyutunda bir görünüşü vardı Viola'nın. Sürekli atkuyruğu yaptığı kumral saçları, ince tel çerçeveli gözlüğü ve diş telleriyle çalışkan öğrenci modundan ziyade duruydu. Öylesine sıradan, öylesine normal. Tamamen bir insan. Hepimizden farklıydı. Konuşurken kimseyi incitmez, kırmaz, aksine kırılmayı yeğlerdi. Çocukluktan bu yana en iyi arkadaşımdı. Hep birlikte olmuştuk onunla. İnsanların şaşkın bakışlarına, neden sorularına rağmen onu sevmiştim. Güzel değildi, King romanındaki Carrie havasındaydı adeta. İyilik

timsali. Ruhundaki g z ll k, ruhundaki? Tanrım, o konuşmaya devam ederken donup kalmıştım. Marlo'nun ona bakışını anımsadım o an. Bu yüzden bakmıştı ona. Kalbindeki saflık, ruhundaki erdem yüzünden. Onu öldürmek, o ruhu görmek istemişti. Bu bakışı nasıl bilmezdim?

Ders başlamadan önce soluğu sınıfta aldık. Marlo'ya dikkatle baktım. Viola yanımdayken tepkilerini ölçtüm. Rahatsız oluyordu ondan. Kaşlarını  atıyordu. Başkalarına yapmıyordu, bir tek Viola'ya.

Yanımda oturduğumda bunu anladığımı belli etmemeye çalıştım. Parmağım elimin içinde ders boyunca bunu düşündüm. Viola'yı ondan korumam gerektiğini.

Eve dönüş yolunda ikimiz de sessizdik. Aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama benimki hâlâ aynı konuyla meşguldü.

‐Kafam çok karıştı,‑ dedi birden. ‐Giovanni neden yapsın bunu?‑

Bir an için kafamı toparlayıp söylediği şeye odaklanamadım.

‐Bilmiyorum.‑

‐ stelik Giovanni'nin bize görünmeme gibi bir yeteneği olduğunu da sanmıyorum. B y  gücü var evet, ama bu kadar da değil. Içinde bulunduğu karanlığın boyutunu sen de gördün.‑

Hafifçe salladım başımı.

‐Her neyse,‑ dedi neşeli görünmeye çalışarak. ‐Bugün iyi görünüyorsun. İlaçlar işe yarıyor galiba.‑

‐şıfalı bitkiler olmayınca mı, evet yarıyor.‑

Durgunlaştı. Bu konuda yeteneksiz olmak onun suçu değildi.

‐Hepsi okul bitene kadar, sonrasında dünyanın neresinde olmak istersek orasında olacağız. Herkesten, her şeyden uzakta. İkimiz, baş başa. Ablaların da gelir arada ama sonuçta bu bizim hayatımız.‑

Birden durdum yolun ortasında.

“Bizim hayatımız derken, kastın da ne?”

İstemsizce kaşlarını çattı.

“Evlenmek, mutlu yuva vs. saçmalıklarına girmeyeceksin değil mi?”

Sesimi olabildiğince yükseltmiştim. O kadar kızmıştım ki söylediklerine, kendime engel olamıyordum.

“Ben, şey...”

“Seninle hiçbir ortak noktamız yok Marlo. Okul bitecek evet, biter bitmez Petra'yı aramaya gideceğim. Dünyanın neresinde olursa olsun, Giovanni'yi bulacağım, gerekirse ondan af dileyeceğim. Ayaklarına bile kapanabilirim. Çünkü bana yardım edebilecek tek kişi o. Sen değilsin Marlo. Onlar. Paracelsus, Hypatia, Villanova. Sen bu listede bile yoksun. Anladın mı beni?”

Suratıma inen sert bir darbe gibi yuvarlandım bir rüzgârın içinde. Ne olduğunu anlayamadan açtım gözlerimi. Etrafa baktığımda yüksek, hemen aşağısı uçurum olan bir tepenin kenarındaydım. Soğuk, tenimi bıçak gibi kesiyordu. Karın kokusu vardı burnumda, yağdı yağacak, yaklaşmaktaydı. Marlo öfkeden kudurmuş gözlerle bana bakarken kiremit rengi gözleri ateş kırmızısına dönmüştü. Yumruk yaptığı ellerini bir yerlere geçirmemek için kendini zorlukla zapt ediyordu. Sonunda dayanamayıp yere sert bir tekme attı. Devasa bir toprak parçası yeri sallayarak yatağından kalktı ve güçlü bir sesle uçurumdan aşağıya yuvarlandı. Korku iliklerime kadar işlemişti. Bir canavara dönmüştü Marlo. Bir katile. Bir yaratığa. Sevimliliğinden eser kalmamıştı.

Bir adım geriledim. Titriyordum.

“Petra yok! Bunu beynine iyice yerleştir artık. O öldü. İblisler onu aldı ve sonsuza dek bırakmayacak.”

Kükremesi adım adım ilerlerken, karanlık bir duman tarafından çevrelenmesi beni dehşete düşürdü.

Hızla yaklaştı ve omuzlarımdan tutup sertçe sarstı. Canım yanıyordu.

“Bir kez daha ağzından aynı şeyleri duyarsam Fegel, bir kez daha bana Petra dersin yemin ederim etrafında tek bir insan bırakmam. Hepsini yok ederim. Hepsini. Bununla da yetinmem, dünyanın altını üstüne getiririm. Sonunda seninle tek başıma kalana dek sürdürürüm bunu. Yalnız, seninle ben. Anlıyor musun bunu? Anlıyor musun?”

Kalbimin ağzımdan çıkmasına ramak kalmıştı. Gözlerim kararıyor, dizlerim ayakta durmaya daha fazla dayanamıyordu.

“Ama, sen, sen demiştin ki?”

Omuzlarımı bıraktı ve ben şoka girmişçesine ona bakarken, birkaç adım geriye çekildi.

“Bu kadar masal yeter, şimdi benim kurallarına göre oynanacak her şey. Zırvaladıklarımı da unut. Artık söz hakkına sahip değilsin.”

Kar ne ara yağmaya başlamıştı? Bütün zemin bembeyaz, tertemiz bir halıya dönüşürken bende durum tamamen farklıydı. Bir cehennemdi yaşadığım yer, dünyam bir azap yeri. Artephius'un yangınından pay almıştı bir yanı. Tanrım, rüya olsun istedim. Hayal olsun bütün bunlar.

Oysa değildi. Karşımdaki canavar öfkesini yavaşça terk ederken deliye dönen karın altında beni seyrediyordu.

“Sana aşığım Fegel. Sana bütün kalbimle, ruhumla aşığım. Bunu hiçbir güç, kuvvet değiştiremez. Okul biter bitmez evleneceğiz. Hem de ailelerimizin gözleri önünde. Onların da onayıyla. Bütün arkadaşlarımız, sevdiklerimiz bizlerle olacak.”

Gözlerim doldu ama ağlamadım. Cehennemde donmaktı bu. Ateşler için buz tutmak. Kandırılmışım. Tanrı tarafından üstelik. Hem Petra hem de ben. Yaşadığımız o mucizevi zaman dilimi çarçur edilmişti. Marlo'ya beslediğim güçlü sevgiye rağmen onunla olmak isteyişimin, ona verdiğim değer, ölürken bile yan yana gömülmenin bir önemi kalmamıştı.

Hepsi, bütün yaşananlar koca bir yalandı. Giovanni haklıydı. Benden nefret etmesi gerekirdi. Petra'yı yitirmiştim. Ölmüştü artık o. Bunu şimdi, şu anda bütün kalbimle kabulleniyordum. Aksi olamazdı.

Marlo hepsini planlamıştı. Artephius onun uğruna Petra'yı yok etmiş, yüz yıl süren sessizliğini, sabrını, mükâfatını bir çırpıda harcamıştı. Tanrı da buna izin vermişti. Hayır, benim hayatım yoluna girmeyecekti. Azap, acı daha başlamamıştı. Bu andan itibaren görmüştüm bunu. Anlamıştım.

Ailemle birlikte oturmuş tatlı tatlı hayaller kurarken, pembe gözlüklerle bakarken hayata, aslında zifiri bir karanlıktım ben. Çift başlı bir iblisin hayallerini çaldığı bir muammaydım. Gizdim. Tanrım, kocaman bir hiçtim.

Birkaç adımda yanaşıp üzerime doğru eğildi. Dünyanın en masum varlığıymışçasına baktı gözlerime.

“Sen Fegel. Sonsuza dek bana ait olacaksın. Yeryüzünün gördüğü en büyük aşk olacak bizimkisi. Tanrı'nın bile kırmayacağı bir döngüye kilitleneceğiz. Hep birlikte olacağız. Ölüm bile ayıramayacak bizi. Dünya göğü üzerinden gelmiş geçmiş en kusursuz varlıklar olacağız. Kimse ilişemeyecek bize. Kimse dokunamayacak. Sen yalnızca bana ait olacaksın. Cehennemin kapıları onların üzerine kapanırken, dışarıda kalanlar olacağız. İkimiz birlikte... Yalnızca ikimiz.”

Sesi bir fısıltıya döndüğünde içimdeki buzlar birer birer yükseldi ve ben devasa bir buz kütesine dönüştüm. Kalbimin acısını zapt ederken, hiçliğimle yuvarlanırken uçurumlardan, sonsuza dek dondum Tanrı'nın yüreğinde. Hiç kıpırdamadan, nefes bile almadan buz tuttum.

Nezlem beni terk ettiğinden daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü bana. Tıpkı bir bumerang gibi. Yaptığım her şey bir bumerang etkisiyle geri dönüyordu. Hissettiğim her şey.

Başımda korkunç bir ağrı vardı. Marlo'yla yaşadıklarımız sebep olmuştu buna. Öfkesini kusup bir canavar gibi haykırırken yüzüme, ondan ne denli korktuğumu anlamıştım. Korkumun sebebi gücüydü. Söylediklerini yapabilecek güçte olması. Ona engel olan hiçbir şey yoktu yeryüzünde. Yalnız bırakılmıştım ve bu da ona evren üzerinde istediğini özgürce yapma fırsatı sağlamıştı.

Ölmüş olmayı dilerdim. Gerçekten bunu dilerdim. Zehirli, avulu bir yılan dolanmıştı bedenime. Gün geçtikçe akıtıyordu zehrini, gün geçtikçe tüketiyordu. Marlo'yu sevmiştim. Geçmişte, bugün bile onu düşündüğümde, gördüğümde, kalbime tatlı bir his çöküyordu ama şimdi, ölesiye nefret ediyordum ondan. Benim sevdiğim çocuk değildi o artık. Bir yabancıydı. Beni evliliğe zorlayacaktı. Onunla geçireceğim sonsuz bir yaşama.

Tanrım, mide bulantısıyla kalktım yataktan. Koşarak girdim banyoya, klozete eğildiğimde ciddi anlamda böğürüyordum. Annem hemen arkamda belirdi, ardından babam. En ufak bir şeyde üzerime çullanmaları sinirlerimi bozuyordu. Yalnız kalmak istiyordum. Sonsuza dek yalnız kalmak. O olmadan. O?

Ne kadar da zavallıydım. Korkudan onun ismini aklımdan geçiremeyecek kadar zihnimi ele geçirmişti Marlo. Bulantım azalmak yerine artıyordu. Kusabileceğim yere kadar kustum.

Annemle babamın kolunda çıktım banyodan. Marlo koridorda karşıma çıktı. Elim istemsizce ağzıma gitti.

“Yine mi?” dedi annem.

Başımı evet anlamında salladım.

Lelis “bir kova getireyim,” dedi.

“Doktora gidelim mi?”

“Hayır,” dedim şiddetle reddederek. “Uyumak istiyorum.”

“Okuldan geldiğinden bu yana uyuyorsun. Tatlım, hiç hasta olmazdın sen. Korkutuyorsun beni.”

Ben de kendimden korkuyordum artık. Yaşamak adınaydı korkum. Var olmak adınaydı.

Hepsi yatağımın başına sıralanınca gözlerimi sımsıkı kapattım.

Annem “ben çorba yapayım,” dedi. Babam, “çikalım dinlensin,” derken hepsi de bunu onaylamıştı. Rahat bir nefes aldım. Işıklar söndü ve gözlerimi bir süre daha açmadım. Örtü üzerimdeydi ve odamı bile görmek istemiyordum. Sessizliği dinledim, rüzgârın uğultusunu. Sonra, derin bir sükûnet doldu içime. Huzur buldum. Odam aydınlandı ama bu bir lambanın yapay ışığı değildi. Bir güneşin parlak, capcanlı ışığıydı.

Örtüyü hızla attım üzerimden. Odamdaydım. Evimde. İnanılmaz bir neşeyle fırladım yataktan. Mutluluktan ölebilirdim, bir an bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Mutluluktan ölmek. Bu ancak burada mümkün olabilirdi.

Telaşlı adımlarla merdivenleri indim. Her bir ayrıntıya göz gezdirdim. Hepsini kazıdım zihnime. Hepsini tek tek yerleştirdim.

Soluğu Petra'nın odasında aldığımda sevinçten ağlayabilirdim. Kendimi onun yatağına attım. Çerçevenip tavana monte edilmiş o fotoğrafa baktım uzun uzun. Sonra doğrulup elbise dolabına yöneldim. Gömleklerini çıkardım

yerinden, ceketlerini, hırkalarını. Ona ait olan her şeyi. Hepsini yatağa düzgünce dağıttım ve oturup ağladım. Hüngür hüngür. Tıpkı onun bana ailemin ve Marlo'nun kıyafetlerini getirdiği günde olduğu gibi. Hıçkırıkları dinmek bilmedi.

Vakit ilerledi. İlerledi ve ilerledi. Hiçbir şey olmuyordu ama orada, dünyada. Tanrım. Eğer orada durumum kötüleşirse Marlo bunu anlayacaktı. Anlarsa? Anlayıp birilerine zarar verirse? Panikle doğruldum yerimden. Listenin başını Viola çekerken, ben burada oturup çile çekemezdim. Huzur içinde ölememek buydu.

Bir şeyler yapmalıydım ama ne?

Kalemi bıraktığım masada buldum kendimi. Kalem yerinde değildi. Onun dışında fincan da yerinde yoktu. Vakit kaybetmeden evden çıktım. Hızlı adımlarla Kulpa'nın görkeminde ilerledim. Büyük bir kuş kafilesi başımın üzerinden korkunç bir hızla ilerledi. Kaçıyor gibilerdi. Koşmaya başladım sonra. Nereye koştuğumu bile bilmeden üstelik. Ne mancınık ne de şelale. Bacaklarım beni hiç bilmediğim bir vadiye çıkardığında bir süre bekleyip etrafa bakındım. Yemyeşil, uçsuz bucaksız bir vadiydi durduğum yer. Papatyalar canlanıp yürüyecek kadar büyümüş, laleler, gelincikler bir yamaç boyunca sarılarak ilerlemişlerdi.

Tüm gücümle haykırdım.

“Petra. Yalvarırım duy beni. Yalvarırım duy.”

Sesim uzun bir süre yankılandı, yankı dolandı, dolandı ve rüzgârla birlikte beni savurup havaya kaldırdı. Bir kırbaç gibi patladı sırtımda. Dalgalandı bayrak gibi gökyüzüne süzıldüm. Kalbimin kütürtüsüyle açtım gözlerimi.

Dönmüştüm. Karanlığın içinde, hemen yanımda sandalyede birisi oturuyordu. Bir an için kim olduğunu göremedim ama kim olduğunu pek de merak etmedim. Marlo'ydü.

“Döndün,” dedi sakince.

Komodinin üzerindeki suya uzandım.

“Beni korkutmak zorunda mıydın?”

“Bundan sonra mı? Evet.”

Suyu bir dikişte içip kalbimin gümbürtüsünü bastırmaya çalıştım.

Hiç kıpırtısız oturuyordu sandalyede. Gözüm ablalarımın yataklarına kaydı. Her zamanki gibi kimse yoktu.

Ses çıkarmadan uzandım yeniden.

“Biraz geciktin.”

“Dönmek zor oldu.”

“Bir dahakine daha dikkatli ol.”

“Emredersin.”

Cevap vermedi. Uyumak istiyordum ama bir gram uyukum yoktu. Dışarıda kuvvetli bir uğultu başladığında rahat bir nefes aldım. Nedendir bilinmez doğanın öfkesini seviyordum.

“Villanova olduğunu düşünmüştüm. Giovanni'nin ardından aklımdaki oydu.”

“Gölgenin mi?”

“Evet. Şu an hayatta olan simyacıların içinde tek güç sahibi o. Diğerleri onun kadar yaşlı ve güçlü değil. Ama,” deyip bekledi. “Verhin onu görüyor. Hâlâ evinde, araştırmalarını ve deneylerini sürdürüyor. Evinden bile çıkmıyor.”

“Artephius'tur belki de. Ölmemiştir. Cehennemden çıkıp gelmiştir.”

Karanlıkta eğildi sandalyeden, ellerini birleştirdi ve güldü.

“Olmasını isterdim ama o değil. Şimdi bana o gece neler olduğunu anlat.”

Anlat? Marlo'dan yükselen emirler. Bundan sonra ona itaat etmem gerektiğinin bir başlangıcı. Bütün güç bende havaları. İşin kötü tarafı da bu doğruydı. Bütün kozlar onun elindeydi. Giovanni'nin zerre kadar umurunda değildim. Hepsi ondan korkuyordu ve Petra'yı yitirmiş olmak onu da bu konuda özgür kılmıştı.

Sahi, bütün güç artık onda mıydı? İkiye bölünmüştük. Giovanni ve diğerleri. Marlo ve diğerleri. Marlo'nun tarafındaydım artık. Onun kölesi! Kendimi öldürmekten başka

elimden ne gelirdi? Fakat ölümüm demek kurtuluş demek değildi, Petra'nın kalbinden silinmek demekti. Her şeyi kabullenirdim de bir tek bunu kabullenemezdim. Onun sevgisini kaybedemezdim. Asla!

“Elektrikler kesildi ve çekmecemde mum aradım. Mumu yaktığımda gölgesini duvarda gördüm. Tam arkamdaydı.”

“Evet.”

“Hepsi bu. Uyandığımda yatağımdaydım.”

Nefes alışverişleri sıklaştı. Ayağa kalkıp odanın içinde gezindi.

“Bu şey bütün planlarımı bozacak diye ödüm kopuyor. Lanet şey de nereden çıktı böyle? Bilmediğim şeylerle savaşmak konusunda yetersizim.”

“Dost bir gölge olduğunu düşünmüyorum.”

“Tilki gözü konusunda evet ama seni kurtardığı için hayır. Bu kişi bana düşman. Sana değil.”

Haklıydı. Üstelik benimle bunları açık açık konuşması da garipti. Neden kendini bu denli ele veriyordu?

Bir süre daha gezindi odanın içinde. Sonra dönüp yatağının kenarına oturdu. Elimi tuttuğunda istemsizce kasıldım. Bunu fark etti.

“Bugün için özür dilerim. Çok ileri gittim.”

Cevap vermedim. Bu kadar çabuk mu geri adım atacaktı? Hâlbuki fazlasıyla iddialı ve kararlı gözükmişti. Bunu sonsuza dek sürdürecekmış gibi.

“Seni kırmayı istemem biliyorsun ve beni tanıyorsun Fegel. Eğer ilişkimize bir ölüyü sokmaya çalışırsan hırçınlaşırim. Bu da davranışlarıma yansır. Bugün söylediklerimin çoğu sinirdendi ama bu onları yapmayacağım anlamına gelmez.”

Ayağını denk al, demek istiyordu. Yine de konuşmadım. Elimi dudağına götürdü ve usulca öptü.

“Şimdi dinlen. Ben burada olacağım. Her sabah uyandığında gördüğün ben olacağım. Sonsuza kadar ben. İyi uykular.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp uyumaya çalıştım. Sürükleneceğim gelecek bana göz kırparken, en derin yaralarımın yakalarken, karanlığa doğru çekildiğimi anladım.

Parçalarımla

Bilmiyorum yaşamakta mısın öldün mü?
Dünyada bir yerlerde bulabilir miyim seni?
Yoksa akşamın yaşlı karanlığında,
Bir ölüyü mü düşünmeli.⁵

Sayfayı koparıp avucumun içinde buruşturarak çöp kutusuna fırlattım. Öfkeliydim, üzgündüm, kızgındım ve hepsini de Tanrı'ya yönlendirmiştim.

Onu benden almıştı. Geriye anıları kalmıştı ve ben bunlarla avunmak zorundaydım.

Annem yüzüme bakarken bugün okula gitmemem gerektiğini söyledi. “Kötü görünüyorsun. Hastaneye gidelim, dönüşte de Doktor Sophila'ya.”

Doktor Sophila'nın adını duyar duymaz heyecanla irkildim. Birden bu fikir o kadar iyi gelmişti ki hemen annemin teklifini kabul ettim.

Kahvaltının ardından birlikte çıktık evden. Marlo beni aramış annemin talebini de onaylamıştı. Sanki ondan izin almak zorundaymışım gibi.

Yol boyunca konuşmamam annemin dikkatini çekti ve sordu.

“Marlo'yla nasıl gidiyor?”

“Fena değil,” dedim başım diğer tarafa dönük, dışardaki beyaz örtüyü izlerken. Bu kar bile yatıştıramıyorsa içimdeki acıyı öfkeyi, başka ne yatıştırabilirdi, bilmiyordum.

⁵ Anna Ahmatova, Bilmiyorum Yaşamakta Mısın Öldün Mü? Şiiri.

“Ben öyle görmüyorum tatlım, bir sorun mu var? Karsa mı sorun?”

Anneme döndüm o an.

“Asla!” dedim. “O değil. Hem, bunu da nereden çıkardın?”

“Aslında, dönmeleri beni çok mutlu etti ama Karsa konusunda endişelenmedim de değil.”

“Bence,” dedim sesimdeki rahatsız edici tınıyı gidermeye çalışarak. “Çok yersiz bir endişe.”

“Marlo seni çok seviyor. Senin adına çok seviniyorum kızım. Gerçekten, böyle bir zamanda bu kadar seven birini bulmak o kadar güç ki.”

“Hı hı,” dedim sessizce. “Ne demezsin?”

Kar yüzünden trafik sürekli sıkıştıyordu.

“Seninle evlenmeyi düşünüyor.”

Sert bir frenle başımı cama çarpmışçasına sarsıldım o an. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve büyük bir dikkatle dönüp anneme baktım.

“Bunu onunla konuştuk, neden öyle bakıyorsun?”

“Hiç!” dedim yumruk yaptığım ellerimi gizlemeye çalışarak.

“Hem ailesinin de haberi var. Bu güne kadar ziyarete gelmemelerinin asıl sebebi kendilerini büyük ziyarete saklamaları.”

“Büyük ziyarete neyin nesi?” dedim dudaklarımı kemirerek.

Annemin mavi gözleri ıslıl ıslıldı. Hastaneye vardık. Gülümseyerek göz kırptı.

“Hadi inelim, bunu sonra konuşuruz.”

Doktor kontrolü ve birtakım tahlillerin ardından büyük bir ilaç poşeti daha yüklenerek hastaneden çıktık. Sonraki durağımız eski doktorumdu. Biricik terapistim. Paranoyalarıyla ünlenmiş Feghel’in yegâne sığınağı.

Klinik hiç değişmemişti, nedense zamanın geriye alınması bana hep bir şeylerin değişmesi gerekmiş gibi geliyordu ama her şeyi yerli yerinde bulacağımı artık öğrenmem gerekiyordu.

Annemle birlikte onu ziyaret ettik. Beni inanılmaz bir samimiyet ve yakınlıkla karşılamıştı. Topuklu ayakkabılarının üzerinde zorlukla durmasına rağmen beni görünce ayağa kalktı ve yaklaşıp sıkıca sarıldı. Yanaklarımdan öptü ve saçımı okşadı. Normal şartlarda Fegel'in bunun için ağlaması gerekirdi ama benim gözlerim bile dolmamıştı. Benim aksime annemin ve Doktor Sophila'nın gözleri dolu doluydu.

“Özür dilerim Fegel, bu aralar o kadar yoğundum ki seni ziyarete geledim ama partine mutlaka uğrayacağım.”

“Hı, parti!” dedim şaşkınlıkla. Onun bile haberi vardıysa kimin olmazdı? Sonuçta burası küçük bir şehirdi ve o benim çocukluktan bu yana tek doktorumdu.

Hastalanmadığımı göz önünde bulundurursak da son doktorum, ama şimdi işler öyle değildi.

Ellerimizdeki ilaç poşetlerini görüp “bütün bunlar senin için mi?” diye sordu.

“Maalesef öyle.”

“Senin hasta olduğunu hiç hatırlamıyorum.”

“Doğrusu,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Ben de hatırlamıyorum.”

Sonraki beş dakika sohbete dahil olmadım. Annemle konuştular ve bir on dakika kadar benimle yalnız kalmak istediğini söyledi Doktor Sophila. Annem bunun bana iyi geleceğini düşünmüş olmalı ki anında kalktı yerinden ve mutlu bir şekilde odayı terk etti.

Hiç konuyu uzatmadan direkt bir giriş yaptı güzeller güzeli doktorum. Onu görmek bile iyi olmama yetebilirdi.

“Karsa dönmüş, öyle mi?”

Gülümsememe engel olmadım.

“Kuşlarınız çok sağlam olmalı.”

“Öyle,” dedi elindeki kalemi sağa sola yatırıp beni hipnoz etmeye çalışmak istercesine.

“Ne hissettin peki onu görünce?”

“Hiç,” dedim. “Kocaman bir hiç.”

“O zaman Marlo'yu gerçekten çok seviyorsun?”

Başımı öne eğdim bir an için. Bu soruya yanıt vermek istemedim. Eski Fegel bu soruya şevkle cevap verirdi. Evet, derdi üstelik. Bütün kalbiyle.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedim gözlerine bakmaktan kaçınarak. “Her şey yolunda.”

“Ya gölge?”

“Gölge,” dedim sessizce. “Artık yok. Bitti.”

Memnun olmuşçasına başını salladı. Gölge yoktu artık. Gölgem yoktu. Kendi gölgesine kurşun sıkan Red Kit misali yok etmişim onu. Şimdiyse tazmanya canavarı baskılı yastığımla idare ediyordum. Petra'nın yerine koyulabilecek tek şey: yastık.

“Seni mutsuz görüyorum, en son görüştüğümüzde ondan öyle büyük bir aşkla bahsediyordun ki, hayranlıkla dinliyordum seni. Şimdiyse, bir şey var?”

En son görüştüğümüzde mi? Bu gerçekten komikti.

Omuz silktim hafifçe.

“Ne olabilir ki?”

“Bir başkası,” dediğinde gözlerim gözlerini buldu.

“Karsa mı? Kafan karışmış olabilir, bunu anlayışla karşılar, hak da veririm.”

Gülümsemeye çalıştım.

“Buraya aşk hayatımı konuşmak için gelmedim. Sizi görmeye geldim.”

“Kaçmak için güzel bir yöntem.”

“Partide görüşürüz,” diyerek ayağa kalktım. İlaç poşetinin hışırtısı yankılandı odada. İkimiz de gülümsedik. Kapıya kadar bana eşlik etti. Tam çıkacağım sırada döndüm ve bekledim.

“Doktor Sophila,” dedim heyecanla. “Bir şey sorabilir miyim size?”

“Tabii ki Fegel, sorabilirsin.”

Derin bir nefes alıp bekledim.

“Farz edelim ki bir rüya gördüm. Rüyamda olağanüstü bir adam vardı. Yakışıklı değildi ama yine de insanı büyüliyordu. Onunla yaşadım bütün hayatımı ve bana inanılmaz güzel bir yaşam sundu. Çok sevdi beni, adeta taptı. Ama ben ona eziyet edip hep başka birini sevdiğimi söyledim. Yalan da değildi. Ve biz böylece yaşayıp gittik.”

Hayretle araladı gözlerini. Kollarını göğsünde birleştirip gülümsedi.

“Sonra?”

“O adam günün birinde öldü. Ona onu sevdiğimi hiç söyleyemeden hem de. Bütün bir hayatı benimle yaşadıktan sonra bile. Söyleyemedim.”

“Peki, neden söyleyemedin?”

“Hep diğeri vardı ve ben onunla yaşamadığım halde hep onu andım. Beni seven adamı diğeriyle yaraladım. Değerini bilemedim onun. Hep benimle olacak sandım.”

“Ve öldü mü gerçekten?”

Yutkundum zorlukla.

“Öldü.”

“Ve sen şimdi onu mu düşünüyorsun? Bir ölüyü?”

“Başka ne yapabilirim ki?”

“Hım...” deyip sıktı dudaklarını, gözlerini bir an için tavana kaldırdı. Bir deliyi dinler gibi değildi. Yaşanmış bir hayat hikâyesini bütün ciddiyetiyle dinler ve anlar gibiydi.

“Farz edelim ki sen böyle bir rüya gördün. Ve o artık yok. Ben senin yerinde olsaydım onu tüm kalbimle sevmeye devam ederdim. Yaşarken bilmezken değerini ölüsünü yüceltir, ruhumun ulaşılmaz yerlerinde gizlerdim. Ona hak ettiğini her şekilde verirdim.”

Gözlerim dolmuştu ilk defa. Bir psikiyatri doktorundan beklemediğim bir yakınlıktı sergilediği. Onun gözünde değilsem bile kendi gözümde bir deliydim ve o bir deliyle kurduğu oyunu, senaryoyu yazıyordu. Bunu da bütün içtenliğiyle yapıyordu.

Kıpırdamaya çalıştım.

“Ya diğer adamı ne yapardınız?”

“Pişmanlıklarımı koyar bir kefeye, aşklarımı da yüklenir yürümeye devam ederdim. Keşke demezdim. Çünkü bana her ikisini de Tanrı sunmuştur. Eğer ikisini de seviyorsam böyle olmasını istemiştir. Ve ne olursa olsun bu benim kaderimdir.”

Teşekkür edip odadan çıktım. Binadan dışarıya adımımı attığımda lapa lapa kar yağıyordu. Başımı gökyüzüne kaldırıp anlamaya çalıştım.

Aşağısı yukarıya, yukarısı aşağıya benzer.

Ne söylemek istiyordu? Ne umuyordu benden, ne yapmamı bekliyordu?

Annem arka arkaya kornaya basarken yavaşça hareket ettim. Ayağım kayar gibi oldu birden, tutundum. Daha doğrusu birisi tuttu beni. Başımı çevirdiğimde kimse yoktu. Hiç kimse. Tanrım, kalp atışlarım hızlanmıştı. Dikkatli yürümeye çalışarak arabaya yöneldim. Nefes nefese girdim içeriye. Annem oldukça sakın görünüyordu.

“Az kalsın düşüyordum,” dedim yüzümdeki karları temizlemeye çalışarak.

“Aa, öyle mi?”

Arabayı çalıştırıp sıkışan arabaların arasından çıkmaya çalışırken epey zorlandı.

“Birisi tuttu beni, gördün mü?”

“Hayır, tatlım,” derken ağzı yarı aralık, yoğun kar yağışından önünü görmeye çalışıyordu. Başımı çevirip etrafa bakınmaya çalıştım ama görebildiğim kimse yoktu.

Kimsin, diye fısıldadım sessizce. Kimsin?

Eve döndüğümde annem bana sıcak bir çorba yaptı. Çorbamı televizyon karşısında içerken büyük bir dikkatle çizgi film izliyordum. Doktor Sophila geçti aklımdan ve onun söyledikleri. Hak vermiyor değildim ama Marlo beni çok kırmıştı. Ona olan öfkemin ve inanılmaz boyuta ulaşmış düş kırıklığının telafisini nasıl yapardım, gerçekten bilmiyordum.

“Tatlım,” diye seslendi annem. “Ablaların yine odanın altını üstüne getirmiş. Kirlileri bulmamda yardım eder misin?”

Homurdanarak kalktım yerimden. Annem kirli sepetiyle yere çökmüş, oraya buraya saçılan kıyafetleri topluyordu.

Onu öyle görünce hüznlendim.

“Bırak,” dedim. “Sen git. Ben hallederim.”

“Emin misin?” diye baktı çocuksu bir ifadeyle.

“Eminim.”

O çıkar çıkmaz başladım onların pisliklerini toparlamaya. İç çamaşırları bile odanın her yerine muntazam şekilde dağılmıştı. İğrendim.

Sepet ağzına kadar dolmuştu fakat onların kıyafetleri hâlâ tükenmek bilmiyordu. Son bir hamleyle Lelis’in yatağının altına eğildim ve kolumun yettiğince oradakileri de çıkarmaya başladım.

“Yardım ister misin tatlım?”

“Hayır,” dedim boğuk çıkan sesimle. “Bitmek üzere.”

Başımı yatağın kenarına çarpıp küçük bir küfür savurdum. Petra olsaydı bu küfrün üzerine üç günlük oda hapsi verebilirdi. O kapının dışında yaşadığı sürece o odada binlerce yıl hapis kalabilirdim. Ama şimdi...

Kes sesini Fegel! Bunu hak ettin.

Beyaz bir gömleğin yakasına sıçramış yoğun, kıpkırmızı kan lekesiyle irkildim. Ellerim titrerken odaya dolan kokuyla midem bulandı. Kusabilirdim.

Panikle doğruldum yerden. Hemen onu saklayabileceğim bir poşet aradım. Annemin adımları koridorda duyuluyordu. Son bir hızla gömleği poşete tıktırıp yatağımın altına attım.

Korkudan rengim atmıştı. Tanrım, bir insan ölmüştü ve ben onu öldüren katille aynı evde yaşıyordum. Daha doğrusu katillerle.

Ablalarım insan öldürüyordu.

Kirli sepetini banyoya götürüp hemen bilgisayarını açtım ve bu güne kadar yapmayı akıl edemediğim şeyi yaptım. Yerel haberlere tıkladım.

‘Cinayetler yeniden başlıyor.’

‘Gizemli ölümler devam ediyor.’

‘Polisler seri katilin peşinde.’

Tanrım, hepsi de son birkaç haftalık haberlerdi. Hepsi de benim döndüğüm günden itibaren başlamıştı. Çok uzakta yapmıyorlardı bu işi. Şehrin dış kesimlerinde ya da civar şehirlerde. Aynı cinayetler, aynı bıçak kesigi, aynı ölümler. Yalnız ölenler, çoğunlukla genç ve de erkekti. Gazetede gördüğüm adamların hepsi de zengin ve bekârdı. Fazlasıyla da yakışıklı, üstelik mevki sahibiydi.

Daha fazla okumaya dayanamayacaktım. Ne kadar konuşmak istemesem de Marlo'yu aradım. Keyifle açtı telefonu.

“Konuşmamız lazım. Önemli,” dedim buz gibi bir sesle.

“Ne zaman istersen Feg, geleyim mi?”

“Evde olmaz,” dedim. “Annem evi temizliyor ve dışarıda korkunç bir kar yağışı var.”

“Hiç sorun değil,” deyip telefonu kapattı. İki dakika sonra kapıdaydı.

“Üzerini giyin.”

Ben giyinirken Marlo annemi ikna etmişti bile. Hiç şaşırmamıştım. Marlo onun için potansiyel damat adayıydı ve bunu da garantilemiş gözüyle bakıyordu.

Marlo'nun babasının arabası dışarıda kara gömülürken kolumun altındaki kanlı poşetle arabaya doğru ilerledim. Marlo'nun elimi tutmasıyla irkilmiştim. Çekmek istediysem de buna izin vermedi. Yüzüne baktığımda hiç oralı değildi. Bu

muydu verdiği söz? Bu muydu beni zorlamaması. Hepsi yalan mıydı? Dişlerimi sıktım.

Arabanın kapısını açtı nezaket abidesi gibi. Kendimi koltuğa attım ve emniyet kemerini taktım.

“Nereye gitmek istersin?”

“Nereye gittiğimizin bir önemi yok.”

Poşeti çıkarıp kanlı gömleği camın önüne fırlattım. Hiç bakmadı ve muzip bir gülümseme eşliğinde arabayı çalıştırdı.

Kollarımı göğsümde birleştirep öfkeyle büzdüm dudaklarımı.

Yol boyunca konuşmadık ama o sinir bozucu bir şekilde sırtımaya devam etti. Ah, gücüm yetseydi, kırmaz mıydım şu camı? Kırıp toz duman etmez miydim? Kahretsin!

“Bu kaçınılmaz Fegel, neden endişe ediyorsun?”

“Ölen insanlar için mi?” dedim alayla. “Ah, pardon. Aslında memnun olmam gerekirdi değil mi?”

Gömleği oradan alıp öfkeyle Marlo'nun üzerine fırlattım. Onun öfkesini yok sayarak hem de.

Sakince gömleği üzerinden aldı. Tek eliyle katlayıp yan tarafına tikiştirdi.

“Senden nefret ediyorum. Duydun mu beni? Kimi öldürmek istersen öldür. Ben yaşamadıktan sonra onlar ölmüş umurunda bile değil.”

Şeytani bir pırıltıyla parladı gözleri.

“Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Evet,” dedim sesimdeki titremeyi engelleyerek.

“İstediğim kişiden başlayabilirim öyleyse. Üstelik bunu yapmak için kendimi zor zapt ettiğim birisi varken.”

O kişi Viola olmalıydı.

“Hiç durma.”

Şehrin oldukça uzağındaydık. Orman yoluna girip sık çam ağaçlarının arasına daldık. Karın giremediği zeminde durdurdu Marlo arabayı. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Hava eksilerde seyretmesine rağmen o kadar da etkilemiyordu. Marlo karşıma

dikildiğinde üzerindeki sade bir kazakla duruyordu. Üşümeden, soğuğu hissetmeden. Deyim yerindeyse yaşam belirtisi göstermeden.

Bir ölüymüşçesine bakıyordu bana. Ve ben şimdi kalbi aşkla çarpan ama ruhu kaybolmuş bir varlığın gölgesinde nefes almaya çalışıyordum.

O adım adım bana doğru yaklaşırken ondan uzaklaşmak için geriledim. Kalp atışlarım hızlanmış, adeta dörtlüye koşuyordu.

“Daha fazla yaklaşma,” dedim elimi havaya kaldırıp, ama beni hiç dinlemedi. Bir ağacın gövdesine yapıştığımda bacaklarım titriyordu.

“Dur lütfen Marlo. Bunu yapma.”

“Neyi?” dedi o bilinmezlik içindeki tavrıyla.

Ellerimi geriye atıp ağaçtan destek almaya çalıştım. Marlo'yla aramda mesafe adına bir şey kalmamıştı. Kiremit rengi gözleri yanlış bir şey yapacağını müjdelerken nefesimi tuttum.

Ellerini havaya kaldırıp ağaca dayadı ve yüzüme doğru eğildi. “Lütfen,” dedim sessizce. “Yapma.”

Tanrım, ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Nefesini yüzümde hissettiğimde bayılmak üzereydim. Dudağı dudağımı bulduğunda hiç kıpırdamadım. Minicik bir öpücük kondurup geriye çekildi.

Az önceki sinir bozucu hâlimden eser kalmamıştı. Gözleri doldu ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Gözyaşlarını koluna silip bir ağacın altına çöktü ve orada ağlamayı sürdürdü. Ne tepki versem bilemedim. Kızısam mı, çekip gitsem mi, yoksa yanına oturup teselli mi etsem?

Sessiz gözyaşları yerini hıçkırığa bıraktığında buna daha fazla kayıtsız kalamadım ve yanına çöküp başımı omzuna yasladım. Ağlayamadım ilk defa. Kaskatı kesilip kaldım.

“Affet Fegel. Affet beni.”

“Öptüğün için mi?”

“Evet,” dedi hıçkırıklar içinde. “Ne olur beni affet.”

Cevap vermedim. Sesi titriyordu konuşurken.

Başımı omzundan göğsüne kaydırdım ve orada kapattım gözlerimi. Buz tutan elimi elinin içine bıraktım.

“Affetmek mi?” dedim sessizce. “Ne yaptın ki Marlo? Sevmekten başka ne yaptın? Her şeyin suçlusu ben değil miyim? Bütün bunların sorumlusu. Ben olmasaydım yaşar mıydın bunları? Yaşatır mıydın? Harcar mıydın hayatını?”

Derin bir nefes alıp bıraktım. Soğuğun etkisi an be an azalırken, kalbime damlayan ateşlerle güçlü bir yangının ortasında kaldım.

“Kötü olamazsın Marlo. Ne yaparsa yap olamazsın. Sen bu değilsin.”

Elimi sıkıttı ve ağlamayı sürdürdü.

“Bu öpücük için ne kadar bekledim bilemezsin Fegel. Ne kadar bekledim seni. Asla benim olmayacağını anlamak. Güçlüyken yetersiz kalmak. Sen varken sensiz yaşamak. Hayaline sığınmak her lanet gün.”

Gözlerimde biriken yaşlarla sarındım ona. Acısını anlamaya çalıştım. Acısını acım yapmaya. Sonra, hissettim içindekini. Kimken kim olmaya çalıştığını. Ruhunda beklettiği saf çocuğu. İlk günkü gibi sakladığı masumiyeti. Ne kadar kötü olmaya çabalasa da hiçbir zaman olamayacağını.

Marlo'yu hissettim o an.

Kalbi devasa bir aşkla çarpan, insanlığına sığınan, Fegel uğruna her şey olup da hiçbir şey olamayan...

Ellerimiz kenetlendi görkemli çam ağacının altında. Rüzgâr kesildi, kar dindi fakat acı kesilmeksizin devam etti. Etmeliydi.

O öpücük kızdırmadı, aksine ona verdiği en değerli armağan gibi geldi. Bunca yılın, bunca acının, çilenin üzerine çekilmiş bir perdeydi. Yüzeye çıkarmaya çalıştığı kederine çektiği bir örtü.

O ağladı ben bekledim. O hıçkırırken bir dilsiz kadar sessizdim. Ne kadar oturduk orada, ne kadar bekledik hiç bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı, o da Marlo'nun

kendine sığdıramadığı aşkıyla acısıydı. Acısını açıp aşkını içine mi sığdıracaktı, aşkını açıp acısını mı, nasıl anlayacaktı?

Yanında olacaktım. Sonsuz bir geleceğe yol alırken, ona yaşattıklarımın hesabını bir bir kendime soracaktım.

Sormalıyım.

Anne

Geçen her bir gün, ardımda bıraktığım aynı zamanda da bir halatla bağlanmış bir kaya parçası gibi sürükleniyordu benimle. Ağırılığı ruhuma çöküyor, gecenin gündüzü örtmesi gibi, acısı da kısa süren mutluluklarımı gizliyordu.

Gölgeyi bir süredir görmüyordum ve evden tek başıma çıkmadığım için de herhangi bir hayvanın saldırısına uğramıyordum. Saldırıları durmuş gibiydi. Ya da pusuya yatmış.

Karın şiddetini arttırdığı son günlerde kendimi odama hapsedmişim. Hele ki hastalıktan kolunu bacağına kaldıramayan ben, yatağımdan bile zorlukla çıkabiliyordum.

Tanrım, ne de zordu yaşamak. Ne de zordu onsuz kalmak. Anılarıyla avunmak. Üstelik paylaşabileceğim tek bir kişiyi dahi bulamamak.

Hafta sonu ıstırabını odamda battaniyeye bürünüp ders çalışarak geçirirken ablalarımın dışarıda insan katlettiğini ve katlettiği insanların peşindeki polis ordusunu, buna ek olarak Marlo'nun anne babasının bu olayların izinden gittiğini bilmek içimi ayrı ferahlatıyordu.

Delirmemek için bunları normal saymam gerektiğini anlamıştım. Tanıdığım insanlar için yeterince endişeleniyordum, bunu tanımadıklarım için sürdüremezdim. Bu kadar güçlü değildim.

Sıkıcı seyreden biyolojinin ardından matematiğe geçmek mi? Dayanılmaz bir eziyetti. Tazmanya canavarları yaşıtıma

gömölerek derse bir süre ara verdim ve gözlerimi kapatıp ardı ardına derin nefesler aldım.

Kayıp ablalarımın ardından Marlo da sırta kadem basmıştı. Çoktan kapıma dayanması gerekirdi ki kahvaltıdan sonra hiç uğramamıştı.

Bir kelebek dokunuşunu andıran öpücüğünün ardından günlerce yüzüme bakamamış, bütün bir dünyayı katledecekmiş gibi duran havasından eser kalmamıştı.

Yattığım yerden komodinin çekmesine uzandım ve kartlara dokundum. Hâlâ onları okumamıştım, artık zamanı gelmişti.

Yastığıma yaslanıp battaniyeyi üzerime çektim ve peçeteyi burun deliklerime tıkıştırarak okumaya başladım. İlk kart Viola'dandı. Hiç şaşırmamıştım. Gülümsedim ona ait olduğu anlaşılır, muzip satırları okurken.

Lütfen uyan, yeterince not tutamadık. Yeterince çikolata yiyemedik ve yeterince yaşayamadık seninle. Lütfen uyan...

Gözlerimin dolmasına engel olamadım, yanaklarımdan birer damla yaş süzüldü. Belleğimde canlanan devasa anılar vardı. Viola'ya dair, geçmişime dair, Petra'dan öncesine dair. Ya Petra ve ondan sonrası? Silinerek ilerliyordu. Korkuyordum.

Sonraki kart Bay Watson'a aitti. Edebiyat öğretmenim.

Sevilmek tutuşmak demektir. Sevmek, tükenmeyi bilmeyen bir yağ ile ı ışık saçmak. Sevilmek fani olmaktır, sevmekse baki olmak. R.M. Rilke

Henüz çok erken Fegel... Güzel bir yaşam bekliyor seni.

Kartlar parmaklarımdan arasında titrerken bedenimde ona eşlik etme kararı almıştı. O an kapı açıldı. Marlo elinde kahve fincanıyla bana doğru yaklaşıyordu. Geçmişin Marlo versiyonu. Petra'yla yaşamıştım oysa bu sahneyi. Yüzlerce, binlerce kere.

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Ben perişan bir halde yatağımda duygusallığımla cebelleşirken panikle bir an ne yapacağımı bilemedim.

Elini havaya kaldırdı.

“Rahatsız olma. Hiç yokmuşum gibi davran.”

“Mümkün değil,” dedim görüntüsüyle kalbimi eşeleleyen bu muhteşem çocuğa bakarken.

Kahveyi hemen yanı başıma koyup burun deliklerime sokuşturduğum peçeteleri çekti ve hiç tiksinti belirtisi göstermeden onları çöp kutusuna attı. Temiz peçeteler çoktan elimdeydi.

Çalışma masama oturup gözünü bana diktiğinde nasıl onu yok saymaya çalışacağımı düşündüm. Tanrım, yapamazdım.

“Gün boyu neredeydin?” diye sordum sıradaki karta geçerek.

Notlarına ihtiyacım var Fegel, senin için dua ediyorum. Yoksa sınıfta kalacağım.

Kahkaha atmamak adına direndim.

“Buralardaydım,” dedi. “Evin etrafında.”

“Onu mu gözetliyordun?”

Başını evet anlamında salladı.

“Gördün mü?”

“Hayır.”

Eğer uyandıığında Marlo'yu kabul etmezsen onu ben alabilirim. Yani memnuniyetle. Ama uyan Feg.

Kartı çevirip Marlo'ya gösterdim. O çekici, cezbedici bakışlarıyla beni izlemeye devam etti.

“Ne dünya ne de yaşayabileceğim başka bir evren üzerinde, senden başka gidebileceğim hiç kimse yok Fegel. Sen mutluluğa açılan tek kapısın benim için. Aşka giden tek yolsun. Körüm herkes için. Sağırım. Dilsizim. Sakatım. Bir tek sende tamamım.”

“Bunu yapma. Lütfen.”

“İçimdekileri söylemek için kaç asır daha bekletmeyi düşünüyorsun?”

“Üzgünüm, yaşadığın her şey için.”

“Üzgün olman bunları değiştirmiyor.”

“Seninle olmayı istedim Marlo. Koşa koşa gitmedim onun kollarına. Bunu biliyordu. Hep sen vardın. Daha ne istiyorsun? Bunu bilerek yaşadım ve öldüm. Ölüirken, onu da götürdüm.”

Yüzünün ifadesi sinirlendiğini belli ediyordu. Başımı hemen eğip sıradaki karta baktım. Durduk yere onu kışkırtamazdım.

Uyan gökyüzü bakışlı kadın, sevdiklerin sana bir yarın kadar yakın.

Hoşuma gitmişti bu yazı, ama isim yazmıyordu. Keşke daha önce okusaydım diye geçirdim içimden. Her bir kart beni biraz daha rahatlatıyor, içimde biriktirdiğim, yumak hâline gelmiş acıdan, bir parça götürüyor; sökerek, yine de kalıntıları ardında bırakarak uzaklaştırıyordu.

Kahvemden huzur dolu yudumlar alırken, bir yandan da sümkürmeye devam ediyordum.

“Keşke Paracelsus olsaydı,” dedim. “Şu hastalığıma bir çare bulabilirdi.”

“Fegel,” dedi öne doğru eğilip.

“Çok düşündüm. Yani bu konuda ne kadar çaresiz olduğumu biliyorsun. Hiçbir işe yaramıyorum. Sana yardımcı olamıyorum. Ne ablaların ne de ben, bu konuda bilgi sahibi değiliz.

“Biliyorum,” dedim bu konuda onu rencide etmemeye çalışarak.

“Paracelsus gelemiyor ama ben ona gidebilirim.”

Kartlar elimde donakaldım.

“Nasıl yani?” dedim heyecanlanarak. “Sahi mi?”

“Ama ona ulaşmam bir ayımı alır. Bu da seni bir ay savunmasız bırakmak demektir ki bunu asla yapamam.”

Heyecanım yerini derin bir hayal kırıklığına bıraktığında bunun mümkün olamayacağını anlamıştım.

“Şu an bile sen burada otururken bütün bir zamanı etrafı kontrol edip herhangi bir şeyin saldırısı altında mıyız diyerek geçiriyordum. Verhin beni öylesine tedirgin etti ki, kimden ne gelecek bilememek beni ölesiye korkutuyor.”

Ayağa kalktı ve karşımda çaresizce dolanıp durdu. Eli alnına gitti ve öfkeyle buruşturdu yüzünü.

“Ben o değilim, kahretsin. Değilim. Olamam da. Onun gibi koruyamam seni. Onun gibi yeteneklerim yok. Onun gibi şifa da veremem, iyileştiremem.”

“Ama onun gibi sevebilirsin.”

Olduğu yerde durup bakışlarını üzerime dikti. Söylediğim şeyden pişman olmuşçasına yatağımda büzüştüm. Öylesine korktum ki dile getirdiğim cümleden. Yapabilecek olsam her bir harfi yakalar çıktığı yere bir daha hiç kıpırdamamacasına geri yollardım.

Yavaş adımlarla yaklaşırken ondan gelecek tepkinin boyutunu ölçemiyordum. Yüzüme püskürecek öfkenin dozu birkaç adım sonra belli olacaktı. Nefesimi tuttum.

Sakinliğini korumuş gibi göründü başta. Hemen yanıma oturup gözlerime baktı. Sonra, sonra hiçbir şey olmamış gibi uzandı elimdeki kartlara ve gülümsedi.

“Bunu yazan oldukça romantikmiş,” dedi son kartın şiirsel dizelerinin ardından.

Yana kaydım, yanıma oturdu. Sonra tek tek okudu kartları bana. Birlikte güldük, birlikte kahkaha attık. Birlikte duygulandık. Başım omzunda daldım dünyaya. Onu anlamanın eşiğinde bekledim, geçemedim o eşiği, onun sevgisine erişemedim. Ve ben o omuzda bir tek Petra’yı düşledim.

Yüzlerce kart vardı burada. Yüzlerce geçmiş olsun, uyan mesajı. Hiç ummadığım, beklemediğim; benden nefret ettiğini, küçümsediğini, ruh hastası olduğumu farz eden insanlardan... Yine de umut doluydu bekleyişleri, sahiciydi hüznüleri, üzüntüleri.

Bütün bunları Marlo'yla, benim yatağıma oturmuş, benim sümüklü peçetelerim eşliğinde yapıyorduk. Eğlenceliydi.

Bütün kartları okudu bana. Arada gözlerim yaşıyor, kâh nezleden, kâh gülmekten sürekli gözyaşlarımı silmek zorunda kalıyordum.

Birden durdu Marlo. Komodinin üzerinden yeni bir peçete aldım. Burnumu silerken göz ucuyla baktım ona. Son kartta bekliyordu. Yüzü ciddileşti ve diğer kartlarla birlikte alelacele onu kaldırdı.

“Ne oldu?” dedim panikle. “Neden okumadın?”

“Hiç,” dedi. “Onu okumuştum zaten.”

Yalan söylüyordu. Hemen doğruldum ve kartları elinden çekmeye çalıştım. Başta direndi ama aşırı ısrarım yüzünden daha fazla dayanamayarak kartları önüme bıraktı.

Gözlerim tek tek o kartı aradı. Sonunda buldum.

Petra'yı yok etmenin şerefine Fegel. Hoş geldin cehenneme. Dilerim, bu ateşte yalnızca sen yanarsın.

Giovanni

Kart titrek parmaklarımın arasında sallanırken güçlü bir patlama sesiyle sıçradım yatakta. Marlo, o an göremediğim bir hızla karanlığa bürünüp içimden geçerek önüme dikildi. Tek görebildiğim cam parçalarının yağmur gibi odaya yağmasıydı.

Üç cephesi de pencere olan odanın bütün camları odaya dolduğunda başımı ancak kaldıradı. Sımsıkı yumduğum gözlerimi yeniden açmak canımı yakmıştı. Neler olup bittiğini görebilmek için hafifçe kıpırdandım. Marlo bir ağaç gibi önümde dikiliyordu. Dalları, yapraklarıyla önümde kol kanat germişti.

Zemin onlarla doluydu. Cam parçalarının arasında hâlâ kanat çırpıyorlardı. Yüzlerce, belki de binlerce. Şiddetini artıran kar içeriye nezih bir edayla dolarken Marlo'nun eline sıkı sıkıya yapıştım.

“Sakin kıpırdama,” dedi yatak örtüsünün üzerindeki cam kırıklarına bakarken.

Beni kucağına aldı ve odadan çıkardı. Koridorda direndim odaya geri dönmek için. Hem korkuyor, hem de neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum.

“Bekle,” dedi kaşlarını çatıp öfkeden deliye dönmüş bir halde. Bileğimde ufak bir sızı hissettim. Kanıyordu.

“Lanet olsun,” dedi dişlerinin arasından.

Saniye bile geçmeden kendimi banyoda buldum. Marlo cam parçasını bileğimden büyük bir dikkatle çıkarırken yüzünün ifadesi oldukça içler acısıydı.

“Ne oldu Marlo?” dedim soluk soluğa. “Nedir bu?”

“Büyük bir yarasa ordusu, güpegündüz intihar etmek için senin evini seçti,” dedi bandajı bileğime dolarken.

“Lanet olsun,” deyip duruyordu. “Seni hiçbir şeyden koruyamıyorum. Lanet olsun.”

“Saçmalamayı kes!” dedim. “Önemli olan bu değil. Önemli olan bu kadar yarasanın neden bunu yaptığı?”

“Neden olacak?” dedi kapının eşiğinde dikilen Defi. “Senden intikam almak için.”

Zorlukla yutkundum.

“Lelis annemi oyalıyor. O gelmeden odayı temizleyip camları yeniden taktırmamız gerekiyor.”

“Komşularınız polisi aradı bile.”

Zilin sesiyle irkildim.

“Ve geldiler.”

Poflayarak doğruldu Marlo. Bütün bunların başına geleceğini bilmiş gibi kendinden emin adımlarla Defi'ye dönüp baktı.

“İyi olana kadar ayağa kalkmasın. Ben idare edeceğim.”

Defi'yle birlikte banyoya tıklıp kalmıştım. Bileğimi kontrol edip düşünceli abla rolünü büyük bir ustalıkla oynuyordu. Masmavi gözleri şefkatini yüzüme bir ayna gibi yansıtırken onlarla yaşamının nasıl bir şey olduğunu git gide öğreniyordum. Geçmişte değil fakat şimdi evet, öğreniyordum bunu.

“Polis buraya geliyor,” dedi sessizce eli elimde.

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Ortada cinayet yok Feg, basit bir hayvan saldırısı, hepsi bu.”

“Giovanni'den bir kart vardı diğerlerinin içinde. Onu oraya nasıl bıraktı?”

Dişlerini sıkıp bakışlarını kaçırdı.

“Bu mümkün değil! Giovanni yapamaz bunu.”

“Neden yapamam?”

Yarı aralık kapı hafifçe itildi. İçeriye daha önce yüzüne aşına olduğum bir polis memuru girdi.

“Herkes iyi mi?”

Başımı salladım.

Tedirgin bir tebessüm vardı memurun yüzünde. Hafif tombul, çekik gözlerle, ben geldim artık sorun yok bakışı.

Defi doğrulup şeytani bir hava kattığı ifadesiyle memura doğru yürüdü. Adam onun etkileyiciliği karşısında son derece savunmasızdı.

Çok geçmeden ortalık mahşer yerine döndü. Annemle babam geldi eve. Meraklı komşularımız, ablalarım ve olmazsa olmaz Marlo. Polislerin saatler süren soruları, çektikleri resimler. Yaralarının hangi açıdan saldırdığı. Kaç tane oldukları. Yerel gazeteler olmak üzere eve akın edenlerin haddi hesabı yoktu. İnsanlar yol ortasında ortaya fırlayan devasa karanlığın sebebini araştırırken üstüne bir de bu eklenmişti. Bütün kapılar bana açılacaktı. Tanrım, bu şey artık durmalıydı.

Annem üzerime kalın bir hırka geçirip beni bu hengâmeden korumak adına başka bir odaya geçirdi. Üşümeyeyim diye battaniye örtmeyi de ihmal etmedi.

Dışarıdan gelen sesleri duymamaya özen göstererek Verhin'in sözlerini anımsadım. Bunlara şaşırمامam gerekiyordu. Petra olsaydı daha kolaydı ama o olmadan öylesine savunmasız öylesine korkaktım ki, onunla kazandığım ne varsa hepsini birdenbire yitirmiştim. Ondan öğrendiğim, bana öğrettiği her şey güçlü bir silgi gibi zihnimi sıyrıp

geçmişti. Ne verdiyse almıştı Tanrı. Petra da dahil olmak üzere, ne verdiyse hepsini.

Boş bir tahta gibiydi zihnim.

“İkiniz de cezasınız.”

Korkuyla sıçradım yataktan, toprak zemine sert bir şekilde düştüğümde hemen önümde beliren kadın afallamama neden oldu.

Tanrım, bu kadın. Bu elbise?

Karşısında boyunlarını bükmüş, suçlarını kabullenircesine yere bakan iki küçük çocuk vardı. Birisi oydu. Delici, öfkeli bakışlarıyla, dünyadaki bütün yeşillere meydan okuyan göz rengi yere baksa da bu mesafeden bir yıldız gibi parlıyordu.

“Bir hafta boyunca kış için odun toplayacaksınız. Hem de ormandan.”

“Ama anne,” dedi öteki. “O ormanda cadılar var.”

“O zaman o cadılar sizi götürsün. Böylelikle sizin yaramazlığınızdan kurtulmuş olurum.”

Kalp atışlarım, derin şaşkınlığım, yerini huzur dolu bir gülümsemeye bırakmıştı. Bu lanet değildi. Aptal Fegel, bu asla lanet değildi. Bu Petra'nın geçmişti. Onun yaşamı. Onun hayatı ve asla tahmin bile edemeyeceğim ailesiyle, çocukluğuydu.

Petra'ydı o çocuk. Tanrım.

Kardeşi annesine yalvarırken Petra tek kelime etmiyordu. Kabullenmişti bu cezayı. Ne kadar da mağrurdu. Ne kadar asil. Bir zamanlar tam tersini düşünürdüm oysa. Acımasız, soysuz bir katil. Şimdiyse...

Olduğum yerde kıpırdamadan onları izliyordum. Her an yok olacaklar diye ödüm kopuyordu.

“Şimdi kaybolun gözümün önünden. Bütün gün dönmeyin eve.”

İşaret parmağıyla açık duran kapıyı gösterdi ve çocuklar koşarak oradan ayrıldı. Kadın güçlü bir nefes vererek başını iki yana salladı.

“Ne yapacağım bunlarla. Bir türlü uslanmıyorlar.”

Odaya göz attım hemen. Bir ev değildi burası. Bir kulübeydi, bir barakaydı adeta. Çatısı derme çatma ot ve dallarla döşeli, duvarlar tahtadan, içeri ışığı sızdıran derin çatlaklarla bir köşede yatak yerine yığılmış saman balyalarının üzeri eski bir çaputla örtülüydü.

Yoksuldu Petra'nın ailesi. Ve ben bunu onun tarafından hiç sezmemiştim. Hem de hiç. Ailesiyle ilgili konuşmazdı. Annesini, ailesini hiç hatırlamadığını, yüzlerini dahi unuttuğunu söylerdi. Ve ben şimdi, tam da bu noktada, toprak zeminin üzerine çökmüş onun güzeller güzeli annesini izliyordum. Üzerindeki o çiçekli elbiseyle, dalgalı saçlarını yarım toplamış, yanaklarının pembeliğiyle orada öylece oturuyordu. Elinde örgüsü, bir dürtüyor, iki söyleniyordu.

Her şeye rağmen, böyle bir yaşantının içinde olağanüstü güzellikte bir kadın yaşıyordu. Petra'nın hayatım boyunca merak ettiğim annesi.

“Fegel.”

Başımı sesin geldiği yöne çevirince annemi gördüm. İki anne, iki farklı hayat.

“Yerde ne yapıyorsun tatlım?”

Koşar adımlarla içeri girip beni yerden kaldırdı ve bandaja kanın sızdığını görüp panikle küçük bir çığlık attı.

Marlo anında odadaydı. Delirmek işten bile değildi. Az önce yüzlerce yıl öncesine bir yolculuk gerçekleştirirken şimdi de kendi geçmişimi bir kez daha yaşamak zorunda kalıyordum. Her halükârda yaşadıklarım delirmem için kâfiydi.

“Hastaneye gitmeliyiz Marlo. Baksana nasıl kanıyor.”

Her zamanki gibi imdadıma ablalarım yetişti. Bütün bunların üzerine bir de annemin panik atağını kaldıramayacaktım.

“Hayır,” dedim. “Gerek yok.”

Kolumdan tutmuş beni çekiştirmeye çalışan annemi ablalarım güçlükle yatıştırıp odadan çıkmaya ikna ettiklerinde Marlo yanaşıp bileğimden tuttu.

“Sakin ol, her şey yoluna girecek. Bunları bekliyorduk değil mi?”

Beklenen karşısında bile savunmasızdım.

“Herkes dağıldı.”

“Bütün bir şehir bizi konuşacak,” dedim. “Herkesin dilinde olacağız.”

“Hiç önemli değil. Bunlarla  zme kendini.”

Bandajı yenileyip kirlileri götürmek için odadan  ıktı.

Daha sakın bir yaşıntım olabilirdi, diye geçirdim içimden. Petra'nın annesinin görüntüsü eşliğinde yavaş adımlarla çıktım odadan, odama doğru yaklaşırken kalp atışları anlamsızca hızlandı. Aralıklı kapıyı ittim. Heps  oradaydı. Elllerinde   p poşetleri, eldivenlerini takmışlar,  l  yaraları topluyorlardı. Korku filminden bir sahne gibiydi gördüklerim. Canlı canlı yaşıyordum o sahneyi  stelik. Bir an için donup kalmıştım kapının eşiğinde. Yüzlerce yarasa odanın içini kuşatmıştı. Tanrım, olacak şey miydi?

Neden olmasın, diye fısıldadım yanımda dikilen Marlo'yla birlikte. Gerçek olan buydu işte. Ne geçmişe yaptığım yolculuklar, ne de Kulpa'da koştururken aradığım Petra. Ne annemle babamın yanımda olması, ne de ablalarımın. Ne gizemli bir gölge tarafından kuşatılmam ne de Marlo'nun gelecek planları. Heps  önümde duruyordu işte. Bana ait olan bir gerçek. Dünyanın altını üstüne getiren vasat bir insanın doğayla giriştiği mücadele. Ne gizlenip ne de saklanabilirdim. Ben ona gitmiyorsam o bana zaten gelecekti. Bundan kurtuluşum yoktu. Petra'nın intikamını alıyordu hepsi de. Almakta da haklıydılar. Onu yok etmiştim. Bir kez daha hayıflandım.

Geriye kalan sonsuz zaman diliminde kim olacaktı yanımda? Ben acıyla ilerlerken kim eşlik edecekti?

Petrasızlığı kim telafi edecekti?

“Korkma,” dedi kolumu sıvazlarken. “Ben hep yanında olacağım. Seni korumayı zamanla öğreneceğim.”

Annemle ablalarım çöp poşetlerine ölmüş yarasaları doldururken geri dönüp koridor boyunca ilerledim. Marlo arkamdan geldi. Koltuğa uzanıp arkamı döndüm. Başım yastıkların arasında gömülü gözlerimi sıkı sıkıya kapattım. Marlo üzerimi örttü ve omzuma küçük bir öpücük kondurarak odadan ayrılmadan bekledi.

Sonsuz bekleyişinin ilk adımını atıyordu oysaki. Keşke bilmiş olsaydı.

Keşke, beni hiç tanımamış olsaydı.

Yüzük

Bebek Samsa günün birinde insan Fegel'in odasına habersizce girmiş, yatağının altında usulca mevzilenmişti. Herkesten gizlenmenin, bir varlığın gölgesine çöreklenmenin ne demek olduğunu şimdiden bilmişti. Günler sonra gizlendiği yer ona yetmeyen bebek Samsa bambaşka bir yer keşfetmişti. Daha güvenilir bir yer.

İnsan Fegel'in zihni.

Bir yolunu bulup oluktan süzülerek zihninin derinliklerine inmiş, rahat bir nefes alarak asıl yuvasının burası olduğunu öğrenmişti. Artık burada yaşayacaktı bebek Samsa, burada büyüyecekti.

İnsan Fegel'in acılarına, bitmek tükenmek bilmeyen düşüncelerine saldıracaktı. Kemirmesi gereken devasa bir fikir, bir timsal vardı orada.

Sonsuza dek sığınacağı bir liman.

Edebiyat dersinin en şahane savunması bu olurdu belki de. Bileğimdeki sargıyla, avucumun içinde tuttuğum peçetelerin başka bir açıklaması da olamazdı zira. Bedenime yerleşmiş nezlenin sonsuza dek burada kalacağını habercisiydi bu tükenmek bilmeyen sümkürme.

“Nasıl gidiyor?”

Marlo'nun hâlâ umut var dercesine yüzüme bakması hâlâ umut var mı sorusunu getiriyordu aklıma. Bütün bir okulun odama doluşan yaraları konuşması da cabası.

“Unutacaklar mı?”

“Partiden sonra, evet. Kimsenin aklında kalmayacak.”

“Öyleyse şu parti zimbirtisini öne çekelim.”

“Nasıl istersen.”

Teneffüs ziliyle yanıma koşturan Viola'yı görür görmez Marlo ayağa kalkıp hızlı adımlarla sınıftan çıktı. Daha doğrusu kaçtı. Ona tahammül edemiyordu.

Oysa Viola farkında bile değildi.

“Tanrım, dünyanın çivisi çıkmış sanki. Hepsi de seni buluyor Feg.”

Yarım bir gülümsemeyle başımı salladım. Bunu atlatmam lazımdı ve elimdeki tek fırsatta şu partiydi.

“Parti için ablalarımın aldığı elbiseyi görmem lazım,” dedim abartılı bir sevinç belirtisi göstererek. O kadar gülünç bir haldeydim ki. Nasıl çıkacaktım bu işin içinden? Nasıl devam edecektim bütün bunları yaşamaya? Hem geçmişin hem de geleceğin içinde aynı anda kalmaya.

“Eminim o elbise sana çok yakışacaktır.”

İkimiz de başımızı sesin geldiği yöne çevirdik. Karsa tam arkamda oturuyordu.

Cevap vermeyip tekrar önüme döndüm. Marlo sınıf kapısına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Viola'ya daha fazla yaklaşamıyordu ve buraya gelemediği için de içi içini yiyordu.

“Doğrusu sabırsızlanıyorum.”

“Kes sesini,” dedim sessizce.

“Neden bana bir şans vermiyorsun Feg, hâlâ beni sevdiğini biliyorum.”

Başını bize doğru uzattı. Sırtımdan soğuk soğuk terler akıyordu. Marlo kapıda bir çocukla laflarken kulağının burada olduğunu biliyordum. Kendine hâkim görünmeye çalışıyordu, hatta bunu da oldukça iyi başarıyordu.

“Kendini kandırma,” diye atıldı Viola. “Onlar birbirini çok seviyor.”

“Lütfen Fegel. Birlikte zaman geçirelim. Sende göreceksin, her şey eskisi gibi olacak.”

Parmağım elimin içine kaydı.

“Lütfen, kabul et.”

Viola kaşlarını olumsuzca kaldırıp yanımdan kalktı. Marlo bize doğru yaklaştığında bile Karsa konuşmayı kesmiyordu.

Alaycı bir sırıtişla oturup her şeyi duyduğunu belli eden şeytani tebessümü Karsa'nın başının belada olduğunu anlatıyordu.

“Onu ciddiye almayacaksın değil mi?”

Hafifçe başını salladı.

“Asla!”

Rahatlamamış olsam da ona güvenmekten başka çarem olmadığını biliyordum.

Gün boyu bir türlü aklımı veremediğim derslerin ardından okul kapısında Marlo'yla annemi bekliyordum. Bizi eve o bırakacaktı.

Havanın soğuğu iliklerime işlerken atkımı iyice boynuma doladım. Beremi gözümün üzerine kadar indirmeme rağmen rüzgârın uğultusu kulaklarımı delip geçiyordu. Dişlerim takırdarken Marlo sabırsızlandı.

“Hadi Fegel, seni götürüyim.”

“Olmaz,” dedim. “Annemi beklemem lazım. Bizi göremeyince merak eder.”

“Ama gecikti. Baksana okulda kimse kalmadı.”

“Olsun,” dedim soğuktan konuşamaz hâle gelirken. “Bekleyeceğim.”

Kar iyiden iyiye çöktüğünde yolun başında annem belirdi.

İkimiz de arabaya bindik. Annem Marlo'yu eve bıraktığında “akşam yemekte görüşürüz,” dedi.

Hızla çevirdim başımı. Yemek mi demişti?

“Görüşürüz,” dedi Marlo anneme göz kırparak. Araba hareket eder etmez içimdeki canavarı bastırıp dudaklarımı kenetledim ve anneme delici bakışlarımı doğrulttum.

Küçük bir kız çocuğu gibi büktü boynunu. Susmalı mıydım? Ne Marlo ne de annem bundan bahsetmişti. Resmen arkamdan iş çevirmişlerdi. Bunu unutmuyacaktım ve hesabını sormam gereken tek kişi Marlo'ydu.

Evde hummalı bir telaş vardı. Karsa'nın ailesi gelirken bile böylesi olmamıştı. Benim dışımda gelişen çok tuhaf bir şey oluyordu.

Lelis'le Defi giyinmiş, takıp takıştırmış hatta saçlarını bile yaptırmışlardı. Annem de onlardan farklı sayılmazdı.

Pijamalarımın evin içinde şaşkın şaşkın dolaşırken oturma odasında babamla karşılaştım. Takım elbise giymişti, Tanrım, neler oluyordu?

Annemi panikle oradan oraya koştururken gördüğümde kimsenin beni fark etmediğini anlıyordum. Hepsi de ben yokmuşum gibi davranıyordu. Sahi, neler oluyordu?

Defi bir anda beni kolumdan çekip odaya doğru sürükledi. O uğursuz günden sonra odama girmeye korkuyordum. Yatağımın üzerine yaydığı elbiseleri tek tek havaya kaldırıp üzerime doğru tuttu Lelis.

“Ne yapıyorsunuz siz, biri bana ne olduğunu söyleyecek mi?”

Hiç oralı olmadılar. Defi üzerimdekileri çıkarmaya çalışıyordu.

“Aklını mı kaçırdın?” dedim öfkeyle. “Ne yapıyorsun?”

“Kapat çeneni de çıkar şunları.”

“Beni zorladığının farkında mısın?”

“Sana soracak değilim,” dedi insanüstü gücünü üzerimde zevkle kullanarak.

“Acele et,” dedi. “Geç kalacaksın.”

Lelis de ondan geri kalmıyordu. Korkutucu olmaya başlamıştı.

“Neye? Alt tarafı Marlo ve ailesi geliyor. Nedir bu telaş, hengâme?”

“Aptalsın Feg,” dedi Lelis. “Vazgeç şu aptallığından.”

“Bilmediğim neler dönüyor, söyleyecek misiniz?”

Tek kelime etmeden üzerime siyah, askılı ve hem sırt hem de göğüs dekoltesi olan mini bir elbise giydirdiler. İtiraz bile edememiştim.

Defi saçlarımı toplarken Lelis de bir yandan makyaj yapmaya çalışıyordu. Bileğimdeki kanlı sargıyı bir çırpıda söküp attılar.

Beş dakika gibi kısa bir sürede kendimi tanıyamayacak hâle gelmişim. Uzun uzun baktım kendime.

Siliniyordum. Siliyordum geçmiş. Unutuyordum anılarımı. Sahip olduğum mutluluklarımı. Ve Petra'yı.

Yanaklarım alev topuna dönmüştü onları karşıladığımda.

Annesi son derece şıktı. Kısa eteği, üzerindeki ceket, içine giydiği gömleği ve topuklu ayakkabılarıyla ablalarım meydan okuyordu. Babası da öyleydi. Bu aile insan olamazdı. Bir ailede herkesin kusursuz ve mükemmel olmasının akla sığar bir yönü yoktu. Onlardaki zıtlığı bulabilmiş değildim.

Vakit kaybetmeden yemek masasına oturduk. Kadın yanıma oturduğunda heyecandan titriyordum. Bu yemekten haberim yoktu ve benim dışımda burada olacakları herkes biliyordu. İşin tuhaf yanı benden gizlenmesiydi. Onaylamayacağım ne olacaktı?

Bileğime dokundu nazikçe. Kaşları çatıldı.

“Tanrı korumuş Fegel. Neyse ki iyileşmek üzere.”

Kızaran yüzümle başımı eğdim.

Yemek onların hoş sohbetleri içerisinde geçti. Heyecandan elim ayağım titriyor, birazdan olacaklar karşısında derin bir acı duyuyordum. Evet, hissettiğim buydu. Derin bir acı.

Dinmeyen neşeyi bölüp bıçak gibi kesen sessizliğe odaklandım.

Babası girdi görüş alanıma, gerçekten etkileyici bir adamdı. Marlo kadar sarışın değildi ama gözleri neredeyse aynıydı. Ve bu iki dünya dışı varlığın birleşiminden de ancak Marlo gibi bir şey olabilirdi. Buna ilk defa dikkat ediyordum. Çünkü onları daha önce böyle bir arada ve yakından görmemişim. Bu buluşma ilk defa oluyordu. Üstelik sıra dışı bir şekilde.

“Soğuşun bastırmasıyla yönlerini şaşırdılar ve talihli ev olarak da sizi buldular. Böyle olaylar yaşanır arada.”

Babasıydı bunları söyleyen.

Gülümsedim.

“Sanırım başka bir açıklaması yok.”

“Doğüstü bir sürü seçenek sunabilirim ama gerçekçi olursak oldukça doğal.”

“Güpegündüz mü?”

“Muhtemelen,” derken yüzüne etkileyici bir muziplik oturdu. Hepimizi güldürmeyi başarmıştı.

“Böyle bir olayın üstüne gelmeyi tercih etmezdik ama seni gerçekten merak ettik Fegel.”

“Teşekkür ederim, gördüğünüz gibi iyiyim.”

“O halde,” dedi babası. “Geliş amacımızı da bu güzel gecede herkesin bildiği üzere açıklayalım.”

“Herkesin bildiği?” dedim şaşkınca.

Yavaşça kalktılar masadan. Annem, babam, ablalarım da dahil herkes. Bir ben kaldım ürkek bakışlarla sandalyesinde oturan. Söyleyecek bir şeyleri vardı. Yapacak bir şeyleri.

Marlo sandalyemi çekip ayağa kalkmamı sağladı. Bacaklarım buna izin vermiyordu oysa. Titrek bir mumun ışığı gibi titriyordu.

Parmağımı elimin içinde bir pervane gibi çevirirken herkes bir araya toplandı.

“Bu gece hepimiz için çok özel bir gece,” dedi Marlo'nun annesi. “Bunca sıkıntının üzerini örtüp geçecek, her şeyi yoluna koyacak bir gece.”

“Neler oluyor?” diye fısıldadım çaresizce ablalarım bakarak. İkisi de bir heykel kadar hareketsizdi. Beni duymazlıktan geldiler. Sahi, ne yapıyorlardı?

Herkes birbirine bir şeyler işaret etti. Anlayamadığım bu süre zarfında Marlo'nun annesinin elinde bir kutu belirdi. Hazır ola geçtiler ve bütün dikkatler üzerimde kutu açıldı. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

İçinde yüzük vardı, hayır! Yüzük?

Bir adım geriye çekildim. Hayalet görmüşçesine fırladı gözlerim yerinden. Kalp atışlarım deliye döndüğünde dünyayı altıma almış onunla birlikte bende dönüyordum. Bulantım hat safhaya ulaşmıştı. Ağzıma kadar gelen kusmuk tadını bastırmaya çalıştım.

“Biliyorum,” dedi kadın. “Senin için büyük bir sürpriz oldu çünkü bunu senin dışında hepimiz biliyorduk ama,” deyip gülümsedi. “Bunun seni mutlu edeceğini düşündük. Bunca zorluğun, sıkıntının, üstesinden geldiğin ölümün bile...”

Gözleri dolmuştu konuşurken. Babama baktım. Hepsisi de anlamsız bir mutluluk içerisindeydi. Bu tamamen saçmalıktı. Bana sormadan kimse böyle bir şey yapamazdı. Tanrım, yapamazdı. Üstelik ben, ben daha on sekiz yaşındaydım. Ah, kimi kandırıyordum ki?

Annem babamın koluna girdi bu eşsiz gibi görünen manzarayı izlerken. Ben donup kaldım. Kurtulmak istiyordum buradan, bu andan kaçmak istiyordum. Nasıl yapardım? Geçmişe gitmeliydim hemen, Kulpa'ya dönmeliydim. Bir hayvan saldırmalıydı eve, bir şeyler olmalıydı. İçimden bütün gücümle haykırıyordum. Birileri buna engel olmalıydı. Durdurmalıydı bu sahneyi. Bunu bana, bize yapamazlardı. Biz? Ah, Petra. Neredeydin? Nasıl dayanıyordun bunca şeye? Görmüyor muydu gözün, duymuyor muydu kulağın, yanmıyor muydu kalbin? Neredeydin?

“Evrendeki her şeyin bir amacı vardır. Uyumsuz hiç kimse, tuhaf hiçbir şey yoktur, rastlantılar yoktur. Sadece anlamadığımız şeyler vardır.”

Marlo'nun babası, yıllar öncesinde oğlunun da andığı Marlo Morgan'a ait cümleleri büyülü sözcükler gibi fısıldarken hepimiz susmuş onu dinliyorduk. Gözlerimde biriken birer damla yaşla donup kalmıştım. Dışarıdaki kar kadar donmuştu kalbim. İnsanı yırtıp geçen o uğultulu soğuğa dönmüştü yüreğim. Ben, bir kez daha ölmüştüm.

“Şimdi her ne kadar burada olanları anlamamış gibi görünsen de Fegel, bütün bunlar kader.”

“Kader,” diye tekrarladı annem. Ona bakmadım, kendi ailemi yok saydım bu gece. Bir zamanlar ölmüş olan ailemi şimdi yaşıyor saysam ne faydası vardı. Ben gölgelere sığınmışım boş yere. Gölgelerden medet ummuştum. Şimdi kimin yazdığı bilinmez bir kaderi boş yere yaşıyordum. Heba ediyordum Petra'nın aşkını. Onunla olan her şeyin üstüne bir sünger çekiyordum. Yok ediyordum birer birer. Cehennemi yaşıyordum.

Ah, Giovanni. Sen haklıydın.

“Bizler, senin ailen olarak, bu mutlu birlikteliğin ilk adımını atmak istedik. Evet, sana söylemedik. Çünkü sürpriz olsun istedik.”

“Çok şaşırdı,” dedi annesi yüzümdeki şok ifadesini fark ederek.

Ablalarım ortamı yumuşatmak adına kocaman bir kahkaha patlattı.

“Fegel mutlu olunca hep bu ifade olur suratında.”

Şaka mı yapıyorlardı?

İkisi de iki koluma girip yanağımdan öptüler ve bir buz kalıbına dönen bedenimi eritmek adına savaştılar.

Kıpırdıyamıyordum.

Marlo keyiften dört köşeydi. Neden olmasındı ki? O olmayacaktı da ben mi olacaktım? Yalancıydı diğerleri gibi. Beni yine kandırmıştı. İstemediğim bir şeyi zorla yaptıracaktı ve buna ailemi de ortak etmişti.

Yüzükleri babama uzattı kadın, babam titrek elleriyle, yüzündeki derin gülümsemeyle çıkardı yüzükleri yerinden ve bize doğru yaklaştı.

“Sanırım,” deyip hafifçe öksürdü. “Bir konuşma yapmam lazım. Evet, şey. Kız babası olarak.”

Bütün dikkatimle onun gözlerine bakıyordum. Bakıyordum ki beni anlasın, ruhumun derinliklerine çökmüş acıyı yerinden kaldırsın.

Kaldırdı da. Kaldırıp yüzüme fırlattı.

“Fegel benim her şeyim. Üç kızım var, ama en değerlisi o.”

Ablalarımın gelen kıkırtılar.

“Bir ay sürdü.” Öksürdü sertçe.

“O derin uykudayken, onun için tek bir şey düşündüm. Ya kaybedersem, o zaman ne yaparım? Hayır, dedim kendi kendime. Kaybedemem onu. Fegel yaşayacak. Yaşayacak ve mutlu bir hayat sürecek. Evlenecek, çocukları olacak. Torunlarımı görecek.”

Herkes dolan gözlerle onu dinlerken, ben kaskatı bir şekilde babamın gözlerine bakıyordum.

“Ve onun adına bu mutlu günde,” duraksadı. Konuşmakta zorluk çekiyordu.

“Büyük bir aile olarak, evliliğe giden ilk adımda güzeller güzeli kızım için bu nişan yüzüğünü... Uzat elini tatlım.”

Hâlâ kıpırdamıyordum.

Marlo hafifçe dirseğine dokundu. Görkemiyle duruyordu yanımda. Dünyanın bütün güzelliklerine meydan okuyordu.

Babam elime uzandı ve Lelis'in yardımıyla yüzüğü parmağıma taktı. Tek taş bir pırlanta. Ancak onun ailesi tarafından alınabilecek bir yüzüktü bu. Maddi yönden paha biçilemezdi.

Yüzük Marlo'nun parmağına ne ara takıldı, ondan sonraki süreçte neler oldu hiç hatırlamıyordum. Beynim donmuştu, zihnim donmuştu. Bebek Samsa işini yapıyordu ve acılarımdan aldığı hazla, iştahla kemirmeye devam ediyordu.

Zaman onlar adına ilerlerken benim adıma durmuştu. Hiçbir yere gidemiyordum. Ne geçmişe ne de geleceğe, şimdiki zamanın kahredici gerçeğinde kilitlenip kalmıştım.

“Epey hareketli bir gündü.”

Bunu söyleyen Marlo'nun annesiydi. Bir anda kendimi onunla bir köşede baş başa bulmuştum.

“Evet,” dedim kekeleyerek.

“Ardı ardına oldukça üzücü şeyler yaşadın Fegel. Hepimiz çok endişelendik senin için. Ve bununla da bitmedi.”

Yüzümdeki hissiz ifadeyi çözmeye çalışıyordu.

“Neden bütün bunlar senin başına geliyor, inan bilmiyorum. Eminim herkes de bunu merak ediyordur. Ama yine de gücün karşısında hayretler içindeyim.”

“Nasıl yani?”

“Güçlüsün diyorum. Başına durmadan felaketler geliyor ve sen bütün bunlar karşısında sapasağlam duruyorsun.”

Gülerken bedenim de minik bir sarsıntı geçirdi. Dalga geçiyor olmalıydı.

“Gerçekten inanıyor musunuz buna?”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi. “Tabii ki inanıyorum, bu yüzden Marlo'yu bu kadar destekliyorum. Tam bir savaşçısın. Sanki Tanrı tarafından özenle seçilmişsin Fegel. Seni savaşman için yaratmış. Ve herkesi bırakmış seni izliyor. İnsanlık onun umurunda bile değil. Değer verdiği bir tek sen varsın.”

Zorlukla yutkundum.

“Biraz ileri gittim sanki.” Kıkırdadı masum bir gülümsemeyle. Sonra ciddileşti. Bakışlarına merhamet çöktü.

“Oğlumun hayatında böyle bir kız olduğu için ne kadar mutluyum anlatamam. Bir anne olarak, daha ne isteyebilirim ki?”

Gözlerim dolduğunda başımı öne eğdim. Savaştım evet, ama ağlamamak için. Bütün bir gecenin sonunda, parmağımdaki nişan yüzüğüyle gözyaşlarına boğulabilirdim. İçimdeki buzlar çözülüyor, beni kaçamadığım gerçeklerle yüzleştiriyordu.

“O seni çok seviyor.”

Yanaklarımın ateşle imtihanı.

“Bunu biliyorsun değil mi?”

Cevap veremediğim için yanıtım bir baş sallamaydı.

“Hem ben hem de babası bu ilişkiyi sonuna kadar destekledik.”

“Merak ediyorum,” dedim kendimi silkeleyip bunun sebebini gerçekten merak ederek.

“Neden? Yani ben yerinizde olsam daha farklı düşünürdüm.”

“Belki de anne olmadığın içindir Fegel. Annelik,” deyip duraksadı. Bakışları tavanda gezindi. Odanın içini duygusallık doldurmuştu.

“Annelik yeryüzünde eşi benzeri olmayan bir histir. Evlâdın için dünyayı çiğneyip geçmektir. Önüne çıkan her engeli aşip gitmektir. Onun mutluluğunu kendi mutluluğun bilmektir.”

Ellerimi ellerinin içine alıp sıkıca tuttu ve gözlerime baktı.

“Ben bir anneyim Fegel ve bir anne her zaman için çocuğunun mutlu olmasını ister. Marlo bizim tek çocuğumuz ve onun için kusursuz bir gelecek diliyoruz. Bu geleceğin içinde de senin olmanı istiyoruz. Hem de yürekten.”

Ne diyeceğimi gerçekten bilemiyordum. Tanrım, boğazıma düğümlemiş o yumrunun hareket etmesi o kadar güçlü ki. Neredeyse bayılmak üzereydim. Ben onların tek çocuklarını ellerinden almıştım. Almıştım ve acı dolu bir hayat yaşatmıştım. Şimdiyse bu gerçekten habersiz yeniden bir hayat yaşamaya çalışıyorlardı.

“Bu konuşma için hiç de uygun bir zaman değil biliyorum,” dedi buğulanan gözleriyle. Gülümsedi sonra.

“Ama ne yapayım, seni görünce dayanamadım.”

Babası hızlı adımlarla yaklaşıp sohbete katılmak istedi. Karısının gözlerini dolu dolu görünce onun sırtını sıvazladı ve gülümsedi.

“Bence bu gece hepimiz gülümsemeliyiz. Böyle bir an bir daha yaşanmayacak.”

“Yaşanmayacak,” diye fısıldadı kadın.

Öyle miydi gerçekten? Onlar bilmiyordu ama elbette öyle değildi. Şimdi, şu anda ilkini yaşadığımız gecenin bilmem kaç milyon kez tekrarını yaşayacaktık ve ben birine bile tahammül edemezken diğerleri için ne yapabilirdim?

Kocaman bir hiç.

Gurur duy Fegel kendinle. Onur duy yaptıklarınla. Varlığınla övün hadi. Petra'nın üstüne basa basa yaşa dünyada. Dünya göğü üzerinde ne varsa alkışlasın seni. Önünde eğilsin. Tebrik etsin.

Yaşadığım yıkımın tarifini yapamazdım. Kendi ailem yaşatmıştı bunu bana. Sen istemediğin sürece hiçbir şey olmayacak, diyen çocuk yapmıştı bunu bana. Daha ne diyebilirdim ki, nereye gidebilirdim? Kimin kapısını çalıp yardım isteyebilirdim? Kimsesizdim. Ne Paracelsus ne de Giovanni artık benimle değillerdi ve hiçbir zaman da benimle olmayacaklardı. Terk etmişlerdi Fegel'i. Yok bilmişlerdi. Petra'nın ardından silmişlerdi.

Onlar istemişti bunu, onlar planlamıştı. Ben hariç herkes oturup bunu etraflıca konuşup tasarlamıştı. Bana söz hakkı bile tanımamışlardı. Hiç biri. Marlo da dahil. Ve ben şimdi hem o hem de ailesi için üzölmeli miydim? Kimin için üzölmeliydim ben? Kendim için mi? Petra için mi? Marlo için mi? Bu terazide ağır basan acı kime aitti?

Bunca zamandır beklediğim parti bile, geçmiş olsun, ya da hoş geldin partisi değil de nişan töreninin halka açık versiyonuydu sadece. Hepsi gizlenmişti benden, üstelik bütün bunların beni son derece mutlu edeceği zannedilmişti. Ah, hayır! Ne de büyük yanılgıydı. Nasıl mutlu olurdum bunlara, nasıl sevinebilirdim?

Adım adım bekledim kendi sonumu. Üzerime gelecek her bir felaket için sabırsızlandım. Parmağımı yerinden söküp atmak istedim. Gece boyu herkesin neşeli suratına bakıp kendi yüzüme tükürmek istedim. Mutlu olamadım. Olamazdım.

En yorgun ırmak benim Dickie. Ve yavaş yavaş denize doğru gidiyorum.

Kalabalığın içinde barınan derin yalnızlığımla acımı sırtlanıp Petra'nın anısına sığındım. Başka türlü yapamazdım. Onunlayken hayalini kurduğum her şey sahici bir dilekle gerçekleşse de yapamazdım bunu.

“Kızdın mı bana?”

Mahcup bir şekilde kaşlarını indirmiş, sonsuz ömrünün en mutlu gününü rezil etmemem için merhametime sığınıyordu Marlo.

Yutkundum.

“Cevap ver Fegel. İhtiyacım var konuşmana. Bir şeyler söyle.”

Bir köşede koyu bir sohbete girmiş ailemle, onun ailesine baktım göz ucuyla. Ablalarım da bu sohbete katılmış, ardı ardına patlattıkları kahkahalarla geceye renk katıyorlardı. Bir tek bendim durgun sular kadar yorgun.

Marlo eğildi ve gözlerime kilitlendi.

“Yalvarırım konuş Fegel.”

Titreyen ellerimi sıkıca birbirine kenetledim. Yüzüğü izledim bana ait değilmişçesine. Usulca kaldırıp başımı, gözlerinde bekledim.

“Kaçınıcı yalan bu Marlo? Gözlerimi açtığım günden bu yana kaç kez kandırdın beni? Her defasında seni affetmenin eşiğinde bırakıyorsun beni. O eşikten ne zaman geçsem bir yalanla ortaya çıkıp yeni bir Marlo oluyorsun. Hiç tanımadığım, tamamıyla bir yabancı. Hadi, söyle bana? Söyle ki anlayayım bunca yalanı. Seni bağışlamamı, yanında durmamı, sana bir zamanlar duyduğum o güçlü, tutkulu aşk adına söyle!”

Gözleri doldu. Başımı kaldırdım mağrurca.

“Bundan sonra, bir beden olacak karşında Marlo. Ruhunu kaybettiğin, kendi ellerinle uzaklara gönderdiğin bir kız var artık. Sevdığın kızı kaybettin sen. Hoş, kazanmış mıydın

bilinmez ama Şimdi bütünüyle kaybettin onu. Bedenine istediğini yapmakta özgürsün. İstedığın yere sürükle onu. İstedığın şekilde kullan. Ama içine, derinliklerine bulaşma. Orada, bir başkasıyla yaşıyor olacak.”

Bir bahar esintisi doldu içime. Yüzümde dile getirdiklerimin huzuru vardı. Lelis'le Defi dönüp direkt gözlerimin içine baktılar. Hiç korkmadım, geri adım atmadım. Bundan sonrası için bir ölüden başkası olamazdım.

Mezar Tası

Yoğun kar yağışı nedeniyle okullar üç gün tatil ilan edilmişti. Şehrimiz köklü tarihi boyunca hiçbir zaman böyle bir şeyle karşılaşmamıştı ve bunu da doğanın bir felaketi olarak sayıyorlardı. Tükettiğimiz dünyanın bizden daha merhamet gösteren bir yanıtı.

İtfaiye aracı babamı evin önünden alırken annem bugün iş yerini açmamış, ablalarım da dahil olmak üzere hepimiz eve tıklılıp kalmıştık. Marlo dün gecenin ardından derin bir sessizliğe gömülerek ondan beklemediğim bir davranış sergilemişti. Her halükârda onu bir süre görmemek beni memnun edecekti.

Yatağımda dönüp dururken parmağımdan ışık hızıyla çıkardığım yüzüğü odamın uzak bir köşesine fırlatıp bir daha onu takmak zorunda olmadığım bir güne gözlerimi açmak istemişim ama, Tanrı her zamanki gibi beni kanatma yolunu seçmişti.

Cama çarpan bir cismin sesiyle irkildim. Hızla başımı kaldırıp pencereye baktım. Kocaman bir kan lekesi bekliyordum. Bir yarasanın cama yapışmış hâlini. Ama birisi kartopu fırlatmıştı. Doğrulup ürkek adımlarla pencereye yaklaştım ve etrafa bakındım. Kimse görünmüyordu.

Sabırsız adımlarla etrafa bakmayı sürdürsem de bu havada dışarıda birinin olma ihtimalini de pek düşünemiyordum. Sonra birden tam arkamda birinin varlığını hissettim.

“Lelis,” dedim arkamı dönmeden. “Şunu yapmayı keser misin? Bunu sadece bir kere yerim.”

Gölge suretindeki ablam günün şakasını yapmaya çalışırken bu sefer onun aptallığına yenilmeyecektim.

Kollarımı göğsümde birleştirip arkamı döndüm ve gözlerimi devirip “pekâlâ Defî,” dedim. “Sıra sendeydi değil mi? Beni korkutmayı başaramadın. Bitti mi? Hadi, normale dön.”

Karşımda bir gölge havalanıyordu. Hemen önümde, yerden bir metre kadar yüksekte, simsiyah bir duman. Gözlerimi dikmiş o karanlığın içini görmeye çalışıyordum. Gölgenin ardına ulaşmaya.

Duraksadım bir an için, yutkundum. Kollarımı indirip bir adım geriye çekildim. Gölge büyüdü. Onlar bunu yapamazdı.

“Hayır,” dedim sessizce. “Sen ablam değilsin. Sen, sen...”

Bulunduğum odanın hemen yanında, duvarların arkasında duruyordu herkes. Çoktan duymuş olmaları gerekliydi, peki neden gelmemişlerdi?

Kalp atışlarım hızlanırken ilk defa cesaretimi toplamak istedim. Yaptım da. Geriye attığım adımı ileriye götürdüm ve titreyen ellerimi gizleyerek parmağımı o şeyin içine doğru uzattım. Her adımında biraz daha büyüyor giderek odanın içini dolduruyordu. Kısa bir süre sonra karanlığın içine hapsolacaktım. Endişelerimi bir kenara bıraktım ve devam ettim.

“Giovanni, sen misin?” dedim. “Lütfen kim olduğunu göster.”

Ona dokunmaya ramak kala gözden kayboldu. Öylece, birdenbire. Hiçbir yere gitmeden, hiçbir yerden çıkmadan. İnanılmaz bir şekilde, kayboldu.

Bir sihir vardı karşımda. Bir büyü.

Tam da o sırada kapı açıldı ve ben parmağım kapıyı işaret eder bir şekilde öylece kalarak Defî'yle karşılaştım. Beni o halde görünce başını iki yana salladı ve kaşlarını çatı.

“Tanrım, giderek deliriyor.”

Odaya girip makyaj malzemelerinin olduğu çantayı aldı ve geri çıktı. Orada, öylece kaldım.

İki şeye şaşırmıştım. Birincisi ablalarım yan odada olmalarına rağmen beni duymamışlardı, ikincisi de gölge ilk defa karşıma dikilmişti.

Korkularımdan kurtulmaya karar vermiş bir şekilde nefesimi verdim. Beni kurtaracak bir şey vardı artık. Bir gölge. Ve ben bu gölgenin peşine düşecektim. Neye mâl olursa olsun, düşmeliydim. Burada olmasının bir nedeni vardı, bana gelmesinin bir nedeni.

Bütün bir günü büyük bir umutla geçmişe gitmek ya da Kulpa'da olmak adına geçirmiştim ama sıra dışı hiçbir şey gerçekleşmemişti. Ablalarımın -kendilerine göre- annemle birlikte eğlenceli sayılan kek pişirme uğraşlarını uzaktan izlemekle yetindim. Hiç kimse de gelip bana 'sen dün gece nişanlandın Feg, neden mutlu görünmüyorsun?' gibi bir soru yönlendirmiyordu. Annem bile oralı değildi. Sahi, gerçekten o benim annem miydi? Hassas, duygularımı önemseyen, benim üzülmemem için elinden geleni yapan... Şimdiyse karşımda bambaşka bir insan vardı. Panik, heyecanlı, vurdumduymaz.

Ve hepsinden önemlisi, gölgeyi görüp görmediğimi bile sormamalarıydı. Beni başlarından atmak için bu kadar da sabırsızlar mıydı? Tanrım, kendimi burada kapana kısılmış gibi hissediyorum. Petra'yla yaşamak sonsuz bir özgürlüktü. Beni kaçırıp bir dağ başına hapsettiği halde kendimi dünyanın en özgür insanı saymıştım. Yapabileceklerim sınırlı olsa da sınırsızmış meğerse. Şimdiyse ablalarımın ve Marlo'nun gölge olmasının hiçbir değeri yoktu. Dışarıda yağan kar yüzünden ulaşım kapanmış, bizzat doğal yollarla eve hapsolmuştum.

Birkaç saatlik uykunun ardından gözlerimi yeniden aynı gerçekliğe açtım. Tahammül edemeyeceğim bir acının içindeydim. Uyuyor, uyanıyor, kabullenmediğim bu hayata devam ediyordum. Kafka'nın kepaze yaşamına.⁶

⁶ Franz Kafka'ya ait: 'Uyudum, uyandım, uyudum, uyandım; kepaze bir yaşam.' sözüne atıf.

Annemin hazırladığı yemekten iştahsız çatallar alarak içmek zorunda olduğum ilaçlara yöneldim. Gittikçe büyüyordu kutular, azalmak yerine artıyordu ve ben hastalıktan kırılıp dökülüyordum.

Bir süre gezindim evin içinde. Onlar benim önümüzdeki günlerde gerçekleşecek olağanüstü partimin hazırlıklarını konuşadursun -ki bunu da büyük bir şevkle yapıyorlardı- ben koltuğun bir köşesine kıvrılıp televizyona odaklanmışım. Onları duymamaya her ne kadar gayret etsem de bu pek mümkün görünmüyordu. Sonunda anlamsız lakırdılarına daha fazla dayanamayıp hızla yerimden doğruldum. Hızım başımı döndürse de anında toparlanıp koşar adımlarla odama döndüm. Kapıyı açıp ittiğimde donakaldım. Bir meydan vardı karşımda. Kocaman bir köy.

Kaldığım yerle gördüğüm yer arasında sıkışıp kalırken bir an önce hareket etmem gerektiğini anlamışım. Birdenbire rüzgârıyla beni sallayarak koşan bir çocuk geçti yanımdan. Bu oydu. Petra.

Toprak zemine adımımı attığımda insanlarla dolu bir meydanın ortasında bir başıma kalakalmışım. Bir an için beni göreceklərini düşünüp ürksem de kimsenin beni görmediğini anlayarak rahat bir nefes aldım.

Bir pazar kurulmuştu meydana. İnsanlar oldukça yoksul, yalın ayak ya da eski çarıkla dolaşıyorlardı. Çocuklar da pek farklı görünmüyordu.

Titrek adımlarla ilerledim yolda. Sonra onları gördüm. Petra'yla annesi. Hemen birkaç adım ötemdeydiler. Kargaşaya, kalabalığa ve seslere aldırmadan adımlarımı hızlandırdım ve onlara ulaştım. Hemen arkalarındaydım.

“Babam ne zaman dönecek?”

“Elma alalım ister misin?”

“Sana babamı sordum!” dedi sertçe. Yüzünü göremiyordum ama ses tonundaki tehditkâr hava fazlasıyla belirgindi. Küçük bir çocuk olsa dahi, Petra hep böyleymiş dedirtti.

Bir satıcının önünde durdular. Annesi elmaları seçerken hemen Petra'nın yanına dikildim ve dikkatle onun yüzüne baktım. Bu gerçekten inanılmazdı. Onun yanıdaydım. Tanrım, kalp atışlarım neredeyse dışarıdan duyulacaktı.

Yumruk yaptığı elini diğer eliyle ovuşturuyordu. Annesi elmaları yanındaki sepete doldurup Petra'nın eline verdi.

“Neden cevap vermiyorsun, gelmeyecek değil mi?”

“Gelecek,” dedi kadın sakinliğini koruyarak.

“Bilmiyorsun anne, ne zaman geleceğini bilmiyorsun, sanırım o aklını kaçırdı.”

Kadının adımları yavaşladı ve “hayır,” dedi oğlunun önünde eğilip onu omuzlarından kavrayarak.

“Baban delirmedi, dönecek yakında, sen de göreceksin.”

“Fegel.”

Başımı çevirdiğim an yeniden çıkmıştım. Kahretsin, Marlo hemen arkamdaydı ve ben sıkı sıkıya kapının kolundan tutuyordum.

“Yine mi oradaydın?”

Başımı hayır anlamında salladım.

Öfkeyle çattı kaşlarını ve kolumdan tutup beni hırpalarcasına içeriye soktu. Kapıyı kapatıp üzerime doğru yürüdüğünde istemsiz geriledi adımlarım.

“Söyle, neredeydin?”

“Seni ilgilendirmez Marlo.”

“Beni ilgilendirir. Gizlediğin şeyi söyle.”

“Asla!” dedim ondan korkmadığımı düşünmesini sağlayarak. Hâlbuki tam tersiydi. Korkudan ölüyordum.

Geriye dönüp dolabıma doğru yürüdü, kabanımı çıkarıp zorla üzerime giydirdi, ayaklarım yere bastığında karşımda Verhin vardı.

Kollarını göğsüne dolamış, o bilgin, bilge bakışlarla beni süzüyordu.

“Söyle bakalım Fegel, neler oluyor?”

“Kimseyi ilgilendirmez.”

Uğra elindeki bastonla odaya girdiğinde yüzünde sinir bozucu bir gülümseme vardı.

“Tebrikler çocuklar, nişanlanmışsınız. Bakıyorum bu sizin dışınızda kimseyi ilgilendirmiyor. Aksi takdirde Giovanni soluğu burada almıştı.”

“Komik değilsin Uğra,” dedi Marlo. “Buraya tebriğini ya da alayını dinlemeye gelmedim.”

“Doğru söylüyorsun,” dedim Uğra'ya. “Giovanni çoktan gelmiş olurdu. Eğer yeterince sevseydi Hypatia'yı da beklerdim. Sanırım Petra'yı sevdikleri kadar sevmediler beni.”

Marlo'nun korkunç bakışları odayı turlarken rahat bir nefes aldım. Onu sinirlendirmek, özellikle kâhinlerin yanında, hoşuma gitmişti. Daha doğrusu cesaret vermişti bana.

“Petra'nın çocukluk yıllarına gidiyorum,” dedim Verhin'e bakarak. “Onu görüyorum. Annesini, evini, yaşadığı yeri.”

Büyülenmişçesine araladı gözlerini. Uğra'yı yanıma çekti bu cümleler. İkisi de karşıma dikilip hayranlıkla baktı.

“Geçmişe mi gidiyorsun, o sana gelmeden? Üstelik Petra'nın çocukluğuna.”

“Evet,” dedim bundan gurur duyarcasına.

Verhin elini ağzına götürdü ve gözleri dolarak Uğra'ya döndü.

“Neler olduğunun farkında mısın?” dedi.

Uğra bastonundan destek alarak başını salladı.

Marlo öne atıldı hemen.

“Neler oluyor?”

“Lütfen söyle Verhin, bunu sağlayan şey ne? Kim yapıyor bunu?”

“Tanrı,” dedi Verhin bir an bile duraksamadan. “Sana onu anlatıyor, anlatmayı bırak, kendi gözlerinle görmeni istiyor.”

Titreyen dizlerimle bir adım öne çıktım.

“Neden yapıyor bunu?”

Verhin gülümsemeye devam etti, oysa Marlo'nun eprimiş ifadesi beni ondan binlerce adım geriye götürmüştü.

“Tanrı acını görüyor Fegel. Sana onun hayatını sunuyor.”

Cebinden çıkardığı ters ağaç figürlü kartı bana uzattı. Bunu hatırlamıştım.

Aşağısı yukarıya, yukarısı aşağıya benzer.

“Belli ki yukarıda da durumlar farklı değil.”

Bu ne demek dercesine bakıyordum suratlarına. İyimser ifadeleri beni kıvrandırıyor.

“Şu bir gerçek Fegel, Petra öldü. Yani onun geri dönmesi gibi bir ihtimal asla yok ve bu yüzden bunun hüznü sadece senin ve onun ailesinin hüznü değil. Bu hüznün Tanrı'nın da hüznü. Bu hüznün doğanın, onu öz evladı gibi bağrına basan tabiatın da hüznü. Bu hüznün yukarıda da aşağıda da kim varsa hepsinin hüznü. Bir yansıma, bir karşılık, bir tamamlama.”

Marlo sabırsız adımlarla odanın içinde dolaştı. Tek kelime etmeden onları dinliyordu.

“Onu gör Fegel, Petra'nın çocukluğunu, gençliğini, ailesini, yaşamını gör. Onun acısını gör. Nelerden geçtiğini, neler geçirdiğini... İnsan Petrarca'yı şu durumda görebilecek tek kişisin. Tanrı'ya şükret. Bu imkân bir tek sana verildi.”

Başımı usulca çevirip Marlo'ya baktım.

“Buna izin vermeyecek,” dedim Verhin'e. “Onun adına ne varsa buna izin vermeyecek.”

Marlo'nun yüzü hissizdi. Verhin yönünü ona çevirdiğinde neler olup biteceğini merakla bekliyordum.

“Bak Marlo, bunu onunla bir savaş olarak görme çünkü o artık öldü. Bir daha karşına çıkmayacak. Bu tekerin içinde yuvarlanıp gideceksiniz ve bu Petra'sız gerçekleşecek. Şimdi, bundan sonrası için sakın olmaya çalış. Fegel'in gideceği, sığınacağı bir yeri yok. O artık seninle. Bırak saçmalamayı, bırak bu anlamsız kıskançlığı. Onu zorlayarak hiçbir yere varamazsın. Aksine, sevgini kanıtlaman lazım. Bu da ona destek olarak, yardım ederek gerçekleşebilir.”

Marlo yutkundu. Tüylerim diken diken olmuştu. Bütün bir cümlelerin içinde beni yuvarlayıp sıkıştırırsa Petra'nın artık olmadığı gerçeği idi. O artık yoktu.

Gözlerim dolu dolu gezindim odanın içinde. Verhin Marlo'ya akıl verirken bunların hiçbirini umurumda değil demek istedim. Hepinizin canı cehenneme. Ama diyemiyordum. Petra'nın çocukluğu vardı karşımda, onun gençliği, onun hayatı. İnsan Petra'ya da ihtiyacım vardı. Adım adım onu bulmaya, keşfetmeye.

“Haklısın,” dedi Marlo. “Bunları düşünememiştim. Yol gösterdiğin için teşekkür ederim Verhin.”

Bu kadar ılımlı mı karşılayacaktı Marlo? İzin mi verecekti; içimde, kalbimde onunla yaşamaya?

Bana bakıp “gidelim mi?” dedi.

Başımı sallayıp minnet dolu bir ifadeyle “gidelim,” dedim. Ayaklarım yeniden yere bastığında kendimi onların evinin önünde bulmuştum.

Şaşkınlıkla başımı çevirdim. Kar tipiye dönmüş neredeyse göz gözü görmüyordu.

“Delirdin mi, ne yapıyoruz burada?”

“Kusura bakma, zorlamasam gelmeyeceksin ve bu da bizimkileri üzecek.”

Tam şiddetle karşı çıkıyordum ki kapı açıldı. Annesi bizi sevecen bir ifadeyle karşıladı.

“Nerede kaldınız, biz de sizi bekliyorduk.”

Kılığım ne böyle bir eve, ne de böyle insanlara hiç uygun değildi.

Marlo'ya bakıp cevap beklercesine yüzümü buruşturdum.

“Neden söylemedin?”

“Annen izin vermişti.”

“Ama ben bilmiyordum.”

Gülümseyip beni devasa salonlarına doğru sürükledi.

Gözüm duvardan duvara, tavandan tavana uzanan olduğum yerden bakılınca uçsuz bucaksızmış gibi görünen kitaplıkta

kilitlenip kalmıştı. Tanrım, burada yaşayabilirdim sonsuza kadar. Bu kitapların içinde yemeden içmeden soluksuz kalabilirdim.

Yanımda beliren Marlo'nun babası afallamış ifademe tebessümle baktı.

Siyah bir kazak, siyah pantolon ve parıldayan ayakkabılarıyla onun yanında külkedisi gibi duruyordum.

“Yemek hazır olana kadar bakabilirsin.”

“Sahi mi?” dedim sevinçle. “Çok isterim, teşekkür ederim.”

Kabanımı koltuğa bırakıp kalp atışlarımla birlikte rüya sayılabilecek kitaplığa yaklaştım.

Karşıma ilk olarak hukuk kitapları çıktı, parmaklarım kitapları gezerek ilerledim, sonraki kısım psikoloji üzerineydi, sonraki sosyoloji ve ardından felsefe. Bilim kitapları da azımsanmayacak kadar çoktu. Hawking, Dawkins, Sagan. Ansiklopediler de cabası. Halk kütüphanesinde bile bu kadar kitap olduğunu sanmıyordum. Büyülenmişim gördüklerim karşısında.

Marlo yanımda belirdi birden. Onu yok saymaya çalışarak ilerledim. Borges'in kitapları çarptı gözüme. Gülümsedim.

Kitapların çoğu eski ve tarihiydi. Yeni kitaplar olsa bile, geneli ciltli ve kaplıydı. Bu daha çok hoşuma gitti.

“Ailem eski olan her şeyi sever. Bu koleksiyon için çok uğraştılar. Dünyanın birçok yerinden insanlarla görüşüp bu kitaplar için sıkı bir pazarlık yaptılar.”

“Burada bir servet yatıyor,” dedim.

Başını salladı.

Bir an için Francesco Petrarca ismine kilitlendim. Marlo benden önce çekti kitabı yerinden ve eliyle koymuş gibi sayfayı açıp gözlerini bana dikti.

"Kadın tutarsızdır doğası gereği. İyi bilirim, bu nedenle, kısa sürer bir kadının yüreğindeki aşk ateşi."

Bu trajik satırlar beni hangisiyle itham ediyordu. Marlo'ya duyduklarımın mı, yoksa Petra'ya olan, bir türlü itiraf edemediğim, daha doğrusu etmekte geciktiğim duygularla mı?

Gözüm parmağıma kaydı. Yüzük yerinde yoktu. Onu hissimle çıkarıp odanın bir köşesine fırlattığımı hatırladım.

“Buna mı bakıyorsun yoksa?”

Yüzük Marlo'nın parmağının ucunda onu almamı bekliyordu. Panikle atıldım yüzüğe. Ailesi bunu hak etmiyordu ve ben onlara karşı saygısız olamazdım.

Yüzüğü sıradan bir şeymiş gibi parmağıma geçirip kitabı onun elinden aldım.

“Verhin haklı,” dedi sakince. “Burada sadece ikimiz varız ve ben bir hayaletle savaşıyorum, kendimle savaşıyorum, hiç olmayacak bir şekilde seninle savaşıyorum. Ne olur beni affet. Anlam veremediğim davranışlarım, sözlerim için beni bağışla. Seni üzmeyi asla istemem Fegel, biliyorsun.”

Başımı salladım.

“Alışmaya çalışıyorsun ve ben bu konuda sana hiç yardımcı olmuyorum. Aksine, seni zorluyor, tehdit ediyorum.”

“Bunu anlaman güzel.”

“Beni affettin mi?”

Yüzüğü ona gösterip, “bu temsili bir şey,” dedim. “Benim için hiçbir anlamı olmayacak. Paracelsus'un evinde taktığın o yüzüğün bile bir anlamı vardı Marlo, ama bunun asla!”

“Haklısın,” dedi. “Seni zorladım. Hiç haberin yoktu üstelik.”

“Ve buna devam edeceksiniz. Hepiniz. Toplu bir nişan töreni ve ardından da düğün. Böyle mi devam edecek?”

Başını hayır anlamında salladı.

“Bir düğün de olsa, şu yüzükten farkı olmayacak. Sen hazır olana kadar hiçbir şey gerçek anlamda gerçekleşmeyecek.”

“Söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum,” dedi. “Tüm kalbimle.”

Rahat bir nefes alıp elimdeki kitaba yeniden baktım. Yine de ona güvenmeyecektim. Nasıl güvenirdim?

“En sevdiğim, bunu da almak ister misin?”

Gözlerim yerinden çıkmak üzereydi. Çünkü Marlo'nun annesinin elinde *İklimler* duruyordu. Ağlayabilirdim.

“Okudun mu?”

Başımı salladım sessizce. Bakışlarımı anlamış olmalıydı.

“Philippe'i öldürmek istedim ben, ya sen?”

Gülümsemem bütün yüzüme yayıldığında kadına sarılmak için içimdeki bu güçlü dürtüyü bastırdım.

“Ben de Odile'i.”

“*En yorgun ırmak benim Dickie. Ve yavaş yavaş denize doğru gidiyorum.* Aklıma kazınan satırlar bunlardı. Ya sizinki?” dedim bundan zevk almaya çalışarak.

“*Sana bakmadan beş dakika durabilecek miyim bakalım?*”

“*Hiçbir zaman otuz saniyeden fazla dayanamadım.*” diye yanıt verdim.

“Bunca zaman İklimler'i böylesine hisseden biriyle karşılaşmamıştım,” dedi annesi yüzündeki olağanüstü ifadeyle.

“Tanrım, mutluluktan ölebilirim.”

Hafifçe eğdim başımı.

“Bunu devam ettirelim lütfen.”

“Memnuniyetle,” dedim.

“Oo...” dedi babası. “Bensiz mi yapıyorsunuz? Elindeki,” deyip bekledi. “Petrarca mı?”

Bu ismi duyunca Marlo'yla birbirimize baktık.

“Giacomo Leopardi'yi tercih ederim,” diyerek raftan bir kitap çekti ve bütün yakışıklılığıyla dizeleri önümüze serdi.

“Sabah olmuştu ve penceremin kepenkleri arasından

Gönderiyordu ilk ışıklarını güneş

Kör karanlık odama;

Uykum daha hafiflemişken

Ve daha da tatlılıkla gözlerimi gölgelerken,

Beliriverdi yanı başımda ve baktı yüzüme o kadının hayali.

*Bana aşkı ilk öğretilip, gözyaşlarına boğup giden.
Ölü gibi gelmedi bana, ama hüznünlüydü.
Ve yüzündeki ifade mutsuz insanlarınki gibiydi.
Elini uzattı başıma ve bir iç çekişle sordu.
Yaşıyorsun ama anılarımız da yaşıyor mu hâlâ?
Nereden, nasıl geliyorsun ey sevgili güzellik, diye sordum ona.
Bilir misin ne çok acı verdin.
Ve veriyorsun hâlâ bana?"⁷*

Kitabı bana uzattı.

"Sende kalabilir, burada bu satırları anlayacak ruhta biri yaşamıyor."

Hep birlikte kıkırdadık. Kadın hakareti duymazdan gelmişti.

Yaşıyorsun ama anılarımızda yaşıyor mu hâlâ?

Satırlar karşısında sarsıldığımı belli etmemeye çalışıp teşekkür ettim.

"Sık sık ziyaretinize gelebilirim. Özellikle de bu eşsiz kitaplığınız için."

"Bizim için değil yani?"

"Elbette sizin için de," dedim yanaklarım kızarak.

O sırada önümüzde bir kadın belirdi. Üzerinde bir önlük vardı. Bir yardımcıları olduğunu yeni görüyordum.

Altmışlı yaşlarında, kır saçlı, kısa boylu ve oldukça sevimli görünen bu kadın 'hoş geldiniz' diyerek karşıladı beni.

"Tilda. Kendisi bizim yardımcımızdır. Marlo'nun da dadısı diyebiliriz."

"Marlo'nun dadısı?" dedim sessizce. Bilmiyordum.

Bana hiç bahsetmemişti.

"Sonunda sizinle tanıştık," dedi Tilda. Elini uzattı ve hafifçe sıktı. Yumuşacıktı elleri. Hoşlanmıştım ondan.

"Tilda'nın başını etini yerdim Fegel diye diye, belki bir gün anlatır sana."

Kadın utangaçça eğdi başını.

⁷ Giacomo Leopardi, Düş Şiiri.

“Hiç tavsiye etmem,” dedi. “İnsanı bıktırmakta üstüne yoktur.”

“Tahmin edebilirim,” dedim onu onaylarcasına.

Hepimiz masaya geçtik. Tilda hizmet etti. Yaşına rağmen oldukça dinç görünüyordu. Kısa süren sessizliği çatal bıçak seslerinin ardından babası böldü.

“Kitaplarla aranın iyi olmasına çok sevindim doğrusu. Bu zamanda gençler böyle şeylere pek ilgi duymuyor.”

“Ben okurum,” dedim kekelememe engel olarak. Bu adam karşısında her zaman heyecanlanacak mıydım?

“O halde, önümüzde upuzun bir zaman olacak.” Eliyle kitaplığı işaret etti.

“Seninle seve seve paylaşabiliriz. Zaten bizden sonra size kalacak. Sizden de çocuklarınıza.”

Çatal elimden düşüp üzerindeki et parçasıyla halının üzerine yapıştı.

“Ah,” dedim. “Sakarlığım tuttu.”

“Hiç önemli değil,” dediler aynı anda. “Sorun değil.”

Tilda hemen ortalığı temizledi. Bakışlarım Marlo'ya kaydığında onu memnuniyet dolu bir gülümsemeyle sırtırken gördüm. Neden olmasındı ki, babası ona yakışan bir cümle kurmuştu. Çocuklarımız! Tanrım, acıyla buruşturdum yüzümü. Giovanni'nin evinde konuştuklarımız geldi aklıma. Utanç duydum. Bütün bunları Petra'ya rağmen yapmışım. Şimdiyse, onu hak ettiğimi iddia ediyordum. Hâlbuki etmemiştim. Nasıl ederdim?

Yemek faslı bitince kitaplık manzaralı koltuklarımıza geçip kahvelerimizi yudumladık. Aldığım kitapları sıkı sıkıya kucağıma koydum. Her an kaçacaklarmış gibi müdahale ettim.

"Öldüğün vakit harikulâde bir hava vardı.

Mezarlık o kadar güzeldi ki,

Hiç kimse mahzun olamadı."

“Buna ne dersin?” dedi Marlo. “Philippe Soupault’un Theodore Fraenkel için yazdığı mezar taşı şiiri. Mezar taşı yazılarını çok severim üstelik.”

Dudağımı büzdüm şaşırmışçasına.

“Mezar taşlarıyla ilgilendiğini bilmiyordum.”

“Senin bilmediğin bir Marlo var burada.”

Annesiyle babasının yanında mahcup olmaktan sıkılmışım artık. Onların yanında böyle şeyler konuşması sinirlerimi bozuyordu. Bunu anladılar ve müsaade isteyerek uzaklaştılar.

“Tebrik ederim,” dedim. “Her seferinde yaptığın bu.”

“Ne yaptım ki?”

“Ailelerimizin yanında böyle şeyler konuşmamalıyız.”

“Ben kötü bir şey söylemedim. Beni tanımadığını söyledim.”

“Seni yeterince tanıyorum ve fazlasına da ihtiyacım yok.”

Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü. Tilda odaya girip fincanları aldı ve başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu.

“Hayır,” dedim. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

“Rica ederim,” dedi nazikçe. Sonra da odadan çıktı.

“Eve gidebilir miyiz?” Öfkeliydim.

“Hemen mi?”

“Mümkünse hemen!”

“Peki,” dedi. “Seni üzmeyeceğim.”

Bunun için geç kalmıştı.

Beni eve bıraktığında gitmeden önce durdurdu. Yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı.

“Mezar taşınızda ne yazıyordu bilmek ister misin?”

Güçlkle yutkundum. Mezar taşımızda yazan mı?

“Bilmek istersin,” diye düşündüm.

Gerildim karşısında dururken. İstemsizce çatıldı kaşlarım. Neden yapıyordu bunu? Durduk yerde. Onu unutturmak için elinden geleni yaparken üstelik. Çözemiordum onu.

“İsterim,” dedim gözlerim dolarken. Doğruydı bu. Petra'ya gitmek istiyordum, karış karış onu gezmek. Onunla yaşadığım

o kocaman zaman dilimi bile az gelmiş oysa, ben onu hiç tanımamışım. Şimdiyse bilmeliydim. Ona ve bize ait olan her şeyi bilmeliydim.

Güçlenircesine dikti omuzlarını. Kar yeniden hızlandı.

“Hiçbir şey olmayan bir şey,

Hiçbir şey olmayan bir şeye âşık olmuş.

Hiç var olmamış hiç var olmamışın yolunu kesmiştir.

Hepsi hayal, ya gerçek?⁸”

“Hepsi hayal,” dedim fısıltıyla. “Ya gerçek?”

“Gerçek olan Fegel,” dedi bir adım öne çıkıp üzerime doğru eğilerek. “Gerçek olan sadece biziz.”

Beyaz örtüyle serilmiş zeminin içinde bir karanlığa sarılıp gözden kaybolduğunda bile kıpırdıyamadım yerimden. Öylece donup kaldım.

⁸ Rûmî (1207-1273)

Beklemeyen

Araba kullanmayı öğrenmelisin.”
Bunu söyleyen Marlo'ydu.

Annem ve ablalarımınla birlikte oldukça gösterişli bir şekilde hazırlanmış masada kahvaltı yapıyorduk. Çoğunu da Marlo hazırlamıştı ablalarımınla birlikte. Ben elimi bile sürmemiştim. Hepsisi de her zamanki gibi fazlasıyla neşeliydi. Özellikle de annem. Marlo'ya bakarken gözlerinin içi parlıyordu.

Zavallı ben, bundan kurtulamayacaktım.

“Bence de zamanı geldi,” dedi annem. “Neden bugün bir deneme yapmıyorsunuz?”

Hiç orali değildim. Başımı bile kaldırmadan yemeyi sürdürürken bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. İsteyerek çorabımın tekini farklı giymiş, pijamamın paçasını da yırtmışım. Üzerimdeki hırka kirden kokuyordu.

“Sana söylüyorum tatlım, hem şu halinden de kurtul artık. Marlo neden onunla konuşmuyorsun?”

“Ben mi?” dedi neşeyle. “Bu halini daha çok seviyorum.”

Midemin bulandığını hissederek yemeyi kestim. Başımı kaldırıp hissizce gözlerine baktım.

“Araba fikri çok iyiydi bence,” dedi Marlo. “Kahvaltının ardından bunu denemeliyiz.”

“Annemin arabasıyla mı?”

“Evet, istersen babamın arabasıyla da olur.”

“Hayır hayır,” dedim bundan bir eğlence çıkarmaya çalışarak. “Annemin arabası olsun.”

Bundan mutlu olacağımı düşünmüş olmalı ki annem hemen arabasının anahtarlarını getirip bana uzattı.

“Bundan emin misin?” dedim. “Daha önce hiç kullanmadım.”

“Senden değerli değil ya.”

Şaşkınca baktım anneme.

“Teşekkür ederim.”

Kahvaltının ardından üzerimdeki zırvalarla çıktım dışarıya. Ayakkabımın iplerini kenarlara sokuşturdum. Saçlarımın her bir teli ayrı bir yerde dalgalanıyordu. Evsizlere benziyordum ya da potansiyel bir Kinik.

Arabanın koltuğuna geçtim heyecanlanarak. Bunu yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Marlo hemen yan koltuğa oturdu.

“Emniyet kemerini bağla.”

“Doğru,” dedim. “Beni korumak için bu kemere ihtiyacın var.”

Cevap vermedi.

“Aynalarını kontrol et sonra. Koltuğunu ayarla.”

Dediklerini tek tek yaptım.

“Anahtarı çevir şimdi.”

İlk denemede başarısız oldum.

“Bir kez daha. Anahtarı çevir ve hafifçe gaza bas.”

Gaz sondaki, gaz sondaki. Hadi Feg, bunu hatırlayabilirsin.

Bir başarısız deneme daha.

“Tamam, senden kaynaklı değil. Hava soğuk. Araba hazır değil.”

Hayal kırıklığı yerleşiyordu yüzüne.

Beşinci deneme. Araba çalışmıştı. Korkunç bir kahkaha patlattım ve bu bile beni korkutmaya yetmişti.

Ellerimin titrediğini hissediyordum çünkü bunu ilk defa yapıyordum. Daha önce denemek hiç aklıma gelmemişti.

“Devam et,” dedi sessizce. “Mancınıktan daha keyifli olacak.”

Kaşlarımı çattım bir an için.

Neden yapıyordu bunu? Benim yapmam gerekirken. Petra'yla yaralıyordu beni. Mutlu mu oluyordu bundan? Ne de olsa artık dönmeyecek, istediğin kadar acı çek, artık benimlesin. Bak, ben de kabullendim, şimdi ne halt yiyeceksin? Marlo'nun davranışlarının sözselsel hâli.

“Şimdi sol ayağını yavaşça çek debriyajın üzerinden, ardından hafifçe gaza dokun.”

Beceriksizliğim sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Marlo belli belirsiz gülüyordu.

“Ne?” dedim sesimi yükselterek. “Ne var?”

“Hiç,” dedi ellerini havaya kaldırarak.

Tekrar denedim. Tek adım ilerleyememiştim. Araba sarsılmaktan başka bir şey yapmıyordu. Annem bir an için kapıya çıktı, gülmesine engel olabilmek adına eliyle ağzını kapattı. Vücut ısım gittikçe yükseliyordu. Saçlarımı karıştırıp derin bir nefes aldım. Hemen yanımdan iki havalı kız geçti. Alaycı bir bakışla sırtıtmışlardı bize bakarken. Tanrım, gittikçe rezil oluyordum.

“Tamam,” dedim arabanın kapısına yönelip. “Vazgeçtim.”

Kolumdan tutup beni durdurdu.

“Şimdi sakın ol ve bir kez daha dene. Emin ol yapacaksın.”

“Hayır,” dedim başımı hızlıca sallayıp. “Yapmak istemiyorum.”

Dışarı çıkıp hantal adımlarla eve doğru yürüdüm. Pes etmişim. Yapamıyordum işte yapamayacaktım da.

Arkamdan geldi ve anlamadığım bir şeyler söyledi. Onu dinlemedim bile. Odama girip yatağıma uzandım. Kartlar hemen komodinin üzerinde duruyordu, en üstte de Giovanni'nin notu. Gözlerimi devirip içimden yüze kadar saydım. Fegels'in Sırça Fanus'u⁹ da buydu. Sonsuz bir döngünün emekleme aşaması.

⁹ Sylvia Plath'in Sırça Fanus kitabına gönderme.

Birkaç kez döndüm yatakta. Dışarıdan sesleri geldi ama hiçbirinin yüzünü görmek istemiyordum. Bir hazine gibi sakladığım düğmeyi yerinden çıkarıp, avuçlarımın içinde sıkıca tuttum. İlk günkü gibiydi kokusu. Gözyaşlarıma engel olamadım. Sonra düşündüm. Kalemim de onda mıydı? Bir sonraki gidişim için ne yapabilirdim? O an zihnimi tırmalayan bir parça zekâ kırıntısıyla doğruldum yerimden. Masama gidip kâğıt kalem çıkardım. Bir kâğıda onun için not yazıp düğmeyi de içine koyarak iyice katladım. Kâğıdı hiç çıkarmadığım eski hırkamın cebine koydum ve tekrar yatağa döndüm. Bu bile heyecandan ölmeme yetebilirdi. Bunu daha önce neden düşünmemiştim?

Aptal Fegel.

Uyandığımda hava günlük güneşlikti ve ben hâlâ odamdaydım. Saate baktığımda öğlenin ikisiydi. Hiçbir yere gitmemiştim. Kahretsin.

Banyoya doğru perişan bir halde ilerledim ve yüzümü yıkayıp mutfığa girdim. Ev oldukça sessizdi. Annemi koltuğa uzanmış uyur halde buldum. Ablalarım çoktan tüymüştü. Marlo'ysa kim bilir neredeydi?

Masanın üzerinde duran anahtarlara hafifçe göz attım. İçimde güçlü bir istek vardı ama bunu elimden geldiğince bastırmaya çalıştım. Bir süre olduğum yerde dikilip anahtarlara baktım ve sonunda Feg'lik yapmaya karar verdim. Sessiz adımlarla aldım anahtarı yerinden, annemi uyandırmadan dışarı çıktım. Koltuğa oturup emniyet kemerini bağladığımda Marlo ya da ablalarımın birinin gelmemesi için dua ettim. Anahtarı çevirdim ve bekledim. Çalışmıştı. Tanrım, anlamsız bir kahkaha patlattım.

Peki, sonraki adım? Bu arabayı yürütmek gemiyi karadan yürütmekten daha zordu benim için. Yine de denemeye değerdi.

İkinci, üçüncü, beşinci, sekizinci, on altıncı... Ve yirmi bir, sonunda araba gidiyordu. Kalp atışlarımı neredeyse ağzımın içinde hissediyordum. Bütün beceriksizliğimle vitesi değiştirdim, Tanrım, başarmıştım. Sevinç çılgınları atarak ilerledim yolda. Ana caddeden çıkarak ara yollara saptım ve beni köşeye sıkıştıran arabalara inat ilerlemeyi sürdürdüm. Ne polis ne de insan engeli, sanki bütün yol benim için açılmış araba sürmem için inanılmaz bir fırsat sunmuştu.

Eğlenceliydi ve ben büyük bir keyifle ilerliyordum yol boyunca. Her şeyi unutmuştum. Acımı, sıkıntımı, hayvan saldırılarını, Marlo'yu, Giovanni'yi hatta gizemli gölgeyi dahi, hepsini. Şimdi insan Fegel vardı. Tamamıyla insan. Tek başına ve savunmasız. Kendi kendinin yolunu çiziyor, kaderiyle yüzleşiyordu.

Radyoyu açtım ve uzun zamandır müzik dinlemediğimi fark edip hareketli bir şarkının insanın içini kıpır kıpır eden melodisine odaklandım. Hayata bıraktım kendimi. Çocuk Feg'e. Büyümek kimin umurundaydı ki, on sekiz yaşımdaydım ben. İnsandım. Bir lanetle dönsem de hayata, on sekiz yaşımdaydım.

Şarkıya kapılıp o şevkle vitesi yükselttim, sanki her şey kendi kendine oluyordu. Doğanın zavallı Fegel'e ilk torpili. Yollar açık, ilk defa engelsiz ve tehlikesiz.

Bu şekilde trafikte uzun süre devam edemezdim, her an bir polisle karşılaşmam olasıydı. Bu yüzden Marlo'nun beni götürdüğü ormana saptım. Yollar çamurlu olmasına rağmen ilerlemek o kadar da zor olmamıştı. Tanrım, bunu yaptığımı görse annem beni öldürürdü ama ne önemi vardı ki, ben eğleniyordum ve ilk defa yalnızlığın tadını çıkarıyordum. Büyük ihtimalle bunu yaptığımdan haberleri olmamıştı, zamanın mucizesi. Kıkırdadım.

Parmağım direksiyonda tempo tutarken birazcık daha hız yapmanın hiçbir sakıncası olmayacağını düşündüm. Vites değiştirmek adeta çocuk oyuncağına dönmüştü. Gözlerime inanamıyordum. Başarısız onlarca denemenin ardından üstelik.

Kalp atışlarım giderek hızlanıyordu ve ben birkaç bulut güneşi kapattığında bedenime yayılan tuhaf bir hisle tehlike çanlarını duyar hâle gelmiştim. Ayağımı gazdan çektim. Bir geri dönüş noktası bulmalıyım. Yapamıyordum. Ah, hayır. Olamazdı. Kapana mı kısılmıştım? Bütün bunlar bir kandırmaca mıydı? Doğanın beni yok etmek istemesinin kapsamlı bir planı. Ayağımı gazdan tamamen çektiğimde iniş bir yola girmiştim. Yollar çamurdu ve fren bir türlü tutmuyordu. Cebimde Petra'ya yazdığım notla ölecektim.

Hayır, hayır, bu olamazdı. Telefonumu yokladım ceplerimde, almamıştım. Marlo diye bağırdım bütün gücümle. Lelis, Defi diye bağırdım. Giovanni'yi bile çağırdım ama hiçbir şey olmuyordu. Gök giderek karardı. Dualarım yakarışa karıştı.

Tanrı'dan bir yanıt gelmeyecekti bana, peki iblislerden?

Yardım edin, diye sayıkladım. Yardım edin, yardım edin. Ölmek istemiyorum. Bu şekilde hayır, ölmek istemiyorum.

Yol bitip de bir uçuruma vardığımda gidecek bir yerimin kalmadığını anlamıştım. Bitmişti. Her şey sona ermişti. Petra beni sonsuza dek unutacaktı.

Direksiyonu bıraktım ve ellerimle yüzümü kapattım. Lastiklerin zeminde sürtünme sesi kesilip de bir boşluğa düştüğümü hissettiğimde tek yapabildiğim ona olan sevgimi haykırmak olmuştu.

Eğer Tanrı beni duyuyorsa, son sözlerimde Petra'yı ne kadar çok sevdiğimi, bu aksi adama ne denli âşık olduğumu bilmiş olacaktı.

Korkum acımı da içine katıp beni o cehenneme sürüklemeye devam ederken, birdenbire, her şey kesildi. Dindi sarsıntı. Şiddetli bir hızla yere çakılmıyordum ve düşüş hissi de garip bir şekilde yok olmuştu. Neden her şey bu kadar durgundu?

Dakikalar geçmişti oysa. Ellerimi sıkı sıkıya kapattığım gözlerimden yavaşça çekip etrafa bakındım. Ölmüş olabilir miydim?

Hayır değildim. Orman manzaralı bir bahçenin ortasıındaydım. Karşımdaki eski malikâneye cama vuran yağmur damlaları eşliğinde bakıyordum. Bu da neydi böyle?

Bir süre hareket etmeden bekledim. Gördüklerimi idrak etmeye, anlamaya, anlamlandırmaya çalışıyordum. Bir beş dakika önce annemin arabasıyla uçurumdan düşüyordum. Ama şimdi?

Titreyen ellerimle kapıyı açıp iplerini kenara tıktırdığım ayakkabılarımla yere bastım. Eve doğru yürüdüm yavaş adımlarla. Korkuyordum. Orada beni bekleyen bir şey vardı. Birisi.

Muhtemel bir gölge.

Üzerinde kartal oymalı kapısının önünde duraksadım. Bunu yapıp yapmamak konusunda kararsızdım ama dönmek aptallık olurdu ve ben aptallıklarımından sıkılmışım.

Kapıyı açıp içeri girdim. Ellerim ceplerimde şaşkın bakışlarla ilerledim. Tuhaf bir yerdi burası, eski olmasının yanı sıra uzun bir süredir de kullanılmamıştı. Eşyaların üzeri beyaz örtülerle kaplıydı ve her an birisi harekete geçecekmiş gibi canlıydı.

Tüylerim diken diken üst kata uzanan merdivenlere yöneldim. Parmaklarım tahta tırabzanlarda sürtündü. Tavan örümcek ağıyla doluydu. Merdiven bitiminde bir kapı karşıladı beni. Korkuyla kapıya yaklaştım. Bir süre kulağımı yaslayıp içeriden gelecek bir sesi dinledim. Aksine oda oldukça sessizdi. Koridor boyunca bütün kapıları açmaya çalıştım, hepsi de kilitliydi.

Gizemli gölgenin varlığını öğrenecek olmanın, en azından böyle tahmin ediyordum, heyecanı ve korkusu içinde adım adım ilerlerken çift kanadı olan büyük bir kapıyla karşılaştım.

Derin bir nefes alıp vakit kaybetmeden iki elimle ittim kapıyı. Kanatlar büyük bir gıcırtyla iki yana açıldı.

Bir adam duruyordu karşımda. Arkası dönük bir adam. Odaya adımımı attım ve bir köşede usulca yanan şömineye aldırış etmeden ona doğru ilerledim. Kocaman bir salondur burası. Çoğu eşyanın üzerinde aşağıdakiler gibi beyaz örtüler örtülüydü. Bir tek şöminenin önündekiler kaldırılmıştı. Ateşin çıtırtısı doldu içeriye.

“Merhaba,” dedim sessizce.

Cevap gelmedi. Her ne kadar korkuma engel olmaya çalışsam da içine düştüğüm panik ve dehşet beni bir pervane gibi çeviriyordu.

“Canımı yakmak istemediğini biliyorum.”

Saçmalıyorsun Feg, kötü bir başlangıç.

Odanın ortasında durmuş bu iyi giyimli adama bakıyordum. Daha doğrusu arkasına. Saçları bakımlı, kıyafeti de son derece şıktı. Bana çok iyi hatırlattığı birisi vardı. Giyimi, duruşu ve ifadesiyle.

Bu adam Giovanni değildi. Simyacılardan biri de değildi. Artephius hiç değildi. Bu adam hiç tanımadığım biriydi.

Sabırla bekledim onun bana dönmesini. Yüzünü görmeyi sabırla bekledim. O dönene kadar hareket etmedim. Üzerimdeki paçavralar ve yırtık pijamamla ne kadar komik görüldüğüme hiç aldırış etmedim. Elindeki içki kadehini bir dikişte bitirdi ve bardağı hemen pencerenin pervazına bıraktı.

“Canını yakmak mı?”

Büyüleyici bir sestir. Bütün bedenime yayılan titreme korkudan değil onun kusursuz duruşundan kaynaklanıyordu. Yavaş hareketlerle döndü bana.

Bir adım geriye çekildim. Nefesim kesilmişti, Tanrım. Her an bayılabiliyordum.

Bir adam duruyordu karşımda. Dünya üzerindeki gelmiş geçmiş en etkileyici, en karizmatik adam. Otuzlu yaşlarının sonundaki görüntüsüyle, dumura uğratan yeşil gözleri.

Şaşkınlık verici bir yakışıklılık ve aynı zamanda onu vahşi gösteren kirli sakallar. Uzun boyu, atletik vücut yapısı, geniş omuzları.

Öylece bakakalmıştım. Hafif bir gülümsemeyle yaklaştı bana. Hayır, yürümedi, yaklaştı. Bir gölge zerafetiyle itildi bana doğru. Bu sefer korkmamıştım, çünkü yakışıklılığı beni şoka sokmuştu. Yeryüzünde Marlo'dan başka bana yüzü güzel gelebilecek bir varlık olacağını hiç düşünmemiştim. Ta ki bu adamı görene kadar. Yutkunurken az kalsın ölüyordum.

Elini uzatıp bir kez daha gülümsedi.

“Patrizio Petrarca.”

“Kim?” dedim ireren gözlerimle.

Gülümsemesi insanı felç edebilirdi.

“Patrizio Petrarca.”

Eli havada kalmıştı. Elimi uzatıp güçlü elinin içine teslim ettim kırılğan, zayıf elimi.

“Fegel.”

“Fegel,” dedi derin bir gülümsemeyle. “Sonunda tanıştık.”

Sonunda derken?

Kıpırdayamıyordum. Adamın görkemli varlığı karşısında soyadına tepki veremez hâle gelmişim. Gizemli gölge deşifre olmuştu ve benim karşımda hiç beklemediğim bir şey vardı. Öldüğüm konusunu yeniden düşünebilirdim.

Nazik bir hareketle elimi sallayıp geri bıraktı. Ellerini ceplerine sokup bir adım geriye çekildi ve gözlerime baktı.

“Seni tanıyor muyum?” dedim.

Başını hayır anlamında salladı.

“Sanmıyorum.”

“Peki kimsin?”

“Oğlumu tanıyorsun? Hem de gayet iyi tanıyorsun?”

“Oğlun?” dedim kalp çarpıntılarını eşliğinde. Kendime gelebilmiş değildim. Bu gözler o kadar tanıdıktı ki. O kadar bilindik. Sormaya cesaret edemiyordum.

“Oğlum Petrarca. Yani senin deyiminle Petra.”

Bir adım geriye çekildim. Başım dönüyordu. Oda bir an için karardı ve ben bilincimi kaybedip yeniden kazandım. Acıyı uzak bir noktaya koyup koşarak ona dokunmuş ve olduğum yere geri dönmüşüm. Bunu sürekli yapıyordum. Acıya dokunuyordum.

“Petra mı?”

Büyük bir soğukkanlılıkla başını salladı.

“Petra.”

“Ama sen?”

Eliyle şöminenin önündeki koltuğu gösterdi.

“Sanırım ayakta duracak kadar güçlü değilsin. Gel oturalım.”

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Ona öylesine dikkatli bir şekilde bakıyordum ki, rahatsız olup bakışlarını kaçırmak zorunda kalıyordu.

“Hiç benzemiyor sana. Gözlerin dışında. Bakışlarınız tıpatıp aynı. Ama sen daha insancıl bakıyorsun.”

Gülümsemesi arttı.

“Petra.” Kaşlarını çatı.

“Ona bu isimle hitap etmek oldukça tuhaf.”

“Sen nasıl seslenirdin?”

“İlk adıyla.”

“İlk adı mı?” dedim bir şaşkınlık örneği daha göstererek.

“İlk adını bilmiyor olamazsın.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bana Petra dedi ve ben de hiç sormadım.”

Alaycı bir tebessümle başını salladı.

“Bana duyduğu nefret yüzünden,” dedi. “Çünkü ona ismini ben vermiştim.”

“İsmi neydi?”

“Gavino. Gavino Petrarca.”

Hayalimde gördüğüm o çocuğu anımsadım birden. Sert bakışlı o küçük çocuğu.

“Gavino,” dedim sessizce. Onu bu isimle düşünmek oldukça heyecan vericiydi. Ve babasıyla karşı karşıya olmak daha da heyecan verici. Daha doğrusu ölmüş babasıyla.

“Neredeyiz?” dedim birden ölmüş olmayı dileyerek.

“Şehirden oldukça uzak bir köy kasabasında.”

“Dünyada mıyız yani?”

“Evet,” dedi kocaman bir gülümsemeyle. “Nerede olmamızı bekliyordun?”

Elimi yüzüme kapattım ve “üzgünüm,” dedim. “Bu aralar pek sık dünya değiştiriyorum.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi. “Zamanla oynamak her zaman riskliydi ve bu bedeli en ağır şekilde ödeyen kişi de sen olacaksın.”

Kısa bir sessizlik.

“Beni kurtardın. Az kalsın ölüyordum. Bu arabanın içinden parçalarımı bile çıkaramazlardı.”

Gülümsemekle yetindi. Birdenbire bana gerçek anlamda yardım edebilecek birinin varlığını hissederek mutluluk duymuştum. Tanrım, çılgılık atabilirdim. Boğazım paramparça olana kadar hem de. Petra'nın babası karşımdaydı. Ölmüş olması gerekirken tam da karşımda durmuş bana bakıyordu.

“Merakımı mazur gör, ama sen?”

“Ölmüş olmam gerekirdi, değil mi? Bunu mu soracaksın?”

“Evet,” dedim rahat bir nefes alarak.

“Haklısın. Ölmüş olmalıydım. Öz oğlum tarafından öldürüldükten sonra hem de.”

Bekledi. Bakışları ateşin üzerindeydi.

“Evet, bunu başarıyordu. Yani neredeyse? Ama bir şeyi atlamıştı.”

Bacaklarının yerini değiştirdi.

“Biz, yani Artephius ve ben bu büyüün ilk mimarlarıydık ve anlaşılmamız Merid'le Hazul arasında yapılmıştı. Yaşamamız da onların elindeydi, ölmemiz de ve onlar ölmeme izin vermediler.”

“Peki, bunca zaman?”

“Bunca zaman ondan kaçtım. Varlığımı gizledim. Merid'in de yardımıyla yeryüzünde gizlenerek yaşadım. Beni kendi oğlumdan korudu.”

“Gerçekten senin öldüğünü düşünmüştü.”

“Sadece o değil, herkes öldüğümü düşünmüştü. Artephius dahil herkes. Yaşadığımı hiç kimse bilmiyor. Şu senin her şeyi bilen kâhinlerin bile.”

Tedirgin olarak kıpırdandım yerimde.

“Çok meraklı görünmek istemem ama neden ondan saklandın?”

“Yaşamak için.”

Anlamamıştım.

“Çünkü beni gerçekten yok edene kadar durmayacaktı. Huzur vermeyecekti ve vermediği gibi bulmayacaktı da. Onun için en doğru olan şeyin bu olduğuna karar verdim.”

“Onu mutlu etmek için mi?”

Hiç kıpırdamadı bunu sorduğumda. Öylece gözlerime baktı. Oturuşu, duruşu, bakışıyla onu öyle andırıyordu ki, neredeyse ağlamak üzereydim. Gözlerim dolmuştu. Yaşadığım şaşkınlık, Petra'nın babasıyla birlikte burada olmak gerçeği bana kendi anne babamı bile unutturmuştu. Annemin arabasını çalmıştım ve şu an yokluğumdan çoktan haberdar olmalılardı. Ama ben bundan bahsetmek bile istemiyordum.

Öne doğru eğildi ve Petra kadar havalı saçlarını eliyle geriye doğru sıvazladı. Bakışlarındaki büyünlük, üzerinden yayılan etkinin tarifini yapamayacaktım.

İrkildim. Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Kendine bir içki daha doğruldu. Sonra bana baktı.

“Antibiyotik kullandığın için sana teklif etmeyeceğim, kahve ister misin?”

“Olabilir.”

Karanlık bir gölgeye bürünüp odayı terk ettiğinde koltukta donup kalmıştım. Tanrım, gerçekten Petra'nın babasıyla

birlikteydim. Gerçekten de bir an için ne ailem umurumda oldu ne de ablalarım. Ne de Marlo. Hiç kimse umurumda değildi. Bu adam onun babasıydı.

Heyecandan ölebilirdim.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yanaşım. Kar yağmaya başlamıştı. Bembeyaz bir zemin, kasvetli mi kasvetli bir gökyüzü. Zıtlıkların hâkimiyeti. İşte gözümün önündeydi.

“Kahven hazır.”

Ne ara gelmişti hiç fark etmemiştim. O diğer gölgeler gibi değildi. Farklıydı. Gücüyle, yetenekleriyle diğerlerinden ayrılıyordu.

Bir süre elimde kahve fincanıyla birlikte pencerenin önünde yağın karı izledim. O da bana sessizce eşlik etti.

“Hepsini yapan sendin,” dedim sakince. “Giovanni'nin yaptığını düşündürtün.”

Başını salladı ve bakışlarını dışarıya çevirdi. Ben büyük bir dikkatle ona bakıyordum.

“Tilki gözü de sana aitti.”

“Aileni korkutmak istemezdim.”

“Beni koruyan da sendin. O köpekten.”

Sırıtmak istemezdim ama buna engel olamadım.

“Bu doğru,” derken son derece ciddiye. Bir an için dağınık saçlarıma, leş gibi kokan hırkama dikti gözlerini.

“Affedersin,” dedim. “Bu şekilde karşına çıkmak istemezdim.”

“Sorun değil,” dedi. “Asıl ben çıktım senin karşına. Ve bu hiç de hoş bir şekilde olmadı.”

İçkisini bitirip bir yenisini daha doğruldu. Küçük bir çocuk gibi her bir hareketine merakla bakıyordum. Elleri, parmaklarına, gözlerine, yüzünün bir her çizgisine. Petra'yı arıyordum onda. Ona ait en ufak bir belirti bile beni mutlu ediyordu.

Parmağım elimin içine gitti ve çevirmeden bekledim.

“Yine de karşına çıkmayı düşünmüyordum ama bu sefer oldukça ciddi idi. Orada olmasaydım çoktan...”

“Ölmüştüm,” diye tamamladım cümlesini. Ama bunu söylerken bile aptal gibi gülümsüyordum. Yerinde duramayan haşarı bir çocuk gibiydim. Buna engel olamıyordum.

“Teşekkür ederim, yaptığın her şey için. Burada olman beni mutlu etti.”

Dudaklarını sıkıp başını hafifçe salladı. Canı sıkılmışçasına yürüdü birkaç adım. Diğer pencerenin önünde elleri pervazda öylece bekledi.

“Petra,” deyip yutkundum. “Herkes bana onun öldüğünü söylüyor. Onu sonsuza dek kaybettiğimi. Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle.”

Gözünü bile kırpmadan izliyordu manzarayı. Omuzları dik, mağrur, asil duruşuyla etrafa bakıyordu. Ondan gelecek minicik bir umut kırıntısına bile razıyım.

Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde bıraktı.

“Aksini söylemek isterdim ama ben de onlar gibi düşünüyorum.”

Gözlerim doldu aniden. Bacaklarım titredi. Bunu beklemiyordum. Herkesten bekliyordum ama ondan değil. Şu âna kadar onun varlığından bile habersizdim. Bu yabancı gölge için sınırsız bir liste yapabilirdim ama bu listeye babası asla girmezdi. Şimdiyse tam karşımda durmuş bana onun, yani oğlunun öldüğünü söylüyordu.

Gözyaşlarıma engel olamadım, arkamı dönüp odanın içinde ilerledim.

“Onu seviyor musun?”

Olduğum yere çivilemişti beni bu soru. Bir göz açıp kapamada karşıma dikildi.

“Petra benim oğlum. Onu bu şeye dönüştüren benim. Onu bir canavara çevirdim. Acımasız bir katile. Binlerce insanın ölümüne sebebiyet verdim. İnandığım şey uğruna yaptım hepsini.”

Gözlerimdeki yaşlarla baktım ona. Çaresizliğini, pişmanlığını, acısını izledim.

“Her şeyimi kaybettim. Ailemi kaybettim. Karımı, çocuklarımı, kardeşlerimi, akrabalarımı. Bütün yakınlarımı. Peki değdi mi? Değdi mi Fegel?”

Cevap veremedim.

“Yalnızlıkla cezalandırıldım. Sonsuz bir yaşamla. Ve bu sonsuz yaşamı tek başıma yaşayacaktım.”

Sakinliğini korudu konuşurken, beni korkutmamaya kırmamaya çalıştı. Bir adım öne çıkıp bana yaklaştı.

“Sizi gördüm onca zaman, izledim. Sen küçük bir çocukken de izledim sizi, büyüüp kocaman bir kız olduğunda da izledim. Ve ne gördüm biliyor musun?”

“Ne gördün?” derken sesim titriyordu.

“Oğlumun acı çektiğini gördüm. Dayanılmaz bir acıydı bu.”

Sarsıntı kaçınılmazdı. Tüylerim diken dikendi. O dikenler bedenime değil ruhuma batıyordu. Her bir zerreme. Gözlerim yeniden doldu, birkaç damla tüm direnişime rağmen yanaklarımdan aşağıya usulca süzüldü.

“Her ne kadar benden nefret edip öldürmek istese de o benim oğlum Fegel. Benim bir parçam. Acı çekmesine kayıtsız kalamam. Mutlu olamam.”

“Elbette.”

“Bunca zaman ondan gizlendim evet, hata yaptım. Bir şekilde karşısına çıkıp ikna etmeliydim. Çok zor bir hayat yaşadı. Yanında olmalıydım. En çok da seninle geçen zaman diliminde.”

Gözyaşlarım hıçkırıklara karıştı.

“Ağlama,” dedi üzüntüsünü belli ederek.

“Ağlamak zorundayım,” dedim ellerimle gözyaşlarımı silerek. “Ağlamak zorundayım. Onu kaybettim. Onu bile bile kaybettim. Bütün hata benim.”

“Senin değil Fegel. Yok etmemekte hata yaptığım Artephius'un. İblisler onun da yok olmasına izin vermediler.

İkimiz de birer kez ölümün eşiğinden döndük. Ben oğlum tarafından öldürüldüm. O da benim tarafımdan.”

“Onu öldürmüş müydün?” dedim gözyaşlarım eşliğinde.

“Fırsatım olsaydı, binlerce kez yapabilirdim bunu. Onu koruyan Hazul’du, beni koruyan da Merid. Onların arasında kaldık asırlar boyunca. Onların kavgasıyla yaşadık. Onların zıtlıklarıyla. Birbirleriyle mücadele ettiler hep. Ve bu mücadele nelere mâl oldu tahmin edemezsin.”

“Marlo,” dedim fısıltıyla.

Kaşları Petra’nın öfkesini andıran bir bakışla çatıldı.

“Marlo gibi sıradan bir çocuğun Artepheus kadar tehlikeli olabileceğini düşünemezdim.”

“Nasıl?” dedim anlam vermeye çalışarak. “Aynı Marlo’dan mı bahsediyoruz?”

Gülümsememe engel olamadım. Sinir bozucu bir gülümsemeydi bu. Ciddiyetini korudu.

“Akıllı bir kız sanırdım oysa seni. Geçen bunca zaman oğlumdan bir şeyler öğrenmiş olmalıydın.”

Hakaretini görmezden geldim.

“Peki, söyle öyleyse, bilmediğim ne var?”

“Bildiklerini anlatsam daha kolay olurdu.”

Kalp atışlarının sesi odayı doldurdu. Kötü bir havanın kokusu sardı etrafımı. Korktum.

“Ah, Fegel,” dedi babacan bir tavırla. Elini omzuma attı ve salon boyunca ilerledik. Birlikte indik merdivenleri. Evin tarihi yapısı korkularımı biraz da olsa dindirmişti. Yüzlerce yıldır insan elinin değmediği belliydi. Her yer toz toprak içindeydi.

“Sana güzel bir manzara vaat ediyorum,” diyerek beni kapıdan dışarı çıkardı ve cam bir seranın içine soktu. Dışarı her ne kadar eksilerde seyredip dondurucu bir soğukla uğuldası da burada yazı andıran bir hava vardı. Çiçekler iri saksılarda kendilerini baharda sanıyor, güller katmer katmer açmış güzellikleriyle birbirleriyle yarışyordu. Gazanyalarla mürdüm renkli karanfillerin görkemi görülmeye değerdi. Lavanta, buz

çiçeği, petunya ve Petra'nın sevdiği çiçek pentas. Doğanın eşsiz güzelliklerine ilgi duyan bir Petrarca üyesi daha.

Sobaya birkaç odun daha attı, birkaç dakika içinde içerin ısısı artmıştı. Bütün kemiklerim ısındı. Çay ve kurabiyeler bana bakarken hiçbir şeye yoğunlaşmıyordum. Birazdan duyacaklarıma bile.

“Evet,” dedi ellerini sıvazlayıp. “Hazır mısınız?”

Parmağım elimin içine gitti. Bunu fark etti ve gülümsedi.

“Marlo senin için ne kadar ileriye gidebilir Fegel?”

Zorlukla yutkundum.

“Sınırı yok diye düşünüyorum, yeteneklerinin izin verdiği ölçüde tabii.”

Başını olumsuzca salladı. İşaret parmağı havada asılı kaldı bir süre. Yüzü kusursuzdu. İnsan uzun süre onun yüzüne bakarsa yaşam alanından çıkıp hayallere dalabilirdi.

Çayından bir yudum alıp geriye yaslandı.

“Ya Giovanni, ne kadar nefret ediyor olabilir senden?”

İşte buna verecek kesin bir yanıtlım vardı.

“Oldukça fazla. Ölçülemez, tartılamaz. Gördüğü yerde öldürecek kadar.”

Dudaklarını sıkıp gözlerime baktı uzunca.

Ne kadar aptalsın der gibiydi.

“Şimdi düşün,” dedi gizemli bir ifadeyle. Bir cinayeti aydınlatmaya çalışan dedektif havasına bürünmüştü.

“Senin tanıdığın Giovanni senden nefret ettiği için herkesi tehdit edecek ve kim Fegel'le görüşürse onu öldürürüm mü diyecek? Ve senin tanıdığın diğerleri, Paracelsus ve Mel başta olmak üzere hepsi ondan korkarak senden uzak mı duracak?”

Bu şekilde dinleyince oldukça saçma gelmişti. Haklıydı, bir şeyler vardı.

“İnanabiliyor musun Fegel, burada Giovanni'den bahsediyoruz. Simyacılar mı ondan korkacak? Eğer korkulması gereken biri varsa o da Petra'ydı ve artık o yok. Dünya onlara

ait. Özgürlüklerini siz öldüğünüzde kazandı hepsi ve buna rağmen senden uzak duracaklar öyle mi?”

“Peki,” dedim titreyen sesimle. “Bu şekilde olmamalıydı. Ama bana öyle söylediler. Verhin'le Uğra bunu desteklememiş olsaydı şüphe duyabilirdim ama onlar da onayladılar.”

“Verhin'le Uğra mı? Onlar her ne kadar sıra dışı birer mantika¹⁰ söyleyicisi olsalar da oldukça sıradan insanlar Fegel ve iyice görmüş olabilseydin korkularını da hissederdin. Eğer,” deyip duraksadı. Öne doğru eğilip ellerini birleştirdi ve gözlerime odaklandı.

Nefes alamıyordum.

“Döngü süresince bir insan doğaüstü bir varlık tarafından yok edilirse o insan yeryüzünden sonsuza dek silinir.”

“Lanet olsun,” diye fısıldadım. “Marlo onları tehdit etti. Bunları biliyordu. Eğer Verhin ya da Uğra'dan biri ölürse diğeri, diğer yaşamlarında birbirlerinden tamamıyla habersiz olacaktı.”

“Evet Fegel, devam et.”

Ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başladım. Yerimde duramıyordum.

Tanrım, bir an için Viola girdi zihnime. Onu kaybedemezdim. Marlo'dan onu korumam gerekirdi ama nasıl? Kafamın içinde at koşturan çılgınca ihtimaller vardı. Kabullenmek istemediğim ihtimaller üstelik. Elim ağzımda gezinmeye devam ettim. Sonra, olduğum yerde kaldım. Hastanede uyandığım günden bu yana olan biten her şey gözümde hizalandı ve gerçeği gördüm. Gün gibi ortadaydı hâlbuki. Nasıl bu kadar kör olabilirdim? Hayır, bu olamazdı.

“Marlo,” dedim. “Artephius değil. Marlo mu?”

Gülümsemesi taştı yüzünden.

“Aferin Fegel. Beni yormadın.”

“Ama, ama...”

¹⁰ Eski Yunancada kehanet anlamına gelir.

Yerime oturdum ama duramadım. Tekrar ayağa kalktım ve olduğum yerde deli gibi dönmeye başladım.

“Artephius'un mektubu yalan mıydı?”

“Hayır, değildi. Artephius son gününü Marlo'yla geçirdi. Ona bir yol var dedi. Tehlikeli ama seni kurtaracak, sevdiğin kızla sonsuzluğa uzanacağın bir yol. Marlo duraksamadı bile, hemen kabul etti.”

Hepsi yalandı. Ağzından çıkan her kelime yalandı.

“Birlikte mi çıktılar Hazul'la Merid'in yanına?”

Omuz silkti.

“Hayır, Marlo tek başına çıktı.”

“Onu nasıl kabul ettiler?”

“Neden etmesinler? Her gölge onların eseri, çocuğu sayılırken. Üstelik çaresiz bir gölge, bir yeni yetme. Ne isteseler kabul edecekken.”

Ayakta duramayacaktım, oturdum yeniden.

“Marlo, Artephius'un yönlendirmesiyle Pus dağına çıktı. Hazul'la Merid hiçbir zaman tek kişilik bir anlaşma yapmaz Fegel. Onlar tek bedende iki farklı kişiler. İki zıt varlık. Ve biz bile onlarla gölge anlaşması yaparken iki kişiye, sen nasıl tahmin edebildin ki tek kişilik bir anlaşmayı.”

“Marlo,” dedim kekeleyerek. “Artephius'la birlikte anlaşma yaptı. Petra'yı onlara teslim ettiler ve zaman geriye alındı. Marlo benim için kendini cehennemin hâkimlerine sundu. Ah, Tanrım.”

Gözyaşlarına boğuldum ama uzun sürmedi. Kendimi toparladım. Bunu kendim bulmalıydım.

“Ve yaşlı kâhinler bu yalana ortak oldu, ablalarımle birlikte.”

Başını salladı.

Ah, nasıl da kusursuz oynadılar bu oyunu!

“İblisler Marlo'yu gizledi. Böylece bütün gölgeler bizden uzak kaldı. Paracelsus, Hypatia ve Giovanni. Ah, hayır hayır. Her şey koca bir yalandan ibaretti. Marlo saf çocuk numaraları

yaparken bütün bir dünyayı yıkıma sürüklemişti. Petra'yı yok etmişti. Artephius'u da kendini de cehenneme hapsedecekti. İblislerin cehennemine. Nasıl da kandırmıştı beni, nasıl da inandırmıştı!”

Üstelik bu yalanların hepsini Artephius'un üzerine atmıştı.

“Âşıktı.”

“Onun da aşkının da canı cehenneme. Nasıl yapabilir bunları? Nasıl?”

Yaşadığım şokun, yıkımın tarifini yapamazdım. Gözüm bir an için parmağımdaki yüzüğe kaydı. Petra'nın babası ayağa kalktı.

“Kendimi gizlemeye devam edecektim. Hayatına müdahale etmek niyetinde değildim. Seni korkutmak da. Hedefimde Marlo vardı. Giovanni'nin büyüü aşıp gelemeyeceğini biliyordu ama bir ihtimal o olduğunu düşünüyordu. Bu şekilde devam edersem hata yapacaktı ve sen asıl ailenin yanında olacaktın. Köydekilerin. Böylece rahatça terk edebilecektim burayı. Peşinde sürüklenmek zorunda kalmayacaktım. Marlo o kadar beceriksiz ki, burnunun ucunda olsan koruyamazdı seni. Yetenekleri sınırlıydı. Bu yüzden hayatına girdim Fegel. Bu yüzden Giovanni olduğunu düşündürtüm. Eninde sonunda eline yüzüne bulaştıracaktı ve sen onun yaptıklarını öğrenecektin.”

“Bu oldukça uzun sürecekti.”

Başını salladı.

“Şimdi,” dedi sakince. “Seni kısa bir süre yalnız bırakıyorum. Yemek hazırlamam gerek.”

“Teşekkür ederim,” dediğimde adam çoktan gözden kaybolmuştu. Sobaya yaklaştım ve bir odun parçasını başımın altına yastık niyetine alıp toprak zemine uzandım. Gökyüzünü görüyordum. Kar aheste aheste süzülürken bende acıyla birlikte gömülüyordum. Derinlere, en dibe. Bütün bunlar bir rüya olmalıydı, bir kâbus.

“Yemeğini bitirir misin?”

Yine oradaydım, Petra'nın evinde. Bir köşeye kıvrılmış dikkatle onları izliyordum. Halka şeklindeki bir ağaç kütüğünün üzerinde yemek yiyorlardı. Petra'nın annesi, kendisi ve kardeşleri. En büyüğü oymuş gibi duruyordu. Bir küçüğü yine erkek. Ondandır cılız, daha sarışın. İki küçük kız çocuğu daha. Birbirlerine ikiz kadar benzer, alımlı ve dikkat çekici güzelliğe sahipler. Tıpkı anneleri gibi.

“Sana yemeğini bitir dedim.”

“Babam dönmeyecek değil mi? Kuzenlerim bunu konuşuyor, amcalarım bunu konuşuyor, herkes bunu konuşuyor. Babamın delirdiğini, bir büyüünün peşinden gittiğini söylüyor. Bana doğruyu söyle.”

Kadın çaresizce diğer çocuklarına baktı. Bakışlarında yalvarış vardı. Sus diyordu, onların yanında bunu ne olur yapma.

Kesik kesik öksürdü ve kızların başını okşadı.

“Bunu daha sonra konuşalım.”

“Neden onların duymasını istemiyorsun? Bir tek ben öğreneceğim ve ben üzüleceğim öyle mi? Hayır anne, onlar da duyacak, onlar da bilecek gerçeği.”

“Sessiz ol Gavino.”

Gavino? Tanrım. Tüylerin diken diken olmuştu bu ismi duyunca.

“Doğruyu söyle?”

“Sana sessiz ol dedim.”

Kadın çileden çıkıyordu. Kız çocuklarını sofradan kaldırdı ve diğer oğlana da sert bir bakışla işaret etti. Kapıyı açıp onları dışarıya yolladı. Odanın kasvetli havasından ziyade ortalık günlük güneşlikti. Anne oğul baş başa kaldılar.

Petra'nın yumruk yaptığı elleri toprak zeminde sertçe basılı bir halde bekliyordu. Gözleri yerde, bakışları öfkeli ve tüm bedeni kaskatı kesilmiş şekilde.

Kadın sükûnetini koruyup oğlunun omuzlarına dokundu ve öylece bekledi. Kalp atışlarını odanın içindeydi ama kimse benim varlığımdan haberdar değildi.

“Baban delirmedi ve inan bana geri dönecek.”

“Söz ver bana, dönecek mi söz ver.”

“Söz veriyorum Gavino, baban bize geri dönecek.”

“Fegel.”

Korkuyla açtım gözlerimi. Bir an için nerede olduğumu algılayamadım. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Hangisinin gerçek hangisinin rüya olduğu birbirine karışmış gerçeklik hissini sonuna kadar kaybettirmişti. Ürpererek baktım onun gözlerine.

“Uyuyakalmışsın, yemek hazır.”

Başımı hafifçe salladım.

“Bu son saatlerde duyduğum en güzel haber.”

Karanlık hafiften çökmeye başlamıştı. Beni yerden kaldırdı ve eve geri döndük. Şöminenin başında onun tarafından yapılmış leziz yemekleri yerken onun da oğlu kadar yemek yapmak konusunda yetenekli olduğunu anlamıştım.

“Uyumak iyi geldi mi?”

“Sayılır,” dedim geldiğim yeri zihnimden atmaya çalışarak.

“Peki, olanlar hakkında ne düşünüyorsun?”

Derin bir nefes alıp başımı tavana kaldırdım ve kendi yazdığım bir kitap gibi olanları anlatmaya başladım.

“Biz öldükten sonra Marlo ölüm döşeğindeki Artephius'un yanına gitti. Ondan gitmeden önce son bir iyilik istedi. Bir yol. Artephius ona bu yolu gösterdi. Bu yol Pus dağına gidiyordu.”

Memnun olmuşçasına başını salladı.

“Marlo onların zamanla oynama güçleri olduğunu öğrenmişti, iyi bir planla gitti yanlarına. Onlara Petra'nın mucizevi, ölüsü bile paha biçilmez bedenini önerdi. Anlaşma yaşayan iki kişiyle gerçekleşebilirdi. Birisi Marlo, diğeri Artephius. Birisi ölümsüz bir gölge, birisi ölümsüz bir siyacı. Anlaşma sağlandı. Artephius cehennemin derinliklerine

inerken Marlo da kendi cehennemini kendisi yarattı ve biz kendimizi Petra'nın olayları ateşlediği günde bulduk. O artık ölmüştü. Petra sayesinde zaman inanılmaz bir şekilde geriye alınmıştı. Daha önce hiç yaşanmamış bir şekilde.”

“Ve?”

“Ve Marlo geriye döndüğümüzde diğer gölgelerin bizleri rahatsız etmemesini engellemek için kendisini gizletti. Yanında da bizleri. Söylediği her şey koca birer yalandı. Giovanni benden nefret etmiyordu, yani etse bile bu şekilde değil.”

Bir süre bekledim ve kafamı topladım.

“Kâhinler birbirlerini kaybetmemek için bu oyuna ortak oldu. Öyle güzel oynadılar ki oyunlarını, kendileri bile inandı. Ama hiç hesaba katmadıkları bir şey oldu. Gizemli bir gölge. İblislerin büyüsünü aşıp gelen, göremediği, hissedemediği ve üstesinden gelemeyeceği bir gölge. Bu onu korkuttu. Çünkü korunduğunu düşünüyordu. İkinci bir olay da benim geçmişe gitmem, geçmişten sahneler görmem, zaman içinde hareket etmem olmuştu. Hiçbiri bunu beklemiyordu.”

“Doğru.”

“Üstelik sadece geçmişe gitmekle de kalmıyordum. Kulpa'ya gidiyor, anlayamadığım bir güç tarafından geri gönderiliyordum.”

Sinsice gülümsedi adam.

“Peki,” dedi geriye yaslanıp.

“Gerçekte nerede olduğunu bilmek istemez miydin?”

“İsterdim,” dedim. “Hem de çok.”

“Öyleyse sana söyleyeyim. Oradaydın. İblislerin dünyasında. Petra'nın cehenneminde. Cehennemin içine gizlenmiş bir cennette.”

“Nasıl yani?” dedim korkuyla.

“Hiç tuhaf bir şeyle karşılaştın mı orada?”

“Tuhaf mı?” dedim. “Baştan sona tuhaftı her şey.”

“Mesela?”

“Mesela, dumanı tüten bir kahve buldum ama ortalıkta kimse yoktu.”

“Başka?”

“Bir keresinde kitabın tekini bir yamaca doğru fırlatmıştım, bir sonraki gidişimde aynı kitap rafta duruyordu.”

“Ve bu seni hiç şüphelendirmedi mi?”

Cevap veremedim.

“Hadi Fegel, zorla kendini.”

Gözlerimi kapatıp bir süre odaklanmaya çalıştım ama olmuyordu.

“Lütfen,” dedim. “Yeterince yoruldum.”

“Peki,” dedi sakince. “Anlıyorum. Sana yardımcı olayım öyleyse.”

“Teşekkür ederim.”

“Orada dumanı tüten bir kahve bulmanın tek bir açıklaması olabilir.”

“Orada birisinin yaşadığının!” dedim heyecanla.

“Aynen.”

“Ama benim göremediğim birisi.”

“Birbirinizi görememeniz, onun orada yaşadığı gerçeğini değiştirmez.”

“Petra!” dedim çılgık atarcasına. “Orada yaşayan o mu?”

Tiz sesim onu rahatsız etmişçesine buruşturdu yüzünü.

“Petra’nın mutlu olacağı tek bir yer vardı. İblisler yapay bir Kulpa yarattı. Yaşadığınız yerin bir eşizi.”

“Tanrım!”

“Sen oradayken o da oradaydı ama farklı eşlerde hareket ettiniz. Yan yana yürüyüp geçtiniz ama hissetmediniz. Aynı koltuğa oturdunuz ama görmediniz, birbirinize seslendiniz ama duymadınız.”

“Onun kahvesini içtim, delirmiş olmalı.”

Kocaman bir kahkaha patlattı.

“Oğlumu korkutmuş olmalısın.”

“Benim olduğumu anlamış mıdır?”

“Büyük ihtimalle. Ya sen, sen anlamadın mı?”

“Orası evimizdi, bir anı diye düşündüm, ondan geriye kalan bir anı.”

Hatırladım o an düğmeyi. Elim büyük bir hızla cebime gitti. Kâğıdın içine sarmaladığım düğmeyi çıkararak ona doğru uzattım.

“Düğmesini dünyaya, buraya getirdim cebimde. Bu nasıl mümkün oldu?”

Kaşlarını şaşırmışçasına kaldırdı. Düğmeye dokunmadan bekledi.

“İlginç. Bunun hakkında hiçbir fikrim yok. Oradan bir şey alamaz ya da oraya bir şey bırakamazsın.”

“Bu kadar emin olma,” dedim.

“Bıraktın mı yoksa?”

“Bir kalem.”

Eliyle yüzünü sıvazladı.

“İşte bu daha da tuhaf ama yine de sevindim. Oğlum senden haberdar olmuş.”

“Nasıl?”

“Kokun kaleme sinmiştir.”

Gözlerim doldu yeniden.

“Ve bu onu umutlandırmıştır.”

Yalvarırcasına baktım adamın gözlerine.

“Ne için?”

“Pes etmediğini, onu aradığını. Oysa. Zavallı oğlum umutları boşa çıkacak.”

“Lütfen,” dedim ellerimi çenemin altında birleştirip. “Hiç mi umut yok? Biraz da olsa.”

Hayır, anlamında salladı başını.

“Bu o kadar kolay, basit bir şey değil. Tek gidişi olan bir yolculuk bu. Kurtuluşu da yok.”

“Ya ben, ben nasıl gittim oraya?” diye kükredim. “Bir yolu olmalı. Neden hepiniz bir yolunun olduğuna inanmak

istemiyorsunuz? Bu kadar mı korkuyorsunuz ondan? Bu kadar çok mu?”

Ayağa kalkıp şömineye doğru yürüdü. Hemen arkasından onu takip ettim.

“Ailen seni merak etmiştir.”

“Umurumda bile değil.”

“Marlo seni arıyordur, senin kaybolman onun için korkunç bir kâbusa dönmüştür.”

“Hiçbir şey bundan daha korkutucu olamaz. Petra dönmeli.”

“Bir yolunu bulursan bana da haber ver.”

Tanrım, dalga geçiyordu.

“Bütün bunları nasıl biliyorsun peki?”

“Kötüler her zaman birbirini sever Fegel. Merid beni hep sevdi, hep gizledi. Ölmemi engelledi ve orada olup bitenlerden beni hep haberdar etti.”

Dizlerimin üzerine çöküp adamın önünde eğildim.

“Yalvarırım söyle. Petra acı çekiyor mu?”

“Seni seviyor ya,” dedi sakince. “Yetmez mi?”

Gök gürültüsü ardı ardına yankılanırken bir acı ormanına daldım kayıtsız. Karanlık, kasvetli, can yakan, acılarından yakalayan bir orman. O ormanın yeşilliği derinliklerimde gezinirken canımı yakmanın binbir türlü keyfini sürdü. Ve ben tek kelime edemedim olduğum yerde donup kaldım. Bunun üzerine ne diyebilirdim ki. Hiçbir şey. Kocaman bir hiç.

“Hazırlan da götüreyim seni.”

“Nereye?” dedim telaşla.

“Evine.”

“Ama, ama... Ben, sandım ki?”

“Ne sandın, Petra gibi seni alıp kaçıracağımı mı?”

Alayla tısladı.

“Ben Petra değilim Fegel. Ve kaderine müdahale etmeyeceğim. Bu hayat sana verildi.”

“Benim suçum değildi.”

Gözyaşlarına boğulurken hiç orali olmadı.

“Lütfen,” dedim ona doğru sürünerek yaklaşırken. “Bana yardım et, beni Paracelsus'a götür, Giovanni'ye götür. Burada kalmak istemiyorum.”

“Yardım mı? Sana yardım etmemi mi istiyorsun?”

“Ettin,” dedim gözyaşlarım yanaklarımdan dökülürken. “Beni birçok şeyden korudun, az kalsın uçurumdan düşüyordum. Hayatımı kurtardın.”

Omuz silkti.

“Bu başka. Başın ne zaman belada olsa çıkıp gelirim ama hayatının akışını değiştirecek bir şey asla yapmam. Merid'e söz verdim.”

“Oğlunu yok eden bir iblis o.”

“Ve hayatımı kurtaran bir iblis aynı zamanda.”

“Sen!” dedim ayağa kalkıp öfkeyle haykırarak.

“Kötü bir babasın.”

Karanlık bir dumana dolanıp etrafımı sardı. Devasa bir korku üzerime doğru gelirken yerimden kıpırdayamamıştım.

Gözlerimi kapatıp bunun geçmesini bekledim. Gözlerimi yeniden açtığımda bana doğru eğilip, korkunç bakışlarını üzerime dikmişti.

“Bir daha söylesene Fegel.”

“Özür dilerim, böyle söylemek istemedim.”

“Bir daha söyle!”

Kükremesi gök gürültüsünü bile bastırmıştı. Kurtuluşum dediğim adam sonum olacaktı.

“Söyle Fegel!”

“Kötü bir babasın,” derken neredeyse altıma yapacaktım. Başım omuzlarımda arasında kaybolmuştu.

“İşte bu doğru,” dedi geriye çekilip. Hiçbir şey olmamış gibi ellerini ceplerine sokup pencereye doğru yaklaştı. Aklını kaçırmış olmalıydı. Tıpkı herkes gibi.

“Ben kötü bir babayım.”

Ona doğru ürkek adımlarla yaklaştım. Söylemeye cesaret edemeyeceğim o cümleleri bir anda sarf ettim.

“Karin çok güzel bir kadınmış.”

Hızla döndü bana doğru. Bu sefer korku onun bakışlarına yerleşmişti. Anlam veremeyerek baktı bana.

“Onu gördüm.”

Yutkunurken zorlandı.

“Çocuklarını gördüm. İki kız iki erkek.”

Gözleri dolduğunda doğru yolda olduğumu anlamıştım. İhtiyacı olan şey buydu. Ailesi. Yapayalnız geçen bir ömürden sonra bunu hak etmişti.

“Nasıl?”

“Evinize gidiyorum sık olmasa da. Onları görüyorum.”

“Geçmişe derken, ben, bunu hiç tahmin etmemiştim. Doğru mu söylüyorsun, gerçekten onları gördün mü?”

“İsimlerini duymadım henüz ama gördüm. Kızların büyüleyici.”

Gözyaşları yanaklarından süzülen ölümsüz bir babaydı o. Bir katil, bir canavar, dünyayı arkasına katıp iblislerin yolundan yürümüş bir yaratık. Ama her şeye rağmen babaydı.

“Nasıldılar onları gördüğünde?”

“Yalnız ve çaresiz. Seni bekliyorlardı. En çok da Petra. Annesiyle savaş halindeydi.”

Gözyaşları eşliğinde gülümsedi.

“Küçük müydü Gavino?”

“Evet,” dedim gülümsememe engel olamayarak.

Olduğu yerde dönüp kahkahalar attı. Binlerce duyguyu aynı anda yaşıyordu.

“Yine bir yolculuğa çıkmıştım. Tabii elim boş dönerek.”

Sonraki birkaç saat boyunca onlardan konuştuk. İsimlerini söyledi bana. Karısının adı Amira'ydı. Kusursuz bir güzelliğe sahipti Amira. Kocasına sadık ve çocuklarına bağlı bir anneydi. Kızlar ikizdi; Silvia ve Fabiana. Petra bir numaraydı. En büyük kardeş. Ondan sonraki oğlan Valerio. Kızlarsa ailenin son üyesi.

“Orpheus'a hayrandım. Pisagor beni büyölüyordu. Tanrı'dan ölesiye korkuyordum ve ölmeyi asla istemiyordum. Korkum ve ona olan sevgim eşit derecede çarpıyordu kalbimde. Ailemi gözüm görmüyordu. Tek istediğim ölümsüzlük ve Tanrı'ya giden yolu uzatmaktı. Böylece daha çok acı çekebilecektim. Bu acı beni ona ulaştıracaktı. O'nu sevdiğimi O'na kanıtlayacaktım.”

Petra'nın bile bilmediği bir gerçeği ilk ağızdan dinliyordum. Sonsuza kadar dinleyebilirdim onu, sonsuza kadar burada bekleyebilirdim. Eve dönmek, Marlo'yu görmek istemiyordum. Beni ona teslim edemezdi, etmemeliydi.

“Hayatım boyunca Tanrı adına yaşadım Fegel. Bunu hayal edebiliyor musun? Her şeyden önemliydi benim için. Kendi ailemden, çok sevdiğim karımdan ve çocuğumdan bile daha mühimdi.”

“Kulağa kötü gelmiyor ama yine de endişe verici.”

“Bir gün olsun düşünmedim onları. Açlıkla, sefaletle, yoksullukla baş başa bıraktım.”

Biliyorum diyemedim. Onları iyi gördüğüm üzerine yalan söylemişim.

“Çocuklarım büyürken onları izleyemedim, yanlarında olamadım. Karımı zorlu bir hayatta bir başına bıraktım. Tanrı için, evet sırf bu yüzden yaptım.”

“Kendine kızma, böyle olmasını sen de istemezdin.”

“Ah, evet. İstemezdim.”

Her sessizlik çöktüğünde içimi tarifsiz bir korku kaplıyordu. Beni götürmesini istemiyordum ama adım adım o sona doğru yaklaşıyordum.

“Augustinus, *İtirafılar*'ında der ki; 'Söyle bana Tanrım, söyle bana çocukluğum daha önce yaşamış olduğum, önceki ölümümle ayrılmış olduğum bir neslin devamı mıdır? Bu yaşamdan önce neredeydim ey Tanrım, başka bir bedende mi?' İşte Fegel, beni korkutan da buydu. Reenkarnasyondan ödüm kopuyordu. Kendi bedenimi, kendi ailemi terk etmek

istemiyordum. Ölmek istemiyordum. Ölürsem başka bir bedende bu gerçekleri bilememekten korkuyordum. Daha doğrusu kendimi kaybetmekten.”

“Petra sana benziyor biliyor musun? Her zaman her şeyde kendini suçluyor. Doğumu bile kendi suçuymuş gibi. Bütün bir yaşam onun suçuymuş gibi. Öldürdüğü insanların sorumlusu oymuş gibi.”

“Ya!” dedi şaşkınca. “O değil mi, biz değil miyiz?”

“Hayır,” dedim. “Siz değilsiniz.”

“Peki, kim Fegel?”

“Hiç kimse.”

Çatılan kaşlar.

“Bu bir oyun,” dedim sesimdeki tona hâkim olarak. “Henüz hiçbirimizin bilmediği, içinden çıkamadığı, kurtulamadığı bir oyun.”

“Ve bu oyundan kurtulmanın bir yolu yok öyle mi?”

“Sizler adına bilemem ama benim adıma var.”

“Neymiş peki o?”

“Benim ölmem. Eğer ölürsem her şey biter. Petra beni hiç tanımamış olur, dünya gölgelerin gizemli varlığıyla dönmeye devam eder. Petra acı çekmekten kurtulur.”

“Haksız sayılmazsın.”

“O halde ne duruyorsun, kaldır bu büyüyü. Giovanni beni bulsun ve öldürsün.”

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Yüzüm kaskatı kesildi onu izlerken. O kadar çok güldü ki kendi aptallığımdan bir kez daha ve bu sefer kesin bir şekilde emin oldum. Gülmeyi kesti birdenbire ve “affedersin,” dedi. “Kendime engel olamadım. Kimden bahsediyorduk. Hı, Giovanni. Evet, Giovanni korkağın tekidir. O mu öldürecek seni?”

“Ben öyle düşünmüyorum.”

Ayağa kalktı yeniden ve üzeri örtülü koltuktan ceketini alıp giydi. Sonum gelmişti.

“Biliyor musun Fegel? Bence hayatta her şeyin çok anlamlı bir sebebi var. Buna bir kez daha inandım. Bu geri dönüş gerekliymiş. Tanrı'ya hak verdim. Henüz kimse ders almamış, kimse gerçekleri görememiş, kimse kimseyi hak etmemiş.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Zaman diyorum, oğlumun yokluğunda gözlerin daha iyi görür umarım. Henüz o perde kalkmış değil. Gerçeği görmüş değilsin ve yeterince pişmiş değilsin. Zaten,” deyip kapıya doğru yürüdü.

“Onun yanında pişemezdin. Onsuzluk lazımdı sana. Onsuz bir yaşam. Böylece onun sevgisini hak edip ona gerçek anlamda bir sevgi besleyebilirdin.”

“Bu ağır değil mi?”

“Ağır mı? Petra gibi biri için, fazla hafif.”

Merdivenleri inerken sunağına sürüklenen bir kurban gibi hissediyordum kendimi. Arabaya bindik birlikte. Tabii ki sürücü koltuğuna o geçti ve arabayı çalıştırdı.

“Ailen çok kızacak.”

Omuz silktim.

“Şu an için yaşadığım hayal kırıklığının tarifi yok,” dedim başımı ona çevirip yüzüne dikkatle bakarken. Ailemin ne diyeceğinin bir önemi yoktu. Evet, onları önemsiyordum ama bundan daha büyük sorunlarım vardı.

Yol boyunca sessizce ilerledik bir süre.

“Nişanlanacaksınız. Görkemli bir törenle.”

Yutkundum.

“Bunu istiyor musun gerçekten?”

“Dalga mı geçiyorsun, tabii ki istemiyorum,” dedim. “Hele ki bütün bunları öğrendikten sonra, ama aileme yaşattığım bunca acının ardından bundan kaçamam. Hepsine onlar için katlanacağım. Hepsi okul bitene kadar.”

Arabanın hızını artırdı ve şehir ışıklarını uzaktan uzağa yakmaya başladı. Eve yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu.

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

Yüzüme bakmadan başını salladı.

“Onların karşısına çık, bunu tek başıma yapmak istemiyorum.”

“Marlo'nun mu?”

“Evet. Seni görmelerini istiyorum.”

“Sanırım bunun için çok beklemeyeceğiz.”

Araba birdenbire durduğunda bunu neden yaptığını anlamamıştım ama hemen önümüze birer duvar gibi dikilen Marlo ve ablalarımın görüntüsü bunu anlamama yetmişti.

Arabadan inip onlara doğru yürüdü. Hemen arkasından ona yetiştim. Soğuktan titrediğimi belli etmemeye çalıştım. Dışlerimi sıktım. Yumruk yaptığım ellerim ceplerimdeydi. Patrizio'nun hemen yanı başında dururken onun gücüne sığındım.

Marlo elini bana doğru uzatırken bakışları onun üzerindeydi.

“Korkma,” dedi. “Biz buradayız.”

Gülümseyerek salladım başımı.

“Çok komiksin Marlo? Asıl korkması gereken sensin. Her şeyi öğrendim. Bütün yalanlarını.”

Elini indirip bakışları ablalarım arasında gidip gelerek bir adım geriye çekildi.

“Ben, şey...”

“Sen de kimsin?” diye sordu Defi ipeksi bir ses tonuyla. Lelis hayranlıkla bakıyordu.

“Büyülerinizi aşip gelen kişiyi merak mı ediyorsunuz?” dedi bana dönerek. “Sen söylemek ister misin Fegel?”

Onlara döndüm ve tek tek gözlerine baktım. Hepsinin bakışlarında korku vardı. Gerçek bir korku ve beceriksizce bunu gizlemeye çalışıyorlardı.

“Sizi Patrizio Petrarca'yla tanıştırayım. Kendisi Petra'nın babası olur.”

Bu yüz ifadeleri gerçekten görülmeye değerdi. Bu ifade bunca yalanın, bunca kandırmacanın ve benim yalnızlığımın sonunun geldiğinin habercisiydi.

“Ve sen Marlo, o kadar büyük bir yalancısın ki, sana söyleyecek tek kelimem yok aslında ama yine de tutamıyorum kendimi. Sana asla yalan söylemeyeceğim demiştin oysa, Artephius'un yaptığı yadırgamadım demiştin, gerçekleri bilersen seni hayal kırıklığına uğratmamış olurum demiştin. Şimdiyse o yalanlarla olacağım yanında. O yalanlarla yürüyeceğim yanında ve o yalanlarla yaşayacağım seninle. Emin ol, bundan büyük bir ceza olamaz sana. Yaşattığın yıkım tamir edilemez evet, yok ettiğin Petra da geri gelemez ama bunların hiçbirisi benim ona olan sevgimi değiştiremez. Şimdi, düşünüyorum da, iyi ki yaptın bunu. Yoksa nasıl bilirdim Petra'nın değerini? Nasıl anlardım ona olan aşkı? Kalbimin tamamını kapladığını. Senin sevgini silkeleyip bütün bir yeri kendine sakladığını.”

Bir adım öne çıktım.

“Teşekkür ederim Marlo. Bunu bana sen öğrettin. Petra'nın ne denli değerli, kusursuz, ulaşılmaz ve mükemmel olduğunu. Sen olmazsan,” deyip fısıltıyla devam ettim. “Bunu asla öğrenemezdim.”

22

Tören

Günlerin birbirini kovaladığı, kovalarken de önüne sadece beni kattığı bir hayattı benim yaşadığım. Kovaladığı yalnızca bendim. Bir kaçıştı bu. Bir firar.

Kara kış yerini güçlü yağmurlara teslim ettiğinde, dünya üzerindeki felaketlere kulağımı kapatmış, kendi felaketimi taşımaya çalışıyordum. Bir aylık zaman diliminde eve saldıran üçüncü yarasa topluluğunun ardından babam odamın bütün pencerelerine demir kafesler taktırmıştı. Petra'nın çocukluğuna bir kez gidebilmiş, o da Marlo'nun beni dürtmesiyle iki saniye içinde sonlanmıştı. Ablalarımın cinayetleri hız kesmeden devam ederken ölüm haberleri neredeyse bütün bir dünyayı sarmıştı. Marlo'nun Viola'nın yanında çileden çıkması da cabası. Kulpa'ya gidişimin dördüncü aşamasında Kulpa tarafından bizzat dünyaya şutlanmış not bırakma girişimlerim her defasında başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Buna müdahale ediyorlar demişti Patrizio. Birebir bir iletişime engel oluyorlar. Bunu yapmayı kesmelisin. Ama durmadım ve dördünde de o notu bırakmayı sürdürdüm. Bir keresinde Petra'nın gömleğini üzerime giydim, bu sefer de oradan dönemedim. Az kalsın ölüyordum. Her şey bitsin artık dediğim günlerin birinde kendimi odaya kilitleyip ölüme uyuyacaktım, uyudum da, gözümü açtığımda yeniden hastanedeydim. Sayamadığım bilmem kaçınıcı defa olduğu gibi. Bir keresinde elimi kesmiş, diğerinde şiddetli bronşit, birinde de ayak bileğimi burkmuştum. Artık hastaneye her girdiğimde A'dan Z'ye hastane kadrosu tarafından tanınıyor, oldukça güler yüzlü bir

şekilde karşılanıyordum. Kimse buna engel olamıyordu. Ne ablalarım, ne Marlo, ne de Patrizio. Tanımlayamadığım bir tuhaflık yaşamadığım için de kâhinlerle iletişime de geçmemiştim. Ne kadar sızlanırsam sızlanayım Paracelsus ve Giovanni'ye ulaşma çabalarım da hüsrarla sonuçlanmıştı ve ben Petra'ya duyduğum güçlü tutkuyla ayakta durmaya çalışmıştım.

Parmağımda çevirdiğim nişan yüzüğünü bugün herkese duyurmanın vakti gelmişti. Aylardır herkesin konuştuğu büyük gün gelip çatmıştı ve mutlu olmayan tek kişi bendim.

Benim dışımda herkes hazır. Lelis kırmızı, Defi'ye siyah elbisesinin içinde o kadar büyüleyici olmuşlardı ki ne kadar konuşmama ve onlardan nefret etme kararı alsam da kendimi onlara bakmaktan bir süre alıkoyamamıştım. Kendim içinse, bunu tarif etmek oldukça güçtü. Beyaz elbisenin içinde öldüğüm günü anımsamıştım.

Şu anda aynaya bakarken hatırladığım tek şey buydu. Ölüm. Ne de kolay olurdu şu durumda ölmek. Ama ben sürünecektim. Tanrı'nın istediği buydu.

“Daha sürecek mi?”

Lelis kapıyı kırmak üzereydi. Kendimi odama kilitlemiş yarım saattir herhangi bir yere gidebilme umuduyla bunu bekleyip durmuştum. Ne Kulpa ne de Petra. Olduğum şey kocaman bir hiçlikti. Yuvarlanıp duracaktım dünyanın üzerinde. Kaçamayacak, gizlenemeyecektim.

Sonunda pes edip kapıyı açtım. Ablalarım kapının önünde dikiliyordu. Annemle babam çoktan gitmişlerdi ve Marlo dışarıda bizi bekliyordu.

Ablalarım çaresizlik içinde bakarken bunu yapamayacağımı anlamalarını istiyordum. Hazır değildim, bu bir rol de olsa, değildim. Yapamazdım.

Gözyaşlarına boğulacağım sırada Defi kükredti.

“Bunu yaparsan seni öldürürüm.”

“Makyajın bozulacak,” dedi Lelis.

Makyajı umursayacak durumda değildim ama onlar bu makyajı yaparken canımı nasıl yaktıklarını anımsayınca bu düşünce ağlamamak adına çözüm olmuştu.

“Hareket edemiyorum,” dedim buğulu gözlerle. “Lütfen beni anlamaya çalışın.”

“Anlamazlar, çünkü bir beyin taşıyorlar.”

Marlo'ydu bunu söyleyen. Şaşkındım.

Ablalarım büyük bir hızla gözden kaybolduğunda karanlık sayılabilecek koridorda dikilmiş bana bakıyordu Marlo.

“Orada istediğin kadar durabilirsin Fegel. Seni beklerim.”

“Zorla götürmeyecek misin?”

Başını hayır anlamında salladı ve dediğini yaptı. Bekledi. Yalanlarını omzuna atıp Atlas'ın görevini üstlendi.

Aradan geçen on dakika boyunca ayağımda topuklu ayakkabılar, beyaz, straplez, gövdesi güpür dantel işlemeli ve yerlere kadar uzanan elbisemle dikilirken artık acı duymaya başlıyordum. Yüzümü buruşturdum ve “tamam,” dedim. “Gidelim. Burada sonsuza dek bekleyemeyiz.”

“Beklesek bile,” diye gülümsedi. “Bu anı yeniden yaşayacağız.”

“Yeniden,” diye tekrarladım hayal kırıklığıyla. “Yeniden ve yeniden. Sonsuza dek.”

Adımı attığım an kapı şiddetle çarpılarak kapandı. Olduğum yerde öylece kalakaldım. Kalp atışlarım odayı tırmalarken Marlo güçlü bir gülemeyi andıran sesiyle haykırdı.

“Şunu yapmaktan ne zaman vazgeçeceksin?”

Cevap hemen arkamdan geldi.

“Hiçbir zaman.”

Patrizio derin bir gülümseme eşliğinde karşıma dikildi. Kıpırdayamadan bekledim bir an, bu akşam ne kadar da yakışıklı olmuştu. Kıyafetleri son derece özenliydi. Oysa benim için bu tören cenaze etkinliğiydi. Anlamından çok acı barındırıyordu.

“Yalnız değilsin,” dedi. “Ben hep etrafında olacağım. Kendini kötü hissettiğinde söylemen yeterli. Orayı anında terk edebiliriz.”

“Teşekkür ederim, buna ihtiyacım olursa mutlaka sesleneceğim.”

“Söz mü?” dedi üzerime doğru eğilip.

“Merid'e verdiğin söz ne olacak?”

Omuz silkti. “Benim sevdiğim, değer verdiğim her şeye o da değer verir. Eminim beni anlayacaktır.”

Başımı salladım.

“Kapıyı kırmak üzereyim,” diye seslendi Marlo.

“Şunu bitirelim artık,” dedim. Gülümseyerek gözden kayboldu.

Marlo Patrizio'yla karşılaştığı ve yalanlarının ortaya çıktığı günden bu yana sessizdi. Git dersem gidiyor, kal dersem kalıyordu. Ailelerimiz mecburen bir araya geliyordu ve biz birbirimizden fazla uzaklaşamıyorduk. Melankoli, hüznü olma mutluluğudur demiş ya Hugo. Kendi mutluluğumu yaşıyordum tek başıma. Kandırılmanın üstesinden gelmek gücü.

Oraya vardığımızda bizi şaşılacak bir kalabalık karşıladı. Gece ikiye ayrılmıştı. Başta Marlo'nun babasının yapacağı kısa bir konuşma ve tebriklerin ardından büyükler kutlamaya yemek için ayrı bir yerde devam edecekti. Bizse gençlerle sabaha kadar sürecek eğlenceye kollarımızı açacaktık. İçki serbestti ve dağıtmanın sınırı yoktu. Baş da kendi ablalarım çekecekti. Yüz milyonuncu erkek arkadaşlarıyla çoktan hazırlardı. Daha doğrusu yüz milyonuncu cesetlerle.

“Hadî çocuklar, herkes sizi bekliyor.”

Marlo elime baktı ve tutup tutmamakta kararsız kalmışçasına gözlerime odaklandı. Ellerimi önde birleştirerek onun önüne geçtim ve annemle babamın yanında usulca dikildim.

Güçlü uğultu biz bir araya geldiğimiz an kesilmişti. Dizlerim titriyordu ve ben buz kesmiştim. İnsanların şaşkın ve tuhaf bakışları arasında Marlo'nun yanında bir yabancı gibi duruyordum.

Gözüme ilk çarpan Karsa oldu. Ve güldüm kadere. Bak, dedim içimden. Sen ne yapmaya çalıştın ama ne oldu? Neye yaradı ki onu geri çağırman? Neden oynadın onunla da? Hayatını neden çaldın?

Derinlerde bir yerlerde minik bir sızı, bir cızırtı, kopan bir telin bir daha bir araya gelemeyeceğini haykırması gibi tiz bir çığlık atmıştı. Bir süre gözlerimi ondan alamadım. O da bana bakıyordu büyük bir hüznle. Gözleri dolu doluydu. Zavallı Karsa. Çocukluğum vardı benim onda, korkularım vardı, Petra vardı. Evet, en çok da Petra. Ve olmazsa olmaz Giovanni.

Şimdiyse hepsini kaybetmiş olmanın onulmaz acısını duyumsuyordum. En derinlerde, dibini göremediğim ruhumun karanlık dehlizlerinde kendimi arıyordum. Kimdim sahi ben? Kimdim bir başkası olmadan. Kendi başına bir Fegel mümkün müydü? Bir başkasının parçası olmadan, onun gölgesine sığınmadan yaşayan... Kimdi Fegel Petra olmadan?

“Sevgili dostlarımız, sizleri sıkamayacağız ve küçük bir konuşmanın ardından hepinizi özgür bırakacağız. Bu gece çocuklarımın gecesi, bu gece sizlerin gecesi.”

Bunu söyleyen Marlo'nun babasıydı.

Kör bir bıçakla doğruyordu kalbimi. Eziyor, hınçla yoğuruyordu. İniyordum. Cehennemin derinliklerine doğru hızla iniyordum. Tıpkı Dante'nin sözleri gibi:

İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.

Bu kapı umutsuzluk kapısıydı. Bu kapı ölümlü Fegel'in ölümsüz bir dünyaya attığı ilk ve son olmayan adımıydı. Bu kapıdan sonra azap başlayacaktı.

Bakışlarım hızla kalabalığı tararken içlerinde bir yabancıyı arar haldeydim. Bizden birini. Köyden birini. Ama yoktu. Burada gördüğümün çoğu tanıdıktı, olmayan da Marlo'nun

ailesinin tanıdıklarıydı. Polis ve avukat takımı. Katil ablalarım ve müstakbel nişanlımın elinde can vermiş bir sürü insanın peşinde sürüklenen bir ev dolusu işe yaramaz emniyet görevlisi.

Sessiz kalabalık bize doğru yaklaştığında titremeye başladım. Ablalarım hemen bir yanımıza sıralandı. Annemle babam onun anne babasıyla yan yana geldi ve Doktor Sophila'nın da aralarında olduğu bir halka tarafından kuşatıldık. Babam ağlamaklı bir yüz ifadesiyle bakıyordu bana. Ölümlü kızına. Öldüğü halde dirilen kızına. Onu terk edip gitmek zorunda kalan, ona onsuz bir hayat yaşatan ve bunu bilmediği halde bunu yeniden yaşatan kızına.

Annemse, telaffuz edilemezdi.

Bir çocuk gibiydi ruhu, kanatlanıyordu adeta, uçmak istiyordu. Yalnız, tek bir farkla. Kanatları yoktu, kırmıştım kanatlarını.

Devasa evin devasa salonu hınca hınç doluydu ve herkes dikkat kesilmiş bize bakıyordu. Utanç duymuştum bundan, başımı eğdim.

“Erken bir karar oldu dediğinizi duyar gibiyim, ama hayat bazı şeyleri geciktirmek için yeterince uzun değil ve biz çocuklarımızın bir an önce bir yuva kurmasını istedik. Bunu da bu mutlu günde sizlere duyurarak yapıyoruz. Hepiniz hoş geldiniz.”

Yükselen alkışlar, yükselen mide bulantısı. Baş dönmesi eşliğinde kararan gözlerim. Ayakta duramayacaktım ve bu yüzden mecburen Marlo'nun koluna sarıldım. Sıkı sıkıya tutunduğum Marlo'nun kolunda bile durmakta zorlanıyordum. Parmağımdaki yüzük sadece parmağımı değil, bütün bedenimi sıkıyor, adeta kemiklerimi kırıyordu. Ruhuma uyguladığı baskının üstesinden gelemeyecektim.

“Ve bizler bu güne kadehlerimizi kaldırırken...”

O da neydi öyle? Minik adımlarla kendimi geriye doğru sürüklerken gördüğüm şey karşısında şaşkınlıkla kalmıştım.

O şey yuvarlandı, yuvarlandı ve ayağıma kadar geldi.

Başım önde ona bakıyordum. Küçük bir bilye. Hayır, homunculuslar değil. O.

Paytak adımlarla bana doğru yürüdü, yüzünü net göremiyordum. Gözlerimdeki pus tabakası arttıkça artıyor, bütün bir kalabalık önümden silinip gidiyordu. Biraz daha eğildim. Marlo “neler oluyor?” dedi. Tutunduğum o muydu, yoksa ben başka bir zamana mı hareket etmiştim?

Henüz bir yaşındaki bir erkek çocuğu ayağımın ucunda bekleyen bilyeye doğru yaklaşıırken etrafımda bunu gören birini bekliyordum.

“Onu alsınlar,” dedim sessizce.

“Kimi?”

Marlo şaşkındı.

Çocuk yere oturdu ve bilyeyi elinde çevirmeye başladı. Kömür karası saçları, bulutları kışkandıracak beyazlığıyla güzelliğine hayran kalmıştım. Yine de yüzünü göremediğim için hayıflanıyordum.

Babası konuşmaya devam ediyordu. Çocuk hareketlendi ve elbiseme doğru elini uzattı.

Artık dikkatimi tamamen ona ve bir yerlerden çıkıp gelecek ailesine vermiştim.

“Çocuğu!” dedim sertçe. “Onu yerden alsınlar.”

Marlo eğilip yere baktı ve korkunç bir çaresizlikle başını etrafta gezdirdi.

“Fegel, orada çocuk yok!”

Kanımın kaskatı kesilip beni yaşamdan uzaklaştırdığı o kısacık zaman diliminde ben bir kez daha yitip gitmiştim. Son bir hamleyle önüme doğru eğildim. Çocuk elbisemin ucundan tutup ayağa kalkmaya çalıştığında başını yukarıya doğru kaldırdı ve yemyeşil bir vadiyi andıran gözlerini gözlerime dikti.

Ağızından tek bir kelime döküldü. Tek bir kelime binlerce kelimeyi kesip biçti. Hayatımı tepetaklak etti. Bildiklerimi, öğrendiklerimi, nelerin içinden gelip geçtiğimi gösterdi.

O çocuk “annel!” dedi.

Güçlü alkışların yankısıyla irkildim. Şaşkınlıkla bakıyordum etrafıma. Yüzümde demirden bir maske, ne hareket edebiliyor ne de tepki verebiliyordum. Marlo anlamıştı beni, yine o anlardan birini yaşadığımı fark etmişti.

“Sakin ol,” dedi usulca. “Birazdan bitecek. Lütfen Fegel, biraz daha dayan.”

Titreyen ellerimi gizlemek adına Marlo'nun koluna sarınyor, beni ayakta tutamayan bacaklarımla bütün bir hayata meydan okuyordum.

Sonunda alkışlar kesildi, kadehler havaya kalktı ve ben kahkahalar eşliğinde hareket ettim. Marlo beni sürüklüyordu, anlamsız kalabalığı yarıp nereye gittiğimize aldırmaksızın ilerliyorduk. Merdivenlere yöneldik. Burada bile bir insan seli vardı. Aldırmadı Marlo. Birilerine çarpa, ite kaka ilerledi. Sınıf arkadaşlarım bile bizi durduramadı.

Kendimi bir odada buldum. Onun odası olduğunu anlamam beş dakikamı aldı. Çünkü ben beş dakika boyunca hiç kıpırdamadan, neredeyse nefes bile almadan yatağın ucuna oturmuş, parmaklarımı yatağa geçirmiş, donmuş bir halde halıya bakıyordum.

Sonra kıpırdadım ve odayı taradım. Marlo tam önümde masaya yaslanmış kolları göğsünde, geniş omuzları bile düşmüş, o halde beni izliyordu. Çaresizlik içinde yüzüyordu Marlo. Acı içinde yüzüyordu.

“Şimdi nasılsın?”

“İyi.”

“Kötü bir şey mi gördün?”

Gözlerim buğulandı ve burnumu çektim. Başımı hayır anlamında sallayıp onun ilk defa gördüğüm odasına bakındım.

Önünde dikildiği çalışma masası oldukça dağınıktı ve üzerinde ders kitabından başka her şey vardı. İçki şişeleri başta olmak üzere. Yatağı çift kişilik, örtüsü de oldukça gösterişliydi. Bir köşede kendine ait küçük bir kitaplığı önünde de okuma koltuğu vardı. Hemen onun yanında duran küçük masada da devrilmiş içki şişeleri duruyordu. Marlo ne zamandan beri içiyordu? Tahmin etmek zor değildi. Yalanları ortaya çıktığından beri.

Gösterişli ailenin, gösterişli oğlunun, gösterişli odası, daha ne bekliyordum ki, odadaki her şey para kokuyordu. Sınırsız bir servet. Petra'yla geçirdiğim hayat boyunca paraya ihtiyacı olmadan yaşayan bana bu oldukça korkutucu gelmişti.

Her an bir histeri krizi geçirip gözyaşlarına boğulabilirdim. Tanrım, gözleri gözlerimin önünden gitmek bilmiyordu. O çocuk, evet, o çocuk. Hayır, zihnimde bile bunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum.

“Petra'yı mı gördün yine? Onun çocukluğu?”

Bu sefer ben yalan söyleyecektim.

“Evet,” dedim yüzüne bakmadan.

Tam da beni kurtaracak bir kapı tıklatmasıyla kapı aralandı. Gelen Defi'ydi.

“İyi misin Feg? Hayalet görmüş gibiydin.”

“Sayılır,” dedim.

Lelis arkasında belirdi.

“İnsanlar sizi soruyor.”

“Tamam,” dedi Marlo. “Birazdan geliyoruz, siz gidin.”

Bir süre daha oturdum yatakta. Silinip gitmek istedim, gitmek ve bu anın acı gerçekliğinden kurtulmak. Anılarım can çekişiyordu. Geçmişim de geleceğimde birbirine geçmiş, kenetlenerek önümde hızlıca savruluyordu.

“Fegel,” dedi içindekileri dökmek istercesine. O an ayağa kalkıp gitmek istediğimi belirttim. O şey neyse duymak istemiyordum.

“Yürüyebilecek misin?”

“Evet, iyi hissediyorum.”

Kapıyı açtı ve birlikte yeniden merdivenlerden indik. Tilda durmaksızın servis yapıyordu, ona başka hizmetliler de eşlik etmişti ama en şevkle çalışan oydu. Sonuçta Marlo onun elinde büyümüştü.

Bir süre insanların içinde gezindik. Tebrikler, yalan mutluluklar ve daha da fazlası. Sahte bir fanusun içinde nefes alıyordum. Tanrı'nın fanusu ve içinde de yumak haline gelmiş bir insan müsveddesi: Fegel.

Viola'yla konuştuk ayaküstü. Herkesin nasıl şok olduğunu, kimsenin böyle bir şey beklemediğini, geri dönüş partimin nişan törenine döneceğini ve daha bir sürü şey... Bütün bir yıl seni konuşacaklar, dedi. Bütün kızlar Marlo için yas tutacak.

Saatler ilerledi. Çılgın kalabalık vahşice eğlenirken ben bir cenazedeymişçesine suratımı asıyordum. Müzik onları coştururken beni duygulandırıyor. Kimseyle konuşmamak için başım önde sürekli hareket ediyordum. Bir an bile durmuyor, oturmuyordum. Karsa peşimde oradan oraya sürüklenirken bile ondan kaçmanın türlü yollarını arıyordum.

“Bunu yaptığına inanmıyorum.”

“Seni duyamıyorum,” dedim müziği işaret ederek.

“Sana inanamıyorum!” diye bağırdı.

“Duyamıyorum Karsa, üzgünüm.”

Bal gibi de duyuyordum.

“Gitmem lazım, beni bekliyorlar.”

“Dinle Feg, vazgeç bu şeyden. Onunla mutlu olamazsın.”

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım, ilk defa doğruyu söylemişti Karsa, onunla mutlu olamayacaktım.

Başıma korkunç ağırlar saplanıyordu. Büyükler yavaş yavaş evi terk edip partiyi gençlere teslim ederken kendimi Doktor Sophila'nın yanında bulmuştum, bir an için kendimi rahatlamış hissettim. Ellerimden tutup yanaklarımdan öperek gülümsedi yüzüme.

“Tebrik ederim Fegel. Çok mutlu oldum senin adına.”

Hafifçe başımı salladım.

İçimdekini görmüştü. Tanıyordu beni, hasta Feg'i. Çocukluğuna tanıklık ettiği yaralı kızı.

“Bir sorun mu var, paylaşabilirsin benimle.”

Marlo'nun bakışlarını fark edince yeniden doktoruma odaklandım.

“Hayır, hiçbir sorun yok.”

“Seni tanıdığımı biliyorsun.”

Zorlukla yutkundum.

“Belki de yeniden bir terapiye başlamalıyız, ne dersin?”

“Olabilir.”

“Fegel,” dedi elimi elinin içine alıp güven dolu bir ifadeyle sıkarken. “Bana bir şey söyle. Lütfen.”

“Kalbimde,” dedim sesim titrerken. “Bir şey var. Güçlü, ulaşılamaz ve görkemli.”

Anlamaya çalışırcasına kaşlarını çatı.

“Sana yardımcı olabilmem için daha fazla açıklamalısın.”

“Size anlatmıştım. Bir rüya görmüştüm.”

“Evet,” dedi derin bir gülümsemeyle. “Gayet iyi hatırlıyorum.”

“Bir düşün içinde yitirdiğim adamı arıyorum ben. Onu kaybettim ve arasam da bulamayacağımı biliyorum.”

Bakışlarını yüzüğüme indirdi.

“Şu an parmağındaki yüzük başka bir adama ait ve kalbinse ona mı? Gerçek bile değilken. Fegel?”

“Biliyorum, biliyorum,” dedim ardı ardına. “Gerçek değil. Hem, boş verin.”

Elimi çekmeye çalıştım.

Endişelenmişti. Hem ne anlatmaya çalışıyordum ki, deli olduğumu mu? Bunu anlaması için bunları anlatmama gerek yoktu. Her halükârda bunu biliyordu.

Annemle babamı bana yaklaşıırken gördüğümde yönümü değiştirdim ve kaçabileceğim bütün noktaları tek tek denedim. Yine de başarılı olamadım.

Annem seslendi.

“Feg, bebeğim, biz gidiyoruz. Gel seni öpeyim.”

Dişlerimi sıkıp geriye döndüm. Annemin sarılmasına izin verdim ve sakince gülümsemeye çalıştım. Babam gerçekten mutlu görünüyordu. Mutlu olmayı da hak etmişti üstelik.

“Seni seviyorum Fegel,” dedi sıkıca sarılırken. “Hiçbir şey senden önemli değil.”

Gözleri dolarak geriye çekildi ve annemin elinden tutup böylece uzaklaştılar.

Müzik sesi diğer bütün sesleri bastırdı ve çıgıllıklar eşliğinde eğlencenin dozu arttı. Anlam taşımayan insanlığın anlam taşıyan tek uğraşı da buydu. Viola takıldı görüş alanıma. Tanrım, nasıl da eğleniyordu, nasıl da gülüyordu yüzü. Ben olduğum yerde bir heykel gibi dikilirken insanlar etrafımda hareket eden, uçuşan cisimler gibi zıplıyorlardı.

“İstersen sakın bir yere geçelim. Bırakalım onlar eğlensin.”

Marlo tam arkamda iyilik timsali gibi yardımına yetişmişti.

“Mümkünse senin de olmadığın bir yer olsun.”

“Beni böyle mi cezalandıracaksın Fegel, böyle mi yıkacaksın beni? Öyleyse devam et. Seninle yaşadığım sürece buna katlanırım.”

“Seni affetmeyeceğim Marlo. Seni asla affetmeyeceğim. Sana hiçbir zaman güvenmeyeceğim. Ne sana ne de ablalarıma. Hatta kâhinlere de. Hepiniz kocaman birer yalancısınız.”

Başımın üzerine eğilmiş varlığıyla beni rahatsız etmek için elinden geleni yapıyordu. Geriye dönüp bakışlarımı gözlerine diktim. Güzellikte Narkissos'la¹¹ yarışan yüzünü izledim bir süre. Onun benim için ne ifade ettiğini düşündüm.

O an Viola beni dehşete düşüren bir çıgıllıkla tuttu kolumdan. Ağzı kulaklarındaydı ve ben onu görececek durumda değildim.

“Hadi benimle gel, ablaların delirdi. Sanırım Lelis üstsüz dans ediyor.”

¹¹ Yunan mitolojisinde kusursuz güzelliğinden dolayı kendi görüntüsüne âşık olan bir kahramandır.

Başımı olumsuzca salladım. Marlo belli belirsiz gülümsedi. Fazla alkolden kendinden geçen sarhoş-katil-gölge ablalarımı zapt etmek o kadar da kolay olmamıştı.

Eğlence hız kesmeden devam etti. İçenler, kusanlar, öpüşenler... Daha fazla bunlara tanıklık etmek istemedim. Önümüzdeki asır boyunca unutulmayacak bir parti olsa da katlanamazdım buna. İnsanlık için oldukça doğal, sıradan olan bu şeyler Petra için sıra dışıydı ve bir an için bunlardan kaçmak istedim. Marlo'yu ezip geçerek kendimi Patrizio'nun huzurunda buldum. Bana engel olamazdı, ona karşı çıkamazdı. Tamamıyla dibe batmıştı.

“Yalvarırım gitme,” dedi. “Bu gece beni yalnız bırakma.”

Cevap bile vermedim başımı çevirdiğimde. Cevap verme gereği bile duymadım. Hissizdim.

Bir karanlık çekti beni kendine. Ve ben havada asılı duran tanecikler gibi dağıldım o karanlığın içinde. Huzurlu bir uykunun aksine, cehennemin derinliklerine doğru indim sessizce.

İçeri girmiştim. Patrizio'nun yüreğine.

Belki de Paracelsus bunu hiç hesaba katmamıştı. Yine de hekim yönü her zaman saygı uyandırdı.”
“Paracelsus hayatımda tanıdığım en iyi adamdı. En kusursuz bilim adamı.”

Bütün sınıf sessizlik içinde bana döndü. Kuytu bir köşede Marlo'dan kaçamayacağımı anlamının bilinciyle var olmaya çalışıyordum. Bütün gerçekleri bilmeme rağmen yakamdan düşmemekte ısrarcıydı.

“Anlamadım Fegel, bir şey mi dedin?”

Sesimi yükselttim.

“Paracelsus diyorum, hayatımda tanıdığım en mükemmel bilim adamıydı.”

Marlo sessizce yakardı.

“Lütfen, bunu yapma.”

Onu dinleyecek değildim.

Kimya öğretmenim şaşkın bakışlarla birkaç adım öne çıktı ve ne diyeceğini bilemeyen bir ifadeyle donup kaldı.

“Sizi tanıştırmak isterdim ama şu an Kulpa'da yaşıyor ve orası bizim gibi insanların bulamayacağı, oldukça gizemli bir yer.”

Ürküten uğultu sarmıştı sınıfı. Herkes birbirine bakıyor, bunun bir şaka olduğunu düşünmek istiyordu. Yüzlerdeki anlam buydu. Fegel yılın şakasını yapıyor.

“Seni anlamakta zorlanıyorum.”

Sakinliğimi korudum.

“Paracelsus ölmedi ama herkes böyle bildi. Çünkü pomparatus adındaki büyülü bir bitki bir yanılısamaya neden

olup herkese onun öldüğünü zannettirdi. Vitam cum morte mutavit. Bu onun mezar taşı yazısıydı. *Ölümle hayatı takas etti.* Ama hayır, Paracelsus sonsuz bir yaşamı seçti. Üstelik tek başına da değildi. Villanova'nın homunculus deneylerini üretime geçirdi ve bu deneyle kendisine on iki küçük insan yarattı. İsimleri Mel, Pupa, Yez, Nus, Şar, Kam, Rav, Zul, Ban, Duk, Geis ve Sit. Mel içlerinde en sevdiğimdir.”

Marlo yüzünü sıvazlarken bir an önce bunun bitmesi için dua ediyordu.

Zavallı kimya öğretmenimizin yüzündeki korku görülmeye değermiş. Hayalet görmüş gibiydi. Yüzü kireçleşti ve kekeleye başladı.

“Sen neler söylüyorsun böyle? Bunları da nereden çıkardın?”

“Uydurduğumu mu düşünüyorsunuz, istediğinizi düşünün. Paracelsus'la tanıştım. Homunculuslarla bile bir süre birlikte yaşadım.”

Neden kimse gülmüyordu?

“Ateşi var, lütfen onu ciddiye almayın.”

“Sen kes sesini,” dedim Marlo'ya.

“Paracelsus felsefe taşını buldu ve o artık ölümsüz bir simyacı.”

Marlo kolumdan tutmuş beni sürüklemeye çalışıyordu. Sınıf kapısına kadar geldik, kimse müdahale etmiyordu. Viola da diğerleri kadar şaşkındı. Karsa'nın ifadesine günlerce gülebilirdim. Ağzı açık bir halde öylece bakıyordu.

“Ve...” deyip kapıda direndim.

“Artephius'u tanıyorsanız, öleli pek olmadı. Toprağı hâlâ taze. Ruhuna dua edebilir ya da mezarına tükürebilirsiniz. Sizin seçiminiz. Çünkü Marlo'yla birlikte zamanı geriye aldı.”

Sınıf kapısından çıktığımda bile konuşmamı sürdürdüm.

“Umarım bu son söylediğini duymamışlardır.”

Kolumu hızla çekince sendeledim. Düşmemem için yeniden kolumdan tuttu.

“Bana dokunmayı kes, senden nefret ediyorum. Midemi bulandırıyorsun.”

“İstediyini söyleyebilirsin Fegel. Ne desen haklısın.”

“Kocaman bir pisliksin. Dilerim Artephius'la birlikte sonsuza kadar cehennemde yanarsın.”

Bakışları hüznünlendi. Hayır, bu sefer ona acımayacaktım. Onu düşünmeyecektim ve onun için üzülmeyecektim. Her şeyi hak etmişti.

Okul binasından koşar adımlarla çıkarken arkamdan beni izlediğini hissedebiliyordum. Yağmur kesilmiş yine de her an yeniden başlayabilirmiş gibi çisesini sürdürüyordu.

Çok sevdiğim o kaldırıma bıraktım kendimi.

“Beni affetmeyeceksin biliyorum.”

Sert bir frenle kestim adımlarımı ve dindiremediğim öfkemi yüzüne bıraktım.

“Ne sanıyordun Marlo! Bunu saklayabileceğini mi? Ah, evet böyle sandın. Bu büyü bizi onlardan uzak tutacaktı. Ne de olsa kâhinleri susturmuştun, geriye ablalarımдан başka kim kalıyordu ki, gerçeği bilen kim kalıyordu? Hiç hesaba katmadığın birisi.”

Gözleri doldu.

“Ne o, ağlayacak mısın, hiç durma. Otur ve ağla. Bu sefer yanında olmayacağım.”

“Lütfen Fegel, bana bunu yapma.”

Yürümeye devam edip onu orada bıraktım. Arkama dönüp bakmadım bile. Gelip gelmemesi umurumda bile değildi. Her şeyin sorumlusu olup masum bir çocuk gibi ortada dolanamazdı. Hastalığının sorumlusu oydu. Hayvan saldırılarının sorumlusu da oydu. Başıma gelenlerin bütün sorumlusu oydu ve hiçbir şey olmamış gibi ah Fegel, tek suçum seni sevmek diyemezdi.

Eve vardığımda sinirden köpürüyordum. Neyse ki erken geldiğim için evde kimse yoktu. Ne annem ne de ablalarım.

Ablalarımın da canı cehennemeydi. Kim bilir kimin hayatını kâbusa çeviriyorlardı.

Odama geçip hızla kendimi yatağa bıraktım. Örtüyü üzerime çekip gözlerimi sıkıca kapattım ve ağladım. Acıdan içim kuruyana, kararana dek ağladım. Kendime ağladım bu sefer. Neden bunları yaşadığıma.

Petrasızlığa.

Ve hak verdim. Onsuz kalmayı hak etmiştim. Bana onunla sunulan kocaman bir yaşam vardı ve ben o kocaman yaşamı Marlo diye sayıklayarak geçirmiş, onu her an her saniye Marlo diye yaralamıştım. Şimdiyse Marlo benimleydi ve Petra'nın aksine hiç bitmeyecek bir sonsuzluğa takılmıştık ve benim elim kolum bağlıydı. Yine de bir ışık yakalamıştım. Giovanni'ye ulaşabilir, onun da yardımıyla Petra adına savaşılabildim. Benden nefret etsin ya da etmesin onu bulmamı sağlayabilirdi.

Patrizio için de sevinemezdim. Her ne kadar yanımda olmaya söz verse de bana yardım etmeyecek, Merid'e verdiği sözü çiğnemeyecekti. Hem oğlu olmadan özgürlüğünü kazanmıştı, bunu yeniden kaybedemezdi.

Merid'le Hazul da Petra'ya giden yolda önüme engeller koyacak beni yıldırmaya çalışacaklardı, ama beni tanımıyorlardı. İşin içinde Petra varsa Feg'in neye dönüşeceğini göreceklerdi.

Düğmeyle notu komodinin üzerine koyup gülümseyerek gözlerimi kapattım. Kokusu içimdeydi, derinliklerimde. Ona olan hislerim artık yüzeydeydi. Gözle görülür, hissedilir derecede yoğun. Utanmıyor, çekinmiyor, ablalarım da Marlo'ya da onu sevdiğimi haykırıyordum. Ne kadar da geç kalmıştım!

Tanrım, yardım etmeliydin. İkimizi de terk edemezdin.

Kendi boyunu aşan baltayı havaya kaldırıp büyük bir öfkeyle oduna geçirdi. Odun üçe ayrılırken her bir parçası bir yere savruldu. Hemen yanındaydım. On iki, on üç yaşlarındaki çocuk Petra. Gavino mu demeliydim?

Babam dönecek.

Tek sayıkladığı buydu. Her bir odun parçasında kendi de parçalanıyor, inancı uğruna ailesini terk eden bir babaya sitemler yağdırıyordu.

“Eve dön Gavino, geç oldu.”

Annesi kapıdan seslenirken batan güneşe aldırmaksızın karanlığı bekliyordu Petra. Kız kardeşlerinden biri evden çıkıp titrek adımlarla ona yaklaştı. Korku vardı yüzünde.

“Ne istiyorsun Fabiana?”

Balta havada bir sonraki kurbanını önüne yerleştirdi.

“Üşümedin mi?” diye sordu ağabeyine.

“Hayır, sen eve dön.”

“Birlikte dönelim.”

“Sana eve dön dedim!”

Küçük kız gözyaşlarına boğularak eve koştu. Ardından annesi göründü.

“Neden içeriye girmiyorsun?”

“İşim var, sen dön.”

Onlara doğru yürüdüm. Kadının güzelliği karşısında nefesim kesiliyordu. Tuhaftı. Gerçektir. Ve ben beni göremeyen iki insanın, üstelik geçmiş bir zamanda, hemen yanlarında dikiliyor, onları izliyordum. Büyüleyici bir andı.

“Birazdan eve dönmezsen seni sürüklemek zorunda kalabilirim Gavino. Acele etsen iyi olacak.”

Kadın gülümsedi, Petra buna dayanamadı ve o da bu gülümsemeye karşılık verdi. Onlar için komik, benim için fazlasıyla duygusal bir andı. Bir an için bu çocuğa biraz daha yakın durmak istedim. Tıpkı benim çocukluğumda onun da bana yakın olduğu gibi. Görmediğim ama sezdiğim. İşte tek fark buydu. Ben onun varlığının farkındaydım ama o benimkinin değildi.

Bu düşünce birdenbire beni heyecanlandırdı. Buraya geldiğim andan bu yana neden bunu hiç düşünmemiştim?

Annesi eve doğru yürürken Petra birkaç odun daha kırdı ve baltayı bir kenara bırakıp üzerini temizledi. Omzunda asılı kalan bir kıymığa elimi uzattım ve işte o an ne olduysa oldu, kırbaç etkisiyle savrulup kendimi Kulpa'da buldum, daha ne olduğunu anlayamadan aynı kırbaç etkisiyle eve döndüm ama gördüğüm manzara oldukça korkutucuydu, büyükannemin cenazesi vardı ve daha hareket edemeden kendimi Verhin'in evinde buldum. Yeniden Petra'nın çocukluğu, yeniden Kulpa, yeniden evim, yeniden odam, yeniden Petra, yeniden Kulpa, Tanrım aklımı oynatmak üzereydin. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve bunun sona ermesini bekledim. Ardı ardına yankılanan gök gürültüsü gibiydi bu etki. Fitili ateşlemiştim ve durmaksızın ilerliyor, acı çekiyordum. Her geçişte kırbaç sırtıma saplanıyor, beni güçlü bir acıyla yeniden ve yeniden savuruyordu. Bitti dediğim yerde tekrar devam ediyor bir türlü kesilmeyi bilmiyordu. Sonunda dayanamadım ve olduğum yere sert bir şekilde yığıldım. Gözlerim kapalı da olsa geçişlerin devam ettiğini hissedebiliyordum. Hata yapmıştım, hem de büyük bir hata. Merid'le Hazul'un hoşuna gitmeyecek, hatta onları inanılmaz ölçüde kızdıracak bir hata.

Bunun telafisi olmayacaktı.

24

Huzur

Ardı ardına gelen bip sesleri. Gözlerimi açtığımda kendimi yeniden hastane odasında bulmuştum. Samsa gibi yaşamak hayatı daha yaşanılır kılardı oysa, Feg gibi yaşamak daha da korkunçtu.

Hareket edemediğimi fark etmem çok sürmedi. Kıpırdayamıyordum ve onlarca kabloyla makinelere bağlı bir şekilde zorlukla nefes alıyordum. Her zamanki gibi annemle babamı göreceğimi düşündüm ya da Marlo'yu, ablalarımı. Ama odada hiç kimse yoktu. Makineden yayılan sesin dışında odaya derin bir sessizlik hâkimdi. Konuşmak istedim ama ağzımdaki oksijen maskesi yüzünden bunu yapamadım. Sahi, oksijen maskesi de neyin nesiydi?

“Aramıza hoş geldin Fegel?”

Onun sesini tanımasam sesin duvarlardan geldiğini sanabilirdim.

Duvarın bir köşesinde yükselen karanlık yavaşça insan suretine büründü ve Petra'nın babası o ağır, ciddi ve kusursuz ifadesiyle bana doğru temkinli adımlarla yürüdü. Siyahlar içinde oldukça etkileyici görünüyordu ve ben ölüm döşeğinde bile bunları düşünebiliyordum.

“Uyandığını hiç kimse bilmiyor,” dedi yatağımın kenarına otururken.

Başımı hafifçe salladım ya da salladığımı sandım, bedenim üzerinde hâkimiyet sahibi değildim.

“Nerede olduğunu merak mı ediyorsun, eminim ediyorsundur. Yoğun bakımdasın. İçeriye kimseyi almıyorlar.”

Ama, diye düşündüm. Ablalarım ve Marlo rahatlıkla içeriye girebilirlerdi. Başımı iki yana salladım.

Maskeyi yavaşça ağzımdan çekti.

“Şimdi nefes almayı dene.”

İlkinde zorlandım ama yavaş yavaş aldığım soluklarla buna gittikçe alıştım. Birkaç dakika sonra rahatlıkla nefes alıyordum.

“Kendini yorma, sorularına yanıt vereceğim.”

Gözlerimi minnetle kırıştırdım. Gözyaşlarım yanaklarıma doğru usulca süzülürken bir peçeteyle gözyaşlarımı silmeye çalıştı. Merhametle bakıyordu yüzüme. Bir süre konuşmadı. Daha doğrusu gözyaşlarım kesilene kadar bekledi.

“Herkes dışarıda. Ailen, ablaların ve Marlo. Hatta okul arkadaşlarından da birkaç kişi var.”

Gülümsedim.

“Aa, evet, Karsa da içinde.”

Kesik kesik öksürdüm, gülmek isterken az kalsın ölüyordum.

Omuzlarını dikleştirdi ve en az Petra'nınki kadar mükemmel görünen saçlarını eliyle geriye götürdü. Burnuma ondan yayılan hoş bir koku geldi.

“Neler oldu?”

Zorlukla konuşmuştum.

“Orada her ne yaptıysan burada kötü bir etki yarattı ve bütün bedenim iflas etmek üzereydi. Ah Fegel, az kalsın ölüyordun.”

“Az kalsın,” diye fısıldadım. “Keşke gerçekleşseydi.”

Cevap vermedi.

“Marlo'nun içeri girmesine izin vermedim. Çünkü hayatına burnumu sokmama kararımı tamamıyla değiştirdim. Her şeyi yoluna koyana kadar yanından ayrılmayacağım.”

Hiçbir şey beni bu kadar mutlu edemezdi.

“Sahi mi?”

“Evet,” dedi elini saçlarıma götürerek. Başımı okşadı. Gözyaşlarıma engel olamadım. Onun da gözleri doldu.

“Şimdi dinlen ve hiçbir şeyi düşünme. Petra yok belki ama artık ben olacağım. Biz bir aileyiz Fegel. Geçmişin geleceğe bağlandığı bir aile. Eşimi ve çocuklarımı kaybetmiş olabilirim ama bir tane kazandım. Seni kazandım Fegel. Dünya göğü üzerinde artık özgürüm ve gizlenmek zorunda da değilim. Bundan sonrası için asla endişe etme. Senin istemediğin hiçbir şey gerçekleşmeyecek.”

Gözlerimi yavaşça kapatırken ilk defa huzurla yol aldım uykuya. Kalbimdeki yük birdenbire kalktı ve gökyüzünde süzülen kuşlar kadar hafifledim. İlk defa sıkmadı beni hastane odası, Samsa gibi hissettirmedi.

İlk defa huzur verdi.

Tehüm

O na seslenmem yeterli. Patrizio, diye hitap edebileceğimi söylemişti. Ve ben üç gün süren yoğun bakım zımbırtısının ardından sonunda evime dönebilmiştim. Zavallı Feg, başından felaketler ve aksilikler eksik olmuyordu. Eve akın eden ziyaretçiler de cabası. Başta Karsa ve ailesi olmak üzere müstakbel nişanlımın ailesi de beni hiç yalnız bırakmamıştı.

Anlam vermeye çalışıyordu insanlar. Hiçbir fiziksel belirti olmadan, hastalığın kaynağı bulunmadan neden sürekli bedenim isyan bayraklarını çekiyordu. Neden sürekli bayılıp kendimden geçiyordum. Bilemiyorlardı. Akıl hastası olduğumdan hem fikir insanlar da yok değildi. Yakın çevrem buna her zaman inanmıştı ve ailem de Doktor Sophila için kartlarını yeniden açmaya çalışıyordu. Terapiler mi?

Tahammül edebilirsin sanırım.

Odamın en sevdiğim yönü. Yalnız kalabilmemi sağlıyordu ve ben yalnızlıktan son derece memnundum.

“Seni ziyarete gelen birisi var.”

Kapının eşiğinde korkuyla bakıyordu Marlo. Beni kaybedecek olmanın korkusu. Eski hâinden eser kalmamıştı. Dünyayı titretecek, beni parmağında oynatacak ve sonsuza kadar ona teslim olmamı sağlayacaktı. Ama şimdi, hepsi tepetaklak oldu.

Ölüme bu kadar yakın olmamı gerçekten beklemiyordu. Yok olmama ramak kalmıştı.

Yok olmak?

Petra beni hiç tanımamış mı olacaktı? Düşünmek bile istemiyordum.

“Kabul ediyor musun?”

“Kimmiş?”

“Verhin.”

“Gelsin,” derken kalp atışlarım hızlanmıştı. Çünkü annem de babam da evdeydi. Buna cesaret ettiyse mutlaka geçerli bir sebebi olmalıydı.

Mağrur duruşuyla attı adımını odaya. Avucunun içi gibi biliyormuşçasına etrafa hiç göz gezdirmeden sandalyeye yönelip yanı başıma bıraktı.

“Geçmiş olsun Fegel,” derken son derece ciddiydi.

“Teşekkür ederim.”

“Bu seferki oldukça ağırdı. Neredeyse yok oluyordun.”

Ölüm kelimesini kullanmamıştı nedense, yadırgadım.

“Yok olmak,” dedim sakince. “Sanırım bir gün bunu başaracağım.”

“Bu kadar cesur musun?” dedi bakışlarını kızgınca gözlerime dikerek. “Petra senden haberdar olmayacak. Sensiz yaşayacak. Bunu kabullenebilir misin?”

Petra'yı kaybetmiş olabilirdim ama hâlâ onun sevgisine sahiptim. Böyle bir aşkı nasıl kaybederdim?

Cevap vermek istesem de bunu yapmadım.

“Peki, sen?” dedim. “Bunca yalana rağmen nasıl bu kadar pişkin olabiliyorsun?”

Gülümsedi.

“Ben de cesur değilim Fegel. Sevdiğim adamı kaybedemem. Onu korumak için milyonlarca yalan söyleyebilir, her türlü oyunu kusursuzca oynayabilirim. Ya sen, sen olsan bunu yapmaz mıydın?”

“Sanırım,” dedim. “Yapardım.”

Bir süre sessizce çevirdik bakışlarımızı başka yönlere. Uzun sürmedi.

“Defalarca gelmiştim bu eve,” dedi derin bir nefes alırken.
“Büyükkannen burada yaşıyordu.”

“Biliyorum.”

“Gençliğimiz birlikte geçti. Asil bir kadındı. Ne yazık ki ölümü erken gerçekleşti.”

“Acı vermek için mi geldin?” dedim o büyük çarpışma esnasında gördüğüm cenazeyi anımsayarak.

“Acı vermek mi?” diye tısladı. “Henüz hiçbir şey görmedin Fegel.”

Zorlukla yutkundum. Bir kâhinden gelen kehanet miydi bu, yoksa yine kocasını korumak için sırada bekleyen yalan mı?

“Tabii ki bunun için gelmedim,” dedi kendini silkeleyerek.
“Patrizio için geldim.”

Gülümsedim.

“Mutlu görünüyorsun. Petra'nın babası seni kurtaracak mı sanıyorsun?”

“Hiçbir şey sanmıyorum Verhin. Tek isteğim onun hayatımda olması.”

“Her zamanki gibi yanlış şeyler istiyorsun.”

“Bu seni ilgilendirmez,” diye çıkıştım.

Kollarını göğsünde birleştirip ayağa kalktı ve etrafı izler pozisyonda masama doğru yürüdü. Marlo'nun babasından aldığım kitabı eline alarak göğsüne bastırdı.

“Yaşıyorsun ama anılarımız da yaşıyor mu hâlâ?”

Doğru dizelerden yakalamıştı beni.

“Söylesene?” diye döndü. “Ne yaptın orada?”

“Bunu mu öğrenmek istiyorsun?” diye eğildim öne doğru. Ellerimi kenetledim birbirine ve ilk defa sadece kendimin bildiği bu gerçeğe güvendim.

“Ona dokundum. İnsan, çocuk Petra'ya.”

Kalbinin üzerine koyduğu kitapla birlikte bekledi karşımda.

“İblisleri kızdırmış olmalıyım.”

“İblisleri mi? İblislerin bununla hiçbir alakası yok Fegel. Kızdırdığın kişi iblisler değil, Tanrı.”

“Tanrı mı?” dedim büyük bir şaşkınlıkla. “Ama neden?”

“Ona dokunmaman gerekirdi Fegel.”

“Kimse bunu bana söylemedi.”

“Söylemesine de gerek yoktu. Tanrı'nın cennetinde yaşıyorsan yasak meyveye el uzatmayacaksın. Dokunmayacaksın ona. Hiçbir şekilde temas kurmayacaksın. Bunu nasıl anlamazsın?”

Petra'nın bana dokunmadan geçirdiği kocaman bir ömür ve şimdi de ben ona dokunamayacaktım. Bu oldukça adil bir savaştı. Ve Tanrı'nın terazisi oldukça eşit tartıyordu.

“Kötü haber çabuk yayılır Fegel, herkes onun yaşadığını öğrendi. Kendi isteğiyle kendini deşifre etti. Dünya üzerindeki bütün ölümsüzler bu haberle diken üzerinde.”

“Neden?” dedim şaşkın görünmemeye çalışarak.

“Neden olacak?” diye yaklaştı ve yatağımın hemen kenarına oturdu.

“Yeryüzüne Pus dağına bu kadar yakın olan hiçbir varlık gelmedi. Bütün karanlık büyülerin sahibi. Merid'in gözdesi ve Petra'nın öldü sanılan babası. Kimsenin aklının ucundan geçmezdi.”

“Ondan korkuyorlar mı?”

“Korkmak mı?” derken sesi titriyordu.

“Petra kadar olmasa da evet, korkuyorlar ve Petra'nın olmadığı bir dünyada neler yapabileceğini tahmin bile edemiyorlar. Eşi benzeri olmayan bilgi birikimi ve gücünden endişe ediyorlar.”

“Düşüncelerin benim için pek bir anlam taşımıyor Verhin, ne istediğini söyle. Buraya benim için gelmiş olamazsın.”

“Uğra'yı korumasını sağla,” dedi beni haklı çıkarırcasına. “Döngü süresince bize kimse dokunmasın. Bunu yapabilir misin?”

Ne demek istediğini anlamadığım için bir süre gözlerine baktım.

“Kimden bahsediyorsun?”

“Patrizio'dan. Sana değer veriyor, bizi korumasını sağla.”

“Kimden koruyacak sizi?”

Panikle etrafa bakındı, gözleri doldu ve elinde sıkı sıkıya tuttuğu çantasından o gizemli kartları çıkardı.

“Karanlık aydınlığa döndüğünde korkmazsın Fegel, ama aydınlık karanlığa döndüğünde korkarsın.”

Güçlkle yutkunup onu dinlemeyi sürdürdüm. Bir kart çıkarıp hemen kucağıma bıraktı. Bu o ters dönmüş ağaçtı. Bu kartın üzerine bir diğerini bıraktı. Bunu daha önce görmemiştim. Avuç içinde tutulan bir şey vardı, küçük bir şey.

“Bir tohum,” dedi heyecanla, elleri titriyordu. “Şeytanın avucuna yerleşmiş bir tohum. Bu ne demek biliyor musun? Kötülük bir yerlerde sessiz sedasız büyüyor demek.”

İliklerime kadar ürperdim. Ellerimle yüzümü sıvazlarken tüylerim diken diken olmuştu. Olduğum yerde kıpırdandım.

“Verhin,” dedim sesimi kontrol altına almaya çalışarak. “Bu konuşmayı herkes duyuyor, hatta Patrizio bile.”

“Onun dışında,” diye üzerime eğildi. “Hiç kimse duymuyor. Senin yaşam alanının üzerinde inanılmaz bir etkisi var Fegel. Her şeyi kısıtladı. Şu andan itibaren ondan izinsiz kuş bile uçamaz buradan. Ondan izinsiz hiçbir canlı sana yaklaşamaz.”

“Bitti mi kâbus? Doğanın intikamı, hayvanların saldırıları, hastalık, felaket. Bütün bunlar sona mı erdi?”

Başını yere indirdi ve kartlardan birini daha önüme bıraktı.

Hızla kendimi geriye atıp korkuyla ürperdim. Kalp atışlarım göğüs kafesimi yerinden oynatırken ilk defa neler olup biteceğinden habersizdim.

Tabut.

Ayağa kalkıp kartları hızla yerinden topladı ve onu daha önce hiç görmediğim korkusuyla odanın içinde deli gibi gezinerek yeniden yerine oturdu.

“Lütfen,” dedim çaresizlik içinde. “Bana daha açık olur musun? Bu kartlar da neyin nesi? Neler olacak?”

“Bu kartlar senin geleceğin Fegel. İlk kartın kehaneti şu: dünyanın tepetaklak olacak, sonra kötülük çıkacak ortaya ve bu kötülük son kartın dediğine göre senin sonun olacak.”

Titreyen ellerimi örtünün altında gizledim.

“Bu kötülük kimden gelecek? Patrizio'dan mı? Yoksa iblislerden mi?”

“Hazul'la Merid çift başlı bir iblistir Fegel. Birisi kötülüğü temsil ederken diğeri iyiliği temsil etmez, acıyı temsil eder, kederi, matemi. Yani istemediği bir şey gerçekleştiğinde Hazul Merid'den daha kötü olabilir. Patrizio Merid'in gözdesi evet, peki ya Hazul'un gözdesi kim?”

“Artephius mu?”

Başını hayır anlamında salladı.

“Petra mı?”

“Hayır,” dedi sertçe. “Değil.”

“Marlo.”

İkimiz de başımızı korkuyla sesin geldiği yöne çevirdik. Petra'nın babası çalışma masamda oturuyordu. Ne bir karanlık ne de gölge silueti, hiçbiri olmamıştı. Öyle tepeden düşer gibi, bir anda gelivermişti.

Verhin hızla ayağa kalktı.

İkimiz de panik halindeydik çünkü onu beklemiyorduk. Tanrım, gerçekten ondan korkuyorlardı. Ne Marlo ne de ablalarım gün boyunca bir kez olsun yanıma uğramamışlardı ve şimdi böyle sinsi sinsi, daha önce hiç görmediğim bir şekilde onu odada görmek beni fazlasıyla korkutmuştu.

Yerinden hiç kıpırdamadı. Bacaklarının yerini değiştirdi ve kollarını başının üzerinde birleştirdi. Bu haliyle Petra'nın kopyası gibiydi. Uzun boyu, geniş omuzları ve tüm yakışıklılığıyla tüm zamanlara meydan okuyordu. Bin yıla yaklaşan yaşamı onu daha da kusursuz bir hâle bürüyordu.

“Hazul Marlo'nun teklifini ilk kabul edendi. Merid durup bir düşündü. Nelere sebep olacağını, Petra'nın doğa üzerindeki hâkimiyetini ve kendilerine zarar gelip gelmeyeceğini.”

“Ama kabul ettiler?”

“Evet,” dedi rahatlamış haliyle. “Kabul ettiler. Hazul Marlo'yu geri çevirmedi çünkü yaralı bir kalbe asla hayır diyemezdi. Çünkü o melankoliden besleniyordu.”

“Burada iblislerden bahsediyoruz,” dedim. “Aşk onların umurunda olabilir mi?”

“Kötülük nereden beslenir sanıyorsun Fegel. Güçten. Ve aşktan daha güçlü bir şey yok yeryüzünde. Saf bir aşksa bulunmaz bir nimet. Marlo'nunki gibi.”

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Kollarını göğsünde birleştirip başını dışarıya çevirdi.

“Canlı Petra onlar için her zaman devrilemeyeceğine inandıkları bir düşmandı. Kendi saflarından çıkmış, doğanın gücünü kazanmıştı. Şimdiyse,” deyip bakışlarını bize çevirdi.

“Artık ona sahipler. Zamanı geriye aldılar ve insan Fegel sayesinde yeryüzünde istedikleri gibi hâkimiyet kurdular.”

Verhin donup kalmıştı. Kaskatı bir şekilde sandalyenin üzerinde oturuyor, gözlerini bile kırpıyordu.

“O karttaki tabut sana ait Fegel. Ölüm her an üzerinde bir bahar yeli gibi esiyor, bitmeyecek gibi görünen yaşantının tam da ortasında sabırsızlıkla senin ona gitmeni bekliyor.”

“Ölecek miyim?” dedim kekeleyerek.

“Bunu hiçbirimiz bilemeyiz ama bir gerçek var ki, eğer ölürsen ben de dahil, senin yaşadığından hiçbirimizin haberi olmayacak. Yok olup gideceksin. Ne Petra ne de diğerleri. Tanrı'nın kalemi ilk defa yazdığını silecek ve yeryüzüne bıraktığı bir insanı yok edecek.”

“Bana Tanrı'yla şeytanların birlikte hareket ettiğini söylemeyeceksin değil mi, buna asla inanmam.”

“Neden inanmazsın Fegel, bu apaçık ortada.”

“Ama, ama,” deyip bekledim ve ne söyleyeceğimi bilemedim.

Zorlukla kalktım yataktan, Verhin'i o halde bırakıp ona doğru yaklaştım. Sadece ikimiz varmış gibi, yeryüzünde bir tek

onunla ben yaşıyormuşuz gibi. Hemen karşısına dikildim ve orman yeşili gözlerine daha dikkatli baktım. Petra'yı gördüm orada, bu yeşilde sevdiğim adamı buldum.

“Verhin'in kehaneti doğru çıkarsa dünya üzerinde büyük bir yıkım gerçekleşecek ve ben Hazul'a karşı hareket edersem Marlo'yu benim karşımda yüceltecek. Marlo'nun Hazul tarafından yüceltilmesi demek, kötülük adına yeni bir cephe açılacak ve ölümler gerçekleşecek demek. Üstelik,” deyip bir adım öne çıktı.

“Ne Merid ne de Hazul seni öldürmeyi akıllarından bile geçirmezler, çünkü insan Fegel onlar için fazlasıyla önemli. Sen gidersen onlar da gider. Petra'yı almalarının bir önemi kalmaz. Zamanı geriye almalarının da. Sen ölürsen döngü kırılır ve her şey eskiye döner. Petra yoluna devam eder.”

Acıyla yutkundum. Beni Kulpa'dan gönderen onlardı. Tanrım, ne sanıyordum ki, Petra mı? Hayır, ölmemi istemiyorlardı ve bunu da en iyi şekilde yapıyorlardı. Gelmemi engel olamıyor, gelince de göndermenin yolunu buluyorlardı.

“Buradaki kilit nokta sensin Fegel. Bu düğümün çözümü sensin. Tanrı'nın yeryüzüne bıraktığı en mühim nesnesin.”

Ben mi?

“Petra'nın kendisini öldürmesinin nedenisin. Aksi halde kimsenin buna gücü yetmezdi. Senden başka,” diye ekledi.

Kalbimdeki baskıyı hafifletmek adına derin derin nefesler aldım. Dışarıdaki gök gürültüsü odama dolarken uzaklarda bir yerlerde bir kurt ulumasının acıklı sesi yankılandı.

Patrizio bir adım öne çıktı. Geriledim.

“Senin ölümün herhangi birinden gelmez Fegel. Senin ölümün tek bir kişiden gelir.”

Verhin'e döndüm bir an için, yüzünün ifadesini merak ettim. Dudaklarından çıkan isimle neye uğradığımı şaşırırdım ve tam da o an açılan kapıyla birlikte donup kaldım. O isim bütün güzelliğiyle aktı içeriye. Hızlı bir rüzgârla savrulup yanı başımıza kadar geldi.

Ondan korktuğunu düşündürmüştü, saklanıyor, pes etti ve geriye çekildi. Patrizio kaderimi değiştirdi. Marlo'dan beni uzak tutacak ve ben yoluma devam edeceğim. Evet, bunlardı düşündüğüm. Ama Marlo'nun dimdik, korkusuz ve kendinden emin bir şekilde onun karşısına dikilmesi beni bir kez daha afallattı. Durmayacaktı Marlo, geriye çekilmeyecekti. Aksine, hep bir adım önde gidecekti. Kendini çoktan kötülüğe teslim etmişti.

“Verhin,” dedi Patrizio'nun gözlerine bakarak. “Artık gitsen iyi olacak. Ailesi rahatsız olmaya başladı.”

Verhin sessizce odayı terk etti.

“Ve sen,” dedi zamanın çok uzak bir diliminden fırlayıp gelmiş bu adama. “Sakin Fegel'e zarar vermeye kalkışma. Karşılığını tahmin bile edemeyeceğin kadar kötü alırsın.”

Patrizio kocaman bir kahkaha patlattı. Gür sesi odamın içinde yankılanıp zihnimde ardı ardına tekrarlandı.

İkisi birden gözden kaybolduğunda bir süre gördüğüm yanılsamanın gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Bir savaşın eşiğinde buldum kendimi. Ve bu savaş hepsinden zor, hepsinden acı olacaktı. Geçmiş, şimdi ve geleceğin içinde pervane gibi dönecektim. Ve bu sefer yanımda Petra olmayacaktı. Birbiri ardına çatışan, gövde gösterisi yapan bir sürü ölümsüzün içinde insanlığımın yol alacaktım. Petra'dan kazandıklarımla, anılarımla ve ona duyduğum aşkla. Evet, sırf bu yüzden yaşayacaktım.

Onun dönme ihtimalinin olmadığı bu dünyada, onun sevgisiyle sınanacaktım.

Nasıl dayanacaktım?

Farz Elki

Gün geçtikçe geçmiş olsun dilekleri azalıyor, her bayılıp kendimden geçmemde bu olağan bir şeymiş gibi insanlar buna aldırış dahi etmiyordu.

Anlamsız bir ritüele dönen okul günlerim git gide sona yaklaşırken kendimi büyük gün için hazırlıyordum. Sanki ailem öleceğimi anlayıp beni bir an önce evlendirmeye çalışıyordu. Hastaneden çıkmamın ikinci gününde annem gelinlik modelleri tasarlamaya bile girişmişti. Marlo'nun annesiyle akşama kadar araştırmalar yapıyor, dünya üzerindeki en mükemmel, en kusursuz gelinlik olması için çılgın bir yarışa giriyordu.

Tuhaf.

Deprem etkisi yaratan dönüşten sonra kendimde fazlasıyla eksilen bir şeyler vardı. Durgunluk, sakinlik, acı bile çekmiyordum.

En yorgun ırmak benim Dickie. Ve yavaş yavaş denize doğru gidiyorum.

Yemek yemiyor, konuşmak istemiyor, hiçbir şey yapmadan o şekilde saatlerce sabit bir noktaya bakabiliyordum. Erken tükenmişim. Daha güçlü sanırdım oysa kendimi. Değilmişim.

Dokuz yaşından bu yana bir gölgenin desteğiyle yaşayan bir insandım ben. Şimdi o gölge yoktu. Gölgesiz kalmıştı Fegel. Gölgesini yitirmişti.

Atlas'ın sırtında taşıdığı dünyaydım artık, Musa'nın yanan çalısı, cehennemdeki çukur Gayya'ydım. Çok şeydim kendim dışında. Kendi içimde hiçbir şey.

“Yapmak istediğin bir şey var mı?”

“Hayır,” dedim boğuk bir sesle.

“Eğer beş dakika içinde evden çıkmazsan annen seni gelinlik provası için almaya gelecek.”

Bunu duyar duymaz insanüstü bir güçle yataktan fırladım. Marlo gözüme uzun bir sürenin ardından ilk defa sevimli görünmüştü.

“Peki, öyleyse çıkalım.”

“Seni bekliyor olacağım.”

“Başka seçeneğin var mı?”

Başını hayır anlamında salladı, gülümsüyordu.

Bahar yaklaşıyordu. Kulpa'ya yaz çoktan gelmiş olmalıydı. Petra'nın gözlerini andıran o yeşillik ve rengârenk çiçeklerin oluşturduğu mükemmel uyum. Mıncıklamaktan zevk aldığım kırmızı gözlü beyaz tavşanlar. Nehrimde zıplayan somon balıkları. Gökyüzünden akıp giden bulutlar ve kuşlar. Kanatlarında gökkuşağı taşıyan kelebekler.

Merid'in elinde tuttuğu, üzerinden kanlar akan o kalp benim kalbimdi. Sıktıkça sıkıyor, korkunç bir sıkıntıyla ruhumu daraltıyordu. Acı kesilmişti ama ruhum bunalmaya devam ediyordu. Hazul'un melankolisi sarmıştı benliğimi. Avazım çıksa haykırıacaktım ama sesim soluğum kesilmişti.

Ellerim ceplerimde yürümeye devam ettim. Marlo yanımda sessiz sedasız ilerliyordu. Yüzüme bakıyordu, farkındaydım ama oralı olmuyordum. Parmağımda onun yüzüğü vardı ve ben kesinlikle kendimi ona ait hissetmiyordum. Hiçbir zaman da hissetmeyecektim. Bunu anlamak için Petra'yı kaybetmem lazımdı. Kaybettim ve anladım.

“Sinemaya gitmek ister misin?”

Rüzgârda savrulan saçlarımı geriye attım.

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Kitapçıya gidelim.”

“Kitaplar acı veriyor. Artık okumayacağım.”

“Hiçbirini mi?”

“Hayır,” dedim. “Hiçbirini.”

Bir süre daha sessizce yürüdük. Bir parka yöneldim, Marlo arkamdan geldi. Banka oturup orada koşuşturan, salıncakta sallanan ve kayan çocukları izledim. Kendi çocukluğumun aksiydi gördüğüm. Bir yansıması. Ağlamak istedim ama bunu da yapamadım.

Geçmişe gitmek, Kulpa'da olmak, Petra'nın çocukluğunda ya da. Hangisi onu geri getiriyordu? İstemiyordum artık, buna daha fazla devam edemeyecektim. Bulunduğum yerde kalmak, burada yaşlanıp ölmek istiyordum. Sonra bilmem kaçını cehenneme yeniden uyanmak. Bilmem kaçını hayata yeniden başlamak.

Bunu devam ettirebilirdim bir şekilde ama geçmişte olmak istemiyordum. Kulpa'yı bile istemiyordum. Petra'nın hayatı beni çürütmekten başka işe yaramayacaktı. Kalbimi, ruhumu, tüm benliğimi. İşe yaramaz Fegel, sonsuzlukla nasıl başa çıkardı?

Kıpırtısız izledim çocukları, onların kahkahalarını dinledim. Bu seslere kuş cıvıltıları eşlik etti, rüzgârın huzur veren uğultusu.

Sonra çıkıp geldi, geçmişin derinliklerinden. Onca çocuğun arasından fırlayıp üzerime doğru koşmaya başladı. Hızla ayağa kalktım ve olabildiğince geriledim. Marlo hemen önüme geçti.

“Sakin ol,” dedi sessizce. “Orada hiçbir şey yok.”

“Geliyor,” dedim dişlerimi sıkarak. “Geliyor.”

“Kimse gelmiyor.”

Yumruk yaptığım ellerimi ceplerimde sımsıkı beklettim. Başımı Marlo'nun sırtına yasladım.

Böylece ne kadar kaldım hiç bilmiyorum ama ikimiz de kıpırdamadık.

“Özür dilerim Fegel. Beni affet.”

Gözlerimi açtım ve başımı geriye çektim. Marlo bana döndü.

“Bütün bunlara ben sebep oldum. Şu an bir kâbusun içindesin ve bunun sorumlusu benim. Çektiğin acının sebebi benim. Bunları görüyorsun ve hepsi benim yüzümden. Az kalsın ölüyordun Fegel, seni kaybediyordum. Seni kaybedersem nasıl yaşarım? Bu sonsuzluğun ne anlamı kalır?”

Öyle hissizdim ki onu izlerken, ne söylediğini bile idrak edemiyordum. Özür mü diliyordu, ah evet, bir şeyler zıralıyordu ama ne?

“Bakma öyle bana, lütfen bir şeyler söyle. Beni affedebilecek misin?”

“Affetmek mi?” dedim usulca. “Ne için? Beni sevdiğin için mi? Bu aşk için her şeyi göze aldığın için mi? Benim için zamanı geriye alıp bütün bir insanlığı mahvettiğin için mi? Petra'yı yok ettiğin için mi? Ha, söylesene Marlo, ne için? Hangisi için seni affedeyim?”

“Hepsi için.”

“Fazla değil mi? Nasıl affederim seni, nasıl kabullenirim bu gerçeği? Yalanlarının üzerini nasıl örterim?”

Çaresizlik içinde baktı gözlerime. Kiremit rengi gözleri koyulaştı ve buğulandı. Hayır, ağlayamazdı. En azından şimdilik. Ben Petra'nın çocukluğundan kaçarken bunu yapamazdı.

Sol koluna yapışıp başımı hafifçe eğdim. Kendimi ortaya çıkarmadan etrafı gözetledim. Kimse yoktu, gitmişti. Rahat bir nefes alıp kolunu bıraktım ve geriledim. Kollarımı göğsümde birleştirip kendimden emin bir tavırla, az önceki ödlekliliğimi yok sayıp gülümsemeye çalıştım.

“Seni af...”

Tanrım, hemen sağ tarafımdan kalabalık bir çocuk topluluğu bana doğru koşmaya başlamıştı. Nutkum tutuldu. O kalabalığın başını Petra çekiyordu ve yüzündeki kaba bir öfkeyle savaştan çıkmışçasına toprağı ezerek ilerliyordu. Kaçamadım,

gizlenemedim. İçine düştüğüm dehşetle birlikte eğilip yere kapaklandım ve kollarımı başımın üzerine geçirerek bunun bitmesini bekledim. O sesleri duyabiliyordum. Toprakta tepinen yüzlerce adımı. Sonra, o toz toprağın içinde kayboldum. Üzerime basıp gemediler ama rzgrlarıyla savruldu ve yere kapaklandığında uzun bir süre kalkmakta zorlandım.

Burası da neresiydi?

Karanlık bir ormanın içinde kendimi bulduğunda yaşadığım korkuya bir yenisi daha eklenmişti. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve başımı içime çektim, üşüyordum. İlk defa. İlk defa geçişlerde bir mevsimi hissediyordum.

Yavaş adımlarla ilerlerken kulağıma gelen seslerle ürperdim. O sırada yanımdan koşarak bir ocuk geçti, arkasından biri daha. Onları takip etmeye başladım. Hızlarına yetişmekte zorlanıyordum. Soluğum kesilene kadar koştum. Sonunda bir açıklığa varmıştık ve önümde oldukça kalabalık bir ocuk topluluğu vardı. Aralarından geçerken epey zorlansam da bunu başardım. Onlara dokunmamaya gayret ettim.

ğultularına anlam vermeye çalışırken gördüm o korkunç manzarayı. Petra elinde kocaman kanlı bir bıçakla burnundan soluyordu. Yerde ne vardı görmeyi istemiyordum, daha doğrusu buna cesaret edemiyordum ama yine de dayanamayıp bir adım ne çıktım. şimdi tam karşımdaydı, Tanrım, Fabiana kanlar içinde yerde yatıyordu. Hayır, düşündüğüm değildi çünkü Fabiana'nın hemen yanı başında parçalara ayrılmış bir hayvan duruyordu. Zavallı kızın sol bacağı berbat bir haldeydi. Bulantıma engel olmaya çalıştım. ığlık atmamak için elimle ağzımı sıkı sıkıya kapattım ve titreyen dizlerimle birlikte yere çöktüm.

Bir göz açıp kapatma eşliğinde kendimi yeniden Marlo'nun önünde bulmuştum. Hıkırıklara boğuldum o an. Marlo beni uyandırmaya alışıyormuşasına sarsıyordu.

“Kendine gel Fegel, geçti, kimse yok.”

Sarsıla sarsıla ağladım o an. Sesim kuş cıvıltılarını bastırdı. Etraftaki insanlara aldırmaksızın ağlıyordum. Gözyaşlarım sele döndüğünde görüş alanıma Patrizio takıldı. Marlo'yu elinin tersiyle itip beni yerden kaldırdı ve kolunun altına alıp banka kadar taşıdı. Cebinden çıkardığı peçeteyle gözyaşlarımı sildi. Marlo dizlerimin dibine çöküp düşmanını görmezden gelerek beni teselli etmeye çalıştı.

“Ne gördün?”

Hıçkırıklarımın kesilmesini bekliyordum. Konuşamayacaktım. İnsanların şaşkın ve tuhaf bakışlarına aldırmandan bir süre daha ağladım ve ağlamayı kestiğimde direkt onun gözlerine baktım.

“Bir insan tilkiden neden nefret eder diye hiç sormamıştım kendime. Neden doğadaki her canlıya değer verir de tilkiye vermez?”

Derin bir nefes aldı adam, geriye yaslanıp bir an için başını gökyüzüne kaldırdı.

Anlamıştı.

“Elbette vardı bir nedeni Fegel. Kötü bir baba olarak yine yanlarında yoktum. Kızımın bacağını kaybettiğini öğrendiğimde o olayın ardından üç yıl geçmişti. Fabiana büyümüş, neredeyse beni bile unutmuştu.”

Marlo başını iki yana salladı.

“Bunun için kendinden nefret etmen gerekir.”

“Sen beni yargılayacak son insan bile değilsin evlât, o yüzden kes sesini.”

Marlo konuşacağı sırada ona sert bir bakış fırlattım. Bu onu durdurdu. Peçeteye gürültülü bir şekilde sümkürdüm. Son derece iğrençtim ve bu onların umurunda bile değildi.

“Bundan nasıl kurtulabilirim söyle bana? Artık geçmişte olmak istemiyorum. Buna dayanamıyorum.”

“Üzgünüm Fegel,” dedi bir anda. Hiç düşünmeden, bir çıkar yol bulmadan. “Bundan kurtuluş yok. Bu devam edecek.”

“Nereye kadar?”

Aslında bunun cevabını biliyordum, yine de ondan duymak istiyordum.

“Sonsuza kadar.”

Sonsuzluk? Sonsuzluk denilen şeyin bile bir sonu olmalıydı.

Birden ayağa kalktı.

“Sen sıkıldın,” dedi gereksiz bir neşeyle. “Döndüğünden bu yana nice zaman geçti. Bu aptallar seni eğlendirecek tek şey yapmadı.”

Bir an için Marlo'ya baktım ve gülümsememe engel olamadım. Bu onu fazlasıyla kızdırdı.

“Sessizliğimin sebebini korkumdan ya da saygımdan diye düşünme Patrizio, tamamen Fegel'le ilgili.”

“Lütfen,” dedim sessizce. “Şunu yapmayı kesin. Kavga mı etmek istiyorsunuz, gidin nerede ederseniz edin ama benim yanımda anlaşıyor gibi görünmeyi deneyin. En azından benim için.”

“Kavga mı?” dedi kocaman bir kahkahayla. “Kavga iki kişiyle edilir Fegel. Ben burada kendimden başka bir adam göremiyorum.”

Bu oldukça tahrik ediciydi. Marlo bir adım öne çıktığında elimle onu durdurdum. Bu sefer Patrizio'ya dönüp ona bakarak “lütfen,” dedim.

“Peki,” derken son derece alaycıydı tavrı. Ee, kimin babasıydı?

Tam arkamızı döneceğimiz sırada ablalarım önümüzde belirdi.

Onları tehditkâr beklerdim. Kardeşimi nereye götürüyorsun, bizimle baş edemezsin vs. saçmalıklarıyla. Oysa en baştan çıkarıcı hallerine bürünüp cezbedici bakışlarını Patrizio'nun üzerine dikmişlerdi. Bu bakışları tanıyordum. Resmen adama kur yapıyorlardı. Patrizio ablalarımın bakacak adam değildi, en azından öyle umut ediyordum.

“Bir yere mi gidiyordunuz?” dedi Lelis.

“Evet, sizden oldukça uzağa.”

Lelis'in dudağı kıvrıldı. Bu ifadeyi çözememiştim. Sinirli mi, alaycı mı, gergin mi? Yoksa alt edemediği bir adamla giriştiği mücadele mi?

“Biz de katılırız belki.”

Bunu söyleyen Defi'ydi.

“Bu yürüyüşe birlikte çıktık,” dedi Marlo. “Ve birlikte devam edeceğiz.”

Patrizio beni kolumdan tutup hafifçe kendine doğru çekti.

“Kim bana engel olabilir?”

En azından bana sorabilirlerdi değil mi?

Burnumu yeniden sildim. Ablalarım yüzünü buruşturdu. Mideleri bulanmış gibiydi.

“Bunu yapmayı aklından bile geçirme,” dedi Marlo. Oldukça paniklemiş bir haldeydi.

“Onları kışkırtıyorsun.”

Onları?

“Bu benim sorunum.”

“Gidersen her şey çözülmüş olacak.”

Elini bana doğru uzattı. Hangisiydi doğru olan? Sonsuzlukta yol alacağım adam mı? Ablalarım mı, yoksa bu güne kadar varlığını bile bilmediğim Petra'nın babası mı? Verhin'in ikazlarına rağmen. Hangisiydi istediğim? Her ne olursa olsun vereceğim karar bir şeyleri değiştirmeyecekti. Yazılan yaşanacak, buna engel olamayacaktım.

Marlo'nun eli havada kaldı, sahte bir üzüntüyle başımı iki yana salladım. Patrizio bunu anladı ve yumruk yaptığı diğer elini öne doğru bir şey fırlatıyormuşçasına açtı. Ortaya savrulan karanlık, gümüşü bir parıltıyla birlikte yoğunlaştı. Harikulâde bir kokuyla doldu alan ve ben onları göremez oldum. Karanlık bizi de içine alıp oradan uzaklaştırdığında bunun sıradan bir şey olmadığını anlamıştım. Gidiyordum, oysa bana dokunmuyor, beni taşı mıyordu bile. Ben, bütün bir dünya altımdan çekiliyormuşçasına ilerliyordum. Sonunda

karanlık dağıldı ve görebildiğim o açıklıkta büyüleyici manzarayı izledim. Hangimiz gidiyorduk bilmiyordum. Ben mi, dünya mı? Bu muhteşemdi, tüylerim diken diken olmuştu.

Görüş alanım gittikçe netleşti ve ben dans eden bir balerin gibi olduğum yerde dönüp durdum. Yerden yükseliyor, sonra yeniden zemine iniyordum. Kahkahalarım eşlik etti bu yolculuğa. Tek başımaydım. Bütün bir dünya ayaklarımın altında benimle birlikte ilerliyor, Kulpa'da yaşadığım mancınık deneyimimi anımsatıyordu.

“Farz et ki 1909 yılı mayıs ayında Floransa'da başka bir otele indir. Ömrün boyunca Odile Malet diye birisinin var olduğunu bilmeyecektin bile. Ama, yine de yaşayacaktın, mesut olacaktın. Farz et ki tam şu bulunduğumuz anda o yine yok, niçin yeniden başlamamalı yani?”

İklimler'in bende düş etkisi yaratan ve yaşama bir nebze de olsun tutunmamı sağlayan satırları geçti gözlerimin önünden. Yanaklarıma doğru birer damla yaş süzüldü. Gökyüzüne biraz daha yükseldim ve kendi etrafımda dönmeye devam ettim. Bu eşsiz yol boyunca doğanın insan ruhuna esenlik veren büyüyle ilerledim. Bir kuş sürüsü kalktı yanı başımdan. Çiçeklerin rengârenk buğusuna gömülmüş bir arı kümesinin içinden geçtim. Dans eden kelebeklere eşlik ettim bir süre. Bir an için bulutların içinden geçtiğimi hissettim.

O olmadan da yapabilir miydim? Çatık kaşlarını görmeden, asık suratını izlemeden, cezalarını yemeden, her defasında kükremesini yüzümde hissetmeden durabilir miydim? Her an sinirlenecek de tepemde dikilecek, yediğim yemeği önümden çekecek, sıkıldığımda gökyüzüne çıkarıp ağladığımda teselli edecek, acaba bugün bana hangi masalı anlatacak demeden durabilir miydim?

Tanrım, yapamazdım.

Zaman geriye alınsın istiyordum. Petra'nın beni alıkoyduğu güne. Her şeyi bırakıp onunla gidebilirdim. Ne ailem, ne de Marlo. İnsanlığın da canı cehenneme. Süslü vitrinlerin, şanın

şöhretin, lüks yaşamın. Hayal edilen servette kimin umurundaydı Petra'nın yanında. O istenilebilecek tek servetti. En değerli hazineinden daha değerliydi. Son model arabalar, villalar, giyim kuşam. Hiçbiri Petra'nın ılık bir bahar sabahı çiçek bezeli bahçede hazırladığı bir kahvaltının yerini tutamazdı. Önüme bıraktığı bir fincan kahvenin ya da. Okuduğu bir satır, bir bakış, bir gülüşün.

Gözyaşlarım hızlandı ve ben derin bir acıyla sürüklenmeye devam ettim. Kalbimde güçlü bir sızı vardı. İçimi ezen, nefes almamı engelleyen.

Güçlkle yutkundum. Yere ayak basmaya başladığımda Patrizio koluma girdi ve yavaş bir iniş yapmamı sağladı.

“Hey,” dedi en şefkatli haliyle. “Ağla diye yapmadım, mutlu ol diye yaptım.”

“Teşekkür ederim,” diyebildim kesik kesik. “Çok mutlu oldum ama bütün bunlar o olmadan o kadar anlamsız ki.”

Omuz silkti belli belirsiz.

“Bağışla beni Fegel, ama bunları söyleme hakkı bulabiliyor musun kendinde? Geçen onca zaman ve sen oğlumu üzmemden başka hiçbir şey yapmadın. Her şeyi gördüm, bütün olan biteni. Her hâlin eziyetti.”

“Biliyorum,” dedim.

“Marlo, dedin ona. Onu sevdiğini, sonsuza kadar da onu seveceğini söyledin.”

“Söyledim evet.”

“Şimdi ne değişti?”

“Ben, ben, inan bilmiyorum. Ama onu istiyorum.”

“Onu istemek için artık çok geç.”

“Ah, hayır.”

“Hadi, ağlama artık. Yaşıyorsun ve yaşamaya devam edeceksin. Bu aptal çocuk artık seninle. Ve en önemlisi artık ben de seninleyim. Marlo bir yandan haklı. Burada uzun süreli kalmayacaksınız ve okulun biter bitmez kendini özgür say, nerede olmak istiyorsan orada olacağız.”

“Söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum,” dedi derin bir gülümseme eşliğinde.

“O halde beni Kulpa'ya götür. Hakiki olana.”

Başını salladı.

“Götüreceğim.”

“Ve büyüü kaldır, Giovanni ve diğerlerinin de burada olmasını istiyorum. Hepsini hayatımda istiyorum. Paracelsus ve diğerleri de olmak üzere hepsini.”

“Bütün bu kalabalık kalbindeki yalnızlığı giderecek mi peki?”

“Hayır,” dedim acı bir tebessümle. “Gidermeyecek, ama kendimi avutmam gerek. Onlar olmadan bu sonsuzluğa katlanamam. Başıma her ne gelecekse onlar da yanımda olsun. Öleceksem eğer, onları son bir kez daha görmek istiyorum.”

Dudaklarını sıktı ve dolan gözleriyle birlikte beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım ve sıkıca sarıldım.

“Petra görse eminim beni bir kez daha öldürürdü,” dedi hüzünlü bir sesle.

“Şüphem yok,” dedim. “Kendinden bile sakınırdı beni. Gözlerinden, sözlerinden.”

“İnandı Fegel, seninle sonsuz bir yaşam dilemişti.”

Gözyaşlarımla gömleğini ıslattığımda bile bırakmamıştım onu. Bir baba kokusu vardı onda, bir yuva kokusu.

“Ve hepimiz el birliğiyle o yaşamı alt üst ettik.”

Cevap vermedi. Veremezdi. Gözlerimi sıkı sıkıya kapattım ve atmayan bir kalbin esrarengiz sessizliğini dinledim. Yas tutan doğanın, içinde gizlendiğim karanlığın gölgesinde usulca bekledim.

27

Saldırı

Biliyor musun, bir an için başarabilirim sanmıştım. Zamanı geriye çevirmiştik. Petra belası artık yoktu ve biz birbirimizi seviyorduk. Kimse asıl gerçeği anlatamazdı sana. Kâhinler korkuyordu ve bu yüzden yalanıma ortak olmuştu. Üstelik bir büyü tarafından en iyi şekilde korunuyorduk, ne Giovanni ne de diğerleri bize yaklaşamazdı. Hepsi okulun bitmesiyle sona erecekti. Gidecektik ve anlamsız korkum bitecekti.”

“Petra'nın babasını kim hesaba katabilirdi ki, eminim kendisi bile bunu hayal edemezdi.”

“Edemezdi,” dedi.

Evimizin çatısına uzanmış göğü sarmalayan yıldızları izliyordum. Bahar esintisi üzerimde geziniyordu. Yaşadığım her şey akıl dışıydı, ama yine de idare ediyor, delirmeden bir şekilde bunun da üstesinden geliyordum. Marlo'yu uzak tutmanın imkânsızlığını anlamış, sıradan biriymiş gibi yanımda kalmasına izin vermiştim. Yalanlarına alışmıştım, aksi halde bununla baş etmek zor olacaktı.

“Büyük ihtimalle yarın Giovanni burada olur.”

“Eğlenceli olacak,” dedim hevesle.

Karanlıkta bile gözleri parlıyordu. Lenslerinden arınmış bakışları bana daha sıcak, samimi geliyordu. Eski halini çoktan unutmuştum. Sanki hep bu koyu kiremit rengi vardı, onu hep bu renkle tanımıştım.

Uzun sayılabilecek bir süre sessiz kaldık.

“Yoruldu,” dedi sessizce. “Seni yordum.”

Ne diyebilirdim ki, bu doğrudu. Yorulmuştum.

“Beni affetmesen bile, tek isteğim nefret etmemen. Uzak durma benden Fegel. Beni senden mahrum etme, başka bir şey istemem.”

“Bazen, neden bu kadar hastalık derecesinde sevdik birbirimizi diye düşünüyorum.”

“Seninki bitti ama. Beni severken yanında olamadım. Kaybettim o günleri. Zamanı geriye almam onu sevmeni sağlamaktan başka işe yaramadı.”

Zorlukla yutkundum. Yanılıyorsun diyemedim. Sana olan sevgim azaldı, hatta bitti diyemedim. Gürültülü bir şekilde nefesimi bıraktım.

“Acıya alıştık Marlo. Mutlu olmayı beceremiyoruz.”

“Sanırım öyle.”

İkimiz de gülümsedik. Doğrudum. Gecenin sessizliğini bir baykuş sesi böldü. Bir ağıt gibiydi çıkardığı ses, acı bir çığlık. Güçlü bir kanat çırpışın sesi yankılandı ve o an nereden geldiğini anlayamadığımız bir hızla, devasa bir kanat sırtına yapıştı. Marlo bile o insanüstü hızına rağmen buna engel olamamıştı.

Çatıdan devrilip şiddetle aşağıya doğru düşmeye başladım. Ellerim havada deliler gibi çırpınırken çığlık çığlığa yuvarlanıyordum ve Marlo hiçbir şey yapmıyordu. Son kiremit parçası da parmaklarımın ucunda kaybolurken kendimi zemine yapışmış bir şekilde hayal ettim ve korkuyla gözlerimi kapattım. Düştüğüm yer zemin değildi ama zemin kadar sertti. Patrizio beni yakaladığında öfkeden deliye dönmüş bir haldeydi. Marlo tam önümde her an ağlamaklı gözleriyle bana bakıyordu. Tam anlamıyla tükenmişti.

“Ben, ben hareket edemedim, orada bir şey oldu.”

Hiçbir şey söylemeye vakit bulamadan bir dumanın içinde karanlık bir rüzgâr tarafından savruluyordum. Yolculuğumuz o kadar da uzun sürmedi ve ben kendimi birdenbire çok tanıdık bir odada buluverdim. Hemen arkamda Marlo. Verhin'in evindeydik.

Büyük bir şaşkınlıkla baktılar bize. Beklemediğinden değildi elbet, olanlar yüzündendi.

Patrizio odaya davet edilmeden daldığında hâkim olduğu siniriyle beni bir koltuğun üzerine sakince bıraktı. Hedefi Verhin değildi, Uğra'ydı. Marlo'nun büyük bir dikkatle bana baktığını görebiliyordum. Utanç içinde olmalıydı. En basit bir saldırıdan bile beni koruyamamıştı, daha kötüsü olabilir miydi?

“Beni onaylayan için geldim.”

Uğra kirpiklerini kırpıştırdı.

“Az önce Marlo'ya müdahale eden doğa mıydı?”

Uğra başını salladı.

Patrizio çenesini sıvazlarken ablalarım odaya daldı. Onları her olayın içinde görmekten sıkılmışım. Keşke terk etselerdi şehri, hatta dünyayı. Uzayın derinliklerinde kaybolsalardı, eminim onlar adına üzülmeydim. Mesela Patrizio'yu salyalarını akıtarak izledikleri şu anda. Olumsuzca başımı salladım.

“Böyle bir şey daha önce olmamıştı. Ters giden bir şeyler var.”

“Bu da ne demek?” diye sordu Marlo. Kimse oralı olmadı. Ayağa kalkıp onların yanına doğru yürüdüm ve bakışlarımı Uğra'ya çevirdim.

“Şimdi beni dinle,” dedim sakın görünmeye çalışarak. “Daha önce de bunu konuşmuştuk. Saldırıları olacaktı. Üstelik doğa tarafından, çünkü Marlo güçlü bir büyü yapmıştı ve bunun bedelini ödeyecek olan bendim. Tabii siz bunu bana söylememiştiniz. Sadece zamanı geriye almanın bir bedeli demiştiniz. Şimdiyse saldırı, yani yıkım önce hayvanlarla başlayacak, ailemle, yakın çevremle devam edecekti. Beni hemen duyamayacaklardı, bunu da biliyoruz. Ama yarasa saldırısından beni korumuştur Marlo, şimdiyse hareket bile edemedi. Neden?”

Dudaklarının kenarında alaycı bir kıvrım belirdi.

“Nedeni var mı Fegel, yazılanı yaşıyorsunuz. Kader tıkr tıkr işliyor. Sizlerin bir planı olduğunu mu sanıyorsunuz,

öyleyse yanılıyorsunuz. Kader sizin planlarınızı alt üst eder de neye uğradığınıza şaşar kalırsınız. Bu yüzden sorgulamaktan vazgeçin ve başınıza geleceklere, yazgınıza boyun eğin.”

“Bu istediğim bir konuşma değil Uğra,” diye atıldı Patrizio. Verhin hemen yanımızda belirdi.

“Onu zorlamayın, görmüyor musunuz hasta.”

Doğru söylüyordu, ayakta duracak hâli yoktu ama yine de onu konuşması için zorluyorduk. Normal şartlarda bunu fark ederdim ama olayın şokuyla gözümünden kaçmıştı.

“Biliyor musun?” diye devam etti Verhin Patrizio'ya bakıp. “Sana bunu söylerim ama bizi koruman şartıyla.”

“Sizi korumak mı?” dedi. “Her şeyi bilen kâhinler başlarına geleceklere de biliyor olmalılar.”

“İşte bu yüzden bizi korumanı istiyoruz. Tehlikenin kimden, nereden geleceğini biliyoruz.”

Bakışlarım Marlo'ya kaydı. Hâlâ masum bir çocuk gibi sessizce bizi izliyordu.

“Peki,” dedi kısa bir sessizliğin ardından. “Size söz veriyorum. Koruyacağım. Asla birbirinizden ayrı düşmeyeceksiniz.”

Verhin'le Uğra birbirlerine bakıp rahat bir nefes aldılar. Yüzlerindeki belli belirsiz tebessümü görebilmiştim. Ona güvenmişler ve bir sözüyle de inanmışlardı. Boşuna olamazdı.

“Doğa güç kazandı ve ilk defa iblislerin gücünü bastırıp bir adım öne çıktı. Saldırı doğadan geldi ve tek amacı vardı, Fegel'e zarar vermek.”

“Evet, ama neden?”

“Petra'nın duyduğu acı yüzünden.”

“Petra'nın duyduğu acı,” diye tekrarladım. Yutkunurken zorlandım ve nefes alamamanın verdiği panikle olduğum yerde birkaç kez dönerek bunun gerçek olmamasını diledim. Rüya olmalıydı. Bir kâbus.

“Ve bu saatten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, bilin,” dedi vahşi bir haykırıyla. “Kalem o kadar hızlı yazıp

siliyor ki, ne yazdığına kendisi de karar veremiyor. Korkunç bir bilinmezlik var Fegel'e dair. Yok mu edecek, yoksa bırakıp oyuna mı devam edecek? Oyuna devam etmeyi istiyor ama Petra'nın çektiği dayanılmaz acı yüzünden Fegel'in gitmesini istiyor. Hem de hiç var olmamışçasına gitmesini.”

“Her şekilde öleceğim,” dedim. “Bu gerçek. Öleceğim.”

Kimse cevap veremedi.

“Öleceğim,” diye fısıldadım sonunda. “Petra beni hiç tanımamış olacak. Hiç.”

“Kulpa'ya gider de dönemezsen ölürsün. Geçmişe gider de birine dokunursan yine ölürsün. Hayvan saldırıları da ölümüne neden olabilir. Ah Fegel, her halükârda sen zaten ölüsün.”

Belki de tek gerçek buydu. Her şekilde ölü olmam. Verhin sonuna kadar haklıydı.

“Her şey akar,” diye fısıldadı sonra. “Herakleitos; bir yıkandığın ırmakta bir daha yıkanamazsın, çünkü sular değişmiştir der. Yaşadığın bir hayata yeniden döndüğünde de geçerli bu durum. Aynı şeyleri yaşamayacaksın. Ve sen geri döndüğünde işaretler alenen ortadaydı. Acı çekecek, geçmişe gidecek, gelecekte bulunacak ve birçok saldırıya maruz kalacaktın. Çoğunu yaşadın da ama her gün, gün yeniden doğduğunda tıpkı gölgelerin yenilendiği gibi, Fegel'in kaderi de yenileniyor. O bir savaşımın ürününe dönüştü. Geceyle gündüzün arasında, geçmişle geleceğin, nefretle sevginin ve en önemlisi de doğayla iblislerin. Fegel dışında bu güne kadar hiçbir insanın kaderinin değiştiğini görmedim. Sanki Tanrı onun hakkında karar veremiyor. Bir gün öfkeli diğer gün merhametli. Bir gün acıyor, diğer gün intikam almak istiyor ve yazdığını silip yeni baştan yazıyor. Her halükârda yazılanı yaşıyor. Bu hiç değişmiyor. Onun için kartlar açıyorum,” deyip bekledi ve hemen rafından kartlarını yeniden alarak karmaya başladı. Hızlı adımlarla yanı başıma kadar sürüklendi ve seçtiği kartları önüme sıraladı.

Ters dönmüş ağaç, ters dönmüş yarasa ve çift başlı bir iblis.

Bunda şaşılacak ne vardı?

“Ve...” deyip devam etti kartları yeniden kararak.

Sırayla önüne açtı.

Ters dönmüş yarasa, ters dönmüş ağaç ve tabut.

“Bu da ne demek?” diye öne çıktı Patrizio. Diğerleri donmuştu.

“Anlam veremiyorum ama mantık yürütebiliyorum.”

“Hadi ama,” dedim. “Bunlar hiç inandırıcı değil.”

“Kartlarım asla yalan söylemez,” diye kükredi. “İnanmıyorsun değil mi?”

Başımı hafifçe salladım.

Başımı Lelis'e çevirdi ve bu sefer ona yöneldi.

“Yazgını görmek istemez misin Lelis?”

Lelis ifadesizdi. Verhin ona aldırış etmeden kartları kardı.

Öfkelenmişti.

“Burada tam kırk iki kart var. Senin öldüğün yaş Fegel.”

Tüylerim diken diken olmuştu.

“Kırk ikinin sıradan bir sayı olduğunu mu düşünüyordun? Rastgele bir yaş, öylesine. O halde yanılıyorsun. Kırk iki kutsaldır, bütün kapılar ona açılır.”

Bunun ne anlama geldiğini bile sormadım. Kartları kardıktan sonra üstte kalan üç kartı birer birer onun önüne açtı.

İlki bana çıkan tabuttu. Diğerleri yaprakları dökülmüş bir ağaç ve sonuncusu da Petra'dan dolayı oldukça tanıdık gelen reenkarnasyonu simgeleyen bir figürdü. Kuyruğunu ısırmış bir yılan. Doğanın döngüsü ve sonsuzluk.

Hışımınla çekti kartları masadan ve tekrar destenin içine koydu. Rastgele karıştırmaya devam etti. O kadar hızlıydı ki bunu yaparken onu bir türlü takip edemiyordum. Sonunda üstte kalan üç kartı yeniden açtı ve aynı kartlar Lelis'in önüne yeniden döküldü. Kartları topladı ve yeniden açtı. Tanrım, kalp atışlarım odanın içinde davul gibi yankılanıyordu. Marlo heykele dönüştüğünden beri sessiz sedasız yerinde kıpırdamadan bekliyordu. Patrizio bile ifadesizdi.

Onuncu kez açtı kartları, sonuç yine aynıydı. O bilgiç, kibirli ifadesiyle döndü bana ve aheste adımlarla yürüdü.

“Yazgını görmek ister misin Fegel?”

Dolan gözlerimle baktım ona. Cevabımı biliyordu.

“Yarın bana tekrar gel ve ne olduğunu gör.”

Kartlarını gururla taşıdı elinde ve olması gereken yerlerine yeniden yerleştirdi. Tebessümü beni korkutmuştu.

“Yarından sonra,” diye konuştu Patrizio. “Birçok kişi burada olacak ve tahminimce şu şey,” deyip kartları parmağıyla gösterdi, “yeniden değişecek. Ve biz olacakları bir türlü kestiremeyeceğiz.”

Sonra bana döndü.

“O halde gidelim.”

Tek kelime edemedim, ne ben ne de ablalarım. Marlo bile ona boyun eğdi. Başka çaresi yoktu.

Arkamı döndüğüm sırada Verhin aniden kolumdan tuttu.

“Bu saatten sonra, ben bile olacakları tahmin edemem Fegel. Böyle bir şeyi hiçbirimiz tahmin edemeyiz. Muhtemelen Patrizio yüzünden de bir şeyler oluyor ve bu şey tamamen yeni. Akışın içine çoktan yerleşti.”

“Korkmalı mıyım?”

Omuz silkti.

“Korku mu, neyi değiştirir ki?”

“Değiştirmez,” dedim sessizce.

Odama girdiğimde ablalarım ortada yoktu. Patrizio üzerimi örtüp gece lambasını yaktı.

“Seslenmen yeterli, burada olacağım.”

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmadan önce Petra için dua ettim. Onun acılı ruhu için. Ne kadar zor durumda olduğunu tahmin bile edemez, onun acısına erişemezdin.

Tıpkı sevgisine de erişemediğim gibi.

Dagimnak

O kulda olmaktan ilk defa nefret etmişim ve sabırsızlıkla eve gideceğim anı bekliyordum. Bugün geliyorlardı. Kim geliyor, kimleri göreceğim hiçbir fikrim yoktu ama kim olursa olsun ona sıkıca sarılıp salya sümük ağlayacağımı adım gibi biliyordum. Hepsini özlemiştim. En çok da Hypatia. Tanrım, Paracelsus için bile ölebilirdim.

Parmağım elimin içinde dakikaları sayıyordum. Marlo göz ucuyla bana baktı.

“Benim için bile bu kadar heyecanlanmamıştın.”

“Ne dediğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Orman evinde. Beni gördüğünde yüzünde bu mutluluk ifadesi yoktu.”

“Yanılıyorsun,” dedim ona bakmamaya çalışarak.

Bir süre daha bakmayı sürdürdü, sonra başını dışarıya çevirdi.

Zaman geçmeyi bilmiyordu. Lanet dakikalar yerine çakılmış gibiydi. Marlo gürültülü bir nefes verdi. Son dersimiz kimyaydı ve her dersinde Paracelsus'a büyük bir kısım ayıran kimya öğretmenimiz bu derste onun adını bile anmamıştı.

“Hiç tahmin etmemiştim.”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla.

“Geleceğini tahmin etmemiştim.”

Gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Kahretsin, yine üzülecektim onun için. Neden duygularıma engel olamıyordum? Neden çıkaramıyordum onu hayatımdan?

Neden silip de gidemiyordum? Ben olmasam kim sahip çıkardı ona, kötülüklerine, yalanlarına. Kim?

“Seni orada göreceğimi, beni bulacağını düşünmemiştim. Bir şekilde unutursun diye düşünmüştüm hep.”

“Seni unutmak mı?” diye başını salladı.

“Keşke beni unutsaydın Marlo. O zaman her şey daha kolay olurdu. Hiçbirimiz bu denli acı çekmezdik. Kabullenirdim olanları ve hayatıma devam ederdim. Şimdiyse, tam bir karmaşa içindeyiz. Her an bir felaketle karşı karşıya olabiliriz ve haberimiz bile yok.”

“Hepsi benim yüzümden öyle mi?”

Başımı tavana kaldırıp bir süre öylece bekledim.

“Petra'yı anlayabiliyorum. Ona nasıl acı verdiğini. Seninle yaşamamanın acı demek olduğunu.”

Ne söylemek istediğini anlamaya çalıştım.

“Sen busun Fegel. Mutlu olmayı, mutlu etmeyi beceremiyorsun. Şu an yanında Petra da olsa bir şey değişmeyecekti. Onun da hayatını karartacaktın yeniden.”

“Sen...”

“Şimdi çıkıp gelse mutlu mu olacaksınız sanıyorsun? Hayır, olmayacaksınız, çünkü buna izin vermeyeceksin. Ne zaman izin verdin ki Fegel? Söyle, onun mutlu olmasına hiç izin verdin mi?”

Gözlerim doldu ve ne kadar direnirsem direneyim birer damla yaş yanaklarımdan aşağıya doğru usulca süzüldü. Marlo aldırış etmedi.

“Ne yazık ki seni sevmeye devam edeceğiz. Hem o hem de ben. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle bu değişmeyecek. Bin kere de gelsek dünyaya, bin kere de yaşasak, aynı eziyetlere de maruz kalsak seni bütün kalbimizle seveceğiz. Şimdi,” dedi dolan gözleriyle. “Petra'yı hissediyorum. Belki de ilk defa. Onu ilk defa anlıyorum. Acısını paylaşıyorum. İlk defa ondan nefret etmiyorum. İlk defa saygı duyuyorum.”

Bunları söyleyen Marlo'ydu, Tanrım!

Hızla doğruldu, tam da o sırada zil çaldı ve herkes bunu bekliyormuşçasına koşar adımlarla sınıfı boşaltmaya başladı.

“Sen kal Fegel.”

Bunu söyleyen kimya öğretmenim Bay Swarz’dı.

“Bana mı dediniz?”

“Evet,” dedi sandalyesine yaslanmış, gözlüğünün altında anlayamadığım bakışlarıyla beni süzerken.

Marlo duraksadı.

Bunu anlamış olacak ki, “merak etme,” dedi. “Çok sürmez.”

Beş saniye içinde yalnız kalmıştık.

“Geç otur,” dedi hemen önündeki masayı göstererek.

Temkinli adımlarla yürüdüm ve sırt çantamı yere bırakarak sıraya oturdum. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

“Neden seni durdurduğumu tahmin etmiş olmalısın.”

“Evet,” dedim.

“Sen o konuşmayı yaptığında buradaki herkesle birlikte ben de söylediklerinin birer deli saçması olduğunu düşünmüştüm. Sonra aradan günler geçti. İçim içimi yiyordu Fegel, deli saçması bile olsa o sözler beni mutlu etmişti.”

Yutkundum.

“Büyütecek bir şey yok. O gün iyi değildim.”

Öne doğru eğilip gözlüklerini çıkardı.

“Sana inanıyorum.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, oturduğum masaya düşmek üzere yerlerinden fırlamışlardı. Kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki bir an önce buradan kurtulmam gerektiğini haykırırcasına beni sarsıyordu.

Oturduğum yerde kıpırdandım.

“Çok özel bir dostum var, kendisi de benim gibi simyayla ilgileniyor. Üstelik o benden oldukça şanslı çünkü bütün simyacıların el yazmaları, çalışma defterlerine bizzat ulaştı.”

Ayağa kalkıp arkama bile bakmadan koşsam peşimden gelir miydi, Tanrım, gittikçe köşeye sıkışıyordum.

“Ona pomparatus bitkisinden bahsettim ve şoka girdi.”

“Hıh,” diye tısladım. “İnternette bulunabilecek oldukça sıradan bir bitki.”

Uydurmuştum. Kocaman bir kahkaha atıp ayağa kalktı ve hemen önümde masasına yaslanarak kollarını birleştirdi.

“Dünya üzerinde tek bir yazmanın üzerinde böyle bir bitkinin varlığından bahsedildiğini söyledi. Üstelik bu yazma İtalya'daki bir manastırda son derece titizlikle korunuyor ve kimsenin onu görmesine izin verilmiyor.”

“Yani?” dedim titreyen sesimle.

“Bunu biliyor olman oldukça tuhaf.”

“Demek ki yeterince iyi korunmuyor. Arkadaşınız da bunu bildiğine göre.”

“Arkadaşım,” deyip bekledi. “Kendisi yazmayı koruyan kişidir. Onun varlığını bilen köklü bir Maguş¹² ailenin son üyesi.”

“Maguş mu?” dedim tüylerim diken diken olurken.

“Gözlerinde ne görüyorum biliyor musun, sonsuz bir yaşam ve inanılmaz bir bilgi birikimi. Sen sıradan bir insan değilsin.”

Panikle kıpırdanmaya devam ettim. Birisi beni kurtarmalıydı. Marlo neden hâlâ kapıda bekliyordu? Kahretsin, çoktan bir bahaneyle girmiş olması lazımdı.

“Hadi, bildiklerini söyle bana. Söz veriyorum hepsi aramızda kalacak. O yaşıyor değil mi? Hâlâ aramızda?”

Bunu söylerken heyecandan terler akıtıyordu.

“Buna nasıl inanırsınız?” dedim ayağa kalkarak. “Böyle bir şey söz konusu bile olamaz.”

Kolumdan yakaladı.

“Arkadaşım yola çıktı ve buraya senin için geliyor. Bize bunu açıklayacaksın.”

O sırada kapı hızla açıldı. Rahat bir nefes aldım, Marlo kapıdaydı.

¹² Kuzey İrlanda'da kurulmuş olan antik Media Krallığının rahip sınıfı.

“Annen merak etmeye başladı. Bir sorun olup olmadığını soruyor.”

Kolumu hemen bıraktı ve peşini bırakmayacağım der gibi ürkütücü bir bakışla gidişimi izledi. Kapıdan çıktığımda nefes nefeseydim.

Marlo'nun koluna sertçe vurdum.

“Neden geciktin?”

“Sizi duyamıyorum,” dedi.

“Nasıl duymazsın?”

“Duymadım Fegel, yalan söyleyecek değilim.”

Poflayarak geriye döndüm. Çantam sırtımda okul merdivenlerini indim. Annem gerçekten kapıda bekliyordu.

“Neden geciktin tatlım?”

“Hiç,” dedim. “Sorun yok.”

Annem Marlo'yu formaliteden evine bıraktığında hâlâ gelinlik provasından bahsediyordu. Onu dinlemiyordum. Umurumda bile değildi. Başım beladaydı, korkunç bir hata yapmışım. Bir yerlerde benim için yola çıkmış bir adam vardı ve bundan kaçışım yoktu. Bana yardım edebilecek tek kişi Patrizio'ydü. O adama engel olabilirdi.

Annem beni eve bıraktığında hâlâ bir şeyler söylüyordu ama onu bir kez olsun dinlememişim ve ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Acil durum,” dedim kapıdan içeriye girerken. Ablalarım her zamanki gibi evde yoktu. Marlo hemen arkamda bitti. İlk defa onu görmek beni rahatsız etmedi. Sanırım alışıyordum. Onsuz bir yaşamın ardından her dakika onunla olmak. Derste söylediklerinden sonra onu biraz da olsa rahat bırakabilirdim. Üstüne gitmeyerek.

“Beni çağırdın sanırım?”

Patrizio içeriye bir vazodolusu kırmızı gülle girdiğinde ne söyleyeceğimi bilemedim. Donup kalmışım. Marlo'nun rengi öfkeden o kırmızı güllere dönmüştü.

Gülümsedim. Bir an için acil durum sirenlerini zihnimden kesmiştim.

“Bunlar benim için mi?”

“Tabii ki,” dedi bir şarkı mırıldanarak. Fazlasıyla keyifliydi.

“Aç mısın, yemek hazırlayayım?”

“Gerek yok,” dedi Marlo. “Ben yapabilirim.”

O yokmuş gibi benim gözlerime baktı. İfadesi muzipti.

“Ne diyorsun, yemek istediğin bir şey var mı? Bir yerlere gidebiliriz. Şehir dışı, birkaç şehir ötesi. Bir dünya turu da olabilir. Nereyi istersen?”

“Hayır,” dedim. “Ailemi bırakamam.”

“Aileni bırakmayacaksın,” dedi o kusursuz, mükemmel haliyle. Yeşil gözleri odaya taşıyordu. İnsanı mest eden bir kokusu vardı ve o gittikten sonra bile kokusu saatlerce odadan dağılmıyordu.

“O halde yakın bir yer. Sadece birkaç saat sürecek. Hem, döndüğümüzde birileri de gelmiş olur belki.”

“Sahi mi?” dedim heyecanla. “Onları bekliyorum sabırsızlıkla.”

“Giyin o halde. Ama şık olsun. Çok özel bir yere gidiyoruz.”

Marlo gözü dönmüş bir halde bize bakıyordu.

“Dalga mı geçiyorsun? Hiçbir yere gidemezsiniz!”

“Fegel, acilen bir sinek ilacına ihtiyacın var, odanda kocaman bir sinek vızıldıyor ve her defasında sesi midemi bulandırıyor.”

Gözlerimi devirdim. Yaptığı hiç hoş değildi. Her şeye rağmen Marlo buradaydı ve benim için korkunç şeyler yapmıştı. Benim için! Onu yalnız bırakamazdım. Üstelik güvenmiyordum da, her an için sevdiğim birilerini yok etme potansiyeliyle yanıp tutuşuyordu. Yine de yalnız kalmaya ihtiyaç duymuştum. Petra'nın babasıyla baş başa. Belki de Petra'yı ondan dinleyebilirdim. Bu fikir beni heyecanlandırdı.

“Dışarı çık,” dedim. “Hazırlanmam gerek.”

“Onunla gitmeyeceksin değil mi?”

“Kaç kere duyacaksın benden bunu, yine mi kırılmak istiyorsun?”

“Korktuğumu görmüyor musun? Sana zarar gelsin istemiyorum.”

“Zarar gelmesi mi, kendi söylediğini bir dinle önce. Beni koruyan sen değilsin, o.”

Cevap veremedi ve dişlerini sıkıp öylece bekledi. Bıkkınca indirdim omuzlarımı.

“Uzun sürmeyecek ve telefonum açık olacak. Bir sorun olursa seni arayacağım. Oldu mu, rahatladın mı?”

Patrizio gözlerini devirdi.

“Söz mü?”

“Söz,” dedim samimi bir gülümseme eşliğinde.

İkna oldu, odadan çıktığında sevinçten ölmek üzereydim. Hemen dolabıma gittim ve ablalarımın benim için aldığı kıyafetleri denemeye koyuldum. Abartılı renkleri bir kenara atıp siyaha yöneldim. Simyacılardan yemeğinde giydiğim elbiseye benzer bir elbiseydi bu, ama onun kadar uzun değildi. Petra olsaydı bacaklarımı kırardı.

Hüzünle doğruldum yerimden. O artık yoktu.

Kısa sürede hazırlanıp odadan çıktım. Ona seslendiğimde cevap gelmedi. Kapıya doğru yürüdüğümde kapı aralıktı. Dışarıda oldukça lüks bir araba duruyordu, önünde de Patrizio.

Derin bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm. İstemsiz etrafa bakındım. Tanıdık birilerini aradı gözlerim ama etrafta kimseler yoktu. Sadece o ve ben. Kapımı açtı ve yolculuğumuz başladı. Yol boyunca ikimiz de konuşmadık. Şehir merkezine girmiştik. Yeşil gözleri kendimi bir ormandaymışım gibi hissettiriyor, yaşadıklarımın üstünü örtmek istercesine huzur vaat ediyordu.

Sıkışık trafikte sessizce ilerliyorduk. Nereye gittiğimizi merak ediyordum ama kazandığım bütün sabrımı bir araya

getirip bunu sormamak adına direniyordum. Kalp atışlarım bile normal seyrindeydi ve ben gerçekten iyi idare ediyordum.

Uzun sayılabilecek yolculuğumuz lüks restoranların birinin önünde son buldu. Dev bir binanın önünde durduğumuzda ilk defa heyecanlanmıştım. Kalp atışlarıma engel olamadım. Kapımı açtı ve arabayı park etmesi için anahtarları bir görevli teslim aldı.

Kolunu uzattı girmem için. Gülümsedim. Yakışıklılık dozu her gün biraz daha artan bir adam vardı karşımda. Günbegün büyüleniyordum.

Devasa cam kapı sonuna kadar açıldı ve biz kırmızı bir halının üzerinde koridor boyunca ilerledik. Biri bayan iki garson karşıladı bizi. Yüzlerinde anlam veremediğim bir ifade vardı. İlginç bir korku.

Kaşlarımla çatıldı. İlerledik. Bizi asıl mekâna götürecektik kapı başka bir görevliyle birlikte tam karşımda duruyordu. Kapı açıldı ve hafif bir müzikle örülü salon inanılmaz bir kalabalıkla benim bayılmamı bekledi. Çünkü dizlerimin bağı çözülmüş, her bir uzvum görevinden istifa etmişti.

Koluna tutunduğum adam bunu fark edip elini elimin üzerine koyup sessizce fısıldadı.

“Sakinleş, onlar senin ailen.”

Bir an için öleceğimi düşündüm. Öleceğim ve her şey sona erecek. Bir kez daha uyanacağım sonra. Ailem karşımda olacak. Marlo bana gerçeği anlatacak ve ben bir süre sonra olacakları öğreneceğim.

Ama ölmedim. Ölümün eşiğinde bekledim. Karşımda onlar vardı. Başta Giovanni olmak üzere, hemen yanında Hypatia, Francesca, Aristippos ve diğerleri. Tanrım, bekliyordum ama böyle değildi. Böyle hissettirmemeliydi.

Gözyaşlarımı tutamadım. Çocuklar da dahil olmak üzere tamamı eksiksiz burada, tam karşımda gülümseyen gözlerle beni izliyordu. Adım atsam koşacak gibilerdi. Nefret

etmiyorlar, kin beslemiyorlardı. Özlem doluydu ifadeleri, şefkatliydi.

Patrizio'nun kolunu bırakıp bir adım öne çıktım. Bakışlarım hepsinde gezinip bir kişide bekledi.

Giovanni.

Petrarca ailesinin yakışıklı üyesi. Bir o kadar da tehlikeli.

Bir adım daha öne çıktığımda aniden karşıma dikildi. Hemen önümde, bir nefes kadar uzağımda. Gözlerimde gözleri, bakışları merhametli. Öfkeden alabildiğince uzak, eski günlerle dolup taşmış kalbi. En çok da Petra'yla, taptığı amcasıyla.

Her şeyi bir kenara bırakıp kendimi onun üzerine attım ve başım göğsünde ona sıkıca sarıldım. Gözyaşlarıma engel olmadan ağladım. Sarsıla sarsıla. Hıçkırıklar eşliğinde ağladım.

Sarılmama karşılık verdi ve başımın üzerinden öpüp sırtımı sıvazladı.

“Geçti, hepsi bitti. Artık buradayız, buradayım.”

“O,” dedim hıçkırıklarım eşliğinde. “O artık yok.”

“Biz bir aileyiz Fegel, bunun da üstesinden geleceğiz.”

Ilık bir nehrin huzurlu akıntısına saldım ruhumu. O kadar güzel süzüldü ki o nehirde. Durmaksızın ilerledi. Etrafın görkemine aldırmaksızın dinlendirdi kendini. Bir ninniyle avuttu, bir masalla uyuttu.

Her şeye rağmen, yazgısına meydan okudu.

Devasa salona sığabilmek imkânsızdı. Bu yüzden masalar birbiri ardına sıralanarak bir labirenti andırır şekilde dizilmişti. Patrizio hemen yanımdaydı, diğer yanımda da Giovanni. Tanrım, mutluluktan ölebilirdim. Hypatia'ya o kadar uzun sarılmıştım ki, bizi ayırmak zorunda kalmışlardı. Francesca bile özlemle sırtımı sıvazlamış, yanaklarımdan öpüp sarılmıştı. Bana her zaman mesafeli duran Platon'la Sokrates bile bu gün oldukça samimi ve yakınlardı. Kinikler başta olmak üzere, stoacılar ve çocuklar da dahil hiçbiri es geçmemişti ve tokalaşmak yerine Petra'nın emrini delercesine sarılmayı yeğlemişlerdi. Bakışlarını bir an olsun üzerimden

ayırmıyorlardı ve ben bunca zaman benden nefret ettiklerini düşünüp kendimi heder ettiğim günlere hayıflanıyordum. Hepsi Marlo'nun suçuydu. Bana yalan söylemişti. Giovanni benden nefret etmiyor, Paracelsus ve diğerlerini öldürmekle tehdit etmiyordu.

Bir yandan bunun için mutluyken bir yandan da Marlo'nun yalanları için mutsuzdum. Ama şimdi bunların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan onların, yani ailemin burada oluşuydu. Hepsi de bir fazlasıyla buradaydı.

Patrizio.

Hiç beklemedikleri bu adamın varlığı onları hiç rahatsız etmişe benzemiyordu. Aksine oldukça heyecanlı ve sabırsız görünüyorlardı. Bakışları onunla benim aramda gidip gelirken bunu gözlerinden okuyabiliyordum.

Giovanni'ye çevirdim başımı bir an için, Petra'yı görür gibi oldum bakışlarında. O alaycı tavrından eser kalmamıştı. Küçümseyici gözlerle bakmıyordu bana, hiç kızgın değildi. Tam tersine sahiplenici, korkma artık, bundan sonra buradayım der gibiydi. Gerçekten de kendimi güvende hissediyordum. Hepsi buradaydı. Simyacılar ve Paracelsus hariç hepsi.

Ölümsüz bir aileye sahip olmak beni rahatlatıyordu. Ağzım kulaklarımda bundan sonra her şey bitti, kurtuldum nidaları atıyordum kendi içimde. Kabıma sığamıyor kahkahalarla gülmek istiyordum. Arkama bile bakmadan onlarla gidebilirdim. Ne ailem umurunda olurdu ne de Marlo. Bir sonraki yaşam için aileme şimdilik veda edebilirdim. Böylelikle bir sonraki için beni birisiyle evlendirme çabalarına engel olabilirdim. Ama şimdi, bu korkunç gidişe dur diyemezdim.

Derin düşüncelerim yüzünden sessizliğin çöktüğünü fark etmemiştim. Patrizio boğazını temizleyip konuşma hazırlığı yaparken kalp atışlarım hızlanmıştı. Hypatia anaç tavrıyla gülümsedi. Rahat bir nefes aldım. Omzuma dokunan bir elle irkildim. Başımı çevirdiğimde Kulpa'daydım. Tanrım, karanlık

çökmüştü ve ben terasmda oturuyordum. Etrafta hiç kimse yoktu. Birkaç kelebek meyve tabağının üzerinde geziniyor, ateşböcekleri geceyi aydınlatıyordu. Mistik bir tütsünün kokusu yayılmıştı ortalığa. Bir süre şaşkınlığımı atamadım üzerimden. Kıpırdamadan bekledim. Dolunay gökyüzünde bütün mükemmelliğiyle yükselirken kalbimi saran hüznle yerimden doğruldum. Odamda gece lambası yanıyordu. Merdivenlere yöneldim. Adımlarım ağırdı. Basamakları dikkatle inerken tütsünün kokusu arttı. Petra'nın odasının kapısı açıktı. Başımı içeriye çevirdim, her zamanki gibi orada yoktu. Petra, dedim sessizce. Cevap gelmedi. Bir kez daha seslendim. Sesimi yükselttim ve defalarca adını sayıkladım. Yorgun düşmüştüm. Sonunda vazgeçtim ve kapıdan çıkıp karanlığa aldırmadan Kulpa'nın yeşil çimenlerinde ilerledim.

Geri dönmeliydim dünyaya, ama nasıl? Bu saatte mancınığa giden yolu bulamazdım ya da başka bir yeri. Pusulaya bakıp batıya doğru ilerledim. Uzun sayılabilecek bir süre yürüdüm ama hiçbir şey olmuyordu. Korkuyla titredim. Alize esintisi tüylerimi diken diken etmişti ve ben karanlıkta yolumu kaybetmişim. Eve yeniden dönmek için adımlarımı hızlandırdım. Karanlık gittikçe arttı ve dolunayın etkisi azaldı. Kalp atışlarımla birlikte nefes nefese kalmıştım. Ne yapacağımı bilememenin verdiği panikle koşmaya başladım. Burada ölmek istemiyordum. Ölemezdim, Petra'yı yitirmeyi göze alamazdım. Yapamazdım bunu. Bunun bilinciyle koşmayı sürdürdüm. Bir tepe aradım, bir uçurum ya da lanet başka bir şey. Atlayıp beni uyandıracak herhangi bir yükseklik ama nereye dönersem döneyim hiçbir yere varamıyordum. Bir anda gözyaşlarına boğuldum. Bittiğini hissedebiliyordum. Yavaş yavaş yok oluyordum sanki. Sona varıyordum.

Kalan bütün gücümle koşmayı sürdürdüm, bitti dediğim yere kadar. Bedenime meydan okudum ama sonunda pes edecekti, biliyordum. Adımlarım yavaşladı, yavaşladı ve o kaçınılmaz sona yaklaştı.

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimle yerden destek alarak soluk soluğa nefes aldım. “Petra,” dedim soluğumdan geriye kalan o cılız fısıltıyla.

“Yalvarırım beni unutma. Yeryüzünden silinsem bile. Yok olsam bile beni unutma.”

Yere devrilip boylu boyunca uzandım ve yıldızlarla süslenmiş gökyüzünde O'nu aradım; Tanrı'yı. O yazmıştı bu öyküyü. Sonunu böyle getiremez, böyle bitiremezdi. Gözlerimi kapatıp Petra'nın hayaliyle olacakları bekledim. Göğsüm şiddetle inip kalkıyor, Kulpa benim gürültülü nefesimle yankılanıyordu. Sımsıkı yumduğum gözlerimi usulca araladım. Evimdeydim, odamda. Tek başıma. Ortalık günlük güneşlikti. Hızla doğruldum yataktan ve koşar adımlarla pencereye yanaştım. Lelis dedim heyecanla, ses gelmedi. Marlo dedim, yine de cevap gelmedi. Odadan çıkıp salona koştum. Ev boştu. Tanrım, neredeydim, gerçekten de evimde mi? Verhin doğru söylüyordu, hangisi gerçek hangisi hayal artık ayırt edemiyordum. İkisi de gerçektir, ikisi de etkili. Hissettirdikleri fazlasıyla acı.

“Patrizio.”

Neden kimse gelmiyordu?

Odama yeniden döndüm. Yatağıma uzanıp bekleyişimi sürdürdüm, ardı ardına seslendim hepsine. Telefonumu alıp aradım, açan olmadı. Gittikçe paniğe kapılıyordum. Bu gerçek değildi, gerçek olamazdı.

Örtüyü üzerime çekip gözlerimi yeniden kapattım ve saymaya başladım.

“Hadi Gavino, babana merhaba de.”

Üzerimde bir örtü varmışçasına elimi attım ama üzerim boştu. Aptalca elimi havada sallamakla yetinmiştim. Saman balyasının üzerinden yuvarlanıp yere düştüğümde canım bir hayli yanmıştı. Saçlarımı geriye atıp etrafa bakındım. Petra'nın evindeydim, bir şeyler oluyordu ama ben bunu anlamıyordum.

Tam karşımda duruyorlardı. Patrizio. Ah, aklımı kaçırmak üzereydim, üzere mi? Çoktan kaçırmış olmalıydım. Çünkü Patrizio tam olarak karşımda duruyordu.

Seslendim, kimse dönüp bana bakmadı. Aptal Fegel. Oradaydın, Petra'nın çocukluğunda. Petra son gördüğümde bu yana epey büyümüştü, neredeyse on beşinde görünüyordu.

“Sarılmayacak mısın?” diye sordu Patrizio. Amira heyecandan yerinde duramıyordu. Kız kardeşleri ve Valerio da ondan farklı görünmüyordu. Ama Petra? O öfkeliydi. Önünde diz çöküp kollarını açmış babasına öfkeyle bakıyor, bir heykel kadar hareketsiz haliyle nefes bile almıyordu. Sonunda öfkeyle sıkıdığı dişlerinin arasından anlamadığım birtakım sözler mırıldanarak arkasını dönüp gitti. Patrizio aldırış etmedi.

“Alışacaktır zamanla.”

“Evet,” dedi Amira. “Seni en çok o bekledi, bu yüzden onu anlayışla karşıla.”

“Her şey yoluna girecek,” dedi Patrizio. “Çok az kaldı. Bir yolculuğa daha çıkacağım. Birini duydum, onu bulduğumda vedalar sona erecek. Artık hep birlikte olacağız.”

“Sonsuza kadar mı?”

“Sonsuza kadar.”

“Bir kız çocuğu görüyorum Esla.”

Hızla başımı sesin geldiği yöne çevirdim.

“Doğmamış bir torun. Karanlıkla birlikte gelecek hayatınıza. Karanlığı katacak hayatınıza. Aman Tanrım. Dünyanın altını üstüne getirecek Esla.”

Büyükannem oradaydı, koltukta oturmuş, gözyaşlarıyla Verhin'in söylediklerini dinliyordu ve ben oradan oraya durmaksızın savruluyordum. Gerçekten neler oluyordu? Kendi etrafımda dönüp ellerimle kulaklarımı kapattım ve düşünmeye çalıştım. Ne olmuştu, ne olmuş olabilirdi? En son Petra'ya dokunduğumda dayanılmaz bir acıyla geçişler yapmıştım. Şimdi de geçişler yapıyordum ama bu seferki daha yavaş ve daha ayrıntılıydı.

Peki neden? *Düşün Fegel.*

Dokunmuştum. Dokunmak? Tanrım, masadayken birisi omzuma dokunmuştu, o muydu? Petra?

Tarifsiz bir mutlulukla çıktım kapıdan ama kendimi evimde yılbaşı ağacımızın başında bulmuştum. Hayatımızda ilk defa ben on yedi yaşındayken yılbaşı ağacı hazırlamıştık ve ilk hediyeler yığınının da o zaman almıştım. Gözlerimi sıkıca kapatıp olduğum yere çöktüm ve bunun geçmesini bekledim. Bununla baş edemezdim.

Uzun sayılabilecek bir sürenin ardından ellerimi yüzümden çekip gözlerimi araladım. Okuldaydım, sınıfta. Yanımda Karsa oturuyordu ve lisenin ilk yılıydı.

Geriye doğru gidiyordum. Peki neden?

İnsanların şaşkın bakışlarına aldırmadan ayağa kalktım ve sınıf kapısından koşarak dışarıya çıktım. Bir ormandaydım ve ellerimde birikmiş kozalaklar vardı. Babam hemen önümde yürüyordu.

“Acele et Fegel, mangal için geciktik.”

Kendime baktığımda hâlâ aynı bendim ama bu anı dün gibi hatırlıyordum ve ben bu sahnede on yaşındaydım. Babamla birlikte kozalak topladığımız o günü asla unutamazdım. Gözyaşlarıma engel olamadım ve babam önde güle konuşa yürürken ben arkasında hıçkırıklara boğuldum.

“Bak şurada güzel bir kozalak daha var,” dedi eliyle işaret ederek. Başımı onun gösterdiği yere çevirdiğimde kendimi birdenbire odamda buldum, yatağımdaydım ve hüngür hüngür ağlıyordum. Başımı çevirdiğimde saçları yolunmuş bebeğim hemen yanımda yatıyordu. Elimle ağzımı kapatıp odayı dolduran kalp atışlarımı susturmaya çalıştım. O günde ydım.

Tanrım, avazım çıktığı kadar bağırabilirdim. Şu an o andı. Bu gece Petra gelip beni görecekti. Dokuz yaşındaydım ve onun yolculuğunun son durağıydım. Hayatını alt üst eden, dayanılmaz bir acıyla yaşamasına neden olan, mutsuzluğunun tek sorumlusuydum.

Duvarımda asılı duran saatin tik taklarıyla bekledim onun gelişini. Gözlerimi kapatmak istemiyordum, kapatırsam gitmekten, bu anı kaybetmekten korkuyordum. Onu bir an olsun görebilmek için neler vermezdim?

Dua ettim, dualarım yakarışım ile karıştı ve sonunda bir gölge karanlığın içinde yavaş yavaş şekillenmeye başladı. Onu gördüğümü görüyor muydu?

Olduğum yerde kıpırdamadan onun bana gelmesini bekledim. Eğer o anı birebir yaşayacaksam birazdan bana doğru gelip üzerime doğru eğilmesi gerekiyordu.

Duvarın önünde bekleyip resimlerimize bakıyordu. Dayanamadım ve ufak bir kıkırtı kaçırdım, hiçbir şey olmadı. Orada bir süre daha bekledikten sonra bana doğru yaklaşmaya başladı. Kalp atışlarım hızlandı, güçlkle yutkunup örtüye sıkıca tutundum. Tüm vücudum titriyordu ve o her saniye bana biraz daha yaklaşıyordu. Karanlığın içinde yüzünü seçemiyordum. Kıpırdarsam giderdim, bu yüzden hareket bile etmedim.

Bir adım daha öne çıktı. İşte şimdi! Oydu, ta kendisi. Nasıl da özlemiştim, nasıl da beklemiştim onu görmeyi. Nasıl da büyümüşü kalbimdeki aşkı, sevgisi. Gözyaşlarıma engel olamadım ve ağladım. Onu orada öylece bana bakarken izlediğimde Petra'yı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anladım. Onu yitirmiştim, bu gerçektir. Dayanılmaz bir acıyla yanıyordu kalbim. Oysa onsuzluk dayanılmazmış, onsuz yaşamak anlamsızmış.

Petra karanlığı aşip yatağımın kenarına doğru süzüldü ve ay ışığıyla aydınlanmış yüzüyle üzerime doğru eğildi. Onu görüyordum, ona bakıyordum ve o bundan habersizdi. Gülümsedi ansızın. Dudakları bir şey söyleyecekmişçesine seğirdi. Fısıltısı içimi titretti.

“Tanrım, bu gerçek mi?”

Bir odadaydım ve tavandan sarkan örümceğe büyük bir dikkatle bakıyordum. Az önce Petra vardı karşımda,

çocukluğum vardı, kahrolasınca bir sürü şey vardı ve şimdi bu şeyin ne yapmaya çalıştığını anlamaktan vazgeçmiş haldeydim.

Hareket etmeye çalıştım ama yapamadım.

“Döndü,” dedi bir ses. Kapının dışında telaşlı konuşmalar vardı. Sonunda kapı aralandı ve elinde geniş bir tepsiyle görmeyi beklemediğim birisi belirdi.

Paracelsus.

Bir an için gülümsediğimi düşündüm, belki de değildi ama içimden bu geçmişti. Kahkahalarla gülmek.

Bilgiç ve babacan tavrıyla kaşlarını kaldırdı. Tombul parmakları tepsiyi tutarken yürümekte zorlanır haldeydi.

“Dışarısı çok kalabalık ve ben bir hekim olarak hiçbirini içeriye almak istemiyorum. Yalnızca sen ve ben.”

“Biliyorum,” dedim güçlkle konuşurken. “Yine ölümden döndüm.”

“Bu sefer gerçekten korktuk.”

Cevap veremedim. Yutkunmak gittikçe zorlaşırken Paracelsus tepsisinde çözmeye çalıştığım birtakım şeyler yapıyordu. Bakışlarım tepsiden ona kaydı, görmeyeli uzun zaman olmuştu. Onu özlemiştim. Geride bıraktığım ne varsa hepsini hem de.

Hazırladığı karışıma bir tutam pırıltılı tozlardan serpererek kısa bir süre karıştırdı. Renksiz sıvı birdenbire sarımsı bir renk aldı. Kokusu egzotik bir çiçeği andırıyordu.

Hiç tereddüt etmeden uzattığı bardağı, içtim ama tadı kokusu kadar cezbedici değildi, çürük bir meyvenin ağızda bıraktığı iğrenç bir tatla midemde depremler yarattı. Bir an için oda etrafımda dönmeye, beni de pervane gibi çevirmeye başlamıştı.

Ellerimle gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

“Tanrım, bunu durdur lütfen.”

Gözlerimi kapattığım halde döndüğümü hissedebiliyordum.

“Dayan,” dedi sessizce. “Sadece otuz saniye sürecek.”

“Dayan ve üstele,” diye fısıldadım. “Bu acı, adım adım senin iyiliğine dönüşecek.”

Homurdanarak güldü.

“Ovidius mu çalışıyorsun?”

Bunu sen gönderdin diyemedim. Ne de olsa Marlo’nun yalanlarından biriydi.

Bir dakika kadar sesimi çıkaramadım. Deprem etkisi giderek hafifledi ve sonunda da kayboldu. Ellerimi gözlerimden çekip yeniden odaya bakındım. Geçmişti. Üstelik kendimi eskisinden çok daha iyi hissediyordum.

“Bu da neydi böyle?”

“Kalp kurutan. Kuvvetli bir zehirdir.”

“Kalp kurutan,” diye tekrarladım. “Kalbimin kuruması için bu toza ihtiyacım yok. Petra’sız bir yaşam kalbimi kökünden kurutabilir.”

Gülümsemesi samimiydi. Bıraktığım Paracelsus’tan oldukça iyimser ve merhametli. Bir şeyler değişmişti ama ne?

Ayağa kalkıp tepsisini de alarak kapıya doğru yöneldi.

“Dur,” dedim heyecanla. “Nereye gidiyorsun?”

“Biraz daha dinlenmen gerekiyor.”

“Ama, ama diğerleri. Hepsini görmek istiyorum. Henüz konuşamadık bile.”

Dudaklarını sıkıp başını iki yana salladı.

“Bir insan ölüp dirilse de huylarından kurtulamıyor sanırım. Ha bire ölümden dönüyorsun, ama aklın fikrin çene çalmakta.”

Omuzlarımı düşürdüm. Beni azarlamıştı.

“Şimdi yatağa gir ve örtüyü üzerine çek. Seni tekrar ziyaret edeceğim.”

“Ama...”

Son bir bakış fırlatıp kapının koluna tutundu.

“Petrarca yok ama ben hâlâ hayattayım.”

Sonra çıkıp gitti. İlk defa buna gözyaşı akıtmadım ve sakince yatağıma girip örtüyü üzerime çektim. Derin nefesler eşliğinde rahat bir uykuya daldım. Paracelsus haklıydı. Petra

yoktu ama diğerleri vardı ve ben onlar olduğu müddetçe korunuyor olacaktım. Günün ve bir sonraki günün tek tesellisi. Korunuyor olmak. Güvende kalmak.

Petra olmadan, onu sevgisinden olabildiğince mahrumdum. Ve bir kez daha Ahmatova'nın dizeleriyle kalbimi kuruttum.

Bilmiyorum, yaşamakta mısın öldün mü?

Dünyada bir yerlerde bulabilir miyim seni?

Yoksa akşamın yaslı karanlığında,

Bir ölüyü mü düşünmeli?

Uzun bir gerinmeyle döndüm yatakta. Her bir yanım tutulmuştu. Kemiklerimi çıtırdatarak hızlıca doğruldum. Ölümünden dönüp gözlerimi hastane odasında açtığımndan bu yana kendimi hiç bu kadar iyi ve sağlıklı hissetmemiştim. Tanrım, işte Paracelsus'un gücü. Ona hayran olmamak elde değildi. Şifada onun üzerine kimseyi tanıımıyordum.

Petra'dan sonra.

Keyifle zıpladım odanın içinde. Patrizio'nun evindeydim. Ortalık günlük güneşlikti ve pencereden gördüğüm manzara kalbimin deli gibi çarpmasına sebebiyet vermişti.

Ne yapıyorlardı?

Kimisi hızlı kimisi yavaş, gözümün alabildiği yirmi dönümlük alan tarım aleti gibi işleniyor. Bir taraftan fidanlar dikilip bir yandan da bahçede düzenlemeler yapılıyordu. Baharın gelişiyle açılan çiçekler ruhumu yerinden oynattı. Yeniden doğmuş gibiydim.

Geriye dönüp koşar adımlarla odadan çıktım. Koridorda karşıma Patrizio çıktı. Bakışlarında umut vardı.

Kollarını iki yana açtı. Ona doğru ilerledim ve sıkıca sarıldım. Saçlarımı karıştırıp “bir banyoya ihtiyacın var,” diyerek o meşhur kahkahasını patlattı, ama bu kahkahada eski neşesini bulamamıştım. Hüzün karışmıştı bu neşeye.

“Peki,” dedim geriye çekilip. “Herkes burada mı? Önce onları görmek istiyorum.”

“Önce banyo,” diye belirtti. “Hypatia sana yardım etsin.”

İşte o an, o asil duruşu, gece kadar karanlık bakışlarıyla Hypatia göründü. Kusursuz güzelliği hâlâ dünyamı sarsmaya devam ediyordu. Dostça sarılmanın ardından koluma girip beni odalardan birine doğru sürükledi.

“Seni çok özledim,” dedim gözlerim dolarak. “Hepinizi çok özledim. Tanrım, sizi hiç göremeyeceğim sanmıştım. Benden nefret ettiğinizi düşünmüştüm. Giovanni sizi...”

“Hey...” dedi kaşlarını yukarıya kaldırarak, “nefes al bakalım. Daha konuşacak epey vaktimiz olacak.”

“Sonsuzluk,” diye tekrarladım. “Sizi şimdiden bıktıramam.”

Küvette su çoktan hazırды. Ben üzerimdekileri çıkarırken odaya Francesca girdi. Birden ciddileştim ama onun güleç ifadesi ciddiyetimi yerle bir etti.

“Yeni kıyafetler getirdim.”

“Teşekkür ederim.”

Ona bir kez daha sarılmak istememiştim, bunu anladı ve bu gerçeği kabullendi.

Bol köpüklü suya girdiğimde yanımda oldular. Hypatia kirli kıyafetlerimi yerden topladı ve dışarıya çıkardı. O dönene kadar Francesca'yla konuşmadım, o da hiçbir şey söylemedi.

“Sana içecek bir şeyler getireyim,” derken Hypatia dönmüştü.

Küvetin kenarına oturup bakışlarını üzerime dikti.

Kalbimi keskin bir acı kuşattı. Köydeki günlerim geldi aklıma. Petra geldi. Hiç gitmiyordu fakat yine de onların böyle canlı kanlı karşımda olmaları acımı daha gerçekçi kılıyordu.

“Herkes burada mı?”

“Evet, bir süre burada kalacağız.”

“Özür dilerim, her zamanki gibi yemeği berbat ettim.”

“Önemli değil Fegel, sen iyi ol bizim için yeter.”

Kısa bir sessizliğin ardından “Marlo nerede?” diye sordum.

“Burada,” dedi omuzlarını bıkkınca indirip kaldırarak. “O kadar yapışkan ki, bir türlü uzak tutamıyorsun.”

“Bunca yalan,” dedim. “Biliyor musun, kızamıyorum ona. Yani kızıyorum ama sebep olan kişi benken, kızgınlığının hepsini ona yönlendiremiyorum. En büyük suçu kendimde buluyorum.”

“Hayır,” dedi kaşlarını çatarak. “O kadar da masum değil. Şu yaptığına bir bak Fegel. Petra'yı...” Dişlerini sıkıp bir anlığına gözlerini kapattı. “Yok etti!” dediğinde gözleri öfkeden kıpkırmızıydı.

Hüzünle indirdim bakışlarımı ve ona verecek bir cevap bulamadım.

“Marlo artık bizden biri değil,” diye devam etti. “O artık karanlığın tarafında. O artık Merid'le Hazul'un yanında.”

O sırada Francesca elinde meyve suyuyla yanı başıma kadar geldi. Yüzüne hiç bakmadım.

Kalbimden geçenleri dilimle söyleyememek çok güçtü. Hypatia bir süre daha söylendi. Marlo nefret edilen tek kişiydi fakat Petra'nın babası gibi o da iblisler tarafından en iyi şekilde korunuyordu. Yoksa Giovanni onu bir saniye bile hayatta tutmazdı.

Bir on dakika daha suyun içinde kalıp sabırsızlıkla beklediğim büyük buluşmaya kendimi hazırladım. Hypatia saçlarımı taradı, giyinmemde yardımcı oldu ve salona doğru bana eşlik etti. Büyük kapı sessizce iki yana açıldığında karşımda gördüğüm ilk kişi Giovanni'ydi. Tanrım, neden onu her gördüğümde Petra'yı görmüş gibi oluyordum. Görüntü olarak o kadar zıtlardı ki. Yine de uyum sağlıyorlardı. Bakışlarında ve tavırlarında birbirlerine düğümlenmiş bir benzerlik vardı ve bu beni korkutuyordu.

Kollarını iki yana açıp salonun ortasında belden aşağısı karanlık bir dumana dönerek bana doğru sürüklendi. Bu oldukça heyecan vericiydi. Bütün dişlerim görünecek şekilde sırtıyordum. Kucaklaşma o kadar uzun sürdü ki bir an için

beni bırakmayacağını ve sarılırken bütün kemiklerimi kıracağını düşündüm.

Patrizio bizi ayırdı ve Marlo görüş alanıma girerek yemek masasına doğru yaklaştım. Marlo'nun bakışlarında ne vardı görmek istemiyordum, onun pişmanlığını ya da sevgisini de görmek istemiyordum. En doğrusu onu görmemektir. En azından ona olan öfkemden kurtulana dek.

Masa bir anda kalabalıklaştı ama yine de hepsi burada değildi.

Hemen yanıma Patrizio oturdu, Hypatia sandalyeyi tutmasına rağmen diğer yanıma oturan Giovanni olmuştu. Marlo uzak bir köşeye yerleştiğinde kendim adına rahatlamıştım. Masaya gelen yemekler yıllardır bir şey yemiyormuşum gibi büyüleyici görünüyordu. Tek görebildiğim servis edilen tabaklardı ve ardı ardına masalara iniyordu. Çatal elimde öylece bekledim. Paracelsus son onda odaya girdi ve ben olmayan beynimle çocukları hatırladım. Çatal elimden fırladı ama her an geçmişe ya da onun gibi bir yerlere gitme korkusuyla yerimden kıpırdamadım.

“Mel,” dedim panikle. “Onlar nerede?”

Paracelsus Patrizio'nun hemen yanına oturdu.

“Çok uzakta değiller,” dedi sakince. “Akşama burada olurlar.”

“Onları yalnız mı bıraktın?”

“Sadece bitki topluyorlar,” dedi. “Merak etme.”

Rahat bir nefes alıp geriye yaslandım.

“Bir şeyler yesen iyi olur. Bir haftadır yemek yemiyorsun.”

Gözlerim korkuyla açıldı ve masa derin bir sessizliğe gömüldü.

“Ne dedin?”

Ne dediğini duymuştum ve bu yüzden bunu tekrarlamadım. Bakışlarım direkt Marlo'ya kaydı.

“Bir hafta mı? Bir haftadır uyuyor muyum?”

Başımı salladı.

“Bir şeyler ye, sonra aileni arayalım. Deliye döndüler.”

Tanrım, ellerimi sertçe sıvazladım. Parmağımı çevirdim ve bunun nasıl bir şey olduğunu düşünmeye çalıştım. Kafamın içinden binlerce yalan geçti, binlerce bahane. Ayvayı yemiştim. Babam beni öldürecek.

Öldürmek?

Patrizio'nun elime tutuşturduğu çatalla tabağımdakileri dürtüklemeye başladım. Herkes yemeğini yerken ben lokmaları ağzımda iştahsızca çeviriyordum.

Bir hafta? Annemle babam muhtemelen aklını kaçırmıştı. Sınıf arkadaşlarım ve Viola kim bilir benim hakkımda neler düşünüyordu. Deliliğin sınırında dans eden kimya öğretmenim ve onun gizemli arkadaşı da büyük ihtimalle yollarımı bekliyordu ve ben burada oturmuş ölümsüz ailemle hasret gideriyordum. İki dünya, iki farklı yaşam. Hangisinin içinde olabilirdim?

Tanrım, en önemlisi de ben babama ne söyleyecektim?

Her ne kadar bunları önemsememe kararı alsam da yapamamıştım. O gerçek dünyaya da ihtiyacım vardı ve ailem için sahip olduğum sorumluluğumdan vazgeçemezdim.

Korkuyla çarptı kalbim ve benim dışımda bunu buradaki herkes rahatlıkla duydu.

Tabağımı zorlukla bitirdikten sonra Marlo elindeki telefonu bana uzattı.

“Ablalarım nerede?”

“Buradalardı, ama aileni pek fazla yalnız bırakmanın doğru olmadığını düşünerek onları gönderdim.”

“İyi yapmışsın,” dedim yüzüne bakmamaya çalışarak.

“Peki, ne diyeceğim?”

“Tatile çıktığımızı.”

“Ders yılının ortasında mı?”

“Evet.”

Derin bir nefes alıp kendimi buna hazırladım ve çalan telefona birinin bakmamasını diledim.

“Fegel!”

Bu babamdı.

“Merhaba baba.”

“Tanrım, sen delirdin mi? Ne halt yiyorsun?”

Yüzümdeki her bir çizgi büzüşmekten birbirine karışmıştı. Odadakilerin sessiz gülüşmelerini duyabiliyordum.

“Cevap versene Fegel, ne tatili bu? Çabuk eve dönüyorsun, duydun mu beni? Hangi cehennemdeysen bir an önce eve dön!”

“Tamam,” derken kekeliyordum. Babam küplere binmişti ve ben eve döndüğümde alacağım cezanın ağırlığını tartamıyordum. İlk defa babam bana bu kadar çok bağıırıyordu. Bu kadar çok kızgındı. Haklıydı da. Nereden bilebilirdi ki Feg’in ne işler çevirdiğini. Hasta ruhlu kızının sürekli ölümden dönüp geçmişini de peşinden sürüklediğini. Bütün bir dünyanın altını üstüne getirdiğini. Bilemezdi.

“Bu akşam evde olmazsan olacakları tahmin bile edemezsin, anladın mı beni?”

“Anladım, lütfen sakın ol. Bu akşam evde olacağız.”

Patrizio kirpiklerini onaylarcasına kırıştırdı.

Telefonu kapatıp gözlerimi bir an için yumdum ve öylece kaldım. Fegel kaç bölünecekti? Bir tarafta ailem, bir tarafta Patrizio, bir tarafta Giovanni ve diğerleri, bir tarafta da adını listeye bile koymak istemediğim Marlo. Kâhinleri saymıyordum bile. Simyacıları da. Hayatıma her an eşlik etmekten çekinmeyen iblisleri de. Bu kadar güçlü değildim ki ben. Hiç olmamıştım. Beni güçlü kılan Petra'ydı ve artık o yoktu. Tanrı bacaklarımı aldığı gibi, koltuk değneklerimi de almıştı ve bu halde yürü diyordu bana. Sonraki hayatında bu şekilde yürü.

Yapamayacaktım.

Birkaç saatlik bir sohbetin ardından gitme vakti gelip çatmıştı.

Paracelsus birkaç minik şişeyi Marlo'ya uzattı.

“Her gün birer damla. Dozunu asla aşma.”

“Aşmam,” dedi. “Teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyum. Onun hayatını kurtardın.”

Patrizio hafifçe öksürdü. Marlo aldırış etmedi.

“Patrizio yardım etmeseydi bunu başaramayabilirdim.”

Bakışlarım hepsinin üzerinde tek tek geziniyordu. Kime bakacağımı şaşırmış haldeydim.

Bu sefer sahiden ölüyor muydum?

“Bugünü idare etmeye çalış. Birkaç güne bütün simyacılar burada olacak ve ciddi bir görüşme yapacağız. Olan bitenler üzerine her şey aydınlanmış olacak. Herkesin soruları cevaplanacak.”

“Kâhinleri de davet edin lütfen. Bu hikâyenin kilit noktası onlar.”

Paracelsus başını salladı.

“Haklısın. Onlar da burada olacak.”

Hepsine tek tek sarılmayı ihmal etmeyerek oradan ayrıldım ama oradan ayrılmam onlardan uzak olduğum anlamına gelmeyecekti. Onlar hep etrafımda olacaktı. Yaşadığım müddetçe, her zaman.

“Bu ne cüret!”

Babam yüzünü kırmızıya boyamışta saçlarını ateşe vermiş gibi görünüyordu gözüme. Yoksa bu tüten dumanlar bana olan kızgınlığından olamazdı.

Kabul et Fegel, bu sefer kaçamayacaksın.

“Nasıl olur da kimseye haber vermeden evi, şehri terk edersiniz. Üstelik baş başa. Nişanlı olmanız size bu hakkı vermez.”

Ablalarım bir köşede ellerini önlerinde birleştirmiş başlarını yere eğerek babamın gazabından kurtulmaya çalışıyorlardı. Yüzlerindeki tedirginliği hissedebiliyordum. Ölümsüz de olsalar babamın tavrı onları etkilemişti ki etkilememesi imkânsızdı.

Annem babamın hemen yanında kollarını göğsünde birleştirmiş korkuyla bekliyordu. Bense Marlo'yla koltuğa gömülmek üzereydik. İçine çöreklediğimiz bu koltuk rahatlıkla mezarımız olabilirdi.

“Sen Marlo!” diye doğrulttu parmağını. “Sana güvendim. Sırf sana güvendiğim için kızımın nişanlanmana müsaade ettim. Yoksa deli miyim ben henüz liseye giden kızımı evlendirmeye çalışayım? Ne sanıyorsunuz siz beni?”

Olduğu yerde dönüp tekrar bize yöneldi.

“Sırf Fegel hasta, bu yolda onu yalnız bırakmayacak, onu koruyup kollayacak biri olduğunu düşündüğüm için verdim bu kararı. Ne kadar zor oldu biliyor musun?”

Bakışları yerde başını salladı Marlo. Babam neler söylüyordu böyle?

“Kızımı altın tepside sundum sana. O daha çocuk. Siz daha çocuksunuz ve hangi cesaretle bir hafta ortadan kaybolursunuz?”

“Baba.”

“Kes sesini!” diye kükredi. Korkuyla sıçradım yerimde.

“Siz, siz beni hayal kırıklığına uğrattınız. Kimseye cevap veremedim. Henüz on sekiz yaşındaki kızım kendi yaşındaki nişanlısıyla ortadan kayboldu diyemedim. Nereye gittiklerini bilmiyorum, gittiler ve dönecekler mi bilmiyorum diyemedim. Ne halt yediklerini bile bilmiyorum diyemedim. Tanrım!”

Başını bir süre tavana kaldırıp öylece bekledi. Doğru kelimeleri mi arıyordu babam, yoksa kalbinden dökülecekleri mi?

“Nasıl olur da kızımı alır gidersin?”

Yine Marlo'ya çevirmişti oklarını.

“Özür dilerim. Bir daha olmayacak.”

“Bir daha diye bir şey olmayacak zaten. Okul bitene kadar görüşmenizi yasaklıyorum.”

Tanrım, keyiften ölebilirdim. Dudaklarımın kenarında zevkten dört köşe olmuş bir kıvrım belirdi. O kıvrım kendini ele verdiğinde Marlo gözleri dolu dolu bir bakışla suratıma bakıyordu.

“Artık evimize gelmeyeceksin. Fegül de size gelmeyecek. Okul dışında da görüşmeyeceksiniz. Aileler bir araya geldiğinde evet, ama onun dışında asla bir araya gelmek yok.”

“Ama,” diye direndi Marlo. “Bu ağır bir ceza.”

“Senin verdiğin acıdan sonra mı? Hayır Marlo, bu oldukça adil bir ceza. Şimdi,” deyip bize doğru biraz daha yaklaştı. Hem korkuyor, hem de mutluluktan havalara uçuyordum. Her ne kadar Marlo'nun durumuna üzülsem de mutluluğum bundan çok daha ağır basıyordu.

“Evine dönmeni ve dediklerimi harfiyen yerine getirmeni istiyorum.”

Marlo doğrulup üzerini düzeltti. Kalkmak üzereydim ki babam gök gürültüsünü andıran bir sesle “sen otur!” diye bağırdı. Öyle ki kalbim ağzımdan fırlayıp önüme düştü sandım. Annem bile yerinden sıçramıştı.

Marlo hızlı adımlarla yürüyüp çıkıp gitti. O son bakışı görememiştim ama kalbindekini hissetmiştim.

Korkunç bir acı. İstese beni alıp buradan gidebilirdi. Bunların hiçbirini yaşamak zorunda kalmazdı. Bu yapay yaşamı bana, bize sağlayan da kendisiydi. Kötülüğün kanatları altında çırpınan da.

Her halükârda Marlo dilediğine bir adım daha yakındı. Yine de benim isteklerim doğrultusunda hareket ediyordu. Patrizio ve diğerlerine meydan okuyup bir savaş başlatabilirdi. Pus dağını arkasına alıp kötülüğe daha da bulaşabilirdi ama o bunların hiçbirini yapmıyordu. Bir gün yapacaktı, bir şeyler

vardı, hissediyordum. Verhin'in kehaneti gerçekleşmek üzereydi ve Marlo adım adım bu sona doğru bizi sürüklüyordu.

Magus

Gecenin bir yarısı tuhaf bir hisle irkilerek uyandım. Her zamanki gibi odada kimse yoktu. Babam evin kapısını kilitlemiş ve anahtarı da yanına almıştı. Zavallı adam kızlarının birer gölge olduğunu ve kapalı kapıların onları durdurmayacağını bilmiyordu.

Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden akıp geçti. Uyandığımdan bu yana başıma gelmeyen kalmamıştı ve bu daha başlangıç bile değildi. Marlo durmayacaktı, ablalarım da seve seve ona yardımcı olacaktı ve Patrizio beni asla onlarla yalnız bırakmazdı. Kalkan büyüünün ardından Giovanni özgürlüğüne kavuşmuş her an Marlo'yla mücadeleye hazır olduğunun sinyallerini vermişti. Bunlardan yana korkmuyordum. Altı üstü bir çocuk kavgası olacaktı onlarınki. Bitmeyecek bir atışma. Benim üzerimden sürecektir bir ağız dalaşı ve Fegel'i kapmaca. Bütün bu sıradan oyunların dışında bir gerçek orada öylece bekliyordu.

Petra'nın yok olduğu gerçeği. Sahiden de gitmişti. Benim yaşadığımdan, yaşadıklarımın habersiz, hayatımın ortasına yerleşme kararı vermiş ailesinin davranışlarını bile göremezdi. Aksine, benim tanıdığım Petra, Fegel'e dokunulmasına asla ama asla izin vermezdi. Bu kim olursa olsun cezası belliydi. Şimdiyse onlarda bunun rahatlığını görüyordum ve bu beni oldukça rahatsız ediyordu. Petra'nın kuralları olmadan yaşamak, benim için hiçbir anlam taşımıyordu. Oda hapisleri için neler vermezdim. Sürekli kızması bile yeterdi benim için. Küs durması ve sessiz kalması. Yıllarca bekleyebilirdim.

Yaşadığını bilmek, dünyada bir yerlerde olması bile benim için dünyalara bedeldi. Ama şimdi, Petra yaşamıyordu.

Dünya o olmadan dönüyordu. Hikâyelerim yarım kalmıştı. Hayallerim eksik.

Tazmanya canavarı baskılı yastığıma başımı gömüp bir sonraki acı için gözlerimi rüyalara kapattım. Oysa rüya görmüyordum artık. Kanlar içinde bir kalbi elinde tutan iblisler yoktu. Geçmiş vardı içinden geçip gittiğim. Geriye doğru sürüklenip ileriye doğru tökezlediğim.

Kahvaltıda kimse kimsenin gözlerine bakmıyordu. Sessizlik içinde yiyip içip masalardan usulca kalktık. Babam işaret parmağını bana doğrulttu.

“Gözüm üzerinde olacak. En ufak bir yanlışta geri dönülemez şeyler olabilir. Bu yüzden söylediklerimi aynen yerine getirin. Anlaşıldı mı?”

Düşürdüğüm omuzlarımla birlikte başımı salladım. Annem beni okula bıraktığında Marlo kapıda görünmüyordu ama binadan girer girmez bir anda önümde belirdi.

Hemen arkasında da Karsa. Zafer kazanmış gibi sırtıyordu. Anlaşılan haber çabuk yayılmıştı. Marlo'ya aldırış etmeden sınıfa girdim. Viola birkaç adım uzağımdaydı. Önce aldırmadı, sonra da bunun yanlış olduğunu düşünürcesine yanıma yaklaştı.

“Nasılsın?”

“İyiyim,” diyebilirdim sessizce. Diğerlerinin bakışlarındaki soru işaretleri havada uçuşuyordu. Bir haftadır neredelerdi? En önemlisi de ne yaptılar? Yılın partisinin ardından yılın kızı olmuştum.

Suçlayıcı bakışların hedefinde masama doğru yürüdüm.

“Pek iyi görünmüyorsun.”

“İdare ediyorum,” deyip geçiştirdim. Kitabımın arasından bir şeyler arıyormuş numarasıyla başımı eğip onu görmemezlikten geldim. Marlo yanıma oturdu, bu süreç boyunca o da tek kelime etmemişti.

Sonunda kitabı karıştırmayı bırakıp başımı pencereden dışarıya çevirdim. Güneş bütün güzelliği ve parlaklığıyla günü aydınlatıyordu. Ders başladı ama ben burada değildim. Hiçbir zaman da burada olmayacaktım. Edebiyat dersinin can yakan dizeleriyle dişlerimi sıktım. Marlo'nun sessizliğini takdir ettim. Ve o an düşüncelerim garip bir sessizlikle bölündü. Herkes kapıdan giren kişiye çevirdi bakışlarını. Bir isim söylendi.

“Fegel. İdareden bekleniyorsun.”

şaşkın bakışlar bana yöneldi, Marlo'ya döndüm.

“Neler oluyor?”

“Bilmiyorum. Sesler çok karışık.”

Ayağa kalkıp görevli kişiye takip ettim. Toplantı salonu boştu. Bir süre bekledim. Sonunda kapı açıldı ve kimya  ğretmenim yanında tuhaf giyimli bir adamla bana doğru yürümeye başladı. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Parmağım elimin içine kaydı ve olacakları beklemeye koyuldum.

“Fegel.”

Kabalık etmemek adına ayağa kalktım. İki metre boyunda, iri, yapılı, normalden biraz daha uzun saçları ve çirkin mi yakışıklı mı olduğuna karar veremediğim tuhaf bir yüz karakteri. Kirli sakalları onu yaşından daha olgun gösteriyordu. Elini uzattı. Ona karşılık verdiğimde eli bir süre havada kalmıştı.

“Nicolo Faris.”

İncitmeden sıktığı elimi bırakıp bir adım geriye çekildi.

“Bunun için özel izin aldım. Bir haftadır seni bekliyorduk.”

“Boş yere beklemişsiniz, size söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Fegel.”

Başımı hızla sesin geldiği yöne çevirdim ama etrafımda kimse yoktu. Kaşlarımı çatıp paniğimi gizlemeye çalıştım. Tanrım, bu kadar aptal olamazdım. Mel zihnime sesleniyordu.

“Sakinim,” dedim içimden. “Mel, ah, ölebilirim mutluluktan.”

“Söz veriyoruz, bu aramızda kalacak.”

Sabırsızca salladım ayağımı oturduğum sandalyede. Etrafa bakındım, başımı tavana kaldırdım ve bir süre öylece bekledim.

“Bu işin peşini asla bırakmayacağım,” diye devam etti kimya öğretmenim Bay Swarz. “Daha fazla uğraştırma bizi.”

Adam onu uyarırcasına yavaşça öksürdü.

“Mel,” dedim. “Bana yardım et. Ne söylemem gerekiyor?”

“İnkâr etmenin bir anlamı yok, kabul et. Babamız ve Patrizio da buna müsaade etti.”

Şaşkındım ilk defa. Sırlarını açıklamamı mı istiyorlardı?

“Emin misin?”

“Eminim. Yoksa başına bela olacaklar Feghel. Bırakalım da bilsinler.”

Mel’le iletişim kurduğum süreç boyunca öğretmenimin farklı şekillerde yalvarışlarına tanık oldum. Sözünü kestiğimde neye uğradığını şaşırmişti.

“Yaşıyor!”

Mutluluktan gözleri parladı ikisinin de. Nicolo hemen deri çantasını masanın üzerine çıkarıp yazmayı önüne serdi.

İşlenmiş bir deri parçasına çizilmiş pomparatus bitkisi ve Latince olduğunu tahmin ettiğim bir dizi formül.

“Ne biliyorsun, hadi anlat?”

“Buna hazır mısınız bilmiyorum?”

“Emin ol,” dedi gözlerini büyük bir dikkatle açan Nicolo. “Bütün bir hayatımı buna adadım.”

“Paracelsus’a olan hayranlığımı bilmiyor olamazsın Feghel. Onunla ilgili en ufak bir bilgi kırıntısına bile razıyım. Yalvarırım bütün bildiklerini anlat.”

Derin bir nefes alıp Grimm kardeşleri kıskandıracak masalımı anlatmaya başladım.

“Dokuz yaşındaydım. Gizemli bir gölgenin beni ziyaret ettiği bir gece başladı her şey. Onu benim dışımda hiç kimse görmüyordu. Sürekli etrafımdaydı. Onu hissediyordum ama ne olduğunu çözemiyordum.”

Birbirlerine baktılar.

“Gölge mi?”

Başımı salladım.

“Bu şey ben on sekiz yaşına gelene kadar devam etti. Ve Marlo'nun hayatıma girmesiyle daha da ön plana çıktı. Ne terapiler ne de herkes tarafından deli bilinmem bunun önüne geçemeyecekti. Geçemedi de. Kâhinlerin de kehanetiyle o gölge beni almaya gelecekti. Ve o gün geldi. 2012 yılının kasım ayında gölge beni alıp hiç bilmediğim, hiç kimsenin de bilmediği bir yere alıp götürdü.”

“Şu an,” dedi Bay Swarz. “On sekiz yaşına yeni girdin. Ve kasım ayında komadan yeni çıkmıştın. Bu da ne demek oluyor?”

“Gerçekleri duymaya ne kadar hazırsınız bilmiyorum ama susarsanız her şeyi öğrenmiş olacaksınız.”

“Affedersin,” dedi Nicolo. “Seni dinliyoruz.”

“Ekvatora yakın bir bölgede, Macellan tarafından keşfedilmiş bir vadiye kondurulmuş devasa bir evde buldum kendimi. Vadinin adı Kulpa'ydı. Her daim bahar. Rengârenk kelekleri, doğaüstü alizesi ve bizi kimsenin rahatsız etmeyeceği olağanüstü bir inziva yeri idi.”

“Adı Petra, yani Petrarca. Gavino Petrarca.”

“Petra,” diye fısıldadı Nicolo. “Bu ismi duymuş gibiyim.”

“Ürdün'deki antik kent dışında mı?” diye alayla tısladım. “Pek sanmıyorum. Ancak Paracelsus'un bütün eserlerine ulaşırsan bir ihtimal onun adını da görmüş olabilirsin. Her neyse, Petra bir ölümsüzdü, bir gölge. Sekiz yüz elli yaşında, tabii bu değişti ama şimdi bunu hesaplayamayacağım,

babasıyla Artephius denen bir simyacının Pus dağının ifritleriyle anlaşarak ortaya çıkardığı sıra dışı bir varlıktı.”

“Tanrım!” diye irkildi adam. “Pus dağının iblisleri gerçek mi?”

Karşımda beş yaşında çocuklar vardı sanki ve ben onlara kırmızı başlıklı kızı anlatıyordum. Büyükanne senin kulakların neden bu kadar büyük?

Olumsuzca başımı salladım.

“Bitirmeme izin verin, çünkü bir dahaki sefere ölmüş olabilirim ve benim dışımda hiç kimse size bu gerçekleri bu kadar ayrıntılı anlatmaz.”

“Peki,” dedi ikisi de aynı anda. Yüzlerindeki korku ve merak ortaya döküldü.

“O tepede birlikte yaşamaya başladık. Bana âşıkta ve ben de geride bıraktığım hayatımı istiyordum. Bir katille aynı evi paylaşamaz, onunla bir hayat süremezdim, çünkü başka birini seviyordum. Hem de bütün kalbimle. Yeri asla doldurulamaz sanıyordum.”

Gözlerim doldu o an, ama yine de kendime hâkim oldum.

“Onunla sorunsuz ve güzel bir hayat yaşıyorduk, ta ki ben aklımı kaçırıp sesler duyup tuhaf görüntüler görmeye başlayana dek. Zihnimin içinde yankılanan küçük sesler korosu vardı sanki.”

Mel ve diğerlerinin kıkırdamaları zihnime doldu. Korku dolu bakışlara aldırmadan gülümsedim.

“Bu sesler bizi Paracelsus'un evine götürdü. Yağmur ormanlarının içine gizlenmiş beş katlı bir ağaç ev. İçinde de hiç beklemediğim birini barındırıyordu. Marlo'yu.”

“Nasıl?” dedi Bay Swarz.

“Marlo da onlardan biri olmuştu. Bir gölge.”

İşte o an karanlık bir duman salonu turlamaya başladı. Gelen oydu. İkisi de dehşetli bir korkuya kapılıp yerlerinden zıplayarak kalktılar. Marlo insan suretine büründüğünde ikisi de donup kalmıştı.

Kekeleyerek yaklaştı genç Maguş.

“Sen, sen nesen böyle?”

“Biraz daha meraklı olmaya devam edersen, ne olduğumu daha kolay öğrenebilirsin.”

“Otur şuraya,” dedim onu azarlayarak. “Başlamışken bitireceğim.”

“Büyüye inanırım Fegel. Ailemin de büyü yeteneği var, benim de. Çoğu zaman geçmişten ve gelecekte bilgileri ediniz ama onların varlığına dair en ufak bir bilgim olmadı bu güne dek. Hem, bu nasıl bir şey böyle?”

“Anlatacağım,” dedim sabırsızlıkla. “Yerlerinize oturduğunuzda.”

Beş dakika sonra sakın görünmeye çalışıp her ne kadar öyle olmasa da, beni dinlemeyi sürdürdüler.

“Petra bir köy dolusu ölümsüz filozofu peşine takıp yağmur ormanlarını katlederken yolculuğumuz farklı bir boyuta taşındı. Artık onların yerleşim yerindeydim. Köylerinde. Her biri filozofların isimlerini almış bilge, şifacı, felsefe öğretmeni ve öğrencileriydi. Üstelik ölümsüz.”

Nicolo eliyle ağzını kapattı. Marlo iğrenç bir şekilde sırtıp sinirlerimi bozmaya çalışıyordu. Başarıyordu da.

“Her şey yolunda giderken bir gün Paracelsus, Artephius ve diğer simyacılar köye yemeğe geldiler. Petra'yı kışkırtmaya. Artephius hain planlarını göstermeden orayı terk ettiğinde ablalarımın da bu kervana katıldığından habersizdim.

“Lelis'le Defi mi?”

“Birisi bizden bahsetti sanırım?”

Salona rüzgârlarını katıp gelen ablalarım kendilerini birilerinin görmesinden son derece hoşnutlardı.

Meraklı dinleyicilerim bu sefer korkudan çok neye uğradıklarını şaşırmış halde bakınmaya devam ettiler.

“Sanırım,” dedim ellerimi iki yana açıp. “Birazdan hepsiyle tanışabilirsiniz.”

“Buna memnun olurum,” dedi Nicolo heyecanla. Yine de titreyen ellerini benden gizleyememişti.

“Bir karar vermem gerekiyordu, Petra mı, yoksa ailem dediğim ablalarımın Marlo mu? Ve ben seçimimi Petra'dan yana kullandım.”

“Seni bölmek istemiyorum Fegel ama neden geçmiş zamandan konuşur gibi anlatıyorsun, hem bütün bunlar hangi ara yaşandı? Anlayamıyorum, parçalar gittikçe parçalanıyor kafamda.”

Dudaklarımı sıktım.

“Üzgünüm Bay Swarz, finale gelmeden gerçeği öğrenemeyecek, parçalarınızı birleştiremeyeceksiniz.”

“Pekâlâ, seni dinliyoruz öyleyse.”

“Kulpa'ya yeniden döndük ve yaşamımıza kaldığımız yerden devam ettik. Bütün bilgi birikimini sundu bana. Evren üzerinde olabilecek her şeyi tek bir harfini esirgmeden önüme serdi. Matematikten gök bilimine, simyadan şifalı bitkilere dek uzanan bir gemiydi bindiğim. O gemi ilerledi, ilerledi, ilerledi ve ben kırk iki yaşına gelene kadar ilerlemeye devam etti.”

Karşımda zorlukla yutkunan, ne anlattığımı anlamaya çalışan, kafası karışmış iki adam vardı.

“Her şeye sahip olan bir adama ne verebilirsiniz?”

Marlo'yla ablalarım da bakışlarını bana çevirdi.

“Dilediği aşkı.”

Bu cevap Giovanni'den geldi. Okulum okul olalı böyle olağandışı bir gün yaşamamıştı. Ölümsüzler ölümlülerin arasında birikip geçmişin kurallarına birer birer meydan okuyordu.

“Sizi tanıştırayım. Kendisi Francesco Petrarca'nın öz oğlu. Giovanni Petrarca.”

Büyük bir uğultuyla hayretlediler Giovanni'nin gelişini.

“Francesco Petrarca mı?”

Giovanni gururla başını salladı.

“Babam bedenen ölmüş olabilir ama eserleriyle bugün bile yaşamaya devam ediyor.”

Onun gurur ve eksilmeyen kibrini bir kenara bırakırsak hikâyem henüz bitmemişti.

“Ve...” diyerek geriye yaslandım. Anlattıkça duruldum, konuştukça yükümden kurtuldum.

“O aşkı seçerek asırlar süren varlığını beni ölümümle noktaladı. Tanrı ona bir söz vermişti. İnsan Fegle'e dokunmadığı müddetçe onun bütün varlığına sahip olacaktı. Petra verdiği sözü tuttu, ama geride planları işleyen birinin olduğunu hiç bilmeyerek.”

Marlo gerindi ve yüzündeki sıkıntılı ifadeyle bakışlarını Giovanni'ye dikti.

“Marlo, Pus dağının ifritlerine çıkıp Petra'nın bedeni karşılığında zamanı geriye aldırarak için bir anlaşma istedi. Anlaşma, iki kişilikti. Artephius'un ölmek üzere olan bedeni, Marlo'nun diri bedeniyle mühürlenip Petra'nın sonsuz gücünü bu oyuna dahil etti.”

“Zamanı geriye almak mı?”

“Hı hı,” dedim şaşırılmış gibi yaparak. Ayağa kalkıp onlara doğru yaklaştım. Hemen sandalyelerinin arkasına geçip bakışlarımı Marlo'ya diktim. Giovanni hemen yanımdaydı.

“Biz öldükten üç gün sonra iblisler Petra'nın bedenini Pus dağına, yanlarına çekti ve zamanla oynama güçlerini Petra'nın doğaüstündeki hâkimiyetiyle birleştirip zamanı bugüne, 2012'ye yeniden getirdi.”

“Tanrım!” diye fırladı yerinden Bay Swarz. “Zaman geriye mi alındı? Yaşadığımız hayatı yeniden mi yaşıyoruz? Hiçbirimiz de bunu anlamadık mı? Nasıl, neden?”

Elleriyle başını sıkıp olduğu yerde kıpırdanıp durdu.

“Bunu dünya göğü üzerinde doğaüstü varlıklar dışında kimse bilemezdi. İnsanlar hiçbir şey olmamış gibi yaşamlarına devam etti. Bizim başlattığımız yerden. Ne bir an öncesi, ne bir

an sonrası. Korkunç bir yıkım ve cezayı çeken bir tek onlar değildi.”

Nicolo korkudan sürekli renk değiştiriyordu. Hâlbuki bu konularda yeryüzündeki birçok insandan daha bilgiliydi.

“Geçmişe gitmemi ve sürekli ölüm tehlikesi yaşamamı anlatmaya gerek var mı?” dedim alay edencesine. “Bu bir döngü, hem de sonsuza dek sürecek bir döngü. Bir çeşit reenkarnasyon karması. Kırk iki yaşına kadar yaşayacak, ölecek ve on sekiz yaşında yeniden gözlerimi açacağım ve sizler de benimle birlikte yeniden o güne döneceksiniz. Ya mezarlarınızdan ya da altınızı ıslattığınız huzur evi yataklarınızdan.”

“Bu korkunç, bu kabul edilebilir değil.”

“Birisi korkunç mu dedi?”

Gelen Patrizio'ydu.

“Sonunda!” dedim. “Hiç gelmeyeceksin sanmıştım. Sizi tanıştırayım. Petra'nın babası ve Artephius'la birlikte ifritlerle anlaşma yapan ilk gölge olma özelliğini taşıyan tek kişi. Zira Artephius cehennemin derinliklerinde azap çekerken kendisi burada yaşamına kaldığı yerden devam etmekte.”

Hâlâ bayılan olmamıştı. Oldukça dirençli çıkmışlardı. Tebrik etmeliydim, ben olsam onlar kadar güçlü duramazdım. Sonuçta akıl almaz bir hikâyeydi bu.

“Üstelik sizi uyarmış olayım, bu döngü süresince herhangi bir gölge, ölümsüz ya da doğaüstü bir varlık tarafından öldürülürseniz sonsuza dek yok olacaksınız. Tıpkı benim de başıma gelme ihtimali gibi.”

Yüzümü şirin bir ifadeye sokup ablalarımın mide bulandırıcı kahkahaları eşliğinde tekrar yerime oturdum. Patrizio yazmayı dikkatle eline aldı ve gülümsedi.

“Bu Paracelsus'un yazısı.”

Bay Swarz'ın bakışları umutla parladı.

“Onunla tanışabilir miyim? Böyle bir ihtimal var mı? Tanrım, aklımı kaçırmak üzereyim.”

“Eğer uslu bir çocuk olursan neden tanışmayasın.”

Bana bakıp muzipçe göz kırptı. Yazmayı tekrar sahibine uzattığında hikâyemi sıradan iki insana anlatmanın rahatlığını yaşıyordum. Üzerimden kalkan bir yük vardı, bir ferahlık. Yüksek yamaçların eteğinde süzülen kuşlar kadar özgürdüm. Kabullendim her gerçeği. Kendimi özellikle. Kim olduğumu, nelere maruz kaldığımı ve neler yaşadığımı. En önemlisi de neler yaşattığımı. Kendi yaşamımı kendi ağzımdan yeniden dinlemiştim. Tedavi olmak istiyorsan yarayı açmalısın demiş Boethius. Yaramı açtım ve kendi ellerimle kanattım. Her bir kabuğu yerinden birer birer kaldırdım, altlarına gizlenip çöreklenmiş anıları saklandıkları kuytulardan aydınlığa çıkardım. Eğer acıysa gün ışığında da acıydı, illa karanlıkta kalmamalıydı. Besleyecekse güneşler beslemeliydi onu, ılık rüzgârlar esenlik vermeliydi.

Tıpkı yaralarım gibi. Bebek Samsa işine en iyi şekilde devam etmeliydi. Ta ki Fegel de bir sabah yatağında kendini kocaman bir böceğe dönüşmüş şekilde bulana dek.

Onun yaşadığından tamamıyla habersiz olmalılardı.

Cezanın ikinci günü. Babam evde nefes bile aldirmiyordu. Nereye gitsem peşimde, tuvalette banyoda oyalanmama bile izin vermiyordu. Telefonuma bile el koymuştu. Ablalarım ile dışarı çıkmama dahi izin vermiyor ama onlara da engel olmuyordu. Varsa yoksa ben. Zavallı annem gelinlik provasına kendi dünyasında devam ederken bu olayın üstüne bunun lafını edip babamı sinirlendirmek istemiyordu. Cezaya Marlo'nun annesiyle babası da katılmış, onun için hiçbir anlam taşımayan bu cezada Marlo ev hapsine çarptırılmıştı. Dadısının gözetiminde bütün geceyi evinde geçirmek zorundaydı. Anlattığına göre yaşlı kadın bir an olsun peşinden ayrılmıyor, onun odasında yatıp kalkıyordu.

Kabullen demiştim ona da. Eğer bu yolu seçtiysek ve ailelerimize önem veriyorsak onların kurallarına göre yaşayacağız. Çekip gitmek, onları bir kez daha dayanılmaz acılarla bırakıp diri diri gömmek yoktu. Bir kez yaşamışlardı bizim yüzümüzden. Bir daha olmayacaktı.

Kararımı vermiştim. Babamı üzmeyi asla istemezdim. Onlar nasıl istiyorsa öyle olacaktı. Okul bitene kadar verdikleri cezaya uyacak, okul biter bitmez bizim için hazırladıkları düğünle evlenecektik. Sahte bir düğün!

Tanrım, evlilik düşüncesi aklıma her geldiğinde midem bulanıyordu. O gelinliği giyecek olmam o kadar utanç vericiydi ki. Bütün bir doğanın beni lanetlemesi gerekirdi. Derimi yüzmesi ve beni yeryüzünden sonsuza dek silmesi.

Yatağında dönüp duruyor, Mel'in horultuları eşliğinde uyumaya çalışıyordum. Paracelsus Mel'i bana hediye ettiği

günden bu yana kendimi rahat hissediyordum. Bundan sonra yanımda olacak, beni her türlü felakete karşı koruyamasa da uyaracaktı. Paracelsus hayranı öğretmenimle onun Maguş arkadaşının toplantı salonunu terk etmesinin ardından kapılar kapanmış ve benim kurallarım masaya yatırılmıştı. Elimi yumruk yapıp masaya vurduğumda her ne kadar onların etrafımda olmasını istiyor olsam da ailem için buna biraz ara vermem gerekiyordu. Etrafımda ne kadar gölge olursa aileme karşı bir o kadar zor durumda kalacağımı biliyordum. Kafamın karışıklığı, geçemediğim dersler ve geçmişte kaybolduğum saatler. Ayakta durmak zorundaydım. Onlara büyük bir borcum vardı.

“Hey!” dedim fısıltıyla. “Biraz sessiz olsana.”

“Beni duyamazlar ne de olsa,” dedi poposunu dönüp. Kel kafasına sert bir fiske attım. Dozunu ayarlayamamış olmalıyım ki yataktan yuvarlanıp sertçe yere düştü ve ben attığım kahkahayı kimse duymasın diye ağzımı yastığa gömerek gülmeyi sürdürdüm. Zavallı Mel, zorlukla yatağa tırmandı. Üzgün bakışlarla sokuldu yanıma, gözleri dolu dolu sızlandı. Canı yanmıştı.

“Özür dilerim,” dedim gülmeyi keserek. “Böyle olsun istemezdim.”

Kısılan sesiyle ağlamaya başladı. Hüngür hüngür hem de. Minicik gözlerinden boncuk boncuk dökülen yaşlara bakıp elimi ona doğru uzattım.

“Kırmızı gözlü, rengi kar kadar beyaz, küçük bir tavşan varmış.”

Korkuyla yerimden sıçradım. Petra annesinin dizlerinde ağlarken annesi de onun saçlarını okşuyordu. Odanın bir köşesinde mışıl mışıl uyuyan kardeşleri olan bitenden habersizdi. Kapıya dayalı koltuk değneği ise tilkilerden nefret etmem için başlı başına bir sebepti.

“Bu tavşan önce büyük anne tavşana yaklaşmış ama anne tavşan onu itelemiş. Sonra kardeş tavşana yaklaşmış o da onu

itelemiş. Küçük tavşan hepsinden küçükmüş ya bu yüzden hiçbirine yaklaşıyamıyormuş. Sırayla yuvadaki bütün tavşanlara yanaşmış. Tam pes edeceği sırada kendisinden de küçük bir tavşan görmüş. Önce ona diğerlerinin kendisine yaptığı gibi yapmak istemiş ama bunun bir haksızlık olduğunu düşünmüş. Sonra gidip ona yanaşmış. Diğer küçük tavşan, bizim küçük tavşana sokulmuş ve hiç kıpırdamamış. Sonunda küçük tavşan kendisini gerçekten seven birini bulmuş. Artık yalnız değilmiş, korkmasına gerek yokmuş. Onunla uyuyacak bir arkadaş bulmuş. Kırmızı gözlerini kapatıp güzel bir uykuya dalmış. Rüyasında rengârenk çiçeklerle dolu bir ülke görmüş, arkadaşıyla birlikte gönüllerince hoplayıp zıplamışlar. Hiç uyanmak istememiş bu rüyadan küçük tavşan. Dua etmiş ve duası gerçekleşmiş.”

Petra gözyaşlarıyla gömüldü derin uykusuna. Annesinin yanaklarından süzülen yaşlar ona eşlik etti. Ve ben Petra'dan defalarca dinlediğim bu masalı bu sefer ilk kaynağından dinlemenin acısını ve mutluluğunu aynı anda yaşayarak yaralarımı açtım. Kabuklarımı biraz daha kaldırdım ve hemen yanlarına sokularak gözlerimi kapattım. Güçlü bir dürtülme eşliğinde açtım gözlerimi. Odamdaydım, yatağında. Ve Mel boncuk gözleriyle beni izliyordu. Nereden geldiğimi anlayarak. Sanki o da bu acıyı benimle birlikte yaşamıştı. Bu yüzden tek kelime etmedi. Kolumun altına sıkışarak şefkat bekledi. Dünya göğü üzerinde bir başına kalmış Fegel'in şefkatinden ne bekleyebilirdi ki? Ama o da benim gibi kimsesizdi. Kimsesizliğini benimle giderecekti.

Sabah uyandığımda komodininin üzerinde bir not duruyordu. Marlo olduğunu düşünüp kâğıdı araladım. Marlo değildi, Giovanni'ydi.

“Eğer evden çıkmak istiyorsan bu akşamki yemeklere dokunma.”

Yemeklere dokunma da ne demekti? Onları zehirleyemezdi değil mi?

“Korkma,” dedi Mel yatağımın altından sürünerek çıkarken. “Yemeğe uyku verici birtakım bitkisel otlar koyacaklar. Annen de baban da sabaha kadar mışıl mışıl uyuyacak. Hem merak etme, şifalı özelliği de var. Babam bunun için gece boyu çalıştı.”

“Ah ne güzel,” dedim. “Hepsi Fegeli için!”

“Şikâyet etme.”

Ayağımla dürttüm onu.

“Dün gece sende gördün değil mi, hadi itiraf et. Sen de oradaydın?”

Gözlerini kısıp saçsız başını kaşdı. Bu hâli oldukça komikti ve de sevimli.

“Orada gibiydim. Sadece hissettim. Annesinin sesi zihnimde yankılandı ve söylediklerini dinledim.”

“Bu daha önce olmuş muydu?”

Hızla başını salladı.

“Hayır, olmadı.”

Ayağa kalkıp dolabıma doğru yavaş adımlarla yürüdüm.

“Biliyor musun?” dedim ona doğru bakıp. “Asla iyi olmayacağım. Petra olmadan asla.”

Başını öne eğip üzgünce yüzünü düşürdü.

“Lütfen Mel,” dedim yaptığım işi bırakıp ona doğru yürüyerek. Bir dağa tırmanırcasına ıkınmalar eşliğinde komodinin üzerine çıktı. Yatağıma oturup onu karşıma aldım. Minik ayaklarını sağa sola sallarken ne diyeceğini bilemez gibiydi.

“Herkes aynı şeyi söyledi. Bir yolu yok dedi. O artık yok, öldü. Söyle, yalvarırım bana doğruyu söyle. Bunun bir yolu yok mu?”

Cılız nefes alışverişlerini hissedebiliyordum. Bir süre başını yerden kaldırmadı. Kesik kesik öksürüp çatallaşmış sesine ürkütücü bir ton ekleyerek “üzgünüm,” dedi. “Doğru söylüyorlar. Bunun bir yolu yok.”

“Neden buna inanmak istemiyorum?” dedim hızla doğrulup ayağımı sertçe yere vurarak. “Neden bir yolu varmış gibi geliyor hep? Acım neden ateşi bir an olsun sönmeyen bir yangın gibi? Neden bu kadar gerçek sevgisi? Neden soylesene?”

Bir insan değildi konuştuğum, bir hayvan da değildi. Cin, peri, şeytan ıvır zıvırlarından biri de değildi. Çılgın bir bilim adamının çılgın deneylerinin sonucu ortaya çıkmış doğaüstü, minyatür insan modelli, düşünebilen, her şeyden önemlisi bir ruh taşıyan ölümsüz bir varlıktı. Bir çocuk değildi, ne zekâsıyla ne de bilgi birikimiyle birçok insandan geri kalmazdı. Üstelik inanılmaz yeteneklerle donatılmışlardı. Hisleri, duyguları, bir insandan çok daha ağır basıyordu.

Ve o hislerle baktı gözlerime. Kalbimden geçenleri elbette görüyordu. Zihnimin köşelerini geziyor, en derin yaralarımın üzerinden geçiyordu.

“Çok büyük hatalar yaptım Mel. Çocuktum, çünkü çocuk olmak, çocuk kalmak istedim. Büyüseydim Petra'nın sorumluluğunu, aşkını üstlenmek zorunda kalacaktım ama çocuk Fegel Marlo'yla olacaktı. Marlo'yu sevip onun aşkına sığınacaktı. Onun için ağlayıp onun için sızlanacaktı.”

“Sen,” deyip sözümü kesti. “Marlo'yu çocuksu bir aşkla sevdin Fegel. O senin kalmayı istediğin taraftı. Petra'yı da seviyordun ama bunu bir türlü kabul etmek istemiyordun. Nasıl ederdin? O seni aileden, yaşadığın çevreden, hak ettiğin, sana Tanrı tarafından sunulmuş yazgıdan mahrum etmişken, nasıl kollarını açarak ona giderdin? Pişman olma sakın. Sakın kendine kızma. Sen hiç hata yapmadın. Herkes gibi sıradan bir hayat yaşarken, tam da bir anda, hiç olmayacak, olması muhtemel bile değilken buldun aradığın aşkı.”

Ayağa kalkıp gözleri dolu dolu devam etti.

“Petra'nın yolu senin yolunun üzerinden geçti ve iki farklı dünya birbirine çekildi. Bu kimsenin hatası değildi. Ah Fegel, nasıl kızsarsın kendine? Nasıl kalbindeki aşklara haksızlık

edersin? Tanrı'nın yazgısını görmezden gelir, sözlerine saygısızlık edersin?”

Tanrı'nın sözleri?

“Sana verilen bu aşk(lar)a sahip çık Fegel.

Bu sana bağışlanmış bir armağan.

Hem maddi, hem manevi sahada.

Hem bedeninde, hem ruhunda.

Hem içinde, hem dışında.

Kalbinin iki yarısında.

Tanrı'nın büyüklüğünü gör.

Sana bahsettiği aşklarla övün, gurur duy.

İşte bu senin hem cezan hem mükâfatın.

İkisine de sahip çık. İkisini de yaşat.”

Mel'in ağzından dökülen sözler tüylerimi diken diken etmişti. Olduğum yerde donup kaldım. Gözlerimi bile kırpıyordum ona bakarken.

“Sen,” dedim kekeleyerek. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bizler doğanın çocuklarıyız Fegel. Şeytandan da nasibimizi almışız. Bilmez misin, doğa da kötülükle birlikte çalışır. Ne sanıyorsun ki sen hayatın döngüsünü? Doğanın ifritlerden nefret ettiğini mi? Asla Fegel. İki ezeli düşman onlar, aynı zamanda da iki ebedi Esîr¹³. Bu yaşam sonsuz bir döngüdür. Başı sonu nerede belli değildir. Her bir hayat, bir başkasının hayatına bağlıdır. Yazgılar yazgıya karışır.”

Gözlerimin ortasına tünemiş birer damla yaş yanaklarımdan aşağıya usulca süzüldü. Engel olamadım.

“Bütün bu yaşadıkların senin gözünden o kadar karmaşık geliyor ki, inan bana senin gözünden baksaydım ben de çözemezdim. Hepsi senin kafanı karıştırmak için yeryüzüne gelmiş gibi. Kâhinler başta olmak üzere ve onların saçma kehanetleri de.”

“Gerçekleşmeyecekler mi?”

¹³ 19.yüzyılda atomlar arası boşluğu yani evreni doldurduğuna, ağırlığı olmadığına, ısı ve ışığı ilettiğine inanılan tözdür.

“Belki, ama kimin umurunda? Patrizio, evet, o hiç kimsenin hatta bizlerin bile varlığından haberimizin olmadığı biriydi. Duyunca hepimiz derin bir korkuya kapıldık. Peki, ne yaptı Patrizio? Petra'yı yaşattı! Nefret edilen baba figürü aslında bu kurgunun vazgeçilmez bir parçasıydı.”

Tırnaklarımı yatağa geçirip güçlü bir nefes aldım. Her bir saniye ruhumdan yükselen alevler azalırken, kabuk bağlayan yaralarım da birer birer soyuluyordu. Kanamadan, iyileşerek.

“Ne Giovanni ne de simyacılar hayatında önemli bir yer edemez Fegel, ne de biz. Ben bile senin yaşamının yanında oldukça değersizim.”

“Doğru değil.”

Gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Çocuk yüzünde derinleşen çizgiler onun ne kadar bilge olduğunun göstergesiydi.

“Sense hâlâ okul yaşantısını dert ediyor, babanın verdiği cezaya üzülüyorsun. Bu anlamsız şeyleri kaldır yerinden ve asıl gerçeği gör Fegel. Asıl gerçekte neler var bir bilsen.”

Ağlamayı sürdürdüm.

“Meraklı bir kimya öğretmenin ya da babamın el yazmasını korumuş bir Maguş'un ne derece önemsiz olduğunu kavra. Hepsi yürüdüğü yolda üzerine bastığın çakıl taşları. Ailen, ablaların, etrafındaki insanlar. Bizler bile öyleyiz.”

“Peki, neden hâlâ bu kadar karmaşık? Neden çözemiyorum bu bilmeceyi?”

“Çünkü doğru yere bakmıyorsun.”

“Doğru yer neresi Mel?”

“Elini kaldır şimdi,” dedi. Anlamamışçasına yüzüne baktım.

“Elini kaldır.”

Dediğini yaptım.

“Ve yavaşça göğsünün üzerine bırak.”

Derin bir gülümseme sarstı bedenimi. Elimi kalbimin üzerine koyup bekledim.

“Gerçek orada Fegel. Gerçek senin kalbinde. Etrafında olup bitenler ağaçtan savrulan yapraklar sadece. Ağaç olan sensin. Her bahar açan, yeşillere boyanan, çiçeklere, renklere bürünen sensin. Köklerinle toprağın derinliklerine inen, onu sarıp sarmalayan sensin. Hayatla bütünleşen, onunla bir olan sensin. Dalından düşen bir yaprak seni öldürmez, kırılan dallarında. Aksine, yeniden doğarsın Fegel. Yeniden yaşarsın.”

Dişlerimi tüm gücümle sıkıp kalbime saplanan ok gibi direndim Petra'nın yokluğuna.

“Ne Marlo utandırısın seni ne de Petra. Ne de senin deyiminle aptallıkların. Çünkü hepsi seni sen yaptılar Fegel. Seni bu yolda yalnız bırakmadılar.”

“Ama, ama ben...”

“Sen Fegel. Tanrı tarafından özenle seçildin. Yeryüzünün en şanslı ölümlüsü bilindin. Doğa sana çocuğunu, Petra'yı bağışladı, ifritler sana sonsuz bir yaşam adadı. Hepsi de senin armağanındı. Şimdi o armağan burada, milyonlarca galaksi arasından, milyonlarca sistemin, milyonlarca gezegenin, dünya denilen evrenin, evrilerek yirmi birinci yüzyıla ulaşmış milyonlarca insanın arasından ve milyonlarca evin, milyonlarca ailenin, milyonlarca çocuğun içinden geçerek sana ulaştı. Sen Fegel, şimdi, şu dakika sıradan bir evin, sıradan bir odasında, tam da burada, bu yatakta oturmuş hiçbir insan gözünün görmediği homunculus adı verilmiş yapay bir insanla konuşuyorsun.”

Bedenine göre aykırı duran ellerini kalbinin üzerine bıraktı ve duymakta zorlanacağım bir sesle fısıldadı.

“Kimsenin görmediğini gördün, kimsenin duymadığını duydun, çünkü sen doğmadan başladı bu oyun.”

Yardım

İlk defa derste not alıyordum. Matematik dersinin sıkıcılığını bir kenara bırakıp Hypatia'ya olan saygım adına bu dersi ilk defa anlamaya çalışıyordum. Marlo yanımda bir heykel kadar hareketsizdi. Parmağımda onun yüzüğü, ona ait olmadığımı, hiçbir zaman da olmayacağımı haykırıyordu. En önemlisi de bu haykırışı bende dahil herkes duyuyordu. O halde neden direniyordum bu anlamsız yığma? Neden uğruna savaştığım çocuğu karşıma alıyordum? Neden nefret etmeye çalışıyordum ondan? Hissettirdiklerinin bir önemi yok muydu? Onun için uykusuz kaldığım gecelerin, döktüğüm gözyaşının. Petra'ya yaşattığım acıların.

Olmalıydı. Mel haklıydı. Yaşıyordum değil mi? Tanrı böyle olmasını istemişti. Petra'yı almasının da bir nedeni olmalıydı. Daha güçlü bir anlamı.

Onun çocukluğunu, hayatını adım adım izleyecek olmanın keyfini sürmeliydim, acısını değil. Bunu ona borçluydum.

“Seni çok özlüyorum Fegel,” dedi düşüncelerimin tam da ortasında.

Hüzünle baktım gözlerine. Beni özlüyor muydu? Oysa yanındaydım hep, her istediğinde karşısında, buna rağmen özlüyor muydu? Haklıydı. Onunla olmama rağmen ondan o kadar uzaktım ki. Nasıl özlemezdi? Sevdiği Fegel artık onu reddetmişti. Tüm benliğiyle göndermişti geçmişe. Kalbi bir acılar senfonisiydi.

“Özür dilerim Marlo.”

Bunu gerçekten söylemiş miydim?

Bakışları umutla parladı.

“Seni affediyorum. Yaptıkların, yapacakların ve yapmak istediklerin için bile affediyorum. Verhin'in kehaneti haklı çıksa bile. En korkunç şeyi yapacak olsan bile. Hepsi için affediyorum. Hiçbir şey için kendini suçlama. Bunları yaşamak zorundaydık.”

Gözleri dolmuştu.

“Seni affediyorum çünkü artık Petra'yı seviyorum, ona aşığım. Sevgisi bütün kalbimi kapladı. Böyleyken seninle savaşmamın, sana karşı durmamın, seni anlamsız bir inatla reddetmemin hiçbir faydası yok.”

Gözlerinde bekleyen damlalar yavaşça süzüldü yanaklarına. Derin bir nefes aldım.

“Gerçekten...” dedim güçlkle yutkunarak. “Bir yolunu bulsaydın, Petra'yı geri getirir miydin? Yapar mıydın bunu?”

“Yapardım,” dedi bir anda. Tek bir saniye olsun düşünmeden. Kararlı, emin. Yalan değildi. Bunu gözlerinden anlamıştım.

“Yapardım Fegel. Onu geri getirir, senin için yeniden savaşırdım. Seni kaybedeceğimi bile bile savaşırdım. Sana bunları yaşatmamak için ne olursa olsun yapardım. Bütün bu yalanlar boyunca sana doğru söylediğim iki şey vardı. Birincisi seni sevdiğim, diğeri de Petra'yı geri getirmek istediğim.”

“Biliyorum,” dedim tahtayı kaplayan matematik sorularına bakarken.

“Ama bunun bir yolu yok.”

“Ne dersin Fegel. Bir soru da sen çözmek istemez misin? Bunca zamandır konuşuyorsun. Hem biraz ara vermiş olursun.”

Sessiz bir küfür fırlatarak yerimden doğruldum. Adımlarım ağır çekimde ilerliyordu. Şu an bana yeryüzünde hiçbir şey yardım edemezmiş gibi geliyordu. Az önce yanında oturduğum ölümsüz gölge bile.

Dişlerimi sıkıp bütün bir sınıfın pür dikkat beni izlediğini ve birazdan ne denli rezil olacağımı varsayarak anlam veremediğim şekillere yöneldim.

Sessizliğin içinde bir ses yankılandı o an. Mel zihnime doğru haykırıyordu.

“Hayatımda gördüğüm en basit soru.”

Matematik öğretmenim yanı başımda neden sırtıttığımı anlamaya çalışıyordu muhtemelen ama nereden bilebilirdi ki mucizenin milyonlarca galaksinin içinden geçerek, milyonlarca sistemin, gezegenin, sadece dünya adı verilen evrende, milyonlarca yıl sonra takvimler 2013'ü gösterirken sıradan bir okulun, sıradan öğrenci yığınları arasında Fegel adındaki bir kız çocuğunu bulacağını.

Mel çözüme giden iki farklı yolu da mükemmel bir anlatımla zihnime aktardığında sınıfın uğultusu kapının dışına taşmıştı. Öğretmenimin yüzündeki dehşet ifadesi gerçekten görülmeye değerdi. Geriye dönüp Marlo'nun masum gülüşü eşliğinde ona doğru yürüdüm. Yanına oturup geriye yaslandığımda rahatlamış görünüyordu.

Teşekkür ettim sessizce. Biliyordum Mel'e ulaştığını. Yardıma ihtiyacım olduğunu ve beni hiçbir zaman yalnız bırakmayacağını.

Benimle savaşımayacaktı artık, Giovanni ya da Patrizio'yla da değil. Yaşamım adına savaşacaktı. Beni kaybettiğini bile bile yapacaktı bunu.

Hepsi birlik olacak insan Fegel'i yaşatacaktı.

32

Nadia

Bütün zamanımı Mel'le geçiriyor olmak oldukça eğlenceliydi. Onunlayken zaman nasıl geçiyor anlamıyordum. Şu sıralar her şey oldukça durağandı ve de sessiz. Benim görmek istediğim gibi gidiyordu hayat. Sakin, huzurlu ve sorunsuz. Marlo'yla okul dışında konuşmuyorduk, tabii geceleri Tilda'yı bir şekilde atlatıp odamda olduğunu saymazsak. Giovanni'nin akşam yemeğini yememe notunu unutan obur Fegel yemeği yemiş, Mel'in muzipliğiyle de derin bir uykuya dalmıştı. Giovanni öfkeden kudurmuş Mel'i bulduğu yerde öldüreceğine dair yeminler bile etmişti.

“Bu sefer söz,” dedim. “Unutmayacağım.”

Akşam yemeğine habersizce yerleştirilmiş uyku ilacının bilincinde olan tek kişi olarak masadaki ekmekleri tırtıklıyordum. Babam bunu fark etti.

“Neden yemek yemiyorsun?”

“Bugün çok yedim,” dedim. “Hatta o kadar çok yemişim ki kustum.”

“Kustun mu?” dedi annem telaşla. “Tatlım, neden kendine dikkat etmiyorsun?”

“Affedersin anne, bugünlük haşlanmış brokoliyle idare edeceğim. Yarına kadar bir şey yemesem iyi olur.”

“Peki,” dedi babam. “O zaman odana git ve ders çalış. Sınıfta kalmanı istemiyorum.”

Hızla yerimden zıpladım. Odama girdiğimde Mel masamın üzerindeki çikolata parçacıklarını topluyordu.

“Uyuduklarında haber verir misin?” dedim. Bana bakmadan çikolata parçacıklarını ağızına doldurmaya devam etti.

Üzerimi değıştirdim ve yatağıma oturup Mel’i izledim. Onun masumiyetini.

Bir süre sonra uyuduklarını söyledi. Tam da rahat bir nefes almıştım ki odaya ablalarım daldı.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Gelen Lelis’ti.

“Ah, sen neden evdesin?”

Mel ona aldırış etmedi ve çikolata kırıntılarını yemeyi sürdürdü. *Ne bitmez ikolata?*

Lelis’in arkasında Defi göründü. Bir yerden geldikleri belliydi. Yüzlerinde anlam veremediğim bir ifade vardı. Gizlemeye çalıştıkları bir sır. Bu beni korkuttu. “Mel,” diye fısıldadım içimden. Doğrudum ve dolabımdan kıyafetlerimi karıştırmaya başladım. Onları şüphelendirmek istemedim.

“Ne gizliyorlar?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Zihinleri kapalı, düz bir duvar gibi.”

“Bunu yapabilirler mi?”

“Rahatlıkla.”

Gözlerimi devirip pofladım. Bundan nefret ediyordum. Sonrasında ikisine de aldırış etmedim. Yataklarına uzanıp “nereye?” diye sordular aynı anda.

“Annemle babamı uyuttuğına göre, önemli olmalı.”

“Siz bununla neden bu kadar ilgileniyorsunuz ki? Babam bile sizi umursamıyor, yıllarca eve gelmeseniz sizi aramaz. Yerinizde olsam gider, bir daha da dönmezdim.”

Mel öksürdü ve “bunu yapma!” dedi zihnimde.

Kendime engel olamadım.

“O kadar boşsunuz ki, o kadar anlamsız. Merid’le Hazul neden dönüşmenize izin verdiler bir türlü anlamıyorum.”

Mel yeniden uyardı ama onu dinleyecek durumda değildim.

“Hâlâ insanları öldürüyorsunuz ve bunu da sırf eğlence olsun diye yapıyorsunuz. Ahlaktan yoksun iki zavallisiniz. Hayatı bir oyundan ibaret sanıyorsunuz, kendi oyununuzdan.”

Tam içimdeki bütün öfkeyi kusuyorum derken kendimi yatağımın üzerinde sırtüstü yatar halde, üzerimde de Lelis'i boynuma sıkı sıkıya yapışmışken bulmuştum. Nefes alamıyordum. Hareket etmeye çalıştım ama o kadar güçlüydü ki, yerimden bile kıpırdıyamıyordum.

“Beni iyi dinle küçük sıçan, yaşamın parmaklarımla arasındayken sözlerine dikkat etsen iyi olur.”

Mel bütün gücüyle bağıırıyordu.

“Onu öldüreceksiniz!”

Gözlerimin önünden ablamın mora çalan göz rengi kayıp giderken havada uçuşan siyah noktaları saymamaya gayret ediyordum. O siyah noktalar gittikçe büyüdü ve ben ölümün kıyısına bir kez daha geldim. Lelis sınırsız bir öfkeyle boynumu sıkıyor, beni öldürmeye kararlı görünüyordu. Defi ona aldırıyordu bile.

Yeniden nefes aldığımda elbise dolabımız parçalara ayrılmış, Lelis o parçaların arasında kaybolup gitmişti. Marlo görüş alanıma girdi ve beni kucağına alıp hızla oradan götürdü. Giovanni'nin sesini duyduğuma yemin edebilirdim ve Patrizio'nun. Hatta Hypatia'nın.

Karanlık geceyi sardım üzerime, yıldızları topladım tek tek. Aşkın merhametine sığındım, Tanrı'nın yüreğine. Kendim dışında ne varsa, hepsinin kapısını bir bir çaldım ve hiçbirinin açılmayacağını sonunda anladım.

Tavanları seviyordum artık. Gözlerimi her açtığımda bir tavanı izliyordum. Bu kimi zaman bir hastane odası oluyordu, kimi zaman kendi odam, kimi zaman da Patrizio'nun evi. Ama bu tavan diğerlerinden farklıydı. Daha önce hiç almadığım bir kokuyu çektim içime. Yavaşça doğrulurken neler göreceğimin merakı ve korkusu içindeydim.

Odanın dışında birtakım sesler geliyordu. Birileri konuşuyor ya da tartışıyordu. Yatağın üzerine bırakılmış ilginç bir geceliğe yüzümü buruşturarak baktım. Bu defa neredeydim?

Kapı aralıktı, yavaşça ittim. Arkası dönük birisi vardı ve karşısında yarı çıplak bir kadınla tartışırcasına hararetli bir şekilde konuşuyordu.

“Şunu yapmayı kes artık! Seni istemiyorum kelimesinin neresini anlamıyorsun? Beni zor durumda bırakmandan nefret ediyorum.”

“Yapma Gavino. Kadın olan benim, asıl zor durumda kalacak olan da ben.”

Gavino?

Petra arkasını döndüğünde neye uğradığımı şaşırmıştım. Petra'ydı evet, ama oldukça gençti. On sekizlerinde, belki de yirmi. Yine de hiç değişmemişti ifadesi. Sert bakışı, alaycı tavrı ve insanı umursamayan o gururlu, ağır duruşu.

“Senin gibi bir kadınla anılmak istemiyorum.”

Bunu söylerken bana bakıyor gibiydi. Korkuyla titredim. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemiyordum. Kalbimde tarif edemediğim bir şey oluyordu. Kıskançlığın farklı bir boyutu.

“Seni seviyorum, ne olur beni reddetme. İstersen buralardan gideriz. Sen nasıl istersen öyle olur. Ama yalvarırım beni terk etme.”

“Birlikte bile değiliz Nadia. Hiç olmadık. Buraya son defa geliyorum. Bu saçmalığa bir son vermen için. Seni hiçbir zaman istemedim, hiçbir zaman da istemeyeceğim.”

“Biri mi var?” dedi kadın hızlı adımlarla yürüyüp ona doğru yaklaşırken.

Petra başını tavana kaldırıp bir süre bekledi. Sinirden deliye dönmüş haldeydi.

“Senin saçmalıklarını dinleyecek değilim,” diyerek kapıya doğru yöneldi. Hemen arkalarından yürüdüm. Kadın Petra'nın koluna yapıştı. Onu oracıkta öldürmek istedim. Parçalara ayırmak ve sonsuza dek yok olmasını sağlamak. Tanrım, onu

geçmişinden kısıkanıyordum. Asırlar, asırlar önce yaşamış bir kadından. Üstelik güzel bile değildi.

Kendini kandırma Feg.

Petra kolunu kadından kurtarmaya çalışsa da bunu yapamıyordu. Kadın bütün gücüyle direndi.

“Bırak onu,” dedim sessizce. “Çek pis ellerini onun üzerinden.”

“Yalvarırım gitme.”

Bir an için hızla kolunu çekti. Kadın sertçe yere kapaklandı. Petra kapıya kadar yürüyüp kadını orada öylece bıraktı. Acımak istemiyordum. Hayır, istemiyordum ama yine de kalbimi derin bir hüznün kaplamıştı. Petra kapının kolunda bir süre bekledi. Kadın gözyaşlarına boğulmuş halde sarsıla sarsıla ağlıyordu. Vücudunun büyük bir bölümü ortada olmasına rağmen Petra buna aldırış bile etmiyordu.

Geri döndü sonra, onu yerden kaldırıp bir sandalyeye oturttu. Ardından kadının odasına girip elinde büyük bir örtüyle geri döndü. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Elimle ağzımı kapatıp dişlerimi bütün gücümle sıktım. Onun şefkatini özlemiştim.

Örtüyü kadının üzerine atıp açıkta kalan yerlerini kapatmaya çalıştı.

“Güzel bir kadınsın, eminim kendine uygun birini bulabilirsin. Ben o kişi değilim.”

“Olmasını çok isterdim Gavino, asil bir erkeksin. Benim olmanı bütün kalbimle isterdim.”

Gözlerimi açtığımda Giovanni üzerime doğru eğilmiş büyük bir dikkatle bana bakıyordu.

“Merhaba.”

Gülümsedi.

“Merhaba,” dedim. “Tam yerinde döndüm. Daha fazla buna tahammül edemezdim.”

“Merak etmiyorum,” dedi.

Başımı çevirdiğimde hepsi odadaydı.

“Lütfen bir haftadır uyuduğumu söylemeyin.”

“Hayır,” dedi Marlo. “Saat gecenin üçü.”

Rahat bir nefes alıp geriye yaslandım. Buna alışıyordum ve bu sefer hiç zor gelmemişti. Paracelsus ilaç dolu bir tepsiyle yeniden karşıma çıktı.

“Yine mi?” dedim mızırdanarak.

“Buna alışsan iyi olacak. Sonsuza dek tekrarlanacak bir döngü bu.”

“İçimi rahatlattın,” dedim iğrenç kokulu sıvıyı içerken.

“Görevim bu,” derken sırtıyordu.

“Lelis iyi mi?” dedim Giovanni'ye dönüp. “Umarım ona bir şey yapmamışsınızdır.”

“İyi,” dedi Patrizio. “Özür dilemek için odanın dışında bekliyor. Kabul ediyor musun?”

“Ah!” dedim omuz silkerek. “Tabii ki.”

Kapı hızla açıldı. O kadar komikti ki bu manzara gülmeme engel olamadım. Lelis koşarak odaya girdi. Hızla boynuma sarıldı ve sarsılarak ağlamaya başladı. Diğer yanıma da Defi oturdu.

“İyi misin Fegel?”

Başımı salladım.

“Önemli değil, bazen olur böyle şeyler.”

“Az kalsın seni öldürüyordum.”

“Korkma, bunu yapan sadece sen olmayacaksın.”

Gece ilerledi ve biz sabaha kadar hep birlikte dostça sohbet ettik. Ne benim gittiğim geçmiş ne de içinde bulunduğum gelecek konuşuldu. Oldukça sıradan, fazlasıyla sade. Böyle böyle akıttık geceyi. Sabahı, aydınlığıyla birlikte çağırdık.

Eve döndüğümde dolabım sapasağlam yerinde duruyordu. Tamir edilmemişti elbette. Tıpatıp benzeri yerine konulmuştu. Hiçbir şey olmamış gibi. Her şey yerli yerinde. Her şey eskisi gibi.

Hep birlikte ettik kahvaltımızı. Bütün bir aile bir arada. Mutlu görünüyordu babam, öksürükleri azalmıştı. Annemse

yorgunluğuna rağmen huzurluydu. İstediği sona adım adım yaklaşıyordu. Onun için hayatının en özel gnydu. Kızı için büyük bir emekle ortaya koyduğu gelinliğin ilk provasını gerçekleştirecekti. Bu güne dek tanımadığu yüzlerce insan için dikmişti bu gelinlikleri, bu sefer farklıydı.

Bu sefer işine sevgisini, ruhunu ve hayatını katmıştı.

Gelinlik

Neyi merak ediyorum biliyor musun? Marlo'yla Francesca arasında bir şey olup olmadığını.”
 “Bunu bana mı soruyorsun?” dedi Mel.

“Senden başka kime sorabilirim ki? Marlo'nun onca yalanından sonra dürüstçe cevap vermesini beklemiyorum. Gerçekleri söylemek hâlâ onu korkutuyor.”

Baharın gelmesi iyi bir şeydi. Ilık bir nisan akşamında bahçeye serilen örtünün üzerinde ayaklarım havada başım ders kitaplarına gömülü Mel'le derin bir sohbete girişmiştik. Bu aralar kendimi eskiye nazaran daha iyi hissediyordum. Bebek Samsa durgundu ve üstü kabuk tutmuş anılarımın altına girip eşelemekten artık yorulmuştu. Ulaşamıyordu yaralarım. Acılarımı kemiremiyordu. Sonunda pes edip kendi kuytusuna çekilmişti.

“Köyde yaşadığımız süre boyunca Francesca birçok kere hamleler gerçekleştirdi. Bu hepimizin apaçık görebildiği şeylerdi ama Marlo bir gün olsun ona taviz vermedi. Francesca'nın aşkı hep karşılıksız sürdü ve hâlâ da sürmekte.”

Derimin üzerinde gezinen bir karınca ordusu vardı sanki, bu histen kurtulmak için kollarımı sıvazladım.

“Ama bana hiç düşmanca bakmıyor Francesca.”

Omuz silkti.

“Neden baksın ki? İnsani duygular, zaafılar taşımıyor hiçbir. Kendi sorunlarını bir başkasına yönlendirmeyecek kadar olgun ve bilge hepsi.”

“Ben,” dedim geriye yaslanıp gökyüzünü izleyerek. “Hiçbir zaman onlar kadar bilge olamayacağım. Ben hep akıllı bir karış

havada Feg olarak kalacağım. Petra'yla yaşadığım ne varsa hepsi benden sökülerek geri alındı. Öğrendiğim tedaviler, iksirler ve şifalı otlar. Teki bile aklımda değil. Oysa Petra bana hepsini öğretmişti. Çoğu geceler onu izlemek için o bodrum katına inerdim.”

Gözlerim doldu o anda.

“Seni yanına alır mıydı?”

“Alırdı,” diye tısladım. “Tabii ben ağlayıp tepindikten sonra.”

Bütün dişleri görünecek derecede sırttı. Bu haliyle fazlasıyla sevimliydi.

“Bir köşeye geçer sessizce onu izlerdim. Tek kelime etmeden. Yaptığı işi bırakıp onu izlediğim anlar da olurdu elbet. Çatık kaşlarına, sinirli ifadesine, her an ortalığı yerle bir edecekmiş gibi duran gergin hâline. Yine de gözlerimin dolması yeterdi merhametle bakması için. Ne yapacağını bilemezdi bazen. Yine de beni avutmanın yolunu her zaman bulurdu.”

Onu düşünmek iyi hissettirmişti bana. Annemin sesi yankılandı evden. Bize doğru geliyordu. Mel hemen getirdiğim yastığın altına sokuldu.

“Ders çalışıyorsun biliyorum ama prova için benimle gelir misin?”

“Bu saatte mi?” dedim anneme hayretle bakıp. Evet, bugündü, ama saat geç olmuştu.

Ellerini önde kavuşturup suçlu bir çocuk edasıyla başını salladı.

“Neden olmasın?”

Sızlanarak doğruldum.

“Peki, seninle gelirim.”

Sevinçten ufak bir çılgılık attığında neye uğradığımı şaşırmıştım.

“O halde Marlo'nun annesi bizi bekliyor.”

“Ne?” dedim ılığına ılıkla karşılık vererek. “Nerede bekliyor?”

“Kapıda,” dediğinde çoktan gözden kaybolmuştu.

Mel dışarı ıktı. Yastığın fermuarını açarak onu içeri tıktıştırdım. Bu şekilde odama doğru yürüdük. Annem iki dakika içinde üzerini değiştirmiş, makyaj yapmış, çantasını bile alarak kapıda hazır bir şekilde dikilmeye başlamıştı.

“Acele etsen iyi olur.”

Küfür gibi algılamıştım bunu. Acele etmek mi?

Mel'in tepinmeleri eşliğinde üzerimi değiştirdim. Onu da götürmem için adeta yalvarıyordu.

“Olmaz, seni görebilirler.”

“Sırt antanı al, ona girerim. Söz veriyorum dışarı çıkmayacağım ama beni de yanında götür.”

“Olmaz.”

“Söz vermiştin Fegel, hep yanında olacaktım.”

“Evet, banyoda bile yanımdasın ama bu sefer gerçekten olmaz.”

Ellerini çenesinin altında birleştirip korkunç bir hüzünle bana yaklaştı. Gözleri dolmuştu ve neredeyse ağlayacaktı.

“Peki,” dedim sonunda. “Hadi gel.”

Sırt çantama zıpladı. Çantanın ağzını kapattım ve evden çıkarak kalp atışları eşliğinde arabaya doğru yanaştım. Annem çoktan arabaya kurulmuştu. Hayıflanarak bindim arabaya. Selam verirken ses tonuma şirin bir hava katmaya çalışsam da başaramadım.

Durmadan konuşuyorlardı ama ben bu sohbete fazlasıyla yabancıydım. Düğün programları, gelecek davetliler, ikramlar ve olmazsa olmaz ne giyeceğim yakınmaları. Mide kramplarına eklenen bulantı camı açıp başımı dışarı uzatmama sebep olmuştu. Derin bir nefes aldım. Kırmızı ışıkta durduğumuzda Marlo'nun annesi kulağıma tanidik gelen bir şeyler mırıldandı. İşte o an dikkatimi tamamıyla onlara vermiştim.

“Evet, bu aralar gerçekten çok yoğunuz. Yıllarımızı verdiğimiz araştırma sona yaklaşıyor ve biz gerçekten güçlü bir delil yakaladık. Katili sonunda bulacağız.”

“Katili mi?” dedim öne doğru eğilip. “Hangi katili?” diye sorarken aptal Feg görünümüne bürünmüştüm.

“Boş ver tatlım. İşle alakalı konuşuyoruz.”

Israr etmekle geri çekilmek arasında kararsız kalmıştım o an. Sonra annem lafa karıştı ve istemeden de olsa konudan uzaklaştık. Hemen Mel'e yöneldim.

“Neler geçiyor aklından, söylesene?”

Mel'den cevap gelmeyince çantayı sallamayı sürdürdüm. O sırada annemin iş yerine varmıştık. Çanta sırtımda Mel'i rahatsız etmek için elimden geleni yapıyordum.

“Tamam, tamam,” dedi sonunda. “Evet, neler düşündüğünü biliyorum.”

“Söyle öyleyse.”

“Ablaların yüzünden.”

“Ablalarım mı?” dedim sesli bir şekilde. İkisi de önümdeydi. Bir an için durup bana baktılar.

“Yani,” dedim panikleyerek. “Ablalarım neden gelmedi?”

Sırtıma da ihmal etmedim. Gülümsediler.

“Onlar kim bilir nerede?” dedi annem. “Başka zaman görsünler.”

Gelinliğimi ilk defa görecektir olan ben, bu konuda fazlasıyla hissizdim. Onlar bile benden daha çok heyecanlıydı.

“Ablalarım ne olmuş?”

“Bunu söyleyip söylememekte kararsızım Feg.”

“Söylesen iyi edersin,” dedim dişlerimin arasından. “Neler dönüyor?”

Cevap gelmedi.

Çantayı bütün gücümle salladım.

Hıçkırıkla karışık anlamlandıramadığım birtakım sesler geldi çantadan. Doğru yoldaydım.

“Bu aralar sınırı fazla aşıtlar. Hiç olmadığı kadar insan ölüyor.”

“Nasıl?” dedim dehşetle. “Hiç olmadığı kadar derken?”

“Sayamayacağım kadar çok Fegel.”

“Tanrım, gerçek mi bu?”

Zemin ayağımın altından kayıyordu yürürken. İlerlemekte, onları takip etmekte zorlanıyordum. Annemin lavanta kokulu dükkânına kendimi güçlüklerle attım.

Marlo'yu aramak istedim o an. Ama annemin hayallerini de yıkamazdım. İki anne vardı karşımda, iki umut dolu anne.

Hatta üç.

Eski bir kuyunun başında kuyudan su çekiyordu Amira. Uzamış, lüle lüle olmuş saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Yanakları kızarmış, elbisesi kirlenmiş yine de güzelliğini en iyi şekilde muhafaza ediyordu.

Derken Patrizio çıkıp geldi en ürkütücüyü haliyle. Öfkeden deliye dönmüştü. Kadının binbir emekle kuyudan çektiği kovaya sert bir tekme attı ve kollarından tutup ne yaptığını bilmez bir halde sarstı.

“Nerede o harita, söyle bana nereye sakladın?”

“Ben, ben...” dedi Amira korkudan rengi atmış bir şekilde. “Hiçbir şey yapmadım. Görmedim bile.”

“Yalan söylüyorsun, gitmemem için yapıyorsun ama boşuna uğraşma. Gideceğim. Beni hiçbir kuvvet durduramaz.”

“Biliyorum,” dedi korkuya eklediği hayal kırıklığıyla. “Gideceksin biliyorum. Her zamanki gibi bizi yalnız bırakacaksın.”

“Bunu bizim için yapıyorum Amira. Ailem için.”

Başını hayır dercesine salladı kadın.

“Kendini kandırma Patrizio, bunu kendin için yapıyorsun. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok.”

“Var!” diye kükredi Patrizio. Kadını bırakıp başını ellerinin arasına aldı ve kendi etrafında birkaç kez döndü.

“Beni delirteceksiniz. Hepiniz beni delirteceksiniz. Söyle ne yaptın, ne yaptınız o haritayı?”

“Bunu mu arıyorsun?”

Ensemde verilen bir nefesle yerimden zıpladım. Petra tam arkamdaydı. Yine o genç halinde, yirmilerindeki görüntüsüyle.

Çocuk Petra'yı masalın ardından kaybetmiştim. Hepsi de Kulpa'da onun bana dokunmasından sonra olmuştu. Sanki o günden sonra zaman atlamıştı. Arada olup bitenleri geri dönmemesine yitirmiştim.

Petra hemen yanımda elinde tuttuğu bir haritayla dikiliyordu. Onlara doğru yavaş adımlarla ilerledi. Babasının öfkesi yön değiştirdi.

“Sen mi aldın onu, lanet olsun! Ne istiyorsun benden?”

“Zor değil cevabı. Seni istiyoruz baba. Seni geri istiyoruz. Kaybettiğin aklınla birlikte. Annemin sana ihtiyacı var, kız kardeşlerimin sana ihtiyacı var. Valerio bile muhtaç sana.”

Patrizio hiç etkilenmemişçesine baktı Petra'nın gözlerine.

“Gavino,” dedi hissiz bir ses tonuyla. “O haritayı bana ver. O harita benim için çok önemli.”

“Nereye gidiyor bu yol? Tanrı'ya mı? Sana söyleyeyim baba. Tanrı'ya giden hiçbir yol yok. O senin içinde. Bu yüzden kendine dön ve onu orada ara.”

“Kimden öğreniyorsun bunları? Bir iki gereksiz Pisagorcudan mı? Hiçbiri beş para etmez.”

“Sen de bir Pisagorcusun baba.”

“Ben onlar gibi mabette çocuk avutmuyorum. Daha önemli bir misyonum var.”

“Ah evet, ölümsüzlüğü aramak gibi.”

Patrizio bir süre sessiz kaldı. Amira donmuş haldeydi. Üzüntüden, kederden donmuştu. Zavallı kadın, hiçbir şekilde vazgeçiremeyecekti onu. Patrizio dilediğine kavuşacaktı.

Petra haritayı biraz daha havaya kaldırdı ve babasına doğru yürüdü.

“Öleceksin baba. Tıpkı herkes gibi sende öleceksin. Bunun yolunu asla bulamayacaksın.”

“Ölmeyeceğim,” diye diretti Patrizio. Sıkıdığı dişlerini, yumruk yaptığı ellerini, sinirden titreyen çenesini kontrol altına almaya çalışıyordu ama bunu yapmakta epey zorlanıyordu. Başını bir an için gökyüzüne kaldırdı. Çam ağaçlarıyla kaplı alan, adeta onun yeşil gözleriyle bütünleşmişti. Yeşiline apayrı bir ton katmıştı. Bu haliyle bile etkileyiciydi.

Petra yürüdü, yürüdü ve kuyunun etrafında dolanarak babasından hayli uzaklaştı. Gövdesini kuyunun taş duvarlarına yaslayarak haritayı elinde salladı.

“Gavino. O haritaya bir şey olursa...”

“Ne yaparsın? Sırf bu yüzden oğlunu mu öldürürsün? Ölümsüzlük uğruna, ölümsüzlüğe giden bu yolda önüne çıkan her şeye meydan mı okursun? Ne yaparsın baba, söylesene ne yaparsın?”

Patrizio ona doğru yürüyüp elini öne doğru açtı.

“Şimdi akıllı ol ve haritayı bana ver.”

Petra umarsızca dikti gözlerini.

Haritayı elinde katladı, katladı ve avuçlarının arasında sıkarak kuyunun içine bıraktı. Öylece, tereddüt bile etmeden. Amira korkuyla elini ağzına götürdü ve ireren gözleriyle Patrizio'ya döndü.

Patrizio büyük bir dikkatle oğluna bakıyordu. Olacakları büyük bir merak ve endişeyle bekliyordum. Kalp atışlarım hızlandı ve dizlerim titremeye başladı. Terden sıırılsıklam olan ellerimi üzerime silip bekledim. Patrizio dudağının kenarında beliren tuhaf bir kıvrımla başını eğdi. Sanki gülümsedi. Başını kaldırdı ve korkunç bir hızla yumruk yaptığı elini Petra'nın suratına geçirdi. Petra sarsıldı ama devrilmedi. Dehşetle sıçradım.

“Bence gelinliği giyme vaktin geldi Feg.”

“Feg?”

“Neden öyle bakıyor?”

Kaskatı kesilmiş bir halde oturuyordum sandalyede. Sırt çantama sıkı sıkıya sarılmış nefes bile almıyordum. Bedenim bir heykele dönmüştü.

Annem eğilip beni hızla sarstı.

“Feg, Fegel tatlım beni duyuyor musun?”

Bir an için kıpırdamaya çalıştım. Marlo'nun annesi bir bardak su uzattı. Annem suyu üzerime döke döke içirdi. Her defasında beni derinden sarsan bu korkunç etkiden kurtulmaya çalışarak başımı salladım.

“İyiym, iyiym. Sadece başım döndü.”

Yalanda ilerlemek.

Geriye çekilip beni bir süreliğine rahat bıraktılar. Çantamı sıkı sıkıya tutuyordum. İçinde de Mel'i.

“Yaşıyor musun?”

“Sanırım,” diye tısladı boğuk bir cızırtıyla.

Annem iyi olduğumu görünce hemen işe koyuldu. Perdenin ardında bir şey vardı. Gizemli. Ne olduğunu görmek istemeyeceğim bir şey.

Orada oturduğum süre boyunca ne Mel'in vızıltılarını duyabildim ne de diğerlerinin. Orada oturduğum süre boyunca tek düşündüğüm Petra'ydı. Ona olan onulmaz özlemim. Hiçbir şeyi onun yerine koyamaz, yokluğuyla sızlayan kalbimi avutamazdım. Marlo bile yapamazdı bunu.

Evet, bir zamanlar aşkından öldüğüm çocuk şimdi bana anlamsız geliyordu. Tanrım, üzüyordu bu beni yine de. Onunla yaşayacak olmak zor geliyordu.

Ve ben gün gelecek tutacak mıydım elinden? Başım omzunda yasımı mı tutacaktım? Göğsüne gömülüp Petra'yı mı arayacaktım ve o dayanamayıp minik bir öpücük daha mı konduracaktı dudağıma? Sonra da oturup ağlayacak mıydı, ağlayacak mıydık? Ve bu, bilmem kaçınıcı kez yinelenecek miydi? Ne de korkunç! Midemin bulantısına engel olamadım ve ağzıma gelen o kusmuğu güçlükle yeniden yutkunmaya çalıştım. Düşüncesi bile beni mahvetmeye yetebilirdi.

“Sustur şu sesleri Fegel. Aklını kaırıracsın yoksa.”

“Onu çok özledim Mel. Yapamıyorum. Önüme halı gibi serilmiş bir sonsuzluk var ve ben daha yarım saatin geçmesini bekliyorum.”

Mel cevap vermedi. Derin nefes alış verişleri zihnimde yankılanıyordu. Asıl susması gereken oydu. Acı vermekten başka işe yaramıyordu.

“Hadi tatlım, vakit geldi. Bakalım üzerinde nasıl duracak?”

Tanrım, bir şeyler yap lütfen. Beni kurtar bu anın gerçekliğinden.

Kaçamadım, gizlenemedim, hiçbir yere gidemedim ve o örtünün arkasında gizlenen gerçeği ölüm gibi üzerime giydim. Spot ışığın altında, duvardan duvara uzanan aynanın karşısında kendime bakıyordum. Gelinlik giymiş Fegel. Petra'nın el değmemiş, kirletilmemiş, bakılmaya bile kıyılmamış masum güzelliği.

O masumiyet yoktu bakışlarımda. Kirletmiştim Petra'nın aşkını. Onunla birlikte de kendimi. Gözlerim doldu ve dünya göğü üzerinde bir kez daha kendimi lanetledim. Birdenbire dışarıda şiddetli bir gök gürültüsü yankılandı. Küfredencesine.

“Dünyanın görüp görebileceği en şahane gelin olacaksın. Tanrım, ağlayabilirim.”

Marlo'nun annesi eliyle yüzünü gizlerken dolan gözlerinin mahcubiyetine sığınmıyordu. İki anne, iki farklı dünya. Birisi Petra'nın işlediği cinayetlerin peşinden buraya kadar sürüklenmiş, diğeri doğumu acı yazgısıyla belirlenmiş bir kız çocuğunu doğurarak yeterince belaya bulaşmış bir anne. Şimdi, ikisi de aynı yazgıyla benim peşimde sürükleniyordu. Yaşadığım müddetçe de sürüklenmeye devam edecekti.

Yaşadığım müddetçe?

Bu anlamsız saçmalığa samimiyetsiz ablalarım da eşlik etti. Kimi kandırıyordum ki, onların değişeceğine mi inanıyordum? Hepsi de yalanlarıyla sırtımı sıvazlıyordu. Yalanlarıyla hayatıma eşlik ediyordu. Hiçbir zaman beni sevmeyeceklerdi.

Sevmelerini nasıl beklerdim? Hiçbir karşılık beklemeden üstelik.

Ölçüler alındı, binbir çeşit modelden alıntılar, eklemeler yapıldı. Duvakta dahil olmak üzere, hepsi üzerinde binbir kafa yoruldu. Hem, ne önemi vardı ki bu aptal gelinliğin. Bu sadece sembolik bir düğündü. Bir kandırmaca. Gidişimizin üzerini örtecek kocaman bir yalan.

Evet, beni teselli edebilecek tek şey buydu. Sığınacağım tek yalan.

Fegel başının çaresine bakacaktı. Buradan gider gitmez her şey sona erecekti. Petra'yı arayacaktı. Kimseye güvenmiyordu, kimseye inanmıyordu. Bulacaktı. Bir yolunu elbette bulacaktı.

Eğer yaşarsa.

Toplantı

Akşam yemeğini yemeyeceksin değil mi?”
 Bir kez daha uyutacaktık ailemi.
 “Hayır,” dedim Mel’e. “Yemeyeceğim. Simyacılar geldi mi dersin?”

“Evet, hepsi de geldi.”

“Peki, ne yapıyorlar? Patrizio ve Giovanni başta olmak üzere.”

“Gidince görürsün.”

Silgiyi kafasına fırlattım. Bu sefer kaçmanın bir yolunu bulmuştu.

“Ödevini yapmak zorunda değilim.”

“Evet, seni küçük şeytan. Yapmak zorundasın.”

Pirinç tanesini andıran dişleriyle gülümsedi. Sonra aklına kötü bir anı gelmişçesine o gülüş kayboldu.

Kalem elimde duraksadım.

“Sence o kalemle ne yapıyordur?”

“Seni sevmeye devam ediyordur.”

“Bana dokunan oydu. Sence bu nasıl oldu?”

“Nedenine değil sonucuna odaklan Fegel. Olaylardan olaylar doğar. Bir şekilde oldu ve önemli olan da olmasıydı. Petra sana dokundu.”

Petra bana dokundu!

Hevesle aralandı gözlerim.

“Belki de bir yolu vardır ha. Ne dersin?”

Arkasını dönüp boynunu büktü.

“Hiç vazgeçmeyecek olman ne kadar hoş.”

Omuzlarımı düşürdüm. Boş yere heveslenmişim. Zavallı Fegel.

Yemek ablalarımın yokluğuyla geçti. Babam yine söyleniyordu. Her defasında anneme yükleniyor, onlara neden bu kadar yüz verdiğini sorup duruyordu. Annemse söz dinletemediğinden yakınıyor, yeterince büyüdüğlerini ve başlarının çaresine bakabileceklerini söylüyordu.

Bir saat kadar sonra ikisi de devasa bir esneme eşliğinde odalarına geçtiler. Derken Giovanni çıkageldi. Yüzünde derin bir gülümseme vardı.

“Hazırsan gidelim. Hepimiz seni bekliyoruz.”

“Herkes geldi mi?” diye sordum merakıma engel olamayarak.

“Artephius'un hayaletini de sayarsak hepsi orada.”

Onun alaycı tavrını seviyordum.

Üzerime kalın bir ceket giyindim ve başlığını kafama geçirdim.

“Bir yere mi gidiyorsunuz, bensiz?”

“Marlo,” dedi Giovanni gözlerini devirip dışlerinin arasından. Mel yatağın üzerinde geriye doğru çekildi. Onlardan korkuyordu.

“Lütfen tartışmaya kalkışmayın.”

Giovanni'ye döndüm.

“Hazırım.”

“Benimle gidiyorsun.”

“Hayır,” dedi Giovanni öne çıkarak. “Benimle gidiyor.”

Gözlerimi sıkı sıkıya kapattım bir an için.

“Siz...”

Ormana bakan bir açıklıkta dikiliyordum. Hava kara bulutlarla kapanmış, ılık bir esintiyle savruluyordu. Etrafıma bakındım ama kimseyi göremedim. Hiç tanıdık değildi burası. Zaten tanıdık olmasını neden bekliyordum ki?

Adımlarımı ormana doğru atmaya başlarken korkuyla irkildim. Görünürde kimse olmamasına rağmen tüylerim diken

diken olmuştu. Gökyüzündeki minik açıklıkta kapanıp ortalık alaca karanlığa döndüğünde yönümü tayin etmekte zorlandım. Derken kulağıma gelen birtakım çıtırtılara dikkat kesildim. Hemen arkamdan birileri geliyor gibiydi. Daha kim olduğuna bakmadan kendimi iri bir ağacın arkasına attım. O sırada yanımdan bir kız geçti. Etekleri yerleri süpüren, bakırımsı bir elbiseyle ormanın içinde kuğu gibi süzülüyordu. Başında kocaman bir örtü vardı ve ben yüzünü göremedim. Arkasından gitmek üzereydim ki bir anda Petra karşıma çıktı. Nefesim kesilmişti. Tökezledim o an için. Kalbimin kütürtüsü bütün bir ormanı kapladı. Kız hızlı adımlarla ormanın derinliklerine doğru ilerlerken Petra da telaşlı adımlarla onu izliyordu.

Onlara yetişmek için koşmaya başladım. Uzun sayılabilecek bir sürenin ardından bir kulübe çıktı karşıma. Onlar çoktan içeriye girmişlerdi. Aralıklı kapıdan süzuldüm.

Kızı gördüm önce. Petra'nın arkası dönüktü. Örtüyü başından atınca mükemmel bir gülümsemeyle ışıldadı gözleri. Kusursuz dişler, kusursuz bir yüz. Çocuksu bir güzellikle birlikte altın sarısı saçları bu izbe yerde bile parlıyordu.

Zorlukla yutkundum.

“Nadia'nın evinde görmüşler seni. Doğru mu?”

“Sana anlattım. Sadece bitirmek için gittim. Yakamdan düşmesi için.”

Kızın gülümsemesi tükenmedi. Onlara doğru yürüdüm ve hemen yanlarında durdum. Tanrım, tamamen gerçektir. Bin yüzlü yılların içindeydim ve karşımda her şeyiyle capcanlı iki insan vardı.

“Biliyorum Gavino,” dedi kız. “Sana güveniyorum. Dürüstlüğünü seviyorum senin. Yalan söylemek sana göre değil.”

Petra utangaç bakışlarını ne yapacağını bilemez bir tavırla dikiyordu kızın gözlerine. Parmağım elimin içine kaydı. Neden oluyordu bu? Neden kadınlar, neden bunları görüyordum? Dayanılmaz, tahammül edilemezdi.

Peki ya o, o nasıl tahammül etmişti?

Benimle geçirdiği onca yıl Marlo diye diye başının etini yemiştim. Beni ne kadar çok sevdiğini bile bile. Susup bunu hazmedecektim. Bilecektim yaşantısını. Hayatından kimlerin gelip geçtiğini. O çok sevdim dediği üç kadını görecektim. Yaşayamadığım Petra'yı tanıyacaktım. Tanrı böyle olmasını istiyordu.

“Baban döndüğünde gidecek miyiz buradan?”

“Söz veriyorum Camilla, gideceğiz ama öncelikle onun dönmesi gerekiyor. Annemi bırakıp gidemem.”

Kızın elleri göğsünde birleşmiş, Petra'nın da arkasında. Hayret ediyordum. Birliktelerdi fakat buluştuklarında birbirlerine sarılmıyor ya da öpüşmüyorlardı. Aralarında hatırı sayılır bir mesafeyle gayet dirayetli birbirlerine bakıyorlardı. Saygıyla, sevgiyle. Kıskançlıktan gebersem de saygı duyuyordum. Nadia'nın aksine Camilla oldukça ağır duruyordu.

Yine de bunu taşımak güçtü. Gözlerimin dolmasına engel olamadım ve sıkıştığım dişlerimle gözlerimi yeniden kapattım.

“Seni seviyorum,” dedi Camilla. O an korkunç bir hızla ellerimi kulaklarıma götürdüm. Bunu duymak istemiyordum. Tanrım, hayır hayır. Binlerce kez hayır. Bunu duymak istemiyordum.

“Fegel.”

Gözlerimi açtığımda karşımda kalabalık bir grup vardı. Başta da Patrizio.

Hepsi de hayalet görmüşçesine şaşkındı. Ellerimi kulaklarımdan indirdim ve etrafıma bakındım. Herkes buradaydı. Simyacılar, köydekiler, kâhinler. Ablalarımın dışında herkes.

Villanova dikkatli adımlarla Patrizio'nun önüne geçti.

“Oradan geliyor,” dedi. “Geçmişten. Onun geçmişinden.”

Hafifçe başımı salladım.

“Çok mu belli oluyor?”

“Nasıl da sarsıyor seni. Nasıl da tüketiyor.”

Bunu söyleyen Agrippa'ydı.

Sanırım hepsini özlemiştim.

“Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim ama artık konuya dönebilir miyiz?”

Giovanni sırttı.

“Senin dönmeni bekleseydim, hâlâ evde pinekliyor olacaktık. “

Beni getiren oydu. Marlo nasıl yenilmişti Giovanni'ye sorgulamadım.

Birbiri ardına dizilen yemek masasının ucu bucağı yokmuş gibi geldi buradan bakınca. Büyük bir kalabalığı misafir etmek kolay olmasa gerekti ve bunca ölümsüz varken bunun üstesinden gelmek pek de zor değildi.

Francesca Marlo'ya bakarken salyalar akıtmasa da bakışlarına bir türlü engel olamıyordu. Umursamadım. Belki de ilk defa kıskanmadım Marlo'yu. Şimdilik bunları düşünecek durumda değildim.

Yemekler huşu içinde yendi. Herkes durgundu. Belirgin bir sessizlik ve hüznün çökmüştü geceye. Mel masanın üzerinde diğerleriyle birlikte oradan oraya gezinirken belki de tek gülümseme nedeniydi. Diğerleri bana kırgındı çünkü onları değil Mel'i istemiştim. Ne yapabilirdim ki, Mel benim ilk göz ağrımdı. Ondan vazgeçemezdim.

Hafifçe öksürdüm.

“Sizleri görmek gerçekten çok güzel. Her ne kadar bir kayıp verseniz de hepiniz hoş geldiniz.”

Flamel derinleşmiş çizgileriyle kaşlarını çattı. Oldukça ciddi bir havası vardı. Yanlış bir şey söylemiş olmaktan hayıflandım.

“Artephius'un yaptığını hiçbir şekilde tasvip etmiyoruz.”

Bakışlar Marlo'nun üzerine kaydı.

“Ve biz bu pislikle burada gayet olağanmış gibi oturup yemek yiyoruz.”

Giovanni yeniden başlıyordu. Patrizio ona sert bir bakış attı. Giovanni hafif bir omuz silkmeyele karşıladi bu bakışı.

Önümde duran şarap kadehi dökülmeden hızla kayarak Patrizio'nun açıkta duran eline cuk diye oturunca korkuyla irkildim. Herkesin gözleri önünde yapmıştı bunu. Kimse aldırış etmedi ama ben yine yapacağımı yapmış o bilindik tepkiyi vermiştim. Derin bir nefes alıp onun kadehi bir dikişte bitirişini izledim. Şaşkın bakışlarımı anlamış olacak ki, “ne var?” dedi. “Sen ilaç kullanıyorsun.”

Başımı öne eğdim.

Patrizio ayağa kalktı.

“Burada oturup durmayacağız değil mi? Toplantı odasına geçelim.”

Toplantı odası?

Simyacılarla kâhinler ayağa kalkınca ne demek istediğini anlamıştım. Arkalarından ben de doğruldum. Marlo hemen yanıma geçti.

“Yanımda kal.”

Alayla tısladım.

“Beni onlardan mı koruyacaksın yoksa?”

“Yapma Feg, yanında olmak istiyorum. Lütfen.”

“Peki,” dedim. Onu affettiğim geldi aklıma. Diğerlerinin meraklı bakışları arasında ilerledik ve kapısında tuhaf bir bitkinin asılı olduğu odaya giriş yaptık. Paracelsus diğer yanımdaydı.

“Anlaşılan bu toplantı oldukça gizli kalacak.”

“Kimsenin duymayacağını mı söylemek istiyorsun?”

“Evet.”

Büyük, yuvarlak bir masa karşıladi bizi. Odanın bir köşesinde içindeki sıvılarla Petra'nın bodrum katındaki tesisatının bir benzeri duruyordu. Ve tuhaf bir şekilde de çalışır haldeydi. Borunun tekinden cılız bir duman yayılıyordu.

Marlo yanıma oturdu. Patrizio diğer yanıma. Marlo'nun yanında Paracelsus vardı. Onun yanında da Giovanni ve kâhinler. Diğerleri de sırayla yerlerine geçtiler.

“Öncelikle,” dedi ev sahibi Patrizio. “Hepiniz evime hoş geldiniz. Her ne kadar sizler bana yabancı olsanız da ben sizleri ziyadesiyle tanıyorum.”

Cezbedici haline bürünüp saçlarını geriye attı. Yeşil gözleri geceye renk katmıştı. Zira hepimiz siyah beyaz bir filmi andırırcasına ruhsuzduk.

Bakışlarım hepsinin üzerinde tek tek gezindi.

“Aramızda üç tane ölümlü var.”

Verhin'le Uğra birbirlerine baktılar ve masanın üzerine bıraktıkları elleri birbirlerine kenetlendi. Bir şekilde imreniyordum onlara. Sevgilerine, sadakatlerine hayrandım.

“Platon, aşk bir çeşit şuur bozukluğudur derken sanırım Marlo'yu kastetmişti.”

Kendi dışında kimse gülmedi.

Kollarını masaya yaslayıp öne doğru eğildi ve delici bir ifadeyle bana baktı.

“Marlo'yu takdir etmiyor değilim,” dediğinde Giovanni anlamsız mırıltılarla odayı doldurdu.

Paracelsus ilk defa bu kadar derin gülümsedi ve “Giovanni hiç âşık olmadığı için bunu anlaması güç elbet,” dedi.

Patrizio o kadar güçlü bir kahkaha patlattı ki, hepimiz neye uğradığımızı şaşırдық. Ardı ardına yankılandı kahkahalar ve durmak bilmedi. Herkes anlam vermeye çalışarak birbirine baktı. Giovanni panik içinde kıvrandı. Elini kolunu koyacak yer bulamadı.

“Bence,” dedi Patrizio geriye yaslanıp. “İçimizde aşkı en iyi bilendir kendileri. Hepimizden daha çok sevdi o. Hem de Tanrısal bir aşkla.”

Giovanni korkuyla kıpırdandı. Patrizio'ya bakarken ilk defa endişe vardı bakışlarında. Hiç kimse anlam veremedi.

“Saçma,” dedi. “Bunu da nereden çıkardın?”

Öyle bir ifadeyle söylemişti ki bunu, neredeyse kendisi bile inanmamıştı.

Bakışlarımı Verhin'e çevirdim. Muzip bir ifade vardı yüzünde. Bir şeyler dönüyordu ama ben bunu anlamıyordum. Mel, dedim içimden. Beni duyuyor musun?

Cevap gelmedi. Tanrım, büyü gerçekti ve burada konuşulanları hiç kimse duyamayacaktı.

Giovanni'nin telaşı sürerken, “neyse,” diye devam etti Patrizio. “Asıl konumuza dönelim. Buraya Giovanni'nin aşkını konuşmak için gelmedik.”

Giovanni'de belirgin bir rahatlama gözledim. Rahat bir nefes alıp geriye yaslandı ve alaycı tavrının aksine ciddiyle suratını astı.

“Hepimiz kendimizi tahmin edemediğimiz bir şeyin içinde bulduk.”

Konuşmayı Villanova devraldı.

“Yeterince uzun bir hayat yaşadık ve yaşamaya da devam ediyorduk. Şimdiyse aynı hayatı tekrar tekrar yaşamak zorunda kalacağız. Etrafımızda olup bitenler kendini tekrarlayacak. Bu oldukça can sıkıcı.”

Marlo gerildi.

Culpeper, o yaşlı ve bilge ifadesiyle masaya eğildi ve Marlo'ya baktı.

“Sen,” dedi işaret parmağını doğrultup. “Neler yaptığının farkında mısın? Artephius'la birlikte cehenneme hapsolacaksınız. Yalnızca ikiniz paylaşacaksınız o karanlığı, yalnızca ikiniz yanacaksınız. Kaybetmiş olmak neden durdurmadı seni, söylesene. Değdi mi?”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Cehennem kelimesinin ürkütücü acısıyla baktım Marlo'ya. Günden güne tükenen benliğine. Yoruluyordu ve sesini bile çıkaramıyordu.

“Fegell'e âşıktım ve hayatımın sonuna kadar da âşık kaldım. İki ay on gün süren bir cehennemin içinden geçtikten sonra bile sevgimden hiçbir şey eksilmedi. Onun için savaştım. Ölümü

bile değiştirmedi bunu. Yine olsa yine yapardım. Pişman olup olmadığımı mı merak ediyorsunuz, asla! Asla pişman değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım. Ona olan aşkım sonsuza dek yaşayacak.”

Masa sessizleşti. Az önce alayıyla ortalığı karıştırmaya hazırlanan Patrizio bile.

“Ve hiçbiriniz sevdiği kadın için bir hayatı feda etmenin ne demek olduğunu bilemeyeceksiniz. Cehennem mi?” derken omuz silktili. Kiremit gözleri tek tek hepsinin üzerinde gezindi ve en son bende bekledi.

“Cehennem de kimin umurunda. Sevdiğiniz kadın bir başkasıyla yaşarken ve sizi sevdiğini bile bile başkasıyla yaşamaya karar verdiğinde, özellikle bir de ölmeye... İşte cehennem denen şeyin ne demek olduğunu o zaman anlayacaksınız. Derinizi yakan bir ateş parçası değildir yangın. Kalbinizin üzerine çöken ve hiç sönmeden alev alev yanan bir hardır.”

Gözleri doldu konuşurken.

“Önünde binlerce sečenek varken tek bir kişide kalıp yanmaktır ařk. Tek bir kişide kalıp bir daha başkasında duramamaktır.”

Francesca geldi gözlerimin önüne o an. Hayır, hayali değil ta kendisi. Tıpa tıp gerçeğiyle. Karşısında da Marlo. Evlerinde, bizim de oturup en son konuşmamızı yaptığımız masalarında. Kalp çarpıntılılarıyla onlara yaklaştım. İlk defa gözyaşlarıma engel olamadım. Onları izlerken hüngür hüngür ağladım.

Marlo başı masada bir eliyle saçlarını karıştırıyordu. Francesca o mağrur ve masum güzelliğiyle bakıyordu ona. Gözlerini bile kırpmıyordu bakarken. Mutlulukla gülümsüyordu.

“Neden vazgeçmiyorsun?”

“Sen neden çeneni kapatmıyorsun?”

Küçük bir kahkaha fırladı dudaklarımdan. Marlo'yu neden sevdiğimi o an anladım. Koluna sıkı bir yumruk atmak istedim. Yapamazdım, kendimi tuttum.

“Sana olan hislerimi herkes biliyor. Artık gizlemiyorum.”

Marlo geriye yaslandı. Güzeller güzeli yüzü ölümsüzlüğünün verdiği kusursuzlukla parlıyor, güneş ışığı bakılmaya doyulmayacak bir mükemmellikle onu aydınlatıyordu.

“Hislerinin de canı cehenneme, senin de. Beni buraya hapsettiniz. Eğer bir fırsatını bulursam hepinizi geberteceğim. İlk başta da seni.”

Dudaklarımı sıktım ve gülmemeye gayret ederek Francesca'ya yöneldim. Hiç hareket etmedi. Ne kaşı, ne gözü, ne de yüzü. Milim kıpırdamamıştı. Ne hissettiğini anlamak güçtü.

Dudaklarını araladı ve yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attı.

“Beni bu halinle bile etkiliyorsun. Ama sen de biliyorsun ki buradan asla gidemeyeceksin. Onlar ölene kadar burada hapissin.”

Masaya güçlü bir yumruk indirdi Marlo. Sıçradım. Masa kocaman bir çatlakla ikiye ayrılırken bile Francesca sabit bir şekilde oturmaya devam ediyordu.

“Bana engel olamayacaksınız. Bunun bir yolunu bulacağım. Hepiniz göreceksiniz. Kimse Fegel'e olan sevgimin önüne geçemeyecek. Hiçbiriniz.”

Başını bir santim geriye attı Francesca.

“Ne kadar şanslı bir kız. Sanırım hiçbirimiz onun yerinde olamayacağız.”

Marlo midesi bulanmışçasına yüzünü buruşturdu ve ayağa kalktı. Francesca bir karanlığın içinden geçip hızla Marlo'nun önüne dikildi.

“Nereye gideceksin bu kapıdan çıkınca, zindana mı? Aklını başına topla Marlo. Benimle olmaya karar verirsen seni de

aramıza alırız. Özgürce her istediğimizi yapabiliriz ondan sonra. Sana Fegel'i unut demiyorum. Onu sevmeye devam et ama beni de kabul et. Seninleyken her şeye razıyım ben.”

Marlo göğsünde birleştirdiği kollarıyla bir adım öne çıktı ve Francesca'nın üzerine doğru eğildi.

“Ona,” dedi dişlerinin arasından. “Asla ihanet etmeyeceğim. Sonsuza kadar sevmeye devam edeceğim onu. Anladın mı beni? Sonsuza dek. Beni sevdiğini bilmek yetecek. İsterse burada olmasın. Görmeyeyim, duymayayım. Ama dünyada bir yerlerde beni sevmeye devam etsin. Yanında başka bir adam olsa da fark etmez. Beni sevmeye devam etsin.”

Sesi bir gök gürültüsüne dönüşürken tüylerim diken diken olmuştu.

“Anladın mı beni? Ona olan aşkı her şeyin üzerinde. Yerin, göğün, bütün bir yeryüzünün. Cehennemin dibine de girsem kimse bunu değiştiremeyecek. Hiç kimse!”

“Fegel.”

Sıçrayarak çevirdim başımı. Marlo kolumdan tutuyordu.

“İyi misin Fegel?”

“Yine mi?” dedi Patrizio diğerleriyle aynı anda.

“Ne kadar sık yaşıyorsun bunu? Tanrım, nasıl bir azap bu?”

Gülümsemeye çalıştım ve başardım da.

“Hayır,” dedim başımı olumsuzca sallayarak. “Lanetin içine yerleşmiş bir armağan. Tanrı'nın insan Fegel'e hediyesi.”

Hepsinin yüzünde aynı soru vardı.

Fegel az önce neredeydi?

Oysa nerede olduğumu, ne gördüğümü, ne bildiğimi kimse bilemeyecekti. Acı verecekti evet, ama yine de hepsini gösterecekti. Benim bilmediğim ne varsa hepsini. Marlo'ya beslediğim duyguları yitirmiş olarak görecektim bunları. Ah, ne de hazindi.

Saatler ilerledikçe konu derinleşti. Bütün bilinmeyenler gözler önüne serilmişti. Merid'le Hazul başta olmak üzere,

Marlo ilk defa dürüst davranmış anlaşmanın maddelerini tek tek odadakilere anlatmıştı.

Bir ölüye bir diri değildi mevzu. İki ölümsüzün ruhundan ne denli beslenilebileceğiydi. Anlaşma kişilerinin dünyada ya da iblislerin dünyasında olmasının bir önemi yoktu. Önemli olan ölümsüzlük, onlardan alınan paylar, kendilerinden bir parça taşınmasıydı.

Petra Kulpa'nın benzeri bir ara dünyadaydı. Ben bu ara dünyaya doğa her güçlenip iblislerin engelini aşmaya çalıştığı sırada geçiyor, güç dengeyi aştığında birbirimizle anlaşılması tuhaf bir çekim yaşıyorduk. Benim düğmeyi almam, kalemi bırakmam, onun da bana dokunması gibi. Şu sıralar geçişlerde zayıf düşmeyip bayılmamamın nedeniyse doğanın bir şekilde hiç olmadığı kadar güçlenmesi ve iblisleri zayıf bırakmasıydı. Ablalarım kendilerinden geçmiş bir şekilde insan öldürüyor ve etrafta bol bol delil bırakıyordu. Artephius'un acı çığlıkları cehennemin derinliklerinden yükselirken Hazul Marlo için zırhlarını kuşanmaya çoktan başlamıştı. Patrizio saf değiştirip hayatıma katılmaya başladığı günden bu yana kötülük kazanı fokur fokur kaynıyor hiçbirimizin beklemediği şeytani bir oyun ortalığa saçılmak için kollarını sıvıyordu.

Verhin'le Uğra kehanetlerinde son derece ısrarcıydı. Gerçekleşeceğinden emin konuşmuşlardı gece boyunca. Meşhur kartlarını defalarca açmış, sürekli değişen yazgıma hep birlikte hayretler içinde kalmıştık.

Merak edilen bütün konular konuşulmuş herkes içinden geçenleri, korkularını, bildiklerini büyük bir samimiyetle paylaşmış, bundan sonrası için neler yapılabileceğine dair kafa yorulmuştu.

Peki Petra?

Bütün bir gece herkesin dilinin altında kocaman bir bakla olarak yatıyordu bu gerçek. Telaffuz edilemiyor, dile getirilemiyordu.

Bunu ben yapmalıydım. Yoksa kimse başlamayacaktı.

“Onu oradan çıkarmalıyım. Bana kim yardım edebilir?”

Bakışlar birbirlerinin üzerinde gezindi.

“Sana hiç kimse yardım edemez Fegel.”

“Neden Paracelsus?”

Villanova da onu onayladı. Ardından diğer simyacılar da.

“Anlamak istemediğinin farkındayız. Ama gerçek bu. Petrarca oradan kurtulamaz. Bu bir mühür. “

“Ya ben ölürsem?”

Kıpırtısız oturan kalabalık birdenbire hareketlendi ve pür dikkat bakışlar bana yöneldi.

“Sen ne söylediğinin farkında mısın?”

Marlo'ya aldırış etmedim.

“Ölürsem Petra kurtulur.”

“Ama seni de unuttur.”

“Sonsuza dek yok olursun.”

“Bu mu istediğin?”

Herkes bir ağızdan konuşup beni çileden çıkarıyordu.

Yumruk yaptığım elimi masaya geçirdim.

“Bu döngünün ilkinin yaşıyoruz. Daha ilk. Tanrım! Kim bilir kaç kez yinelenecek? Bu delilik. Bu kabul edilemez. Nasıl katlanırsınız buna?”

Marlo başını öne eğdi.

“Kaldır başını Marlo,” dedim sesimi yükselterek. “Evet, yaptın. Çok geçerli bir sebebin vardı yaparken. Bu yüzden hiç kimsenin önünde başını eğme. Utanılacak bir şey değildi yaptığın.”

“Ben...”

Acıyla yutkundum. Onu koruyacaktım. Benim sebep olduğum bir şey için onu bu çaresizliğin içinde tek başına yuvarlamayacaktım.

Sessizlik uzun sürdü.

Odayı kalp atışlarımla, güçlü nefes alış verişlerim doldurmuştu. Dişlerimi sıktım.

Patrizio ayağa kalkıp ellerini masaya yaslayarak bana doğru eğildi.

“Onun öldüğünü kabullen ve hayatına devam et. Hepimiz senin yanında olacağız ve senin için yapılabilecek bir şey varsa o da ölmene izin vermemektir Fegel. Seni bu döngü süresince yaşatmaktır. Sırf sen yaşa diye çabalayacağız. Sırf Petra seni unutmasın, kalbinden aşkın silinmesin diye uğraşacağız. Bunu anlıyor musun? Fazlasını bekleme bizlerden. Güçlerimiz var, ölümsüzlük sahibiyiz ama hepimizin yaşamını belirleyen, çizilmiş bir sınır da var. Tanrı değiliz Fegel. Hepimiz sıradan ölümsüzleriz.”

Doğruldu ve ellerini ceplerine sokup karanlığıyla birlikte yok oldu. Onu Giovanni takip etti. Yerimde kıpırdamadan bekledim. Önce Verhin'le Uğra terk etti odayı. Sonrasında simyacılar. Paracelsus babacan bir gülümsemeyle sıkı omuzlarımı ve sessizce dışarı çıktı.

Marlo'yla ikimiz kaldık. Bir süre konuşmadan bekledik. Hem bütün bunların üzerine daha ne konuşabilirdik?

“Gidelim,” dedi sakince. “Birazdan sabah olacak.”

Yavaşça doğruldum ve onun eşliğinde odadan çıktım. Merdivenleri inerken içimde büyüyen boşluğu bugün daha derinden kavradım. Her daim umutlanacak ve her daim umutlarımı boşa çıkaracaktım. Onu kaybetmişim ve bütün beceriksizliğimle yasını tutmaya çabalıyordum.

Yıldızsız geceye çevirdim başımı. Tam gitmek üzereydik ki Paracelsus bizi durdurdu. Mel omzuna oturmuş bir şey unutmadın mı dercesine yüzüme bakıyordu.

“Ah,” dedim sessizce. “Kahretsin.”

Kendi elleriyle çocuğunu uzattı bana. Ceketimin cebine girdi Mel ve sessizce gitmeyi bekledi. Marlo sabırsızca arkamda geziniyordu. Evde orduyu andıran bir kalabalık vardı fakat çıt bile çıkmıyordu. Sükûta gömülmüştü tüm varlıklar. Gerçeklerle yüzleşmişti.

“Bir kitabı sonundan okumakla anlayamazsın Fegel. Başından başla bu kitabın. Petrarca'nın özüne, derinliklerine in. Karanlıktan önce ne vardı? Gör! Çocuk Petra, genç Petra ve ölü Petra. En önemlisi de âşık Petra. Hepsini öğren. Bunun için de bu kitabın başından başla. İlk başından.”

Gülümseyerek başımı salladım.

“Ben de bunu yapıyorum.”

O sırada kapı açıldı ve çocuklar başlarının üzerinde taşıdıkları bir paketle yanı başımıza kadar sarsak adımlarla ilerledi.

“Bu da ne?” diyebildim şaşkın ve meraklı gözlerle.

Paracelsus paketi onlardan aldı ve kollarının arasında bir süre sıkı.

“Buna ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

Marlo “gitmeliyiz,” dedi bir kez daha.

Paracelsus paketi uzattı. Açmakta kararlıyım ama Marlo bana engel oldu.

“Eve gidince açarsın. Bunu burada yapma.”

“Peki,” dedim çözmeye çalıştığım ifadesine bakarken. “Öyleyse gidelim.”

Paket için Paracelsus'a teşekkür ettim ve çocukların gülümsemesi eşliğinde oradan ayrıldım. Eve vardığımızda sabah sökmek üzereydi. Neyse ki bugün pazardı ve bütün günü uyuyarak geçirebilirdim.

Marlo beni odama bırakıp evine döndüğünde kendimi paketle baş başa buldum. Mel'in yanında bunu yapamayacaktım. Onu yatağa yatırıp üzerine örttüm ve kutuyu da alarak banyoya geçtim. Yere çöktüğümde bir süre hareket edememiştim. Kalp çarpıntılarımı araladım kâğıdı. Karton bir kutuydu ve içinde ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Derken kapağı araladım ve boğazımdan yükselen hıçkırığı ellerimle bastırdım. Hiçbir gözyaşı bu kadar hazır bekleyemezdi insanın gözündeki. Hiçbir gözyaşı bu kadar acıyla yanaklardan dökülemezdi.

Hıçkır a hıçkır a, sarsıla sarsıla, salyalarımı akıta akıta ağladım. Paracelsus'a binlerce kez lanet yağdırdım. Neden yaptım bilinmez ama yağdırdım. Oysa bunu yapabilmek için ne denli savaşımtım. Şimdiyse önümde bekliyordu. Öylece, birdenbire bana sunulmuştu. Hak bile etmeden.

Petra'nın en sevdiği lacivert gömleği. Sürekli kahvesini içtiği fincanı. Yastığının kılıfı, boş parfüm şişesi ve yatağının altında bekleyen günlüğü.

Petra tarihe adını kazıyor. Çünkü o bir çocuk gördü. Bir kız çocuğu. Aslında öldürmekti niyeti. Masumiyetinin zirvesinde bir ruh taşıyordu. Ne de çok isterdi o ruhu görmeyi, ama durdu ve bekledi.

Duvar da bir resim gördü, bir çift göz. Küçük kızın gözlerinden fışkıran bir yaşam buldu. Kendi yaşamı. Soluğu ve ruhu. Vaat edilen karşılıksız bir huzur. Tanrı'nın eşsiz kudreti ve onun bana ilk hediyesi.

Petra onu öldürmekten hemen vazgeçti. Yapmak istediği o kızın gözlerini yakından görmekt i.

Titreyen ellerimle gömleği yerinden çıkardım. Gözyaşlarımla kirletmek istemezdim ama yapamadım, başaramadım, kendime engel olamadım. Acıyı en derinden, köklerinden yakalayarak kalbime sapladım. Onun acısını yaşadım. Tıpkı benim de ona yaşattığım gibi. Yaşattıklarımın karşılığını bir bir aldım ve onun kokusu eşliğinde evden çıktım. Kutu elimde bir hazineyi taşır gibi koştum. Nereye gittiğimi bilmeden, ne yaptığımı bilmeden koştum. İnsanlığın çileden çıkaran zaaflarının üzerine basa basa, vitrinlerin, geçici, sahte arzuların tepesinden baka baka koştum. Biliyordum ki hiçbir insan yaşayamayacaktı benim yaşadığımı. Hiçbir kadın benim yerimde olamayacaktı. Ne Nadia, ne de Camilla. Ne de bilmediğim diğerleri. Yeryüzüne gelmiş, bir saniye de olsa nefes almış hiçbir kadın benim kadar şanslı olamayacaktı. Böyle derinden, kudretli bir aşkla sevilip, sonsuz bir sadakate sahip olamayacaktı. Aldatılacaktı, şiddet görüp bir mezarı

andıran odalarında kendi dünyalarında istemeye istemeye, kimi zaman farkında bile olmadan yaşayıp yok olacaktı. Ama hiçbir kadın benim yerimde olamayacaktı.

Avazım çıktığı kadar bağırdım dünyaya. Onu ne kadar çok sevdiğimi, ona ne denli âşık olduğumu haykırdım. Kalabalık bir kuş kafilesi hemen başımın üzerinden geçti. Saldırmadı, aksine sahiplendi. Acıma eşlik etti.

Bir cenaze taşıdı kollarım. Yitirilmiş bir aşkı taşıdı. Gavino Petrarca adında tarifi mümkün olmayan bir adamı taşıdı.

İçimden güçlü bir nehir aktı. Ve o nehir bir tek kendine ağladı.

En yorgun ırmak benim Dickie. Ve yavaş yavaş denize doğru gidiyorum.

Fegel'i Fegel yapan nedir?"
 "Yemek yemesi."

Ablalarım kendi aptal şakalarına kendileri gülerken Patrizio ve diğerleri onların pisliklerinin üzerini örtmeye çabalıyordu. Giovanni bir süredir bana hiç olmadığı kadar uzaktı. Sanki bir şey olmuştu, anlayamadığım bir şey. Tanıdığım Giovanni değildi o. Şakacı, muzip, eğlenceli, hiçbir şeyi ciddiye almayan çocuk gitmiş yerine hayli mesafeli biri gelmişti. Eninde sonunda öğrenecektim.

İştahsızlığımı kabul ediyordum. Petra'nın eşyalarını taşıyan kutu her daim yanımdaydı ve nerede olursam olayım yanımdan ayırmıyordum. Okulda, evde, odamda bile sürekli peşimde gezdiriyordum. Ona bir şey olacak diye ödüm kopuyordu.

"Okulun gezisi varmış doğru mu?"

"Biz de geliriz belki."

Ne konuştuklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Anlamlı anlamsız konuşup kendi aralarında gülüp duruyorlardı. Hiç bu kadar arsız ve yüz­süz olan bir hemcinsimle karşılaşmamıştım. Üstelik onlarla aynı kanı taşıyordum, en kötü kâbustan bile daha korkunçtu.

Lelis güçlü dirseğini koluma sapladı. Acıyla kıvrandım. Babam öksürüklerle mutfığa girdi.

"Tanrım, bıktım sizden. Ne zaman bana yük olmaktan kurtulacaksınız?"

Kolumun acısıyla yerimden doğruldum. Sırt çantamı alarak ağır aksak adımlarla evden çıktım. Kaldırım karşımda gittikçe uzuyordu. Mel'in odamın altını üstüne getirdiğinin bilinciyle

yürüyordum. Onu durduracak tek şey buydu. Oynayacağı, oyalanacağı, ilgisini çekeceği şeyler vermek. Buna iç çamaşırı da dahildi. Onlarla oynamaya bayılıyordu. Çocukluğumdan kalma bebeklerim de cabası. Yeri geldiğinde olgun bir adamı andıran kişiliği çoğu zaman bir bebekte saplanıp kalıyordu. Yine de onu çok seviyordum. Birçok şeyden daha anlamlıydı benim için.

Usta bir ressamın çizdiği bir tablo gibiydi gördüğüm manzara. Samanyolu'nun incelikle işlenmiş bir halıyı andıran görüntüsü baştan aşağı zarif bir kız gibi süzülüyordu. Bütün yıldızlar oradaydı sanki. Hepsi de eksiksiz yerini almış, ona kendini göstermeye çabalıyordu. Buradayız diyordu. Buradayız Gavino. Bize de bak ne olur. Bize de bak!

Karanlığı delen dolunay muazzam güzelliğiyle geceyi aydınlatırken ılık bir mevsimin sunduğu ürpertiyle onları izledim. Birbirleriyle şakalaşmaları, gülüşmeleri ve sarılmalarıyla yüreğime eşsiz bir hüzünle dokundular.

Titrek adımlarla yamaca yanaştım. İlk başta Petra vardı, hemen yanında kız kardeşleri ve kenarda da Valerio. Hepsi de büyümüş, kocaman gençler olmuştu. Petra'nın yanına büyük bir heyecanla oturdum. Onlar uzanmış gökyüzünün görkemini izlerken ben de onları izledim. Gelecekten fırlayıp gelen bu insanı göremiyordu elbet onlar, ama ben görüyordum. Yüzlerindeki masumiyeti en ince ayrıntısına kadar zihnime kazıyordum.

“Bak,” dedi Silvia işaret parmağıyla kayan bir yıldızı gösterirken. “Hadi bir dilek turalım.”

Bunun üzerine başımı hızla gökyüzüne kaldırdım, devasa bir ışık kümesi her yeri aydınlattı.

Fabiana eksilen uzvuna inat sıkı sıkıya hayata bağlandığını kanıtlamak istercesine kocaman bir kahkaha patlattı.

“Bu çok büyük bir dilek olacak. Tanrılar bugün bizden yana kardeşlerim. Dileğimiz kabul olacak.”

Petra küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi bu iyimser bakış açısına. Gözlerini büyük bir dikkatle yıldızlara dikti. Aklından geçenleri göremedim ama bunun ben olmadığımın adımları gibi emindim.

“Kim ne diledi söyleyecek mi?” diye atıldı Valerio büyük bir heyecanla. Elini kaldırıp “ben söyleyebilirim,” dedi.

“Ben de söylerim,” dedi Silvia. Onlara Fabiana da katıldı. Petra sessizdi.

“Hadi Gavino, sen söylemez misin?”

Başını hayır anlamında salladı.

Omuz silkti.

“Sen söylemesen de biz biliyoruz. Camilla’yı diledin. Babamın gelmesini. O gelince buradan gideceksiniz.”

Dişlerini sıktım.

Valerio uzandığı yerden doğruldu.

“Tanrılara yemin olsun ki ben bir tek bir arada kalmamızı istedim. Hayatımızın sonuna dek ayrılmayalım. Hep yan yana olalım.”

Silvia, “ben sadık bir eş diledim. Babam gibi olmasını istedim. Onun gibi terk edip, bir yalanın peşinden sürüklenmesin.”

Yüzlerdeki gülümseme kayboldu.

Fabiana gürültülü bir şekilde nefes alıp verdi.

“Ben annemin artık mutlu olmasını diledim. Yüzünün gülmesini, artık hüznünü bizden gizlemek zorunda kalmamasını. Onun gerçekten mutlu olmasını diledim.”

“Ben,” dedi Petra öfkesini yüzüne maske yaparak. “Babamın ölmesini diledim. Sonsuza dek yok olmasını!”

“Fegel.”

Kocaman bir kalabalığın ortasında transa girmiş gibi sabit bir şekilde dikiliyor, tek bir noktaya bakıyordum. Bütün bir okul karşımda korku filmi izler gibi beni seyrediyordu. Silkelenip Marlo’ya baktım. Beni kolumdan tutup okula doğru sürükledi. Sınıfa girene kadar kendimde değildim.

Gözleri dolmuştu bana bakarken.

“Neden her defasında kendimi suçluyorum, neden kendimi affedemiyorum Fegel. Bunların sorumlusu benim. Neden üstesinden gelemiyorum?”

Hafifçe başımı salladım. Petra’nın görüntüsü gözlerimin önünden gitmeyi bilmedi.

Ders başladı, bitti, bir sonraki derse geçtik. Ben inatla yerimde oturmayı sürdürdüm. İki dünya arasında kalmamıştım ki ben, iki dünyaya da ayrılmayacak derecede yapışmıştım. Vazgeçemiyordum. Ne birinden, ne diğerinden. Petra’nın yaşamından çıkamıyordum.

“Geziye geliyorsun değil mi? Son sınıflar için sadece. Dışarıdan kimseyi de kabul etmiyorlar.”

Marlo beni dürttü. Sanırım bu soruya cevap vermem gerekiyordu.

“Tabii,” dedim Viola’ya. “Geliyoruz.”

Zorunlu bir gülümseme eşliğinde uzaklaştı Viola. Marlo geriye yaslandı.

“Karsa sordurttu.”

Başımı olumsuzca salladım. Kimin umurundaydı ki? Yaşadıklarımın sonu Karsa ya da bir başkası ne kadar anlam taşıyabilirdi?

Okul çıkışı annem yine bizi aldı, Marlo’yu evine bıraktı, beni de iş yerine götürdü. Son provalar, son hazırlıklar. Heyecanla kendini büyük güne hazırlıyordu. Herkes meraklanıyordu onun deyimiyle. Gelen giden herkes gelinliği soruyordu. Büyülü parmakları vardı, bakalım kızının gelinliğini nasıl tasarlayacaktı?

Zavallı annem, benim aksime nasıl da mutlu görünüyordu. Nasıl da sevinçten havalara uçuyordu. Benim için onu mutlu görmek bile geçmişin acısından kurtulmaya yeterdi.

“Son prova bebeğim.”

Kapalı kapıların ardında son bir kez daha giydim gelinliği. Onu gören tek gözler bizdik. Annemle ben.

Her bir ayrıntı, her bir işleme,ilmek ilmek dokunan eşsiz bir tabloydu.

Duvağı başıma geçirdi ve etrafımda onlarca kez döndü. Nefes bile almıyordum, büyülenmişçesine kendimi izlerken bir yandan da ruhuma lanetler yağıdırıyordum. Petra bu gelinliği üzerimde parçalardı. Beni de katardı her bir parçaya, lime lime ederdi.

Ama şimdi?

Eve dönerken içimde kopan fırtınaları dindirmeye çalıştım. Yolun hemen kenarında Patrizio ile Hypatia yan yana yürüyordu. Sıradan, yüzlerce insanın arasında, ölümsüzlükleriyle onların sıradanlığına meydan okuyordu ikisi de. Gülümsedim. Hafif bir baş sallamayla geçti görüntüleri. Annem beni eve bıraktı, ardından yine iş yerine döndü.

Odama girip Mel'in dağıttığı yatağıma uzandım. Üzerimde zıplamaya kalksa da yorgunluktan ölüyordum.

Petra'nın gömleğini hemen yastığımın üstüne dikkatle yerleştirdim ve gözlerimi kapattım.

Uyandığımda hiç ummadığım birini gördüm karşımda. Masama yerleşmiş hararetli bir şekilde yazı yazıyordu.

Paracelsus.

“Merhaba,” dedim kısık bir sesle.

Başını çevirmeden “merhaba,” dedi. Yerde açık duran ve ağzına kadar dolu çantadan taşanlar yerlere saçılmıştı. Otlar, iksir şişeleri ve yanılmıyorsam kurumuş bir fare ölüsü.

“Ne yapıyorsun?”

“Bu aralar,” dedi sakince. “Tuhaf şeyler oluyor. Önlem alıyoruz.”

“Ne gibi tuhaf şeyler?”

“Her şey sakın.”

“Bu mu seni tedirgin etti?”

Başını çevirip her zamanki aşağılayıcı bakışlarını üzerime dikti. Baş edemiyorum aptallığınla der gibiydi.

“Hiç hayvan saldırdı mı?”

“Hayır,” dedim.

“Ya kâbus?”

“Hayır.”

“Geçişlerde sorun yaşadın mı?”

Duraksadım. Gittikçe bir panik dalgası sarıyordu bedenimi.

“Hayır,” diye yerime cevap verdi ve önüne döndü. Yatağımdan hızla kalkıp ona doğru yürüdüm. Bir şeyler yazıyordu bir kâğıda ama dilini çözebilmiş değildim.

“Bu da ne?”

“Bir tılsım.”

“Tılsım?”

Sayfa dolunca arkasını çevirdi ve aynı hızla yazmayı sürdürdü. Bitirir bitirmez karşıma geçip babacan yüz ifadesiyle bakışlarını gözlerime dikti.

“Bu oldukça önemli Fegel, onların zihnine sokacağız seni. Bunu senden başkası yapamaz, senden başkası onların kafasında ne var ne yok anlayamaz. Hazır mısın bunu yaşamaya?”

Güçlkle yutkundum. Onları kâbusumda gördüğüm o hazin sahneden sonra buna hazır mıydım gerçekten bilmiyordum.

“Eğer bir sorun varsa ortaya çıkaracak. İlk defa yapacağız bunu. Neyle karşılaşacağımıza dair de bir fikrimiz yok ama yapmak zorundayız. Çünkü ne Patrizio ne de Marlo’dan bunun yanıtını alamayız. Gerçek onların zihninde.”

Başımı salladım.

“Oldukça ciddi bir tören. Patrizio’nun evinde. Herkes orada olacak.”

“Peki,” dedim rahatlamış görünmeye çalışarak.

Kapının altından çocuklar sırayla geçiyordu. Ellerindeki ekmek parçaları dışarıda fırlamalık yaptıklarını kanıtlar nitelikteydi.

Paracelsus onlara aldırış etmedi. Derken Patrizio bir anda yanımda belirdi. İstmeden de olsa bir adım geriye çekildim.

“Affedersin,” dedi. “Her defasında buna alışsın sanıyorum.”

“Sorun değil,” dedim. “Siz ne yapıyorsunuz, diğerleri nasıl?”

“Herkes pusuya yattı, bir şeyleri bekliyor.”

Sabırsızlanıyordum.

“Ne gibi şeyler?”

“Bunu yakında göreceğiz. Merid’le Hazul tarafında bir şeyler dönüyor ve bizden gizliyorlar. Hatta benden bile. Bu, tehlike çanları çalıyor demektir.”

“Korkmalı mıyım?”

Paracelsus’la birbirlerine bakıp anlam veremediğim bir ifadeyle sessiz kaldılar.

Patrizio’nun evinin bahçesinde, büyük bir kalabalık eşliğinde karanlığın çöküşünü bekliyorduk. Hepimiz bunu görmek için gerçekten sabırsızdık. Benim de neler olup biteceğine dair en ufak bir fikrim yoktu, ama yine de heyecanlıydım.

Marlo hemen karşımdaydı. Giovanni çekimser duruyordu. Francesca hemen onun yanında. Vazgeçilmez kâhinlerimiz de başta olmak üzere bütün simyacılar buradaydı. Beni şaşırtan iki misafirimizin daha olmasıydı. Bay Swarz’la onun Maguş dostu Faris. Neden onlar da geliyor sorusunu sorma gereği bile duymamıştım. Anlayabildiğim kadarıyla bu güçlü bir büyüydü ve güçlü bir topluluk gerektiriyordu. İblislerin zihnine girecektik, onların enerjileri ortaya saçıldığında etrafa yayılan herhangi bir şekil, bir sembol, bir görüntü ve bir denklem de dahil olmak üzere hepsinin önemi vardı. Bu yüzden herkes gözlerini dört açacak, gördüklerini zihnine kazıyacaktı. Kâhinler bu sembolleri çözmek için asıl araçtı. Simyacılar da düşümün çözülmesindeki asıl amaç.

Bir ayının ortasındaki kurban gibi çizilen halkanın içinde yerimi aldım. Kalp atışlarımı bastırmaya çalışsam da bunu

başaramıyordum. Bu garip korku filminin başrolündeki bendim ve ilk defa korkmuyordum.

Marlo destek verircesine hafifçe başını salladı.

Gülümsedim.

Ellerim önde, Paracelsus'un telkinleriyle derin bir nefes aldım. Bütün gözler üzerimdeydi.

"Yılın kızı olmak istemişsin sanırım?"

"Öyle," dedim. "Sanırım başardım."

"Başardın."

Otlardan yapılma bir kolyeyi boynuma geçirdi.

"Bu adamotunun köklerinden yapılmış bir kolye. Kötü bir şey olmayacak, söz veriyorum. Bu halkada olduğun müddetçe seni koruyacağız."

"Halka bozulursa?"

"Karamsarlığa kapılma. Petra'yı düşün."

"Petra'yı düşünmek. Sanırım bu yapabildiğim en iyi şey."

Derin bir gülümsemeyle karşılık verdi Paracelsus. Onu seviyordum.

"Şimdi," dedi Villanova hemen onun yanında belirerek. "Dikkatle bizi dinle. Göreceklerin seni korkutmasın. Onların zihninde olmak oldukça korkunç görünse de buna dayanabilecek güçtesin biliyorum."

"Bu kadar iyimser olmasan diyorum."

"Elimde değil."

Derin bir nefes daha aldım. Dolunay tam karşımda yükselirken bir kurt uluması da ona eşlik etti.

Patrizio hemen Marlo'nun yanına geçti. Kalabalık oldukça sessizdi.

Bütün simyacılar halkamın etrafındaki halkaya konuşlandı. Hepsi buradaydı.

Sessiz bir mırıltı saçıldı ortalığa simyacılar tarafından. Kalp atışlarım gittikçe hızlanırken gözlerim Marlo'yu buldu. O sırada etrafta korkunç bir gök gürültüsü yankılandı. Bir sürü hayvanın çığlığı geceyi bıçak gibi yırttı. Halkamdan koyu,

karanlık bir duman yükselmeye başladı. Simyacılar tek tek avuçlarını bana doğru uzatırken, avuçlarının içindeki yırtılmış kâğıt parçaları halkamdan yükselen dumanın arasına karıştı ve ben kendimi kasvetli bir ormanın ortasında buldum.

Marlo hemen önümde koşarak ilerliyordu. Ona seslendim ama beni duymadı. Koşmaya başladım. Bütün gücümle koştum. Binlerce kez seslendim adını ama o bir kez olsun dönüp bana bakmadı. Gökyüzünün bunaltıcı griliğinde yükselen ağaçlar gittikçe sıklaşıyor, arasında da beni yutmaya çabalıyordu. Aç bir canavarın midesini andırıyordu bu orman. Tüylerimi diken diken ediyordu.

Marlo'ya yetişmeye çalışmaktan vazgeçtim ve onu görebildiğim yol boyunca ilerledim. Orada mıydım? İblislerin zihninde. Ya da dünyalarında, hangi cehennemse.

Orada olmayı diledim ilk defa. Gerçekten diledim.

Sonsuz gibi gelen bir takibin ardından Marlo bir mağaranın içine girdi. Cesaret edemedim o karanlığa dalmaya. Bir süre bekledim. Başımı gökyüzüne kaldırıp çıt bile çıkmayan ormanın ürperten sessizliğini dinledim. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ne ağaç kabuğunda gezinen bir karınca, ne uçuşan bir kelebek ne de cıvıltılarıyla ormana renk katan bir kuş. Ne yaprak kıpırdıyor ne de gökyüzünü kaplayan bulutlar hareket ediyordu. Tanrım, her şey donmuş gibiydi burada, zaman durmuş.

Zaman? Zamanın hâkimleri zamansızlık içinde yaşıyordu!

Güçlkle yutkunup adımlarımı mağaradan içeriye hızlıca attım.

Marlo hemen önümde diz çökmüş bir vaziyette duruyordu. Önünde de onlar. Ah, nefesim kesildi bu korkunç görüntü karşısında. Elimi kalbimin üzerine koyup dua mırıldanmaya başladım. Beni görmemelerini diledim. Benden haberlerinin olmamasını. O bakışların üzerime dikilmemesini istedim. Tanrım, geriye dönüp koşarak çıkmak istiyordum buradan.

Onların çirkinliğini görmeye daha fazla tahammül edemeyecektim.

“Yaklaş,” dedi Hazul şefkat içeren bir bakışla.

Üç metreyi aşan bir gövdenin üzerine konuşlanmış çift bir baş. Demir bir zırhı andıran ve gövdeleri bununla kaplı siyah, parlak bir zift. Yüzlerine bir dakikadan fazla bakarsan hayatının sonuna kadar bu kâbusu görmeni sağlayacak iğrenç, korkunç bir surat.

Marlo yavaşça doğruldu ve onların hizmetkârı edasıyla yanlarına doğru yürüdü. Bir cüceyi andırıyorduk ikimiz de onların yanında.

“Söyle Marlo. İsteğin nedir?”

“İsteğimi biliyorsun. Petra yerinden çıkmasın benim için yeter.”

Merid mide bulandırıcı bir kahkaha attığında Hazul ona ters baktı. Bacaklarını titriyordu.

“Korkma oğlum.”

Oğlum? Patrizio haklıydı. Gölgeler onların bir parçasıydı.

“Petra sonsuza kadar yerinde kalacak. Bunun için endişe etme. O artık bizim.”

“Yine de korkuyorum. İçimde kötü bir his var.”

Hazul’un gözleri doldu. Gözlerime inanamıyordum. Gerçekten hisleri mi vardı onun? Üzülüyor, duygulanıyor muydu? O bir şeytandı. Nasıl merhamet ederdi?

“Bana güvenmiyor musun yoksa?”

“Güveniyorum elbet,” diye kekeleydi Marlo.

“O halde,” diye devam etti Hazul. Merid konuşmuyordu.

“Bu korkunun sebebi ne?”

“Onu, onu...” diye bastırdı kelimelere. “Hâlâ çok seviyor. Onu unutmayacak. Bin kez de gelsek dünyaya onu sevmeye devam edecek. Bu, bu böyle olmamalıydı. Onu unutmalıydı.”

Merid sinir bozucu bir kahkaha daha patlattı.

“Ne istiyorsun peki, kalbine de mi müdahale edelim? Seni sevmesini mi sağlayalım?”

Merid alaycı bir ses tonuyla söylemişti bunları.

“Hayır,” dedi Marlo. “Belki de evet. Yapabilir misiniz?”

“Bu çocuk gerçekten deli,” dedi başını iki yana sallarken. “Ne sanıyorsun bizi, Tanrı mı?”

“Bağışla oğlum, bunu yapamayız.”

“O halde,” diye omuzlarını dikleştirdi Marlo. “Sizden istediğim şeyi bana verin. Başka çarem kalmadı.”

Kulağımda şiddetli bir rüzgârın uğultusu yankılandı o an. Homurtular yükseldi ve ben bir fırtınanın içinde kırbaç etkisiyle sıçradım. Mağaranın duvarlarına çarpıp ormanın kurumuş yapraklarla örtülü zemininde sertçe sürüklenmeye başladım. Derken o korkunç rüzgâr bana bir kez daha çarptı ve ben gökyüzüne doğru yükseldim. Gök gürültüsünü andıran güçlü bir kükreme beynimi inanılmaz bir ağrıya sarstı. Kalabalık benimle birlikte etrafa saçılırken patlayan bir bombanın kalıntıları gibi hepimiz her bir yana dağıldık. Görüş alanım puslandı ve ortalık ağır, kekremsi bir dumanla sarıldı. Şiddetli bir yağmur indi zemine. Kimse kıpırdayamadı. Uzak bir yerden sürünerek gelen birisi vardı ama benim görüşüm tamir edilemez bir biçimde bozulmuştu. Başımdaki şiddetli ağrıya dayanamıyordum, yüzümü buruşturdum. Yağmur hızını artırdı ve toprak zemin içinde gittikçe gömüldüğüm bir balçığa döndü.

Kollarım beni daha fazla taşıyamadı ve ben sertçe yere yapıştım. Marlo’nun tanıdık teni bedenime dolandığında güvenli kollarda olmadığımı biliyordum.

Sonumun kimden geleceğini de.

Patrizio’nun eski, devasa malikânesi sığmağa dönmüştü. Hepimiz payımızı almıştık bundan. Burnumuzu sokmamamız gereken bir iş yaparken kimse bizi uyarmamıştı. Neyse ki ciddi bir kayıp yaşamadan bunun da üstesinden gelmiştik.

Gece kendi sessizliğiyle ilerlerken bütün gözler benim üzerimdeydi. Ne görmüştüm? Herkes bunu merak ediyordu.

Peki, onlar ne görmüştü? Kocaman bir hiç. İblisleri aptal sanmaları asıl onların aptal olduklarının kanıtıydı. Hepsi şaşkıındı. Yaptıkları şeye böyle bir tepki beklemiyorlardı. Doğaya güveniyorlardı. Güvenleri boşa çıkmadı elbet, sadece onların gücünü herkes görmüş oldu. Zavallı kimya öğretmenim Bay Swarz da olmak üzere herkes. Bundan sonrası için elini bu işlerden çekip evine, ailesine dönmek isteyeceğinden adım gibi emindim. Odanın bir köşesinde Faris’le kafa kafaya vermişler, üstlerine sinen ağır acıdan kurtulmaya çalışıyorlardı.

Marlo elinde şifalı bir çayla yaklaştı. Bütün simyacılar derin bir uykuya dalmışlardı. Ruhları yıpranmıştı çünkü, beyinlerindeki korkunç bir sarsıntıydı. Yaşlı bedenleri tahmin ettikleri kadar güçlü değildi.

Yerimden doğrulup ağır adımlarla yürüdüm Bay Swarz’ın yanına. Gülümsemeye çalışsam da bunu başaramadım.

“Yorgun görünüyorsunuz.”

Faris üzerimden düşen şalı nazikçe yerden kaldırıp omzuma attı. Marlo uzak bir köşeden beynindeki yılanlarla birlikte beni izliyordu. O yılanlar çoktan zehrini akıtmıştı masum kalbine. Marlo artık benim tanıdığım Marlo değildi. Karanlık çoktan yüreğine düşmüştü.

Giovanni çaresizliğini belli eden bir ifadeyle kız kardeşinin hemen dibine sokulmuştu. Francesca yorgun bir ifadeyle başını onun omzuna yaslamıştı. Hypatia Patrizio’nun yanında sessizce oturmaktaydı. Aristippos ki neşesinden hiçbir zaman bir şey kaybetmemiş bu hazcının yüzüne bile belirgin bir hüznün çöktüyse diğerlerinin güçlü durmasını beklemek gülünç olacaktı.

“Ne dersiniz, sizce böyle bir hayatı yaşamak eğlenceli mi?”

“Fegel,” dedi Faris, Bay Swarz’dan önce. “Yarın evime dönüyorum. Ait olduğum yere.”

Hafifçe öksürdü.

“Bugün yaşadığımız şey oldukça tuhaftı.”

Ellerini önünde birleştirip güçlüce sıktı.

“Tarif etmek istesem edemem, gördüğüm, duyduğum, hissettiğim hiçbir şey yoktu ama yine de beni fazlasıyla etkiledi. Şu an için sadece evimde olmak istiyorum.”

“Anlıyorum,” dedim. “Eğlence kısa sürdü desenize.”

Bay Swarz’ın gözleri doldu.

“Fegel,” dedi derin bir gülümseme eşliğinde. “Bunca zaman başının etini yedim. Hayalini kurduğum simyacıyla aynı evdeyiz, şu an kendisi bu duvarların ardında nefes alıyor. Birkaç hafta öncesine kadar bunları sadece hayal ederken şimdi gözlerimle tanık oluyorum. Ama,” deyip duraksadı. Dudakları korku dolu bir ifadeyle seğirdi.

“Şimdi buna devam edemeyeceğimi anladım. Bazı insanlar sıradan kalmalı. Bizler gibi. Doğaüstü olaylarla ilgilenmek bir hobi olmalı. Korku filmi izlemeli mesela, King okumalı.”

Hep beraber güldük. Bütün gözler yine üzerimizdeydi.

Öğretmenimin elini sıktım.

“Haklısınız, bazılarımız sıradan kalmalı. Peki, ya ben? Ben nasıl çıkacağım bu işin içinden?”

“Orada ne gördün bilinmez.”

İşaret parmağını kaykılan kaşlarıyla birlikte hemen havaya kaldırdı. “Bu merak ettiğim anlamına gelmiyor tabii.”

“Peki.”

“Bütün bu gördüklerim, yani, hepsi senin için Fegel. Eminim büyük bir anlamı var. Tanrı, bir hiç için dünyasını oyun alanına çevirmez.”

Elimi sıktı ve yavaşça doğruldu.

“Biz artık gidelim.”

Patrizio yanıma kadar sürüklendi. Anlaşılan yürümek bile onu yoruyordu.

“Misafirlerimiz gidiyor.”

Hafif bir baş sallamayla önüme geçerek onlara eşlik etti. Giovanni'yle Francesca'nın yanına kadar ilerleyip hemen önlerine çöktüm.

“Nasılsınız?”

İkisi de aynı anda gülümsedi.

Giovanni omuz silerken aklından geçenleri ölesiye merak ediyordum. Ne yapmıştı böyle, benden kaçmasını gerektirecek ne olmuştu? Onu özlüyordum.

“Beni eve bırakmak ister misin?”

“Bence bunu ben yapmalıyım?”

Patrizio hemen arkamda belirdi.

“Hem biraz konuşmuş oluruz.”

Marlo Patrizio'nun önüne dikildi.

“Neden onu bugünlük rahat bırakmıyorsun? Ne kadar yorgun olduğunu görüyorsun. Bırak evimize dönelim.”

“Hadi Fegel,” dedi Marlo hiç konuşmamış, tek kelime etmemiş gibi.

Marlo'yu bir baş sallamayla geçiştirdim. Şu an için gerçekten ondan uzak durmaya ihtiyacım vardı. Sessiz bir küfür sallayıp gözden kayboldu.

Evin basamaklarını inerken karşıma çocuklar çıktı. Yüzüme bile bakmadan uzaklaştılar. En korku dolu bakışları taşıyansa küçük Patrizio ile Sofia'ydı. Fidelio arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Hepsi de şeytan görmüş gibiydi. Kim bilir, belki de görmüşlerdi. Kendi şeytanlarını.

Evden oldukça uzak bir yürüyüş mesafesinde bıraktı beni. Şalı üzerime iyice doladım.

“Ne gördün Fegel?”

“Gecenin popüler sorusu, Fegel ne gördü? Eminim merak ediyorsundur?”

“Bu önemli,” dedi sert bir tavırla.

“Onları gördüm ama işime yarayacak hiçbir şey görmedim. Peki, ya sizler ne gördünüz sizi bu kadar endişeye, eleme sürükleyecek?”

“İnan Fegel,” dedi yolun ortasında durup gözlerime bakarak. “Herkes kendinden bir şeyler gördü. Günahlarını, cehennemini, dipsiz kuyularını. En büyük korkularını gördü.”

“Günah insanın iradesine bağlı. İşleyip işlememekte kendisine kalmış. Tıpkı Petra gibi. O vazgeçti.”

“Her insan kendi günahıyla doğar.”

Güldüm alaycı bir bakışla.

“Reenkarnasyon öğretisinde mi, evet belki.”

“Doğar doğmaz ölen bir bebeğin suçunu düşünebiliyor musun? Ya da üç yaşında amansız bir hastalığa yakalanıp ölen çocuğun hangi sebeple, günahla, yok olduğunu? Tanrı’nın adaletinden bahsediyorsak, terazisinde ne var ne yok merak ediyorsak bunu esaslı bir biçimde düşünmeliyiz.”

“Bir önceki yaşantımızın bedeli mi bunlar?”

“Başka bir açıklama mantıklı geliyor mu sana? Eğer hayata bu açıdan bakarsam bütün taşlar yerine oturuyor. Bir önceki hayatımda bir çocuğun ölümüne sebebiyet vermişsem şimdiki o çocuğun yaşında ölmem bana gayet adil gelir. Birinin canını yakmışsam, sakat bırakmışsam, hayatını çalıp yaşamını almışsam bu hayatımda hepsinin başıma gelmesini isterim. İşte o zaman Tanrı’ya bunlar için hesap sormam, soramam. Anne karnında ölen için, hastalıktan, kazadan, başıma gelen binbir felaket için karşısına çıkamam. Neden öldürdün onu, neden sakat bıraktın, neden bunca şeyi yaşattın diyemem. İşte o zaman her şey yerli yerine oturur. Çünkü kendi günahımla doğmuşumdur ve bunun kefaretinin ödemedi beni karşısına çıkarmayacaktır. Üç bin yıl da sürse kendimi yetiştirmem, onun karşısına çıktığımda tamam artık, bitti, buraya kadar. Ben bütün yaşattıklarımı yaşadım. Bütün bedelleri ödedim. Sebep olduğum bütün yıkımların altında kala kala geçtim. İşte, karşıdayım ve tamamen seninim derim.”

“Bu yüzden mi ölümsüzlüğü aradın? Geçmiş yıkımlarından korktuğun, bunun üstesinden gelemeyeceğini düşündüğün için mi?”

Yutkundu. Yeşil gözleri buğulandığında önüne dönüp yürümeye devam etti.

“Tanrı’ya ulaşmayı ne kadar uzatırsam, ne kadar acı çekersem, ne kadar çileye bürünürsem onun için o kadar çok değerli olacağımı düşünmüştüm.”

“Peki, artık yanıldığını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum Fegel. Tanrı ne istiyor bilmiyorum. Eskiden her şeyi bildiğimi düşünürdüm, ama bu son olanlar olan biten hakkında hiçbir şey bilmediğimi kanıtladı.”

Eve yaklaşıyorduk.

“Eğer,” dedim. “Fırsatın olsaydı. Onları da ölümsüz bir yaşama kilitler miydin? Karını, çocuklarını. Yalnız Petra’yı değil.”

“Ailemle sonsuzluk için her şeyi göze alırdım Fegel. Ama yazgımız böyleydi. Çocuklarımı, karımı, gücüm yeterken yitirdim. Buna katlanmak fazlasıyla güçtü.”

Başımı hafifçe sallayarak elimi ona doğru uzattım. Ellerimi iri ellerinin içine alıp hafifçe sıktı. Sabah olmak üzereydi. Lelis kapıyı açtı ve korku dolu gözlerle ikimize de baktı. Onlar törende yoktu elbet, olmalarına da gerek yoktu. Yine de diğerleri gibi bunu hissetmişti. Merid’le Hazul zehirlerini bütün gölgelerin içine acımasızca akıttığında bunu hissetmeyen hiç kimse kalmamıştı.

Yatağıma uzanıp Mel’in horultuları eşliğinde uyumaya çalıştım. Marlo’nun iblislerin önünde diz çöktüğünü unutmaya çalışarak.

Gezi

Herkes yerlerini alsın. Bir daha uyarı yapmayacağım. Acele edin.” Homurtulu bir nefesten sonra patlamaya hazır bir bomba gibi otobüsün içinde ilerledim.

Kimsenin yüzüne bakmamaya çalışarak yürürken hemen oturacağım koltuğun yan tarafında Karsa’nın sesi duyuldu. Marlo arkamda belirgin bir küfür salladı. Kaşlarımı kaldırdım şaşkınca.

Karsa aldırış etmedi.

“Fegel oyalanma artık, hepimiz seni bekliyoruz.”

Edebiyat öğretmenim Bay Watson otobüsün içinde gür sesiyle kükrerken hemencecik koltuğa yerleştim. Marlo beni pencere kenarına fırlattı. Karsa yine de yan koltuktaydı. Yanında da Viola. Zavallı kızı esir almış, kendi pis işlerine alet ediyordu.

“Günaydın Fegel, nasılsın?”

Marlo dudaklarını kemiriyordu.

“İyiym Karsa, sen nasılsın?”

Bunu söylerken yüzüne bakmamıştım.

“Nedense seni görünce çok iyi oluyorum.”

Marlo bakışlarını üzerime dikti.

“Sana yemin ediyorum, yokluğu kimseyi üzmez. İzin ver onu ormanın derinliklerine gömeyim. Bak gör, hepimiz huzur içinde olacağız.”

“Komik değilsin,” dediğimde ciddi anlamda gülüyordum.

“Yer değiştirelim mi Marlo, ne dersin?”

Bu sefer dudaklarımı ben kemirmeye başladım. Bu gerçekten komikti.

“Hadi Marlo, yoksa onu elinden alırım diye mi korkuyorsun?”

Marlo bütün gücüyle direniyordu. Ön koltuktaki çocuklar ardı ardına kahkaha patlatırken ilk defa bundan bir eğlence çıkarmıştım.

“Evet, korkuyorsun. Bu yüzünden belli. Haklısın aslında, korkman gerekiyor. Çünkü ben senden daha yakışıklıyım.”

Otobüsteki kızlar bu tespite itirazla karşılık vererek olağan güçleriyle haykırdılar. Herkes gülmekten koridorlara yatıyordu. Viola dirseğiyle sert bir şekilde vurunca Karsa bir anlığına susmayı denedi ama yine de başarılı olamadı.

“Hadi Fegel, bu yolculukta yan yana oturalım.”

“Kes sesini Karsa. Yol boyunca senin dırdırını dinleyecek değiliz.”

Bu fırça ön koltukların birinden geldi. İtiraz edenler, susmasını isteyenler, çikolata, bisküvi, su şişesi fırlatanlar bile oldu. Karsa bütün yiyecekleri toparlayıp bana uzattığında Marlo bile gülmesine engel olamadı. Bunun üzerine bende dahil bütün otobüs korkunç kahkahalar eşliğinde gülmeye başladık. Bay Watson bizi susturmaya çalışsa da engel olamadı.

Uzun uğraşların sonunda Karsa pes etti ve yorgunluğun verdiği suskunluk bütün bir otobüsü sarmaladı. Saatlerdir yol alıyorduk ve ben nereye gittiğimizi bile sormayı denememiştim.

Başımı hafifçe cama yasladım. Oysa Marlo’nun omzu vardı. İlk defa bu omuz bana uzak bir mesafede göründü. Gitmemem gereken, gidersem beni yok edecek bir yol gibi.

“Kaçın, herkes kaçsın. Bu tarafa, bu tarafa, geliyor. Acele edin.”

Korkuyla irkildim. Yüzlerce insan yığını üzerime doğru büyük bir hızla koşarken nereye gideceğimi ne yapacağımı

şşırmış haldeydim. Onları arkama alıp koşmaya başladım. Kalp atışları korkunç bir hızla çarpıyordu. Çocuk, kadın, erkek, sayamayacağım kadar çok insan bir şeyden kaçıyordu.

Kimden?

Orman yolu gittikçe daralırken çığlıklar yükseldi ve hızını artıran insanlar ne olduğunu anlayamadığım bir panik dalgasıyla hızla üzerime doğru gelmeye başladı. Hızımı biraz daha artırdım. Gücümün son damlasına kadar koştum. Çığlıklar gökyüzüne karıştı. Kalbimi paramparça eden bir acıydı bu. Ruhumu karartan, canımı olmayacak kadar çok yakan.

Ortalığa saçılan yoğun kan kokusu, korkum yüzünden ardıma bakmamı engelliyordu. Tozu toprağı katan adımların gürültüsü gittikçe azalıyor, çığlıklar yerini cılız bir yankıya bırakıyordu. Daha fazla devam edemeyecektim, adımlarım yavaşladı. Soluğum boğazımı dayanılmaz bir acıyla yakarken olduğum yere yığılıp kaldım. Kollarımla yerden destek alarak eğildiğimde nefesimi kontrol altına almaya çalışıyor, kalp atışlarını düzene sokmaya çabalıyordum.

Olmuyordu.

Sonunda adımlar kesildi. Çığlıklar bitti. Orman derin bir sessizliğe gömüldüğünde olduğum yerde doğruldum ve nefesimi tutarak yavaşça arkamı döndüm.

Tanrım!

Petra elinde devasa bir bıçakla ceset yığınlarının içinden geçiyor, baştan aşağı kana bürünmüş bedeniyle adeta ormanı kesip biçiyordu. Bir duman yükseliyordu insanların üzerinden. Kanın sıcak yoğunluğu yüzüme vururken, damakta metalimsi bir şekilde bıraktığı o iğrenç tadıysa ağızımı deşiyordu.

Petra'nın yüzündeki öfke dünyaya meydan okuyordu. Çatık kaşlarının hemen iki yanından yüzüne doğru süzölen kan bir canavara çeviriyordu onu. Acımasız bir katile. Asıl Petrarca'ya. Merhamet etmeyen, insan hayatına önem vermeyen ve yaşamı boyunca insanlığın yok olmasında büyük bir rolü olmuş Azrail'e. Bir ölüm makinesine.

“Fegel. Hadi uyan, geldik.”

İlk defa korkuyla sıçramadım. Huzur dolu bir rüyadan uyanmışçasına açtım gözlerimi. Marlo karşımdaydı.

Elimi tutunca hızla geri çektim. Kaşlarım çatılmıştı. Özür dilercesine bir bakışla başını eğdi. Sırt çantamı elimden alarak bir adım gerimde yürüdü. Ne diye üzülecektim ki onun için? Yavaş yavaş sonumu getirmeye hazırlanan bu adam için neden merhamet duymalıyım? Her şeyi benim için yaptığı doğrudu ama durmayı bilmiyordu Marlo, bütün yolları deniyordu. Kötülüğün derinliklerinde sinsice yüzerken nasıl masum olduğunu iddia edebilirdi. Edemezdi.

“Kimse fazla uzaklaşmasın. Güzergâhımız belli.”

Bay Watson megafonla bağırırken dağılmak üzere olan kalabalık yeniden bir araya toplandı. Beş otobüs ve yüz elli öğrenci. Baş etmek oldukça güç olacaktı.

Viola hemen yanımda belirdi. Karsa kaşındığını belli edercesine sokuldu Marlo’nun yanına. Marlo oldukça sakindi.

“Merhaba dostum. Nasıl gidiyor? Düğün tarihi belli mi?”

Marlo gürültülü bir nefesle başını iki yana salladı. Viola’yı yanıma alıp onlardan uzaklaştım.

“Hep beraber aynı yöne yürüyoruz. Kimse kalabalıktan kopmasın. İlk göreceğimiz Yepul mağarası. Hepimizi içine alacak kadar büyüktür.”

Bay Watson en önde megafonuyla bağırırken hepimiz büyük bir memnuniyetle onun gür sesinin peşinde sürükleniyorduk.

“Sahi, düğün tarihi belli mi? Hem gelinliğini o kadar çok merak ediyorum ki, anlatamam.”

“Pek merak edilecek yönü yok aslında. Bildiğin gelinlik.”

Gözlerini kısıp biraz daha bana yaklaştı.

“Neyin var senin, nerede o mutluluktan kendine sığamadığın günler?”

Başımı hafifçe Marlo’ya çevirdim. Bizi duyduğunu belli eden bir bakışla yüzü gölgelenmişti.

“Hiç,” dedim. “Bir sorun yok.”

“Beni mi kandırıyorsun, yoksa kendini mi?”

Viola’dan bilgece sorular.

“Söyle bana, ne oldu? Tartıştınız mı, ailevi bir sorun mu? Seni aldattı mı?”

Son soruda sesi fısıltıya dönmüştü. Hafif bir kahkaha attım.

“Aldatmak mı? Sanırım yapmayacağı tek şey bu. Marlo gereğinden fazla sadık. Keşke aldatmış olsaydı.”

Delirdin mi dercesine yüzüme baktı Viola.

“Mağaraya yaklaştık. Astımı olan var mı?”

Birkaç kişi geride kalınca Viola duraksadı.

“Ne oldu, neden durdun?”

“Sanırım giremeyeceğim.”

“Senin astımın yok ki?”

“Evet, ama klostrofobim var. O karanlık izbeye giremem.”

“Bunu şimdi mi söylüyorsun?”

“Fegel lütfen, onlarla birlikte dışarıda bekleyebilirim.

Bir anlık bir duraksamanın ardından “tamam,” dedim. “Sen nasıl istersen?”

Mağaraya Marlo’nun eşliğiyle kalabalığın korkunç gürültüsü arasında girdim. Hazul’la Merid geldi aklıma. Tüylerim diken diken oldu.

Bay Watson’ın konuşurken megafona ihtiyacı yoktu, çünkü mağara inanılmaz derecede yankı yapıyordu ve onun gür sesi bu yankıyla birlikte binlerce kez zihnimizin duvarlarına çarpıyordu.

“Sarkıtları görüyor musunuz çocuklar, büyüleyici.”

“Hiçbir şey görmek istemiyorum,” diye mırıldandım.

Meraklı kalabalık sarkıt ve diktleri büyük bir heyecanla inceleyip fotoğraf çekerken ben başım önde bütün dünyanın gizemini çözdüm havasında ilerliyordum. İkimiz de fazlasıyla suskunduk.

Ardı ardına patlayan flaşlar.

Marlo eliyle yüzünü sıvazlamaya başladığında durumunun kötüye gittiğini anlıyordum.

“Çıkalım mı?”

“Hayır,” derken dudakları seğiriyordu.

“İyi değilsin.”

“Dayanabilirim.”

“Dayanmak zorunda değilsin. Çıkalım.”

Kalabalık ileriye doğru ilerlerken biz de hızlı adımlarla geriye doğru yürümeye başladık. En arkada Bay Swarz’a yakalanacağımızı bilmeden.

“Gitmemiz gerek.”

“Acele edin,” dedi. “İzni ben verdim, tamam mı?”

“Teşekkür ederim Bay Swarz,” dedi Marlo.

Bir göz açıp kapama eşiğinde kendimizi dışarıda bulduk. Büyük bir çınar ağacının altında astım ve benzeri sorunları olan on kişi kafalarını kitaplarına gömmüş bir şekilde oturuyorlardı. Bir eksikle. Viola.

“Viola,” dedim. “O nerede?”

Telaşla koşturmaya başladım. İçimde kötü bir his vardı.

“Bekle,” diye bağırdı Marlo. Ona aldırış etmedim. Ağacın altındaki öğrencilere sordum, herkes birbirine bakıp onu görmediklerini söylediğinde güçlü bir panik dalgası bedenimi sarmıştı.

Marlo’nun karşısına dikildim.

“Söyle, o nerede?”

Çantayı yere atıp ormana doğru koşmaya başladı. Diğerlerine görünmediğimiz noktada beni kollarına aldı ve ormanın derinliklerine doğru sürüklendik.

Beni yere bıraktığında gördüğüm manzara acı dolu bir çılgılık atmama neden olmuştu. Viola orada, bir ağacın altında kanlar içinde yatıyordu. Sesim devasa ormanı acı dolu bir haykırıyla çınlatırken Lelis’le Defi’ye yağdıracağım lanetlerin haddi hesabı olmayacaktı.

“Yardım edin,” dedim. “Kurtarın onu. Yalvarırım kurtarın.

Gregor Samsa bir sabah huzursuz düşlerinden uyandığında kendini yatağında kocaman bir böceğe dönüşmüş buldu.”

Hastane odalarını kasvetinden kurtaracak tek şey kitaplar olmalıydı. Aksi halde bunun üstesinden kimse gelemezdi.

“Bu hikâyeyi seviyorum. Kafka’yı Kafka yapan Samsa’dır benim için.”

“Bu hikâyeyi milyonlarca kez okuyabilirim senin için. Yeter ki iyileş.”

“Görüyorsun,” dedi cılız elini havaya kaldırarak, “iyileşiyorum.”

Hiçbir insan yoktur ki benim gözümde Viola kadar anlam taşısın, değerli, önemli, yegâne olsun. Bütün simyacıları onun için seferber etmişim. Ölümün kıyısından dönmüştü, belki de ölümden. Paracelsus’un mucizevi Laudanum’u işe yaramış kaybettiğim arkadaşımı geri getirmişti.

Ya kaybetseydim? Hayır, bunu düşünmek bile istemiyordum. Bunu göze alamazdım. Bununla yaşamımı sürdüremezdim. Baş edemezdim bu acıyla.

Viola’nın annesi bana bir bardak kahve uzattı, yanında da çok sevdiğimi bildiği çikolata.

“Yorulmadın mı artık?”

“Asla!” dedim. “Yanımdan ayrılmayacağım.”

Omzumu sıktı.

“Teşekkür ederim Fegel, ne kadar şanslıyız ki senin gibi bir arkadaşı var Viola’nın.”

Belki de, dedim içimden. Tam tersi.

“Öyle içten dua ettin ki, bir annenin yüreğinden döküleceğinden çok daha fazlasıydı. Viola’yı hayata döndüren de bu oldu. Bundan hiç şüphem yok.”

Başımı minik bir gülümseme eşliğinde salladım.

Annesi dışarı çıktığında ikimiz de bir süre sessizce bekledik.

“Anlatacak mısın neler olduğunu?”

“Evet,” dedim çaresizce. “Ablalarımı korudun. Onların yaptıklarına rağmen.”

“Nasıl söyledim Fegel? Onların bir canavara döndüğünü ve beni öldürmek istediğini. O gözlere kim inanırdı? Ya da ben kendime bu gerçeği kabul ettirebilir miydim?”

“Haklısın.”

“Başıma gelen felaketlerden de anlamış olmalısın. Normal değilim.”

“Zaten hiçbir zaman normal olmadın Fegel. Çocukken de büyüdüğünde de.”

“Bunu birinin görmüş olması güzel.”

Hafif bir gülümseme ve durulan yüzler.

Ona söyledim. Bütün gerçeği. Faris’le Bay Swarz’a yaptığım gibi. Hatta daha da fazlasını. Bütün bir günümü aldı bunu yapmak. Petra’yı en ince ayrıntısına kadar anlatmak kolay olmazdı elbet. Sıgmadı bir güne, aylara, yıllara. Ama ben yaptım. Nelerin içinden gelip geçtiğimi, gördüklerimi, bildiklerimi. Öldüğüm güne dek süren o masalımsı aşkı.

Gözünü bile kırpmadan dinlemişti Viola. Yüzündeki şaşkınlık ve merakla. Boynundaki kocaman sargıyla kimi zaman elleri titreyerek, kimi zaman gözleri dolarak. Ama dinlemişti, tek harfini kaçırmadan dinlemişti hem de.

“Biliyordum,” dedi zorlukla yutkunurken. “O tazmanya canavarında bir şeyler olduğunu biliyordum.”

İkimiz de kocaman bir kahkaha attık. Ama bunu yaptığı için canı çok yandı. Ellerini tuttum ve gözlerine bakmayı sürdürdüm. Bu acının sorumlusu bendim.

“Ve Marlo’ya karşı sevginin artık bittiğini de görmüştüm. Karsa’nın dönmesi tuhaf gelmişti. Şu hayvan saldırıları. Senin sürekli dalıp gitmen, bayılman, hastanelik olman. Hepsi de kafamı kurcalıyordu. Marlo’nun bana tuhaf bakışlarını da görebiliyordum. En başta da ondaki değişimi. Senin sınıfta neler zırvaladığını bile bir türlü anlayamamıştım, gerçekten yüksek ateşten sayıklıyorsun sanmıştım. Evet, şimdi hepsini daha net algılıyorum. Tanrım, kocaman bir şaka gibi.”

Elimi sıkıp üzerime doğru eğildi.

“Fegel,” dedi fısıltıyla. “Nasıl geldin üstesinden? Nasıl dayandın bütün bunlara? Bu kadar güçlü olmayı nasıl başardın?”

“Sanırım, onun sayesinde.”

“Petrarca.”

“Evet,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Ne muazzam bir aşk. Ne muazzam bir âşık. İnsan kıskanıyor.”

Kapı çaldı. Gelen Marlo’ydu.

Ona bakınca mahcup olmuşum. Çünkü ondan bekliyordum bu katliamı. O yapar demiştim. Viola’yı ondan korumam gerek. Ama Marlo direnmişti bu hisse, benim için dayanmıştı. Onun aksine ablalarım durmak bilmemişti. Geç kalmıştım durdurmak, bir şeyler yapmak için. Şimdiyse o mühim kararı vermek zorundaydım. Onları yok etmek, dünyadan silmem gerekirdi. Sonsuzluğa göndermek.

“Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Karanlık ortalığı hâkimiyeti altına almaya başladığında aklıma muhteşem bir fikir gelmişti. Marlo’ya göz kırptım ve doğrulup yavaşça ona doğru yürüdüm. Dışarıya çıktık.

“Bir şey isteyeceksin.”

“Bu bakışı tanıyorsun artık.”

“Tabii ki tanıyorum Fegel.”

Acıyla gülümsedi.

“Viola’nın hayatının en güzel gecesini yaşamasını istiyorum. Hayatı boyunca asla göremeyeceği şeyler görsün, duyamayacağı şeyler duysun ve bu kâbusun üzerini tamamen örtsün.”

“Sanırım bunu yapabilirim.”

“Lütfen, buna hepimizin ihtiyacı var.”

Başını salladı. İkimiz de tekrar içeriye geçtik. Viola’nın yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Üzerinden atamadığı o bilindik korku.

“Sana bir sürprizim,” var dedi Marlo.

“Nedir o?”

Viola heyecanlandı.

Üzerini kalınca giydirdik. Üşümemesi için boynuna şal sardık. Ayakkabılarının ardından onu bu yolculuğa tamamen hazır hale getirdik.

“Bir yere mi gidiyoruz? Söyleyin çocuklar, çok merak ediyorum.”

Marlo onu kucağına alınca ben de pencereyi açtım.

“Vay canına!” diye haykırdı. “Neler oluyor?”

Kalp atışlarını ben bile duyabiliyordum.

“Hazır mısınız?”

“Ne olacağına dair en ufak bir fikrim yok ama hazırım sanırım. Dünyanın en yakışıklı adamının kucağında olmak.” Bana göz kırptı.

“Affedersin.”

“Hiç sorun değil. Haklısın üstelik.”

Gözden kaybolduklarında Viola’nın şen kahkahalarını duyabiliyordum. Pencerenin pervazına eğildim. Mel birden önüme atladı.

Başımı gökyüzüne kaldırıp karanlığın yükselişini izledim. Yükselen o karanlığa başka karanlıklar, gölgeler eşlik etti. Tanıdık gölgeler üstelik. Hepsi de Viola için yükselecekti gökyüzüne. Onu mutlu etmek, hayatı boyunca yaşayamayacağı bir deneyim yaşatmak adına çabalayacaklardı.

Benden sonra ilk defa bir insan ölümsüzlüğün gölgesinde kanatlanacak, onunla yaşamına yaşam katacaktı. Kâinatın mükemmelliğini keşfedecek, gecenin insan ruhuna huzur veren esenliğine bürünecekti. İlk defa yaşayacaktı bunu Viola. İlk ve son defa. Bir sonraki yaşamında bunları gördüğünü bilmeyerek devam edecekti yaşantısına.

İlk ve son defa kendini tanıyacaktı.

Mezun olup elinde saçma bir kâğıt parçasıyla gezinmekten daha korkuncu varsa o da binlerce kişinin ortasında gelinlik giyip o gelinliğin içinde kaybettiğim bir aşkın yasını tutmak olacaktı.

Viola iyileşmiş ve beni olduğum şeyle ilgili kolaylıkla kabullenmişti. Patrizio ve Paracelsus'ta olmak üzere hepsiyle tanışmış bana ait bütün sırların arasında ustaca dolaşmıştı. Mutluydu bunları yaşamaktan, hepsinden keyif almıştı. Giovanni'nin yakışıklılığı, Patrizio'nun bütün bir dünyaya meydan okuyan görselliğini kim elinin tersiyle iterdi? O da itmedi. Burada olduğumuz süre boyunca aramızda sıradan bir ölümlü olarak dolaştı. Tıpkı benim gibi.

Mel'i o da çok sevdi. Çoğu zaman çantasında gezdirip yiyeceği bütün çikolataları zevkle onunla paylaştı. Onlar için yeni kıyafetler dikip çocukluğumuza dönmek de işin en eğlenceli tarafıydı.

Lelis'le Defi. İşte bunca zaman karar vermekte zorlandığım, geciktiğim, emin olamadığım, cesaretimin yetmediği konu. İkisinin de yüzüne tükürdüğüm o günü çok iyi hatırlıyordum. Özürlerinin yetersiz ve anlamsız kaldığı o günü. Başlarını öne eğip çaresizce bekledikleri, yaşamak için bana yalvardıkları, iblislerin cehenneminden ne denli korktuklarını bana hissettirdikleri o günü. Dizginlendiler ama yok edilmediler. Nedense içimden bir his beklemem gerektiğini söylüyordu. Bu hisse güvenmeliydim. Güvendim de. Onlar da yaşamlarının iki dudağımın arasında olduğunun bilincindeydi. Tek bir ölümde yok olacaklarının. İblislerin cehenneminde sonsuz bir yaşama

gömüleceklerinin farkındaydılar. Bu korku onları durdurmaya yetti.

Ve ben bir masalın sonuna gelir gibiydim. Petra olmadan sürülen bir ömür nasıl geçer sorusunun vücut bulmuş haliydim. Oysa yıllar geçmemişti. Uyandığımdan bu yana bir okul yılı kadar geçen süre bana asırlar gibi gelmişti.

Ve bu daha başlangıçtı.

“Kırmızı ışıktan nefret ediyorum.”

Mel dikiz aynasında sallanırken ona aldırış etmedim.

Yanımızda bir araba durdu. Kadın büyük bir hararetle telefonla konuşuyor, arka koltukta oturan iki erkek çocuğu oyuncak uçaklarını birbirleriyle çarpıştırıyordu. Derken ellerindekileri bir kenara atıp açık camdan başlarını bize doğru uzattılar.

“Hey, şunu görüyor musun?” diye sordu Mel’i gösterip. “Ne ilginç bir oyuncak.”

Marlo’yla birbirimize baktık.

“Sence onu bize verirler mi? Hey, sen, öndeki. O oyuncacı bize versene.”

Marlo çocuklara doğru eğildi. Kabalıkları mide bulandırıcıydı. Üstelik kadın onların farkında bile değildi. Sıkışık trafikte ilerlerken yeni bir kırmızıya daha yakalanmıştık.

Hafif bir küfür savurdum.

“Hey, sana diyorum. Bana bak sümüklü böcek. O oyuncacı bize ver.”

“Çocuk olduklarını bilmesem onları o arabayla birlikte uzayın derinliklerine gönderirdim.”

“Ve ben de buna seve seve izin verirdim.”

“Dinle beni koca kafalı.”

“Bu kadar yeter!”

Bunu söyleyen Mel’di. Dikiz aynasından inip pencereye yaklaştı. Küçük gözlerini ayırıp gövdesine göre iri duran ellerini havaya kaldırarak dilini uzattı ve korku filminden

fırlayan Chucky rolüyle çocuklara kocaman bir çığlık attırdı. Aynı çığlığı biz de gülerek atıyorduk. Kadın son anda çocuklarını fark edip telefonu panikle kapattı. Yeşil ışık imdadımıza yetişmeseydi büyük bir olay çıkabilirdi. Neyse ki oradan ayrıldık ve Marlo beni annemin iş yerine bıraktı.

Mel çoktan çantama girmişti. Gülmekten yüzümüzde beliren çizgiler araba durunca düzelmeye başladı. Bir hüznle gölgelendi yüzümüz.

“Biliyorum, senin için çok zor.”

“Tahmin bile edemezsin.”

Bu sefer parmağım yerine yüzüğümü çevirdim.

“Her şey yoluna girecek Fegel. Sana söz veriyorum, artık acı olmayacak hayatımızda.”

Ne vardı bu gizemin altında? Bu durgunlukta yatan gerçek de neydi?

Arabadan inip hantal adımlarla dükkâna doğru yürüdüm. Kapıdan girmeden önce bir süre bekledim. Tüm gücümle dişlerimi sıktım.

“Hadi bebeğim, acele et.”

Derin bir nefes alıp kaçamayacağım o gerçeğe doğru ilk adımımı attım. Annemle onun yardımcısı büyük bir heyecanla beni bekliyordu. Gelinliği giymeden önce saçlarımı birlikte yaptılar. Kulpa’daki gibi uzayıp, benim de içine düşeceğim derin bir boşlukta savruluyordu.

Makyajımın ardından dağınık bir topuzla tutturulan saçımın üzerine duvağı taktılar. Zaman dursun istemedim ilk defa. Geçsin, hem de çok hızlı bir şekilde geçsin.

“Bu ayakkabıların üzerinde durmam zor olacak,” dedim anneme.

“Ah, az kalsın gecikiyordum.”

Marlo’nun annesi nefes nefese kalmıştı içeriye girdiğinde. Güzeliği hepimizi ezip geçecekti.

“Neyse ki gelinliğini henüz giymemiş.”

Birleştirdiği ellerini sevinçle çenesinin altına yerleştirdi. Gözlerinin içi bile gülüyordu. Keşke ben de onlar kadar mutlu olabilseydim.

Gelinliğin tamamlanmış hâlini giymek epey vaktimi almıştı. Düzensiz yemeklerin sebep olduğu kilo annemin sinirlerini bozsa da st parçanın fermuar yerine çapraz bir şekilde birbirine geçirilen iplerden oluşması bir kez daha iyi bir iş çıkardığının kanıtıydı.

El birliğiyle giydirdiler beni. Bitene kadar ne giydiğime dair pek bir fikrim olmamıştı ama giydikten sonra...

Hepsi aynı anda geriye çekilip aynanın karşısında beni yalnız bıraktılar. Nefesimi tutmuş bir vaziyette kendimi izliyordum. Hiç tanımadığım bir Fegel vardı karşımda. Hiç görmediğim bir Fegel.

Mel'in anlamsız homurtuları zihnimde yankılandı.

"Buradan çıkmak istiyorum."

"Sakin kıpırdama."

"ok sıkıldım."

Yüzüm kaskatı kesilmişti. Annem hemen yanıma gelip ellerimden kavradı ve baştan aşağıya büyülenmiş bir halde gözleriyle taradı.

"Benim kızsın sen, Tanrım! Bu dünyanın görebileceği en güzel gelin oldun."

Göz ucuyla Marlo'nun annesine baktım. Gözleri dolmuştu. Heykel gibi kıpırtısız durduğu yerden hareket edip hemen arkamda bekledi. Ellerini ıplak omzuma koydu.

"ok güzel oldun Fegel. Annen haklı, insanlar seni görünce güzelliğin karşısında donup kalacak."

"Abartmayın lütfen. Gelinlik güzel olabilir ama sizin dediğiniz kadar da çok yakışmadı."

"Ah lütfen, mütevazı olmayı bırak."

Annem konuşmayı sürdürürken omzumda tuhaf bir şekilde gezinen eliyle kaşlarını çattı Marlo'nun annesi.

"Bu da ne?"

“Hangisi?” dedi annem telaşla.

İkisi de arkama sıralandı ve orada gördükleri şeye büyük bir merakla baktılar.

“Ne, ne var, ne gördünüz?”

Sağ omzumun hemen altına işaret parmağını bastırdı annem. Yüzü buruştu. Onu aynada görebiliyordum.

“Bunu kapatmamız lazım.”

“Ben hemen kapatıcıyı getiriyorum,” dedi yardımcısı.

“Birisi bana ne olduğunu söyleyecek mi?”

Az önceki korku dolu hallerinden kurtulup omuz silkti.

“Hiç tatlım, ufak bir morluk. İlginç olanı daha önce orada olmamasıydı. Böyle bir şeyi mutlaka fark ederdim.”

Ayna tuttular. Evet, doğru söylüyorlardı. Hemen sağ omzumun altında, küçük ama rahatsız edici bir morluk vardı. Elimle dokundum, acı hissetmemiştim. Nasıl olmuştu peki bu?

Mel aldırış etmedi.

“Mel!”

“Bu çantada boğulmak üzereyim.”

“Boğul o halde. Omzuma ne olmuş olabilir?”

“Kim bilir, yataktan düştüğün bir zaman olmuş olabilir.”

İlk defa rahat bir nefes aldım. Haklıydı. Yüzlerce kez yataktan düşmüştüm.

Göze itici gelen morluk kapatıcıyla ustalıkla giderildi. Babam beni almaya geldiğinde heyecandan ölmek üzereydim. Beni görünce ağlamaya başladı fakat kısa sürdü. Annem onu teselli etmeyi başarmıştı. Mel’i orada bırakıp ayrıldık. Onu oradan Marlo alacaktı.

Düşüne çoğu gelecekti. Giovanni de dahil olmak üzere birçoğu. Bunun için ne kadar hazırdım bilmiyordum. Bu bir oyundu. Oynamak zorunda olduğumuz kısa bir film. Sonrasında her şey bitecekti. Gidecektik. Nereye gideceğimizi, bir sonraki durağımızın neresi olduğunu bilmeden.

Kafamın içinde çalan davullar bir türlü susmayı bilmiyordu. Kalp atışlarımın gümbürtüsü de eklendi bu kakafonik

travmaya. Ve ben bu muhteşem kalabalığa ruhumu tırmalayan bir acıyla babamın kolunda giriş yaptım.

Marlo bütün yakışıklılığıyla girişte beni bekliyordu.

Yeşilin bütün tonları hâkimdi etrafa. Çiçeklerin rengârenk büyüğü. Hiçbir kır düğünü bu kadar uyumu bir arada barındırmamıştı. Ölümle ölümsüzlüğün arasındaki o derin uçurum bugün burada kapanmıştı. Geçmişte buradaydı, gelecekte. Ölümsüzlüğün kudreti her bir yanımızı sarmıştı. Kuşların cıvıltısı, kanatlarında gökkuşağı barından kelebekleri, üzerine bastığım yemyeşil çimenleri.

Sıkı sıkıya tuttum elimdeki çiçeği. Petra'nın görüntüsünü zihnimden atmaya çalıştım. Yapamadım. Yapışıp kalmıştı şiddetli bir acıyla. İhanetimi haykırıyordu suratıma. Onun saf, ihtişamlı sevgisini katlettiğimi haykırıyordu. Bütün bir geçmiş yüzüme tükürüyordu. Bitti diyordu. Bu büyük aşk bitti.

Gözlerim dolarak oturdum sandalyeye. Bu basit, benim için hiçbir anlam taşımayan tören insanlar tarafından çılgın bir coşkuyla karşılandı. Alkışlar, ısıklar, kahkahalar, tezahüratlar ve daha birçok şey.

Yaşamın bağrından kopup ruhuma yapıştı.

O imzayı nasıl attım hiç hatırlamıyordum.

En yorgun ırmak benim Dickie. Ve yavaş yavaş denize doğru gidiyorum.

Farz et ki, diye fısıldadım sonra. Devam edemedim. Ağlamamak adına direndim. Tebriklerin ardı arkası kesilmedi. Herkes buradaydı. Doktor Sophila bu kalabalığın başını çekti. Karsa'nın hüznünü ezberlemiştim artık. Pes ettiğinin resmini çizdim. Kabullendiğinin.

Kabullenmek? Neyi? Petra'nın öldüğünü.

Gözüm bir an için elimdeki çiçeğe kaydı. Fuşya renkli sakayık kömürümsü bir renkle soluyordu.

Bu da ne?

Marlo'yu yavaşça dürttüm. Çiçeği gösterdim.

“Sakin ol,” dedi sessizce. “Doğanın ikinci raundu olsa gerek.”

“Emin misin, ben hiç öyle hissetmedim. İçimde çok kötü bir his var.”

Hypatia gülümseyen ifadesiyle bize doğru yaklaştı. Bu gülümseme bir kamuflajdı. Onun hemen arkasında Patrizio belirdi.

Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum.

“Neler oluyor?”

“Bu tuhaf,” dedi Hypatia çiçeğe dokunup. “Ölüyor. Ama neden?”

Bulunduğum yerden bir adım öne çıktım. Marlo beni hızlıca geri çekti.

“Ne yapıyorsun?” diye kükredim.

“Tanrım, bir şeyler oluyor.”

Onu dinlemeyip ilerledim. Patrizio’yla Hypatia durduğum zemine gözlerini dikti.

Bastığım çimenler üzerinde yangın çıkmışçasına kömürleşmişti.

Çiçeği hemen Hypatia’nın eline uzattım.

“Bir şeyler yapın. Neler oluyor, lütfen, korkuyorum.”

Kalp atışlarım hızlandığında görüş alanıma Verhin takıldı. Gözleri dolu dolu yaklaştı bana. Uğra arkasında belirdi. Eli ağzında bir süre bekledi. İnsanlar eğlencesine devam ederken hemen yanlarında baş gösteren doğaüstü olayın farkında bile değillerdi.

Patrizio Marlo’nun kolunu sıkıp dişlerinin arasından konuştu.

“Ne yaptın söyle? Buna senden başkası sebep olamaz.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi Marlo panikle.

Yalan söylüyordu. Bir şey yapmıştı.

“Ne yaptığını söylemezsen bunun üstesinden gelemeyebiliriz. Konuş,” dedi Hypatia.

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Kes sesini Marlo. Hâlâ yalan söylüyorsun. Hâlâ bizi, beni kandırmaya çalışıyorsun.”

Kolunu Patrizio’nun elinden kurtarıp birkaç adım ilerledi ve kendi etrafında dönüp eliyle yüzünü sıvazladı.

Annemle babam yönünü bize çevirdiğinde dağılma vaktinin geldiğini anlamıştık.

“Bundan kaçamayacaksın Marlo,” deyip hızlıca uzaklaştı Patrizio. Giovanni uzak bir köşeden delici bakışlarıyla bizi süzüyordu. Olan bitenin farkındaydı herkes. Yüzlerdeki korku belirgindi.

Hypatia’nın giderken yanında götürdüğü buket tamamen yok olmuştu. Çürüttüğüm çimenler de cabası.

Sakin olmaya çalışıp derin bir nefes aldım. Sonra düşündüm. Marlo’yu ne yaparsa yapsın affedeceğimi, hepsine benim neden olduğumu. Onun suçunun olmadığını... İblislerin mağarasında ne kadar çaresiz görüldüğünü. Çaresizliğin bir insana neler yaptırabileceğini ve kendine sığdıramadığı o büyük aşkı düşündüm.

“Hayır,” diye salladı başını. “Ben bir şey yapmadım. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım. İnan bana Fegel, sevgimin üzerine yemin ederim ki sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım.”

Başımı salladım.

“Bu şey de ne?”

Viola hemen arkamda korku dolu gözlerle dikiliyordu.

Ben daha sormadan “sırtındaki!” dedi. “Sırtında kocaman bir morluk var.”

Marlo duvağı geriye atıp Viola’nın dediği yere baktı. Bir an için bayılıp düşecekmiş gibi hissettim. Rengi değişti ve tarif edemediğim bir korku dalgasıyla “ben bir şey yapmadım!” demeyi sürdürdü.

Paracelsus bizimkilere görünmeden yanımıza kadar gelmeyi başardı. Yoksa bu tuhaf görümlü adamın bizimle ne konuştuğunu eminim hepsi merak ederdi.

“Sırtındaki bir morluktan bahsettiler.”

Başımı salladım panikle.

Cebinden çıkardığı büyütecı kimseye belli etmeden sırtıma yaklaştırdı. O an ne olduğunu anlayamadığım bir şekilde titredi eli ve büyüteç yere düştü. Ona bakmaktan boynum kopabilirdi.

Marlo yere düşen büyütecı ona geri uzattı. İlk defa onu böyle tedirgin görüyordum. Yüzündeki her bir tüy diken diken olmuştu. Dudakları seğiriyor, ne diyeceğini bilemez bir tavırla kıvranıyordu. Bakışlarım etrafta gezindi. Hepsiyle göz göze geldim. Kâhinler, simyacılardan birkaçı olmak üzere bütün köy. Hepsi orada durmuş anlam veremediğim bir korkuyla yüzüme bakıyordu.

“Lütfen,” dedim Paracelsus’a bakıp. “Neler oluyor?”

“Fegel,” dedi kekeleyerek. “Sırtındaki oluşum şey gibi.”

Yutkundum. Boğazındaki o kocaman yumruyu görebiliyordum.

“Şey.”

“Söylesene,” diye kükredi Marlo.

Paracelsus endişe verici bir ses tonuyla “çürüme,” dedi. “Cesedin bozulma evrelerinden biridir. Çürüme aktif bir şekilde bu evrede gerçekleşir.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim gülmeye çalışarak.

“Ben yaşıyorum.”

Bakışlarını Marlo’ya dikti.

“Belki de,” dedi. “Ölüyorsundur.”

Sırtındaki morluğu kapatacak hiçbir şey yoktu artık. Saatler ilerledikçe büyüyor, onu gizleyecek hiçbir şey yapamıyorduk. Yoğun baskılarımızla töreni kısa tutmuş, kendi ailelerimizle yediğimiz yemeğin ardından Marlo’yla ikimiz bir otele yerleşmiştik.

Hayır, o herkesin düşündüğü şeyi asla yapmayacaktık.

Midem bulanarak girdim banyoya. Kıyafetlerimi yanıma aldım ve sıcak bir duşun ardından kurulandım.

Her bir dakikada bir Marlo iyi olup olmadığını soruyor, beni çileden çıkarıyordu.

“Kes artık sesini. İyiyim diyorum, kaç defa soracaksın?”

“Ben hiçbir şey yapmadım Fegel. Sana kötü bir şey olmasını ister miyim hiç?”

Üzerimi giyinip ıslak saçlarımla karşısına dikildim.

“Seni gördüm pis yalancı. O törende onların kafasına girdim ve seni onların mağarasında onların önüne diz çökmüş bir halde gördüm.”

“Ama, ama ben...”

“Ne o, ben değil miydin diyeceksin yoksa? Bu sefer hangi yalanı söyleyeceksin? Daha kaç defa karanlığı sokacaksın hayatımıza? Daha ne kadar tepetaklak edeceksin, mahvedeceksin söyle!”

Avazım çıktığı kadar bağılıyor, engel olamadığım öfkemi bütün şeffaflığıyla yüzüne kusuyordum.

Yatağın üzerine çöküp başını ellerinin arasına alarak öylece bekledi. Hıçkırıkları yükseldi birdenbire. Durmaksızın ağladı. Pencerenin önüne dikilip onu duymazlıktan geldim.

Ağlamayı sürdürdü. Bu sefer şefkatimden mahrum edecektim onu. Benim şefkatimden mahrum bırakıp Hazul’un şefkatiyle baş başa bırakacaktım.

“Ne yaptığını bilmiyorum Marlo. Umurumda bile değil. Tek korkum Petra’yı kaybetmek. Kendimi kaybetmek zerre kadar umurumda değil yoksa. Yok olup onun sevgisini kaybedemem. Bunu göze alamam.”

Ağlamaktan kızarmış gözleriyle dikildi karşıma. İlk defa onun için üzülmедim.

“Bana söz verdiler Fegel. Sonsuza kadar benimle olacağına dair söz verdiler. Ölüm ihtimalin ortadan kalkacaktı. Doğa sana saldıramayacak, zarar veremeyecekti. Korunmak zorunda kalmayacaktın, çünkü kendi kendini koruyacak kadar güçlü

olacaktın. Ah, hayır. Yalvarırım Fegel inan bana. Sana zarar vermek istemedim.”

“Ama yolunda gitmeyen bir şeyler oluyor.”

Patrizio odanın ortasında belirdi.

“Gidiyoruz. Eşyalarını al.”

“Hayır,” dedim, “Gitmiyoruz. Birkaç güne daha ihtiyacım var. Bu gecenin ardından ailemle geçireceğim sahte üç gün daha. Sonrasında okul için yola çıkabileceğiz.”

“O kadar vaktin olmayabilir.”

“Dayanacağım,” dedim. “Sadece üç gün daha.”

Yatağa uzanıp örtüyü üzerime çektim. Karanlığın içine gömdüm kendimi. İki de beni yalnız bıraktı. Gözlerimi sıkı sıkıya kapattım ve ağladım. Verhin’in kehanetinin gerçekleşecek olmasına, yok olacak olmama ağladım.

Bu muazzam aşkı yitirecek olmama ağladım.

Elim eski bir kapının kolunda buldum kendimi. İçerideki seslere odaklandım. Cesaretimi toplayıp kapıyı yavaşça ittim.

“Beni de Camilla gibi öldürecek misin?”

Yatağın ucuna oturmuş bir kadın vardı. Kızıl saçları alev alev yanan bir kadın. Bembeyaz tenine aykırı duran siyah gözleri iri birer üzüm tanesi gibi duruyordu yuvalarında.

Petra hemen yatağın önündeki koltukta oturuyor, kendinden emin o mağrur duruşuyla elindeki bıçağı havada büyülü bir güçle çeviriyordu.

“Oysa beni sevdiğini sanıyordum.”

“Sevdiğim kadınları öldürmek gibi bir huyum vardır.”

“İnsan sevdiğini nasıl öldürebilir ki?”

Güzel soru, diye fısıldadım. Marlo buna iyi bir cevap verecektir.

Odanın içinde yürüyüp Petra’nın hemen yanına oturdum. Tek tesellim buydu. Geçmişe gidip onun görüntüsüyle avunmak. Yok olacağımı bilsem bile bunun devam etmesini dilerdim.

“Lütfen Petra.”

Petra? Evet, gölgeye dönüşünden sonra aldığı isim. Kendi geçmişini silmek istercesine.

“Alegra,” dedi Petra hisli bir ses tonuyla. Duygularıyla başa çıkamıyor gibi bir hâli vardı.

“Senin olmak istiyorum,” diye atıldı kadın. “Sonsuza kadar yanında kalmak. Beni de kendin gibi dönüştür. Hep birlikte olalım.”

Hayır, Alegra dedim. Petra senin olmayacak.

“Yalvarırım,” dedi üzerindeki geceliği yavaşça çıkarırken. İstemsiz gerildim. Ayağa kalkıp hızlı adımlarla olduğum yerde dönüp durdum. Buna şahit olamazdım.

Petra bıçağın ucunu bacağının üzerinde sallanan çizmesine bastırırken bakışları kadının üzerindeydi. Bunu yapacak mıydı? Hayır!

Ses tonuna ağır bir şehvet ekleyen Alegra, doğrulup üzerindeki geceliği yere bıraktı. Elimle gözlerimi kapatıp odanın kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Buna dayanamazdım. Mide bulantısıyla kapıda bekledim.

“Dur!” dedi Alegra.

Bir an bana söylediğini düşünüp hızla arkamı döndüm. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Boğuk bir hırıltı fırladı kadının dudaklarının arasından, sonra kanlar içinde yatağa yığıldı. Petra’nın yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Eğildi. Üzerine kan sıçrayan ayakkabısını silip yerdeki örtüyle kadının bedenini kapattı.

Tuhaf bir tebessümle bıçağını beline yerleştirdi.

“Ben dokunmadan soyunan kadınlardan her zaman iğrenmişimdir Alegra. Ahlaksızlıktır bu. Ve ahlaksız bir kadın asla benim hayatıma giremez.”

Muzip ifadesini yüzüne takınıp çattığı kaşlarıyla kapıya doğru yürüdü. Hemen önümden geçip giderken keyifle sırtıttım.

Sevdiğim adamı neden sevdiğimi bir kez daha anladım.

Çürümek

Annem valizimi hazırlamama yardım etmeyi bırakıp, hantallığımdan usanmış olacak ki beni bir kenara iterek bütün valizlerimi kendisi hazırlamaya başlamıştı. Yine de ondan habersiz Petra'nın eşyalarını araya sıkıştırmayı başarmıştım.

“Evet biliyorum. İpuçlarını kaybettiğimizi kabullenemiyorum yine de.”

Marlo'nun annesiydi bu. Patrizio ve Giovanni'nin yok ettiği deliller adına büyük bir üzüntü duyuyordu.

“Peki, anlıyorum. Sil baştan başlamak zor olacak.”

Onu izledim sessizce.

“Görüşmek üzere.”

Onu izlediğimi görünce gülümsedi.

“Marlo hazır,” dedi ellerini iki yana açıp.

Bizim için gideceğimiz şehirde eşyalı bir ev kiralamışlardı, tabii bütün masrafı karşılayan Marlo'nun ailesi olmuştu. Son dakikada Tilda'yı da bizimle göndermeye çalışsalar da Marlo itiraz etmiş ve yeni evli olduğumuz için bunun uygun olmayacağını ama yine de birkaç ay sonra gelebileceğini söylemişti. İkna olmuşlardı.

“Aslında,” dedi annem nefes nefese. “Fegel de hazır ama son birkaç eşyası daha kaldı. Ablaları o kadar çok kıyafet bıraktı ki ona, yıllarca giyse bitiremez.”

Ablalarım yaz tatilinde dünyayı gezecekti. Biz de eşyalarımızı evimize yerleştirip onların peşinden gidecek, okullar açıldığında yeniden evimize dönecektik. Madalyonun diğer tarafındaysa onlar için Patrizio gözetimi vardı. Onun

gözünün önünden hiçbir şekilde ayrılmayacaklardı. Biz de onun evine yerleşecektik.

Viola her şeyin farkında olduğu için onunla vedalaşmak kolay olacaktı. Yanıma gelemese de telefonla onu her şeyden haberdar edecektim.

Arabaya kadar hep birlikte yürüdük. Marlo valizleri arabaya yerleştirdi. Babası arabasını ona vermişti. Düğün hediyesi.

Sıkı sıkıya kucakladılar bizi. Yanaklarımızdan uzun uzun öptüler. Annem dayanamayarak ağladı her zamanki gibi. Babam da ona eşlik etti. Marlo'nun babası birkaç kitabı kolumun altına sıkıştırdığında gülmeden edemedim.

“Okumadan geçen yolculuğa yolculuk demem ben.”

“Yapma,” dedi annesi gözlerini devirip. “Onlar yeni evli.”

Teşekkür edip vedayı kısa tutmaya çalıştım. Araba hareket ettiğinde mutluluktan ölmek üzereydim. Yoğun el sallamalar eşliğinde uzaklaştı araba. Yüzümdeki gülümseme silindi.

Şehri çıkıp toprak yola saptığımızda son durağımız Patrizio'nun evi olacaktı.

Yol boyunca ikimiz de konuşmadık. Mel'den üç gündür ayrı olduğum için de bizi konuşturacak birisi olmamıştı. Her ne kadar konuşsak da kafamızın içinde durmadan konuşan sesler olduğu bir gerçekti.

“Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Bunu sırtıma doğru inen morluğa söyle istersen. Üç günde inanılmaz bir gelişme kaydetti.”

Yutkundum. Yüzüme bakamıyordu ama ben onun yüzüne rahatlıkla bakabiliyordum.

“Ne yaptığını söylemiş olsaydın, bunun ne olduğunu çözebilirlerdi.”

Cevap vermedi.

“Susarak beni yok ediyorsun Marlo.”

“Yok olmayacaksın,” dedi dişlerinin arasından. “Bana söz verdiler.”

“O halde bu da ne?”

Dudaklarını kemirdi durmaksızın ama yine de tek kelime etmedi.

Bir süre sonra ev görüldü. Paracelsus diğer simyacılarla birlikte bahçede güneşleniyordu. Arabadan inip hemen yanlarına oturdum. Villanova sırtımı görmek istedi. Başımı olumsuzca salladım.

“Pek görülecek bir yanı yok. Gittikçe büyüyor.”

“Bu tuhaf,” dedi Patrizio bir anda ortaya çıkıp. “Dönüşüyorsun diyeceğim ama belirtisi böyle başlamıyor.”

“Evet,” dedi Flamel. “Dönüşüm böyle başlamaz.”

Marlo sinsi bir ifadeyle dikti gözlerini.

“Kaç kere gördünüz dönüşen birini?”

Giovanni bıçağının ucundaki elmayı ısırarak yaklaştı. Francesca süzüldü bir anda yanımıza. Yüzünde memnuniyet dolu bir tebessüm vardı. Fegel ölüyor, Marlo benim olacak gülüşü.

“Ben vebalıyken dönüştüm,” dedi Giovanni. “Francesca sağlıklıyken dönüştü.”

“Ben,” dedi Patrizio. “İlk dönüşen insanım. Ben de sağlıklıydım.”

Marlo ilk defa sırtıyordu.

Ayağa kalkıp temkinli adımlarla ona doğru yürüdüm. Parmağında hâlâ onun yüzüğü vardı.

“Bana ne yapıyorsun Marlo? Söyle artık! Çok geç olmadan söyle.”

Herkes telaşla yerinden doğruldu. Hepimizde bunu öğreneceğimizin heyecanı ve korkusu vardı.

“Fegel’i tek bir şekilde uzak tutabilirdim sizden. Korunmasına gerek duymadan, sizin deyiminizle ayak bağı olmadan. Tek bir şekilde.”

Parmağım elimin içine kaydı. Yüzüğü sıkıca kavradım.

“Hazul’la Merid buna onay verdi. Kimse onu kaybetmeyi göze alamazdı.”

Mağrurca dikti omuzlarını.

“Bu dünya gibi yok ol. Gölgelere karış. Hızına yetişilmesin, gücüne erişilmesin. Doğa seni her daim gizlesin ve dengelesin. Varlığın bilinmesin ve ölüm senden sonsuza dek gitsin.”

Gülümsemesi gittikçe artarken damarlarımdaki kan bir volkan gibi kaynıyor, lavlar ruhumun en ücra köşelerine dağılıyordu.

“Fegel gölgeye dönüşüyor.”

Marlo’nun güzeller güzeli yüzüne indirdiğim tokadın sesi etrafta güçlüce yankılandı. Dişlerimi tüm gücümle sıktım. Bir anda gözyaşlarına boğulmuştum. Parmağımdan çıkardığım yüzüğü olabildiğince uzağa fırlattım. “Hayır,” dedim yere çökerek. “Bunu yapmış olamazsın. Bana sormadan bunu yapmış olamazsın. Lanet olsun sana. Binlerce kez lanet olsun. Keşke seni hiç tanımamış olsaydım.”

Yere kapaklanıp sarsıla sarsıla ağlarken beni kaldırmaya çalışanlara tüm gücümle haykırdım.

“Hepiniz uzak durun benden. Kimseyi görmek istemiyorum. Hepinizden nefret ediyorum. Hepinizden. Hayatımı mahvettiniz. Sıradan olmak istiyordum ben, insan Fegel kalmak istiyordum. Bir tek insan Fegel’di elimdeki, onu da benden aldınız. Ne kaldı geriye, Tanrım, ne kaldı Fegel’den geriye?”

Gözyaşlarım toprağı ıslatırken kimse yerinden kıpırdamadı. Hypatia bile tutamadı gözyaşlarını. Burada benimle birlikte nefes alan herkes Fegel için ağladı. Marlo önümde diz çöktü.

“Seni sevdiğim için yaptım. Her şeyi seni sevdiğim için yaptım Fegel.”

Sırtımda büyüyen kocaman bir yara vardı. Ve ben bu yarayla öldüm bugün. Gölgeye dönüşümün ilk gününü gözyaşıyla kutladım. Marlo’nun yakarılarıyla. Simyacılardan hüznüyle, bana annem kadar yakın olan Hypatia’nın şefkatiyle. Patrizio’nun dizlerinde biriktirdiğim keder yığınıyla. Giovanni’nin eşlik ettiği çocukluğumun en güzel yıllarıyla kutladım.

İnsan Fegel'i bir daha bulamayacak mıydım?

Hâlâ anlam veremiyorum,” dedi Patrizio kocaman bir ot demetini avuçlarının arasında ovalarken. Toz haline gelmiş otu Paracelsus’a uzattı. Villanova büyük bir dikkatle bir şeyler tartıyordu. Flamel tütsü yakarken Culpeper, Lisle’nin elindeki deftere bakıp anlam veremediğim birtakım şeylere şiddetle itiraz ediyordu.

Bense pencerenin kenarına oturmuş banotlu çayın uyuşturucu özelliğiyle sırtımdaki ağrının geçmesini temenni ediyordum. Evet, artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dönüşüm süreci başlamıştı ve artık kimse bunu geriye alamazdı.

Soğuk bir ürperti daha geçti omzumun üzerinden. Titremem bütün bedenime yayıldı. Patrizio beni Paracelsus’a işaret etti belli belirsiz ama ben bunu gördüm.

“Üşüdün mü Fegel?”

“Evet,” dedim. “Hem gerçek bir üşüme değil zaten. Ürperti sadece.”

Keşke ne konuştuklarını duyabilseydim. Maalesef gizli bir şey konuşacakları zaman dudaklarını okumamam için arkalarını dönüyorlardı.

“Kontrol zamanı,” dedi Hypatia odaya girip.

“Yine mi?” dedim bıkkınca. “Artık bundan yorulдум.”

“Gözlem bu süreçte önemlidir Fegel.”

“Neyi gözlediğinizi hâlâ anlamış değilim. Dönüşüyorum, olan bu. Sizden biri olacağım.”

Kimse ses çıkarmadı. Hypatia’nın yardımıyla yerimden kalktım. Beni her gün düzenli bir şekilde soyup vücudumun

herhangi bir yerinde bir belirti ya da iz var mı diye baktığı odaya götürdü. Onun karşısında çıplak olmaya hâlâ alışmamıştım. Ne zaman üzerimdekileri çıkarsam yanaklarım yanıyordu. O da bunun bilincinde fazla uzatmayıp hemen üzerimi giydiriyordu. Petra geçiyordu gözlerimin önünden. Buna asla izin vermezdi. Ne Hypatia ne de bir başkası. Annem bile olsa müsaade etmezdi. Ama şimdi, onsuzdum. Zavallı Fegel. Artık bir gölgeye dönecekti. Sonsuz bir döngüye kilitlenip iblislerin hâkimiyetine girecekti. Tanrı onu sevmeyecekti artık. Onun hakkında verdiği kararlardan tamamıyla vazgeçmişti. Kartlar doğruyu söylüyordu. Tanrı karar verememiş, Petra'nın olmadığı bir dünyada onu iblislere teslim etmişti. Bu kadardı işte. Büyük bir anlamı yoktu. Büyülü masal bitmişti. Dünyasını oyun alanına bir hiç uğruna çevirmişti. Petra'yla birlikte verdiği ne varsa geri almış, insan Fegel'in insanlığını çalmıştı.

“Tamam, başka bir çürüme yok. Doku aynı yerden büyümeye devam ediyor.”

“Sevinmeli miyim?”

Kızgın bir kaş çatışla “Verhin geldi,” dedi.

Omuz silktim. Ne önemi vardı ki?

Odaya geri dönüp aynı yerime oturdum. Hypatia kalın bir şalı omzuma sıkıca sardı. Verhin oldukça ciddi bir yüz ifadesiyle bana doğru temkinli adımlarla yaklaşıyordu. Şifalı çay zımbırtılarından da bıktığım halde bunu sürdürmeleri canımı sıkıyordu, zira biten her bardağın ardından durmaksızın yenisi geliyordu. Tıpkı şu an Giovanni'nin elinde beliren yeni bir fincana iğrenircesine bakarken.

“Merhaba Fegel, nasılsın?”

“Sence nasıl olabilirim? Çürüyorum. Gölgeye dönüştüğüm ilk gün ziyaretine geleceğim.”

Söyleyecek bir şeyi yokmuşçasına dudaklarını sıktı.

Bir sandalye alıp karşıma oturdu. Başımı dışarıya çevirdim.

“Marlo’yla konuştum. Bana her şeyi anlattı. Kehanetimi de biliyorsun üstelik. Hiçbiri bana inanmak istemiyor ama ben dönüşmediğinden eminim.”

“Bu da ne demek!” dedim kekeleyerek. “Peki, peki ne oluyor?”

“Sana bunu yapma demiştim!” diye çıkıştı Patrizio. “Henüz bilmiyoruz.”

“Her gün zihinsel bir ıstırapla buraya oturup ne zaman gölge olacağını düşünüp duramazsın Fegel. Kartlarım bu güne kadar bana hiç yalan söylemedi. Onlar dönüştüğünü düşünüyor ama bu doğru değil.”

Zorlukla da olsa yutkundum.

“Doğru olan ne peki?”

Simyacılara çevirdim başımı. Paracelsus’un gözlerine baktım. Bir tek ona. Başını iki yana salladı.

Verhin elini uzatıp elimi tuttu. Sıcacıktı avuçları, soğuktan buz tutmuş ellerimi bir çırpıda ısıttı.

“Esla’ya kart açtığım o günü hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Senin doğacağını görmüştüm. Marlo’yla birlikte evime geldiğiniz ilk gün yazgını yüzüne haykırmak istedim. Bütün gerçeği anlatmak ama nasıl yapardım? Yapamadım. Seni Petra’ya bıraktım. Petra güçlüydü. Hayatım, bilgi birikimim, deneyimlerim boyunca görüp görebileceğim en üstün güç. İblislerin bile üstesinden gelebilirdi. Tabii hayattayken. Dünya onun döneminde altın çağını yaşıyordu. Petra sessizliği seçip doğanın bağrına gizlendiğinde kötülükte kendini geriye çekti Fegel. Salgınlar, bulaşıcı hastalıklar, yıkımlar bitti. Doğa Tanrı’dan en büyük payını o vakit aldı. Ve ibislere ayrılan sürenin sonu gelmişti. Ta ki Artephius’la Marlo sinsi bir planla yanlarına çıkana kadar. Kartlarımın şifresi o zaman çözüldü Fegel, yoksa inan bana kendi kartlarımın ne demek istediğini ben bile bilmiyordum. Ama artık biliyorum.”

Nefes alamıyordum. Acıyla yüzümü buruşturdum.

“Marlo iblislerden senin dönüşmeni istedi, onlar da bu isteği kabul etti ama bir şeyi atladılar, zayıf olduklarını. Doğa güç kazanmıştı ve Marlo iksiri bir gece vakti senin sırtına sapladığında hiçbiri bu ihtimali akıl edemeyecekti.”

Dişlerimi sıktım. Ellerim ateş topuna dönmüştü.

“İksirin içeriğini söyler misin Patrizio?”

Patrizio yaslandığı masadan panikle doğruldu.

“Şey,” dedi güçlü bir nefes vererek.

“Yersinia Pestis bakterisi,” dedim o daha konuşmadan. “En etkin maddesi o. Vebaya neden olan bakteri.”

“Bu doğru,” dedi.

“Peki, bana söyler misin Patrizio, ilk güçlü salgın ne zaman patlak verdi?”

Patrizio cevap veremedi. Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

“Ben cevap vereyim,” dedi Verhin. “Onlar büyüü başlattığı ilk gün. Her güçlü büyü devasa bir salgınla saldırdı insanlığın üzerine. Her büyü, her sihir, her tılsım sonucunda korkunç bir hastalık baş gösterdi. Buna simyacıların felsefe taşı arama çalışmaları da dahil.”

Kimse cevap vermiyordu. Dayanılmaz bir sessizlik sarmıştı odayı. Ne bekliyordum ki, masumiyetlerini kanıtlamalarını mı? Hayır, hiçbiri masum değildi. Verhin doğru söylüyordu.

“Seni dinliyorum Verhin,” dedim. “Devam et.”

“Her şey bir döngüden ibarettir Fegel. Aynı şeyler yaşanmaz elbet, ama olaylar belli bir düzen içinde devam eder. Tarih kendini tekrarlar der Marx. İlkinde trajedi, ikincisinde farstır. Yani dram.”

“Bana ne oluyor Verhin?”

Derin bir nefes alıp bakışlarını yere indirdi.

“Gölgeye dönüşmüyorsun Fegel. Böyle düşündüğünü biliyorum. Kafan karışacak. Pervane gibi zihnin. Hiçbir şey yerli yerince oturmadı uyandığından bu yana. Sürekli savaş halindesin. Ne oldu, ne olacak? Kimse kesin bir cevap veremiyor. Kartlarım bile. Yazgın bile terk ediyor seni.”

“Bu, bu da ne demek?”

“Dönüşmeni temenni ederdim. Hepimiz bunu isterdik Fegel. Dönüşmeyeceksin bunu bil. Ama dönüşüm sürecindeki bütün belirtileri bir bir geçireceksin. Bütün evreler eksiksiz tamamlanacak. Zamanı geriye almak güçlü, inanılması imkânsız bir büyüydü. Gerçekleşti. İblisler kendini üstün bildi, doğa gizlendi. Ne zaman sana saldırıp ölüm tehlikesiyle tehdit etti o zaman planını gerçekleştirdi. Eğer ölseydin döngü kırılacaktı ve sen yok olacaktın. Zamanın geriye alınıp Petra’ya el konulmasının hiçbir anlamı kalmayacaktı. Bu yüzden iblisler korkuyla senin dönüşmene izin verdi. Aksi halde onların istediği insan Fegel’di. Senden beslendikleri yer kalbindi. İnsan Fegel’in saf, sadık, âşık kalbi. Ama başka seçenekleri olmadığını anladıklarında bundan vazgeçtiler. Planı başta Patrizio’nun ortaya çıkması bozdu, sonra da Marlo’nun zayıflığı. Doğa zekâsını boş yere kullanmadı. Sabretmeyi, doğru zamanda oynamayı bildi. Şimdi bütün kozlar onun elinde.”

“Verhin!”

“Ölüyorsun Fegel. Doğa seni eziyet ede ede öldürecek. Dönüşüm sürecinde Petra’nın başına ne geldiyse fazlasıyla yaşayacak, ondan çok daha büyük acılar çekeceksin. Bir tek veba acısı değil. Cüzam, terleme, kolera, yılcık gibi geçmişe gömülmüş bütün hastalıklar üzerinden geçecek. Yaşarken öleceksin Fegel, çok üzgünüm. Doğa seni ölmeden öldürecek ve yeryüzünden ebediyete dek silecek. Petra’nın olmadığı bir dünyada senin de kurtuluşa giden bir yolun olmayacak. Seni kurtaran biri de.”

Çaresizlik

Tek bir gözyaşı akıtmayacaktım artık. Bu güne kadar yaşadıklarımı göz önünde bulundurursam bunun hiçbir anlamı yoktu. O hastane odasında gözlerimi açtığımda kendim için böyle bir sonu asla tasarlamamıştım.

Ve şimdi ölüyordum. Ölmeden önce tek bir şey dilemiştim Patrizio'dan, Kulpa'ya gitmek. Dünya üzerinde yok olmadan önce gözlerimle o anın gerçekliğine şahit olmak istiyordum.

Uzun bir aradan sonra kapının eşliğine dikildi Marlo. Bir süredir onu görmemiş olmanın rahatlığını yaşıyordum oysaki.

“Ben de gelebilir miyim?”

Sesimi çıkarmadan kapıya doğru yürüdüm.

“Lütfen Fegel.” Sesi titriyordu.

Patrizio “sadece ikimiz,” dedi. “Başka kimse gelmiyor.”

Önümde diz çöktü. Hiç oralı olmadım. O kadar alışmıştı ki bunu yapmaya. Ha bir iblis, ha ben.

Yanından geçip gittim. Onu affedeceğimi söylemişim, evet, affettim de. Beni yok edeceğini bile bile affettim. Bundan sonrası için onun sevgisini kendisiyle birlikte reddettim.

Patrizio'yla seyahat etmek Petra ya da başka bir gölgeyle seyahat etmekten çok farklıydı. Onun karanlığında yol almak hepsinden daha büyüleyiciydi. Kimsenin aşamadığı bir engeli aşıyordu Patrizio. Sahip olduğu güçler kimi zaman Petra'ninkini bile aşıyordu. Zamanın içinden geçiyordu sanki. Onunla bütünleşiyordu.

İnsan varlığının ulaşamayacağı dağları, ovaları, vadileri aştık birlikte. Karla kaplı tepeler, çiçek serili bahçeler, evler, köyler, şehirler, ülkeler geçtik.

Uzun sayılabilecek bir yolculuğun ardından alçak bir tepeye yavaşça iniş yaptık. Ayaklarım pamuk dokunuşuyla bastı yeşillığe. Kendimi uzun bir aradan sonra ilk defa bu kadar iyi hissediyordum. Keyifle gülümsedim.

Ayaklarımı uzatıp karşımda uzanan mucizevi tabiatı izlerken aklımdan hiçbir şeyin geçmemesi tuhaftı. Hemen aşağıımızda berrak suyunu akıtan nehrin sükûnetine kaptırdım kendimi.

“Petra’nın inanılmaz bir iradesi var Patrizio. Ona hayranım.”

Patrizio derin bir gülümsemeyle karşılık verdi bu itirafa.

“İnsan zihnini akıntılı bir nehir olarak düşün Fegel. Ve iraden de o akıntılı suyun üzerindeki bir gemi. O akıntıda bizim gibilerin gemisine engel olabilmesi imkânsız. İşte bunu sağlayabilen tek kişi gördüm ben. O Petra’ydı. Benim kanımı taşıyan öz oğlum. O ki hem akıntıyı serbest bırakıyor hem de gemiyi olduğu yere sabitliyor. Düşünebiliyor musun? Tamamen kendi iradesine engel oluyor. Akıntıya kürek bile çekemeyen bizler bırakalım da Petra bu alkışı tek başına hak etsin.”

“Aslında başından beri Verhin’e kulak assaydım kafam bu kadar karışmayacaktı. Oysa başta çok emindim Petra’nın ölmediğine. Giovanni’nin benden nefret edip herkesi uzak tuttuğuna. Keşke gerçek bu olsaydı. Sen ortaya çıkmasaydın ve ben bu yalana sonsuz bir döngünün içinde inanıp kalsaydım.”

“Böyle devam etmeyecekti Fegel. Bu kadar huzurlu bir hayat sunulmazdı sana, yalanlar içinde yuvarlanıp gidemezdin. Tanrı planlarıyla başında dikilecekti her daim. Sopasıyla kafana vurup duracaktı.”

Güldüm.

“Ve,” deyip gülmeme engel olmaya çalışarak. “Verhin’in kartlarına inanmış olsaydım öleceğim fikrine kendimi çoktan alıştırmış olurudum. Tanrı benden vazgeçmemek için elinden geleni yapmıştı.”

“Her şey bitmedi Fegel. Ölmüş gibi konuşuyorsun. Son gün gelmeden bundan emin olamazsın. Güçlerimiz var, şifalı otlarımız. Tanrı, doğada ilacını sağlamaksızın hiçbir hastalığa izin vermez, der Paracelsus. Buna inanıyorum. Bizler ölümü aştık. Tanrı’nın insanlığa hak gördüğü ölümün bile üstesinden geldik. Senin için vazgeçeceğimizi nasıl düşünürsün?”

Sırtımdaki acıya odaklanmayı bırakarak ayağa kalktım.

“Biraz yürüyelim mi?”

Ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayaklarla yeşilliğe dokunmanın haklı mutluluğunu yaşadım. Kocaman bir gülümsemeyle yürüdüm maviyle yeşilin iç içe geçtiği tepede. *İklimler*, geçti zihnimden. Gülümsemem arttı.

“Biliyor musun?” dedim arkamda küçük adımlarla yürüyen Patrizio’ya. “Petra’yla yaşarken şunu düşündüm hep. Onunla birlikte öleceğim ve yazgı Marlo’ya Francesca’yla bir yol çizecek. O kadar emindim ki bundan. Kendim yazmış kadar da inanıyordum.”

Kocaman bir kahkaha attı.

“Sonra hastane odasında gözlerimi açtım. Ne olup bittiğinden habersiz. Marlo’nun bu kadar tehlikeli olup benim için korkunç şeyler göze alabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.”

“Doğru.”

“Beni onunla yaşamaya zorlayacak dedim. Sonsuz bir döngünün içine kilitleyecek kendiyile ve ben buna engel olamayacağım.”

Hem yürüdüm hem konuştum. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Yine de ağlamadım. Rüzgâr ılık bir dokunuşla tenimde gezindi.

“Tamam dedim, Fegel bitti. Marlo inanılmaz bir gücün sahibi.”

Derin bir nefes alıp sakince bıraktım.

“Sonra sen geldin. Marlo’nun planlarını alt üst ederek. Giovanni ve diğerlerini yaşamıma yeniden kattın ve

bilmediğim bir şey vardı ve sen Giovanni'yi bu bilmediğim gerçek sebebiyle benden uzaklaştırdın. Bu da ona seve seve razı oldu.”

Sesini çıkarmadı. Dönüp bakmadım.

“Ardından kâhinlerin kehanetleri. Sonsuza dek yaşayacağız dediler. Herkes seninle birlikte ölüp seninle birlikte dirilecek ama bizler bu döngünün sabit taşları olarak taş devrine de atılsak yine aynı biz olacağız. Herkes kim olduğumuzdan, kim olduğundan, ne yaşadığından habersiz. Zaman ayağımızın altından çekilen bir halı gibi bir başa gidecekti bir de sona ama bizler üzerinde kıpırdamadan duracaktık. Olan insanlığa olacaktı.”

“Evet Fegel, iyi gidiyorsun.”

“Şimdi geriye bakıp düşünüyorum da, fazlasıyla telaş yapmışım. Korkularım gereksizmiş. Yazgısı her gün silinip silinip baştan yazılan insan Fegel'i tek bir son bekliyormuş. Verhin'in sihirli kartlarında çıkan son. Bir tabut. İnsanlık bu zulümden kurtulacaktı. Tanrı özel, eşsiz kıldığı Fegel'i diğer insanları kurtarmak için feda edecekti.”

“Hayır,” diye mızırdandı. “Yine hüküm veriyorsun.”

“Ah, affedersin. Yazgının bir sonraki hedefi insan Fegel'in sonunu getirmekti ve bunu yapmak için de ilk adımını attı. Sonrası için yarını beklemek gerecekti. Zira kimse onun yazgısını bilemezdi.”

Patrizio birden yanımda belirdi, etkileyici bakışını takınıp beni kucağına alarak karanlığın içine hızlıca bıraktı.

Fegel kendini o karanlıkta tanıdı ve Bebek Samsa'yı zihninin kör, karanlık kuyularından yeniden çıkardı. Beynini kemiren acılara uzun uzun baktı. Zincirlerinden kurtarmak, özgür bırakmak istedi ama yapamadı. Fegel'in acı çekmeye, acıyla beslenmeye ihtiyacı vardı. Tekrar sarmaladı bebek Samsa'yı ve o karanlık, dipsiz, kör kuyulara yeniden bıraktı.

Petra'nın acısıyla yeniden yol aldı. Onun sevgisine sığındı. Yok olacak olsa bile bir zamanlar kudretli bir aşkla sevilmiş olması ona yetmiş olacaktı.

Kalbinin ortasında alev alev yanan bir ateş gibiymiş geçmiş. Kulpa’da olmak demek cennette olmak demekmiş. Kendi cennetimde.

Gücümün yettiğince koştum bu eşi benzeri olmayan yeşilliğin üzerinde. Saçlarım alize eşliğinde özgürce savruldu. Geçmişe dair ne varsa güzel olan hepsi canlanıp bir bir dikildi karşımda ve ben neşeyle coştum.

Bahçe kapısını aşıp bahçeye daldığımda nefes nefese kalmıştım.

“Yavaş,” dedi Patrizio. “Dinlenmelisin. Gücünü tüketme.”

“Gücümün canı cehenneme,” dedim arka bahçeye doğru koşarken.

Evin dört bir yanını turladıktan sonra hemen içeriye girmedim. Tanrım, rüyada gibiydim. Yüzlerce kez gelmişim o geçişlerle birlikte. Yüzlerce kez basmıştım bu yeşillige. Bu bahçede koşup ilerlemiştim. Şimdiyse, tamamen gerçektir. Patrizio gerçekliğinin en büyük şahidiydi.

Kapıdan çıkıp soluk bile almadan mezarımızın olduğu yere yöneldim. O yazıyı görmek için sabırsızlanıyordum.

Adımlarım yavaşlarken acıyı da en derinden, en gerçeğiyle hissetmişim. Gerçekten oradaydı. Kocaman bir mezar taşı. Ve üzerindeki o muazzam yazı.

Hiçbir şey olmayan bir şey,

Hiçbir şey olmayan bir şeye âşık olmuş.

Hiç var olmamış hiç var olmamışın yolunu kesmiştir.

*Hepsi hayal ya gerçek?*¹⁴

Hepsi hayal, diye fısıldadım yazgımın beni nereye götürdüğünü bilmediğim bu mucizevi, büyülu tepede. Hepsi hayalse, ya gerçek?

Yine kasvetli, ürkütücü bir ormanın ortasında karşı karşıya gelmiş, iki ezeli düşman gibi birbirine bakan Petra'yla yüzünü göremediğim bir kadının arasında dikiliyordum. Korkuyla geriye çekildim. Başındaki örtüyü geriye atıp kolundaki sepeti yere bıraktı kadın. Elinde oldukça hoş eldivenler vardı. Sıradan bir köylü kızı değildi görüntüsü. Saçları muntazam bir örgüyle başının üzerinde tutturulmuş, pembe yanakları, alımlı fiziğı, kumral teniyle masallardan fırlamış gibiydi.

Petra ellerini arkasında kavuşturmuş diktiğı keskin bakışlarını kadının üzerine sabitlemişti. İkisi de konuşmadan birbirine bakıyordu.

“O sepeti bana vereceğini biliyorum.”

“Rüyada görürsün Petra.”

Petra'yı hiç böyle gülerken görmemiştim.

Başını salladı ve bir adım öne çıktı.

“Senden korktuğumu mu düşünüyorsun? O halde seni yanıltayım. Şu an için bu sepete ulaşmayı hayal etmekten öteye gidemeyeceksin.”

“Büyülerine güveniyorsun belli ki?”

“Hayır,” dedi kadın. İlk defa gülümsemişti.

“Bana olan sevgine güveniyorum.”

Sırtımdan ok yemişçesine irkildim.

Petra adımlarını artırdı. Artık kadınla aralarında birkaç adımdan fazlası kalmamıştı.

“Ah, Lidia. Sevdığım kadınlar konusunda pek tutarlı olduğum söylenemez.”

“Biliyorum,” dedi sepetini nazikçe yerden alıp tekrar koluna takarken.

“Onlara neler olduğundan haberim var.”

¹⁴ Rûmi (1207-1273)

“Peki,” deyip duraksadı Petra. “Kendin için korkmuyor musun?”

“Hayır,” dedi kesin bir ifadeyle. “Ben onlar gibi değilim.”

Petra arkasında kavuşturduğu ellerini serbest bıraktı. Bıçak göz kamaştırıcı bir ışıkla parladı ormanın ortasında. Kadın hiç oralı olmadı.

“O bitkiye ihtiyacım var, onu bana verirsen sana dokunmadan giderim.”

“Bunca zaman tam bir beyefendi gibi davrandın bana. Şimdiyse bir bitki mi değiştirecek bunu?”

“Oyalama beni Lidia. Bir yolculuğa çıkacağım. Uzun bir yolculuk olacak. Bir daha seni görebileceğimi sanmıyorum.”

“Buna dayanabilecek misin?”

“Seni görmemeye mi?”

Gülümsedi Lidia. Sonra birdenbire o gülümseme yok oldu. Kapkara bir acıyla örtüldü yüzü. Petra’nın bıçağı güzel Lidia’nın boynundan korkunç bir hızla geçerken dizlerim bedenimi taşıyamadı ve ben de onun bedeniyle birlikte boş bir çuval gibi yere yığıldım. Petra sepeti onun kolundan çekti ve bıçağını beline yerleştirerek keyifle gülümsedi.

“Nepenthe¹⁵ için buna dayanabilirim Lidia. İnan bana gayet de iyiyim bu konuda.”

Hızla doğruldum mezarın başından. Petra’nın hayatından geçen üç kadının da öldüğünü bilerek. Tüylerim diken dikendi. İçimde üzüntüyle karışık tuhaf bir neşe vardı. Onların hunharca öldürülmesine üzülsem de Petra’nın kimseye ait olmaması gerçeğiyle mutlu olmuştum. Bir tek benimle olmayı seçmişti o. Bir tek beni seçmişti. Asırları devirip, milyonlarca kadının arasından beni bulmuştu. Şimdi bile bir fırsatını bulsa o karanlığı aşar yine beni bulurdu. Yine benimle olmayı seçerdi.

Eve doğru yürüyüp güçlü bir nefes eşliğinde kapıdan içeri adımımı attım. Nutkum tutulmuştu. Tıpkı bıraktığımız gibiydi

¹⁵ Eski Greklerin, acı ve üzüntüyü unutturduğuna inandığı bir ilaç.
(Jeanne Achterberg, Kadın Şifacılar.)

her şey. Eşyalar yerini değiştirmemişti. Mutfaktaki bardak bile yerli yerinde duruyordu. Odasına girdim. Aynı düzen içinde bekliyordu Petra'nın yaşamını geçirdiği her bir ayrıntı. Saygıyla, anıyla kıpırdamadan yaşıyordu.

Yatağa uzandım ve tavanda asılı duran Fegel'i izledim. Her şeyden habersiz, masum bir ocuk olarak yaşamına devam eden Fegel'i. Başına bunların geleceğini nereden bilebilirdi? Bilemezdi. Bilse yle bakar mıydı Fegel, yle güler miydi? Gözlerinin içi rengârenk, ışıl ışıl parlar mıydı?

Bir müddet onun kokusuyla yattım yatağında, doğrulup odamın merdivenlerini tırmandım. Kendi kakhahamı duydum bu basamaklarda. Acıktım diye bağırarak inen o haşarı kızı.

Güneş ışığının büyülü bir gzellekle aydınlattığı odamın terasa açılan kapısını bir kenara çektim. Gnlerimi, aylarımı, yıllarımı geçirdiğim; sabahladığım, akşamladığım; ağladığım, güldüğüm...

Hepsi de burada oturmuş beni bekler haldeydi. Tüm gerçekliğiyle ruhuma eşlik etmişti.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," dedim.

Elinde birer fincan kahveyle yaklaştı Patrizio.

"Bizi hiç izledin mi burada?"

"Defalarca."

Yutkundum.

"Seni Marlo için ağlarken izledim. Petra'yı da senin için korkunç acılar çekerken. Sonra sordum. Tanrı neden böyle istedi? Neden bu üç çocuğun kaderini de böyle pervasızca sürükledi? Neden rahat bırakmadı onları? Kalplerini büyük bir aşkla zehirlerken bundan mı haz aldı? Neden oğluma böyle bir seçenek bıraktı? Sözünü yerine getirdiği halde neden bu aşkı ona bağışlamadı? Ah Fegel! O kadar çok soru sordum ki hem O'na hem kendime."

"Yanıt verebildin mi bari?"

Geriye yaslanıp kahvesinden kk bir yudum aldı.

Kulpa'nın eşsiz güzelliği karşısında çaresizdim. Beni mahvetmesine izin verdim.

“İnsanoğlunun garip huyları vardır Fegel. Dünyayı kendi kafalarından geçtiği gibi döndüğünü sanırlar. Başlarına geleni dünyanın sonu gibi görürler. Aslında yaşamın çok daha asil bir anlamı vardır.”

“Asil?”

“Herakleitos der ki; doğanlar hem yaşamayı hem de ölümü kabullenirler ve arkalarında çocuklar bırakırlar, böylece ölüm yeniden doğar.”

“Her beşikte bir mezarın tohumu vardır, diyen Platon gibi.”

“Doğru,” dedi insanın o derin yeşillikte kolaylıkla kaybolabileceği gözleriyle bakarken. Onun Petra'nın babası olabileceğine asla inanmazdım. Kendi gözlerimle görmeseydim, asla!

“Hayat ölümle çevrelenmiş bir yaşam aslında. Bütün kapılar ona çıkıyor.”

“Ölüme.”

Derin bir nefes alıp başımı gökyüzüne kaldırdım. Birkaç bulut sürüklenerek bize doğru uçuşuyordu. İçimde kötü bir his oluştu ve bu hisle doğruldum. Patrizio çoktan pervaza yaklaşmıştı.

Gözlerimden yanaklarıma inen birer damla yaşla dişlerimi sıktım. Yeşilliğin solup, rengârenk çiçeklerin acı bir yakarıyla öldüğü büyülu vadinin yardım çığlığını dinliyordum. Kulpa benim yüzümden yok oluyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi Patrizio. Beni kolumdan tutup çekiştirmeye çalışırken onun kolundan kurtulup hızla merdivenleri indim. Kömürleşip geriye hiçbir iz bırakmayan yeşilliğin üzerinde koşarak ilerledim. Elim ağzımda kalbim deli gibi çarparken koşmayı sürdürdüm. Patrizio beni kavradı ve gökyüzüne doğru yükseldi. Karanlığıyla görüşümü kapatıyordu. Bu yıkımı görmemi istemiyordu. Doğayı mahvederken buna şahit olmamı da istemiyordu.

Ve kendi ölümümü izlememi de.

Giovanni

Verhin'le Uğra Patrizio'nun söz verdiği gibi güçlü bir tılsımla korunuyordu. Bulunduğumuz evde bir oda verilmişti onlara. El altında bulunan bir çift gözlerdi artık. Fegel'in başına başka ne gelecek, kaderi, yazgısı ne yönde değişecek, yıkımı nelere sebep olacak?

Hummalı bir telaş vardı günlerdir. Sırtımdaki yara bedenime büyük bir hızla yayılırken ellerinden geleni fazlasıyla yapıyorlardı. Ve yaptıkları her şey günün sonunda büyük bir hüsrarla sonuçlanıyordu.

Paracelsus'la Patrizio doğanın yetiştirip insanoğluna sunduğu şifalı bitkileri el birliğiyle benim tedavim için kullanırken, Verhin değişmeyen yazgım için kart açmaya devam ediyordu. Artık bütün kartlar aynı kapıya çıkıyordu.

Ölüme.

Zavallı Mel ve diğerleri acılarımı dindirecek, bu yok oluşu bir nebze de olsa hafifletecek her türlü fırlamalıkla beni eğlendirmeye çalışıyordu. Acı ağır basarken yapamıyordum bunu. Üstesinden gelemiyordum.

Marlo. Ah, evet. Belki de haftalardır ağzını bıçak açmamıştı. Günün belirli saatlerinde geliyor, uzun uzun beni izliyor, sonra da geri gidiyordu. Ona mı üzülsem yoksa çürümeye yüz tutmuş kendime mi, bir türlü karar veremiyordum.

Giovanni elinde bir fincan bitki zımbırtısıyla görününce mide bulantısıyla doğruldum yerimden.

"Yalvarırım," dedim. "Şu şeyi daha fazla vermeyin bana."

"Organların çürüyor Fegel. Bunu durdurmamız gerekir."

"Değiştiremeyeceğiniz şeyler için çabalamaktan vazgeçin."

Hüzünle gülümsedi.

“Hadi iç şunu.”

Bardağı uzattığı sırada eli elime değdi ve ben irkilerek bir duvarın içinden geçtim. Evimdeydim. Derin bir uyku eşliğinde yatağında yatıyordum. Küçük değildim. Lisenin ilk yılları belki de, bu saç kesimini hatırlıyordum. Derken Giovanni masamda göründü. Geriye yaslanmış, bacak bacak üzerine atıp büyük bir dikkatle beni izliyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu izlerken. Yanlış bir şeyler vardı.

Sonra doğruldu. Yatağıma doğru yürüdü ve hemen baş ucuma oturdu. Elini uzatmak istedi yüzüme doğru. Sonra tedirgince geriye çekti. Yutkundu. Gözleri dolmuştu.

“Hayır,” diye fısıldadı. “O sana ait değil.”

Bardak elimden hızla düşerken Giovanni anında yakalamıştı.

“Sanırım benim içirmem gerekecek.”

Hayalet görmüş gibi bakıyordum ona. Anlam veremedi.

“Ne oldu Fegel, iyi misin?”

Bardağı onun elinde bırakıp hızla yatağa girdim, arkamı dönüp bıkkınca örtüyü üzerime çektim.

“Bunu içmen gerekiyor, kaçamazsın.”

“Bir sorun mu var?”

Patrizio’nun sesi duyuldu.

“İçmiyor.”

“Fegel, içmen gerekiyor.”

“Çıkın odadan, yalnız kalmak istiyorum.”

“Ne oldu, bir şey mi söyledin ona?”

“Hayır!” dedi Giovanni öfkeyle. “Hiçbir şey söylemedim.”

“Çıkın!” diye kükredim.

Mel’in sesi yankılandı zihnimde. Sonra Pupa’nın.

Mel’e yalvardım. “Lütfen düşündüğüm şeyin olmadığını söyle.”

Geis Mel’i tehdit ediyordu.

“Siz de çıkın kafamın içinden!” diye bağırdım. “Hiçbirinizi istemiyorum. Çıkın gidin!”

Mel hıçkırıklarla ağlamaya başladı. İki dakika sonra da örtünün altına girip yanıma sokuldu.

Gözlerimi açmadım. Ağlıyordum.

“Özür dilerim,” dedi. “Bana kızma.”

Bunları sesli bir şekilde değil zihnime bırakıyordu.

“Patrizio’nun söylemek istediği buydu. Tanrım, Petra hiç anlamadı mı?”

“Bilemem. Tek bildiğim ona çok güveniyordu. Kendinden bile çok. Çocuğu kadar seviyor, sadakatini sorgulamıyordu.”

Yutkundum.

“İnanmak çok güç. Bunca zaman Petra adına savaştı.”

“Hâlâ da savaşıyor,” dedi. “Bir gün olsun hayaline getirmedi seni. Beyniyle değil, kalbiyle aldattı amcasını. Tek bir gün düşünmedi seni, tek bir gün kendine yakıştırmadı. İnsani bir aşkla karıştırma bunu.”

Hıçkırıklarım birbirine karıştı. Odamın dışında sesler yükseliyordu.

“Ona kızma Fegel. Kimse ona kızmasın. Ne yaşadysa kendi içinde yaşadı. Belki de en çok acıyı o çekmiştir. Sevgisini gösteremeden, kendinden bile gizleyerek seni izledi. Petra’nın olman için uğraş verdi. Sonsuza kadar da verecek bu uğraşı. Elinde değildi. Lütfen, ona kızma.”

Ne düşünüp ne hissedeceğimi bilemiyordum. Petra’nın yokluğunda başıma gelenlere inanmak bile istemiyordum. Her şey çığırından çıkmış gibiydi. Herkes delirmiş. Belli bir düzen içinde giden yaşam o yokken yolunu kaybetmişti.

Ben de dahil olmak üzere, hepimiz yolumuzu kaybetmiştik.

O yolu nasıl bulacaktık yeniden? Nasıl tamir edecektik yaşamlarımızı? Affedebilecek miydik kendimizi, sevdiklerimizi?

Toprak

Sağ sırtımda başlayan morluk belirgin, gittikçe açılan bir yaraya dönüşürken o yara omzumu aşır çoktan koluma doğru inmeye başlamıştı. Parmaklarım siyah damarlarla kaplanırken yaramdan akan sıvı ortalığa kötü bir koku yayıyordu. Yaranın üstesinden gelemeyen simyacılar bu sefer de üstesinden gelemedikleri koku için savaşıyorlardı.

“Böyle bir şey mümkün olamaz!” dedi Villanova. Patrizio’yu tanıdığım günden bu yana ilk defa bu kadar bitmiş ve harap olmuş bir şekilde görüyordum.

“Bütün tedavileri reddediyor bedeninin. Hastalık büyük bir hızla bedenine yayılıyor. Nereyi kapatsak kendine çıkacak bir yol bulmayı ustalikle başarıyor. Kaybolmuyor bu labirentin içinde, kendi çizmişçesine yolları geçiyor.”

Kuruyan dudaklarım için en iyi gelen şey kantaron yağıydı. Çatlağı gideriyor, acıyı hafifletiyordu.

Verhin’le Uğra bedenimden yayılan kokuya dayanamadıkları için odalarından çıkmıyorlardı. Günün büyük bir bölümünü dua edip büyük ihtimalle ölümüm ardından düzelecek zaman adına hayaller kurarak geçiriyorlardı.

Fegel gidecek, her şey yoluna girecek.

Günlük toprağa uzanma ritüeli. Bunu Petra’dan öğrenmiştim. Ne zaman kendimi mutsuz ve kötü hissetsem toprağa uzanıyor, onun bana şifa vermesini bekliyordum. Şimdi de bunu yaptığım gibi.

Hypatia ve Francesca’nın yardımıyla toprak yüzeyinden birkaç santim açılan bir oyuğa tişörtümü çıkararak uzanmış, yaramın toprakla temas etmesi sağlanmıştı. Tabii üzerimi

örtmek koşuluyla. Beni saatlerce burada bırakıyor, kokuma dayanamadıklarını gizlemekte zorlandıkları yüz ifadeleriyle yanımdan hızlıca uzaklaşıyorlardı.

Mel'den duyduğuma göre başta Villanova ve Agrippa olmak üzere bütün simyacılar tedaviyi reddetmeye devam ettiğim müddetçe bunu daha fazla sürdürmeyeceklerini söylemişlerdi. Gitmeleri de an meselesiydi.

Ne dualar, ne büyüler, ne de tılsımlar, hiçbiri insan Feghel'i iyileştirmeye yetmiyordu. Patrizio'nun çağları aşır gelen bilgi birikimi bile korkunç bir hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Her gece yaptıkları gizli toplantılar Mel tarafından bana aktarılıyor, söyledikleri her şeyi bir bir dinliyordum.

Sonuç belliydi. Doğanın tek bir isteği vardı. Petra'yı, evlâdını kurtarmak ve Feghel'i sonsuzluğa uğurlamak.

Öfkeliydi doğa. Öfkesinin bir nedeni vardı, kimsenin çözemediği bir neden üstelik. Sırf bu yüzden yok edecekti Feghel'i. Keşke bilseydi Feghel. Keşke anlasaydı.

Gökyüzünde süzölen kuşların yerinde olmak istemiyordum artık. Çırpınan ruhumun bundan sonra kanatlanamayacağını biliyordum. Gökyüzünü kaybetmişim. Toprağa diri diri gömülecektim. Ve kimse buna engel olamayacaktı.

“Nasıl gidiyor?”

Kuruyan dudaklarımı çatlaklarımı kanatmamaya çalışarak yaladım.

“Marlo nerede?”

Patrizio omuz silkti. “Bilmiyorum, umurumda bile değil.”

“Gitmiş olamaz.”

“Belki de gitmiştir. Kimsenin yüzüne bakamıyor artık.”

Nefes almaya çalışırken az kalsın boğuluyordum. Şiddetli bir öksürökle sarsıldım.

“Ciğerlerin,” dedi hemen yanıma çökerek. “Bir kanserlinin evresinde. Yakında tek başına nefes almakta zorlanacaksın.”

“Şimdi bile zorlanıyorum,” dedim nefes nefese kalarak.

Dişlerini sıktı.

“Simyacılar gitme kararı aldılar. Paracelsus hariç diğerleri gidiyor.”

“Villanova’dan beklemezdim.”

Gülümsemeye çalıştı ama yüzüne belirgin bir öfke inmişti.

“Fegel,” dedi başını bir an için gökyüzüne kaldırarak.

“Yapamıyoruz.”

Sesindeki çaresizliği seziyordum.

“Yine de pes etmiyoruz. Gece gündüz demeden uğraşıyoruz Paracelsus’la. Faris’in elinde bir elyazması varmış. Metrodora¹⁶ adında Grek bir hekim kadının. Bu şifa içeren reçeteyi İ.S. birinci yüzyılda yazmış. İç organlarının iflas etmemesi için bize bir umut sağladı.”

“Hiç heyecanlı değil,” dedim muzip bir tebessüm eşliğinde. “Kokuyu giderin yeter. Ceset torbası gibi dolaşmak istemiyorum. Kokumdan rahatsız oluyorsunuz bunun farkındayım ve bu sizin için olduğu kadar benim için de dayanılmaz.”

Başını iki yana salladı.

“Gülebilmen beni mutlu ediyor. Gözlerinde kaybolmamış bir umut var Fegel, görüyorum. Hâlâ umut taşıyorsun.”

“Çünkü Petra’yı seviyorum. Onun sevgisi yaşamam için yeterli neden.”

“Bu güzel,” dedi doğrulurken. “İçeri girmek istediğinde seslenmen yeterli.”

“Tamam.”

Patrizio kaybolduğunda sol elimi yavaşça kaldırdım. O burada durduğu süre boyunca parmağımdaki uyuşmalar ve kasılmaları bolca hissetmiştim. Zorlukla yutkunup kaybolan gülümsemem eşliğinde elime baktım. Omzumdan itibaren elime inen morluk, yerini birkaç noktada toplanan yaralara bırakıyordu. Sağ elimin üzerindeki şişlik gittikçe büyürken gözlerimin dolmasına engel olamadım. Kollarımı tekrar örtünün altına sokup bedenimin burada yok olmasını diledim.

¹⁶ Jeanne Achterberg, Kadın Şifacılar.

Gökyüzünün griye dönen maviliği eşliğinde kapattım gözlerimi, birkaç damla yaş yanaklarımdan toprağa damladığında yolun sonuna geldiğimi tüm gerçeğiyle kavramıştım.

Nihayet Fegel'in sonu geliyordu.

Terazi

Dünyanın birçok yerinden getirilen bataklık kürleri yaralarımı kapatmasa da kokuyu gidermeyi başarıyordu. Küvetin içinde balçığa saplanmış hissiyle hareketsiz yatarken Giovanni hemen yanımda belirdi.

“Nasıl görünüyorum?”

“Çok güzel.”

“Hadi oradan,” dedim kaskatı kesilen yüzümü hareket ettirmeye çalışarak.

Şefkatli bir gülümseme eşliğinde yere çöktü. Ona kızmak ya da gücenmek mi, aklımdan bile geçmiyordu bu. Açıkta duran henüz yara oluşmamış elimi ona doğru uzattım. Elimi tuttu ve gözleri doldu. Onu ilk defa bu kadar duygulu görüyordum. Belki de acıyı gizlemenin en iyi yolu buydu. Umursamaz ve uçarı görünmek.

“Affet bizi Fegel, işe yaramıyoruz.”

“Üzülme,” dedim onu izlerken. Yüzüne, her bir çizgisine büyük bir dikkatle bakarken neden onda her defasında Petra’yı görüyordum. Benzemiyorlardı, kesinlikle benzer hiçbir yönleri yoktu ama yine de Petra vardı onda. İfadesi, duruşu, tavırları. Bakışıyla bile amcasını andırıyordu.

“Patrizio amcam,” dedi yanaklarından süzülen yaşı silerek. “Yeni şeyler deniyor ve kısa süreli de olsa işe yarayacak. Yavaşlatmak adına çok iyi şeyler hepsi de.”

“En yorgun ırmak benim Dickie. Ve yavaş yavaş denize doğru gidiyorum.”

Sessizce fısıldadım.

“Bu kitabı kimden aldığımı hatırlamıyorum.”

“Ben vermiştim. Oldukça eski bir nüshasıydı. İlk çıktığında ortalığı birbirine katmıştı.”

Tanrım, kahkaha atmak istiyordum ama yüzümdeki karışımlar yüzünden tek bir ifadem hareket etmiyordu. Saçma bir kıkırtı fırladı dudaklarımın arasından. Bunu birkaç tükürük izledi.

“Bunca zaman hayatımı alt üst eden kitabı senden mi aldım?”

Fırlamaya devam eden tükürükler.

“Trajedi diye buna derim ben.”

Anlamamışçasına yüzüme bakıyordu.

Başımı iki yana salladım.

“Delirdiğimi düşünüyorsun, evet deliriyorum ama inan hayat o kadar komik ki, artık daha fazlasına tahammül edemiyorum.”

Elini sıktım. Onun tenini hissedemiyordum.

“Ah,” dedim derin bir nefes vererek. “Sevgili Giovanni, sen benim için çok anlamlısın. Köy meydanında hatırlıyorum seni. Yüzüme öfkeni kusarken anımsıyorum. O fesleğen hikâyesini anlatırken o kadar kızgındın ki, Petra için ne kadar ileri gidebileceğini o gün anlamıştım. Bu dünyada önem verdiğin tek kişi oydu. Kendi varlığından bile daha değerliydi Petra. Onun sahip olduğu her şeye sahip çıktın sen de. Korudun, kolladın, zarar gelmesini önledin.”

Eli elimin içinde tedirgince titredi. Bakışlarını kaçırdı.

“Seni gördüm Giovanni.”

Yutkundu. Ne demek istediğimi anlamıştı.

“Seni gördüm. Ama kızmadım. Hiçbir zaman da kızmayacağım.”

Elini çekmeye çalışırken yakaladım elini.

“Sen benim için her zaman amcasını seven, onun için her şeyi göze alan, muzip, eğlenceli, güldürmeyi başaran yaramaz bir çocuk olarak kalacaksın. Lütfen sen de beni iyi hatırla.”

Elini bırakıp gözlerimi kapattım. Bir an için ölüyorum sandım, dayanılmaz bir acı sardı bedenimi. Oydukça oydu. Bir matkap gibi beynimi deldi. Dişlerimi sıkıp bunun geçmesini bekledim.

“İyi misin Fegel, Fegel?”

Başımı salladım.

“Beni biraz yalnız bırak. Birazdan geçer.”

“Emin misin?”

“Evet Giovanni, git.”

Bir süre gözlerimi açamadım. Acı her bir zerreme yerleştğinde beynimden aşağıya süzülen bir lavın yoğun, yakıcı ateşiyle korkunç bir çığlık attım.

Yanıyordum. Dayanılmaz bir sıcaklık bedenimi haşlıyordu.

Hypatia Patrizio’yla birlikte çıplak bedenimi bir örtüye sarıp beni küvetten çıkardı. Acıyla haykırıp avazım çıktığı kadar bağırdım. Tanrım, dayanamıyordum.

Açtıkları toprağa beni yeniden yatırdılar. Bedenimden geriye ne kaldı bilinmez, toprağın dindirici merhametine sığınmaktan başka çarem kalmamıştı. Tırnaklarımı nemli toprağa geçirip acıyla kıvrandım. Çığlıklarım gökyüzüne karıştı. Zihnimin her bir köşesinde gezindi feryadım. Dünyaları dolaştı. Kâinatı aşip Tanrı’yı aradı.

Ruhum büyük bir acıyla gökyüzünü dolaşırken yitirdiğim yolumu aradım ilk defa. Fiziksel acının verdiği dayanılmaz işkenceyle Petra’yı aradım. Onun neler çektiğini, bu uğurda Marlo ve ablalarım da dahil olmak üzere herkesin neler yaşadığını anladım. Tanrı’yı duydum sonra. Neden bunu yaptığını... Kalbime büyük bir sevgi bırakıp öylece, karşılık beklemeden çekip gideceğini düşünerek yanıldım.

Sana verilen bu aşk(lar)a sahip çık Fegel.

Bu sana bağışlanmış bir armağan.

Hem maddi, hem manevi sahada.

Hem bedeninde, hem ruhunda.

Hem içinde, hem dışında.

Kalbinin iki yarısında.

Tanrı'nın büyüklüğünü gör.

Sana bahşettiği aşklarla övün, gurur duy.

İşte bu senin hem cezan hem mükâfatın.

İkisine de sahip çık. İkisini de yaşat.

Mükâfatımı Petra'yla yaşarken almıştım, şimdiyse Marlo'yla cezamı çekiyordum. Tanrı her zamanki gibi adil davranmış, terazisi herkese eşit tartmıştı.

Tanrı bu yolda insan Fegel'i insanlığıyla yaralamıştı. Kalbini ikiye bölüp parçaları iki eline de tutuşturarak hangisinin daha ağır bastığını görmemi istemişti.

Kendi terazisini kendisi yaratacaktı Fegel'in. Sonra tartacaktı. Hangi acı daha ağır, hangi aşk daha fazla, hangi âşık daha kudretli.

Fegel'in terazisi tartmıştı.

O terazide bir tek Petra ağır basmıştı. Onun sadakati, onun sevgisi, onun yüreği. Gavino Petrarca adında bir adam çıkmıştı bu teraziden. Asırları aşan yaşamı, bilgeliği, asaleti çıkmıştı.

Fegel bu sınavda başarısız olmuş, o kudretli aşkla birlikte tüm benliği toza dumana boğulmuştu.

Bugün gökyüzünde ne kadar çok bulut kümesi vardı. Hava iyice serinlemişti. Sanırım bir yerlerden kışın esintisi geliyordu.'

Anılarımin arasından çıkıp gelmişti bu cümleler. Uzandığım çukur mezarım oluyordu. Yolun sonuna geldiğimi hissediyordum. Kimsenin bunu bana söylemesine gerek yoktu. Bu sefer o günün aksine tek başıma öleceğimi biliyordum. Hazırdım.

Simyacılar gideli uzun zaman olmuştu. Paracelsus kalmış, en dirayetli de o çıkmıştı. Ablalarımı en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum bile. Muhtemelen Patrizio karşıma çıkmalarını istememişti. Zaten onları görmek istediğim de pek söylenemezdi. Keşke ölmüş olsalardı. Bunu düşüneceğimi tahmin edemezdim ama insanlık adına yapılabilecek en iyi şey buydu. Ailem adına zor, benim için rahatlatıcı. Ah, zavallı annemle babam. Onları görmeden öleceğimi de biliyordum. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Yine de sıradan olmaktan çıkmıştım. Sonuçta hangi insan gerçek anlamda iki kez ölebilirdi ki, şanslı olan bendim. İkinci kez uzanıyordum ölümün kanatlarına.

Marlo'ysa, en büyük hayal kırıklığını ondan yana yaşamıştım. Gideli uzun zaman olmuştu. Ne bir ses, ne bir haber. Yoktu. Bunu yapacağı düşünülemezdi belki, ama yapmıştı. Pes edip gitmişti.

Ne hareket edebiliyordum ne de bedenimi hissedebiliyordum. Bakışlarım derin bir boşlukta yitip gidiyordu.

Böyle böyle akıttım zamanı, kendi yaralarımı kanattım. Gün kayıp giderken başımın üzerinden, geceye ev sahipliği yaptım. Kesik kesik aldığım soluk bir sonrakini bana hediye ediyormuşçasına cömertti artık. Kalp atışlarım bir ölüye göre yine de cılız bir fısıltıyla çok iyi yankılanıyordu. Susuzluktan paramparça olmuş dudaklarım garip bir titremeye kıpırdıyordu yerinde. Başımın üzerinde yıldızlar uçuşuyordu. Kendi çocukluğumu görüyordum orada. Babam beni ormanın içinde tekerlekli bir arabayla çekiyordu. Çocuk Feg'in neşeli çığlıkları yankılanıyordu etrafta. Annem yılbaşı için eşsiz bir elbise hazırlıyordu. Lelis'le Defi kıskançlıktan kuduruyordu ve her defasında bebeğimin saçlarını yoluyordu.

Ve ben ağlıyordum.

Hayatım gözlerimin önünden kayan yıldızlar gibi akıp gidiyordu. O küçük kız çocuğu gittikçe büyüyor, genç bir kız oluyor, alımıyla, bir ressamın bile zorlukla ortaya çıkarabileceği muazzam bir göz rengiyle süzülüyordu.

O genç kız âşık oluyordu. Sonra gidiyordu bir gölgenin gölgesine gizlenerek. Kendi gölgesine bir aşk eşlik ediyordu. Kimsenin ulaşamayacağı görkemli bir aşk üstelik.

Petrarca adında bir adam.

Parlak bir ışık gibi geçiyor hayali, konuşuyor. Bir şeyler anlatıyor. Gülümsüyorum uzun bir aradan sonra. Sesi o kadar gerçek ki, sanki yanı başımdaymış gibi sahici.

O ses gittikçe yükseliyor. Hemen kulağımın dibinde nefesi yüzüme vuruyor.

“Bu saatte dışarıda olmaman gerekiyordu.”

Bakışlarım gökyüzünde kalıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama uzun zamandır konuşmadığım için bunu yapamıyorum. Belki de öldüm. Muhtemelen olan bu.

Kalbim korkuyla çarpıyor.

“Bunun için büyük bir ceza alacaksın Fegel.”

Başımı yavaşça sesin geldiği yöne çeviriyorum. Orada, öylece uzanmış bana bakıyor. Petra? O kopkoyu yeşiliyle

bütün yeşilleri kışkandıracak göz rengi hemen önümde. Zorlukla yutkunuyorum. Gözlerimi kapatıp tekrar açıyorum. Hiçbir şey değişmiyor. Yine ve yine o gözler, o çatık kaşlar.

“Tanrım,” diyorum fısıltıyla. “Gerçekten öldüm.”

“Eğer seni buradan çıkarmazsam o zaman öleceksin Fegel. Seni resmen gömmüşler.”

Gülümsüyor.

Çığlık atmak istiyorum ona bakarken. Yine mi bir geçişin içindeyim? Ama geçişlerde böyle olmaz ki! Petra bakmaz bana. Konuşmaz benimle. Böyle gülümsemez.

Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Oysa parmağımı bile kıpırdatamıyorum, bedenim çoktan iflas etti.

Petra doğruluyor. Üzerinde en sevdiği lacivert gömleği var. En şık haliyle. Her zamanki gibi bakımlı ve temiz. Saçları kusursuz, gözleri dipsiz bir kuyu, karanlık bir ormanı andıran bakışları büyüleyici. Üzerime bıraktığı etkisi tarif edilemez.

Korkuyla sırıyorum yerimden. Hayal değil.

“Petra,” diyorum bütün beceriksizliğimle. Eline aldığı örtüyü üzerimdeki toprak yığınının üzerine atıyor. Bedenim çıplak, biliyorum. Örtüyü altına sokuşturup nazıkçe doluyor. Beni kucağına aldığı anda gözlerimden kocaman damlalar dökülüyor.

Sarsıla sarsıla ağlıyorum.

Petra döndü! Hayal görmüyorum.

Ölmedim, o varken ölemezdim. Onu severken, tarifsiz bir aşkla sevilirken nasıl giderdim?

Gözümü bile kırpmadan izliyordum onu. Bedenimden geriye nasıl bir et yığını kaldı bilmesem de, bana bakışlarında en ufak bir değişiklik görmüyordum.

Her zamanki gibi bakıyordu Petra. Aşkla.

Karşısında leş kokulu bir ceset birikintisi olsa da değişmiyordu sevgisi. Nasıl değiştirdi? Tanrım, nasıl anlatabilirdim mutluluğumu? Aklımı oynatsam hâkim olabilir miydim kendime? Nasıl engel olurdu?

Kalkıp boynuna atlasam, öpücük yağmuruna tutsam mesela. Kaç gün kilitlerdi beni odaya?

O kadar mutluydum ki onun gerçekten burada olduğuna, döndüğüne, ne yaptığıyla ilgilenmiyordum bile. Oysa o, kollarını göğsünde birleştirip sıraya dizdiği herkesi devasa salonun ortasında bir bir sorguluyordu.

Patrizio yoktu ve Petra'nın onun varlığından haberi bile yoktu. Mel zihnime böyle söylemişti. Kimse bunu söylemeye cesaret edemedi. Patrizio o gelince gözden kayboldu.

Peki, nasıl dönmüştü Petra? Kim çıkarmıştı onu oradan? Kim dönmesini sağlamıştı?

Marlo.

Evet, umudumu kestiğim, beni terk ettiğine inandığım çocuk. Pus dağına varıp Petra'yı geri istemişti.

Ya karşılığında? Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Giovanni'nin bakışları yerdeydi. Paracelsus'un korkusu yüzünden okunurken Verhin'le Uğra bir kenarda işimiz bitti dercesine kıvrılmışlar, titriyorlardı.

Petra onlara doğru yürüdü. Ne kadar da eşsizdi duruşu. Varlığı nefesime nefes katıyor, ruhuma yaşam üflüyordu. O varken kalbim heyecanla atıyor, bu güne kadar hiç çarpmayan bir mutlulukla kanatlanıyordu.

Ellerini arkasında birleştirdi ve Hypatia'nın önünde durdu.

Hypatia korkudan donmuştu. Kaskatı kesildi.

“Bu güne kadar yaşanan ne varsa, hepsini en ince ayrıntısına kadar duymak istiyorum. Benim yokluğumda kim sınırı geçti, kim kuralları ihlâl etti. Hepsini öğreneceğim.”

Aptal bir kıkırtı fırladı dudaklarımın arasından. Petra dönüp bana baktı. Gülmeme engel olamıyordum. Kendimde değildim, onu o kadar çok özlemiştim ki ne dese gülecektim. Bu kaçınılmazdı.

Cebinden çıkardığı kâğıt tomarını Giovanni'ye uzattı.

Çekinerek aldı Giovanni kâğıdı onun elinden.

“Size altı saat veriyorum. Altı saat içinde bu listedeki her bitkiyi eksiksiz, zarar vermeden, birebir ölçüleriyle getirmiş olacaksınız. Aksi halde,” deyip önlerinde ilerlemeyi sürdürdü.

“Sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsınız.”

Herkes aynı anda başını yere eğdi. Tek bir hareketin yüze yakın kişi tarafından aynı anda gerçekleşmesi tüylerimi diken diken etmişti. Ürperdim.

“Şimdi,” deyip ellerini öne doğru açtı. “Herkes dağılabilir.”

Saniye sürmeden kocaman salon Marlo, Paracelsus ve kâhinlere kalmıştı.

Petra şefkatli bakışlarla yürüdü yanı başıma kadar. Sandalyeye oturup geriye yaslandı.

Paracelsus boğazını temizleyip konuşmaya çalıştı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi kaşlarını çatarak. Yeniden kıkırdadım.

Kaçamak bakışlarla beni süzüp yeniden Paracelsus'a döndü.

“Sen dinlen, bitkiler gelince epey yorulacaksın.”

“Peki,” deyip uzaklaştı Paracelsus. Sıra kâhinlere gelmişti. Verhin hayalet görmüşçesine sokuldu Uğra'ya. İkisi de iki

büklüm olmuştu. Onları en son böyle hatırladığımda Petra karanlık odada bıçağını Marlo'ya doğru kaldırmıştı. Sonrası... Evet, bir masaldı sonrası.

“Siz de odanıza gidin, yapabileceğiniz hiçbir şey yok.”

İkisi de aynı anda başlarını sallayıp hızlıca odadan çıktılar. Marlo suç işlemiş bir çocuk duruşuyla odanın ortasında dikiliyordu.

Kimse ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

“Ben sizi yalnız bırakayım,” deyip gözden kayboldu Marlo. Delirmiş olmalıydı, yoksa bunu asla yapmazdı. Gerçi, başka ne yapabilirdi ki, çıkış yolu kalmamıştı.

“Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum,” dedim kendimden geçercesine. “Gerçekten buradasın, Tanrım. Uyanmaktan korkuyorum.”

Hiçbir zaman gerçek anlamda o gözlerinin bana bir daha böyle derin, böyle anlamlı bakacağını hayal edemezdim. Bir yandan gülüyor bir yandan da durmaksızın ağlıyordum. Binlerce duygu çarpışıyordu içimde. Kalbimdeki devasa aşkı sığdıracak yer bulamıyordum.

Yutkundu.

“Çok şey yaptım Petra. Sen yokken çok yanlış şeyler yaptım.”

“Bunları konuşacağız ama şimdi değil. Şimdi sırası değil.”

“Senin izin vermeyeceğin ne varsa hepsini yaptım ben.”

Yutkunurken zorlandı. Kaşları öfkeli bir kalabalıkla birbirine yaklaşıyordu. O kadar üzgündüm ki olanlardan, yaşananlardan dolayı. Onu görür görmez bütün suçlarımı yüzüne haykırmak istedim. Beni affetmemesinden, sevgisini kaybetmekten ölesiye korkuyordum.

“Sen bütün bir ömrü bana dokunmadan geçirirken ben bana bıraktığın her güzelliği kirlittim.”

“Fegel!” dedi uyarırcasına. “Yalvarırım, şimdi değil.”

“Marlo beni öptü ve ben...”

Öfkeyle doğruldu, sandalye altından büyük bir hızla fırlayıp duvara çarparak parçalara ayrıldı. Koyu bir karanlıkla birlikte gözden kaybolduğunda çenemi tutamadığım için kendime lanetler yağdırdım.

Kapının dışında korkunç bir kükreme sesi duyuldu. Kırılan, parçalanan eşyalar. Deprem oluyor gibiydi, yer yerinden oynuyor. Güçlü bir sarsıntıyla dağılıyordu ev. Petra önüne çıkan ne varsa yıkıp geçiyordu.

Bu sefer mutlu olamadım, aynı aptallıkla sırtımadım bu sefer. Acı duydum.

Bir süre sonra gürültü kesildi ve aynı ses evin dışına taşı. Zorlukla doğruldum yerimden. Sürünerek yatağı tırmandım. Birbirine kenetlenmiş, keçeleşmiş saçlarımla adeta yuvarlandım. Pencerenin pervazına vardığımda yıllardır yürüyormuşçasına tükenmişim. Nefes nefese başımı cama yasladım.

Marlo beş meyve ağacını da altına alıp büyük bir gürültüyle toprağın üzerinden sıyrıldı. Petra onu öyle bir savurdu ki acısı Tanrı'ya değdi. Karanlık büyüdü, büyüdü ve ortalıkta ne kadar yeşillik, güzellik varsa bir anda ölüme boğdu.

Bunu izlemeye tahammül edemeyecektim.

Yatağa geri dönüp örtüyü üzerime çektim ve bunun bir an önce bitmesini diledim. Petra'nın öfkesi sonsuza dek sürebilirdi ve ben o sonsuz sürenin henüz başındayken ölebilirdim.

Derken o ağır sırtıma saplanan bir bıçak gibi yeniden saplandı. Hayır, yenilmeyecektim bu sefer. Petra varken ölmeyecektim. Artık dönmüştü. Kâbus bitmiş, acı sona ermişti. Belalar, musibetler gelmeyecekti artık başıma. Hayvanlar saldırmayacak, doğa gazabını üzerime salmayacaktı. Yazgım Tanrı'nın her lanet günü değişmeyecek, üzerimden oyunlar oynanmayacaktı. Bitmişti.

Petra dönmüştü.

Dişlerimin gıcirtısı odayı doldurduğunda cennet düşü bile acımı hafifletmeye yetmemişti. Hemen arkamda Petra'nın sesi duyuldu.

“Ağrın mı başladı?”

Nefesimi tutup başımı salladım.

“Hayır, ağrım yok.”

“Dalga mı geçiyorsun Fegel? Bana neresi olduğunu söyle.”

O kadar öfkeliydi ki bunu söylerken. Bir anda benden nefret ettiğine inanabilirdim.

“Geçer şimdi.”

“İnatçılığından vazgeçmeyeceksin değil mi?”

Gözlerimi açtığımda hemen önümde eğilmiş kızgınlığını gidermenin yollarını arıyordu. Yine üstü başı dağılmıştı. Elimi yavaşça uzatıp saçlarına birikmiş toprak parçasını dağıttım. O kadar güzeldi ki saçları, bunca zaman sonra bunu yapabiliyor olmamdan dolayı aklımı kaçırabilirdim. Gözyaşlarına boğuldum bir kez daha. Ben onun saçlarına dokunuyordum ve o buna izin veriyordu.

Derisi kurak bir çölü andıran elimi iri ellerinin içine alıp o kopkoyu, yeşil mi yeşil, içinde boğulmakta zevk alacağım bakışlarını gözlerime dikti.

“Eğer insan olsaydım, muhtemelen şu an kalp krizi geçiriyor olurum. Çünkü, elini tutuyorum.”

“Ah, Petra. Affet beni. Sana yaşattıklarım için affet.”

Gözleri doldu ama o benden daha güçlü olduğu için ağlamadı.

“Şimdi!” deyip işaret parmağını havaya kaldırarak “bekle,” dedi. “Bekle de şu anın tadını çıkarayım. Seni görmenin, elini tutmanın... Bu, bu öyle bir his ki.”

Buğulanan gözleriyle gülümsedi.

“Sana dokunmak çok değerli Fegel, elini tutmak, gözlerine bakmak çok değerli. Ve ben bu anı hiçbir şeye değişmem. Bunu yapmak için çok bekledim ben, inan çok bekledim.”

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey! Kelimeler beni terk etmiş, acım dilimi kesip atmıştı.

Kollarını yatağa yasladı ve iki eliyle ellerimi sıkıca kavrayarak bana biraz daha yaklaştı.

“Böyle olsun istemedim,” dedim. “Bunu istemedim. Beni affediyor musun?”

Yutkunurken zorlandı, kaşları yeniden kabardı.

“Yaşadıklarını hazmetmem zor. Kabullenmem zor. Silip atmam daha da zor, ama sen bana böyle sevgiyle bakarken nasıl devam edebilirim öfke duymaya?”

“Marlo,” dedim fısıltıyla. Bütün suçu ona yıkamazdım ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

“Onu parçalara ayırmamak için çok geçerli bir sebebim var Fegel, aksi halde gözlerinin önünde onu yok eder, her bir parçasını zevkle cehenneme yollardım. Ama bunu yapmayacağım.”

“Affediyor musun?”

“Bu benim suçum,” dedi. “Senin değil. Seni yalnız bıraktım. Ve şimdi senden her şeyin yoluna gireceğine inanmanı istiyorum. Seni bu dünya üzerinde yok etmeye yeltenecek hiçbir şey benim karşımda barınamaz, bil!”

Gözyaşları eşliğinde başımı salladım. Bunları duymayı ne kadar beklemiştim, ne kadar özlemiştim tahmin bile edemezdi. Onunla güvende olmak apayrı bir histi.

“Seni ne kadar çok sevdiğimi bil. Senin için neleri göze alacağımı bil!”

“Biliyorum,” dedim fısıltıyla. “Biliyorum Petra.”

“Şimdi kapat gözlerini ve uyu. Acı seni terk edecek.”

Gözlerime serpiştirilmiş uyku tozlarıyla daldım rüyaya.

Kalan son gücümle “seni seviyorum,” dedim. “Seni bütün kalbimle seviyorum.”

Sifa

Zamanın durmasını istiyordum. O ormandaki gibi her şeyin donup kalmasını. Petra yanımda olduğu sürece sırtımdaki bu dayanılmaz acıya katlanabilirdim. Şimdi burada, yüzümü ekşimsi, nemrut bir ifadeyle buruştururken bile.

“Seni nasıl bıraktılar?”

Kolumun üzerinde patlamaya hazır duran irin topağının üzerine eğilmiş büyük bir dikkatle içini açmaya çalışıyordu. Vücudumun belirli noktalarında tümsekler oluşturmuş bu yara dokuları bu mesafeden benim bile midemi bulandırırken Petra onları sıradan bir şeymiş gibi inceliyordu.

Cevap vermedi. O kadar ciddi idi ki işini yaparken.

Mel’e seslendi bana bakmadan.

“Şu neşteri uzatsana.”

Göğsü bıkkınca inip kalktı.

“Korkma, canın yanmayacak.”

“Yüzüme bakar mısın? Seni nasıl bıraktılar?”

“Bunun bir önemi var mı?” derken dudağı hafif bir gülümsemeyele kasıldı.

Kolumu çekmeye çalıştım ama yerinden milim kıpırdamadı.

“Hareket etme.”

Diğer elimle saçlarını karıştırdım. Muzipçe eğildim yüzüne doğru. Ona yakın olmak heyecan vericiydi. Yeşil gözlerinin büyüünde kendimden geçiyordum. Zamanlama ne kadar da yanlıştı, şu an o gücü kendimde bulsaydım haşarı bir çocuk gibi tepesine biner, inmeyi de bilmezdim. Öpücük yağmuruna tutar, sımsıkı sarılarak çatık kaşlarının gölgesinde sabahlardım.

Evet, böyle yapardım. Paçasına yapışır onunla birlikte oradan oraya sürüklenir, kovsa da bağırса da gitmezdim. Düşünmesi bile keyfimi yerine getirmişti. Sırıttım.

“Başını çevir Fegel, bunu görmeni istemiyorum.”

Mel başıyla onayladı. Bunun iyi bir fikir olmadığını anlamıştım. Paracelsus büyük bir tepsiyle içeriye girip yanı başımıza doğru yürüdü. Üzerinde pansuman gereçleri vardı. Bakır bir tasın içinde lapa halinde bir şeyler görünüyordu.

“Bunu yemeyeceğim değil mi?”

“Ah,” dedi kocaman bir baş sallamayla. “Tabii ki yiyeceksin.”

“Petra, lütfen. Onu yemeyeceğimi söyle.”

Başını o alaycı ifadeyle sallarken Paracelsus’u onaylamanın keyfini sürüyordu.

Mide bulantıma engel olup başımı olabildiğince diğer tarafa çevirdim.

O sırada kolumun üzerine bir şey döküldü. Buz gibiydi dökülen şey, derimi daha önce hissetmediğim bir ürpertiyle dondurdu.

“Tanrım!” dedi Paracelsus eliyle ağzını kapatırken. “Sakin başını çevirme Fegel.”

Mel yataktan atlayıp koşarak odayı terk etti. Onu Paracelsus izledi. O şeyden yayılan koku bütün bir dünyayı sarmış gibiydi. Bir an için başımı Petra’ya çevirdim. Hiç mi almıyordu bu kokuyu? Hiç mi etkilenmiyordu? Evdeki herkes köşe bucak bir yerlere saklanırken o burada olmaktan adeta zevk alıyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu işkence.”

Diğer elimle ağzımı kapattım. Kusmak üzereydim. Sargı bezini yaranın üzerine bastırıp başını bana yaklaştırdı ve gülümsedi.

“Senin benim olduğun gerçeğini kavradıktan sonra artık böyle saçma sapan konuşmayacağını umuyorum. Tek mesele, bunu kavraman.”

“Bu dayanılmaz.”

“Haklısın. Aşk, gerçekten dayanılmaz bir duygu. Üstelik senin gibi bir inatçıysa. Anlamakta zorlanıyorsa ve sevgimi göremiyorsa. Gerçekten dayanılmaz.”

O an gözümün önünden o kadınlar geçti. Kalbim zevkle titredi. Petra’nın sorgulayan bakışları altında gözlerim parlamıştı. Çenemi tutmak için tüm gücümle direndim.

Feg’sem bu direniş yeterli gelmeyecekti.

“Onları gördüm.”

“Kimleri?” dedi sargıyı kusursuz bir dikkatle dolarken. Tepsiyi kaldırdı ve uzak bir noktaya bıraktı.

“Camilla ve diğerlerini.”

Bunu duyunca arkasını dönmeden bekledi. Hiç hareket etmedi. Donmuş gibiydi.

“Nasıl öldüklerini.”

Yavaşça geriye dönüp elleri cebinde temkinli adımlarla yaklaştı.

Lapa kâsesi hemen önümde duruyordu. Onu aldı ve ben az önce Camilla dememişim gibi kaşığı o iğrenç şeye daldırarak ağzıma tuttu. Hiç kıpırdamadan onu izledim. Ağzım binlerce dikişle tutturulmuş gibi sımsıkı duruyordu.

“Aç ağzını.”

Başımı salladım.

“Bunu yemek zorundasın.”

Hâlâ bakıyordum.

“Peki,” deyip indirdi omuzlarını. Kâseyi kenara bıraktı.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Tanrı bana senin geçmişini bağışladı Petra. Oradaydım, çocukluğunda. Annenle kardeşlerinin yanında. Valerio, Silvia ve Fabiana. Bir kitaptın sen benim için. Hayatım boyunca yanımda durup da kapağını bile kaldırmadığım bir kitap. Bildiğimi sanıyordum, yanılmışım oysa. Ama senin yokluğunda anladım senin değerini. O kitabı okumaya başladım. Bitmeyen bir masal gibiydi yaşantın. Okudukça yenisi yazılıyordu. Tıpkı her gün değişen yazgım gibi. Seni tam

anlamıyla okumayı bile başaramıyordum. Geçmişine gittim, o kadınları derin bir kıskançlıkla izledim. Onlara dokunmadın bile. Elini bir kez olsun sürmedin. Ve Alegra...”

Başını olumsuzca sallayıp ayağa kalktı. Olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Öfkelenmişti.

“Alegra,” dedi çözemediğim bir fısıltıyla. “Alegra’yı öldürdüm. Tıpkı diğerlerini öldürdüğüm gibi. Bunu söylemiştim sana.”

“Biliyorum Petra. Biliyorum. Ve sen beni çıldırtan bir sessizlik içinde severken ben sana sürekli Marlo diyordum.”

“Şu konuyu kapat Fegel.”

“Hayır,” dedim sesimi yükseltip. “Bunları söylemeden ölmek istemiyorum.”

“Ölmeyeceksin!”

Öfkesi büyüdü. Gözleri alev alev yanan bir ateş topuna dönmüştü.

“Bu bir kehanet ve Verhin hepsinde haklı çıktı.”

“O yaşlı cadının canı cehenneme.”

“Hepsi benim suçum.”

“İşte bunda haklısın, çünkü Marlo diye zırlamayıp onu öldürmeme izin verseydin bunların hiçbirini yaşamayacaktık. Hem de hiçbirini,” dedi hızlıca yerine oturup üzerine eğilerek. Oturduğum yatakta geriye yaslandım. Sırtımı duvara çarpmıştım, yine de canımı Petra’nın sözleri kadar yakmamıştı.

Dudağımı büzdüm.

“Gerçekleri mi duymak istiyorsun Fegel? Şimdi değil lafının neresini anlamıyorsun gerçekten merak ediyorum. Aslında etmiyorum, çünkü sen busun.”

Bakışlarımı yere indirdim. Marlo’nun sözlerini anımsamıştım. Sesli bir şekilde dile getirdim.

“*Sen busun Fegel. Mutlu olmayı, mutlu etmeyi beceremiyorsun. Şu an yanında Petra da olsa bir şey değişmeyecekti. Onun da hayatını karartacaktın yeniden.*”

“Bu da ne demek?” diye çıkıştı.

“Marlo o kadar haklıydı ki bunları söylerken? Senin öldüğünü düşündüm bunca zaman. Bir daha dönmeyeceğini. Kabullenmiştim Petra. Bir daha seni göremeyeceğim. O büyük aşk sona erdi. Bir daha kendimi güvende, sevgi dolu hissetmeyeceğim.”

Öfkesini kontrol altına alıp yatağımın kenarına oturdu.

Elimi ellerine uzatmak istedim ama o kadar çirkindi ki ellerim. Yara bere, pislik içinde. Yapamadım.

“Şimdi o cehennemden çıkıp geldin. Bir anda, umutlarımın sona erdiği bir zamanda. Ne, nasıl oldu hiç bilmiyorum. Nasıl gönderdiler seni, nasıl izin verdiler gerçekten bilmiyorum. Bunca zaman neden yoktun onu bile bilmiyorum. Lanet olsun, o kadar berbattı ki her şey. Sensiz hiçbir anlamı yoktu.”

“Sakin ol ve nefes al.”

“Almak istemiyorum,” dedim gözyaşları eşliğinde. “Seninle birlikte Kulpa’da olmak istiyorum. Burada olup bitenler umurumda bile değil. Şu hastalıktan kurtulmak ve seninle birlikte buradan gitmek istiyorum. Sonrasında ölür müyüz yaşar mıyız inan umurumda bile değil. Ben sadece seninle birlikte olmak istiyorum.”

Eliyle gözyaşlarımı sildi ve ellerim avuçlarında sessizce bekledi. Ne kadar beklemiştim o ellerin yüzüme, tenime dokunmasını. Şimdi, bütün gerçekliğiyle buradaydı, karşımda. Derken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Sonra o gülümseme acı bir bakışla dağıldı.

“Duyan da bana âşık olduğunu sanacak Fegel?”

Başımı hızlıca salladım. Ellerimi çekmek istedimse de buna izin vermedi.

“İnanmıyor musun, o halde ölmemi bekle. Son nefesimi verirken adını sayıkladığımda belki inanırsın.”

“Ölmeyeceksin, bunu tekrarlayıp durma.”

“O halde sana âşık olduğuma inan.”

“Ne olduğuna?”

“Âşık!” diye bastırdım.

O kaşlar için ölebilirdim.

“Bir daha söyler misin?”

Ellerini sıkıp kocaman bir gülümseme eşliğinde “aşığım,” dedim. “Delicesine, çılgıncasına ve bu yataktan kalkarsam da vahşicesine.”

Utangaçça indirdi bakışlarını. Hüzün çöktü yüzüne ve omuzları düştü.

“Normal şartlarda bu cümleyi kurduğun için üç günlük oda hapsi alırdın.”

“O odanın dışında olduğun sürece o cezaya seve seve katlanırdım.”

Gözleri doldu ve bekledi.

“Ben çok kötü bir şey yaptım Fegel. Affetme beni. Seni yalnız bıraktığım için, bunların başına gelmesine izin verdiğim için affetme. Seni kendi yaşamından alıkoydum ve istemediğin bir yaşam sundum. Şimdiyse...”

“Hayır hayır. Böyle konuşma. O yaşam benim için bir hazineydi. Seninle geçen her bir dakika benim için dünyalar kadar değerliydi.”

Derin bir nefes alıp başını öne eğdi. Bir şeyler söyleyecekti besbelli. Ciddiyetini takındı.

“Artephius bir anlaşma yaptı. Biliyorsun.”

“Evet.”

Yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. Baş edemeyeceği kötü bir düşünceyi def etmek istercesine kıvrandı karşımda.

“Hazul’la Merid. Kahretsin...”

Hızla ellerime yapıştı ve dudaklarına götürerek ağlamaya başladı. Gözyaşları elmas parçaları gibi düşüyordu elimin üzerine. Ilık bir bahar sabahının esintisi gibiydi o damlalar. Rüzgârla tenime vuran yağmur tanesi. Huzur veren, aynı zamanda da derin bir hüzne gömen.

Kayıtsız kalamazdım bu gözyaşlarına.

Bütün gücümle, canımı acıta acıta sıktım elini. Bir daha bırakmak, yitirmek istemedim.

“Geri döneceğim.”

“Ne!”

Yüksek bir yerden düşüp yere çakılırken bütün bedeninin parçalara ayrılması gibiydi bunu duymak.

“Geri döneceğim de ne demek?”

“Seni iyileştireceğim ve geri döneceğim Feghel. Bu kadarına izin verdiler.”

“Ama sen, sen istersen kalırsın. Onlarla savaşırsın, buna gücün yeter. Petra, hayır, hayır...”

“Dinle!” dedi kendini toparlamaya çalışıp.

“Marlo Pus dağına çıkıp onlara yalvardı. Beni seni iyileştirmem için, kısa bir süreliğine bırakmalarını sağladı. Bu anlaşma her şeyin üstünde.”

“Buna izin veremem. Yapamam, seni bulmuşken kaybedemem. Hayır, beni öldürmen gerek. Gidemezsin Petra. Beni bırakıp gidemezsin.”

Çaresizce izlemeyi sürdürdü. Dolan gözleri o koyu yeşillikle birlikte ruhumu boğuyordu.

“Doğanın güç kazandığını söylediler. Bu doğru. Beni cezalandırıyor baksana. Bütün hastalıkları üzerime saldı. Dönüşmemi engelledi. Beni öldürmeye çalışıyor. Şimdi tam da sırası Petra. Bunun üstesinden kolaylıkla gelebilirsin.”

Cevap vermeden beni dinliyordu.

“Söylesene, gelemiz misin? Benim için yapamaz mısın bunu? Söyle Petra. Gidip de nasıl bırakırsın beni tek başıma? Savunmasız, korunmasız. Daha kaç defa yaşayacağım bunları? Ölüp ölüp kaç defa dirileceğim sensiz?”

Ellerimi ellerinden çektim ve örtüyü üzerimden sertçe fırlattım. Doğrulurken o kadar zorlandım ki, bir an için yığılıp kalacağımı sandım.

Yardım etmeye çalıştı ama şiddetle itiraz ettim. Tüm gücümü toplayıp karşısına dikildim. Küçük bir çocuk gibi büzüldüm önünde.

“Yalvarırım gitme. Diz çöküp yalvarırım gerekirse. Her dediğini yaparım, yeter ki gitme. Beni bu döngüye sonsuza dek kilitleme.”

Elini yanağıma koyup öylece bekledi. Ayakta duramayacak kadar bitkindi sanki. Dokunsam yıkılacak kadar dayanıksız.

“Ya da git, bırak öleyim. Başka türlü dayanamam buna. Ölürsem çözülür her şey. Yeryüzünden sonsuza dek silinirim. Varlığımdan hiçbir zaman haberin olmaz. Yoluna bensiz devam edersin. O kadınları seversin yine. Ya da benim yerime sevecek başka birini bulursun. Git Petra. Ölmeme izin ver.”

Başını iki yana salladı ve beni göğsüne bastırdı. Eli saçlarımın arasında gezinirken tüm bedenimi titretiyordu. Hıçkıra hıçkıra ağladım. Bu anın gerçekliği dünyalara bedeldi.

“Şu an için binlerce yılını feda edebilirdim Fegel. Sana dokunmadan geçirdiğim onca yılın üzerine, seninle yaşayacağım bir gün bile yeterdi bana. Sana dokunmanın ne muazzam, ne dayanılmaz bir his olduğunu bilseydin inan anlardın beni. İçimdeki seni görebilseydin. Kâinatı sığmayan o kıskanç, habis aşkı. Kendinden bile gizleyen, gölgesiyle savaşıyor zavallı Petra’yı. Seni bırakmam mümkün olur muydu Fegel? Sahi, yapar mıydım bunu? Tanıdığın Petra, sevdiği kadını bırakır mıydı?”

“Bırakmazdı,” dedim. “Yapmazdı.”

“O halde anla çaresizliğimi.”

Geriye çekildim, ellerini tutup sıkı sıkıya kavradım. Gözlerindeki o kopkoyu ormana gücüm yettiğinde tutundum. İşte o zaman anladım gideceğini. Onu bir rüyanın içindeki rüya gibi, kısacık bir zaman diliminde göreceğimi. Onunla yaşadığım zaman diliminin geçmişle geleceğin iç içe geçtiği, hangisinin gerçek hangisinin hayal olduğunu anlamayacağım bir anmış gibi gelip geçeceğini.

Baba

Petra'yı geri döndüğüne pişman ediyordum. Küçük bir çocuk gibi peşinden gidiyor, banyoda tuvalette bile yanımda olmasını istiyordum. Bütün sınırlarını zorluyordum onun. Hastalığımsa hız kesmeden ilerliyordu. Bu aralar sürekli kusuyordum. Petra'ysa elinde bir kova benden çok kusmuğumla baş etmeye çalışıyordu. Bedenim duraklamış iç organlarım çürümeye başlamıştı.

Petra gelmeden önce buradan kaçıp kurtulan simyacılarsa Petra'nın emriyle birer birer döndürülmüşlerdi. Marlo bile onun kölesi olmuşçasına her dediğini yapıyor, onu kızdıracak her şeyden uzak duruyordu. Anlamış gibiydi. Benim gideceğimi. Artık bu kavganın hiçbir öneminin kalmayacağını. Bu yüzden de elinden geleni yapıyordu.

Onun yokluğunda bütün bir dünyanın altını üstüne getirecekmiş gibi duran Patrizio ise korkuyla onun karşısına çıkacağı günü bekliyordu.

Bugünü.

Her şeyi ayarlamıştık. Cesaretini toplamıştı Patrizio, oğlunun karşısına çıkacaktı. Beni bunca zaman kötülüklerden koruyanın Marlo olmadığını anlayacaktı.

Pirinç lapasından nefret ettiğim anların birinde son lokmayı da yutmaya çabaladım. Petra önündeki havanda bir sonraki reçete için malzemeleri karıştırmaktaydı. Sabırsızca kıpırdandı yerinde. Kâseyi bir kenara bırakıp doğrulmaya çalıştım.

“Nereye?”

“Hiç,” dedim. “Biraz yürümek istiyorum.”

“Sırası değil. Bugün kıpırdama.”

“Ama çok sıkıldım.”

Kaşlarını çatıp işine geri döndü. Başını olumsuzca iki yana sallıyordu. O kadar komikti ki bu hâli. Bayılana kadar gülmek istiyordum. Yine de bu tanışma faslı için herkes beni beklerken buna zamanım yoktu.

Havanı saran elinin üzerine bıraktım elimi.

Bu öfkesini gidermek için bile yeterli nedendi.

“Özür dilerim, seni kırmak istemedim.”

“Beni kırmadın,” dedim. Hafifçe öksürüp muzipçe önüne doğru eğildim.

“Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum.”

Kaşının teki kalktı ve bakışları hemen etrafı taradı. Sonra yeniden işine devam etti.

“Burada benim fark etmediğim hiç kimse yok.”

“Belki de vardır.”

Elinin tersiyle alnıma dokundu.

“Her zamanki gibi ateşin var. Yatağına dön.”

“Ciddiyim,” dedim. “Ama sakın olacağına söz ver. Öfkelenmeyeceksin, yanlış, kötü bir şey yapmayacaksın.”

“Fegel, beni endişelendiriyorsun.”

Havanı bıraktı ve beni yatağıma doğru sürükledi. Zorlukla da olsa onu durdurdum ve pencereye doğru itekledim.

Şaşkınca yüzüme bakıyordu.

“Birazdan buraya gelecek, içeriye. Hazır mısın?”

Başını tavana kaldırıp bir an için öylece kaldı.

“Peki,” dedi. “Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama buna izin veriyorum. Hazırım, gelsin.”

Gülümsedim.

Elleri ellerimde birbirimize dönmüş vaziyette öylece duruyorduk. Gözlerindeki merakı, kalbindeki sıkıntıyı rahatlıkla görebiliyordum. Patrizio koyu, kalın bir duman halinde arkamızda belirdiğinde bile Petra bunu fark etmedi. Patrizio gerçekten görünmezdi. İblisler onu Petra’yı bile aşan bir güçle gizlemişlerdi.

“Burada,” dedim titrek bir sesle. “Geldi.”

Öyle alaycı bir tavırla gülümsedi ki, delirdiğime inanmış gibi bir hâli vardı.

“Demek burada, odada öyle mi?”

Duman tabakasına göz atıp başımı salladım. Elini sıktım ve yavaşça çevirdim. Taşa dönmüş sert, kaslı kolları elimin altında gittikçe soğuyordu. Bir buz kütesine dönüyordu Petra. Sıcaklığı yok oluyor, bedenini terk ediyordu.

Sıkıca sarıldım koluna. Onu böylesine tutarken Patrizio’nun üzerine gitmesine engel olabiliyordum.

Devasa gölge gittikçe insan suretine bürünürken Petra da insanlığını yitiriyordu. Yüzünde o orman katliamını gerçekleştirdiği ifadenin bir benzeri oluşurken kalp atışlarım kocaman bir korkuyla durmaksızın atıyordu.

Tuttuğu elimi bilinçsiz bir güçle sıkarken parmaklarımdan çıkan kütürtüler bütün bir odayı doldurmuştu.

Patrizio oradaydı. Tam karşımızda. Odada bizden başka hiç kimse yoktu. Petra donmuştu. Yavaşça eridi o buzlar. Derken elimi bırakıp beni kolundan atmaya çalıştı. Buna izin vermedim. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. Ona saldıracaktı.

“Yatağına gidiyoruz,” derken oldukça sakindi. Ya da öyle görünmeye çalışıyordu.

“Bunu birlikte aşacağız,” dedim elim sırtında gezinirken. “O senin baban.”

“Hayır,” dedi dişlerinin arasından. “O bir şeytan.”

“Bırak Fegel,” dedi. “Öyle bilsin.”

Yatağıma doğru sürüklenirken Petra’nın yüzündeki gizemi çözmeye çalışıyordum. Onu görünce acı mı duymuştu, nefret mi? Hangisi?

Yatağıma yatırıp örtüyü üzerime örttü.

“Beni yalnız bırakma.”

“Bırakmayacağım, yanımdayım.”

Rahat bir nefes alıp geriye yaslandım. Korktuğum gibi bir karşılaşma olmamıştı.

“Şaşkınsın biliyorum. Hepimiz şaşkınsınız. Onun varlığından hiçbirimizin haberi yoktu.”

Petra cevap vermedi.

“Bir şey söylemeyecek misin? O senin...”

Donup kaldım. Petra göremeyeceğim bir hızla, karanlık bir dumanla birlikte havalanıp Patrizio’nun üzerine çullandı. Patrizio tamamen savunmasız yakalanmıştı bu saldırıya. Kapıyla değil, duvarla birlikte sürüklenip üst katın tırabzanlarını da yanına alarak alt kata deprem etkisiyle yuvarlandı. Yattığım yatak bile büyük bir gümbürtüyle sallanmıştı. Marlo görüş alanıma takıldı. Telaşlıydı.

“İyi misin?”

Başımı hayır dercesine salladım.

“Bir şeyler yap.”

“Dalga mı geçiyorsun? Umurumda bile olmaz. Bırakalım da onu bir kez daha öldürsün.”

“İblisler izin vermeyecek.”

“Belki de bu sefer verirler.”

“Yapma Marlo, Patrizio onun babası.”

“Kaderleri değiştiren kara bir kalem o. Yok olmayı çoktan hak etti.”

“Etmedi.”

Yatağım bir kez daha sallandı. Marlo’ya aldırış etmeden örtüyü üzerimden attım.

“Sakin çıkma yerinden.”

“Kes sesini.”

Zorlukla doğrulup kaplumbağa hızında artık yerinde olmayan kapı-duvara doğru ilerledim. Büyük bir toz kütlesi üzerime doğru geliyordu.

Attığım her adım balçık hissiyle beni zemine yapıştırırken Marlo’nun yardım taleplerini şiddetle geri çeviriyordum.

Artık yerinde olmayan merdiven boşluğuna bakıp bayılmamaya çalıştım. Giovanni hemen yanımda belirdi.

“Amcam delirmiş bir halde.”

Omuz silkerek “sadece şaşkın,” dedim. Bu Giovanni’yi güldürdü. Onu gülerken görmek gerçekten güzeldi.

“Ona söyleyeceğim,” dedi.

“Hayır,” dedim titreyen dizlerim eşliğinde. “Bunu yaparsan seni öldürür.”

“Bırak öldürsün. Bunu hak ettim.”

O mağrur başıyla bir vedayı andıran selam verip gözden kayboldu.

Bakışlarım deli gibi etrafı tarıyordu. Ortalıkta kimse kalmamıştı. Marlo, ‘yatağına dön,’ demeyi sürdürdü.

“Beni dışarı çıkarmazsan buradan aşağıya atlarım. Yemin ederim bunu yaparım.”

“Biliyorum,” dediğinde dışarıdaydım. Kolundan hızla çıktığımda hafif bir sarsıntı geçirdim. Petra görüş alanıma girdi. Elinde büyük, iri bir bıçak parlıyordu. Tanrım, Thor’un çekici gibi her defasında neresinden çıkarıyordu bu bıçağı gerçekten anlamış değildim. Sanki bir parçasıydı. Eli, kolu gibi istediği zaman çıkarıp kullanıyordu.

Patrizio toprağın içine gömülmüş kendi yazdığı kaderini yeniden oğlunun ellerine bırakır gibiydi.

“Seni öldürmüştüm. Bin kez de öldürsem vazgeçmeyeceğim bundan. Tanrı’nın üzerine yemin olsun ki, bu sefer seni o iblisler bile kurtaramayacak. Ne Hazul ne de Merid. Seni Artephius’la birlikte cehennemin derinliklerine göndereceğim.”

Tüm gücümle atıldım öne doğru. Koşmaya çalıştım ama yürümekte bile zorlandım. Hastalığın neden olduğu apse ve yumrular vücudumun her yanını sarıyor gibiydi. Güçlü bir terleme sardı bedenimi. Her bir adımda topuklarımdan sızan kan toprağı ıslattı.

Sağ şakağımda zonklayan bir ağrı, kendi kendini patlatan bir yumruyla sonlanırken, yumrudan sızan kan ve irin yanağıma doğru ılık ılık süzülüyordu.

Her bir adımda ölüme yürüdüğümü hissettim. Bir an için arkamı döndüm ve çevremi saran korkutucu kalabalığa göz attım. Yüzlerindeki dehşet görülmeye değeri. Canlı bir cenaze vardı karşılarında, canlı bir ceset.

“Petra,” dedim kalan son gücümle. O kadar öfkeli, o kadar nefret doluydu ki babasına karşı, bu nefret kalbindeki aşkı bir an olsun gölgeledi ve beni bile göremedi.

“O benim hayatımı kurtardı Petra. O olmasaydı şu an kurtarmak adına savaştığın biri de olmayacaktı. Baban hayatımı kurtardı. Seni kaybedecektim Petra. Varlığımı bile bilmeyecektin.”

Boynuna geçirdiği bıçak neredeyse yarıya kadar inmişti. Dünya üzerinde onların bedenlerine zarar verecek hiçbir cisim yokken Petra’nın büyüü cinayet aleti görevini en iyi şekilde yerine getiriyordu.

Tükenen bedenim direnişinden vazgeçerek boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Ama bir farkla. Her zaman beni koruyan Petra’nın, sevdiğim adamın kollarına.

Uyan Fegel.”
Kafamın içinde davullar çalan Mel’e küfür sallayıp onun o cılız, kulak tırmalayan sesini def etmeye çalışıyordum.

“Uyumanın sırası değil. Bunu duyman lazım.”

Merak kat sayılarım artarak araladım gözlerimi. Yastığımın üzerinde şaşkın ve dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Ne var?” dedim içimden. Ağzımı açamadığımı fark etmem zor olmadı.

“Ağzını açmaman isabet olur.”

“Nedenmiş o?”

Gözüm bir an için elim ve koluma takılınca neye uğradığımı şaşırmıştım. Bir mumya gibi sarmışlardı her bir yanıma.

“Bu da ne?” diyebildim korkuyla.

“Endişe edecek bir şey yok. En son büyük kavganın ortasında bayılmıştın hatırlasana.”

“Ah,” dedim sesimi çıkarmamaya çalışarak. Acı yeniden dönmüştü. Sargıların altında kaynayan kazanlar vardı.

Açıktaki kalan parmağımı alnıma götürdüm. Orası da bantlanmıştı. Tanrım, gittikçe mahvoluyordum. Neden durmuyordu bu lanet şey? Doğa benden ne istiyordu?

“Pencereye kadar yürüyebilecek misin Fegel?”

“Sanırım,” dedim örtüyü üzerimden atmaya çalışarak.

Ağır aksak adımlarla ilerledim ve başımı hafifçe uzattım.

Aşağıda, bahçenin ortasında bir masa kurulmuştu ve masada üç kişi hararetle bir şekilde konuşuyordu.

Patrizio, Petra ve Marlo.

Tanrım, gerçekten meraktan ölebilirdim. Orada konuşulanları duymam gerekiyordu.

“Fazla eğilme,” dedi zihnime. “Seni görebilirler.”

Başımı salladım.

“Ne konuşuyorlar?”

“Patrizio ve Marlo olanı biteni anlatıyor.”

“Duymak istiyorum, lütfen Mel.”

“Yapamam.”

Parmağımla sertçe dürttüm.

“O kel kafana Vudu bebekleri gibi iğneler batırmamı istemiyorsan orada konuşulanları bana aktar. Hemen!”

Bir adım geriye çekildi ve “yapamam!” diye tekrarladı. “Sadece duyabilirim. Patrizio bulunduğu her yeri sessize aldı. Yalnız ben Marlo sayesinde bağlantı kurabildim. Farkında bile değil.”

“Yani orada konuşulanları bir tek sen mi duyuyorsun?” dedim Petra’nın buradan bile öfkeden deliye dönmüş yüz ifadesine kaçamak bakışlar atarken.

“Evet. “

“Peki, ne konuşuyorlar? Petra ne diyor? Ah, Mel, ben çatlamadan anlatsana şunları.”

“Patrizio senin hastane odasında uyandığından bu yana yaşadıklarını bir bir, satır bile atlamadan anlattı. Hayvan saldırıları, Marlo’nun yakınlaşmaları da dahil hepsini.”

Elimi kalbimin üzerine koydum. Ciddi anlamda kriz geçirebilirdim. Nefes alış verişlerim sıklaştı ve korkuyla büzüştüm.

“Başka?”

“Arabayla uçurumdan düşmeni, aslında karşına çıkmak istemediğini ama Marlo’nun çok fazla ileri gittiğini, bu yüzden sana sahip çıkması gerektiğini.”

“Bunları konuşurken Marlo da aynı masada mıydı?”

“Suratının hâlini tahmin edemezsin Feg. Anlatırken renkten renge giriyordu. Başkasına ait bir şeyi çalmış gibiydi

konuşurken. Pişman değildi, asla! Sadece eline yüzüne bulaştırdığı için kendine kızgındı. Üstesinden gelebileceğine inanmıştı. Hazul’a güvenmişti. Merid’e bile güvenmişti ama Patrizio bütün planlarını alt üst etti. Ve doğa,” diye de ekledi.

“Petra nasıl karşıladı bunları?”

“Üç saattir konuşuyorlar ve değiştirdikleri üçüncü metal masa. Petra hepsini kırıp dağıttı. Bir keresinde kahve fincanı dağılan parçalarla birlikte yağmur gibi babasının üzerine yağdı. Kimsenin çıtı çıkmadı. Hepsi de ondan nasıl korkuyor görsen.”

“Ondan korkmayı göstermene,” dedim fısıltıyla.

O an başlarını pencereye doğru çevirdiler. Panikle geriye çekildim ve adımlarımı hızlandırıp yatağa döndüm. Dizlerim titriyordu. Hemen örtüyü üzerime çekip hızlı nefesler eşliğinde gözlerimi kapattım.

“Gelen var mı?”

Mel’in kıkırtıları eşliğinde cınladı zihnim.

“Hayır, yatağına döndüğünü fark ettiler.”

Rahat bir nefes alıp komodinin üzerinde duran suyu döke döke içtim. Ağzımın yerini bulamıyor gibiydim.

Kısa bir sessizliğin ardından Mel bana yeniden seslendi. O hâlâ pencerede tünemiş haldeydi.

“Şimdi Marlo ona düğünü anlatıyor. Gelinlik giydiğinden bahsediyor.”

Dişlerimi sıktım.

“Aman Tanrım!” dedi. O minik, çizgi filmlerinden fırlamış gövdesi olduğu yerde pervane gibi dönmekteydi.

Hayır, bunu sormayacaktım. Orada olanları bilmek istemiyordum. Ellerimle kulaklarımı bastırdım ama bu nafileydi. Mel kulağıma değil zihnime haykırıyordu. Kulak zarlarımı da patlatsam onu duymaya devam edecektim.

“Konuşsana Mel, ne yapıyor, masayı Marlo’nun suratına mı yapıştırdı? Ne yaptı? Kafasını mı kopardı yoksa? Tanrım, gözlerini oymuş da olabilir. Ah, Mel, seni küçük fare konuşsana ne yapıyor?”

“Ağlıyor!”

Hızla doğrudum. Bir mummyaya göre fazlasıyla hızlıydım. Yataktan çıkıp oraya inecek gücü bulamadım kendimde. Canım yanıyordu. Hayır, fiziksel acı değildi. Kalbimin ortasında saplı duran o bıçak balçık hissiyle durmadan gömülüyordu.

Mel’in gözleri doldu o sahneyi izlerken. İri elleriyle küçük ağzını kapattı.

“Onu hiç böyle görmemiştim. Bir sürü şey anlattılar. Seni öptüğünü söylediğinde bir canavara dönüp, korkunç bir öfkeyle Marlo’yu yerin yedi kat dibine g mm  t  ama gelinlik giydiğini duyunca  ocuk gibi ağladı. Zavallı Petra.”

Zavallı Petra, diye geçirdim içimden. Buna ben sebep olmuştum. Sırf ailemi mutlu etmek için.

Vücudumun belli yerlerinde zonklamalar ba  gösterince acıyla kıvrandım. İstemeden de olsa ağzımdan basık iniltiler  ıktı. Di lerimi yeniden sıktım ve Petra’nın ağladığı gerçeğini unutmaya çalıştım.

“Petra doğruldu,” dedi. “Bundan sonrasını duymak istemediğini söyledi. Yeterince güçlü olmadığını ve dayanamayacağını.”

Ben acı içinde yatağımda kıvranırken Petra odaya girdi. Dağılan odanın ardından başka bir odaya ta ınmı tım. En az yıkılan salon kadar büyük olan bu oda hastane odasından ziyade, hastanenin kendisine  evrilmi ti. İhtiyacım olan her şey vardı. Simyacılardan  ıfalı bitkileri ağırlıklı olmak üzere tam teşekküllü bir gözetim yeri idi.

Gözlerindeki kızarıklık ı gizleyerek yanıma yaklaştı. Bakı larını kaçırıyordu ve yüzündeki derin hayal kırıklık ını gizleyecek hiçbir maske bulamıyordu.

Zorlukla yutkundum.

Sargının tekini açıp yaraya bakmaya başladı. İçeri girdiğinden bu yana hiç konu mamı tı.

“Merhaba,” dedim sakince.

“Ağrın var mı?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Dürüst olmayı öğrenmelisin Fegel.”

Kalp atışlarımı hızlandıran bu sözün üzerine kendimi gömecek bir mezar bulsam iyi ederdim. Aksi halde onun yüzüne bakacak kadar cesaretli değildim.

Sargıyı yeniden kapatıp otların bulunduğu masaya geçip oturdu. Arkası dönüktü. Hisli bir şekilde indirdi omuzlarını. Onu izledim bir süre.

Çocukların getirdiği bitkiler masanın üzerinde büyük bir tepe oluştururken aslında hiçbirinin de işe yaramayacağından adım gibi emindim. Hepsi de kısa süreli tedavilerdi ve ben kötüye gitmeye devam ediyordum.

“Öleceğim.”

Kıpırtısız bekledi.

“Ve ben öldükten sonra her şey yoluna girecek. Hafızanızda hatırlanacak bir anı olarak bile kalmayacağım. Artık kimseyi üzmeyecek, kimsenin hayatını karartmayacağım. Tanrı adil olanı yapacak. Beni yok edecek.”

Cevap vermedi. Bu tavırla beni onaylar gibiydi.

Gözyaşlarıma engel olamadım ve sessizce ağladım. İlk defa gözyaşlarım bu kadar hafif, dingin akıyorlardı gözlerimden. Ilık ılık süzülüyorlardı.

Dudaklarım titrerken konuşmayı sürdürdüm.

“Her şeyi ailem için yaptım. Onların istediği gibi oldu ilk defa. Arkamdan ağlamalarını, dövünmelerini istemedim. Beni mutlu edeceklerini düşündükleri şeyi yaptılar. Evlendirdiler, ama sahte bir evlilik olduğunu bilmeden.”

Bir heykel kadar hareketsiz, düşmüş omuzlarıyla birlikte öylece duruyordu. Vazgeçmiş gibi.

“Ne desen haklısın Petra. Benden nefret edebilir, suratımın ortasına kocaman bir yumruk atabilirsin. Senin bıraktığın her şeyi kirlettim ben. Ama hak ettiğimi de yaşadığımı söyleyebilirim.”

Sargılı ellerimle ıslak yanaklarımı sildim.

“O gelinliği giymek beni mutlu etmedi. Ölüp ölüp dirildim o süre boyunca. Bitmek bilmeyen provalar, ıvır zıvırlar... O kadar can sıkıcıydı ki. Ama onları mutlu ediyordu. Sırf bu yüzden katlandım.”

Konuşmadığı süre boyunca kendimi daha kötü hissediyor, ölmek için çareler arıyordum. Biliyordum ki Petra yaptıklarımın dolayısı utanç içindeydi. Çocukluğundan itibaren kimseye elini değdirtmediğı kız gelinlik bile giymişti, nasıl kabul edecekti? Ona bakmalarına bile müsaade etmeyen Petra, o gelinliğı nasıl hazmedecekti? Edemezdi!

“Affet beni, ne olur affet.”

Sonunda kıpırdadı. Büyük bir dikkatle onu izliyor, yanıma gelmesini bekliyordum.

Macun kıvamına getirdiğı ilaca birtakım tozlar ekleyip karıştırarak ayağı kalktı. Bana bakmadan yanıma kadar yürüyüp hemen başucuma oturdu. Alnımdaki sargıyı çıkarırken oldukça ciddi idi.

“Lütfen beni affettiğini söyle Petra. O gelinlik için affet beni. Konuş benimle ne olur.”

Dişlerini sıkıdığını görebiliyordum. Nasıl da engel oluyordu öfkesine, nasıl da tutuyordu kelimeleri ağzında. Hâlbuki konuşsa, dökse içindeki zehri yaralı ruhu rahata ermeyecek mi? Ama yapmıyordu. Çıldırtan bir sessizlikle susuyordu.

Yarayı temizleyip macunu iyice yaydı ve öfkesiyle birlikte eski sargı bezini çöpe fırlattı. Bu çöp her gün şifalı otlarla birlikte şöminede yakılıyordu. Hastalık tekrar hortlamasın diye elinden geleni yapıyordu Petra, ama işe yaramayacaktı, biliyordu.

“O halde beni affetmeyeceksin. Sessizliğinden bunu anlıyorum. Beni affetmeyeceksen iyileşmemin de yaşamamın da bir anlamı yok. Öleyim daha iyi.”

Somurtup başımı diğer tarafa çevirdim. Yine de cevap gelmedi. Tanrım, saçımı başımı yolabilirdim. Örtüyü üzerimden atıp doğrulmaya çalıştım ama sol bacağı gittikçe

şışıyor sağ topuğumdaki lanet yumru üzerine basmamı imkânsız hale getiriyordu.

Patrizio'ya seslendim. Ardından Hypatia'ya. Giovanni'yi denedim ama hiç kimse odaya gelmiyordu. Dişlerimle birlikte gözlerimi de sıktım ve derin bir nefes alıp doğrudum.

“Marlo’yu dene, belki gelir.”

Sesinde korkunç bir alayla, ince bir tehdit vardı. Dünyanın en büyük iğnesini batırmıştı ne de olsa.

“Hayır,” dedim. “Ona ihtiyacım yok. Hatta hiç kimseye ihtiyacım yok. Tek başıma da ölebilirim.”

“Nereye gidiyorsun?”

Topallayarak ilerledim kapıya doğru. Bu sefer de ben cevap vermeyecektim. Onu onun yöntemiyle vuracaktım. Sessizlikle.

Kapıya varamadan karşıma dikildi.

“Yatağına dön.”

“Nefret ettiğin birini neden önemsiyorsun ki bu kadar? Vakit kaybetmeden git, dön geldiğin yere. Yalnız kalmak istiyorum.”

Bir adım öne çıktım ama o hareket etmedi. Bir adım daha attım. Başımı kaldırıp o çatık, harikulâde kaşlarına hüznle baktım.

“Neden gitmeme izin vermiyorsun?”

Kollarını arkasında birleştirip başını öne eğdi. Baş edemediği bir çocuğu avutmak istercesine dudaklarına masum bir gülüş yerleştirdi. Dolan gözleri bana bir sürü şey vaat etmişti.

“Ah Fegel, nasıl izin veririm gitmene?”

‘Sen beni yaşattın Fegel, bir ölüyü dirilttin. Şimdi söyle, nasıl izin veririm ölmene? Nasıl izin veririm gitmene? Nasıl izin veririm bir başkasının tenine değmesine?’

Kafamın içinde geçmişe ait anılar. Petra’nın hiç de uzak olmayan bir acıyla yana yakıla sarf ettiği cümleler. Şimdi daha iyi anlıyordum onu, daha iyi görüyordum. *Nasıl izin veririm bir başkasının tenine değmesine?* İzin vermemişti elbet, Fegel bu

masalı kirletmişti. Dokunulmamak düşüncesinin yarattığı hastalıklı kıskançlığını dünya yaşamı üzerindeki hiçbir insan kavrayamayacaktı. Onlar dokunacaktı. Sevse de sevmese de birbirine dokunacaktı. Zevk alacaktı hepsi bu dokunuştan. Tenleri tenlerinde kaybolacaktı. Bulaşıcı bir hastalık gibi birbirine taşınacaktı. Bir tenin başka tenler üzerinde bıraktığı leke hiçbir insan tarafından anlaşılamayacaktı. Petra sahip olmak istemişti. Koşulsuz şartsız, dünya üzerine gelmiş bir varlığa kendi yaşam alanı içinde her türlü kötülükten uzak ayrı bir dünya yaratmıştı. Ve Tanrı doğanın biricik evlâdına, Gavino Petrarca'ya masum bir kız çocuğu bağışlamıştı. Şimdiyse o kız çocuğu her şeyi kirletmişti kendisiyle beraber. Nasıl dayanacak, telafi etmenin yollarını nasıl arayacaktı?

Şiddetli bir rüzgârla savruldu saçlarım. Petra'nın gözleri kadar yeşil tepelerden geçip uçsuz bucaksız ormanlar aştım. Kâh gök kâh yer, Petra'nın yüreği kadar geniş nehirlerle daldım. Öldüğümü sandım o an, yok olduğumu sandım. Toza toprağa karışıp Petra'nın yanından ayrıldım. Sonra yeniden buldum onu karşımda, yeniden sarıldım. Başımı göğsüne yaslayıp 'ben bir tek sana ait olmalıydım!' diye mırıldandım. Ama dilim konuşmadı, lâldım. Konuşan da, haykıran da bir başkasıydı. Doğanın dili bunca zaman sonra yeniden bana, insan Fegel'e uğramıştı.

*Sana verilen bir gizemdi bu,
Kalbine çörekledi, teninde dinlendi.
Tanrı'nın vadisinde armağandı, bekledi.
O armağan artık kirlendi, lekелendi.
Tanrı, verdiği almasını da bilecekti.
Böylelikle verdiği söz,
Elbet O'nun da yüreğinden düşecekti.
Yazgısı bundan sonra değişmeyecek,
O insan lekesiyle birlikte derinlere gömülecekti.*

Verhin'in kartları anlam kazanmış, Tanrı benim için hükmünü uygulamıştı. Doğanın öfkesinin sebebini haklı olarak

anlamıştım. Bendim öfkenin asıl nedeni. Petra'nın dokunmadan beklediği o tene yüzlerce ten dokunurken sessiz sakın bunu izlemesini nasıl beklerdim, haklıydı. Petra adına ne varsa verdiği, hepsini benim hayatımdan söküp bir bir alacaktı. İzin vermeyecekti onunla bir yaşam kurmama, verdiği söz toz toprak olacaktı. Asla izin vermeyecekti Petra'nın dokunmadığı kadına kavuşmasına.

Söz vermişti doğa, bir sonraki adımın onun sonu olacağına.

Aradan geçen bir hafta boyunca herkes geçmişle olan kozlarını paylaşmış yalnız Giovanni'nin küçük ama talihsiz sırrı deşifre olmamıştı. Herkesin tek bir amacı vardı şimdi. Fegel'i kurtarmak. Petra döndüğünden bu yana bir kez olsun onun geçmişine gitmemiş, ona dair geçmişten ya da gelecekten bir görüntüyle karşılaşmamıştım. Ablalarımı öldürmüş olduklarından neredeyse emindim ve bundan büyük bir sevinç duyuyordum. Verhin ise kartlarını açmaya devam ediyordu. Hep aynı son, tabut.

Tanrı beni öldürmeye karar vermişti ve kararından dönmeye de niyetli değildi. Bana verilen sınavı başarısızlıkla noktalamıştım. Petra'nın bıraktığı tertemiz aşka ihanet etmiş, onun sabrına muvaffak olamamıştım. Bir oyundu bu evet, başrolünde benim olduğum, yanıma da tüm dünyayı katarak pervane gibi çevirdiğim acımasız bir oyun. Daha derin bir anlamı olmalıydı, ne yazık ki yoktu. Petra'yı benden alıp kaçınılmaz bir döngüye bağlamışlarken ne yapmamı bekliyorlardı gerçekten bilmiyordum. Ben sadece bana verilen rolü aslına uygun oynamış tüm yaşadıklarına rağmen onu sevmeyi sürdürmüştüm. Yine de kaybedecektim. Adil olan buysa, evet, kabullenirdim. Petra'nın benim olmadığım bir dünyada mutlu olacağından kuşku kalmazsa, sevgisinden de mahrum kalabilirdim.

Yeter ki Petra asırlar süren acısından kurtulsun.

Tedaviye hiçbir şekilde karşılık vermiyordum. Ne Petra'nın ne de Patrizio'nun çağları aşan büyüleri, ne simyacıların insanüstü şifacılık becerileri ne de kâhinlerin sekmeyen

gelecek öngörülerini... Hiçbiri beni yaşatmaya yetmeyecekti. Marlo ‘bütün bunlar benim suçum’ diye dövünürken gereken teselliye Petra’dan görmesi de apayrı bir trajedi idi. Onları iyi görüyordum. Kavgaya etmiyor, konuşurlarken mesafeli olsalar da birbirlerini kırmamaya çalışıyorlardı.

Tek tesellim bu olabilirdi.

Halüsinasyon etkisi sıfıra indirilmiş sihirli mantarlar odayı boğucu bir kokuyla sararken, şeytanın yer altındaki kökleri sayılan adamotu bütün ürkütücülüğüyle adeta beni izliyordu. Merid’in gözleri gibiydi o bakış, Hazul’un huzursuz seyri.

Mineçiçeği, kanyastığı, ölmezotu, nars yağı da olmak üzere envai çeşit yaşam iksiri bütün meziyetleriyle vücudumda tepiniyordu. Paracelsus’un ölüyü diriltiren Laudanum’u üzerimde sinek kanadı kadar yer etmezken çaresizliği sabrını fazlasıyla zorluyordu. Bıkmışlar, tükenmişlerdi. Anlıyordum onları. Petra’nın zoruyla buradalardı ve yardım etmek için de ölmüyorlardı.

“Hayır!” dedi şiddetle elini havaya kaldırarak. Bütün simyacılar başta olmak üzere kendi ailesini de önüne katmış, hesap sormaya hazırlanıyordu. Yatağımın başında ölmemi bekledikleri muhakkaktı ama yine de Tanrı kestirme yolu kullanmayacaktı. Bütün evreleri tattırmaktan büyük zevk alacaktı.

“Hastalık durmak zorunda.”

Yuvalarında sağa sola hareket etmekten başka işe yaramayan gözlerim sessizlik içinde onlara bakmaktaydı.

Petra ellerini arkasında kavuşturup huzursuzca dolandı.

“Durmayacak Petrarca, bunu hepimiz biliyoruz.”

Paracelsus ilk defa bu kadar öfkeliydi. Sonra bana döndü.

“Bunu Fegel’in de bilmesi gerekli. Çürüyor. Evet, tek bir hastalıkla baş etmek kolay olabilirdi ama hepsi birbirine ustalıkla karışmışken bunu yapabilmemiz imkânsız.”

“Hayır hayır, bunu kabul etmiyorum.”

“Kabul etmek zorundasın!” diyeretti Paracelsus. Patrizio Petra’nın karşısına dikildi.

“Her şeyi denedik. Her yolu denedik. Olmuyor, üzgünüm.”

Zorlukla yutkundum. Bunu benim yanımda, parçalanmaya yüz tutmuş suratıma baka baka söylüyorlardı. Tüm gerçekleri duymam için.

Hypatia Francesca’yla birlikte hüzün dolu gözlerle izliyordu beni. Giovanni hemen karşımdaydı. Kalbini görebiliyordum. Açmıştı bütün sayfaları, oku diyordu. Seni kaybediyoruz ve her şeyi bil artık.

“Size ona dokunmayacaksınız demiştim!”

Gür sesiyle odayı çınlattı Petra. Gök gürültüsü, adeta deprem gibiydi. Tüylerim diken diken olmuştu. Korkuyla sıçradım. Koyu bir dumanın içinden geçip hiç beklemediğim birine, Hypatia’nın üzerine atıldı ve omuzlarına indirdiği şiddetli darbeye onu odanın en uzak köşesine fırlattı.

“Lanet olsun, söylediklerimin neresini anlamadınız?”

Doğrulamaya çalıştım. Onu orada öylece bırakamazdım. Ama değil doğrulmayı yüzümü bile hareket ettiremez bir haldeydim. Mel’e seslendim. Karşılık vermedi. Küçük sıçan, her zaman işine geldiği gibi hareket ederdi.

Hypatia çaresizce doğrulamaya çalıştı. Petra onu boynundan kavrayıp sertçe duvara yapıştırdığında bende onun arkasındaki duvar gibi çatlayıp parçalarımınla birlikte yerlere dökülmüştüm. Ağzımdan cılız bir mırıltı çıktı, kıpırdayamıyordum. Hypatia gece kadar siyah gözlerini Petra’nın bakışlarından kaçırırken acıyla yüzünü buruşturuyordu. Çaresizce birinin yardım etmesini bekliyordum ama kimse müdahale etmiyordu. Petra öfkeli bakışlarını iyice onun üzerine dikti.

“Ona dokunma hakkını kim verdi sana Hypatia?”

“Özür dilerim Petra, bağışla beni.”

Zavallı Hypatia af dileniyordu ondan.

“Dua et Hypatia, dua et seni yok etmiyorum, onun iyileştiğini gözlerimle göreceğim. Sırf bu yüzden yaşıyorum hepinizi.”

Petra parmaklarını gevşetti, Hypatia boş bir çuval gibi yere, duvar parçalarının üzerine yığıldı.

Bir sonraki hedefi Aristippos'tu. Onu da boynundan kavrayıp ayakları yerden kesilecek şekilde havaya kaldırdı. O iyimser, neşesi eksik olmayan hazcı çocuğun yüzü koyu bir karamsarlık ve kederle gölgelendiğinde korkusunu gizleyecek bir yeri kalmamıştı. Petra sıkıkça sıkı ve değersiz bir eşyaymış gibi onu da uzak bir noktaya fırlattı. Aristippos duvarda derin bir çatlak açarak ancak durabilmişti. Bir süre yerden kalkamadı. Başı önde son derece üzüntülüydü.

Odayı benim kalp atışlarımın ardından Petra'nın korkunç kükremeleri çınlatıyordu.

“Hepsi sizin yüzünüzden, ona dokunduğunuz her bir an için biraz daha çürüyor Fegel. Bütün bunların sebebi sizsiniz. Doğa intikam alıyor, göz göre göre ona acı çektiriyor.”

Konuşmaya çalıştım, minik bir fısıltı haricinde hiçbir şey çıkmadı. Kimse de bana aldırış etmedi.

“Sizi ahmaklar, ne hakla buna cüret edebildiniz, söyleyin ne hakla? Bana ait olan bir şeye nasıl el sürebildiniz?”

Yönünü Giovanni'ye çevirdi. Giovanni korkuyla bir adım geriledi. İşaret parmağını onun göğsüne değdirip delecek kadar bastırdı.

“Sen, sen Giovanni! Hayatım boyunca yaşadığım en büyük hayal kırıklığısın. Seni asla affetmeyeceğim. Cehennemin dibine de girsen arkandan üzölmeyeceğim. Seni tüm varlığıyla azat ediyorum. Nereye istersen git. Buradan, bizden, Fegel'den, bana ait olan her şeyden uzak dur! Anladın mı beni, uzak dur!”

Giovanni de Hypatia ve Aristippos gibi yere serilse canı bundan daha az yanardı. Zavallı çocuk yüzünde bir ölünlün soğukluğuyla donup kalmıştı.

“Amca,” dedi zorlukla duyabildiğim titrek bir fısıltıyla. “Gidemem. Bunu benden isteme.”

Hayır hayır! Giovanni lütfen sus.

Patrizio hemen öne atıldı ve Giovanni’ye sert bir bakışla susmasını emretti. Petra bunu fark etmedi. Tanrım, her an ölebilirdim.

“Gidecek,” dedi. “Ama şimdi değil. Bırak kalsın. Söz veriyorum onu kendi ellerimle göndereceğim.”

Giovanni konuşacağı sırada Patrizio onun kolunu sıktı. Bir baş işaretiyle de odadan gönderdi. Herkes susmuştu, herkes ölmüş.

Petra salyalar akıtan korkunç bir canavar gibi dolaşıyordu odanın içinde. Herkes pısmıştı kendi kuytusuna. Bakışlar yerde, elleri önlerinde kavuşmuştu.

Babasına ters bir bakış fırlatıp onu geçti ve kaşlarını son haddine kadar çatıp odanın içinde dolandı durdu.

“Onu durdurmanın bir yolu olmalı,” dedi başı ellerinin arasında. “Artık beni bile gözü görmüyor. Onu yok etmeye niyetli.”

“Doğa artık seni duymuyor Petrarca,” dedi Villanova. “Bütün varlıklarla iletişimini kesti. İfritlerin üzerinden aldığı darbe onu fazlasıyla öfkелendirdi. İşler bu noktaya gelmezdi belki ama Fegel’e dokunulmayacağını kimse bilemedi.”

“Bilmelilerdi!”

Yeniden bir kükreme daha.

Kendi etrafında dönüp Marlo’nun karşısına dikildi. Marlo tedirgince baktı gözlerime. Af dilemek ister gibiydi.

“Mutlu musun Marlo? Söyle, mutlu musun? Gurur duyuyor musun kendinle, yaptıklarınla. Dön bak!”

Omzundan kavrayıp bana doğru sürükledi.

“Ona ne yaptığını görüyor musun? Aç gözlerini de iyice bak. Ona dokunurken de böyle zevk aldın mı, mutlu mu etti seni böyle? Söyle!”

Gözyaşlarına engel olamadı. Ben bir ölü kadar ruhsuzdum. Yatağımda tek parça halinde kıpırdamadan yatıyordum.

“Hadi kurtar onu! Hadi Marlo, kurtar. Hepimiz görelim onu ne kadar çok sevdiğini. Her şeyi sevgi uğruna yapan bir adamın nelere gücünün yeteceğini görelim. Bizi şaşırt!”

Marlo gözyaşları içinde baktı bana. Tek kelime edemedi.

“Ne o, bir şey yapamayacak mısın yoksa? Çekil köşene de ağla o halde. Onu kaybedecek olmanın nasıl bir şey olduğunu anla. Artephius’la birlikte cehennemin derinliklerinde sonsuza dek ağla Marlo! Çünkü yapabileceğin başka hiçbir şey olmayacak.”

“Dur artık!” dedim sonunda. “Onun hiçbir suçu yok. İnsanları yaralamaktan vazgeç. Dur Petra.”

“Durmayacağım!” diye haykırdı. “Asla durmayacağım. Bir yolunu bulacağım, durması gereken ben değilim.”

Odanın içinde fırtına gibi, oradan oraya sürüklendi. Bir yürüyor, bir karanlığa gömülüyordu. Son çırpınışlarıydı Petra’nın, sonumun geldiğini anlamalıydı.

Burada, odadaki herkesin yüzüne yerleşmiş o onulmaz korku bir araya toplanmış üzerime üzerime geliyor, hastalığın yarattığı ağırlığa adeta destek veriyordu. Petra’nın yaklaştığı herkes bir adım geriye çekiliyor, önünde birleştirdiği elleriyle çaresizce bunun bitmesini bekliyordu. Bu korkuyu yüzlerinde daha önce hiç görmemiştim, sanırım hiçbir zaman da göremeyecektim.

Derken, Petra bir an için odanın ortasında durdu. Sinsi bir gülümseme eşliğinde başı yerde öylece bekledi. Bekleyişi sürdükçe sürdü. Bir heykel gibi yüzündeki gizemli ifadeyle dikildi. Sonra başını kaldırdı ve odadakilere baktı.

“Evet,” dedi. “Bir yolu var.”

Odanın içini dolduran uğultu uzun zamandır kıpırdıyamayan bedenimi harekete geçirmişti. Gözlerimi hayretle araladım.

Başını çevirip bakışlarını odaya yığılmış yüzden fazla gölgeyle, simyacıların üzerinde usulca dolaştırdı.

“Çocuklar da dahil olmak üzere, bütün köy, şu andan itibaren süreniz başladı. Size yirmi dört saat veriyorum. Gerekirse dünyanın altını üstüne getirin, her taşı kaldırın, her toprağı kazın. Cehenneme de gitmiş olsa umurumda değil. Nesya’yı bulun bana getirin.”

Yüzlerdeki her bir ifade en kötü kâbusunda boğazına yapışan bir yılanın, uyandığında da boğazında durması gibi korkunç ve dehşet vericiydi. Uzun uzun baktılar birbirlerine. Doğru duyduklarından emin olmaya ve doğruysa da anlam vermeye çalıştılar.

Simyacılar kocaman açtıkları gözleriyle yüzlerine bu ismi asırlardır duymadıklarının resmini çizmişlerdi.

Petra gülen yüzüyle bekledi. Ellerini öne açıp o meşhur hareketiyle “şimdi,” dedi. “Herkes dağılabilir.”

Odada bizler kaldık. Hepsinin aynı anda çıkmasıyla birlikte yarattığı fırtına saçlarımı savurup yüzüme yapıştırmaya yetmişti.

Petra gülümsedi, umut vardı bu gülümseyişte. Yanıma yaklaştı ve yüzüme yapışan saçlarımı geriye attı.

“Sizler de odalarınıza çekilebilirsiniz,” dedi bu yaşlı, asırlık adamlara. Simyacılar panik içinde dağıldığında aklıma tek bir soru takıldı.

Nesya kimdi?

Nesya

Koca malikânededen çıt bile çıkmıyordu. Herkes dağılmıştı ve yaşlı kâhinlerle simyacılar sonlarını bekler gibi beklemekteydi. Küçük adamlar yatağımın üzerinde oyunlar oynarken Mel'e küslüğümü belli etmek adına Geis'in zihnine seslendim.

"Nesya da kim?"

Hepsi aynı anda yaptığı işi bırakıp bana döndü ve kısa bir şaşkınlığın ardından oyunlarına geri döndüler.

"Hadi çocuklar bana onun kim olduğunu söyleyin. Mel hariç tabii, onunla konuşmuyorum çünkü."

Mel ağlamaklı gözlerle yaklaşıp üzerime atıldı. Göğüslerimin üzerinde farkında olmadan tepinirken acıyla yüzümü buruşturdum.

"Özür dilerim Fegel ama Patrizio yüzünden bazen seni duyamıyorum."

"Her neyse," diye çevirdim başımı. "Nesya kim?"

Dönüp kardeşlerine baktı, sonra da bana.

"Gerçekten bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ona dair tuhaf rivayetler var."

"Ne gibi?" dedim onun gibi fısıldayarak.

Konuşabilmenin verdiği tarifsiz his beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Sesimi duymak güzeldi.

"Korkunç bir cadı olduğundan bahsedilir, sevdiği adamlar ona karşılık vermeyince kazanda pişirir yemiş."

Kahkaha atmaya çalışırken ağzım yırtılabilirdi.

"Şaka yapıyor olmalısın?"

“Hayır,” diye atıldı Pupa. “Bir zamanlar kimse onun adını anmaya cesaret edemezdi. Büyülü güçlerinin üstesinden kimse gelememiş.”

“Peki, onu gördünüz mü?”

Başlarını hayır dercesine salladılar.

“Onu hiç kimse görememiş. Uсталıkla gizlenir, canı ne zaman isterse o zaman ortaya çıkarmış. Yaşının bini geçtiği söylenir.”

“Vay canına, bin mi? Oldukça yaşlıymış?”

“Çokta çirkinmiş, yüzünü görenler korkudan ölebilirmiş.”

Duk, o bilgiç, kibirli bakışlarıyla öne doğru çıktı.

“Doğa üzerinde inanılmaz bir hükmü olduğu da söylenir. Zamanında onu emri altına alabilmeyi başaran tek kadın derler.”

“Evet, evet,” diye onu onayladı Zul. Ban, arkada korkuyla ellerini ovuşturuyordu.

“Babamızın bir kez adını andığını hatırlıyorum. Yüzlerce yıl önceydi bu.”

“Aziz Antuan’ın Ateşi’nin¹⁷ binlerce kişilik bir köyü yok ettiği ve Nesya’nın da ölen bütün insanları yeniden dirilttiği söylenir.”

“Tanrım,” diye ellerini ağzına bastırdı Sit. “Susun hemen, adını birkaç kez andığınızda cinleri üzerinize musallat olurmuş?”

“Cinleri mi?”

Petra odanın bir köşesinde belirdi.

“Bir an önce dağılmazsanız Petra’nın cinlerini de görmüş olacaksınız.”

Acı bir çığlıkla yataktan zıplayıp korkuyla odayı terk ettiler. Kaçarlarken birbirlerini tepeliyor, birbirlerinin üstlerinden geçiyorlardı.

¹⁷ Ortaçağ Avrupa’sında ortaya çıkarak korkunç ölümlere neden olan salgın bir hastalık.

“Hiç komik değil,” diye çıkıştım. “Neden onları korkutuyorsun?”

“Onlar da seni korkutuyordu.”

“Korkmuyordum.”

“Evet, kalp atışlarını bahçeden duyup geldim.”

Dişlerimi sıkıp kaşlarımı çattım. Onunla baş edemiyordum.

“Söylesene, Nesya kim? Bugüne kadar adını hiç duymadım. Geçmişte de onunla karşılaşmadım.”

“Gelince görürsün kim olduğunu.”

“Cadı olduğu doğru mu?”

“Hayır, cadı değil.”

“Peki ne, simyacı mı?”

“Hayır.”

“Büyücü mü?”

“Hayır.”

“Ah, Tanrım, kendimi camdan aşağı atacağım. Kim o zaman söylesene?”

“Eski bir dost.”

“Senin eski dostlarınla aranın nasıl olduğunu biliyorum Petra. Kim bilir kadının başına ne işler açtın?”

Omuzlarını dikip bakışlarını yumuşattı.

“Bugün iyi görünüyorsun. Yüzündeki lekeler azalmış.”

Konuyu ustalıkla değiştirmişti.

“Bu akşam saat beşte süreleri bitiyor.”

Masanın üzerinde duran yarı kırık, eski saate baktı.

“Beş saatleri kaldı. Onu bulabilecekler mi?”

“Bulamazlarsa hepsini öldüreceğim.”

Korkuyla irkildim. Bunu söylerken yüzünde garip bir ifade vardı. Şaka yapmıyordu.

“Şu adam...”

“Baban mı? Şu adam dediğin baban!”

“Her neyse, o da başta olmak üzere hepsini yok edeceğim. Onların tek şansları bu. Nesya’yı bulmak zorundalar.”

“Bunu yapamazsın!” diye kükredim. “Onlar senin ailen.”

Yüzü buruştu.

“Eğer gitmiyor, seni geride bırakmıyor olsaydım hiçbirine karşı bu kadar ılımlı olmazdım Fegel. Her birinin uğrayacağı gazabı cehennem zebanileri bile hayal edemez.”

Kalp atışlarım hızlansa da o konuşmaya devam etti.

“Aslında, bunun için sabırsızlanıyorum. Hepsini yok ettiğimde geriye endişeleneceğim bir şey de kalmamış olacak.”

“Bu doğru, çünkü bende kalmayacağım geride.”

“Ölmene izin vereceğimi mi sanıyorsun Fegel?”

Bu sert, kararlı tavır beni afallattı.

“Ama, ama bana alenen söylediler.”

“Kim?” dedi sakince. “Doğanın dili mi?”

“Nasıl?” diye kaldırdım kaşlarımı. “Duydun mu onu?”

“Hayır, sadece sana uğradığını hissettim. Eminim tehdit etmiştir. Tehdit etmeyi çok sever. Bazen Tanrı adına konuşup daha çok tehdit eder. Hele ki şu an, bütün öfkesiyle ortalığı birbirine katarken sana da kararlı bir şekilde haykırması oldukça doğal.”

Zorlukla yutkundum. Hiçbir şey anlamıyordum.

“Öldürmeyecek mi?”

“Ben varken mi? Aklın alıyor mu Fegel? Beni ezip sana zarar vermesi mümkün mü? Bunu asla yapamaz!”

Şaşkın şaşkın ona bakmayı sürdürdüm.

“Tek yapabileceği bütün hastalıkları üzerinden geçirmek. Beni görmüyor, duymuyor, ama o gelince duyacak.”

“O,” dememle birlikte doğruldu ve “bitki çayı saatin geldi,” diyerek bir fincan çay katıp elime tutuşturdu. Az önceki tartışma ortamını dağıtmayı başarmıştı. Yeniden kalbine merhamet inmesi korkutuculuğunu kaybettirmese de azaltmaya yetiyordu.

“Çayını iç, seni bahçeye çıkaracağım. Hava çok güzel.”

“Sahi mi?” dedim büyük bir heyecanla. Çünkü bunu uzun zamandır yapmamıştı. Yalvardığım halde zamanı değil demişti. Şimdiyse bahçeye çıkacağım. Ah, gerçekten mutluluktan

ölebilirdim. Hızlı hızlı diktim fincanı ve dilim kavrularak çayı bir solukta bitirdim. Gözlerimden yaşlar akmıştı.

“Gidiyor muyuz?”

Başını salladı. Örtüyü üzerimden çekip büyük bir şalı omzuma attığında sargının üzerine geçirilmiş çoraplarıma bakarak hayıflandım. Gerçekten korkunç görünüyordum. Mezarından birkaç günlüğüne izin alıp dünyaya gezintiye çıkmış bir hortlaktan başka bir şey değildim.

Kucağına alıp hafif bir dokunuşla üst kattan artık merdivenin olmadığı yere yumuşak bir iniş yaptı. Başımı göğsüne yasladım. Bundan daha iyisi olamazdı. Güvende, mutlu ve aşkla hissetmek.

Güneşin muhteşem ışığı eşliğinde beni sandalyeye bıraktı Petra. İki kolumun altına ve sırtıma yastık yerleştirdi. Bir tane de ayaklarımın altına.

Sanırım dünya üzerinde benden daha şanslı bir varlık olamazdı. Keyifle yaslandım geriye. Vücudumun tamamını kaplayan yaraları ve bu yaraların yüzümü mahvettiğini varsaymazsak oldukça iyi sayılırdım. Hiç olmazsa Petra’nın bakışları aynıydı. Mezbeleye de dönsem bu değişmeyecekti. Bunu bilmek gerçekten güzeldi.

Gözlerim uykuyla savaşıyor güneşin üzerime bıraktığı etkiyle gittikçe sızıyordum. Elimi Petra’ya doğru uzattım.

“Yaklaşıyor musun?”

Şefkatle baktı gözlerime. Hemen yanıma yaklaştı. Başımı göğsüne yaslayıp ellerimi kucağına bıraktım. Sıkı sıkıya tuttu ellerimi. Böyle bir anın hayalini bile kuramamıştım. Şimdiyse beni iyileştirecek, ardından geri mi gidecekti? Ağlayıp sızlamanın bir anlamı yoktu.

“Bir zamanlar sonsuz gibi gelen zaman diliminin değerini bilememiştim. Oysa ne çok şey paylaşabilirdik seninle.”

“Bunlarla üzme kendini.”

Gözlerimi kapatıp huzur bulduğum bu aksi, huysuz adamın kollarında gülümsemeye devam ettim.

“Sana birçok kez dokunmak istemiştim Petra ve bunu da sinirlenmen için yapmıştım.”

“Biliyorum,” dedi hüzünlü bir sesle. “O kadar çok kızdırdın ki beni, karşılığında da...”

“Oda hapsi,” dedim.

“Evet, oda hapsi.”

“şimdi düşünüyorum da, aslında oldukça eğlenceliymiş. Yani senin o odanın dışında olduğunu biliyordum. Seslensem duyardın. Korksam, başıma bir şey gelse, hiç şüphesiz kapının ardından çıkıp gelirdin. Ama burada, sen yokken her şey o kadar kötüydü ki, her an ölüümü ensemdede hissediyordum.”

Kolumu sıvazladı yavaşça.

“Seni terasta gördüğümde Fegel, aklımı oynattığını düşündüm. Öylece oturuyordun. Sırtın dönük, bir rüya kadar kusursuz, büyüleyici. Bekledim önce, izledim seni, alizede savrulan saçlarını. Kokunu hissettim Fegel ve o dayanılmaz dokunma isteğime engel olamadım. Dokunduğum an kayboldun.”

“Evet,” dedim. “Neredeyse ölüyordum.”

“Bunu bilseydim emin ol orada durup sonsuza dek izlerdim seni.”

Kuş cıvıltılarını dinledim uzun bir aradan sonra. Birak kelebek masanın başına birikti. İlk defa oluyordu bu.

“Kahveni içmek büyük bir keyifti.”

Kocaman bir kakhkaha attı Petra. Sarsıldım ama gülerken onun kadar başarılı olamadım.

“Düğmemi aldığım da bir gerçek.”

“Ve kalemimi bıraktığım da.”

Hüzünle soludu o an. Kısacık bir zaman dilimine sıkıştırıyorduk kendimizi. Bundan daha acınası olamazdık.

“Oradan kurtulmanın bir yolu olmalı Petra.”

Kollarımı beline doladım. Titredi birden. Kendini sıktı.

“Yalvarırım beni terk etme.”

“Her şeyi yoluna koymaya çalışacağım Fegel, söz veriyorum. Gidecek olmam beni durdurmayacak.”

Rahat bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Daha fazla dayanamayacaktım. Uyku denen yarı ölüme kendimi ilk defa güvenle bıraktım.

Uyandığımda yatağımdaydım. Hızla doğrulmaya çalıştım ama başımın üzerinde ve boynumda şişmeye devam eden yumrular korkunç bir biçimde canımı yakmıştı. Cılız bir inlemeyle çevirdim gözlerimi. Saat beşe geliyordu. Tanrım, gelmiş olabilir miydi?

Kimseye seslenmeden yataktan doğruldum. Doğrulana kadar geçen beş dakika ölüm gibiydi. Yatağa tutunarak pencereye doğru yürüdüm. Ayağımın altında sızlayan çibanlar beni her bir adımında dayanılmaz acılara sürüklüyordu.

İnanılmaz bir çabayla pencereye ulaştığımda Petra’yı orada otururken gördüm. Tek başına bekliyordu. Hiç kıpırdamadan, soluksuz, Nesya’yı bekliyordu.

Açmak için pencereye uzandığımda uzaktan bir arabanın silik silueti görüldü. Gözlerimi ovaladım ve yeniden baktım, hayır yanılmamıştım. Arabanın arkasında uzayan kalın, yoğun duman tabakası toprak yolda yükselen tozlar değil, bir gölgeler raksıydı.

Pencereyi açtım ve kalp çarpıntıları eşliğinde gelen arabaya baktım. Gelmiş miydi, bulmuşlar mıydı? Ah, dizlerim beni taşımıyordu.

Yutkunurken epey zorlandım. Heyecandan bayılmak üzereydim. Sonunda araba yaklaştı ve hemen Petra’nın ötesinde durdu. Açılan kapıdan bir süre inen olmadı. Yumruk yaptığım ellerimi dualar mırıldanarak kalbime bastırdım.

Petra dikildiği yerden hiç kıpırdamadı. Mağrur duruşuyla, elleri ceplerinde Nesya’yı bekledi ve Nesya indi.

Bir adım geriye çekildim. Gözlerim karardı ve midem bulandı. Pervaza tutunarak gördüğümün gerçek olup olmadığını kavramaya çalıştım. Hayır, doğru görüyordum. Binlerce kez de çevirsem başımı binlerce kez aynı şeyi görecektim.

Lanetli bir güzelliği.

Bedenimin isyan bayraklarını çektiğini hissedebiliyordum. Teker teker terk ediyorlardı beni. Gördüğümü idrak edemiyor, üzerimde bıraktığı etkiye engel olamıyordum.

O ki bugüne kadar yeryüzünün hiç tanık olmadığı bir güzelliğe sahipti. Siyah, geceye meydan okuyan saçları serin bir rüzgârda savruluyor, buradan bile rahatlıkla görebildiğim zümrüt yeşili gözleriyle Tanrı'nın bugüne kadar yaratmadığı bir güzelliğe şahitlik ediyordu. İnce, uzun, kuğuyu andıran fiziği ve boyuyla üzerindeki hâki renkli elbiseye adeta bir ders veriyordu Nesya. Umursamaz bakışları ve her şeyi bilen ukala tavrı onu izleyen kişinin üzerinde büyülü bir etki yaratıyordu. Değil görenin korkudan uyuyamadığı çirkinlik tabiri bir yana, güzelliğiyle insanın aklını başından alıyordu.

Titreyen dizlerime engel olmaya çalışıp gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım ama gerçekten büyülenmiş gibiydim. Kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Tanrım, kıskançlıktan ve fesatlıktan ölebilirdim. Bir paçavrayı andıran bedenimle çöp olmaktan başka işe yaramazdım. Onun güzelliğiyle hiçbir şey başa çıkamazdı. Olamaz, diye fısıldadım. Bu gerçek olamaz.

Petra'nın karşısına dikilip bir süre konuşmadan bekledi. Bakışlarında bir şey vardı. Bu mesafeden bile rahatlıkla gördüğüm ama asla kabul etmeyeceğim bir şey.

Hayranlık vardı Nesya'nın bakışlarında. Sonsuzluğa ulaşmış bir aşk.

Yığılmak üzereyken son anda tutundum. Hypatia arkamda belirdi. Yüzümün ifadesini görmüş olmalı ki anaç tavrıyla gülümsedi.

“Endişelenme, düşündüğün gibi değil.”

Başımı itiraz edercesine salladım.

“Bana baksana Hypatia, düşündüğüm ne olabilir ki başka?”

“Bu geçici bir hastalık. Gör bak, iyileşeceksin. Her şey eskisi gibi olacak.”

“Hayır, onu gördükten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Yatağıma dönüp asık bir suratla geriye yaslandım.

“Ayna uzatır mısın bana?”

“Yapma Fegel. Aynaya ihtiyacın yok.”

“Ayna ver bana!”

Ona karşı ilk defa bu kadar kaba oluyordum. Yine de beni kırmadı ve aynayı getirdi. Birden yüzüme tutacak kadar cesaretli olamadım. Yavaşça yaklaştırdım yüzüme. Sonra hemen geri çektim.

Gördüğüm gerçek olamazdı. Bu Fegel değildi. Gözlerim dışında beni ben yapan hiçbir şey kalmamıştı geriye.

Bir kez daha bakmaya çalıştım ama gördüğüm ben ancak midemi bulandırmaya yetti, öfkeme engel olamayıp aynayı duvara fırlattım. Parçalar toz gibi yere saçıldı. O sırada Petra Nesya’yla birlikte içeri girdi. Onu üst kata kadar taşımış mıydı? Kucağına mı almıştı? Ah, hayır hayır. Boğuluyordum. Sargılı elimi boğazıma götürdüm. Başımı diğer yana çevirip ağlamaklı gözlerle bekledim.

“Son derece öfkeli bir hasta.”

Sesi billur gibiydi. Bir masal anlatsa sonsuza dek insanı uyutabilirdi. Kriz geçirmem içinse oldukça geçerli bir sebepti.

“Seni Nesya’yla tanıştırayım,” dedi Petra. “Nesya, bu Fegel.”

Dişlerimi sıkıp kaçamak bakışlarla başımı salladım. Bana yaklaşmasını istemiyordum. Kanım kaynıyor, her an patlayacak lavlar gibi başımdan aşağıya akıyordu.

Korktuğum başıma gelmişti. Nesya yanı başıma kadar gelip muhteşem bir gülümseme eşliğinde bekledi. Üzerindeki elbise

günümüze göre değildi. Geçmişten fırlayarak, İngiliz kraliyet ailesinin akşam yemeğinden zorla getirilmiş gibiydi. Boynunda daha önce hiç görmediğim oldukça değerli taşlardan yapılmış şatafatlı bir kolye vardı. Bileğinde de altın olduğunu düşündüğüm kalın, kopçalı bir bilezik. Parmağında da kocaman taşı olan oldukça güzel bir yüzük vardı. Boyu Petra kadar uzundu. İncecik bedeni yüzlerce yıl yemek yemesem asla onunkine benzeyemezdi. Cildi pürüzsüz, çıldırtacak derecede kusursuzdu. Çıkık elmacık kemikleri pembemsi yanaklarıyla mükemmel bir şekilde birleşmişti. Zarif, ince yüz hatlarıyla o kadar hanım, o kadar naif görünüyordu ki, hayran olmamak elde değildi.

“Merhaba Fegel.”

Petra’ya ufak bir bakış atıp yatağıma oturdu ve yüzümü incelemeye başladı. Bundan rahatsız olmuştum. İstemsiz kasıldım ve kendimi geriye çektim. Duvarların içinden geçemeyeceğime göre yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Bu azabın geçmesini bekleyecektim.

Hypatia hemen diğer yanımda beni teselli eden bakışlarıyla sorun yok dercesine kırıştırtıyordu gözlerini.

“Merhaba,” dedim daha fazla kaba olmamaya çalışarak.

“Sargını açabilir miyim?”

Petra’ya baktım. Başını salladı. Bu beni daha çok kızdırdı. Öfkeyle uzattım kolumu.

Güzelim ellerinin yanında benimkini tarif bile edemeyecektim.

Sargıyı yavaşça açıp şaşkınlıkla geriye çekildi.

Petra hemen önümüzde eğildi ve cevap isteyen bir ifadeyle onun yüzüne baktı. Ona bakmasına tahammül edemezdim. Diğer elimle boğazımdaki sargıyı tırtıklamaya başladım. Petra elini uzatıp sakince elimi tuttu. Yine de açıkta kalan parmaklarım durmadan kıpırdıyordu.

“Böylesi gerçekten inanılmaz. Bütün hastalıklar birbirine karışmış ve tedavisi neredeyse imkânsız hâle gelmiş.”

“İmkânsız diye bir şey yok Nesya. Bir yolu olmalı.”

“Olmalı,” diye tekrarladı. O âna dek boynunda asılı duran küçük, bez çantayı fark etmemiştim. Çantasını kavrayıp büyük bir titizlikle içini açtı ve bir büyüteç çıkardı. Yaranın üzerine dikkatle tutup uzun uzadıya inceledi.

“Bütün sargıları aç Petrarca. Hepsini görmek istiyorum.”

Hypatia odayı terk ettiğinde korku dolu bakışlarla Petra’ya döndüm. Ama öyle bir baktı ki bana, sesimi bile çıkaramadım. Ağzıma biriken cümleleri mide bulandırıcı bir hisle yutkundum. Yatağımın diğer kenarına oturup bana olabildiğince yaklaştı. Bu bana güç vermişti.

Önce başımdaki sargıyı çıkardı. Ardından kollarımdakini. Örtüyü üzerimden çekip çoraplarımı ve sırasıyla ayağımdaki sargıları da çıkardı. Bacağım dizime kadar açıkta kalmıştı ama görülecek bir şey olduğu da söylenemezdi. Bir deri yoktu orada, bir beden yoktu, çürümüş bir et yığını vardı sadece.

“Nasıl dayanıyorsun?” dedi bana bakıp. “Gerçekten nasıl dayanıyorsun?”

O an Petra’ya baktım. Bunu gördü ve gözlerini bile kırpmadan beni izlemeyi sürdürdü. Petra boynumdaki sargıyı çıkardığı için bu anlamlı bakışmayı fark etmemişti.

Nesya güçlükle yutkunup başını öne eğdi ve dolan gözlerini gizlemeye çalışıp büyütecini yüzüme yaklaştırdı.

“Alnındaki yumru her gün kendini yeniliyor. Asla iyileşmiyor Nesya. Bu bir hastalık değil, bu bir lanet. Onu çürütmeye, yok etmeye çalışıyor.”

“Farkındayım,” dedi alnımı incelerken.

“Bakteriler o kadar canlı ki, sonsuza dek orada durabilirlermiş gibi aktif ve güç sahibi. Onu çoktan ele geçirmişler. Yalnız itiraf etmeliyim ki her ne kullandıysan oldukça başarılı.”

Petra bu takdire aldırış etmedi.

Nesya elini uzatacağı sırada Petra işaret parmağını kaldırdı.

“Söylemiştim!”

Bu uyarı oldukça sertti. İçimden nisan yağmurları geçti. Üstelik yüzümdeki gülümseme yaralarım yüzünden belli bile değildi.

“Affedersin,” dedi Nesya şaşkınlıkla. “Bir an için unutmuşum.”

Yutkundu ve bana dokunmadan baştan aşağı bütün yara ve yumruları inceledi. İşini iyi yaptığını kanıtlar gibiydi. Çantasından çıkardığı deftere notlar alıp sonunda ellerini üst üste dizinin üzerinde birleştirip Petra’ya baktı.

“Sanırım bir yolu olabilir.”

Petra memnuniyet dolu bir ifadeyle başını salladı. Omuzlarımdan aşağı akan saçlarımı geriye atıp yanağıma dokundu. Rahatlamış görünüyordu ilk defa. Elimi elinin üzerine koyup yeşil gözlerinde kayboldum.

Nesya doğruldu ve huzursuzca kıpırdandı.

Sargıları yataktan birer birer toplayan Petra sargılarla birlikte sönmekte olan şömineye doğru yürüdü ve yaktığı yoğun bir ateşle birlikte hepsini tutuşturdu. Nesya’nın karşısına dikildiğinde üçümüz de sessizdik.

“Bu sıradan bir tedavi olmayacak,” dedi sakince. “Bu bir savaş olacak. Doğaya sesimizi duyurmaya çalışacağız. Bir şekilde bizi dinlemesini sağlayacağız. Doğa senin döndüğünü henüz fark etmedi. Hâlâ çok öfkeli. Öyle bir çılgılık atıyor ki, ne kadar bağırsak bağıralım bizi duymayacak. Şimdilik! Er geç seni fark edecektir. Ondan sonra her şey yoluna girecek. Feghel ölmeyecek. Söz veriyorum, onu kurtaracağız.”

“Biliyorum,” dedi Petra. “Seni bu yüzden getirdim.”

Nesya bana dönüp gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Bir şeyler vardı ikisinde de. Geçmişte yaşanmış ama Nesya adına hâlâ bitmemiş bir şeyler.

Odanın kapısına doğru yürüyüp omuzlarını dikleştirdi ve adeta süzülerek ilerledi. Tü kadar hafıftı adımları, yürümüyor da kayıyor gibi zarif.

“Bana derhal banyoyu hazırlayın. Onun yıkanması gerek.”

Nesya bunu söyleyerek odadan çıktığında gözlerim hayretle aralandı. Petra muzip bir tavırla gülümsediğinde yüzümdeki öfkeyi çoktan fark etmişti. Çıplak kollarıma bakıp yaralarımı tırnaklarımla soymak istedim. Kendi derimi yüzmek. Çılgılık çılgılığa kendimi pencereden atmak.

“Sakin ol,” dedi. “Onu öldürmek zorunda değilsin.”

Başımı çevirdim.

“Umurumda bile değil o, neden öldürecekmişim ki?”

“Bakışlarını görebilseydin eminim kendinde bundan emin olurdun Fegel.”

Ciddi anlamda gülüyordu.

“Hiç komik değil.”

“Onu sevmediğini anladım.”

“Sen seviyorsun ya yetmez mi?”

“Ah,” dedi acı bir serzenişle. Ellerini uzatıp beni yerimden kaldırdı.

“Binlerce yıl düşünsem beni kıskanacağın aklıma gelmezdi. Bazen iyi ki ölmüşüm demek istiyorum.”

“Merak etme, böyle giderse yakında kendi ellerimle öldüreceğim seni.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Elimi beline doladım ve ağır aksak adımlarla yürüdüm. Öfke ve kıskançlıktan canımın yandığının bile farkında değildim.

Kolunun altında baş edemediği haşarı bir çocuğu taşırcasına sırtıyordu Petra. Ne düşünsem bilemiyordum. Onu ölesiye kıskanırken ondan nasıl uzak tutabilirdim?

“Çok kalmayacak değil mi?”

Odadan çıktık. Bakışları karşıda dudaklarını sıkıca yumar haldeydi.

“Tanrım, elbette çok kalacak. Yemin ediyorum seni öldürürüm. Ona yakın durduğun her an için sana yapacağım zulmü tahmin bile edemezsin.”

Dirseğimle karnına sert olduğunu düşündüğüm bir darbe indirdim. Çünkü dayanılmaz bir şekilde gülüyordu.

“Üzgünüm Fegel. Bunun tadını çıkarmalıyım. Bu haz paha biçilemez. Milyonlarca insan öldürsem inan bu kadar keyif vermezdi.”

Banyo kapısında duraksadım ve ona baktım. Hypatia ile birlikte dolan küvete birtakım otlar serpiştiriyordu. Tahta bir kutunun içinde koyu bir sıvı vardı. Hemen yere bırakıp onun yanına benzer sıvılarla dolu kutular yerleştirmeye başladı. Güzelliği karşısında kalbimde derin bir nefret uyanıyordu. Kimdi Nesya ve Petra’yla ne yaşamıştı?

“Sen çık,” dedi Petra Hypatia’ya. Nesya da arkasını döndü. Kapı kapanmıştı. Üçümüz küçük banyoda tıkişip kalmıştık.

“Şimdi arkamızı dönüyoruz. Üzerindekileri çıkar ve küvete gir.”

Kırmızı köpüğü yüzeyden yere taşan küvete bakıp başımı salladım. Kolundan çıkıp birkaç adım ilerledim. Yan yana durup arkalarını döndüler. Birbirlerine hiç bakmıyor, bir heykel kadar hareketsiz bir şekilde dikiliyorlardı.

“Acele et,” dedi Petra onları izlediğimi anlayarak. Önce üzerime yapışmış pijamayı çıkardım. Bacaklarımdan sıyırması epey güç olmuştu. Canım yansa da sesimi çıkarmadım.

“Kanıyor,” dedi Petra. “Dikkatli çıkar, üzerine yapışmış olmalı.”

“Deniyorum,” dedim dişlerimin arasından. Kirli sepetine pijamayı fırlatıp iç çamaşırımla ne kadar komik bir halde bulunduğumu yok saymaya çabaladım.

Üzerimdeki tişörtü çıkarmak pijamayı çıkarmak kadar kolay olmamıştı. Sırtıma o kadar güçlü bir şekilde yapışmıştı ki ne kadar çekersem çekeyim bir türlü ondan kurtulamıyordum.

Güçlü bir nefes verdim ve acıya dayanamayarak gözyaşlarımı serbest bıraktım. Petra dönmemek adına çabalıyordu.

“Ona yardım edebilirim,” dedi Nesya. Petra karşı çıktı.

“Görmüyor musun, acı çekiyor. Saçmaladığının farkında mısın?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Elbette ilgilendirmez ama buna kayıtsız kalamam.”

“Sen kendi işine bak Nesya.”

“Kavga etmeyi kesin,” dedim. Sırtımdan aşağı doğru inen yoğun kan yere hızlı damlalar akıtmaya başlamıştı. Petra hızla döndü. İç çamaşırlarımla duruyordum önünde. Sırtımdan sarkan tişörtü saymazken neredeyse çıplaktım. Ama zaten görülecek bir şeyim de kalmamıştı. Bir anlık bir duraksamanın ardından başını öne eğdi ve arkama geçti.

“Özür dilerim, bu biraz canını yakacak.”

Ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. En az benim titreyen bedenim kadar titriyordu Petra. Saçlarımı öne atıp elimden tutarak büyük bir dikkatle suyun içine bıraktı.

Tişört elinde bir süre hareket edemedi. Nesya yere çöküp merhemlerini birbirine karıştırmaya çalışırken Petra’nın kızaran yanakları gittikçe normale dönüyordu. Bana bakmadı. Pencereye doğru yürüyüp perdeyi çekti ve hemen yere çöküp kanlı tişörtü elinde çevirmeye başladı.

Geriye yaslanıp başımı havlunun üzerine yasladım. Su o kadar güzeldi ki yeniden doğmuş gibi ferahlamıştım. Gözlerimi kapattığımda Alegra’nın görüntüsü geldi gözlerimin önüne. Yatağının üzerine boş bir çuval gibi yığılırken çıplak bedeni gözlerimin önünden gitmeyi bilmedi.

Kalp atışlarım hızlanmış olacak ki Petra bana bakıyordu.

“İyi misin?”

Başımı salladım.

“Şu an için bütün vücudunun uyuşması gerekiyor. Suyun içindeki karışım yaralarını kurutacak.”

Nesya’nın dediği gibi de oluyordu. Parmaklarımı hareket ettiremedim.

“Yani korkulacak bir şey yok.”

“Teşekkür ederim Nesya. Bu gerçekten iyi geldi.”

Gülümsemekle yetindi.

Petra başını yine öne eğmişti. Aklını kurcalayan, baş edemediği kötü bir düşünce vardı sanki ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın def edemiyordu.

Bir an için kapı gıcırdadı. Mel'in sesi duyuldu eşikte.

“Gelebilir miyim?”

Nesya kocaman bir gülümseme eşliğinde baktı Mel'e.

“Hey, gel bakalım buraya. Sizlerden görmeyeli epey olmuştu.”

Sizlerden görmeyeli derken?

“Daha önce görmüş müydün?” diye sordum.

“Tabii ki gördüm,” dedi yanı başımıza kadar gelen Mel'i büyük bir dikkatle inceleyerek.

“Uzun bir zaman önceydi. Sanırım artık yaşamıyorlar. Büyük bir deney ürünü. Tanrı'nın şaşkınlık verici, mucizevi çocukları. İnanılmaz bir yetenekle donatılmışlar. İnsan gerçekten hayran oluyor.”

Mel'in ona bakışlarını görebiliyordum. Petra'nınsa çatık kaşlarını.

“Pekâlâ,” deyip doğruldu. “Saçlarını kim yıkayacak? Muhtemelen sen?”

“Saçlarını mı?” dedi Petra bunu beklemiyormuşçasına.

“Tabii ya, saçları. Yıllardır su görmemiş gibi.”

Petra yerinden doğrulup ne yapacağını bilmez bir tavırla bize doğru yaklaştı.

Nesya onun eline bir kutu tutuşturduğunda yüzü gerçekten komik durumdaydı.

“Bu da ne?”

Saçlarını yıkamak için, yoksa taramak imkânsız.

Koklayıp geri çekti.

“Lavanta, defne, gül ve fesleğen.”

Nesya gerçekten şaşırmıştı.

“Koku alma yetine hayranım.”

Başımı çevirip yeniden dişlerimi sıktım. Söylediği her şey beni tahrik ediyordu.

Ona aldırış etmemeye çalışacaktım. Petra hemen yanıma çöküp o şeyi saçlarıma sürmeye başladı. Ona yakın olmak hoşuma gidiyordu. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Hafifçe gülümsedim. Bakışlarım yüzünde, gözlerinde, her yerinde bir bir gezinirken rahatsız olmuşçasına çattı kaşlarını.

Öpsem beni öldürür müydü ya da beni öpmesini istesem?

“Sanırım uyuyacağım.”

“Uyusan iyi edersin, bu gözünü bana dikmenden daha iyi.”

Nesya kıkırdadı. Hafif bir kahkaha attım.

“Misafirimizin yanında böyle şakalar yapmamalısın Petra,” dedim. “Gerçek sanabilir.”

Birisi kışkırtmak mı dedi? İşte onu çok iyi yapabilirdim. Ses tonuma eklediğim alayı direkt Nesya’ya yönlendirdim. Bunu anladı ve hiç oralı olmadı.

“Bence bu kadar yeter. Artık sudan çıkmalısın.”

Petra da onu onaylarcasına köpürttüğü saçlarını duruladı ve bornozu alarak çevirdiği başıyla sudan çıkmamı bekledi.

“Bunu yapamam,” dedim. “Hareket edemiyorum.”

“Peki,” dedi bıkkınca. Elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. Bornozu giydirirken zevkten çıldırmak üzereydim.

“Yürüyebileceğimi sanmıyorum. Beni götürmelisin.”

Hiç itiraz etmedi ve kucığına alarak Nesya’nın sinir bozucu ifadesi eşliğinde banyodan çıkardı. Koridorun bitmemesini diledim birden. Burada sonsuza dek onun kucığında boynuna sarılarak gidebilirdim. Yüzümde çalan savaş tamtamlarının sesini duyurmaya gayet de niyetliydim. Yatağıma oturdum ve gerçekten kurumuş yaralarımı bakarak onun hiç olmazsa işinde iyi olduğuna kanaat getirdim. İşinde ne kadar ehil olursa olsun Petra’ya olan hislerini gizleyemeyecek kadar acemiydi.

Dolabımı ilk defa açtı Petra. Bir an, öylece duraksadı.

“Bunlar da ne?”

“Muhtemelen ölen ablalarımın.”

“Onlar ölmedi,” dedi sakince. Ve ekledi. “Burada giyilebilecek hiçbir şey yok.”

“Olmalı,” dedim. “Aşağıda bir yerlerde.”

“Hypatia,” diye seslendi sert bir şekilde. Nesya’yla aynı anda odaya girdiler.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Hypatia.

“Bu eşyaları hemen ateşe at. Onlara ait hiçbir şey görmek istemiyorum. Yeni kıyafetler alın, bu işi sana bırakıyorum.”

Başını salladı.

“Bu sırada da idareten giyecek bir şeyler getir, buradaki her şey paçavra.”

Birkaç dakika içinde kendi kıyafetlerinden bir şeyler getirmişti Hypatia. Üzerime yapışmayacak sade, rahat bir elbiseyi Petra uygun gördü. Ben giyinirken arkalarını döndüler. Sanırım buna alışabilirdim.

Petra bir tarakla bana doğru yaklaştığında Hypatia Nesya’yı bir bakışla dışarı çıkardı.

“Bunu yapacağını asla düşünmezdim.”

Tarak usulca aşağıya doğru inerken ellerinin saçlarıma bıraktığı o yumuşacık dokunuş aklımı başımdan almaya yetmişti.

“Bunu yapmak için yeterince bekledim.”

“Ama gideceksin.”

Cevap vermedi.

“Bazen seni bana bakmakla yükümlü olduğun bir ebeveyn gibi görüyorum. Kendimi de yaramaz bir çocuk. Aramızdaki tek ilişki bu.”

“Bu doğru değil.”

Kabuk tutmuş yaralarımın üzerinde gezdirdim parmaklarımı. Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

“Bazen beni hep böyle göreceğini düşünüyorum. Onlar gibi değil. Camilla, Alegra ve Lidia. Gerçek birer kadındı onlar. Baş etmek zorunda olduğun çocuklar değil. Tanrı’ya bir söz

vermemiştin. Evet, onları benim kadar da sevmedin ama yine de hayatlarına girdin.”

“Onları öldürdüm Fegel.”

“Bu sorumu yanıtlamıyor.”

“Soru ne peki?”

Başımı çevirip gözlerine baktım. Dolu dolu bekliyordu o yeşil orman. Her an karanlıkla çevrelenecekti.

“Bu kâbus ne zaman bitecek? Ne zaman özgürce dönebileceğiz Kulpa’ya. Ne zaman gerçek bir aile olabileceğiz ve en önemlisi de oğlumuz, Dante...”

Dolan gözleriyle daha fazla direnemedi. Ona doğru dönüp ellerini kavradım ve başımı göğsüne yaslayıp güçlü bir soluk aldım.

“Bunu ne kadar istediğimi bir bilsen Fegel. Bu hayal için ne kadar savaştığımı görsen. Orada oturup acıyla beklediğimi mi sanıyorsun? Hayır, her yolu denedim ama olmadı. Anlayamadığım bir şey var orada. Bir kilit, bir düğüm. Bir kader var Fegel. Ve bu düğüm her defasında çözebilecek kişinin sen olduğunu görüyorum.”

“Ben mi?” dedim şaşkınlıkla. “Benim neye gücüm yetebilir ki?”

“İnan bilmiyorum. Orada bulunduğum süre boyunca tek gördüğüm hayal buydu. Orada durup kapıyı açıyordun. Kimsenin o kapıyı açmaya gücü yetmiyordu üstelik.”

“Yeni bir kehanet daha mı? Verhin’in aksine bu daha iyimser.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp kömürleşen bakışlarıyla üzerime eğildi.

“Dönüşüm sürecindeki bütün evreleri geçireceksin. Ben elimden geldiğince acını dindirmeye çalışacağım. Ne kadar başarılı olurum bilmiyorum ama benim için buna dayanır mısın Fegel? Yalvarırım, buna dayan. Gececeğine söz veriyorum.”

“Yanımda olduğun sürece her şeye dayanırım. Senin yaşadıklarının yanında benimki de ne?”

Başımı göğsüne bastırıp saçlarımı sıkıca kavradı. Tüm gücümle sarıldım ona. Yaşayamadığım her an adına, hepsinin acısını çıkardım.

Hurtulusu Yolu

Uyan Fegel.”

“Her defasında beni uyandırmaktan vazgeç Mel.”

“Bunu kaçırmak istemezsin.”

Gözlerimi açmaya çalışsam da başaramamıştım. Sebebini sordum.

“Şu an bedenlen uykudasın. Ama bilincini açtım. Nesya Petra’yı sorguya çekiyor, hem de senin yanındalar.”

Tam cevap vereceğim sırada Nesya’nın sesini duydum.

“Hikâyenî hâlâ anlatmayacak mısın bana?”

“Seni ilgilendirmez!”

“Petrarca âşık olmuş. Âşık! Aşk ve Petrarca aynı cümlelerin içinde. Tanrım, korkunç bir şey bu. Bunu bana söyleseler hayatta inanmazdım ama şimdi kendi gözlerimle görüyorum. İnanılacak gibi değil.”

“Odana git ve dinlen. Seninle çene çalacak değilim.”

“Hâlâ o saldırgan, sinirli hâller. Hâlâ kabasın Petrarca. Ama onun yanında bambaşka birine dönüyorsun. Masum bir çocuk gibi küçülüyor, şefkate bürünüyorsun.”

“Sana sesini kes dedim.”

“Buraya senin için geldim biliyorsun. Şurada yatan kızın benim için hiçbir değeri yok.”

Yataktan doğrulup onun üzerine atlamak, saçını başını yolmak, tırnaklarımla güzeller güzeli yüzünü parçalamak istiyordum ama uyku bedenimi çoktan ele geçirmişti.

“Söz konusu sensen ben her yerde olurum.”

“Böyle konuşmaktan vazgeçmezsen kötü olur.”

“Söylesene, ne buldun onda? Hiçbir özelliği yok.”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Hayatımın büyük bir bölümünü peşinde koşarak geçirdim. O mabetten senin yüzünden kovuldum.”

Mabet?

“Zaafların vardı Nesya, seni oradan gönderen de buydu. Nefis denetimi ve sen bu sınavı kaybettin.”

“Âşık olmuştum sana, gözüm senden başkasını görmüyordu. Diğer erkekler gibi değildin. Güzellik karşısında hiç etkilenmiyor, şehvet içeren bir bakış takınmıyordun. Bu beni büyülemişti.”

Petra cevap vermedi.

“Bin yıllık yaşamım boyunca doğanın ilk evlâdı olma özelliğini kazanan tek canlıydım.”

Beynimin duvarlarında çığlık atsam kendimi bu yataktan kurtarabilir miydim? Hayır, yapamazdım.

“Doğa tarafından kendisine ölümsüzlük bahşedilen tek dişiydim. Yüz yıl boyunca konuşmadan nefis eğitimimi yerine getirdim.”

Sesi yükseldi ve acıyla gözyaşlarına boğuldu.

“Bunları konuşmanın hiçbir anlamı yok.”

Petra’nın sesinde en ufak bir üzüntü kırıntısı dahi yoktu. Onun ağlaması Petra’nın umurunda bile değildi.

“Seninle o mabette karşılaştığımda ölümsüzlüğümün en büyük hediyesi olarak düşünmüştüm seni. Doğanın, Tanrı’nın bana yolladığı bir eş. Çile okulunun en farklı, en garip adamıydın. Hiçbirimize benzemiyordun üstelik. Ketum, iradeli ve bir canı. Öldürmekte sınır tanıımıyordun. Okula kabul edildin, çünkü iraden hepsini sarsmıştı. Onca ölümsüzün içinde insan yaşamına önem vermeyen ve gözünü bile kırpmadan yaşamlarına son veren bir tek sendin.”

“Seni dinlemek istemiyorum.”

“Lütfen Petrarca. Biraz saygıyı hak etmiyor muyum? Bunca zaman sonra. Üstelik gelmiş sevdiğin kadını kurtarmaya

Çalışıyorum. Bunu bana çok rme. Bırak seninle konuşayım. İçimdekileri anlatayım.”

Petra homurtulu bir poflama eşliğinde “peki,” dedi.

“Oradan atılman benim suçum değildi Nesya,” diye devam etti. “Son aşamaya gelip kendini statlara kanıtlamak üzereyken bana açık olduğunu söyleyen sendin. Üstelik yüz yıllık suskunluğu, sabrı, ileyi çeken de senken bunu yapman aptallıktan başka bir şey değildi.”

Nesya alaycı bir sesle güldü.

“O okulun da üstatların da canı cehenneme. Kimseye kendimi kanıtlamak zorunda değildim, ben zaten kendimi kanıtlamıştım Petrarca. Kader seni bana getirdi ve sen beni reddettin. Tıpkı reddettiğin diğer kadınlar gibi. Ama asırları aşıp yirmi birinci yüzyılın içinde küçük, sıradan bir kıza açık olabileceğini nereden bilebilirdim.”

“Söylediklerine dikkat et.”

“Korumacı ynn keşke benim üzerimde de etki etseydi.”

“Sen benim umurumda bile olmadın.”

“Evet,” diye tısladı. “Bu doğru. Hiç umurunda olmadım. Tıpkı yer küre üzerinde hiç kimseyi nemsemediğin gibi. Bu kötülüğü de ancak sen yapabilirdin. Kalpsiz, gaddar, merhametsiz Gavino Petrarca!”

“Kes sesini Nesya! Bu ismi kullanmaktan seni men ediyorum!”

Sesleri o kadar çok yükseldi ki bir an için beynimin içinde yankısı durmaksızın devam etti.

Nesya’nın hıçkırıkları duyuldu sonra.

“Onu uyandıracaksın.”

“ok düşüncelisin,” dedi kadın. “şanslı kıız.”

“Onun üzerinden konuşmaktan vazgeçmezsen seni dışarı atarım. Bir kez daha uyarmayacağım seni.”

Uzun bir sessizlik.

“Benim ardımdan çile okulunun bütün stat ve öğrencilerini katletmişsin.”

“Eğer orada olsaydın seni de öldürmekten büyük zevk alacaktım.”

“Bundan şüphem yok.”

“Bu kadar gevezelik yeter, odana dön.”

“Bırak seninle burada oturayım. Söz veriyorum yanlış bir şey yapmayacağım. Sesimi bile çıkarmam.”

“Odana dön!”

Bu ciddi bir uyarıydı.

“Oradan kurtulmanın yolunu söyledin mi Fegel’e.”

Tanrım, kafamın içinde şimşekler çıktı. Oradan kurtulmak mı? Bir yolu var mıydı? Hadi Nesya, diren! Söyle şu şeyi.

“Daha fazla seni görmeye tahammül edemiyorum, odana dön ve gözüme görünme.”

“Babana söyle o halde!”

“O benim babam değil.”

“Elbette baban.”

Odanın içinde devrilen eşyalar. Nesya’nın boğuk hırıltıları. Muhtemelen Petra onun boğazına yapışmıştı.

“Onun yaşadığını biliyor muydun, söyle?”

Nesya hırıltılar eşliğinde konuşmaya çalıştı.

Uyanmak zorundaydım ama bunu şimdi yapamazdım. Duymam gerekiyordu.

“Biliyor muydun?”

“Hayır, hayır, yemin ederim bilmiyordum. Merid onu gizlemiş. Hiç kimsenin ondan haberi yoktu.”

Sesi düzelmişti. Acıyla öksürdü.

“Lütfen,” dedi. “Onunla konuş, bir yolu olduğunu söyle. Yoksa onu kurtarmanın hiçbir anlamı kalmayacak. Kırk iki yaşında ölecek ve on sekiz yaşında yeniden gözlerini açacak, üstelik akıllı beş karış havada yeni yetme bir gölgeyle.”

“Hypatia mı söyledi bunları sana? Onun dilini kesmenin tam da sırası.”

“Gerçekleri bilmeye hakkım vardı.”

“O halde neden soruyorsun bunu bana, dalga mı geçiyor
benimle?”

“Hayır Petrarca, sadece seninle konuşmak istedim. Senin ağızından bu aşkı dinlemek istedim. Onu neden bu kadar büyük bir aşkla sevdiğini öğrenmek istedim.”

“Aşkın nedeni olmaz Nesya. Güzel bir adam değilim o çocuğun yanında, ama artık bende şanslıyım. Onun sevgisini kazandım. Çok şey kaybettim, ama değdi. Bunun için fazlasıyla savaştım.”

“Bununla yetinecek kadar seviyorsun demek onu?”

“Bunu anlamış olmalısın. Onun beni sevmesine bile gerek yok onu sevmem için. Her şekilde benim olacak.”

Güçlü bir nefes aldı Nesya.

“Kabullenmek güç ama artık anlıyorum.”

Uzaklaşan adımlar ve ben gerçekten aklımı kaçırmak üzereydim. Bir yolu vardı, kahretsin. Bir yolu vardı ve Petra bunu gizliyordu. Üstelik bunu bilen yalnızca ikisiydi.

Tanrım, Nesya’ya dair bildiklerim beni delirtmeye bile yeterdi. Doğa tarafından sahiplenilmiş ilk insandı o, ilk kadın. Sırrını Petra’ya aktarmıştı. Yüz yıllık suskunluğun mükâfatını o da alsın istemişti. Kendi varlığından çok sevmişti Petra’yı. Üstelik hâlâ da seviyordu.

Tüm gücümle haykırdım Mel’e ama cevap vermemeye niyetliydi. Sakinliğimi koruyup bu çukurdan çıkmak için çabaladım. Kör aksak ilerledim zihnimin kuytularında.

Yapamadım. Bilincim giderek kapandı ve ben uykunun kollarına tümüyle teslim oldum.

Ciddi anlamda ablalarımı merak etmeye başlamıştım. Bunca zaman ne yüzlerini görmüş ne de onlardan haber almıştım. Ailemle de konuşamadığım için içimde garip bir korku oluşmuştu.

Petra beni tekerlekli sandalyede güneşli bir günde dolaşmaya çıkarmıştı. Derken Marlo yanımızda belirdi. Petra başını gökyüzüne kaldırıp duymadığım bir şeyler mırıldandı. Hayır, küfür etmemişti.

“Ne istiyorsun?”

“Fegel’e bakmak istedim. Ne zamandır onu görmeme izin vermiyorsun.”

“Başka işlerin yok mu senin, git onlarla ilgilen.”

“Uğraşacağım pek bir iş kaldığı söylenemez.”

Petra duraksadı.

“Neler oluyor?” dedim. “Yine ne gizliyorsunuz benden?”

İkisi de cevap vermedi.

Sandalyeden doğrulmaya çalıştım. Beni yeniden oturttu.

“Her zaman ortalığı karıştırmakta üstüne yok Marlo.”

“Söyleyin,” dedim. “Kötü bir şey oldu değil mi?”

“Özür dilerim Fegel, bunu bilmeye hakkın var. Sana yeterince yalan söyledim. Artık dürüst olacağım.”

Petra onu parçalamak istercesine bakıyordu.

“Söyle,” dedim. “Ne oldu?”

Yutkundu ve hemen önümde eğildi. Yüzüğü hâlâ parmağındaydı.

Petra elini omzuma koydu. Elimi elinin üzerine bırakıp Marlo'nun dolan gözlerine baktım. Buna dayanamadığının farkındaydım.

“Ben, nasıl söylerim bilmiyorum. Sana dönüşüm iksirini enjekte ettiğimde aslında veba denen illeti de bedenine yerleştirmiştin. Fegel,” dedi dizlerinin üzerine çökerek. “Böyle olacağını tahmin edemezdin.”

Kahretsin! Söyle artık.

“Hazul bana söz vermişti. Sen bizden birine, bir gölgeye dönüşecektin ve doğa artık sana saldıramayacaktı. Döngüye zarar gelmeyecekti ve sonsuza dek bu çemberin içinde dönecektik.”

Dişlerimi sıktım.

“Ama hiçbirimizin tahmin etmediği bir şey oldu. Doğa fırsat kolluyordu. Geriye çekilip gücünün en zirvede olacağı bir noktada saldırıya geçecekti. Verhin başından beri haklıydı. Petra'nın emanetiydin sen dünyaya. Doğa biricik oğlunun emanetinin kirletilmesine sessiz kalmayacaktı.”

Ağlamaya başladı. Güneş saçlarında, yüzünde, gözlerinde ışık saçarak görsel bir şölen yaratmıştı. Tıpkı Petra'nın Nesya'yı umursamadığı gibi bende onu umursamadım.

“Seni yok edecek, Petra'yı iblislerin elinden kurtaracak ve onu özgürlüğüne kavuşturacaktı. Ama öyle, sıradan bir ölümle taçlandırmayacaktı seni. Bir yıkım başlatacaktı. Önce ailede, sonra çevrende, en son kendinde.”

Tanrım, dayanamayacaktım. Petra'nın elini tüm gücümle sıktım. O sırada ablalarım tam da onun arkasında derin bir yasın, savaşın içinden çıkmışçasına belirdi.

“Verhin büyükannene kart açtığında aslında o gün bile bugün olacakları biliyordu. Bu yüzden kendini ve Uğra'yı Patrizio'ya emanet etti. Yıkımdan kaçıp kurtulması gerekecekti.”

Eliyle gözyaşlarını silip ağlamayı sürdürdü.

“Yıkım o gün başladı Fegel. Sana bulaştırdığım hastalık bulunduğun şehirde elden ele, evden eve yayıldı.”

“Hayır hayır, bu olmuş olamaz!”

“Kendi ailene bulaştı önce, sonra benimkine. Ardından çevremizdekilere, tanıdığımız herkese.”

“Oh, hayır. Yalvarırım bunun doğru olmadığını söyle. Onları kurtardığınızı söyle. İyileştirdiğinizi, iyileştiklerini söyle.”

Marlo doğrulup geriye çekildi. Etrafım simyacılarla çevrilmişti. Acımı duyan gelmiş, bu anı bizzat yüzümde görmek istemişlerdi.

Petra önümde eğildi ve yüzümü ellerinin arasına alarak “dinle!” dedi.

“Bunu yaşamayı istemezdim ama ben döndüğümde hepsi ölmek üzereydi. Bütün şehir karantina altına alındı. Yine de sızdığı yere kadar sızramıştı. Başta kontrol altına alınamayacak kadar şiddetliydi. Veba günümüz şartlarına evrilmişti Fegel. Üstesinden gelilemezdi. Sonrasında buradakilerin de çabasıyla bir şekilde üstesinden gelindi ama şehirde yaşayan hiç kimse kurtarılamadı.”

Hıçkırarak ağladım. Kalbimin ortasına kocaman bir ateş düştü. Yaktıkça yaktı. En derin yaralarımı yerinden ustalıkla kaldırdı. Kaybetmişim ben, kaybetmeye mahkûmdum. Ailem yoktu artık. Uğruna her şeyi göze aldığım, onları mutlu etmek uğruna kendi sonumu hazırladığım ailem yoktu. Sonsuz bir döngüydü bu evet. Kuyruğunu yakalamış o yılan gibi dönüp duracaktım bu çemberde. Hiçbir insanın çekmediği çileyi çekecektim.

“Acı çekmediler değil mi? Ne olur acı çekmediklerini söyle?”

“Hayır Fegel, hiç kimse acı çekmedi. Hastalık çok hızlı ilerledi ve bir gün sürmeden ölümler gerçekleşti.”

“Hayır! Tanrım, hayır!”

“Dinle, dinle. Bir sonraki döngüde hepsi yaşayacak. Duydun mu beni? Hepsi yaşayacak.”

Korkunç bir feryatla bağırdım. Avazım çıktığı kadar, ciğerlerim parçalanana kadar haykırdım. Petra beni kucağına alıp sarıp sarmaladı. Bu acı sarmalansa da kapanmayacak kadar ruhumu kuşatmıştı.

Gökyüzünde kanatsız kuşlar gibi süzülürken acı o avazla birlikte bedenimi terk etti. Yerine bir boşluk bıraktı. Kocaman, yerini dolduramayacağımı düşündüğüm bir boşluk. Sonra teker teker attım o boşluğa yaşadıklarımı. Bütün yalanlar dolmuştu o boşluğa. Marlo’nun aşkı dolmuştu. Aydınlığı karanlığa çevirirken içime bıraktığı hayal kırıklığı dolmuştu. O saf, masum aşkının nasıl bu denli kirlenebileceğinin inancı dolmuştu. Ailemi bu hayatta göremeyecek olmam, Marlo’nun annesiyle babasını kaybetmem. Doktor Sophila. Bay Swarz ve Karsa. Karsa? İlk gülüşüm. O da gitmişti. Ve Viola. Ah, zavallı Viola. Bir kez daha çalmıştım hayatını. Bir kez daha yıkmıştım hayallerini, düşlerini. Bir sürü insanın katiliydim artık. Yaşamlarının hırsız. Hepsinin vebali üzerimde, kanları ellerime bulaşmıştı.

Beyaz Sâhin

Lelis'le Defî'nin gidecek, sığınacak bir yerleri kalmamıştı artık. Petra onları diğerleriyle birlikte köye göndermişti. Geriye köyden bir tek Hypatia kalmıştı. Giovanni'nin direnişine rağmen Patrizio onu bir şekilde göndermeyi başarmıştı. Aksi halde ağzını tutamayacak bütün bu olayların üstüne Petra onu cehennemin derinliklerine gömecekti. Onu kaybedemezdim. Bunca kaybın ardından onu da kaybetmeye tahammül edemezdim.

Şöminenin yanan ateşinin çıtırtılarını dinliyordum derin sessizlikte. Herkes bir köşeye çekilmiş bunun sona ermesini beklerken bende en az bunu onlar kadar diliyordum.

“Bunlar yürüyebileceğin son günler Fegel. Hazır mısın? Sırada Aziz Antuan'ın Ateşi var. Sulu kabarcıklarla gelecek ve bedenine dayanılmaz bir sıcaklık çökecek.”

“Hangi ateş olursa olsun, gelebilecek her şeye fazlasıyla hazırım. Kalbimdeki acı kadar yakamaz.”

“Neyse ki bu hastalık karşısında son derece hâkimiyet sahibiyim. Onun üstesinden daha önce de geldim.”

Başımı salladım.

“Dönüşüm sürecinin belli aşamaları...”

“Biliyorum,” dedim. “İki ay on gün sürecek. Bütün salgın hastalıklar üzerimden geçecek ve bedenim her gün giden hastalığın ardından yenilenip yeni hastalığa kollarını açacak. Derimde yaşanılacak olanlar malum. Kurtlanma evrem var, belki bunun da üstesinden gelebilirsiniz ama ben şikâyetçi olmayacağım. Tırnaklarım dökülecek, birçok kişinin burnunun

kadar önem vermediğini gördüm. Ve sen bana hiçbir şey görmediğimi mi söylüyorsun?”

Geriye yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi.

“Düşündüğüm kadar boş değilmişsin Fegel. Yanıldığımı kabul ediyorum.”

“Senin ne düşündüğünün hiçbir önemi yok.”

“Buna sevindim. Tanrı’nın bir başkası değil de neden senin üzerinden bunları yaptığını kabullenmem güç olacaktı. Seni seçmesinin bir nedeni olmalı muhakkak. Sende bir şey görmüş olmalı. Aksi halde üzülürüm.”

Güçlü bir nefes alıp gürültülü bir şekilde soluğumu bıraktım. O sırada Petra içeriye girdi.

“İyi misin Fegel?”

“İyiyim,” dedim gülümsemeye çalışarak.

Elimi uzattım. Elimini tutup yanıma oturdu.

“Senden bir şey isteyeceğim.”

“Söyle,” dedi. “Ne olursa olsun yaparım.”

“Bu şey biterse eğer, iyileşir de yaşarsam, sen gitmeden önce, beni Kulpa’ya götürür müsün? Evimize.”

Kısa bir duraksamanın ardından “tabii,” dedi. “Gideriz.”

“Söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim,” deyip elini bırakmaya çalıştım. İzin vermedi.

“Sen çık,” dedi Nesya’ya.

Nesya başta şaşırdı ama dediğini yaptı. Nasıl da mutlu olmuştum onun acı içinde kıvranan ifadesine.

“Bu gece yanında kalacağım. Sana sarılarak uyumak istiyorum.”

“Yarın kötü bir gün olacak o zaman.”

“Elimden geldiğince o kötü günü def etmeye çalışacağım.”

Yanıma uzandı. Yüzümdeki derin gülümsemeyle birlikte başımı göğsüne yasladım.

“Seni çok seviyorum Fegel. Seni bütün kalbimle, ruhumla, tüm varlığımla seviyorum. Seni kaybetmeyi düşünemem. Buna izin vermem anlıyor musun? Yine de bütün bunları yaşamana, bu acılarla savaşmak zorunda olmana da dayanamıyorum.”

“Tamam,” dedim. “Sorun değil. Ben hazırım. Seni sevdiğim için katlanacağım.”

“Seninle birlikte ölürken bunların olacağını düşünememiştim Fegel. Hayal bile edemezdim.”

“Petra,” dedim hüzünle. “Biz öldükten sonra ne oldu? Nereye gittik, daha doğrusu gidebildik mi? Seninle birlikte gökyüzünde bir kapıdan çıkıp gitmiştik el ele. Tek hatırladığım bu.”

Kocaman bir nefes aldı, göğsü inip kalktı. Nefes almadan da durabilirdi burada, hiç kıpırdamadan, hareketsiz, bir ölü gibi. Ama o yaşadığının, benimleyken nefes aldığının farkındaydı.

“Dünya zamanıyla ölüm sonrası zaman arasında farklar vardır Fegel. Biz öldükten sonra üç gün geçmiş ve zaman böylelikle geriye alınmış, hâlbuki biz hâlâ ölüm yolculuğundaydık ve evimize varmak üzereydik. Döndürüldük, koparıldık ve sonsuz bir acıyla birbirimizden ayrıldık.”

Dişlerimi sıktım ve ilk defa acı duymamaya çalıştım. Ona dokunmanın verdiği hazza sarıldım. Elimi yüzünde, saçlarında gezdirirken kendimi cennette hissettim. Petra’nın cennetinde. O cennete ait olacağım günü bekledim.

Gözlerimi kapattım ve cehenneme uyanacağım sabah için bir tek onun aşkına sığındım.

Gözlerimi açtığımda küvetteydim, üzerimde iç çamaşırlarımla buz kalıplarının arasında soğuktan tir tir titreyerek yatıyordum. Dişlerimin takırtısına engel olmaya çalışıp ellerimi yumruk yaptım.

Petra çaresizce yüzüme bakıyordu.

“Gececek,” dedi. “En az sarsıntıyla atlatacağız bunu.”

Başımı hafifçe salladım.

“Dayanamayacağın noktaya geldiğinde söyle lütfen, seni çıkaracağım.”

“Peki.”

Takırdayan dişler. Konuşmamam gerektiğini biliyordum.

“Petra,” dedim dayanamayıp.

“Söyle Fegel.”

“Bir şey söyleyeceğim ama kızmayacaksın.”

Tüm direnişine rağmen gülümsemesine engel olamadı.

“Bu halde bile güldürüyorsun beni, peki kızmayacağım.”

“Adın çok güzel.”

Kaşlarını çattı anlamamışçasına. Sonra fark etti. Başını salladı.

“O ismi söylemeyeceksin değil mi?”

“Gavino’yu mu?”

Başını öne eğdi ve dişlerini sıktı. Gizlediği o tebessümü görmüştüm.

“Gavino Petrarca.”

“Kızmayacağım mı demiştin?”

Başını kaşıdı.

“Evet.” Kekeliyordum.

“Tamam, bunu söylemişsem istediğin kadar tekrarlayabilirsin, ama sadece burada.”

“Peki,” dedim. “Babandan nefret ettiğini biliyorum ama inan bana ismin çok güzel.”

Alayla çevirdi bakışlarını.

“Doğduğun gün evinizin tepesine beyaz bir şahin konmuş. O kadar güzelmiş ki bu şahin, baban onu görür görmez senin evinize uğur ve şans getireceğine inanmış. Bu yüzden adını beyaz şahin demek olan Gavino koymuş. Sen büyüdükçe bir de bakmış ki bakışların şahini andırıyor, işte o zaman insanların yazgılarıyla doğduğuna inanmış. Patrizio o günden sonra sıkı bir dindar olmuş. Tanrı için gidebileceği her yolu denemiş, bir

tek onun sevgisini istemiş. Bu sevgi gözünü kör etmiş ve ailesini, ona ışık olan oğlu Gavino'yu bile artık fark edememiş. Hâlbuki o kadar uzaklara gitmesine gerek yokmuş. Bakacağı yer kalbiymiş. Kendi içi. Patrizio bunu anladığı gün etrafında hiç kimse kalmamış. O artık bir iblisin gölgesinde, ailesiz, çaresiz, bir başına, kendi gizemiyle birlikte yaşayıp gidecekmış.”

Yanıma doğru sürüklenip buz kalıbının içinde morarmaya başlamış elimi yüzeye çıkardı ve dudaklarına götürdü. Alnında, yüzünde gezdirdi ve acı acı gülümsedi.

“O senin parçan Petra, ailen. Ailene sahip çık. Onu yalnız bırakma. O zaten yalnız, kayıp bir ruh. Cehennemi bile sahiplenememiş yaralı bir baba. Yalvarırım onu yalnız bırakma.”

“Deneyeceğim.”

“Günün birinde biz de bir aile olacağız. Bunlar sona erdiğinde sen, ben ve oğlumuz hep birlikte mutlu bir hayat kuracağız. Asla onu yalnız başına bırakmayacağız.”

“Asla, asla.”

Güçlü bir nefes aldım. Bedenime saplanan milyonlarca iğnenin yarattığı o dayanılmaz acıyla direnmeye çalıştım.

“Şimdi beni biraz yalnız bırakır mısın? Uyumak istiyorum.”

“Hayır, seni yalnız bırakmayacağım.”

“Lütfen,” dedim. “Bir süreliğine.”

İtiraz etmeye çalışsa da onu göndermeyi başardım. Buz kalıbının içine gömülmüş diğer elimi yüzeye çıkarıp yumruk yaptığım parmaklarımı araladım. Bütün tırnaklarım yerinden oynamış kopma aşamasında yerinde sallanıyordu.

Tanrım! Bunu mu istiyordun gerçekten? Parçalara ayrılırken sana lanetler yağdırmamı mı bekliyordun? Öyleyse hayır, bunu yapmayacağım!

Petra'nın ısıttığı elimle tırnaklarımı yerinden bir bir çıkardım ve kanamayı durdurmak için de buz kalıbının içine yeniden daldırdım.

Bir süre sonra mor bir et yığınınına dönmüştüm. O morluk siyahlığa dönüşürken küvetin kenarlarına tutunarak doğrulmaya çalıştım. Petra telaşla içeriye girdi. Hemen üzerimi sardı ve beni kucağına aldı.

Nesya beni gördüğünde korkudan rengi atmıştı. Hypatia eliyle ağzını kapattı. Patrizio'nun yeşil gözleri cehennem kuyularını andırıyordu. Marlo, ah, bir zamanlar o gözler için dünyaları verirdim, şimdiyse diğerleri gibiydi. İçimde bıraktığı yanık bir kederle kendi küllerine basıyordu. Paracelsus ve öteki simyacılar bir heykel kadar hareketsizdi. Benim kendisi küçük ama yüreği büyük çocuklarım birbirlerine sarılmış sessizce ağlarken ilk defa gülümsedim. Petra'nın yakasına yapıştım ve açıkta kalan boynuna elimi bıraktım. Tırnaklarım yerinde yoktu ama Petra'nın büyük bir aşkla beni tutuşturduğu varlığı elimin altında duruyordu.

Dayanacaktım. Tıpkı Ovidius'un sözleri gibi.

“Dayan ve üstele. Bu acı, adım adım senin iyiliğine dönüşecek.”

Dayan ve üstele, diye fısıldadım gözlerim kapanırken. Bir anlamı var her şeyin. Yazgı bozuk bir yol çizmez. Morgan'ın sözlerini hatırla.

“Evrendeki her şeyin bir amacı vardır. Uyumsuz hiç kimse, tuhaf hiçbir şey yoktur, rastlantılar yoktur. Sadece anlamadığımız şeyler vardır.”

Belki de bu yüzden Fegel. Sen de sırf bu yüzden; Dayan ve üstele...

Masanın üzerinde ne var ne yoksa Petra tarafından bir anda yerle bir edilmişti. Bütün şişeler, otlar, iksirler, ilaç düzenekleri, mikroskoplar ve daha yüzlercesi. Gök gürültüsünü andıran bir kükremeye haykırdığında ben bile korkuyla yatağımdan zıplamıştım.

Patrizio elini oğlunun omzuna attı ve öylece bekledi. Gözyaşlarına hâkim olamıyordu Petra. Ben durdurulamaz bir hızla çürürken buna engel olamıyor, bitti dediğimiz yerde hastalık güçlü bir şekilde yeniden hortluyordu. Yatağın üzerinde neye dönüştüğüme dair hiçbir fikrim yoktu. Olmasını da istemiyordum doğrusu.

Nesya sabır tınlarını yüzüne dantel gibi incelikle işlerken bir yandan da yerden Petra'nın dağıttığı otları topluyordu. Frankenstein'in birleştirdiği ceset bile benim yanımda daha havalı kalırdı. Cüzamın belirtilerini hafif bir şekilde atlatıyorken bir anda saldıran kurdeşen her an aklımı oynatmama neden olabilirdi.

Acıya alışmak zaman alıyordu. Bir ağrı kesicinin ağrıyan bir yerini yarım saat sonra keseceğinin bilincinde o yarım saate rahatlıkla katlanabilirdin. Peki, hiç dinmeyen bir acı? Gündüzü kovalayan gece, gecenin ardından gelen güneş, hiçbirisi bu ağrının geçmesini sağlamıyordu. Bunun iki ay on gün süreceğini biliyordum ve bir şekilde alışıyordum.

“Banotumuz azalıyor,” diye fısıldadı Nesya.

Bir köşede sessizce oturan Marlo doğruldu.

“Ben gidebilirim.”

“Sen mi?” diye alayla tısladı Petra. “Sen banotundan ne anlarsın ki?”

“Anlıyorum,” diye belirtti Marlo.

“Git o halde, umarım evin yolunu tekrardan bulabilirsin.”

“Bana saldırmayı kes Petra. Tek üzülen senmiş gibi davranmak zorunda değilsin.”

“Hayır!” dedim acıyla yüzümü buruşturarak. “Şunu yapmayın.”

Marlo bana doğru yaklaştı.

“O otu bulacağım. Hem de bugün.”

“Tamam,” dedim. “Bulacağına inanıyorum.”

Işıldayan yüzüğüne baktım bir an için. Sonra gözden kayboldu.

Petra saldırgandı bugün.

“Bugünden sonra daha da kötüye gidecek Petrarca. Diğerlerinin buna dayanabileceğini sanmıyorum. Hatta ben bile dayanamayabilirim.”

“O halde hepiniz şimdiden defolup gidin.”

“Böyle söylemek istemediğimi biliyorsun. Patrizio bir şeyler söyle ona.”

“Bizi duyuyor,” dedi Patrizio.

“Ah, evet,” dedim. “Tabii ki sizi duyuyorum. Kokumdan bahsettiğinizi de çok iyi biliyorum.”

Kocaman bir nefes aldı Petra. Nefes aldıkça büyüdü, devleşti. Kendine sığamadı. Ne öfkesi ne de sabrı bir an olsun taşmaksızın duramıyordu.

“Dayanamayan gidebilir.”

“Kâhinler en hassas olanlar. Üstelik yaşlılar. Bir an önce gitmeleri gerekiyor.”

Başımı diğer yana çevirdim. Bu oldukça aşağılayıcıydı. Etrafa yaydığım bu koku ölüyü bile yerinden hoplatabilirdi ve ben hâlâ onlarla aynı evde eziyet edercesine yaşıyordum.

“Petra, evden gitsinler. Simyacılar da dahil olmak üzere hepsini gönder.”

Cevap vermedi.

“Buna katlanmak zorunda değiller,” dedim.

Elleriyle sertçe şakaklarını ovaladı. Gözlerinden alevler fışkırıyordu. Ona bakmaya korkuyordum.

“Tamam,” dedi öğrenircesine. “Herkesi götür.”

Bunu babasına bakarak söylemişti.

“Bir süreliğine hepsini güvenli bir yere bırak. Ama sonra geri istiyorum.”

Patrizio yutkundu ve başını sallayarak gözden kayboldu.

Nesya hemen yanı başına oturup bir kitap açarak mırıltılarla okumaya başladı.

“Ne okuyorsun?”

Göz ucuyla bakıp yeniden devam etti.

Hypatia panikle odaya daldı.

“Beni de mi gönderiyorsun? Hayır, gitmeyeceğim!”

Nesya bölündüğü için gerilmişti.

“Bir süreliğine,” dedi Petra.

“Kokum gidene kadar,” diye açıklama yaptım.

“Ben buna dayanırım Fegel. Yanında olmak istiyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama gitmeni ben istiyorum. Bu süreçte sizlerin buna katlanmak zorunda olduğunuzu bilerek yaşayamam.”

“Ama...”

“Lütfen, beni daha fazla yorma.”

Hüzünlü bir bakışla odadan ayrıldı.

Nesya hız kesmeden okumaya devam etti.

Gözüm Petra’ya kaydı. Merak ettiğimi anlamıştı. Diğer yanıma sandalye atıp o da oturdu ve ellerini önünde birleştirip bakışlarını yere indirdi. Bütün oda Nesya’nın melodik mırıltılarıyla dolmuştu. Müzik gibiydi, tuhaftı, gizemliydi, aynı zamanda da huzur vericiydi.

Acılarımın ilginç bir şekilde azaldığını hissettim. Gözlerimin önünden gök kuşağı geçti bir anda. Korkmadım, aksine ruhumu dinlendiren melodinin gizemine kendimi

kaptırıp ferah bir gülümseme eşliğinde o kuşağa takıldım. Kuş cıvıltıları, derinlerden gelen kusursuz bir armoniyle bütünleşti. Sonra kulakları sağır eden bir sessizlik yankılandı etrafta. Bu öyle bir sessizlikti ki dayanılmaz bir hüznü verdi. Gökkuşağının yerini devasa bulutlar kapladı ve ben kendimi bir anda bir ormanın ortasında yapayalnız buldum. O ağaçlar ki gökyüzünü delip geçen uzunlukları, insanın gözüne büyümlü bir etki bırakan yeşillikleriyle adeta yaşıyor, nefes alıyorlardı. O sessizlik yerini yeniden mırıltılara bıraktı. Şırl şırl akan bir suyun sesine, yüzüme vuran ılık bir rüzgâr takıldı. Burnumda yeni doğmuş bir bebeğin kokusu vardı. Buram buram masumiyet kokuyordu. Ağlamak isterdim ama yüreğim bir çölden daha çoraktı, diyen Gide'in satırları gibiydim. Çorak ama ferah.

Mırıltılar ninniye, ağıta döndüğünde yeniden odamdaydım. Gökkuşağı dağıldı ve kendi gerçekliğime iniş yaptım. Petra yeri izlemeye devam ediyordu. Nesya da kitabı okumaya.

Elimi kaldırıp Nesya'nın dizine bıraktım. Petra sakın bir baş sallamayla onay vermişti. Nesya bana hiç bakmadan elimi kavradı ve şefkatle sıktı. Okumayı bir an olsun kesmiyordu. Keserse acı geri dönecekmiş, beni yeniden o cehenneme gönderecekmiş gibi.

Saatlerce okudu Nesya. Halsiz, bitap düşene kadar okudu. O okurken zerre kadar acı duymadım.

O okurken huzurla dünyaya daldım.

“Artık bırakmalısın.”

Başını salladı.

Elini sıktım. Dört saattir okuyordu. Dayanamadığını, ama yine de buna direndiğini rahatlıkla görebiliyordum.

“Nesya, bu kadar yeter!”

Petra “devam edebilir,” dedi.

Başımı itirazla salladım.

“Lütfen, git dinlen. Daha sonra yeniden devam edersin.”

“Sonrası yok,” dedi Petra. Nesya okumaya hız kesmeden devam ediyordu. “Bunu sadece bir kez yapabilir.”

Bunu kaybedecek olmanın derin acısını duysam da Nesya’ya karşı bu kadar bencil olamazdım.

Kalan tüm gücümle sarstım onu. Sonunda dayanamadı ve kitaptan koptu. Çözemediğim o duayı kestiği andan itibaren acı yeniden, eskisinden daha beter bir halde geri dönmüştü. Yine de bunu belli etmemeye çalıştım.

“Yaptığın her neyse, sana minnettarım.”

Başını salladı ve kitabını kapatarak gözyaşları içinde odayı terk etti.

Malikâneye çöken karanlığı ve kimsenin olmamasından kaynaklı o belirgin sükûtu seziyordum. Ev adeta huzur bulmuştu.

“Acıktın mı?”

“Hayır,” dedim susuzluktan kurumuş dudaklarımı yalamaya çalışarak. Petra hemen suyum içirdi. O kadar dikkatliydi ki bunu yaparken, kendimi prensesler gibi hissediyordum. Bana bakıyordu, yediyor içiriyor, üzerimi değiştirip banyo bile yaptırıyordu. Ve bunu yaparken yüzünde hiç bıkkınlık olmuyordu. Sanki hayatta benden başka uğraşacak hiçbir şeyi yokmuş gibi bütün ilgisini ve alakasını bana yönlendirmişti. Bütün oklar bana gidiyordu, bütün yollar bana çıkıyordu. Tıpkı Marlo’nun da eksilmeyen sevgisi gibi. Zavallı Marlo, onun da gidecek hiçbir yeri yoktu. Bunu söylemişti bana, binlerce kez hem de. Yaptığı bütün kötülükler aşk içindi. Kızabilir miydim evet, değiştirebilir miydim, hayır!

Şimdiyse söz verdiği gibi kapının önünde dikilmiş elindeki çuvaldan taşan banotlarıyla bizi izliyordu. Kendi cehennemini. Ateşini kendi yakıyor, azalan alevlere odunu da kendi atıyordu. Marlo kendi kendini yakıyordu. Ve geri kalan o sonsuzlukta durmaksızın, dinmeksizin bunu yapmaya devam edecekti.

Petra hemen işe koyuldu. Dinlenen Nesya'yı kimse rahatsız etmedi. Marlo onun yardımcısı oldu ve söylediği her şeyi harfiyen yerine getirdi.

Çavdarmahmuzunun¹⁸ kokusunu alıyordum. Banotunun, baldıranın, ökseotunun. Kurtboğan o masanın üzerinden el sallıyordu bana. Adamotu o kötücül gözleriyle bakarken kurşunotundan yapılan sabunun kokusunu bile alıyordum. O melodiden sonra bir şey olmuştu. Tanımlıyordum artık bitkileri, ne olduklarını, ne işe yaradıklarını biliyordum. Kınakına ağacının kabuğu hemen masanın altına düşmüştü, sıtmaya iyi geliyordu. Kediotu sinir yatıştırıcı olarak kullanılıyordu. İngiliz nanesi bulantıyı kesiyor, gebreotu acımsı karışımların keskinliğini gidermek için ilaçlara katılıyordu. Acıçığdemin soğanlarından öldürücü zehirler elde edilirdi, Paracelsus'un bir şeyi zehirli yapan onun dozudur düsturunun da örneklediği gibi zehir sadece öldürmek için değildi. Pırnal meşesi ve dişbudak büyü içeren ritüellerde, kurutulmuş hayvan ve bitki drogları¹⁹ güçlü sihirlerin odak noktasıydı.

Hayatım boyunca bir daha asla görmek istemeyeceğim pirinç lapasını Petra yine burnumun ucuna sokarken yüzümü buruşturdum ve buna katlanmaya çalıştım.

“Onu yiyeceğim ama bana Nesya'nın ne yaptığını söyleyeceksin.”

“Anlaştık, önce bitir.”

Ona güveniyordum. Sırf bu yüzden insanüstü çabayla lapadan çok ilaç barındıran o mendebur lokmaları ağzıma soktum. Evet, banotunun tadını artık adım gibi biliyordum.

“Sargılarını açıp banyoya gireceğiz. Yaralarını yeniden kurutmamız gerekiyor.”

“Tıpkı her gün yaptığımız gibi,” dedim.

“Her gün yaptığımız gibi.”

¹⁸ Buğdaygillerin çiçekli başlarına yerleşen asalak mantar.

¹⁹ Hayvan ve bitkilerden kurutulmuş veya özel metotlarla toplanarak elde edilen, eczacılık ve kısmen sanayide kullanılan ham veya yarı ham madde.

Büyük bir dikkatle yatağımdan kaldırdı beni. Marlo hemen arkasıındaydı.

“Yardım etmek istiyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Petra sesindeki tahrik edici alayla. “Ona bir metreden daha yakın durduğun için bile şükredebilirsin.”

“Bu kadar gaddar olma, ona yardım etmeme izin ver.”

Beni kucağına aldı ve banyoya doğru yavaş adımlarla taşıdı. Başımı göğsüne yasladım.

“Lütfen Petra.”

“Sülük gibisin, uzak dur.”

Onların atışmasına hiç karışmadım. Marlo’nun savunulacak bir yanı kalmamıştı evet, ama gücüm olsaydı belki bir iki laf söyleyebilirdim. Şimdi tek isteğim biraz olsun huzurdu.

Banyonun kapısında umutla bekledi.

“Beni de içeri al.”

“Bunu yapmayacağımı biliyorsun.”

“Sen gittiğinde benimle kalacak.”

Petra’ya doğru başımı kaldırdım. Elimin altındaki teni bir kaya kadar sertleşmişti. Çenesi çıtırdıyor, yüzündeki kaslar yay gibi geriliyordu.

Başımı olumsuzca sallayıp gözlerimi kapattım.

Petra güçlü bir tekmeyle kapıyı kapattı ve beni yumuşak bir hareketle sandalyeye oturttu. Her tavrı özenliydi, çünkü ufacık bir hız bile beni dağıtıp parçalamaya yetebilirdi.

Arkasını dönüp suyun sıcaklığını kontrol ederken hemen yanı başında duran karışımları suya boşaltarak onların kendi kendine köpürmesini izledi. Su kan kırmızısına boyanırken gördüğümüz Nesya’nın yetenekleriyle taçlandırılmış bir tablonun insanı şaşkına çeviren resmiydi.

“Kıyafetlerini çıkar.”

“Neden sen yapmıyorsun?”

Bir anda arkasını dönüp çattığı kaşlarıyla bana baktı. Söylediğim şeyden ötürü çoktan pişman olmuştum ama ağzımdan çıkmıştı bir kere.

O bakışlar dizlerimin titremesine yetmişti. Panikle indirdim başımı.

“Şey, parmaklarım o kadar uyuşuk ki, ben...”

Ayağa kalkıp başımda sessizce dikildi. Gerçekten çok sinirlenmişti. Sebebini biliyordum, bunu söyleyen kişi ben olmamam gerekiyordu.

Yere çökünce elimi itiraz edercesine kaldırdım.

“Yapabilirim.”

Tuttuğu ellerimi indirdi ve tişörtümü yavaşça çıkardı. Dağılan saçlarım kucağıma yığılmıştı ve yanaklarım alev alev yanıyordu. Petra’nın yüzüne bakmaya utanıyordum.

Kollarımdaki sulu kabarcıklara aldırış etmeden sıkıca tutarak yerimden kaldırdı. O da benim yüzüme bakmıyordu. Kandan görünmeyen pijamamı çıkarıp kıyafetlerimi kirli sepetine tıktırdı. Ben iki büklüm bir halde iç çamaşırlarımla banyonun ortasında büyük bir esefle dikilirken başım yerde, içime çöreklenen Alegra’nın hisleriyle ölümümü bekliyordum.

Benim hareket etmediğimi görünce kolumdan tutup küvetin içine sürükledi. Canımı yakıyorsun bile diyemedim. Tıpkı yaramazlık yapan bir çocuğun annesi tarafından azarlanıp cezalandırılması gibiydi bana yaptığı muamele.

Kendimi suyun şifalı ellerine bıraktığımda gözlerimi sıkı sıkıya kapatmışım. Derin derin nefesler alıyor, bu anın etkisinden kurtulmak istiyordum. Ama imkânsızdı. Kapattığım gözlerimden akan yaşlar yüzümü yağmur etkisiyle ıslatırken hisli hıçkırıklarına da engel olamıyordum.

“Neden ağlıyorsun?”

“Seni ilgilendirmez!” dedim keskin bir sesle. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Açmak, onun yüzüne bakmak istemiyordum. Ta ki nefesini yüzümde hissedene dek.

Gözlerimi açtığımda onun o kopkoyu, yeşilliğinde kaybolduğum, hırçın, tüm dünyaya meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştım. Yüzünde, binlerce yıl da yaşasam çözemeyeceğim bir gizem vardı.

“Neden ağlıyorsun?”

Güçlkle yutkundum.

Başımı duvara çevirip ağlamayı sürdürdüm. Kolunu suya daldırıp iri eliyle yüzümü kendine çevirdi.

“Neden ağlıyorsun?”

Bu seferki oldukça tehditkârdı.

“Ben Alegra değilim.”

“Kimse sana böyle bir şey söylemedi.”

Elini elimin üzerine koyduğunda çekmeye çalıştım ama izin vermedi.

Parmağıyla pürüzlü yanağımı okşadı. Ruhum o an Tanrı’ya ulaştı. Bedenimin her yanını saran o tarifsiz his sert bir duvara toslarcasına zihnimde depremler yarattı.

“Bana ona baktığın gibi baktın.”

Gülümseyerek başını salladı. Bu gülümsemede çok şey vardı. Bir muamma, sırdı.

“Sana asla ona baktığım gibi bakmadım. Sana daha önce hiç kimseye bakmadığım bir aşkla, tutkuyla, hastalık derecesinde bir kıskançlıkla baktım.”

Kalp atışlarım o derece hızlıydı ki neredeyse ağzımdan fırlayıp Petra’nın eline düşecekti.

“Yalan söylüyorsun.”

Dudaklarını kemirip bir anlığına başını tavana çevirdi.

“O şey yok bakışlarında.”

“Hangi şey?”

Nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için bunu bir çırpıda yapacaktım.

“Şehvet.”

Elini çekti ve parmaklarını küvetin kenarlıklarına çarparak tempo tuttu. Bunu söylerken içler acısı halimi de hesaba katsam hiç fena olmayacaktı ama söylemişim bir kere.

Yüzüne oturan kocaman bir gülümsemeyle dikti bakışlarını.

“Normal şartlarda bunu söylediğin için sana oda hepsi vermem gerekiyordu. Hem de bir ay.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Ama bunu yapacak zamanım yok.”

“Zamanın olsa yapacaktın yani?”

“Hiç kuşkun olmasın.”

Bir an için o öfke parıltısı geçti gözlerinden. Geçip hızla üzerime geldi.

“Ah Fegel. Ne sanıyorsun? Seni öptüğüm zaman yeryüzünde akıllı başında, ayık kalabileceğimi mi? Ya tenine dokunduğumda? Benim olacağın düşüncesi bile aklımı oynatmama yetebilirdi. Ya olsaydın Fegel? Ya olsaydın?”

Bunu düşünmemek istercesine başını salladı.

“Beni şehvetinden başka bir şey düşünmeyen, sevdiği kadına dokunmaktan bir an olsun çekinmeyen, her gece bir başkasının koynunda, başka hevesler peşinde, sıradan, basit, ne varlığı ne de ruhuyla hiçbir anlam taşımayan bir adam olarak mı görüyorsun? Hayır Fegel, eğer öyle görüyorsan yanılıyorsun. Şehvetine sığınan bir adam sevgiden bahsedemez bana, bir kadına dokunmanın erdemini kavrayamamışsa aşktan, sadakatten, bağlılıktan bahsedemez. Sahip olduğu bir kadını hele ki incitebiliyor, bir başka kadına gitmekte kendini erkek olduğu için yeterli görebiliyorsa kimdir o Fegel? Söylesene, kimdir?”

Petra kalbinin kusursuzluğuyla ders veriyordu bana. Bu dersi hak etmişim. Bakışlarımı kaçırmadan onu izledim.

“Bir erkeği erkek yapan koynuna aldığı kadınların sayısı değildir Fegel. Bir erkeği erkek yapan koynuna aldığı kadını sınırsız, sonu olmayan, ezeli ve ebedi, Tanrısal bir bağlılıkla

koruması, onun sadece bedenini değil, ruhunu da kendine katıp bir daha asla başka bir kapıyı çalmamasıdır.”

Fegel büyüyordu. Fegel Petrarca'nın, ölümsüz bir adamın aşkıyla kanatlanıp istediği sona ulaşıyordu.

Büyü Fegel. Layık olmakta geciktiğin bu adamın bakışlarında büyü. Onun sözlerinde büyü. Onun yüreğinde büyü.

Yüzümü ellerinin arasına alıp dünyaya sığmayacak, kusursuz bir aşkla baktı gözlerime, sonra gülümsedi. Alnımdan usulca öpüp geriye çekildi.

“Seyrine daldığın bir kadın var karşında. Seyrinde kaldığın bir kadın. Nasıl ötesine varabilirsin? Ayakların gider mi kalbin yürürken ve durabilir misin ruhun ona doğru koşarken?”

Acı bedenimi terk ederken aynı anda da ruhuma yerleşmişti. Petra'nın kalbime döktüğü aşkı toparlamaya çalıştıkça beceriksizce dağıtıyor, olur olmadık yerlere saçıyordum.

Bu eller dokunamayacaktı bana, bu gözleri bakamayacaktı. Onun gidişini kanayan bir kalple sessiz sedasız mı izleyecektim? Hayır, dedim kendime. O elleri tuttum ve kalbimin üzerine bıraktım.

Bir yolu vardı ve Tanrı bu yolun kapılarını bir tek bana açacaktı.

Notalar

Kürelerin müziği. Pisagor’a dayanan ve evrenin sayılarla düzenlendiği fikri üzerine kurulu bir varsayımdır. Evren matematiksel bir bilgelik ve hesaplamayla kuruludur Fegol. Notaları belirli formüllerle bir araya dizdiğinde insan üzerinde sihirli bir etki yaratıyordu. Efsaneler de bunu her zaman doğrular nitelikteydi. Geçmişte çaldığı şarkılarla insanları büyüleyen, hayvanlara itaat ettiren, güçlü bir aşka yakalatan ve doğayı hâkimiyeti altına alan kişiler yaşadı. Ve bunun kaynağı Orpheus’tu. O sayıların gücünü keşfetmişti.”

“Şarkıların neden ağlattığına şaşmamak lazım.”

“Bu doğru,” dedi Petra.

“Nesya Orpheus’tan kalan, sahip olanın doğaüstü güçlere erişeceği bir kitap buldu.”

“Nereden?”

“Sessizliğinin ödülü olarak.”

“Tıpkı senin de doğaya hâkim olman gibi mi?”

Başını salladı.

“Yüz yıllık suskunluğun ardından doğa gizlendiği yerden o kitabı çıkardı ve Nesya’ya bağışladı.”

“Peki, orada okuduğu neydi?”

“Notalar.”

“Notalar mı?”

Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Onu dua kitabı sanmamsa tam bir trajediydi.

“Ve bu sadece bir kez yapılabiliyordu. Nesya senin üzerindeki tek gücünü de böylelikle kullanmış oldu.”

“Peki, o notalar sadece şifa mı veriyordu?”

“Güzel soru. Hayır, tamamen niyetine bağlıydı. İster iyileştirir ister yok ederdin. Sana cehennemi de yaşatırdı cenneti de. Diriltir de, öldürür de. O notaları nasıl okuyacağına bağlı.”

“Peki, bir enstrümana aktarıldığında?”

“İşte bunu dünya kaldıramazdı. Bu yüzden notaları Orpheus kitaba, yani yazıya aktardı. Sadece dille telaffuzu olacaktı. Notalar bir aletle hayat bulduğunda yaratacağı sonuçların haddi hesabı olamazdı. Orpheus bir dehaydı. Kusursuz bir bilge. Kâinat üzerinde onun ne eşi ne de benzeri vardı.”

“Bu oldukça etkileyici, aynı zamanda da ürkütücü. Dilerim o kitap asla kötü birinin ellerine geçmez.”

“Kötüden kastın?” diye içeri girdi Nesya.

“Senden sonra demek istedim.”

“Benim kötü birisi olduğumu mu söylüyorsun?”

“Hayır, bir gün ölümü tercih edersen kötü birilerinin eline geçmemesinden bahsediyorum.”

Tatmin olmuşçasına başını salladı.

“Ölümü seçmeyeceğim. Hiçbir zaman!”

“O halde endişe edecek bir şey yok.”

“Bence de.”

Odaya yayılan kıskançlık kokusu benim kokumu bastırmak adına özenle savaşıyordu.

Mel’i özlemiştim. Burada olsaydı işime yarayabilirdi. Üstelik Petra’yı oradan çıkaracak o şeyin ne olduğunu öğrenmek adına çabalarırken. Derken Patrizio göründü eşikte. Elinde yine o lanet pirinç lapası vardı.

“Biliyorum,” dedi beni görünce. “Miden bulanıyor ama bunu yemek zorundasın.”

Kâseyi Petra’ya uzattı. Bugün ellerim her zamankinden daha cansızdı. Peçeteyi yakama sıkıştırıp kaşıkları sırayla ağzıma tıktırdı. Yutmakta epey zorlanıyordum. Lapanın ağzımda bıraktığı iğrenç tadı hayatım boyunca unutmayacaktım.

Yüzümü buruşturdum. Marlo elleri arkasında kavuşmuş odanın içini turlarken kafasının içinde dönen şeyleri tartıyor görünüyordu. Lütfen dur, dedim içimden. Bunca şeyin üstüne bir olay da sen çıkarma.

“Bir ay oldu,” dedi yanı başımıza kadar sürüklenirken. “Bir ay on gün kaldı. Hastalık geriler görünecek ama en büyük darbeyi körlükten bir önceki gün vuracak. O güne hazırlıklı olmalıyız.”

“Kapa çeneni,” dedi Petra. “Şu an yemek yiyor.”

“Bunları bilmem gerekiyordu, bırak konuşsun.”

Sabırsızca çattı kaşlarını. “Bu çocuğu öldüreceğim,” diye mırıldandı.

“Neredeyse bütün derisi dökülecek. Baştan ayağa yılanın deri değiştirmesi gibi olacak her şey. Ölü deri gidecek yerine yeni deri gelecek ve ardından körlük.”

Kollarımı göğsümde birleştirip başımı duvara yaslayarak Marlo’ya baktım. Petra da bana bakıyordu o sırada.

“Körlüğün ardından sağırlık ve en son da dilin çürüyecek.”

“Bu kulağa kötü geliyor.”

“Marlo! Odayı terk etmen için beş saniyen var.”

“Hayır Petra. Gitmeyeceğim.”

“Sabrımı taşıyorsun.”

Beş saniyenin ardından Petra hızla onun üzerine atıldı. Marlo arkasındaki masayla birlikte duvarın içine girdiğinde sağlam kalan son odada da delik açılmıştı.

Patrizio hüsrarla başını salladı.

“Bu evi seviyordum.”

Petra’yla Marlo dışarıda birbirini yerken fırsat bu fırsattı. Bakışlarımı hızla Nesya’ya çevirdim.

“Petra’yı oradan kurtarmanın yolunu söyle Nesya?”

Oturduğu yerde geriledi. Neye uğradığını şaşırmış haldeydi.

“Sen,” dedi. “Nasıl?”

Sonra fark etti. “Mel,” diye fısıldadı. “Ama sen uyuyordun. Bunu nasıl yapabilir ki? Bu imkânsız.”

“Değil,” dedi Patrizio. “Aktif bilinçte bir delik açmış olmalı. Yeteneklerini düşünürsek bunu yapması oldukça kolay ve sen küçük hanım!” diye Nesya’ya çevirdi meraklı bakışlarını. “Gavino’yu kurtarmanın yolunu biliyorsun demek ki?”

Nesya bir süre sessiz kaldı. Eliyle boynunu ovuşturdu ve bekledi. Sabrım gittikçe tükeniyordu. Dışarıdaki kavga büyüyüp bütün bir alanı sardığında ilk defa bunun uzaması için dua ettim.

“Söyle Nesya!”

“Bir yolu var ama bunu yapabilmek imkânsızdan da öte.”

“Bırak da buna biz karar verelim.”

Eliyle yüzünü sıvazladı. Derin bir nefes alıp zümrüt yeşili gözlerini gözlerime dikti.

“Dünya üzerindeki bütün doğaüstü, ölümsüz varlıkları seninle birlikte ölmeye ikna edersen Hazul’la Merid’in gücünü sıfıra indirirsin.”

Patrizio’yla ikimiz kocaman bir şaşkınlıkla birbirimize baktık. Ben yerimden kıpırdayamamıştım ama Patrizio ayağa kalkıp buna şiddetle karşı çıktı.

“Bu delilik. Bunu hiç kimse kabul etmez.”

“Bunu açıkla Nesya?” dedim telaşla. Her an gelmelerinden endişe ediyordum.

“Kırk iki yaşına geldiğinde öleceksin Fegel, bu bildiğimiz bir şey.”

“Evet.”

“İşte o gün seninle birlikte yer küre üzerindeki bütün ölümsüz varlıkları seninle aynı anda ölmeye ikna edersen, yani bunu kabul edip seninle birlikte hepsi ölürse uyandığınız yer Merid’le Hazul’un yaşam alanı olacaktır. Onlar böyle bir enerjiyi kaldıracak kadar güçlü değiller. Ve bu ölümsüzler içinde inanılmaz yeteneklerle donatılmış olanlar da var. Bu ifritlerin sonu olmasa da bundan sonraki yaşamlarında zamana dokunmaya, onu değiştirmeye, üzerinde oyunlar oynamaya yetkileri olmayacağı anlamına gelir. Yani Fegel,” deyip güçlü

bir nefes verdi. “Eğer bunu başarırsan dünya ifritlerin elinden kurtulmuş olur. Petra onların esaretinden kurtulmuş olur ve en önemlisi de,” deyip sustu ve Patrizio’ya çevirdi bakışlarını. Patrizio kollarını göğsünde birleştirmiş anlam veremediğim bir ifadeyle sırtıyordu. Olduğu yerde ileri geri yürüyüp Nesya’nın havada kalan cümlesini tamamladı.

“Gölgeler insan öldürmekten kurtulur.”

Kocaman açtığım gözlerimle oturduğum yerde deprem etkisiyle sallanıyordum. Bütün bedenim titriyordu heyecanla.

“Ya!” dedim. “Ya işe yaramazsa? Ölürlerse ve işe yaramazsa?”

“O zaman da iki seçenek kalır geriye. Ya bumerang etkisiyle oldukları gibi geriye dönerler, döngü kaldığı yerden devam eder ya da sonsuza dek onların cehenneminde yaşamlarını sürdürürler. İşte o zaman Fegel, o zaman dünyanın sonu gelmiş demektir. Çünkü üzerinde tek bir insan kalmasa bile Marlo’yla ikiniz döngü boyunca yaşayıp gidersiniz. Yalnızca ikiniz.”

İzlesme

Bilincimin bir kapanıp bir açılmasıyla geçiyordu günler. Artık o nefret ettiğim pirinç lapasını bile yiyemiyordum. Doğa son vuruşunu yapmaya hazırlanıyordu. Tanrım, nasıl bir öfkeydi bu böyle? Nasıl bir intikam? Dokunulmanın yaratacağı felaket bu denli mi şiddetli olacaktı?

Olması gereken buysa, elbette olacaktı. Ve insan Fegel, annesinden doğduğu gün kadar berrak, temiz ve yeni olacaktı. Çürüyecek dilim için bile üzülüyordum. Hepsi sil baştan yenilenecekti. Hiç kötü bir söz söylememiş, hiçbir kalbi kırmamış gibi.

Ölüm döşeğindeki bir hastanın son dakikalarını sayar gibi bekliyorlardı başımda. Gözlerimi açıyor onları görüyor, kapıyor yine onları görüyordum. Her şeye rağmen buradalardı. Marlo'nun dayanabileceğini biliyordum, belki Patrizio'nun da ama Nesya için emin değildim. Zorlanıyordu.

Bu koku yaklaşık on kilometrelik alandaki bütün canlıları öldürmeye yetmişti. Bütün hayvanlar, bütün bitkiler, ağaçlar, çiçekler... Nefes alan her şey benim yüzümden yok olmuştu. Tıpkı ailem gibi, arkadaşlarım gibi. Sahip olduklarımı bir bir yitirmiştim. Şimdi de Petra gidecekti ve ben Marlo'yla kalacaktım. Nesya'nın varsayımını gerçekleştiremezsem de sonsuza kadar...

Yine bir gece gündüzü kovalamıştı. Pencereden içeri sızan ay ışığı odayı aydınlatmış, bedenime durmaksızın sapladığı ağrıları bana büyük bir gururla yaşatmaktaydı.

Cılız soluğumu duyabiliyordum.

“Yarın onun için kötü bir gün olacak,” dedi Marlo.

“Felaket habercisi gibi konuşmaktan vazgeç Marlo. Olacakları biz de biliyoruz.”

“Elimde değil,” dedi. “Onun acı çekmesine dayanamıyorum.”

Petra sabırsızca tısladı.

“Konuşmaya devam edeceksen odayı terk et.”

“Etmeyeceğimi biliyorsun.”

“Marlo!” dedi dişlerinin arasından. “Gerçekten seninle uğraşacak durumda değilim.”

“Sen kazandın.”

Kısa bir sessizlik.

“Benim kazanacağımı biliyor olmalıydım. O mezar sana yetmeliydi Marlo. Fegel’e olan tutkumun ne boyutta olduğunu görmeliydin. Ne doğa ne de Tanrı sana izin vermeyecekti, oysa sen çift karakterli bir ifritten medet umdun. Tarih hiçbir zaman kötülükten yana olanın zaferini yazmadı. Sangro²⁰ bile Merid’le anlaşma yaptığında ölümsüzlüğü garantilemişti. Böylelikle kendisini kölesine yedi parçaya ayırttı. Ama Merid’le Hazul arasında geçen küçük bir tartışma onun sonu oldu. Sangro olayında da gördük ki, bir şeytanla asla masaya oturmayacaksın.”

“Hazul’a güvendim.”

“Hazul trajedi seven bir zavallıdır.”

“Fegel beni affetmeyecek. Onu sonsuza kadar kaybettim. Geri dönemeyecek olsan bile bu bir şeyi değiştirmeyecek. Onun sevgisini kaybettim Petra. Nasıl yaşayacağım ben?”

“Bunu bana mı söylüyorsun?”

“Başka kimsem kalmadı.”

Marlo’nun derin çaresizliği. Acıyla sıktım kapalı gözlerimi. Karanlıkta görünmediğimi diledim.

²⁰ Raimondo di Sangro.(1710-71) Simya deneyleri sırasında öldüğü söylenir.

Rivayete göre şeytandan ölümsüzlüğü alabilmek için ölümü yaklaştığında bir köle tarafından kendisini yedi parçaya kestirtmiştir.

“Her şeyimi kaybettim. Fegel’i kaybettim. Saçmalıklarım yüzünden kaybetmeye de devam ediyorum. Bu hastalık dünyayı sardığında artık insanlık için pek bir seçenek kalmayacak.”

“Aldırma, geri dönecekler.”

“Ama bir şekilde acı çekecekler.”

“Demek ki çekmeleri gerekiyormuş. Acı kaçınılmazdır Marlo. Tanrı hüznü kalpleri sever. Bu yüzden bırak herkes yazgısını yaşasın.”

“Nasıl başarıyorsun?”

“Neyi?”

“Böyle olabilmeyi. Güçlü, kudretli, âşık.”

“Bunu Fegel’i severek öğrendim.”

“Fegel’i seven yalnızca biz, ikimiz değiliz.”

Normal şartlarda kalp atışlarımın hızlanması gerekiyordu, hızlanıp odayı kuşatması ama o kadar yavaş çarpıyordu ki, bir ölü bile benden daha canlı olabilirdi.

Yapma, Marlo. Bunu yapma!

Petra’nın güçlü nefeslerini işittim. Uzun bir süre ikisi de sessiz kaldı.

“Giovanni’den mi bahsediyorsun?”

Tanrım, Petra biliyor muydu?

“Biliyor muydun, ama nasıl? Ben, sandım ki?”

“Ne sandın Marlo, bunu bilmeyecek kadar aptal olduğumu mu?”

“Ama nasıl izin verdin? Benim tanıdığım Petra’nın Giovanni’yi yerin dibine sokması gerekirdi. Parçalara ayırması.”

“Giovanni her zaman benim güvendiğim, inandığım, değer verdiğim bir yeğenimdi. Diğerlerinden daha çok sevdim onu. Bana asla ihanet etmedi.”

“Bu ihanet değil miydi? Tanrım, seni gerçekten anlayamıyorum.”

Petra sakindi. Kendinden emin ses tonuyla Marlo'yu da beni de güçlü bir şaşkınlığa uğratmıştı.

"Fegel küçük bir çocuktuk Giovanni'yi yanına verdiğimde. Başta itiraz etmek istedi ama ne kadar kararlı olduğumu görünce cesaret edemedi. Kaldı. Ben evi inşa etmek için sürekli gitmek zorundaydım."

Petra Marlo'ya yaşananları mı anlatıyordu? Onunla bir dost gibi sohbet mi ediyordu? Gerçekten dünyanın sonu gelmiş gibiydi.

"Fegel büyüdü, serpildi, güzelleşti. Gözleri dünyanın yedi harikasından bile daha şahaneydi. Bir gün Giovanni'nin kalbine de düştü ateş ve ben bunu gözlerimle gördüm. Ama izin verdim. Bir insanı gerçekten, tam anlamıyla koşulsuz şartsız koruyacak bir şey varsa o da ona duyulacak büyük bir aşktı. Giovanni de âşık olmuştu ama bizlerden farklı ve her daim benim olduğu gerçeğini bilerek. Kafasının içinden geçenler yüzündeydi. Bu yüzden içim rahattı. Asla kötü bir gözle bakmadı ona. İnsani bir sevgi beslemedi. Bizim gibi değildi. Fegel'in ışıldayan masum ruhu Giovanni'nin gözlerini kör etmişti. Anlayacağın ondaki bu özel durum sayesinde kalbindeki his hayranlıktan öteye gitmemişti."

"Biliyorum, bunu köyde görmüştüm."

"Hâlâ da öyledir. Dünyada yalnız ikisi kalsa, Fegel'in bana ait olduğu gerçeğini bilir."

Kaskatı bir şekilde yatakta donup kalmıştım.

"Onu sana emanet edeceğim Marlo."

"Ne?" Marlo şaşkıncı.

"Ben gidince ona sen bakacaksın?"

"Ciddi misin?"

"Evet, onu ancak benim gözümünden görebilecek birisi onu hakkıyla koruyabilir. Giovanni değil, sen."

"Kıskanmayacak mısın?"

Sesi titremiştii bunu sorarken.

“Hayır, çünkü ona dokunmayı ve onun üzerinden hayaller kurmayı bırakmış olacaksın. Ne dünya ne de yaşayabileceğimiz başka bir evren üzerinde, o, asla senin olmayacak.”

Marlo yutkundu. Cevap vermiyordu. Kabullenmiş gibiydi bunu.

“Hem,” diye devam etti Petra. “Benim yokluğumda onun kahrını çekebilecek tek kişi de sensin.”

“İşte bundan hiç şüphem yok.”

Kısa bir sessizlik.

“Yine de onu sevmeye devam edeceğim,” dedi Marlo. “Nefes aldığım müddetçe.”

“Biliyorum,” dedi Petra. “Bu yüzden yakında sana bazı şeyleri öğretmem gerekecek. Fegel’e nasıl bakılır? Neye ihtiyacı vardır? Neyi sever? Ağladığında ne yapman gerekir?”

Marlo güldü. Petra da ona eşlik etti. Eğer kıpırdayabilseydim muhtemelen ben de buna kahkahayla karşılık verirdim.

“İlerde onunla yaşayacağın uzun bir zaman olacak. Kırk iki yaşına kadar. Düşünsene, kusursuz bir zaman dilimi.”

“Beni teselli edecektir.”

“Onun için şifalı reçeteler, yemekler, tarifler yazacağım. Üzerinde taşıyacağı muskalar ve daha birçoğu. Onu yalnız bırakmayacaksın.”

“Onunla birlikte ölmek istiyorum. Onu ölümden de yalnız bırakmayacağım.”

Petra cevap vermedi.

“Lütfen, o iksiri istiyorum.”

“O iksiri yapacak vaktim yok. Uzun süren bir işlem.”

“O halde reçetesini yaz. Yapabilirim.”

“Sen mi?” Alayla güldü.

“Peki, peki, yazacağım. Ama kimseye göstermeyeceksin.”

“Söz veriyorum,” dedi. Sonra kekeleyerek “Petra,” diye devam etti Marlo. “O mektubu yazarken hislerinde ciddi

miydin? Yani siz gittikten sonra basit bir teselliden ibaret değil de, içinden gelerek mi yazmıştın?”

Petra uzun bir süre cevap vermedi. Bir an için uyuduğumu, hatta öldüğümü bile düşünmüştüm.

“Bu yanıtı ihtiyacım var.”

“Evet,” dedi bıkkınca. “İçimden gelerek yazdım. Belki, tuhaf gelecek ama normalde bu yaptıklarından sonra seni parçalara ayırıp o ibislere bile bırakmamam gerekirdi ama sana bir şekilde saygı duydum. Bana sıradan bir adam gibi gelmiştin. Kendini onlara teslim edip ruhunu feda edecek kadar sevdiysen gerçekten saygıyı hak ettin.”

“Yine de bu beni durmadan aşağılayacağın gerçeğini değiştirmiyor.”

Güldü.

“Elbette, buna devam edeceğim çünkü varlığına tahammül edemiyorum. Umarım bunun üstesinden gelirsin de düşündüklerime değmiş olur.”

“Geleceğim Petra, güven bana.”

“Güveniyorum,” dedi Petra. “Sırf bu yüzden Fegel’i sana emanet ediyorum.”

O ay ışığı giderek söndü ve ben korkunç bir karanlığa teslim oldum.

Gözlerim yeni bir güne açılırken kendimi gökyüzünü izlerken bulmuştum. Vücudumun üzerinde gezinen bir şeyler vardı sanki, canımı yakıyor, tenimi oyarak içine girmeye çalışıyordu.

Petra’nın sesini duydum yanı başımda.

“Affet Fegel.”

Ağlıyor muydu?

Elimi görebileceğim bir mesafeye kaldırdığımda onları gördüm. Beni yiyip bitireceklerdi. Binlerce kurt vücuduma

üşüşmüş her bir yanıma zerrem kalmayana dek tüketecekti. Bir metre kadar kazılmış toprağa uzanmış yan yana yatıyorduk. Onun varlığıyla güç bulmayı umut ettim. Yeşil gözlerinin büyüünde dinlendim, bekledim, yine de acımı alıp yoluma kaldığı yerden devam ettim.

Onlar beni acımasız dişleriyle öğütürken gıkımı bile çıkarmadım. Dante'nin cehennemindeydim, çift başlı ifritlerin Artephius'la birlikte alev almış ateşinde. Gayya denilen har kuyusunda.

Yine de huzur bulmayı denedim.

Tepemde dolanan görkemli fregatkuşları, kanat çırpmadan süzülürken beni de o kanatlara takıp gökyüzüne doğru havalandırıyordu. Bir yanıma cennetti, bir yanıma cehennem ve ben arafta kalmış âşık bir ruhtum.

Leş yiyen marabular²¹ gibi bedenimi afiyetle tüketen kurtlara inat aşkla alıyordum her nefesi. Petra'nın acısını taşıyordum, dünyayı saran sadakatini. Ona gidiyordu yollarım, onun oluyordu. Her zerrem onun adına tüketiyor, onun adına var oluyor, yeniden hayat buluyordu.

Eğer bir yüzüm kalmış olsaydı muhtemelen zevkle gülüyor oluyordu.

Güneş gittikçe söndü, yer altımdan çekildi ve ben fregatkuşları eşliğinde derin bir uçurumdan yuvarlandım. Düşmenin verdiği o hissi sonuna kadar alıyordum. Saçlarım boşlukta uçuşuyor bir kelebeğin kanadına takılan ruhum ne acı ne de başka bir şey duyuyordu.

Kulakları sağır eden bir sessizlik buldu benliğimi, sonra kuşlar cıvıldadı. Bir bebeğin hıçkırıklar eşliğinde ağlaması ve derinlerden gelen bir 'anne' sesi.

Fegel düştükçe düştü. Ne göktü gittiği yer ne de yer, ikisi arasında kalmış bir başka âlem.

Yumuşak bir zemin karşıladı beni. Gözlerim bir odada yeniden yaşam buldu. Hızla doğrulup ellerime ve kollarıma

²¹ Leylekgiller ailesinden kuş türü. Leşle beslenir ve genellikle akbabalarla dolaşır.

baktım, elim yüzümde gezindi. İyileşmişim. Ama, bir dakika, bir tuhaflik vardı. Bu oda yabancıydı. Yataktan doğrulup odadan dışarıya çıktım. Koridorda ilerlerken kalp atışlarım heyecandan deliye dönmüştü.

O an bir kapının eşiğinde korkuyla bekledim. İçeriden çok tanıdık bir ses gelmişti. Bayılmamak için kapıdan tutundum ve başımı içeriye eğdim.

Oradaydık.

Petra ve ben.

Bir koltukta oturmuş odaya dolan muhteşem bir güneş ışığı eşliğinde bir şeye bakıyorduk. Yavaş yavaş attım adımları, bu anın her saniyesini hakkıyla yaşadım. O geldikten sonra ilk defa geçmişteydim. Hayır, hayır, geçmiş değil. İlk defa gelecekte!

Oradaki bendim. Tanrım, kendimi görüyordum ve yerde emekleyen bir çocuğu.

Elim ağzıma gitti ve donup kaldım.

Hepsi karşımdaydı, önümde. Kendi geleceğimin içindeydim.

Oydu oradaki çocuk. Nişan töreninde paçama yapışmıştı. Yemyeşil gözleriyle ışık saçıyor, insanı büyülyordu.

Doğruldu ve paytak adımlarla pencereye doğru yürüdü. Tıpkı o gün yaptığı gibi. Sonra yere oturdu ve emekledi. Perdenin önüne geldiğinde yere düşen bilyeyi eline aldı ve perdeden tutup doğrularak başını yukarıya, yani bana kaldırdı.

“Anne,” dedi çocuk. “Anne!”

Oradaki ben, ellerini uzattı ve gülümseyerek “Dante,” diye seslendi. “Ben buradayım.”

Mel’in Petra’nın kulağına fısıldadığı o geleceğin içindeydim. Tanrım! Doğruydı.

“Fegel, aç gözlerini Fegel. Beni görebiliyor musun?”

Zifiri bir karanlık karşıladı bu sesin ardından. Gözlerim açıldı ama hiçbir şey göremiyordum.

“Hayır,” dedim. “Göremiyorum. Petra?”

“Tamam, yalvarırım sakın ol. Bitti. Körlük birkaç gün sürecek, hepsi bu. Dayanabilirsin değil mi?”

Gördüklerimi asla söylemeyecektim. Bu benim gerçeğimdi, benim armağanım ve benim sırrım.

“Evet, dayanabilirim.”

Elimi yüzümde gezdirdim. Ah, eskisi gibiydi. Canlı ve pürüzsüz.

“Bitti,” dedi Petra. “Bir haftanın ardından yenilendin.”

Bir hafta?

Sahi, o kadar sürmüş müydü? Petra’sız geçen bir hafta, zaman azalıyordu.

Patrizio’nun şen sesi. Hoş geldin tebrikleri ve olmazsa olmaz şakaları. Bütün günümü bunlarla geçiriyordum. Nesya da ona eşlik ediyordu. Eski günlerden konuşup inanılmaz hikâyeler anlatıyorlardı. Küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyordum onlara. Petra sıkı sıkıya elimi tutarken bir an olsun bırakmıyordu. Kokusunu içime çekerken huzur buluyordum.

Doğanın öfkesi onların el birliğiyle dinmişti. Duyurmuşlardı seslerini. Nesya ve Petra. İkisi de doğanın bir parçasıydı, çabaladılar ve ait oldukları o güce istediklerini verdiler. Fegel’in bedenini.

Yenilenmişim ve bu dokunuş tamamen ona aitti. El değmemiş, kirletilmemiş, Tanrı’nın yeryüzüne bıraktığı günkü kadar berrak bir kız çocuğu. Bütün bir facia ve çırpınışın sebebi buydu. Öfkenin ve bitmek tüketmek bilmeyen nefretin. Tanrı’nın kalemı son bir kez karalamıştı Fegel’in yazgısını. Şimdiyse hep birlikte yazılanı yaşayacaktı.

Karanlık ilk anlardaki kadar korkutmuyordu beni. Her an yanımda olması ve bana dokunması korkularımı tamamıyla gideriyordu. Korkusuyla yüzleşmişti Fegel, kendi karanlığıyla sonunda yüzleşmişti.

Marlo’nun da sesini duyuyordum arada. O da Patrizio ve Nesya’ya eşlik ediyordu. Sesi durgun olsa da mutlu görünüyordu. Yani, öyle hissediyordum.

Fegel iyileşmişti ve bundan sonrası için yapacağı tek bir şey vardı.

Yeryüzündeki tüm ölümsüzleri bulup kendiyle birlikte ölmeye ikna etmek.

Bir savaşı bu. Petrarca'yı arama, onu kurtarma ve hak etme savaşı.

Onu hak edecektim.

Yürümek o kadar kolay olmamıştı. Hâlâ tekerlekli sandalyedeydim ve yenilenen bedenim işlevsizdi. Nesya güneşli bir yaz sabahında beni gezintiye çıkarmıştı. Patrizio ve Marlo evde kalırken Petra onlara yani Marlo'ya muhtemelen Fegel'i besleme kılavuzunu anlatıyor, Fegel nasıl yaşatılır dersi veriyordu.

Marlo benimle birlikte ölecekti. Ve o reçeteye hiç olmadığım kadar ihtiyacım vardı.

Diğerlerini de götürmek için.

Duymamanın en iyi tarafı Nesya tarafından sinir edilmemektir. Doğanın insana dinginlik veren güzelliğini muhteşem bir sessizlik içinde izliyordum.

Yeşillik geri dönmüştü. Lanet bitmiş, karanlık günler geride kalmıştı. Şimdiyse sabırsızlıkla dilimin çürümesini bekliyordum.

Ilık rüzgârlar yüzüme çarparken içimdeki huzurun haklı gururunu yaşıyordum, başarmıştım.

Dayanmıştım.

Nesya gezintimizi bir su birikintisinin kenarında bitirdi. Hemen yere çöküp çantasından çıkardığı bir kolyenin ucunu iğneyle, dantel gibi işlemeye başladı. Merak etmiştim.

“O da ne?”

Başını kaldırıp gülümsedi. Sonra bir şeyler söyledi ama ben duymamıştım.

“Seni duyamadığımı biliyorsun.”

“Ama beni duyuyorsun?”

Mel, nereden geldiğini anlayamadığım bir hızla kucağıma atladı. Her zamanki gibi imdadıma yetişmişti. Kocaman bir kahkaha patlattım. O sırada diğerleri de ona eşlik etti. Boynuma, sırtıma yapışıp sarılarak ağlaştılar. O kadar çok özlemiştim ki, hepsini ayrı sarıp ayrı kucakladım.

Mıncıklanmaktan heder olsalar da hiç itiraz etmediler. Hemen uzakta bir kalabalık çarptı gözüme. Simyacılar geri dönüyordu. Yanlarında kâhinlerle birlikte.

Uzaktan bir el sallamayla yetinip gülümseyerek uzaklaştılar.

Mel'i elime alarak başını okşadım, gözleri kocaman olmuştu ve boncuk boncuk gözyaşı akıtıyordu.

"Hadi," dedim. "Ağlamayı bırak."

Bunu zihnine söylüyordum. Nesya gülümsedi.

"Dedikodumu yapabilirsiniz artık."

Bunu bana Mel iletti.

"Hiç şüphelen olmasın," dedim elindeki şeye bakarak.

"Şimdi söyleyebilirsin, nedir o?"

"Bir muska."

Üçgen haline getirilmiş bezi ustalıklı dikip geri kalan ipliği kopardı ve Mel'in bile anlayamadığı birtakım şeyler mırıldanıp çantasına uzandı.

Bir tüy çıktı çantasından. Tanrım, dışarıdan bakınca çanta bir elmanın bile zor sığacağı kadar küçüktü ama içine neredeyse bir evi sığdırıyordu. Geldiğinden bu yana içinden bir sürü şey çıkarmıştı.

Çocuklar garip bir halle geriye çekildiler. Kimi saçlarımın arasına gizlendi, kimi de arkama. Sıradan bir tüyden korkmalarını anlayamıyordum.

Tüyü de bir firketeyle kolyeye ilişitirdikten sonra ayağa kalktı ve onu boynuma geçirdi.

"Hep burada kalmasını sağla. Seni bütün kötülüklerden koruyacaktır."

"Teşekkür ederim," dedim. "Yaptığın her şey için. Ben olsam bunu asla yapmazdım. Erdemli bir kadınsın ve kocaman bir yüreğin var."

Arkasını dönmüştü ama yine de konuşuyordu. Mel iletti.

"Senin için yapmıyorum. Onun için yapmıyorum."

Petra için.

Bunu düşünemeyecek kadar da aptaldım. İlk defa Feg’liğime engel olup ona cevap vermedim. Kalan son nezaket kırıntıyla bir kez daha teşekkür ettim.

“Oradaki,” deyip sandalyemi sürmeye başladı.

“Şeytan tüyüdür.”

Şeytan tüyü mü?

“Cennetten kovulan ilk meleğin kanatlarından geriye kalan tek tüy.”

“Diğerlerine ne oldu peki?”

Eve doğru yaklaşıyorduk.

“Aslında kanatlarından kalan tüm tüyleri yakmaktı niyeti. Bunun karşılığında dünyada kendine eş olacak bir insan dilemişti.”

“Ciddi olamazsın?”

“Evet. İsmi birçok kez değişti. İnsanlar ona farklı isimlerle seslendi. Ama o içlerinde en çok onu sevdi. Valek.”

“Valek,” dedim fısıltıyla. Tüyler ürperticiydi.

“Ve Valek, Maha adında dünyalar güzeli bir kadını sevdi. Kadının karşılığında tüylerinin hepsinden feragat edecekti. Etti de. Yalnız doğanın o tüylerin hepsinin yok olmasına gönlü el vermedi. Birini Valek’ten gizledi ve o tüyü dünyanın belirli yerlerine sürükledi.”

Diken diken olan tüylerimi sıvazladım.

“O tüy Musa’nın kundağında onu boğulmaktan kurtardı, İsa’yı çarmıhta acıdan, Muhammet peygamberi hastalıktan. Yunus’u balığın karnından, Yusuf’u kör kuyulardan... O tüy çağlar, asırlar aşırıp savaşımlara girdi. Ölüm getirdi, yaşamlar nasip etti. O tüy dünya üzerindeki koruyuculuğun ilk temsilcisiydi.”

“Ne kadar şaşırmama kararı alsam da duyduğum her doğaüstü, sıra dışı şey beni sanki içinde değilmişim gibi olağanüstü bir şekilde şaşırtıyor,” dedim. Bu gerçek karşısında kendime gelmem zaman aldı ve bir süre konuşmadan

bekledim. Nesya bu kadar değerli bir şeyi nasıl olur da bana verirdi?

“Nesya,” dedim titreyen sesimle. “Ya o tüylerin hepsi hayatta kalsaydı, o zaman neler olurdu?”

Gülüşü zihnimde yankılandı.

“Dünyada kötülük denen bir şey kalmazdı. Valek aşk için onların hepsini feda etti. Ve aşk o günden sonra dünyaya hep felaketler getirdi.”

“Valek’le Maha, yaşıyorlar mı? Hâlâ dünyadalar mı?

Neşeli bir kahkaha attı.

“Neden anlattım sanıyorsun? Yolun ona da düşecek ve Valek’in seni ciddiye almasını istiyorsan o tüye mutlaka ihtiyacın olacak. Yoksa Valek’i unut.”

Reçete

Kan tükürürken dilim küçük parçalar halinde kopup Petra'nın elinde tuttuğu tase dökülüyordu. İşin tuhaf yanı hiç acı çekmiyor oluşumdu. Son aşama, vücudum yenilense de dilim en sona kalmıştı ve bunun ezoterik anlamı da dilin insan yaşamında her şeyin üzerinde, her şeyi aşkın oluşuydu.

İnsanı insan yapan söyledikleriydi. Söyledikleriyle sebep oldukları.

Bir şekilde, acı dinmişti.

“Sona geldik,” dedi. “Artık bitiyor.”

Başımı salladım. Vücudum birkaç gün öncesine nazaran bugün daha iyi haldeydi. Ellerimi hareket ettirebiliyor, birkaç adım da olsa yürüyebiliyordum. Yine ısıltılı, pırıl pırıl bir günün ortasında yatağımda uzanmış beni bekleyen o çetrefilli yolları düşünüyordum. Valek duyduğum günden bu yana aklımdan çıkmıyordu. Onu ikna edebilecek miydim? Edebilir miydim? Beni muhatap alır mıydı? Tanrım, ilk defa gözüme bu kadar zor görünmüştü. Buradan bakılınca adım atınca karşıya geçebileceğin yeşillikli bir adaydı ama oraya ulaşılacak yol karanlık, zorlu, engebeli yollardan oluşuyordu. Oraya ulaşmak istiyorsan benim yolumdan geçeceksin diyordu. Tanrı adım attırmayacak, bana o yolu aştıracaktı.

“Nesya’ya bakmaya gidiyorum. Bir ilaç hazırlıyordu.”

Başımı salladım ve odada Marlo’yla baş başa kaldım.

Onun gitmesini fırsat bilip hemen yatağımın kenarına oturdum. Uzun zaman sonra ilk defa ona bu kadar yakındım. Kiremit gözleri hüzünlüydü. Güneş ışığının aydınlattığı yüzü elmas gibi parlıyordu. Saçları güneşle yarışırken bir şeyler söylemek için neredeyse can çekişiyordu.

Derken elini cebine attı ve bir kâğıt çıkardı. Kendimi hastaneden çıkıp eve geldiğim o günde bulmuştum. O günkü kadar heyecanlı.

“Bu,” dedi sessizce. “Petra’nın zehir reçetesi. Bunu senin için aldım. Nesya’nın dediği şeyi yapacağız. Hem de birlikte yapacağız. Petra’yı oradan kurtaracağız.”

Gözlerimin dolmasına engel olamadım ve gözyaşlarım eşliğinde ona baktım.

Konuşabilsem binlerce kez teşekkür ederdim ona, binlerce kez minnet ederdim.

Sözünü tutuyordu Marlo. Tıpkı söylediği gibi.

“Ben, verdiğim bütün sözleri tutarım.”

O gün sınıfta söyledikleri canlandı karşımda.

“Gerçekten... Bir yolunu bulsaydın, Petra’yı geri getirir miydin? Yapar mıydın bunu?”

“Yapardım Fegel. Onu geri getirir, senin için yeniden savaşırdım. Seni kaybedeceğimi bile bile savaşırdım. Sana bunları yaşatmamak için ne olursa olsun yapardım. Bütün bu yalanlar boyunca sana doğru söylediğim iki şey vardı. Birincisi seni sevdiğim, diğeri de Petra’yı geri getirmek istediğim.”

Ve yapacaktı da. Benimle birlikte o karanlık, zorlu, engembeli dağı aşacaktı.

Reçeteyi katlayıp yeniden cebine koydu. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve doğruldu.

“Gitsem iyi olacak. Petra’dan öğreneceğim şeyler var. En son bana eziyet etme yöntemlerinden bahsediyordu.”

Elimle ağzımı kapatıp gülmeye çalıştım ama bir kan topağı hemen kucağıma düştü. Marlo hiçbir tiksinti belirtisi göstermeden onu oradan alıp tasa bıraktı ve taşı da ağzıma tuttu.

Tükürdüm.

Tası yerine bırakıp elime peçete tutuşturdu ve gözden kayboldu.

Tanrım, dedim içimden. Neden? Neden ondan nefret etmemem için elinden geleni yapıyorsun? Neden kalbimden zorlukla sıyırıp attığım bu iflah olmaz aşkın yerini yeniden kaşıyorsun? Neden?

Son Dans

Konuşabilmek, yürüyebilmek, eski günlerdeki gibi sağlıklı olabilmek gibisi yoktu. Petra'nın koluna girmiş akıntılı bir nehrin kenarında yaz esintisinin tadını çıkarırken bir yandan da onun gidecek olmasının derin acısını duyuyordum. Koluna daha çok sarıldım. Bu anın gerçekliğini sonsuza kadar anımsamak istiyordum. Bedenime işlemek ve her istediğimde yeniden duyumsamak.

"Kulpa'ya götüreceğine söz vermiştin."

"Peki," dedi. "Gideriz."

Durgundu.

"Ayrılmak zor olacak."

Başını salladı. Yeşil gözleri gölgelenmişti.

Birkaç kuş cıvıltısı eşlik etti sessizliğimize. Başımızın üzerinde uçuşan kelebekler, rengârenk çiçekler ve doğanın duyamadığımız dingin müziği.

İyileşmiştik, hepimiz.

Birden durdu yolun ortasında. Dev çam ağaçlarıyla sarılmıştı etrafımız. Kolundaki elimi çekti ve iki elimi de ellerinin içine alarak sıkıca kavradı.

"Fegel, nasıl yapabileceğim inan bilmiyorum. Bunu sana yansıtmamaya çalışıyorum ama seni bırakıp gitmek dayanılmaz."

Bir yolu var.

Dişlerimi tüm gücümle sıktım.

"Ölünce yeniden dirileceksin. Yeniden ve yeniden. Sonsuza dek."

Başımı iki yana salladım.

“Bir yolu var!”

“Bir yolu yok!”

“Evet,” dedim diklenerek. “Var!”

Elimi elinden çektim ve boynumda asılı duran kolyeyi yerinden çıkararak ona gösterdim.

Sinirle gülümsedi ve olduğu yerde ileri geri hareket etti.

“Nesya mı zırvaladı bunu?”

“Neden bir yolunun olduğunu söylemedin bana, neden Petra, yapabileceğime inanmıyor musun?”

Önümde diz çöktü.

“Fegel,” dedi. “Yalvarırım mantıklı ol. Hangi biri seninle ölmeyi kabul eder ki?”

“Bilmiyorum Petra, bilmiyorum ama deneyeceğim. Bir yolunu bulacağım. Gerekirse hepsine yalvaracağım.”

“Çok tehlikeli.”

“Yanımda Marlo olacak.”

Yere çöküp ellerini yeniden kavradım.

“Marlo mu? Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır, onunla çıkacağım bu yola.”

“Kimdir nedir bilmiyorsun bile. Nasıl bulacağını da. Hepsi de dünyanın ayrı bir köşesine dağılmış halde.”

“Hiç sorun değil. Önümde uzun bir zaman olacak.”

“Fegel!”

“Bana güven Petra. Başaracağım. Oraya geleceğiz.”

“Çok riskli.”

“Her şeyi göze aldım ben.”

Yere tekrar ayak bastığımda büyük salondaydım. Herkes bir arada bu anı bekler gibiydi.

“Nesya!” diye kükredi. “Neden onun kafasını böyle zırvallıklarla dolduruyorsun.”

“Zırvallık değil de ondan,” diye cevap verdi.

Patrizio ve diğerleri de Nesya’yı onayladı. Kâhinler bile onaylamıştı.

“Biliyor muydun?” dedim Verhin’e. “Her şeyi bildiğin gibi bunu da biliyor muydun? Bir yolu yok derken, bunu binlerce kez suratıma haykırırken de gerçekten biliyor muydun, söylesene?”

Sessizce eğdi başını.

“İmkânı olsaydı, emin ol söyledim,” dedi Uğra onun yerine. “Ama kimse bunu kabul etmez.”

“Bırakın da buna ben karar vereyim. Onlarla görüşecek olan benim.”

Odanın içini delirmiş gibi öfkeli adımlarla turluyordum.

“Şimdi!” dedim sert bir çıkış yaparak. “Bana dünya üzerindeki bütün ölümsüzlerin, doğaüstü varlıkların isimlerini ve nerede yaşadıklarını söyleyeceksiniz. Hepsini bulacağım.”

“Bulacağız,” dedi Marlo.

Başımı sallayarak boynumdaki kolyeye sarıldım.

“Birini biliyorum. Valek ve Maha.”

Patrizio odaya koyu bir duman tabakası halinde dalıp büyük masanın üzerine kocaman, boş bir kâğıt yerleştirdi. Kalem çoktan elindeydi.

“Eğer bulunduğumuz coğrafyayı baz alırsak,” diye başladı. “Buradan yola çıktığınızda karşınıza çıkacak ilk kişi Saran olacaktır.”

Haritanın köşesinden bir yol açtı. Hepimiz doğrulup masanın etrafına toplanmıştık. Petra bir yanımda Patrizio diğer yanımdaydı.

“Saran,” diye güçlü bir nefes aldı Paracelsus. Mel ve diğerleri çoktan masanın ucuna ilişmişlerdi.

“Lokman Hekim’in oğludur. Lokman Hekim kim diye sorarsanız Mezopotamya topraklarının yetiştirdiği büyük bilge ve hekim. Bitkilerle konuşma yeteneği vardı. Ölümsüzlüğü ararken bir gün ona bir bitki seslendi ve aradığı şeyin kendisi olduğunu söyledi. Ölümsüzlük formülünü bir sayfaya not etti Lokman, ama Tanrısal bir güç onu suya düşürdü ve ölümsüzlük ellerinden sonsuza dek yitti. Tanrı ona ölümsüz bir yaşamı

başılamamıştı fakat o sayfa onun ölümünün ardından oğluna ulaştı. Saran yerleşik bir şifacıdır ve ben onun en son nerede ikamet ettiğini aranızda bilen tek kişiyim.”

Patrizio çiziktirdiği bir kulübenin üzerine Parma kasabası yazdıktan sonra yolu uzattı.

Villanova öksürdü.

“Onu geçtikten sonra tam tamına yüz gecenin ardından yol sizi Pedanius²² harabelerine götürecektir. Orada Muffara halkını bulacaksınız.”

Herkes korku dolu bakışlarla birbirine baktı.

“Dünya üzerinde yaşamayan, fakat kendilerini Hint fakirleri gibi toprak altında uykuya veren tuhaf bir kabiledir. Yaklaşık yirmi kişiler ve tehlikeli değiller.”

“Nasil yani?” diye sordu Marlo. “Yer altı derken?”

“Mezarlık. Onları mezarlıkta bulacaksınız ve Tundra adındaki liderlerinin mezarını açacaksınız. Sizi dinleyecektir.”

Petra’nın koluna sarıldım.

“Belki de içlerinde size itiraz etmeyecek tek topluluk onlardır,” dedi Petra.

Villanova onu onayladı.

Patrizio bir mezarlık karaladı. Üzerine isimlerini yazdı ve yolu tekrar uzattı.

“Bir sonraki,” diye devam etti Agrippa. “Ester adında yaşlı bir terzidir.”

“Terzi mi?”

“Evet,” dedi başını sallarken. “Eski, yıkık dökük bir evde yaşar. Sıradan terzilerle karıştırmayın onu, hayat terzisidir ve önüne yığıldığı bezler insanların kaderleridir.”

“Oldukça önemli bir misyonu var, bunu kabul edeceğini hiç sanmıyorum,” dedi Nesya kollarını göğsünde birleştirmiş sakince dikilirken.

²² Roma imparatorluğu zamanında yaşamış Yunan hekim ve farmakoloji bilgini.

“Onu tanıyorum,” dedi Petra. “Dünya bir döngünün içindeyken kaderler de allak bullak olmuş olmalı. Yani, kabul edebilir.”

Patrizio kasabanın adını Mulla çıkmazı olarak yazıp eski evi kâğıdın üzerine hemen inşa etmişti. Muhtemelen o da onu tanıyordu.

Flamel ve Culpeper birbirlerine bakıp aynı anda söylediler.

“Yanta geçidinde Morsak denilen bir şaman yaşar. Onu muhtemelen ayı formunda bulacaksınız. Belki de bir kurt. Ne olursa olsun çok dikkatli olmalısınız. Hiç de dost canlısı değildir.”

Petra tuhaf bir yüz ifadesiyle başını salladı. Onunla nasıl tanıştığını hatırlamış bu yüzden de gerilmiş gibiydi.

“Beni pek sevdiği söylenemez. Adımı duyar duymaz çekip gidecektir.”

Nesya atıldı.

“Benim adımı söylemeniz yeterli. Size bir not yazacağım.”

Petra gülümsedi. Bu hepimizi güldürmüştü.

“Sizi dinleyecektir.”

Haritaya Yanta geçidi de eklendi. Gittikçe eğlenceli bir hâl almaya başlamıştı bu iş. Herkes bildiği, tanıdığı, gördüğü, duyduğu, bugün bile yaşayan ölümsüz canlıları o haritaya eklerken saatler ilerlemiş masanın üzeri binbir çeşit leziz yemeklerle, tatlıyla, şarap ve likörlerle süslenmişti. Bir kutlamaydı bu, bir tören. Ölümünden dönen Fegel’in sevdiği adamı kurtarmak adına verdiği mücadelesiydi. Bu mücadeleyi bir zamanlar sevmiş olduğu, ama yangını sönen, yine de külleriyle yakmaya çalışan diğer adamla yapacaktı.

Gece aktı, haritadaki isimler benim onlara gitmem için yerlerini aldı. Gecenin ilerleyen saatlerinde bize Hypatia, Giovanni ve Francesca da katıldı.

Kâhinler ketum bir şekilde haritayı izlerken sabahı etmek üzereydik. Derken pencereye bir kuş ilişti. Çulluk kuşuydu bu. Pupa onu kovmaya çalışırken kuş kanat çırparak kimseye

aldırmadan içeriye daldı ve masanın hemen üzerine kondu. Neşeli bir şakımanın ardından geldiği gibi de uzaklaştı.

Herkes şaşkınca birbirine bakıyordu.

“Bu da neydi?” diye sordu Patrizio.

Bakışlarımı Nesya’ya çevirdim. Bana bakarak konuştu.

“Verhin gerçekten güçlü bir kâhinmiş, onu kıskanmamak elde değil.”

“Az önce doğru mu duydum?”

Neyi duymuştun Petra?

Heyecanla yutkundum.

“Kuş bir mesaj getirdi.”

“Doğanın bizzat kendisinden,” diye yanıtladı Nesya. Gözleri parlıyordu.

“Üstelik mesajı bize bile değildi Fegel. Doğa bizi ilk defa muhatap almadı. Mesajı sanaydi.”

“Ne diyordu?”

“Senin üzerine oyunlar oynasak da kaderin yazdığından farklısı olmaz.”²³

“Bu da ne demek?”

Verhin gülümsedi. Bütün bir gece ikisi de sessizdi. Plan yapan insanlara gülümseyen, onlarla alay eden Tanrı gibiydi ikisinin de ifadesi. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir pırıltı şekillendi.

“Eski bir Haiti felsefesi,” dedi. “Nasıl düşünmek istersen sana onu açıklar. Gözlerini o hastane odasında açtığın günden bu yana hiçbir insanın başaramayacağı bir bataktan kurtuldun sen. Üstelik hiçbir insanüstü gücü olmayan, sıradan bir insan olarak. Ne Tanrı, ne de onun yardımcısı doğa buna sessiz kalamazdı. Evet, öldürecekti seni, yok edecek, dünya üzerinden silecekti. Kartlarım yanılmazdı ama senin dayanıklılığın dünya göğü üzerindeki her varlığın saygısını kazandı. Seni ait olduğuna bıraktı. Şükret Fegel. Ve bu mesajı nasıl istersen öyle

²³ Haiti efsanesi, Jessabelle, 2014 yapımı filminden alıntı.

anlamlandır. Bize göre, kaderin senin ellerinde. Kapıyı ister kapatır, istersen açarsın.”

Güçlü bir nefes alıp Petra’nın karanlık gözlerine odaklandım. Sabahın gizemiyle baktı yüzüme. Beni de alarak aktı dünyanın denizine.

Ne varsa aştık. Yolları, dağları, ovaları ayağımızın altına halı yaptık. Onun kollarında geceyi gündüze kattım. Gündüzü de geceye. Ayaklarım yere yeniden bastığında evimdeydim.

İkimizin cennetinde.

Bu terasta yüzlerce kez güneşin doğuşuna şahit olmuşum. En turuncu rengiyle şaha kalkan bir at gibi gökyüzüne doğru yükseliyor, bizi selamlıyordu. Burası bizim evimizdi. Yuvamız. Tanrı’nın her türlü kötülükten, felaketten, üzüntüden uzak tuttuğu mucizevi tepe. Kulpa.

Bir fincan kahveyle yanıma oturdu Petra. Gülümsemem yüzümden eksik olmuyordu. Görkemli bir yeşillik eşliğinde yudumladık kahvelerimizi. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Vakit yaklaşıyordu ve biz oldukça uzun sayılabilecek bir süre ayrı kalacaktık.

“Yirmi dört yıl. Hem senin için hem de benim için zaman ortak işleyecek.”

“Yirmi dört yılı onları ikna etmekle geçireceğim Petra. Söz veriyorum, yirmi dört yılın ardından yanında olacağız. Tanrı yardımcımız olacak.”

Gülümsemeye çalıştı.

“Çok az bir zamanımız kaldı. Yüzündeki o hüznü görmek istemiyorum. Sonsuza kadar ayrılmayacakmışız gibi geçireceğimiz bu günleri,” dedim.

“Sonsuzluk. Seninle yaşayacağım sonsuzluk bile bana kısa gelirdi.”

Ellerimizi birbirine kenetledik ve terasın üzerinde uçuşan kelebekleri izledik. O muazzam yeşillikle rengârenk çiçekler kokularını aynı anda üzerimize saldıgında kalbimizdeki aşk bile coşmadan edememişti.

“Bu gece bize ait olsun. Bütün günü gecemizi hazırlayarak geçirelim. Yemekler yapalım. Sonra pasta.”

O muzip bakışı fırlattı üzerime.

“Biliyorum,” dedim. “Yine boğazımı düşünüyorum ama sana kendi ellerimle pasta yapmak istiyorum.”

“Bence, sen sadece beni izle.”

Saçlarını karıştırdım.

Tanrım, bunu yapmak için neredeyse yarım asır beklemiştim. O kadar hoşuma gitti ki, elim saçlarında durmadan karıştırdım.

Beni kollarımdan yakaladı ve sinsi bir ifadeyle terastan aşağıya fırlattı. Fırlattığı gibi de tutmuştu. Kocaman bir kahkaha patlattım. Boynuna sarıldığımda aklım başımda değildi. Aşkın insanın aklını başından aldığı bizzat benim tarafımdan kanıtlanmıştı.

Kulpa’nın masmavi, berrak göğünde kanat çırpın kuşlar gibi süzülürken kendimden çıkmıştım. Kendimden çıkmış onun ruhuna girmiştim. Bedenlerimiz değil ruhlarımız bütünleşmişti. Hem de kusursuz bir aşkla. Daha önce yeryüzünün hiç görmediği, duymadığı, bilmediği bir aşkla.

Petra beni yemeği kendisi hazırlamak konusunda ikna etmişti. Ben de o zaman diliminde kendimi hazırlayarak geçirecektim. Banyoya girdim. Sevgili Paracelsus evin tek bir eşyasına dokunmamıştı. Sırf bu yüzden ona minnettâr olabilirdim.

Yıllarca hiç değiştirmeden kullandığım şampuanım, duş jelim ve diş macunum hepsi de burada aynı yerindeydi. Elimle koymuşum gibi de tanıdık.

Suyun akışına bıraktım kendimi. Yenilenen bedenim sıcak suyla bir kez daha akıttı kendini. Saçlarımı kuruttum, şekillendirdim ve daha önce elimi bile değirmediğim elbiseleri yatağın üzerine serdim. Saat epey ilerlemişti. Çok oyalanmamaya gayret ederek beyaz, geceye uygun, oldukça şık bir elbise seçtim. Kapalı olması taraftarı değildim ama şu an için bir taraflarını yırtıp elbiseyi çarçur edemezdim. Üstelik Petra beni öldürürdü.

Bu düşünce kıkırdamama neden oldu.

Elbiseyi giydikten sonra hafif bir makyaj yaptım. Boş parfüm şişelerim duruyordu yerinde. Yine de içlerinden bir şey çıkar umuduyla hepsini sıktım. Yakamı biraz indirmeye çalışsam da hiçbir işe yaramadı.

Hadi Fegel, yakışmıyor sana!

Kendi düşünce me omuz silkerek ayakkabılarımı giydim. Evden hoş bir müzik sesi yankılanmaya başladı. Keyifle indim merdivenleri. Kendimi gerçekten beğenmiştim. Umarım Petra da beğenirdi. Hoş, parça parça dökülen etim bile yüzünde bir ifadeye neden olmamıştı, onun için görüntünün ne önemi vardı?

Müzik sesine mis gibi yemek kokuları eşlik etti. Hatta bu kokulara çilekli pastanın kokusu da karışmıştı. Kalp atışlarım hızlanırken etrafa bakındım. Petra yoktu.

Odasının kapısını tıklattım.

“Giyniyorum.”

Bundan daha iyi bir an olamazdı. Hemen kapıyı açtım. Öylece kalakaldı. Elinde gömleğiyle, hiçbir şey yapamadan, hareket edemedten baktı. Beni böyle göreceğini tahmin etmemiş olacak ki, üstünün çıplak olduğunu fark etmesi uzun zaman aldı.

“Fegel!” dedi öfkeyle. “Ne yapıyorsun?”

Onun kadar bende donup kalmıştım. Ah, dizlerim titriyordu. Onu bugüne kadar değil üstsüz görmeyi, kollarını kıvrımış halde bile görmemiştim. Yakasının düğmelerini de asla açmazdı. Belki ikinci düğme, onda da bir şey görme şansım olmazdı ama şimdi. Hayır, gördüğüm şeyin açıklaması olamazdı.

“Tanrım,” dedim fısıldayarak. “Bir silaha ihtiyacım var.”

Gömleği hızla üzerine attı ve bir çırpıda giyindi. Düğmelerini takarken arkasını dönmüştü.

“Evet,” dedi. “Seni banyoya sokarken bende aynı şeyi söylemiştim.”

Düşme pahasına fırladım önüne. Düğmeyi tutan ellerini çekip bunu bizzat yapacak olmanın zevkini yaşadım.

Dizlerim yetmezmiş gibi birde ellerim titriyordu.

Sakince “Fegel,” dediğinde onu duymadım bile.

“Fegel!”

“Evet,” dedim yüzümdeki şapşal ifadeyle. “Ne?”

“Düğmeleri ilikleme lazım. Sen açıyorsun.”

Dudaklarımı sıkıp ne yapacağımı bilmez bir tavırla gülmemeye çalıştım çünkü o son derece ciddiye.

Kalan son düğmeyi de haklı olarak açtığımı fark etmiştim. Göğsü ortaya çıktı ve ben bir kez daha bedenimden uzaklaştım.

Elimi hafifçe göğsünün üzerine bırakıp güçlü bir nefes aldım.

Hadi Fegel, iyi idare ediyorsun. Nefes al ve yaşa. Bu seni öldürebilir ama dayan!

Başını olumsuzca iki yana sallarken hafifçe gülümsedi. Tekrar iliklemeye yeltenince “tamam,” dedim. “Söz veriyorum düzgün yapacağım.”

Ellerini indirdi.

Titreyen ellerime engel olmaya çalışıp düğmeleri içimden söylene söylene kapattım. Ne vardı açsaydım? Tutup fırlatsaydım o gömleği. Sonra üzerinde tepinseydim. Parçalara ayırsaydım ve bir daha da giyemeseydi!

“Fegel?”

“Yine mi yanlış yaptım?” dedim duraksamanın ardından.

“Sanırım sesli düşündün.”

Kocaman bir gülümsemeyle ekledi. “Bunu yaparken dikkat et de yanımızda başkaları olmasın.”

O gülerken benim gözlerim dolmuştu. Başım göğsünde sıkıca sarıldım.

Sırtımı sıvazladı.

İkimiz de konuşamadık uzun bir süre. Onu bırakmak istemiyordum. Arkasında kenetlediğim ellerimi bıraksam gidecekmiş gibiydi, gidecek ve ben bir daha onu göremeyeceğim.

“Yemekler soğumasın, hem uzun bir gece bizi bekliyor.”

Zorlukla çektim ellerimi. Dokunmadan duramıyordum. Ayrı kaldığım her saniye yirmi dört yılı hatırlatıyordu bana. Düşünmek bile korkutucuyken, yaşamak nasıldı kim bilir?

Yirmi dört yıl!

Yemeği karanlığın hafifçe çöktüğü, alizenin dans ederek etrafımızda döndüğü çiçek bezeli bahçemizde yedik. Her zamanki gibi lezizdi yemekleri. Az konuştuk ama bakışmak konuşmaktan daha çok anlam taşıyordu. Biz de öyle yaptık, baktık.

O kadar güzel duruyordu ki karşımda. Çok yakışıklı olup nefes kesmesine gerek yoktu. O, bu haliyle de nefes kesiyordu. Bakışıyla, yüzünün ifadesiyle, kalbiyle. Her haliyle. Benim yakışıklı bir adama ihtiyacım yoktu. Benim ona ihtiyacım vardı; Gavino Petrarca’ya.

Onu ölene kadar çatık kaşlarıyla hatırlayacaktım. Gözümü bile kırpmadım izlerken. Bana sunulan bir önceki yaşantıda böyle derinden yüzüne bakma gereği hissetmemiştim oysa. Hep benimle kalacaktı, böyle düşünmüştüm. Böyle hissetmiştim. Hep sinirlendirmiş, kızdırmıştım onu. Karşılığında da oda hapisleri.

Geceye dolan ateşböcekleri gibi ıslıl ıslıldı yüzüm. Durmadan gülümsüyordum. Evden bahçeye taşan müzik ruhumuzu okşuyordu.

O çatık kaşlı adam doğruldu ve hemen önümde diz çökerek elini uzattı.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz? Dünyanın en şanslı adamı olacağım.”

“Ah, elbette.”

Elini uzattığı iri elinin içine nazıkçe bıraktım ve elbisemi toplayıp ayağa kalktım. Bir beyefendi gibi yürüdü yanımda. Elini belime koydu ve şahane bir gülümseme eşliğinde kulağıma doğru eğildi. Müziğin buğulu etkisiyle kendimden geçiyordum. Onun kollarında olmak dünyanın en muhteşem hissiydi. Onun tarafından dokunulmaksa ibadet gibiydi.

İlahi bir övgü.

“Bugün de her zamanki gibi çok güzelsiniz.”

Gülmemek için direndim.

“Bu gibi sözleri eminim her kadına söylüyorsunuzdur.”

İtiraz içeren bakışlarını üzerime dikti. Yakıcı nefesi boynumdan bedenime doğru süzülürken aklımı başıma toplamaya çalışıyordum.

“Ne öncesi ne de sonrası. Size âşık bu adama merhamet edin de böyle üzücü şeyler söylemeyin.”

Dayanamadım ve müziği bile bastıran bir kahkaha patlattım.

“Demek ki Gavino Petrarca bir kadına böyle yaklaşırdı?”

“Gavino’yu bilmem ama Petrarca böyle yaklaşırdı.”

Petra’nın espri yapan halleri. Tanrım, ölebilirdim. Sabahı göremeden hem de.

Elini bırakıp başımı göğsüne yasladım ve sıkıca sarılarak dansı böyle sürdürdüm. Onun kokusu içimde, derinliklerimde uzun bir yol izlerken o yolun hiç bitmemesini diledim. Ben hep burada onunla olayım, ona sarılayım ve onun kokusuyla yaşayayım.

Ne kadar dans ettik, ne kadar oturduk, ne kadar dolaştık hiç bilmiyorum, adeta zaman durmuştu. Durmuş, bizi teselli edencesine birlikte olduğumuz bu süreyi uzatmıştı.

Kâh yerde kâh gökte, Petra'yla birlikte ben kendimde değildim. Tutuştukça tutuşan yandıkça yanan bir ateşin alevleri gibiydi avuçlarıma dolan. Onun ellerini tutmuyordum, alevler taşıyordum. Onun göğsünde soluk almıyordum, soluksuz kalıyordum. Cennetin içinde cehennemi yaşıyordum. Tıpkı onun gibi.

Aynı acının içine girmiş, birbirimizin yerini daraltıyor, daha çok boğuluyorduk. Boğuldukça da daha çok seviyor, adeta acıyla besleniyorduk.

“Yoruldun,” dedi sandalyesinde oturmuş bakışlarını eşsiz bir şefkatle üzerime dikerken. “Yatağına git hadi.”

“Aklını kaçırmış olmalısın. Senden ayrı uyuyacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun.”

Başını olumsuzca salladı.

“Evet, ben kocaman bir baş belasıyım. Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım büyümeyeceğim. Yoksa seni kim delirtir?”

“Büyümeni istemiyorum Fegel, istediğin kadar çocuk kal. Benimle olduğun, beni sevdiğin sürece her kahrına seve seve katlanırım.”

“Bir sonraki yaşam için söz ver bana. Asla yanımdan ayrılmayacaksın. Sonsuza kadar benimle kalacaksın. Dırdırımla süründüreceğim seni. O çile okullarından beter olacağım.”

Gözyaşlarına engel olamadı.

“Söz veriyorum.”

“Ben de söz veriyorum. Hep seni seveceğime, başımıza ne gelirse gelsin seni severek devam edeceğime tüm kalbimle söz veriyorum. Bu asla değişmeyecek.”

Zorlukla yutkunup boş su kadehini havaya kaldırdı. Gözyaşları durmaksızın akarken titreyen sesiyle geceye hüzn kattı.

“Yıkılmış yuvama kaldırıyorum kadehimi.

Kin, öfke dolu hayatıma.

Yalnızlığına ikimizin,

Ve sana kaldırıyorum.

Yalanına bana ihanet eden dudaklarımın,

Gözlerindeki ölü soğukluğuna.

Hayatın bu kadar acımasız, kaba oluşuna,

Ve kurtarmamasına bizi Tanrı’nın.”²⁴

Kadehini masaya bırakıp elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Anna Ahmatova,” diye fısıldadı. “Sanırım bu şiiri ikimiz için yazmış.”

Durmuştum, akıntısını kesen bir nehir, rüzgârı dinen bir tepe gibi. Anna Ahmatova’nın satırlarının bizim kaderimizde bir yer etmesine saygı duymuştum. Satırlar da yazgı gibi tesadüf değildi. Birtakım insanların yaşamlarına adanmıştı.

Tıpkı Anna’nın bizim yazgımızı gördüğü gibi.

Bilmiyorum, yaşamakta mısın öldün mü?

Dünyada bir yerlerde bulabilir miyim seni?

Yoksa akşamın yaslı karanlığında,

*Bir ölüyü mü düşünmeli?*²⁵

Doğruldu ve elimi tutup beni odasına götürdü. Yatağına uzandığımızda bir an olsun bırakmadığım elini sıkı sıkıya kavrayarak başımı göğsünün üzerine bıraktım. Sanki hep birlikte olacaktı gibi, zaman duracak ve bizi hiç ayırmayacak. Hep onun göğsünde, onun kokusunda, ona sarılarak gözlerimi kapatacağım.

Gecenin sessizliği bir ninni gibi uyuttu bizi. Güzel rüyalarda gezdirdi, aşkı dinletti.

İkimizin aşkını.

²⁴ Anna Ahmatova, Son Kadeh Şiiri.

²⁵ Anna Ahmatova, Bilmiyorum, yaşamakta mısın, öldün mü? Şiiri.

Yâsâculuk Sâran

Sabah şakıyan kuşların eşliğinde açtım gözlerimi. Elim yatakta gezindi. Gözlerimi aralayıp ona baktım, yoktu. Muhtemelen kahvaltı hazırlıyordu. Derin bir gülümseme eşliğinde doğruldum.

Banyoya girdim, elimi yüzümü yıkadım. Elbiseye takılmadan odaya girdiğimde bu sessizlik beni rahatsız etmişti. Seslendim.

Kocaman bir yumru gibiydi boğazıma takılan. Mutfak tezgâhında tostla meyve suyu duruyordu. Üzerinde de bir not. Ölümüne gider gibi gittim o notun yanına. Titremekten tutamadığım ellerimle kavradım. Açamadım bir müddet. Açık duran kapıdan bahçeye çıktım.

Masayı toparlamış, eskisi gibi tertemiz bir hâle getirmişti. Sandalyeye oturup kartı araladım.

Gitme vakti Fegel. Üzgünüm, gözlerine bakarak yapamazdım bunu. Dayanamazdım. Ne olur böyle gittiğim için affet. Seni çok seviyorum. Asırlar süren yaşamıma anlam katan tek şeydin sen ve yazgım seni bana yeniden getirdiğinde bu sefer aynı hatayı yapmayacağım. Seni bırakmayacağım Fegel, her şeye meydan okuyacağım.

G. Petrarca

Ağlamak istedim ama yapamadım. Ne geçecek olan yirmi dört yıl ne de onca ölümsüzün kapısını çalacağım zorlu günler. Hiçbiri gözüme görünmedi. Petra adını kabullenmişti. Ailesini, babasını, kendini.

Bu veda beni ilk kez üzmemişti. Gülümsedim. Kahvaltımı alarak odama, terasına çıktım. Kulpa'nın eşsiz manzarası eşliğinde kahvaltımı yapıp Marlo'yu bekledim. Biliyordum, gelecekti. Bundan sonraki yaşamıma Petra'nın aşkıyla birlikte Marlo eşlik edecekti.

Kelebeklere uzanırken yoğun bir karanlık çöktü Kulpa'nın yeşil vadisine. Hızla benim olduğum yöne doğru sürüklendi. Rahatlamış bir halde geriye yaslanıp o karanlığı bekledim.

“Gecikmedim umarım?”

Kahve fincanlarını gösterdim ona.

“Beş dakika bile olmadı.”

Yanıma oturup kahvesini eline aldı ve etrafı izledi.

Göğün doruklarına uzanmış güneş Marlo'nun saçlarını koyu bir sarıya boyarken gözlerini açık bir bal rengine çeviriyordu.

Gülümsedim onu izlerken. Gözlerimi bir anlığına kapattım ve kuşların cıvıltılarını dinledim.

Derinlerden gelen bir bağırıtı vardı sanki, o cıvıltılara karışıyordu. Yüzüm buruştu.

“Bir ses duyuyor musun?”

Başını salladı, oralı değil gibi bir hâli vardı. Hızla doğrulup terastan aşağıya, eve doğru inen yola baktım. Mel perişan olmuş bir halde kâh yürüyor kâh yerde sürünüyordu.

Hıncırca çevirdim bakışlarımı Marlo'ya.

“Yolda beni sinir etti. Bende onu tepede bıraktım.”

“Hiç de bırakılmış gibi bir hâli yok. Tepeden yere çakılmış gibi, üstü başı toz toprak.”

Zavallı Mel. Onu orada öylece bırakamazdım. Elbisenin uçlarını toplayıp hızlıca indim merdivenleri. Onu yerden aldığımda dili sarkıyordu. Gözleri yarı baygın, neredeyse ölmek üzereydi. Yani ölümsüz olmasaydı.

Boynuma bastırıp onu yukarıya çıkardım.

“Aç mısın?”

Başını hayır anlamında salladı. Boynuna astığı küçük çantasına sıkıca sarılmıştı. Sandalyeye yeniden oturduğumda Marlo haritayı masanın üzerine sermiş dikkatle inceliyordu. Ben görmeyeli detaylar artmış, ortaya oldukça kapsamlı bir harita çıkmıştı.

Mel birkaç dakika sonra kendine geldiğinde çantasından çıkardığı kocaman kurabiyeyi ortalığa saçarak yemeye başladı. Marlo ciddiyetini koruyup parmağını bir noktaya sertçe bastırdı.

“Orası da neresi?” dedim.

“Belki de ulaşmakta en çok zorluk yaşayacağımız yer, sondan bir önceki.”

“Peki, en sonda kim var?”

“Valek.”

“Valek,” diye tekrarladım. “Umarım beni anlayacaktır.”

“Umarım.”

Ortalığa yayılan garip havayı dağıtmak için doğruldum.

“Üzerimi değiştirmem gerekiyor.”

“Tamam,” dedi başı önde. “Kendine bir çanta hazırla. Yanına ihtiyacın olan her şeyi al.”

“Buradan mı başlıyoruz?”

Minik bir öfke kırıntısı fırladı gözlerinden.

“Sen nereden isterdin?”

O bakışlardan kaçmak için arkamı dönüp terasın kapısını hızla çektim. Ben içerinin perdelerine dokunmadan dışarıdaki perde çekilmişti. Tanrım, bu gerçekten Marlo muydu?

Endişeyle dolabıma yöneldim. Üzerime rahat edebileceğim bir şeyler giyip bir sırt çantasına uzun bir yolculukta ihtiyaç duyacağım şeyleri tıktırdım. İç çamaşırı, birkaç tişört, soğuk geceler için bir mont, pantolon ve ped. Ah, düşünmek bile ürkütücüydü. Spor ayakkabıların beni uzun bir süre idare ederdi.

Kolyeme dokunup kendimi güvende hissettikten sonra merdivenleri indim. Son kez bakar gibi baktım eve, Petra'nın odasına, eşyalarına...

Yanıma ona ait hiçbir şey almadım. Zaten ihtiyacım olan tek şey bendeydi.

Kalbim.

Çantam Marlo'nun sırtında Mel omzuma oturmuş halde tepe boyunca yürüdük. Yüzüğü hâlâ parmağındaydı, yarası taze, acısı ruhunda capcanlıydı.

Başı önde öylece yanımda yürüyordu.

“Uzun bir yolculuk bu Fegel,” dedi. “Yıllarca eve dönemeyebiliriz. Dünyanın her yerini gezeceğiz. Kimini bulup kimini bulamayacağız. İkna ettiklerimiz kadar edemediklerimiz de olacak ve bu seni epey yoracak. Hazır mısın?”

“Hiç olmadığım kadar.”

“Ablaların köyde olacak. Paracelsus ve kâhinler de orada kalacaklar. Patrizio gezgin yaşantısına devam edecek. Kim bilir belki günün birinde onunla karşılaşırız.”

“Muhtemelen.”

“Mel bizimle kalacak.”

Onu parmağımla dürttüm. Bana benziyordu, yemek yemek konusunda benim doymak bilmez iştahımla yarışacak kadar da oburdu.

Derin bir nefes aldım. Yanımda bu şekilde somurtmasına izin veremezdim. Muzipçe gülüp dirseğimi sertçe koluna geçirdim ve koşmaya başladım. Ona baktığımda ciddiyetini bozmuş gülüyordu.

“İşte bu,” dedim bağırarak. “Gülen Marlo'yu görmek istiyorum. Biz düşman değiliz. Bir zamanlar birbirimiz için çok şey feda ettik.”

Bütün bunları alizeyle birlikte deli gibi koşarken söylüyordum. Avazım çıktığı kadar bağırdım.

“Hadi Marlo, kıpırda biraz. Dünya yürüyerek aşılmaz.”

“Sana dokunmam yasak Fegel.”

Omuz silktim.

“Biliyorum ama taşımak zorundasın.”

Kolyeyi gösterdim.

Başını iki yana sallayıp koyu bir dumana büründü Marlo. Beni de karanlığına katıp o karanlığın içinde sürüdü.

Kulpa'nın manzarası eşliğinde gökyüzüne yükseldik. Devasa ağaçları, gölleri, ovaları, dereleri aştık. Leyleklerin göç yoluna takıldık bir süre, bizon sürüsünün üzerine kanat açtık. Yabani atlara gölge olduk kimi zaman, kimi zaman da coşkun suyuyla taşan şelalelerde yıkandık.

Bir gece örtüldü üzerimize yorgan gibi, bir gündüz. Ve biz üç aylık bir yolculuğun ardından Saran'a ulaştık.

Marlo haritayı katlayıp çantama yerleştirdi. Sakin sayılabilecek bir kasaba olan Parma'nın ortasında dikilmiş, tam karşımızda duran aktar dükkânına heyecanla bakıyorduk. Aynı anda gülümseyip oraya doğru hızlı adımlarla yürüdük. Mel çantanın içine gizlendi.

Rüzgâr çanının melodik sesi kapıda uzunca çınladı. Dükkândan adımımı içeriye attığım ansa beni derin bir sessizlik karşılamıştı. Orada, masasında oturmuş elindeki kitabı yüzündeki kocaman şaşkınlıkla tutan Saran'a bakıyordum. Marlo arkamda dikiliyordu.

Kitabı önüne bırakıp doğruldu. Gözlerini bütün dükkânı sarmış ilaç şişelerine dikti bir süre. Bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdi ve derin bir hayal kırıklığı içinde yeniden bana baktı.

Üzgünüm der gibiydi.

“Saran?”

“Benim.”

Simsiyah saçları, esmer teni, saçına yakışan kaş ve gözleriyle yüzü mükemmel bir uyum içindeydi. Yaş itibarıyla da küçük görünüyordu. Yirmilerinde.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

Ona doğru yaklaştık. Marlo'ya baktım hafifçe. Konuşanın ben olmam gerektiğini ima ettim. Onaylarcasına başını salladı.

“Merhaba Saran. Başta kulağa çılgınca gelecek ama senden büyük bir iyilik istemek için geldim. Sen beni tanımıyorsun ama birazdan kendimi sana tanıtacağım.”

“Senin ilacın burada yok.”

Etraftaki şişeleri işaret etti.

“Nereden biliyorsun?”

“Bu da benim sırrım, tıpkı senin de derin bir sır barındıran gözlerin gibi.”

Marlo hariç ikimizi de güldürdü bu.

İki sandalye bıraktı hemen yanı başına ve ben başladım anlatmaya. Bize şifalı çöreklerinden, bitki çaylarından ikram etti. Tam üç saat süren sohbetin ardından sandalyesine yaslanıp kocaman bir nefes verdi.

Konuşacağı sırada içeriye yaşlı bir kadın girmişti. Bembeyaz, pamuk yumağını andıran saçlarıyla neşeli bir yüz ifadesi vardı. Gülümseyerek baktı bizlere.

“Saran,” dedi. “Sırtımda güçlü bir ağrı var, şu merhemlerinden birini verir misin bana?”

Saran merhem yerine bir şurup şişesine yöneldi ve Marlo o an bana bakıp gülümsedi. Yüzünde en az Saran kadar gizemli bir ifade vardı.

Kadın gittikten sonra Saran “sorun sırtında değil, kalbinde,” dedi.

“Ve sen sallanan şişeyi verdin ona.”

“Bu doğru,” diye karşılık verdi Saran Marlo'ya.

“Sallanan şişe mi?”

“Onun sesini duydum,” dedi Marlo.

“Mümkün, işitme kabiliyetin inanılmaz düzeyde olmalı. Bu sesi sıradan bir insanın duyması imkânsız.”

Meraklı ifademle onları izliyordum.

“Babam Lokman'ın da zamanında benim gibi içinde envai çeşit ilacın, bitkilerin ve şifalı otların bulunduğu bir eczacı

dükkânı vardı. Hastalar içeriye girdiklerinde onlara şifa verecek ilaç şişesi sallanırdı.”

Tıpkı az önce olduğu gibi.

“Bir gün içeriye bir adam girdiğinde dükkândaki hiçbir şişe sallanmamış. Babam ona ‘senin hastalığının çaresi yok, öleceksin’ demiş. Çok üzülmüş adam, adeta yıkılmış ve her şeyini bırakıp dağlara yerleşmiş. Orada Yörüklerin verdiği etle, sütle beslenmiş. Günden güne de tükenmekteymiş. Bir gün Yörük kadınının bıraktığı süt tasına bir yılan gelmiş ve sütü içip zehrini içine kusmuş. Adam ölecekmiş ya zaten, bu zehri içeyim de bir an önce kurtulayım demiş. Ama sütü içtikten sonra adama bir şeyler olmuş. Sürekli kusuyor, kustukça da kendini iyi hissediyormuş. Bir de bakmış ki gün geçtikçe iyileşiyor, eski sağlığına yeniden kavuşuyormuş. Bunun üzerine babama gelip ‘Ey Lokman! Sen bana öleceksin dedin, ama görüyorsun artık iyileştim,’ demiş. Bunun üzerine babam ona ‘Ben sana ala ineğin sütünü nasıl bulayım, sütü yılana içirip nasıl içine kusturayım, hastalığının çaresi vardı ama bunu temin etmek zordu,’ demiş.”

Hikâyenin üzerine büyülenen ben şaşkınca Saran’ı izliyordum. Bir heykel kadar hareketsizdim sandalyenin üzerinde.

Petra da bu yüzden bize söylemek istememişti. Bir yolu vardı ama bu yol baştan aşağı çetrefilliydi. Tamamen Tanrısal, tamamen ilâhiydi.

Lokman Hekim’in büyülu hikâyesini dinledikten sonra ona sordum. “Ne düşünüyorsunuz?”

“Zamanın geriye alınmasının sebebini merak ediyordum, öğrenmiş oldum. Aslında gerçekten bilemiyorum Fegel, asırlardır böyle bir şeyle karşılaşmadım. Yani kimse gelip bana şifa dışında benimle ölür müsün dememişti.”

Yüzlerde beliren hafif tebessümler.

Ayağa kalktı. Bahçe manzaralı camına yaklaşıp uzun sayılabilecek bir süre orayı izledi. Başım önde kabul etmesi için dua etmekteydim.

Birden ciddiyetini ve durgunluğunu yıkıp keyifle bize döndü.

“Hazul’la Merid’i oldum olası sevmem. Eğer bu döngünün içinde yuvarlanıp kalacaksak ve bunun da bir yolu varsa ben de sizinleyim. Bana yirmi dört yıl sonra nerede hazır olmam gerektiğini söyleyin yeter. Orada olacağım.”

“Saran! Gerçekten çok teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmene gerek yok. Petrarca’yla bir defa karşılaşmıştım. Bana gelmişti. Pomparatus bitkisi hakkında bilgim olup olmadığını sormuştu.”

“Tanışıyor muydunuz?”

Şaşkındım.

“Dedim ya, sadece bir kez. Ama ona hayran kalmıştım. Erişilmez bir bilgi sahibiydi. Bunu söylemek tuhaf kaçacak ama babamdan bile daha bilgeydi.”

Diken diken olan tüylerimi sıvazladım ve gözlerimin dolmasına engel olup bakışlarımı kaçırabileceğim yere kadar kaçırdım.

“Gözünüz arkada kalmasın. Oraya ilk gelecek kişi olacağım.”

Ardı ardına ettiğim teşekkürlerle çıktım oradan. Binlerce kez dua ettim. Ağladım, güldüm. İlk kapımız bizi reddetmemişti, umut doldum. İnandım ilk defa. Petra’ya giden yolda ilk engeli aştım.

Musara

Patrizio'nun haritayı deriye geçirmesi bence dâhiyane. Yoksa çoktan eriyip akmıştı.”
 “Senin sakarlıklarından sonra mı, bence de dâhiyane!”

“Dalga geçmeyi keser misin? Üstelik acıktım ve hiç yiyeceğimiz kalmadı.”

“O son sandviçi yememen gerektiğini söylemiştim.”

“Benimle tartışmayı keser misin Marlo.”

Bitlenmiş gibiydim aylardır yıkanmayan saçlarımı kaşırken. Son tişörtüm üzerimde bir harabeye dönmüştü. Hilkat garibesi gibiydim. Üstelik leş gibi de kokuyordum. Baykuş çığlıkları eşliğinde ilerlediğimiz ormanda zorlukla ilerlerken paçamdan akan korkuyu gizlemeye çabalıyordum.

“Sana karanlık çökmeden bir yerde sabahı beklememiz gerektiğini söylemiştim.”

“Başımı ağrıttınız,” diye sızlandı Mel.

“Sen kapa çeneni obur şeytan. Neden yiyeceklerini benden gizliyorsun?”

“Gizlemek mi? Senden mi? Zaten hepsini sen yedin Fegel!” diyerek isyan bayraklarını çekti.

Sanırım haklıydı. Sesimi çıkarmadım.

Ormanı geçip geniş bir açıklığa çıktığımızda rahat bir nefes almıştım. Dolunay geceyi aydınlatırken uçuşan yarasalar yüzünden sürekli eğilmek zorunda kalıyordum. Hâlbuki boynumda beni doğanın gazabından koruyacak son derece etkili bir kolye vardı.

“Burası!” diye haykırdı Mel işaret parmağını doğrultarak. Cılız, ince sesi boş alanda güçlüce yankılandı. Onun sesine bir sürü tuhaf hayvanın sesi karıştı.

Ensesine bir tokat indirdim. Yere yuvarlandı.

Marlo’nun kahkahası en az Mel’in sesi kadar etkili olmuştu.

“Neden sessiz olmayı başaramıyorsunuz?”

Derken karşımıza çıktı, birdenbire, az önce orada olmadıklarına yemin edebilirdim.

Pedanius harabeleri.

Birbiri ardına sıralanmış dev kayalar, düzenli bir şekilde kesilmiş, domino taşı gibi de dizilmişti. Karanlığın içinde bir heykel gibi dikiliyorlardı. Gölgeleleri insan silüetlerini andırıyor, her an oradan fırlayacakmış gibi bizleri izliyordu.

“Marlo,” dedim sessizce. “Sıradaki çığlık bana ait olabilir.”

“Korkacak bir şey yok. Ben buradayım.”

“Çok rahatladım.”

Ters ters baktı. Dalga geçmişim çünkü.

Mel kıkırdayıp tüm cesaretiyle öne atladı. Kayaların ardı bizi bir mezarlığa çıkarmıştı. Ağaçlıklı, bol çalılı ve fazlasıyla da ürkütücü. Ellerimi ceplerime sokup kaşınan bedenime aldırış etmeden ilerledim. Bir kanadı yere devrilmiş eski bir demir kapının üzerinden atlarken az kalsın düşüyordum. Neyse ki Marlo da aldırış etmedi. Adımlarımı hızlandırıp onlara yetiştim. Küçük bir mezarlıktı burası. Söyledikleri gibi yirmi kadar mezar vardı. Mezar taşlarının üzerinde göz gezdirdim. Tundra adını bulmak neredeyse imkânsızdı çünkü taşların üzeri daha önce hiç görmediğim şekillerden ibaretti.

Mel o bilgiç tavrıyla atıldı öne doğru.

“Dua edin de yanınızda ben varım, yoksa önünüzü bile göremezsiniz.”

Marlo ona ayağının ucuyla hafif bir tekme attı. Biraz uzağa fırladı Mel. Eh, pek de hafif sayılmazmış.

Tam ağlamak üzereydi ki onu yakalayıp hemen başını okşadım ve birlikte taşla doğru eğildik. El fenerini taşın üzerine tuttum.

“Hayır, bu Tundra değil,” dedi.

“Peki, ne yazıyor?”

Elini havada salladı.

“Söylesene ne yazıyor?”

“Çünkü bilmiyor,” diye itiraz etti Marlo. “Muhtemelen de atıyor.”

“Hayır,” dedi sinirli bir tonda. “Tabii ki biliyorum. Bu yazıların hepsi Aramice. Muffara halkının kutsal dili.”

“Tamam, ne yazıyordu peki taşta?”

Marlo elleri ceplerinde omuzları dik, o mağrur, ukala tavırla Mel’le alay ediyordu. Asırlar süren yaşantısını es geçerek.

“Dolunay geceye düştüğünde, Muffara yükselecek gökyüzünde.”

Omuzlarını indirdi ve hepimiz aynı anda başımızı devasa dolunaya bakmak için kaldırdık.

“Dolunay,” diye fısıldadım. “Tamam, ilerleyelim. Bu çok rahatsız edici.”

Mel hoplayıp zıplayarak bütün mezarları dolaştı ve uzak bir mesafeden bize el salladı.

Heyecandan kalbim deli gibi çarpıyordu.

Mezarın başında bekleyip dolunaylı bir gecede onu açıp açmamakta kararsız kalmış gibi birbirimize bakıyorduk.

“Sence tehlikeli midir?” diye sordu Marlo.

“Değil. Öyle olmadığını söylemişlerdi.”

“Umarım,” deyip bizi kenara çekti.

Seyrek bir toprak tabakasını ayıkladıktan sonra hemen altında eline çarpan bir cisimle bekledi.

“Açıyorum.”

Tabutun kapağından tuttu ve tabut geceyi yırtan bir çığlık gibi korkunç bir gıcırtyla açıldı. Titreyen elimle ışığı içine

tuttum. Marlo elimden el fenerini kaptı ve hızlıca mezarın, tabutun içine tuttu. Orada bir adam yatıyordu. Yüzünü örümcek ağları bürümüş, elleri koynunda bekleyen, beyaz sakallı, yaşlıca bir adam.

“Uyandırmak için dürteyim mi?”

“Hayır,” dedim. “Dokunma.”

Hafifçe eğildim ve ona seslendim. Gözünü açmadı, kıpırdamadı bile.

“Yaşıyor mu?”

“Kalbi atıyor,” dedi Marlo. “Duyuyorum. Hepsinin kalbi atıyor.”

Tanrım! Bir an için elim ağzıma gitti. Çenemi sıkmasam dişlerim takırdıyacaktı. Bu gerçekten mucizeviydi.

“Tundra.”

“Bizi duyuyor musun Tundra?”

Cevap gelmedi. Uzun bir süre onu uyandırmaya uğraştık. Marlo onu dürttü ama yine de gözlerini açmadı. Cılız bir nefes vurdu yüzüne uzattığım elime. İşte o an iri, karanlık gözlerini kocaman aralayınca güçlü bir çığlıkla yere serildim. Marlo beni kaldırdı. Elimle ağzımı kapatıyordu çünkü aralıksız, nefes bile almadan çığlık atıyordum. Sonunda sakinleştim ve kendime geldim.

“İyi misin?”

“Sakın gülme, seni öldürürüm.”

İşaret parmağımı tehditle ona doğrulttum. Saçma atışmamızı kesip ikimiz de ona döndük. Şaşkın gözleri tuhafça bizi izliyordu.

Hafifçe öksürdü. Boğazını temizleyip konuşmaya çalıştı.

“Siz de kimsiniz?”

Yerinden yavaşça doğrulup üzerinden örümcek ağlarını silkeleyerek ayağa kalktı. Boyu iki metreye yakındı. Dev bir cüssesi vardı. Saçı sakalı birbirine karışmış yüzü ölü solgunluğuyla karanlığa gömülüyordu.

Bir adım geriledim. Marlo öne çıktı.

“Biz, sizden bir şey istemeye geldik.”
Başımı iki yana salladım. Hüsran dolu bir girişti.
“Dur bakalım,” deyip Marlo’nun yüzüne doğru eğildi.
“Senin gözlerin de ne böyle? Şu şeytanlarınkine benziyor.”
Ben gülmemeye çalıştım ama ciddilik bana göre değildi.
Karanlık bile yüzümdeki şapşal gülümsemeyi gizleyememişti.
Marlo cevap vermedi.
“Bir gölge misin?”
“Öyleyim.”
“Kim çevirdi seni, yoksa, yoksa Petrarca mı?”
Onu tanımayan var mıydı?
“Hayır,” dedi Marlo. “Beni Paracelsus’la artık hayatta olmayan Artephius çevirdi.”
Homurdandı.
“Artephius. Yaşlı şeytan. Cin bakışlı, kenef suratlı...”
Sonra sustu ve başını yeniden kaldırdı.
Kenef suratlı mı?
“Neyse ne? Neden buradasınız ve beni uykumdan neden uyandırdınız?”
Bir adım öne çıktım.
“Buraya Petrarca için geldim.”
Bir çırpıda olanları anlattım. Zamanın geriye alındığından haberi bile yokmuş. Hiç uyanmadan üç yüz yıldır uyuyormuş ve Petra’yı da çok severmiş. Her ne kadar katil olsa da.
“Belki de,” diye devam etti. “Yeryüzündeki kötülüğün en çekici yanındır Petrarca. Merhametin yakışmadığı tek adamdır. Eğer işler bu noktaya gelmişse bende elimden geleni yapmak isterim. Fakat bu anlattığınız kadar kolayla benzemiyor.”
“Kolay olmayacak Tundra.”
“Eskiden,” diye fısıldadı. “Oldukça kalabalıktık. Kocaman bir halktık biz. Ama bir beylik gelip de kökümüzü kazıyınca kalanımız bir bataklığın içinde günlerce aç susuz kaldık. Bu yüzlerce yıl önceydi ama hâlâ halkım için kıyameti

bekliyorum. Bekliyorum ki acım onlarınki kadar sürsün ve onları terk etmediğim görünsün.”

“Üzgünüm. Ama şimdi yardımına ihtiyacım var. Onu oradan kurtarmalıyım. Kısır bir döngünün içinde sen de halkına yardım edemezsin. Zamanın ilerlemesi lazım.”

Kısa bir sessizliğin ardından “haklısın,” dedi.

Marlo sabırsızca geziniyordu. Saatler geçmişti ki hâlâ ondan net bir cevap alamamıştık.

“Tamam,” dedi bir süre sonra. “Seninle öleceğiz Fegel. Dilerim ki her şey istediğin gibi olur.”

Marlo yanımızda belirdi. Gözleri ışıldıyordu karanlıkta.

“Bana ne zaman nerede bulunacağımızı söylemeniz yeterli.”

Marlo ona koordinatlarıyla birlikte Kulpa’yı tarif ederken heyecandan ölmek üzereydim. Çocuklar gibi zıplayabilir, şen kahkahalar atarak Fizan’a²⁶ kadar koşabilirdim.

Tundra tabutuna yeniden uzandı. Marlo onu oraya yeniden kapatacağı sırada tuhaf bir ifadeyle Marlo’nun koluna sıkıca yapıştı.

“Fegel’i anlıyorum ama,” dedi. “Sen neden çabalıyorsun? Petrarca neyin olur?”

“Hiçbir şeyim olmaz!” dedi sertçe. Diktiği omuzlarını indirdi. “O, o benim hayatımı kurtardı.”

Bakışlarımı Marlo’nun yüzüne çevirdim.

“O,” dedi titreyen sesiyle. “Fegel’i kurtardı. Ve Fegel benim hayatım. Yaşama amacım.”

Tundra’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, tıpkı benim gibi.

“Ne acı ama! Seni zavallı çocuk.”

Gözlerini kapatmadan önce yanaklarına doğru birer damla yaşın süzüldüğünü görmüştüm. Marlo tabutun kapağını kapattı ve yeniden yüzeyini toprakla kapladı. Doğrularp yürümeye devam ederken çantamdan Mel’in garip horultuları duyuluyordu. Hiç konuşamadım. Söyleyecek bir şey bulamadım.

²⁶ Libya’nın güneybatı kesiminde bir bölge.

Gece bana Muffara halkını hediye ederken, yanına da
Marlo'nun acısını bırakmıştı.

Hem de ne acı!

Terzi

Üç ayın ardından geçen zaman dilimi bana üç ayakkabıya mâl olmuştu. Yırtılan tişörtler, delinen pantolonlar ve giden beş kilo.

Evet, zayıflamıştım. Yediğim yemekler kadar da hızla kilo veriyordum. Marlo'nun hızını kullanmak istemiyor, bazen onunla küsüyor bu yüzden de binlerce kilometreyi ayaklarımla tepmek zorunda kalıyordum. Yine o küs olduğumuz günlerden biriydi. O kadar zaman geçmişti ki neden küstüğümüzü bile hatırlamıyordum.

Çalışa takılan saçımı oradan kurtarmaya çalışırken kolum derince çizildi. Uzun bir ah yankılandı ormanın içinde. Marlo hiç aldırmış etmedi.

Mel koş a koş geri geldi. Yolduğu saçlarımla birlikte beni o hapishaneden kurtarmıştı.

“Sana burada saçlarını toplaman gerektiğini söylemiştim.”

“Tokam kopalı bir ay oldu.”

“O halde bir çöple tuttur.”

Mantıklıydı.

Topladığım saçlarıma yerden aldığım bir çöpü geçirip kanayan kolumla birlikte yürümeye devam ettim. Canım çok yanıyordu ve ben anlamsız bir inatla ondan yardım istemiyordum.

Haritayı çantadan çıkaran Marlo yere serip uzunca baktı ve duyamadığım bir sesle mırıldandı.

“Mulla çıkmazı da gerçekten çıkmazmış. Nerede bu ev?”

“Sanırım bulamayacağız. Bir aydır aynı ormanın içinde dönüp duruyoruz.”

Cevap vermedi.

“Seninle konuşuyorum.”

Ayağımın ucuyla onu dürttüm. Haritayı yerden toparlayıp çantasına yeniden yerleştirdi.

“Acıktım.”

“Mel, ona yiyecek kalmadığını söyle. Eğer yemek yemek istiyorsa gitsin avlansın. Orman tavşan kaynıyor.”

Yüzümü buruşturdum. “Ölürüm daha iyi.”

O kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişemiyordum. Sonunda Mel’le de arayı açtım ve daha fazla yürüyemeyeceğimi anlayıp olduğum yere yığıldım. Sırıktan akan kan kolumun üzerinde kuruyup kocaman bir tabaka oluşturmuştu.

Çocuk gibi ağlamaya başladım. Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki önüm puslu bir görünüm almıştı.

“Tamam, ağlama.”

Onu dinlemedim ve hüngür hüngür ağladım. Aklımı kaçırmış gibiydim. Ne derse desin duymuyordum. Sürekli ağlamaya alışmış bir insanın bu kadar uzun zaman ağlamamasının ceremesiydi bu gözyaşları. Bunca zaman içimde biriktirdiklerimi akıttım.

“Çantada çikolata var, üstelik iki tane de sandviç.”

Hangi ruh hastası ağlamayı bu kadar hızlı keserdi ki? Tabii ki Fegel.

Gözyaşlarımı silip elinde tuttuğu yiyeceklere baktım. Hızlıca vurdum koluna.

“Neden vermedin bu âna kadar?”

“Fegel, doyduğunu bilmiyorsun. Tanrım, Petra haklıymış?”

Mel kıkırdadı.

Ağzım dolu dolu konuştum.

“Ne dedi ki sana?”

“Yiyeceklerin hepsini önüne koyma. Hepsini yer sonra da saatlerce mide ağrısı çeker dedi. Seni ondan tanımak oldukça tuhaf.”

“Çünkü sen benimle yaşamadın.”

Kırdığım büyük pot!

“Çünkü bana izin vermediniz.”

Gözleri dolmuştu. Başını çevirdi ve derin bir nefes aldı. Poflayarak olduğu yere uzandı ve ellerini başının altına alarak gökyüzünü izledi. Yüzüğü parmağında ısıldarken bunu nasıl yapabildiğini merak ettim. Ama soramazdım. Onu yaralayamazdım.

Yedikten sonra ben de yanına uzandım ve onu izledim. Onunlayken hep çocuk oluyor, hep çocuk kalıyordum ve o çocuksu ruhumla dayanamayıp dirseğimle ona vurdum.

“Keşke sonsuza kadar dirseğinle bana vursan Fegel.”

Gözlerime hüzünle bakıyordu.

“Keşke sırf bu yüzden yanımda olsan. İnan yeterdi.”

“Ah Marlo. Çok zor. Bu şekilde devam etmek gerçekten çok zor.”

“Kendimi asla affetmeyeceğim Fegel. Bütün bunların sorumlusu benim. Ama sevdim, seni öylece başka bir adama veremezdim. Ölsen bile yapamazdım. Bir yolunun olduğunu duyunca nasıl kabullenirdim? Her yolu denemeliydim.”

“Denedin de.”

“Ama seni kaybettim. Sevgini kaybettim. Bana eskisi gibi bakmıyorsun. İnan bana bir kez olsun yeniden öyle, aşkla bakman için neler yapmazdım. Sadece bir kez. Ama biliyorum, olmayacak. Çünkü kalbin tamamen ona ait.”

Hayır diyemedim. Kahretsin. Susup o kiremit gözlerinden olabildiğince uzaklaştım.

Hızla doğruldu.

“Acele edelim. Bütün zamanımızı bu ormanda dönüp durarak geçiremeyiz. Bir şey olmalı. Onu bulamayacağımız bir büyü.”

“Peki, bu büyüyü nasıl aşacağız?”

İkimiz de aynı anda başımızı Mel’e çevirdik. Bir adım geriledi ve ellerini arkasında birleştirip ıslık çalarak ilerledi.

Onu ayaklarından yakaladım ve havada güçlüce salladım. Çılgık atıyordu.

“Sonsuza kadar seni baş aşağı sallandırabilirim. Konuş şimdi!”

“Biliyordu ve söylemedi. Bence bunun bir cezası olmalı.”

“Bana sormadınız ki?” diye mızırdandı.

Onu uzun bir süre sallandırdım, sonunda yalvarıp ağlamaya başladı. Daha fazla dayanamayıp yere indirdim. Kollarımı göğsümde birleştirip hınçla baktım.

“Söyle bakalım!”

“Ester’e oldukça yakın bir yerde olmalıyız. Doğanın onu koruma alanı içinde olduğumuz müddetçe de böyle döneceğiz. Hâlbuki onu bulmak bu kadar zor olmamalıydı. Bir şey var ama ne inanın ben de bilmiyorum.”

Olduğumuz yerde deli gibi dönüp duruyor bir çözüm yolu bulamıyorduk. Elim bir an için boynumdaki kolyeye gitti. Muska da, Valek’in kanatlarına ait olan tüy de yerinde duruyordu.

Valek? Ester? Doğa? Tanrım! Bir bağlantı olabilir miydi?

Kolyeyi boynumdan çıkarıp usulca yere bıraktım. Bir anda ormanın öte ucunda bir karaltı belirdi.

Şaşkınlıkla sıçradım yerimden. Ev orada duruyordu.

“Kolye,” dedi. “Engel mi oluyor? Ama neden?”

“Çünkü düşmüş bir meleğe ait. Yani, bir şeytana. Ester’sen karşı taraftan olmalı.”

“Buldun,” dedi Marlo. “Tebrikler.”

“Siz burada kolyeyle birlikte bekleyin. Tek başıma gideceğim.”

“Olmaz, buna izin veremem! Kolye burada kalsın.”

“Asla! Onu bırakamam.”

“Seni bilmediğim bir yere gönderemem Fegel. Bunu isteme.”

“Mel de gelir, hem ne olacak ki? O kadın iyilerin tarafında.”

“Hiç belli olmaz. Kolyeyi de bırakacaksın ve seni koruyacak bir şey kalmayacak.”

“Mel var.”

“Mel kendi kıcını bile kurtaramaz.”

“Lütfen,” dedim. “Bunu yapmam lazım. Kolye izin vermiyor. Onu birinin koruması lazım.”

“Seni de birinin koruması lazım.”

Uzun bir sessizliğin ardından kabul etti.

“Eğer on dakika içinde geri dönmezsen...”

“Yarım saat.”

“Yirmi dakika!”

“Peki,” dedim. “Yirmi dakika.”

“Kolyeyi bırakır gelirim.”

“Kabul ediyorum.”

Bunu duyar duymaz Mel’i omzuma atıp deli gibi koşmaya başladım. Saat tıklar tıklar işliyordu ve benim bunu bir an önce başarmam gerekiyordu.

Beş dakikanın içinde eve ulaştım ve bitmek bilmeyen merdivenlerini bir solukta tırmanarak nefes nefese kapıyı çaldım. Açan olmadı.

“Lütfen Ester,” dedim sessizce. “Evde ol.”

Devasa, ahşap yapı her yanından darbe alıp da yaralanmış gibi emanet duruyordu ayakta. Dokunsan yıkılacakmış gibi.

Sonunda kapıyı çalmak yerine açmayı denedim.

Aptal Feg.

Kapı açıldı. İtip içeriye daldım. Her yer toz toprak, örümcek ağı ve hayvan pislikleri içindeydi. Hiç eşya yoktu ve tavandan akan su yerde kocaman bir yosun oluşturmuştu. Rutubet eşliğinde yürüdüm.

“Ester.”

Mel sessizce oturuyordu omzumda.

“Sence evde mi?”

Başıyla koridoru işaret etti. Onun gösterdiği yöne doğru ilerledim. Karşıma iki kanatlı kocaman bir kapı çıktı. Nefesimi tutarak bir anda açtım kapıyı.

Tanrım, bir adım geriledim ve öylece kalakaldım. Yıkık dökük evin aksine bu oda yeni inşa edilmiş gibi sağlam ve muntazamdı. Salonun tamamı tavana kadar uzanan, üst üste yığılmış bezlerle sıralıydı. Milyonlarca, milyonlarca bez, daha doğrusu yazgı.

Ester orada, eski bir minderin üzerinde, eski kıyafetleriyle oturmaktaydı. Yüzünde bilgece bir ifade ve şefkatli bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Hoş geldin Fegel. Uzun zamandır seni bekliyordum. Ormanda epey dolandınız.”

“Evet,” dedim. “Aklımı kullanmak zamanımı aldı.”

Önündeki minderini işaret etti.

Zamanım azalıyordu. Fazla vakit kaybetmiştim.

“Valek’le ikimiz farklı hamurlardan yoğrulduk. Bu yüzden, zıt kutuplar birbirini çekse de bizde durum öyle değil. Yine de,” diye devam etti. “Birbirimizi severiz.”

Başımı salladım.

Yüzü fazlasıyla sevimliydi. Güleç yüzündeki ifade hiç değişmiyordu. Önündeki paramparça bezi büyük bir özenle dikerken zamanın geçtiğini bir anda hatırlamıştım.

“Ben,” dedim titreyen sesimle. “Çok kısa bir zamanım var. Dışarıda beni birisi bekliyor.”

“Marlo.”

“Evet,” dedim aptal gibi. O zaten bunları biliyordu.

“O yirmi dakika için endişe etme. Burada zaman dışarıdaki gibi akmaz. Bu yüzden, istediğin kadar kalabilirsin.”

Rahat bir nefes alıp kendimi minderin üzerine bıraktım. Mel hemen önümde dizini kırmış oturuyordu. O da en az benim kadar şaşkındı.

Ester bir ona bir de bana bakıyor sonra da işine devam ediyordu. Elindeki yamalı bez son derece perişandı. Hatta o

kadar kötüydü ki yama yapacak, bir iğne batıracak yeri bile kalmamıştı.

“Oldukça yaşlı birisi olmalı?” dedim.

Başını hayır anlamında salladı.

“Henüz on beş yaşında.”

“Oh, küçükmüş.”

“Küçük ama fazlasıyla zor bir hayat yaşadı. Kimsenin taşıyamayacağı yükler taşıdı. Onun için neredeyse her gün uğraşıyorum. Benim için özel bir çocuktur.”

“Buna sevindim,” dedim.

“Peki, sen?” diye eğildi Mel’e doğru. “Paracelsus nasıl, iyi mi? Diğerleriniz nasılsınız?”

“Teşekkür ederim, iyiyiz. Babam da iyi.”

Mel cılız bir fısıltıyla konuşurken ondan son derece çekindiğini de belli ediyordu.

İnsanın burada sonsuza kadar oturup onu izleyesi geliyordu. O kadar dingin, sakindi ki etrafına da bunu en iyi şekilde yayıyordu.

Hafif bir öksürükten sonra merakla gözlerimi diktim.

“Benimki de burada mı? Petra’nın, Marlo’nun.”

“Ölümsüzler için kader farklı işler Fegel ama seninki burada, benimle. Görmek ister misin?”

İsteğimi anlamış gibi ben sormadan o söylemişti.

Başımı salladım.

Ayağa kalktı. Üzerinde eski püskü kıyafetler vardı ama oldukça da temizdi. Zamanın eski bir diliminden fırlayıp gelmiş gibiydi. Ona sarılma isteğimi bastırıp peşinden gittim.

Labirent halindeki bezlerin arasında hızlı adımlarla yürüyor, ona ulaşmakta zorlanıyordum. Sonunda bir köşede, hepsinden uzak, yığınların dışında bir bez görüldü. Dürüp bükülmüş öylece duruyordu. Eline aldı ve tekrar yerine geçti. Bezi önüme açtığına bir adım geriye çekilmek zorunda kaldım. O kadar uzun ve büyüktü ki neye uğradığımı şaşırmıştım.

“Bir ölümlüye göre fazlasıyla uzun bir yaşam.”

“Evet.” Gözlerim dolmuştu.

Paramparça bir yaşam. Yamalı, dikilmiş, kimi yeri sökülmiş, kimi yeri kararıp sararmış eski mi eski bir zemin.

“Bir sonraki gelişinde bezin sonunu göremeyebilirsin.”

Gülümsedim.

Bezin kenarında yürüyüp üzerindeki dikişlere ve yamalara baktım. Bir nokta vardı ki üzerinde fazlaca oynanmıştı.

“Burası,” dedim merakla. “Ne zaman?”

Ellerini arkasında kavuşturup başını iki yana salladı. Olumsuz bir sallayış değildi bu. Aksine, umut doluydu.

“Orası Marlo’yu bıraktığın yerdi. O köyde ona veda ettiğin, Petra’yı seçtiğin günün tam da arifesiydi. Hayatının dönüm noktasıydı Fegel. En büyük yaralarının açıldığı, aynı zamanda da kapandığı gün. Durmadan kaynayan bir kazan, taşan lav, yanan alev, aynı zamanda da durgun nehir, serin gölge, dinen fırtınaydı. Asla kapanmayacak bir yaraydı.”

Parmağım elimin içine kaydı. Ester, elini sırtıma koyup sıvazlarken birlikte yürüdük. Bana bir masal gibi yaşamımı anlattı. Anlattıkça anlattı, yaralarımı bile isteye kanattı. Biliyordu ki kanayan her yara bir gün kabuk bağlayacaktı ve kabuğu kurutmanın tek yolu acıyı taze tutmaktı.

Yolun sonuna vardığımızda, yani hayatımın, “hayranlık uyandırıcı,” dedi. “Kusursuz bir galibiyet. Kendi benliğinle giriştiğin mücadeleyi bir çırpıda kazandın Fegel.”

Güçlkle yutkundum.

“Galibiyet mi mağlubiyet mi benim ölümümünden sonra anlaşılacak Ester, biliyorsun ki, kendimle birlikte ölmeye ikna etmemi bekleyen epey ölümsüz var.”

“Ve bunlardan biri de benim,” dedi. Gülümsemesi o kadar derinleşti ki yüzündeki bütün kırışıkların yönü değişti.

Cevap bekliyordum, biliyordu.

“Elbette gelirim. Bundan tam yirmi dört yıl sonra Kulpa’da görüşmek üzere. Şimdi, gönül rahatlığı içinde gidebilirsin.”

Teşekkür edip Mel'i yerden aldım. Arkamı dönüp giderken kendi hayatıma son bir bakış atarak özgürce oradan uzaklaştım.

Başarmıştım.

Bir kişiyi daha ikna etmiş, Petra'ya giden o yolda güçlü bir ittifak kazanmıştım.

Adımlarım Marlo'ya doğru giderken yüzümdeki zafer çiğlikleri ardı ardına ormanda yankılanıyordu.

Başarıyoruz, diyordu. Kazanıyoruz.

“Erken geldin.”

Mel'le birbirimize bakıp orman boyunca sıırttık. Marlo merak içindeydi. Kolyemi alıp boynuma taktım.

“Hızlı bir iş oldu,” dedim yaralarımı hatırlayarak. “Umarım bir sonraki de Ester kadar anlayışlıdır.”

Başımı gökyüzüne kaldırıp şükrettim. Orada, göremediğim, hiçbir zamanda göremeyeceğim ama varlığına bütün kalbimle inandığım Tanrı'ya minnetle dua ettim.

Şaman

Şu zimbirtı bitmek üzere.”
 “Nedir o zimbirtı?” diye sordum çadırdan başımı
 uzatıp.

Bir uçurumun kenarına yerleşmek hiç de mantıklı gelmemişti ama manzara buradan mükemmel görünüyordu. Bütün dünya ayağımızın altında gibiydi adeta. Büyülenmemek elde değildi.

“Petra’nın reçetelerinden biri. Patrizio bugün yarın yenisini yetiştirmek için burada olur.”

“Onlar kilo aldirmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“Eğer bunları sana vermezsem başımı gövdemden ayıracağını, başımı da doldurulmuş bir hayvan gibi duvarına asacağını söyledi.”

Öyle güçlü bir kahkaha attım ki bulunduğum yer sallandı. Mel’i uykusundan uyandırmıştım.

Marlo ciddiyetini korudu.

“Affedersin,” dedim. “Komikti.”

Çadırın içinden çıkıp ayakkabılarımı giymeye çalıştım ama birinin ipine bastığım için takılarak tökezledim. Neyse ki Marlo yetiştı.

Tam da uçurumun kenarında.

Kaşlarını çatıp “geçidi görebiliyorum,” dedi.

“Yanta Geçidi. Ben de görebiliyorum. O öfkeli şaman beni ürkütüyor ama ne yapalım. Bir şekilde ikna etmek zorundayız.”

Başını salladı kahvesini yudumlarken.

Güneşin doğuşunu izlemek. Belki de dünyayı katlanılır kılan tek şeydi. Aştan sonra.

Çadırı topladıktan sonra onu da çantaya yerleştirdi ve bana bakıp “hazır mısın?” diye sordu.

Mel yine ekmeğimden tırtıklıyordu.

“Hazırım,” dedim.

Montumun başlığını geçirdim ve açılmaması için de iyice sıkıştırdım.

“Bu uzun süren bir düşüş olacak.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Buradan atlayacaktık.

Kolunun altına girer girmez Marlo zıpladı. O kadar hızlı düşüyorduk ki zemine, rüzgâr yüzüme tokat gibi çarpıyor, açıkta kalan ellerime kırbaç gibi iniyordu. Büzüşüp yüzümü onun omzuna yasladım. Bir çürüme vakasını daha kaldıramazdım ama yine de bunu yapmak zorundaydım. Hislerim mi? Petra’yı düşündüğüm, onun odasında gömleğini iliklerken geçirdiğim o minicik zaman dilimi zihnimin içinden binlerce kez geçiyor, bir başkasına duyabileceğim herhangi, sıradan bir hissin bile önüne geçiyordu. Tanrım, ne vardı bir kez öpseydi.

“Benden mi bahsediyorsun? Öpmek mi?”

Kahretsin, yine mi sesli düşünmüştüm? Marlo’nun sesi titremişti bunu sorarken. Sarsıntıyla düşmeye devam ettik. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen düşüşün ardından yumuşacık bir iniş yaptı Marlo. Yere oturduğumda bir süre kalkamadım. Dizlerim titriyor, dişlerim takırdıyordu.

“Az önce orada ne söyledin sen?”

Omuz silktim. “Hiç, hiçbir şey söylemedim.”

Eliyle alnını sıvazladı. Olduğu yerde birkaç kez döndü.

“Üzerime alınmıyorum ama yemin ederim aklımı kaçıracağım. Bana böyle bir şey söyleme sakın! Kendimi nasıl zapt ettiğimi tahmin bile edemezsin.”

“Peki,” dedim usulca. Bu itiraf beni ürkütmüştü. Neyse ki o sırada Mel cebimden çıkıp ne oldu dercesine, hiçbir şey olmamış gibi yüzüme baktı. Uzun bir bekleyişten sonra normale döndüm ve ağır aksak adımlarla yürümeyi sürdürdüm.

Bizi sık bir ormanlık karşıladı. İçeri daldığımızda kasveti de içimize çökmüştü. Marlo'ya yakın yürümeye çalıştım. Ağaçlar gittikçe sıklaştıkça benim de nefes almamı engelliyormuş gibiydi. Bir süre sonra yürümekte zorlandım ve bir ağacın altına oturdum.

“Neyin var?”

“Hiç,” dedim. “Burada hoşuma gitmeyen bir şeyler var.”

“Evet,” dedi. “Yoğun bir kötülük.”

“Biraz oturmak istiyorum,” dediğimde hemen yanıma çökmüştü.

“Yiyecek bir şey ister misin?”

Başımı itiraz edercesine salladım. Midem bulanıyordu.

Kolyeye sıkıca tutundum.

Bir süre sonra o ezini veren duygu geçmişti. Bir silindir gibi ezip geçerek. Yavaşça doğrulup titreyen ellerimle ilerledim. Orman gittikçe derin bir sessizliğe bürünüyordu.

Geçide az kaldı.

Mel önüme geçmişti. Marlo da hemen arkamda yürüyordu. Tehlikenin nereden geleceğini bilmiyormuşuz gibi beni karşılıklı kolluyorlardı.

Bir an için olduğum yerde durdum. Üzerime bir ağırlık çöktü. Ormanın rengi değişti ve ikisi de ortadan kayboldu. Korkuyla sıçradım olduğum yerde. Marlo, diye seslendim. Etrafta hiç kimse yoktu.

Aynı orman değildi burası. Daha ferah, daha açıktı.

Zorlukla yutkunup tam arkamda duran bir şeyin varlığıyla sıçradım.

Bir hırıltı vardı. Bir köpek hırıltısı gibi. Sokak ortasında deli gibi koştuğum o günü anımsadım. Tanrım, beni burada bulmuş olamazdı.

Arkamı döndüm.

Bir kurt. Bir gözü yeşil bir gözü mavi. Griyle kahverenginin muhteşem bir uyumla karıştığı tüyleri muazzam bir bütünlük

sergilemişti. İri gövdesi, kalın ve uzun bacaklarıyla orada, karşımda durmuş bakıyordu. Ama bana değil.

Kulaklarını biraz daha dikti ve sivri dişlerini göstererek tehditkâr bir tavırla hırıldadı.

Baktığı kişiyi merak etmeme gerek yoktu. Ta kendisiydi. Petra.

Elindeki kanlı bıçakla arkasına sıralanmış bir kurt sürüsünü delik deşik etmişti.

Elim ağzıma gitti.

“Petra!” dedim. “Ne yaptın sen?”

Kurt parıldayan gözleriyle kendi etrafında bir yuvarlak çizdi ve yuvarlağın içine girip birdenbire bir insan suretine büründü.

Nasıl, dedim şaşkınlıkla. Ama o bir kadın.

Morsak bir kadın mıydı?

Yerlere kadar uzanan mor saçları, bedenini saran ayı postuyla inanılmaz güzel bir kadın vardı karşımda.

Yerde yatan ölü kurtlara bakıp iç çekti.

“Bu yüzden cehennemde yanacaksın Petrarca.”

“Cehennem dediğin yer neresi söylesene? Kendi bedeninin dışında bir cehennem var mı? İçine hapsediğin bir ateş çukuru. İşte ben de bedenime böyle hapsedim. Kendi cehennemime.”

“Peki, aradığın ne, cennet mi?”

“Bana bedeninden nasıl çıktığını öğret. Aksi halde senin sonun da onlar gibi olacak.”

“Denesene.”

Petra koyu bir karanlığın içine girip üzerime doğru hırçın bir rüzgâr gibi savruldu. Hızıyla yere kapaklandım. Kolumdan tutup kaldıran Marlo’ydu.

Telaşla yüzüme baktı.

“Fegel, Fegel iyi misin?”

Gülümsemeye çalıştım.

“İyiyim Marlo. Endişe edecek bir şey yok. Kurtulduğum geçmiş geri döndü. Olan bu.”

Rahat bir nefes alıp doğruldu.

Kâbus gibiydi ama bedenime güç vermişti. Adımlarımı hızlandırdım.

“Nereye gittiğini biliyor musun?”

Geçide doğru yürüdüğümde “kimi aradığımı da biliyorum,” dedim.

“Morsak. O bir kadın.”

Mel kocaman bir çığlık attı. Kimse söylememişti bunu bize.

Onun erkek olduğunu düşünüyorduk. Hatta Nesya onun için not yazarken merak edip de notta ne yazıyor diye okumamıştık bile.

Öyle bir gülmüştü ki bu gülüşle Morsak’ın Nesya’ya âşık bir adam olduğunu düşünmüştük. Herkes gibi ben de.

Köprüyü Marlo’nun hızıyla geçtik. Beni riske atmak istemedi. Sonuçta eski, yıkık dökük bir köprüydü.

Karanlık orman gittikçe kararırken Morsak’ın büyüleyici saçlarını düşlüyordum. Karşıma nasıl, ne surette çıkacağını bilmeden.

Ben derin düşünceler içindeyken Marlo kolumdan yakaladı. Başımı işaret ettiği yere çevirdim.

Kocaman bir kaya parçasının üzerinde bir geyik duruyordu. Turuncu rengine karışan beyaz çizgiler hayatım boyunca görmediğim bir güzelliği gözler önüne sermişti. O kadar zarif ve narindi ki, uzun bacakları kırılacak kadar da inceydi. Gözleri, bakışı, duruşu, kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Hafif bir sıçramayla geriye atıldı ve ben yok olduğunu düşündüğüm bir anda karşımıza yeniden çıktı. Olduğu yerde bir daire çizmiş içine girip beklemişti. Kendini koruyordu Morsak, kendini kutsuyordu.

Yerlere serilen mor saçları ve kusursuz bedenini saran deri elbisesiyle bir tanrıça, heykel gibi dimdik bir şekilde adeta bize meydan okuyordu.

“Merhaba,” diye atıldı Marlo. Yüzü pek etkilenmiş gibi görünmese de şaşkınlığını gizleyememişti.

Mel paçama yapışmışken onu def etmek imkânsızdı.

“Öncelikle biz düşman değiliz, bunu belirtmek istiyorum.”

“Sen bir gölgesin.”

“Bu doğru, ama sana zarar vermek niyetinde değilim.”

“Vereceğin de pek söylenemez.”

Büyülenmiş halde olduğum için konuşmakta güçlük çekiyordum. Kelimeler ağzıma dizilip kalmıştı. Marlo cebinden notu çıkardı. Morsak, göğsünde birleştirdiği kollarıyla kendinden emin bir şekilde bakıyordu nota.

“Bu Nesya’dan.”

“Notu bana şu yerdeki şey getirsin.”

“Onun adı Mel,” dedim.

“Her neyse,” deyip omuz silkti. Marlo notu ona verdi vermesine de Mel gitmekte pek niyetli değildi. Ayağımla sertçe dürtünce yere yapıştı. Sonra da sızlanarak notu ona ulaştırdı.

Ne yazıyordu notta gerçekten bakmamıştım. Kendime hayret ettim. Benim tanıdığım Feg o notu okumazsa çatlar ölürdü. Demek ki değişen bir şeyler vardı.

Muhteşem dişleriyle gülümseyen Morsak’a inat yine de merak etmeyecektim.

“Demek Petrarca için geldiniz. En büyük düşmanım ve ben onun için öleceğim öyle mi?”

Ormanı beş dakika boyunca çınlatan kahkahanın ardından sakinleşti ve ciddiyetini yeniden takındı Morsak. Omuzlarını dikleştirdi ve direkt gözlerime baktı.

“Aileni yok etmiş olması üzücü,” dedim.

“Kendisi mi söyledi?”

“Hayır. Az önce gördüm. Oradaydım, geçmişte. Bir kurt formundaydın. En az şimdiki kadar da güzeldin.”

“İltifat için teşekkür ederim. Şaşırdığımı da söylemek isterim. Demek geçmişe gidiyorsun? Tıpkı atalarım gibi, bunu onlar da yapardı ama uzun zaman önceydi bu.”

“Benim durumum biraz farklı.”

“Biliyorum,” dedi. “Nesya yazmış. Petrarca ne kadar düşmanımsa Nesya da o kadar dostumdur.”

“Peki, bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Zamanın geriye alındığından haberim var ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Şimdi öğrendim. Ve sen benden yirmi dört yıl sonra verdiğiniz koordinatlarda bulunup seninle birlikte ölmemi istiyorsun. Ve o adam cehennemden kurtulacak. Öyle mi?”

“Doğru.”

O an gözü bir şeye çarpmışçasına çevirdi bakışlarını.

“O elindeki yüzük mü? Evli misin sen?”

Marlo duraksadı. Ne diyeceğini bilemedi. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemedik.

“Kim çevirdi seni, o mu?”

“Hayır,” dedi “Artephius.”

“Vay canına, yaşlı iblis. Ölmesine üzüldüğümü söyleyemeyeceğim.”

Halkasının içinden çıkıp bize doğru yürüdü. Kendini alenen tehlikeye mi atıyordu?

Saçları yeri süpürürken duruşunu bozmadı ve hemen Marlo’nun karşısına dikildi.

Yakından daha da güzeldi.

“Evli misin?” diye yineledi sorusunu.

“Biraz karışık.”

“Dinlerim. Ne de olsa vaktim bol.”

Marlo’yla birbirimize baktık ve ben onu onayladım.

Her kelimedede boğazına düğümlenen yumrularla konuştu Marlo. O kadar çok gözleri doldu ki konuşurken, bir an için devam edemeyeceğini düşündüm. Olduğum yerde beş kez dönmüştüm. O da ben de kendimize sığamıyorduk. Marlo acısını kelimelere dökerken bunun sorumlusu olarak dinlemekse oldukça acı vericiydi.

Sonunda konuşmayı bitirdi.

Morsak yüzündeki ifadesiz tavırla dinlemişti bütün bir hikâyeyi. Marlo tarafsız anlatmıştı. Kendi suçlarını daha çok hem de. Hatta kendini suçladığı anlar daha çoktu.

“Ve her şeye rağmen o yüzüğü parmağında mı taşıyorsun?”

“Çünkü onu hâlâ seviyorum. Bu hiç değişmeyecek.”

“Ama o artık seni sevmiyor.”

“Bir zamanlar sevmişti. Önemli olan da bu. Şimdiyse onun mutluluğu önemli.”

Bana döndü. Suçlu bakışlarımı yere indirdim.

“Ne büyük aşk. Böylesini hiç duymamıştım. Ne kadar etkilendiğimi tahmin bile edemezsiniz. Ve sen, Marlo. Senin önünde saygıyla eğilmek isterim. Çünkü sen, bu hikâyedeki en masum kalpsin.”

Haklıydı.

Arkasını dönüp yokuşu yavaş adımlarla tırmanmaya başladı.

Ben tam bir şey diyeceğim sırada o konuştu.

“Orada olacağım, ama sizler için değil. Bizzat Marlo için. Çünkü o hepimizden daha yaralı.”

Geyiğe dönüşüp gözden kaybolduğunda bile hareket edememişim. Yere çöküp başımı ellerimin arasına aldım ve öylece kaldım. Gözlerimden inen yaşlar toprağın üzerinde küçük bir göl oluşturmuştu.

Yanıma oturup sırtıma hafifçe dokundu.

“Ağlama. Epey abarttı. Hem önemli olan kabul etmesi değil miydi? Etti. Bize saldıracaktı, kötü şeyler olacaktı, olmadı. En imkânsız kişiyi kabul ettirdik biz Fegel, mutlu olman gerekir.”

Neşeyle söylüyordu bunları. Yüzüne bakamadım.

“Hadi Fegel. Masum değilim ben. Korkunç şeyler yaptım. Seni zorlamakta kararlıydım. Başına böyle bir felaket gelmeseydi de bunu gerçekleştirecektim. Tanrı, bu yıkıma engel oldu.”

Başımı iki yana salladım.

“Fegel, lütfen. İnan bana sana kötülük yapacaktım. O evlilik senin düşündüğün gibi bir oyun olmayacaktı, onu gerçeğe

dönüştürecektim. Sen istesen de istemesen de. Emin ol bunu yapacaktım.”

Başımı kaldırıp gülen gözlerine baktım. Beni teselli etmek adına çırpınıyordu.

“Pişmanım, ama olanlar karşısında da en büyük hatanın sahibiyim. Evet, seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Hep seveceğim. Ne olursa olsun bu değişmeyecek. Geri kalan hayatına onunla devam edecek olmanı da kabullenirim. Zor evet, delice bir acı. Ama çekerim. Senin benim yüzüme nefretle bakmandır en dayanılmaz olan. Gözlerinden silinmektir. Ruhundan yitmektir Fegel. Şimdi bile gözlerine baktığımda kendimden bir şeyler görüyorum, inan bu bile bir ömür mutlu olmama yeter. Kederlendiğime de aldırma, geçecektir. Seninle önümde koskoca yirmi dört yıl var. Bu benim için armağan değil de nedir? Cennettir Fegel.”

“Özür dilerim, bunları yaşamanı istemezdim.”

“Savaşım Fegel, savaşım diyebilirim artık kendime. Senin karanlığın aydınlığa dönmüşken ben o aydınlığı yeniden karanlığa çevirdim. Ve inan bana bunu düzelteceğim.”

Sarılmak istedim ona, göğsünde ağlamak. Ama yapamazdım. Kahretsin, yapamazdım.

“Ortalık gözyaşı kaynıyor.”

Bu Patrizio’nun sesiydi.

Marlo beni ayağa kaldırıp gözyaşlarımı silmem için peçete uzattı.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedim. “Morsak kabul etti.”

“Mutluluk gözyaşları o halde?”

Başımı salladım.

İlaç çantasını Marlo’ya uzattı.

“Bir yıl yetecek kadar ilaç ve merhem var. Nesya muska da ekledi. Birkaç tılsım falan. Olası bir durumda nasıl iletişim kuracağınızı biliyorsunuz. İyi şanslar çocuklar,” deyip gözden kayboldu. Gitmişti Patrizio ama hep etrafımda olacaktı. Tıpkı

söz verdiği gibi. Bir aile olacaktı, bir baba. Kaybettiği ailesinin yerine koyacaktı. İnsan Fegel oğlundan ona kalan tek anıydı.

Marlo çantayı sırtlandı ve Mel'i de önüne katıp patika yol boyunca ilerledi.

Kalbim ellerime geçse tutup tüm gücümle sıkardım onu. Sıkar da soluksuz bırakırdım. Ne zordu sevmek, ne zordu iki kişiden birini tercih etmek.

Ve bir diğeri ezip ötekine gözyaşlarıyla gitmek.

Harita yerde bir sonraki güzergâhımız için yolumuzu tayin etmeye çalışıyorduk. Aradan geçen onca zamanın ardından sabrımın azaldığı noktalar az da olsa yolculuğun üzerimde bıraktığı yorgunluk gün geçtikçe artmaktaydı. Bir yılı geride bırakmıştık ve şu âna kadar da iyi bir iş çıkardığımız bir gerçektir.

Morsak'ın ardından sırada Sessiz Tepe'yi aşmak vardı. Burası için büyümlü bir yer demişti Paracelsus. Rivayete göre bu tepede durup sessizce beklersen sana geleceğini anlatırmış. Ben geleceğim adına endişe etmiyordum. Ne de olsa yazılmıştı ve Verhin'in güçlü kartları yazgımı sonuna kadar haykırmişti.

Yüzüm son derece asık, yorgunluktan bitap düşmüş halde yürümeye başladım. İlk defa görüyordum bu dereyi, bu taşı, bu toprağı ama izlemek istemiyordum. Başım önde sadece yürüyordum.

“Şu adamdan sonra uzun bir süre dinlenmeni istiyorum.”

Cevap vermedim.

“Fegel, beni duyuyor musun?”

“Hı hı.”

“Sessiz Tepe'ye yaklaşıyoruz. Orada duracak mısınız?”

“Hayır.”

“Ben duracağım, bana ne söyleyeceğini merak ediyorum.”

Omuz silktim.

“Hem duyacağından da emin olma. Belki de sadece efsanedir.”

“Artık her şeye inanır oldum. Kendimden sonra yani.”

Bu beni az da olsa güldürdü.

Bir anda kendimi Marlo'nun rüzgârıyla Sessiz Tepe'nin önünde bulmuştum.

“Neden yaptın bunu? Yürüyecektim.”

Sesim olabildiğince yüksek çıkmıştı.

Göz kırpı. Keyfi yerinde görünüyordu.

“Önce sen mi gidersin yoksa ben mi?”

Merak bile etmediğim tepeye başımı çevirip bıkkınca baktım. Hemen yolumuzun kuzeyine bakan yamacındaki tepe daha önce görmediğim devasa bir ağaçla birlikte insana davetkâr bir fısıltıyla sesleniyordu.

“Huş ağacı,” dedi Mel. “Görmeyeli uzun zaman olmuştu.”

“Ne dersin, oraya gitmeli miyim?”

İkimiz birden Marlo'yu izliyorduk. Tepenin ucunda sırtını dönmüş, neredeyse gökyüzüne ulaşmış ağacın altında kaderini dinliyor gibiydi. Uzun bir süre kıpırdamadı. Hareket etmiyor, bir heykel gibi dikiliyordu. Bu beni endişelendirdi. Tam ona doğru yürüyeceğim sırada arkasını dönüp bana doğru anlamsız bir gülümsemeyle yaklaştı.

Yüzündeki ifadeyi gizlemek için ardı ardına binlerce maske takıyordu Marlo. Ama onu tanıyordum ben, hüznünü görebiliyordum.

“Duydun mu gerçekten?”

“Fazla acımasız. Gitmek ister misin?”

“Hayır!” dedim kendimden oldukça emin şekilde.

“Gerçekten Fegel, bunu duymak isteyebilirsin.”

“Gerek yok,” dedim. “Merak etmiyorum.”

Bakışlarını öyle sinir bozucu bir şekilde dikiyordu ki ona diklenmeyi sürdüremiyordum.

“Peki,” dedim. “Gideceğim.”

Adımlarım beni geriye doğru çekerken o tepeye doğru da sürükleniyor gibiydim. Uçuşan saçlarımı kontrol altına alıp ağacın altında bekledim. Marlo'nun aksine ben yönümü ona dönmüştüm. Kulağımın arkasına attığım saçım ılık bir rüzgârla savrulup duruyordu. Marlo'nun yüzünde acının resmi vardı.

Öyle bir kederle bakıyordu ki bana, burada duyacağım şeyin hiçbir önemi kalmamıştı.

Tam öne doğru çıkıp oradan ayrılacağım sırada birtakım fısıltılar işittim. Kaşlarımı çatıp o fısıltıya odaklandım. Bakışlarım büyük bir dikkatle Marlo'nun üzerindeydi. Fısıltılar giderek arttı. Çözemiyor, ne dediklerini anlamıyordum. Hepsi de anlamsız fısıltılardı.

Bir kez daha attım adımımı.

“Fegel. Yeryüzünün gördüğü en talihsiz kız çocuğu Fegel. Tanrı'nın ona oyunlar oynadığı, sonra da yazgısının peşinde sürüklediği Fegel.”

Dişlerimi sıktım.

“Bir kalbi ikiye bölüp ikisini de elinde tutamayan Fegel. İki adamı da feleğin çemberinden geçirip acısını sırtına kambur eden Fegel.”

Ne saçmalıyordu böyle? Daha fazla dinleyemezdim bunları. Koşar adımlarla ayrıldım oradan. Marlo'ya da öfkeliydim. Çünkü tepenin yazgı değil de hakaret ettiğini biliyordu ve beni oraya bilerek göndermişti.

Kendine engel olamadı ve güldü. Kahkahalarla güldü. Daha önce onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

“Ağzına geleni söyledi Fegel, düşünebiliyor musun? Fegel'in ayağına halı olan Marlo. Petrarca'nın kapısında bir tasman eksik Marlo.”

Bunları duyunca bende onun kahkahasına eşlik ettim. Tanrım, öyle çok güldük ki, gülmekten yürüyemedik ve yol ortasına çöküp saatler süren bir tepinmenin ardından delice, çılgınca debelendik. Gözlerimizden yaşlar akıyordu.

“Orada,” dedim. “Gerçekten iyi rol yaptın. Üzüldüğünü düşünmüştüm.”

“Üzüldüm, ama yine de yüzünün ifadesini kaçıramazdım.”

“Ah, bir daha o tepenin yanından bile geçmem.”

“Emin ol,” dedi. “Ben de geçmem.”

Yemek molası, dinlenme molası derken geçen saatlerin ardından vakit neredeyse akşamı bulmuştu. Marlo'nun tüm itirazlarına rağmen onu dinlemedim ve yürümeye devam ettim. Gecenin kör karanlığı da çökse o adama gidecektim.

Adını bilmiyorlardı ama ruh taciri, ruh bekçisi, ruh bilmem neyi gibi başını ruhun çektiği bir sürü isim vermişlerdi. Karaormanın derinliklerinde yaşayan bu adamın ne iş yaptığını da tam olarak kimse bilmiyordu ama bir şekilde onun da doğaüstü güçlere sahip olup ölümsüzlüğü bulduğunu söylüyorlardı. Ya Petra? O neden susmuştu bu adama karşı. İlk defa duyuyor gibi de sessiz kalmıştı. Öğrenecektim.

İlaç çantamı sırtlamak konusunda ısrar ettiğim için kendimden nefret edebilirdim. Kalp atışlarımın hızlanması ilk defa yorgunluktan kaynaklanıyordu ve Marlo beni epey geride bırakmıştı. Mel havalara zıplıyor, tuhaf sesler çıkarıyor, bazen bir ağacın tepesinde bazen bir çalıya takılıyor, bazen de kozalak tekmeliyordu. Ben neredeyse bir insan boyuna gelmiş mantarların kenarından sıyrılarak geçerken başımın üzerinde dönen acayip sineklere artık aldırış bile edemiyordum.

“Hissediyorum,” diye seslendi Marlo. “Az kaldı.”

“Keşke hissetmekle olsaydı,” dedim karşımıza çıkan Y şeklinde ikiye ayrılarak hangi yola gideceğimizi bilemediğimiz bir ayrımın önünde beklerken.

“Haritada yazmıyor,” dedi.

“O halde ikiye ayrılalım.”

Marlo'nun mükemmel gülümsemesi ışık saçan gözleriyle buluşunca beni bir anda alt etmeyi başarmıştı.

“Şaka yapmıştım. Bu sefer,” dedim gürültülü bir nefes vererek. “Mel’e soracağız. Bay, her şeyi çok bilen minik ukalaya. Ne dersin Mel? Hangi yolu tercih etmemiz gerekiyor?”

“Aslında,” diye cevap verdi Marlo. “Seni sırtıma alıp iki yola da bir dakika içinde girip çıkabilirim ama bunu teklif bile

etmeyeceğim. Seninle birlikte kendime eziyet etmek istiyorum. Bir nevi çile okulu.”

“Katılıyorum,” dedim. Sonra da Mel’e doğru eğildim. Yine kuyruğunu kıstırıp kaçma planları yapıyordu. Kaçamayacağını anlayarak pes etti ve kuzeye bakan yolu işaret etti.

“Eğer,” dedim yere çöküp işaret parmağımı burnuna yapıştırarak “bu yol yanlış çıkarsa bir sonraki yemekte bizzat sen olacaksın. Seni keyifle pişireceğimden emin olabilirsin.”

Marlo’yla ben de son derece ciddiydik.

Yutkunurken epey zorlandı ve başını salladı. Marlo belli etmeden göz kırptığında Mel önümüzden boynunu bükmüş bir halde gidiyordu.

Bataklık süsenlerinin ormana renk katan büyüleyiciliğinin beni duraklatmasına izin vermedim çünkü gördüğüm her çiçeği kokluyor, hepsini merakla inceliyordum. Ta ki daha önce hiç görmediğim bir bitkinin ısırgan otundan on kat etkili olduğunu bilmeden.

İssiz orman yolu bizi dik bir yokuşa çıkardı. Yokuşu tırmanmak bir tek beni hırpalamıştı. Marlo tepede dikilmiş eliyle kulübeyi bulduğunun işaretini yapıyordu. Güçlü bir nefes alıp tepeyi aştıktan sonra benim yüz ifadem de en az onunki kadar şaşkındı.

Kulübe oradaydı, evet. Şaştığımız kulübenin orada olması değildi. Verandasını saran yüzlerce kuş kafesiydi. İçinde ötüşen binlerce kuşu saymazsak eğer.

Birbirimize bakıp bunu yapabileceğimizin gücünü aldık birbirimizden. Orada ne bulacağımızı gerçekten bilmiyorduk.

Benimle aynı hizada yürüyüp aynı adımları attı Marlo. Sürekli yüzüme bakıyordu.

“İyi misin?”

“Evet. Bu fazla ürkütücü.”

“Bence de,” dedi saçlarını geriye doğru sıvazlayarak. Bu hareketi oldukça havalı olmuştu. Gülümsedim.

“Ne var?” dedi şikâyet edercesine.

Omuz silktim. “Hiç! Gittikçe güzelleşen bir yüzün var.”

“Ve gittikçe çirkinleşen bir ruhum.”

“Doğru değil.”

“Konuşmayı bırakın da şuraya bakın.”

Bir an için Mel’in uyarısına kulak astık. Oldukça tuhaf giyimli bir adam o verandada durmuş elindeki boş kafesle bize bakıyordu. Kafesin ağzı açıktı ve tehditkâr bakışlarını kötü bir şey yapmışçasına bize dikmişti.

O sırada nereden geldiğini anlayamadığım bir şekilde başımın üzerinden bir şey geçti. Daha doğrusu Marlo beni geriye itmeseydi o şey kafamın direkt kendisine isabet edecekti.

Mel paçama yapışmış ısrarla pantolonumun içine girmeye çalışıyordu. Yere eğilip iki büküm bir halde saldırılardan korunmaya çalışıyordum. O şey durmaksızın üzerime doğru geliyor, uzun bir ısıklık çıkaran kanat sesi kulağımın dibinden büyük bir hızla geçiyordu. Bir an için başımı eğdiğim yerden kaldırdım. Marlo kuşun kafasını ayağımın dibine atıp kanlı ellerinden damlayan kanla adama bakıyordu.

“Eğer bir kez daha ona saldırmaya kalkarsan senin sonun da böyle olacak.”

Adam elindeki kafesi uzak bir noktaya fırlattı ve arkasını dönüp hızla eve girdi. Kapının sertçe çarpılışı bütün bir ormanda yankılanmıştı.

“Onu kızdırdın,” dedim öfkeyle.

“Ne yapsaydım, o kerkenezin pençelerine mi bıraksaydım seni?”

Omzumu düşürüp hızlı adımlarla merdivenleri tırmandım. İki yanımı saran kuş kafesleri beni ürkütmekten başka işe yaramıyordu. Hepsinin aynı anda çıkardığı korkutucu ses korku filmlerini bile aratmıyordu. O kadar gürültücüydü ki hepsi de, sanki beni kaçırtmak için çılgınca çığlık atıyordu.

Başaramayacaklardı.

Kapıyı yumrukladım.

“Özür dileriz, niyetimiz sana zarar vermek değildi. Kapıyı aç da konuşalım.”

Kulağımı tahta kapıya yapıştırıp içeriyi dinledim. Bir adım gerilediğimde Marlo’ya çarpmışım.

“Kapının arkasında duruyor,” dedi.

“Nereden biliyorsun?”

“Kalp atışlarını duyuyorum.”

“Peki,” dedim sabırsız bir nefesle. Kapıyı tekrar yumrukladım.

“Petra için geldik. Petrarca, onu tanıyor musun? Muhtemelen tanıyorsun? Ya Artephius, Paracelsus, Patrizio? Hadi ama kapıyı aç.”

“Bırak kırayım.”

“Saçmalama. Yeterince kötü bir karşılama yaptık zaten. Bırak da kendi isteğiyle açsın kapıyı.”

Yeniden kapıya döndüm.

“Kızgınsın biliyorum. Bunu konuşabiliriz.”

Bir süre kuşların cinnet verici ötüşlerini dinledim. Ellerimle kulaklarıma bastırsam da buna engel olmak imkânsızdı. Derken, orman derin bir sessizliğe büründü. Kapattığım gözlerimi açtığımda kapı da açılmıştı ve adam tam olarak karşımda duruyordu.

“Az önce Petrarca mı dedin?”

Beş dakikadır yanan şöminenin önünde elimde kekik çayıyla oturmuş hemen yanı başımdaki kafeste gözlerini bizzat üzerime dikip büyük bir dikkatle bana bakan kukumav kuşunun bakışlarıyla nasıl ölürüm diye hayaller kuruyordum. Hayvanın öfkesi yüzüne yansımış, ruhundaki hayvan üstü, neredeyse insani duygular bakışlarına yerleşmişti.

Marlo kolları göğsünde bir bir kafesleri geziyor, aynı ürkütücülüğe sahip hayvani bakışlarını onların üzerine dikiyordu.

Mel omzumdan inmezken adamın sessizliği canımı sıkıyordu.

Hemen hemen benim boylarımdaki adam, tıknaz boynu, seyrek saçları, biçimsiz yüzüyle seri katil görüntüsü çiziyordu. Marlo halinden memnun görünse de benim sabrım gittikçe azalıyordu.

Sonunda sessizliğini bozdu.

O sırada kuşların birinden bebek ağlamasını andıran tuhaf bir ses çıktı. Tüylerim diken diken olmuştu. Marlo yönünü bana çevirdi ve korkumu gidermek adına yanıma oturdu.

“Anlam veremiyor olmalısınız. Bu kadar kuşla bu adam ne yapıyor ve adı ne?”

“Adını bilmediğimiz doğru.”

Çıtırdattığı parmaklarını öne doğru uzatıp gerindi.

“Adımı ben de bilmiyorum, o kadar çok yaşadım ki bir süre sonra adımları unuttum ama bana ruh avcısı derler.”

“Ruh avcısı,” diye tekrarladı Marlo. “Ruhları ne yapıyorsun?”

Kuşlara çevirdi bakışlarını.

Hepimiz şaşkınca onlara döndük.

Yüzlerce kafes ve sayamayacağımız kadar farklı türlerde kuşlar. Hepsi de yönünü bize çevirmiş derin bir sessizlikle bizi izliyordu.

“Onların,” dedim yutkunarak. “İnsan ruhuna sahip olduğunu söylemeyeceksin değil mi?”

Hemen yanı başında duran kafese elini uzattı ve orada bir insan ifadesini andıran dimdik, gururlu duruşuyla dikilen kuşu yerinden çıkardı. Kuş adamın kolunda kanatlarını bir an için kaldırıp gövde gösterisi yaptı. Gagası uzun, tüyleri gösterişli, sürekli kaldırdığı sorgucuyla bir şeyler söylemek ister gibiydi. Adam kuşun başını okşadı ve onu dizine bıraktı. Büyükçe bir kuştı.

“Çavuşkuşu,” dedi adam. “Ama içindeki sorarsan, kendisi de bilmiyor. Kayıp bir ruh. Belli ki Tanrı tarafından cezalandırılmış ve dünyada başıboş bırakılmış. Beni

bulduğunda hayli öfkeliydi. Onu sakinleştirmem yıllarımı aldı. Buradaki ruhlardan en acıklı hikâye ona aittir.”

Fincanı bir kenara bırakıp ellerimi ovuşturdum. Şöminedeki ateş gittikçe sönerken titremem de gittikçe artıyordu.

Geriye yaslandı ve beceriksizce gülümsedi.

“Tabii ki hikâyesini size anlatmayacağım.”

Bunu bekliyordum, hayal kırıklığıyla omuzlarımı indirdim.

“Çünkü ilk defa bir hikâyeyi bir ölümlü ve bir ölümsüzden dinleyeceğim. Kayıp bir ruhtan değil. Ve oradaki şey,”

Mel’i işaret etti.

“Bir homunculus.”

“Her neyse,” deyip elini boşlukta salladı.

“İlk defa görüyorum böyle bir şeyi.”

Mel korkuyla gizlenmeye devam ediyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Onu burada gerçekten rahatsız eden bir şeyler vardı.

“Kim başlamak ister? Zamanın neden geriye alındığına dair eminim bir fikriniz vardır?”

Marlo’ya baktım. Bunu ben yapacaktım.

“Aslında,” dedim. “Bizim hikâyemiz de buradaki ruhlar kadar acıklı. Dünya bir döngünün içinde ve biz aşk adına her şeyi elimize yüzümüze bulaştırdık. Pus dağının ifritleriyle başımız belada ve eğer bu döngü bu şekilde devam ederse dünyanın başı da bizim kadar belada. Ve bu yüzden senden büyük bir iyilik istiyoruz. Yalnızca senden de değil. Dünya üzerinde yaşayan bütün doğaüstü güçlere sahip ölümsüzlerden de istiyoruz aynı yardımı.”

“Neymiş o?” diye homurdandı.

“Yirmi üç yıl sonra, yani ben kırk iki yaşına geldiğimde Kulpa’da benimle birlikte ölmeni istiyorum. Böylelikle Hazul’la Merid’i zayıflatıp döngüden kurtulabileceğiz.”

Bunu söyledikten sonra epeyce bir süre yüzüme baktı. Dizinde uykuya yatmak üzere olan çavuşkuşu da dahil olmak

üzere bütün kuşlar son derece sessizdi. Adamın yüzü ifadesiz, bakışları donuktu. Bir ölü gibi bakıyordu suratıma.

Derken o kadar büyük bir kahkaha patlattı ki oturduğum yerde sarsıldım. Mel omzumdan düşüp yere kapaklanırken Marlo onu son anda yakaladı. Kocaman göbeği gülerken zıplıyor, adeta oturduğu koltukla birlikte havaya kalkıyordu.

Uzun sayılabilecek bir süre güldükten sonra iri, tombul elleriyle yüzündeki yaşları sildi ve kesik kesik öksürdüktan sonra gülümsemeye devam etti.

“Demek seninle birlikte öleceğim?”

Ne diyeceğimi bilememiştim.

“Bu ciddi bir durum,” dedi Marlo.

“Ciddi mi?” diye kaldırdı kaşlarını. Dizindeki kuş havalandı ve kanat çırparak odanın içini turladı.

“Umurumda mı sanıyorsunuz? Burada yaptığım işe bir bakın, yardım derneği gibiyim. Lanetlendim ve Hazul yüzünden buraya hapsoldum.”

“Hazul mu?”

İkimiz de aynı anda söylemiştik bunu.

“Hazul ya! Kendisi melankolik, trajedi düşkünü, iflah olmaz bir çile severdir. Acıdan o denli beslenir ki mutluluk onun tek düşmanıdır. Bir zamanlar,” deyip doğruldu.

“Gayet sıradan bir insandım. İnsanları eğlendirir eğlendirdiğim kadar da eğlenirdim. Mutlu bir ailem, sevdiğim karım, çocuklarım vardı. Günün birinde bir rüya gördüm, bir kâbus. Çift başıyla karşıma dikilmiş, elinde kanlı bir kalp taşıyan bir yaratık vardı. Bir canavar.”

Tanrım, hızla doğruldum yerimden.

“Bu rüyayı ben de gördüm. Sadece bir kez.”

Ellerini havaya kaldırıp güçlüce alkışladı. Alkış sesine kuşların ortama dram ekleyen cıvıltıları da katılınca kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

“Zaten sadece bir kez görürsün. O halde sevgili çocuğum, kalbini sökenin kim olduğunu fazla uzakta arama. Bu trajedinin

sorumlusu Hazul'dur. Acıdan zevk alıyor ve bütün gücünü bundan kazanıyordur. Yani senden. Onu zayıflatabilecek tek şey senin taş dönen kalbindir. Görüyorum ki bu da pek mümkün değil."

"Ama, ama anlamıyorum," dedi Marlo.

"Anlaşılmayacak bir şey yok. Merid kan sever, öfke sever, savaş sever. Hazul'sa acı, dram, melankoli, hüznü sever. Kalbindeki aşk ne kadar güçlenirse Hazul'la Merid de o kadar güçlenir."

"Peki, senin kaybetmene neden olan şey de neydi?"

Tısladı.

"Neşem. Ailemi kaybettim ama neşemi hiçbir zaman kaybetmedim. Hiçbir zaman acıklı şeylere kulak asmadım ve bunu doğanın bir döngüsü, hayatın bir gerçeği olarak kabullendim. Dert dinlemeyi sevmezdim, dertlenen, ufacık şeyleri kendine sorun edinen insanlardan nefret ederdim. Hazul beni yıkmak için elinden geleni yaptı. Ailemi aldı, bir sonraki ailemi de aldı. Paramı, evimi, toprağımı, şerefimi, toplum içindeki saygınlığımı da aldı. Bir sonraki ailem bile bundan nasibini almıştı. Baktı ki hiçbir şeye rağmen devrilmiyorum en sonunda insanlığımı aldı. Yaşlanmadığımı anlamam uzun sürmüştü, ölümsüz olduğumu anlamamsa daha uzun. Ve bir gün baktım ki bütün ruhlar kapımı çalıyor. Hepsi de acı yazgısını, kaybını, kendini anlatıyor."

Gürültülü bir nefes verdi.

"Hazul kazanmıştı. Neşemi kaybettim, inancımı kaybettim. Sahip olduğum her şeyimi kaybettim. Ve böylelikle onun kazanmasına izin verdim. O gün bu gündür o kayıp ruhlara ev sahipliği yapar, dinlenecekleri bir yaşam alanı sunarım."

"Neden kuş? Ve neden hepsi kafeste?"

Ayağa kalktı ve kafesleri gezerken bize de sırayla onları tanıttı. Farklı türden, farklı çeşittendi hepsi de. Serçeden baykuşa, çulluktan bülbüle. İspinozu, kakadusu, isketesi, floryasıyla, hem kara hem de deniz kuşlarını bir arada

barındırıyordu. Hepsi de hayatımda ilk kez gördüğüm kuşlardı. Hayret verici kanatları, sorguçları ve rengârenk göğüsleriyle insanı kendine hayran bırakıyorlardı. Çoğu gürültücü olmasına rağmen, çoğu da inanılmaz farklı sesler çıkarıyor, taklit bile yapabiliyordu. Özellikle de lir kuşu, gözümün önünde bir kedi gibi ses çıkarmıştı.

Ardıçkuşları, ketzallar ve son derece nadir bir tür olduğunu öğrendiğim kagu. Zarafetleriyle dönüyorlardı kafeslerinin içinde. Bir zamanlar yaşamış, dünya üzerinde nefes almış ve kaderlerinin peşinde buraya kadar sürüklenmişlerdi. Hepsinin de bir hikâyesi vardı, uzun bir yolculuğu, geride bıraktığı anıları.

“Bir insan ruhunu ancak kanatları olan ve özgürce gökyüzünde süzulebilecek bir canlı taşırdı. Ben de kuşları seçtim. Kafeste olmalarının nedeniyse, onların gerçekte birer kuş olmamaları, insan ruhu taşıyorlar. Yani, ev istiyorlar, başlarını sokacakları bir yuva ve derterini dinleyecek dostlar. Biz burada bir aileyiz ve siz az önce ailemizden birini o acımasız boşluğa geri gönderdiniz.”

“Üzgünüm,” dedi Marlo. “Bilmiyordum. Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Muhtemelen evin üzerinde amaçsızca dolanıyordur. Şaşkın, korkulu, hafızasında da gelgitler yaşıyordur. Bu şekilde kaybolmayı hak etmedi.”

“Ne yapabilirim, onu söyle.”

“Yapılabilir bir şey yok, dönmesini sağlayacağım. Bu benim işim.”

Dışarıya çöken zifiri karanlığa göz atıp ondan bir yanıt bekledim.

“Kabul edecek misin?”

“İfritler adına savaşmayı bende isterdim. Kaybedeceklerine dair sizin kadar umutlu değilim. Ama,” deyip ellerini önünde birleştirdi ve öne doğru eğildi.

“Petrarca için yapabilirim.”

“Onunla nasıl tanıştın?”

“Pek dostça olduğu söylenemez ama dostça ayrıldığımız doğrudur. Size anlatmayacağım.”

Hiçbir şey anlatmayan ketum keçi.

“Peki,” dedim. “Sen nasıl istersen.”

“Yani, bundan tam yirmi üç yıl sonra, Kulpa’da ölmek için hazır bulunacağım. Öyle mi?”

“Eğer kabul edersen?”

Göğsü şişti. Kaşlarını çattı ve sırtıttı. Eski neşesini bulmuş gibiydi.

“Ediyorum, orada olacağım.”

Marlo’nun üstüne atılıp onu öpücük yağmuruna tutmak istiyordum. Çılgınca kahkaha atmak ve gülmekten yerlere yatmak. Tanrım, zor olmuştu ama bunu da başarmıştık. Kabul etmişti, etmişti, ah!

İçimdeki bu dayanılmaz isteği bastırıp gitmek üzere kapıya yürüdük. Marlo ona benden daha çok teşekkür etmişti. Kuş cıvıltıları eşliğinde kapıdan çıkınca tırabzana tutundum ve o an bir şey oldu, gece, günü buldu.

Tırabzanın hemen altında duruyorlardı. Avcıyla Petra.

“Ölmemi sağla, bunu yapabileceğini duydum. Artık dayanamıyorum.”

Zavallı adam Petra’ya yalvarıyordu.

“Seni Hazul bırakmışsa bir şekilde geri gönderecektir. Başka bir bedene mi girmek istersin?”

“Hayır,” dedi. “İstemem.”

“O halde bunu kabullen.”

“Biliyorsun Petrarca. Nasıl yapılacağını biliyorsun. Ama söylemiyorsun, onlara bulaşmak istemiyorsun. Bunu gözlerinde görüyorum.”

“Ne gördüğün umurumda bile değil. Bilsem de bunu yapmam.”

“Merhamet et, dayanamadığımı görmüyor musun? Ne istersen yaparım, yeter ki ölmemi sağla. Özgür kalmak istiyorum.”

Petra ona aldırış etmeden yürümeye başladı. Adam resmen arkasından koşuyordu. Yere çöktü ve derin bir ağıtla ağladı. Petra’nın yüzü ifadesizdi.

“Beni kurtar, yalvarırım.”

Petra, yere çökmüş çocuklar gibi ağlayıp feryat fıgan bağırان adama doğru yürüyüp bir dizini kırarak ona doğru eğildi.

“Bir bitki için çıkmıştım bu yola, geride küçük bir kız çocuğu bıraktım. Ama büyüyecek ve ben onu alacağım. O tamamen bana ait olacak.”

Adam gözyaşlarını sildi, merakı giderek artıyordu.

“Onunla bir hayat yaşayacağım ve sonra da o ölürken onunla birlikte kendimi zehirleyeceğim.”

“Sahi mi?” dedi Avcı. İnanamıyor gibiydi.

“Sahi.” Petra’nın koyu yeşil gözleri parladı.

“Yıllarımı alacak bir çalışma. Güçlü bir zehir ve oldukça da etkili. O zehri yapmayı bitirdiğimde bir yolunu bulup sana getireceğim, anlaştık mı?”

Adam minnetle ellerini çenesinde birleştirdi ve Petra’nın önünde biraz daha eğildi. Binlerce kez teşekkür etmişti.

“Bu uzun sürecek.”

“Ne kadar süreceğinin bir önemi yok, seni bekleyeceğim.”

“Geleceğim,” dedi ve bir karanlıkla birlikte gözden kayboldu. Elim tırazanda geri döndüm. Hızlıca çektim elimi, merdivenleri koşar adımlarla indim. Adama dönüp bakmadım bile, ağlamamak için karanlık yolda durmaksızın ilerliyordum. Marlo yetişti. Mel omzundaydı.

“Ne oldu?”

“Hiç,” dedim.

“Yine gittin.”

“Evet!”

“Fegel,” deyip koluma yapıştı. Kolumu ondan kurtardım ve bir damla gözyaşının akmasına izin verdim.

Tanrım, adam bunca yıl onu bekliyordu. Petra’yı. Ölmeyi. Petra ona geleceğine dair söz vermişti ve adam bütün umuduyla onu beklemekteydi. O kader ki bizi onun kapısına kadar getirmiş, isteğini ayaklarının önüne sermişti.

Tüm gücümle hâkim oldum kendime. İçimdeki bencilce isteğe. Dünya benim etrafımda dönmüyordu, dönmeyecekti de. Dünya ben de dahil herkes için dönecekti ve bu yazgı herkese eşit bir yol çizecekti.

Ortak bir pay. Tanrı terazisinde hep adil olacak, herkese kusursuz bir adalet dağıtacaktı.

Tanrı, insanlarından yanaydı.

İfritlerin yoluna beni boş yere atmamıştı.

İnsan Fegel kazanacaktı.

Avcının ardından geçen üç sene. Yaşlanmayı geciktiren ilaçlar. Petra'nın geçmişi. Patrizio ve Giovanni'nin ziyaretleri. Ablalarımın gelen duygu yüklü bir mektup ve Marlo'yla ardı ardına ettiğimiz kavgalar. Petra'ya duyduğum yoğun özlem ve hayatın giderek üzerime çökmesi. Kaybettiğim ailemin hazin anısı. Karsa ve Viola'nın gülümseyen yüzleri. Hepsi de beni ağında aynı anda pervane gibi çeviriyordu. Tek tesellim Marlo'nun yanımda olmasıydı. Geçmişime dair sahip olduğum tek anı. Canlı ve acısı dipdiri.

“Onu bulamıyoruz,” dedi otel odasının yatağına uzanmış bakışları tavana dikilmiş bir halde.

Evet, sıradaki yolculuğumuz bizi epey yormuştu. Tam üç yıldır onu arıyor, civar şehirleri adım adım tarıyorduk. Her cadde, her kavşak, her köprü ve her tünel. Onu bulabileceğimiz işlek yerleri gezmekten helâk olmuştuk. Adı Şava'ydı. Yaşlı bir cadı, kâhin, bilge, insanın gözündeki perdeyi kaldıran tılsımlı bir suyun sahibi. Her halükârda bir ölümsüzdü ve ona da diğerleri kadar ihtiyacımız vardı.

“Bir şekilde bulacağız Marlo.”

Doğruldu ve üzerindeki tişörtü bir çırpıda çıkarıp yatağın üzerine attı. Bu aralar bunu sürekli yapıyordu.

Olumsuzca başımı salladım, kaşlarımı çatıp uzandığım yerde arkamı döndüm.

Ona bakmak için içimde delice bir istek olsa da Petra'ya ihanet etmiş gibi hissediyordum kendimi. Gözlerimle üstelik. Ama bir heykeli andıran kaslı vücudundan taşan büyü insanın soluğunu kesmeye yeterdi. Güzelliği baş döndürüyordu ve

akşama kadar beş kere bunu sergilemesi insanın aklıyla oynamaya yeterdi.

“Şunu yapmayı bırakmalısın.”

“Neyi?” dedi pişkince.

“Soyunmayı.”

“Neden, sana ne zararı var ki?”

“Rahatsız edici.”

“Giyindim, dönebilirsin.”

“Gören de,” dedim doğrularak. “Seni normal bir insan sanıp terlediğin için de sürekli üstünü değiştirdiğini düşünecek, ama sen can sıkıntısından kıyafet değiştiriyorsun.”

“Senin gibi aylarca aynı tişörtü giymekten iyidir.”

“Bu beni ilgilendirir.”

“Kokusu da beni ilgilendiriyor.”

Yastığı üzerine fırlattım.

Mel masanın üzerinde “yine başladılar,” dedi bıkkınca. Omuzlarını düşürüp kocaman bir elmayı dişlemeye devam etti.

“Kokmuyorum ben.”

“Kokuyorsun, hem de kokarca gibi.”

Sonra sırttı.

“Beni sinirlendirmek için mi yaratıldın sen? Tam bir baş belasısın. Senden nefret ediyorum.”

Elini havaya kaldırdı ve yüzüğünü gösterdi.

“Resmi olarak evliyiz.”

“Ah,” dedim gözlerimi devirip. “Sanırım bu yola seninle çıkmakla hata ettim. Didişip duruyoruz. Kendim yapmalıydım bunu, belki daha az sinir bozucu biriyle.”

“Giovanni’yle mi? Sana âşık bir herifle daha.”

“O bana âşık değil. Onun durumu farklı.”

“Sana âşık.”

“Değil Marlo! Kapa çeneni. Sesini duymak istemiyorum.”

Pencereyi hızla açtım ve başımı dışarıya uzattım. Hemen yanıma dikildi ve muhteşem bir gülümseme eşliğinde göz kırptı.

“Merhaba.”

“Deliriyoruz Marlo. Birlikte oldukça da daha çok delireceğiz. Sadece dört yıl geçti. Lanet bir yirmi yıl daha var, bu kadar ara verirsek yetişemeyeceğiz.”

“Bence sen yaşılanıyorsun, bu da bunadığın ve gittikçe daha çok dayanılmaz olacağın anlamına geliyor.”

Komik değildi, ciddi bir ifadeyle gözlerine baktım. Oysa sinir bozucu gülümsemesini takınıp başını yola, gelip geçen insanlara çevirdi. Eli tişörtünde geziniyordu.

“Bir daha yapmayacaksın değil mi?”

Omuz silkti.

“Seni etkilemek için kullanabileceğim başka hiçbir şeyim kalmadı, ama sen oralı bile değilsin.”

Normal şartlarda buna kahkahalarla gülmem gerekiyordu ama tuhaf bir şekilde hüznü vermişti.

Başımı iki yana sallayıp konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Şava’yı bulabilecek miyiz?”

“Bulacağız Fegel. Buralarda bir yerlerde, belki de doğru yere bakmıyoruz.”

Kolyemi kavrayıp “yoksa,” dedim. “Yine mi Valek’in tüyü yüzünden?”

“Kim bilir,” dedi. “Belki de.”

“Bir kez de böyle deneyelim, ne dersin?”

“Kolyeyi bana bırakıp gitmeyeceksin değil mi?”

“Yaşam alanı içindeyiz Marlo.”

“Ve seni öldürebilecek çok fazla şey var.”

“Karanlık bir orman kadar değil.”

“Evet, bir arabanın altında kalabilecek kadar.”

Poflayarak geriye döndüm. Pencereye tüner gibi oturdum ve bacaklarımı kendime çektim.

Marlo’nun saçlarını karıştırdım. O, kimi zaman altın rengine bürünen, kimi zaman kahverenginin bütün tonlarını gezinen gizemli saçları. İnsan ruhunda derin yaralar açıp başarıyla

kanatan masum bakışları ve akıl almakta üstüne tanımadığım geniş omuzları.

“Sınıfa geldiğin ilk günü hatırlıyorum.”

Cezp edişi gülüşünü unutmamak gerekir ki bunu şu an en iyi şekilde yapıyordu.

Parmağındaki yüzüğü çevirdi.

“Ben de gayet iyi hatırlıyorum. Eve döndüğümde Tilda’nın üzerine atlamıştım.”

“Neden?” Şaşırmıştım. “Okul o kadar ürkütücü mü gelmişti?”

“Hayır,” dedi sakince. “Seni görmüştüm. Ve görür görmez de inanılmaz bir şekilde etkilenmişim. Daha önce hiç seninki gibi gözleri olan bir kız görmemişim.”

Boğazıma ardı ardına dizilen yumrular.

“Viola’yla bir araya gelince çok konuşuyordun. Çok yiyordun ve çok fazla not tutuyordun.”

İlk defa gülemiyordum. O masum, çocuksu bakışlarına gülümsemesini de katarak güneş ışığı vuran tapılası yüzüyle konuşmaya devam ediyordu.

“Bana imkânsız görünmüştün Fegel. Asla bana bakmazsın, asla beni kabul etmezsin.”

“Şaka mı yapıyorsun, hepimiz salyalar akıtıyorduk.”

Omuz silkti.

“Sen onlar gibi değildin.”

“Marlo,” dedim bunları daha fazla duyamayacağımı anlayıp. “Eziyet etmeyelim kendimize. Lütfen, yapmayalım bunu.”

Başını öne eğip hafifçe salladı.

“Şava.”

İkimiz de aynı anda Mel’e döndük.

“Ne geveliyorsun?” dedi Marlo.

“Şava, burada.”

“Boş versene,” dedim. “Dalga geçiyor yine.”

Ama o tüm ciddiyetiyle bize bakmayı sürdürdü. Pencereden inip ona doğru yaklaştım.

Marlo duraksadı.

“Kapının önünde biri var.”

“Görevli olabilir.”

“Hayır, değil. Mel doğru söylüyor. Onun kokusunu alabiliyorum.”

Öne doğru çıktı ve beni geride bırakıp kapıya yanaştı. Kapı açıldığında yavaşça geriledim.

Orada duruyordu. Şava. Başına doladığı kocaman örtüsü, kırış kırış derisi, kötücül bakışlarına eklediği ekşimsi suratıyla. Üzerinde çiçekli uzun bir elbise vardı. Ayağında çarıklar, omzuna attığı el örgüsü bir çanta ve çantanın altında sarkan renkli püsküller. Üzerinde yüzlerce takı vardı. Kollarını göğsünde birleştirmiş içeriye davet bekler gibiydi.

“Şava,” dedi Marlo. “Biz de seni arıyorduk.”

“Biliyorum,” dedi. “O kadar beceriksizsiniz ki, üç kişi bir akıl etmediniz. Sizi biraz yorayım derken kendim yoruldum ve yanınıza gelmeye karar verdim.”

Marlo kendine engel olamadı. Sırıttı.

Biz bir şey demeden içeriye daldı ve masanın üzerine bıraktığı çantasıyla sandalyenin üzerine rahatça kuruldu. Bağdaş bile kurmuştu. Yaşlı görünmesine rağmen atik ve esnekti.

Şans ayağımıza gelmişti ve biz son derece şaşkındık.

“Karşımda dikilip durmanıza, oturun.”

“Ben,” dedim kekeleyerek. “Özür dilerim, yani seni bulmak için çok uğraştık.”

Dudağını büzdü ve şer bakışlarıyla alay edercesine güldü. Bu beni rahatsız etmişti.

“Dünyayı birbirine kattınız. İki veletsiniz ama yaptıklarınız korkunç boyutta.”

Ne cevap vereceğimizi bilemiyorduk. Küstahça bize saldırıyordu.

“Tanrım, koskoca Petrarca’yı Pus dağına hapsettiniz. Olacak iş mi? Buna nasıl gücünüz yetti? Siz, evet size diyorum, ne diye suratıma bakıyorsunuz öyle?”

“Böyle olsun istemedik.”

“Nasıl olsun istedin peki?”

Ne desem baş edemeyecektim, bu yüzden susmaya karar verdim. Kadın gittikçe çirkinleşiyordu. Elimle sıkıca kolyemi kavradım ve bir an önce bunun bitmesini diledim.

“Ya sen Marlo? Bunun için değdi mi? Ölümsüzlük, onca acı, çürüme evresi ve bir gölgenin içinde sonsuz bir yaşam. Hepsi bu kız için.”

“İleri gidiyorsun Şava.”

Marlo sinirleniyordu. Kendine hâkim olamayacakmış gibi bir hava sezmiştim. Kol damarları geriliyor, şişiyor ve yüzünün rengi gittikçe soluklaşıyordu.

“Böyle bir döngüyü hak etti mi insanlık? Neden haddinizi bilmediniz? Asırlar süren ölümsüzleri ezip geçtiniz de dünyayı bir oyun alanına çevirdiniz.”

Adımlarımı yavaşça Marlo’ya doğru attım. Elimi sırtına koyup hafifçe sıvazladım. Bunun onu sakinleştirmesini dilemekten başka çarem yoktu, çünkü Şava durmuyordu.

“Marlo,” dedim fısıltıyla. “Sakin ol, lütfen.”

Şava, freni patlamış araba gibi son hızla gidiyor, artık anlamadığım kelimeleri bir dağ gibi üzerimize yıkıyordu. Onun kelimeleri altında eziliyor, ezildikçe de çileden çıkıyorduk. Marlo’nun tişörtüne tutunmak istediğim bir anda elimin arasından kayıp gitti ve Şava’nın boğazına yapışarak onu duvarla birlikte yan odaya geçirdi. Duvar korkunç bir gürültüyle dağılmış, otel odası güçlü bir sarsıntıyla ayağımızın altında sallanmıştı.

Neyse ki oda boştu ve yaralanan olmamıştı. Toz toprağı aşip Mel’le birlikte Marlo’nun üzerine atıldık. Şava’nın yüzünün rengi kırmızıdan mora dönerken ona bir şey olacağından korkmuş Marlo’ya yakarmaya başlamıştım.

“Lütfen, bırak onu. Marlo, bırak!”

Şava ağzından köpükler çıkara çıkara haykırıyor, duvar molozlarının arasında ayaklarıyla çocuk gibi tepiniyordu.

Marlo’nun koluna sıkıca sarıldım ve onu sarsabildiğim kadar sarstım. Yüzünde beni duyduğuna dair en ufak bir değişiklik yoktu ve Şava’nın dudağının kenarından sızan kan ödümü koparmıştı.

Mel acı çığlıklar atarken tüm umutlarım tükenmişti. Marlo sıktıkça sıktı, Şava’nın gözleri derin bir boşluğa bakar gibiydi. Geriye çekildim ve dizlerimin üzerine çökerek çaresizce bekledim.

Marlo öfkesinden kurtulup Şava’yı bıraktığında artık çok geçti. Gözleri ölümle gölgelenmiş, boynu bir bilek kadar incelmışti. Ağzından yanaklarına doğru akan kan topakları yerde kocaman bir gölet haline gelmişti. Kırış kırış derisiyse kurumuş bir tabaka görünümündeydi.

Geriye çekilip yaptığı şeye övünürcesine baktı Marlo. Yüzünde en ufak bir pişmanlık yoktu. Kanlı ellerini üzerine silip ayağının üzerine binmiş yaşlı kadının ayağını tekmeledi.

“Hak etmişti.”

“Marlo,” dedim öfkeyle. “Ne yaptın sen? Bir ölümsüzü öldürdün.”

Aldırmadan yüzüme baktı.

“Bunu beni delirtmeden önce düşünecekti.”

“Tanrım,” dedim zorlukla doğrularak. Olduğum yerde deli gibi dönüyordum.

“Hadi,” dedi. “Bir an önce buradan çıkmamız gerekiyor. İnsanların çoktan gelmiş olması gerekiyordu.”

Elim alnımda korkuyla onun ölü bedenine bakıyordum. Gerçekten ölmüş müydü?

Mel yine paçamdaydı.

“Hayır,” dedim. “Bunu yapmamalıydın!”

“Yaptım ama. Bunu değiştiremem.”

Yumruk yaptığım elimi sertçe koluna geçirdim.

“Aptalsın Marlo. Bir güç kaybettik senin yüzünden. Senden nefret ediyorum. Senin yüzünden biri öldü. Ona ihtiyacımız vardı. Bu lanet listedeki herkese ihtiyacımız vardı bizim. Neden yaptın bunu?”

İki kolumdan tutup sertçe sarstı. Henüz on dakika ancak geçmişti masum bakışlarının ardından. Kalbimi yerinden oynatan gülüşü yeniydi. Şimdiyse bir canavarı andıran gözleri ateş püskürüyordu.

Canımı yaktığından habersiz sarsmaya devam ederken bir ses geldi. Bir öksürük sesi. İkimiz de başımızı sesin geldiği yöne, yere çevirdik.

Marlo kollarımı bıraktı ve beni arkasına sakladı. Geri geri yürüyorduk. Çünkü Şava ağzındaki kanları silerek doğrulmaya çalışıyordu.

“Öldüğüne yemin edebilirim,” dedi Mel. Pantolonumun paçası onun yüzünden gevşemişti. Her olayda aynı yere saklanmaktan bıkmıyordu.

Elbisesini silkeledi ve ağzındaki kanı koluna bir çırpıda siliverdi. Bir şey kaybetmişçesine etrafına bakıyordu. “Çantam,” dedi. “O nerede?”

Marlo’yla ikimiz donmuştuk.

Az önce canavarca üzerimize saldıran kadın gitmiş yerine oldukça nazik, tatlı dilli biri gelmişti. Sevimlice gülümsedi.

“Çantamı gördünüz mü çocuklar?”

Marlo göz ucuyla yere baktı. Çantası hemen yanıımızdaydı. Mel ilk defa cesur olup çantayı yerden kaldırdı ve güçlükle sürükleyerek ona doğru götürdü.

“Teşekkür ederim Mel.”

Ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi bize doğru yürürken Marlo da beni geri geri yürütüyordu.

“Korkmayın,” dedi. “Size zarar verecek değilim.”

“Az önce,” dedi Marlo. “Seni öldürdüm.”

“Evet, bu doğru. Ölmeyi ben istedim. Seni kışkırttım. Sinirlendirmek oldukça kolaymış.”

“Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok!”

Öne çıkıp ona doğru bakmaya çalıştım ama Marlo bana izin vermedi. Ondan kurtulmaya çalışıyordum. Kendimi silkeledim ve öne çıktım.

“Bunu neden yaptın?”

“Petrarca’yı görmem gerekiyordu.”

“Ona mı gittin?” dedim hiddetle. “Bunu nasıl yaptın? Ah, Şava, inanmıyorum bu mümkün müydü?”

“Benim için evet, ama senin için hayır.”

Omuzlarımı düşürerek hayal kırıklığı içinde alnımı kırıttırdım.

“Hadi,” dedi. “Buradan gitmeliyiz. Daha fazla direnemez büyüm. Mutlaka fark edecekler.”

Yarım saattir bir insan selinin arasında yürümeye çalışıyorduk. Marlo kiremit gözleriyle insanların arasında ne kadar aykırı olduğunu haykırırken hiçbirimiz de buna aldırış etmiyorduk. Mel çantaya gizlenmişti. Marlo’nun sırtında cadırın ve kıyafetlerin olduğu çanta vardı, bende de ilaçlar.

Uzun bir yürüyüşün ardından bir binanın önünde durduk. Bize aldırış etmeden merdivenleri çıktı. Onu takip ettik. Bir kattan çocuk bağıışları geliyordu. Diğerinden de sesi sonuna kadar açılmış bir televizyon. Hayatın ortası. Fazlasıyla yabancıydım.

Şava’nın evi fazlasıyla sadeydi ama her bir eşya onun cadı olduğunun kanıtıydı. Tuhaf otlar, tespihler, bez bebekler, biçilmiş renkli kumaşlar, kalın ciltli kitaplar, hepsi de yerlere serilmişti. Hemen kenarda tombul bir kedi yatıyordu. Bizi görse de hiç oralı olmadı ve keyfini sürdürdü. Eski bir yatakla üzerindeki kirli örtü midemi bulandırmaya yetmişti. Marlo beni eski bir sandalyeye oturtup hemen yanımda dikildi.

“Aç mısın Fegel?”

Evin durumuna bakınca bu hiç mantıklı gelmemişti ama yemek konusunda ne kadar obur olduğum bilenen bir gerçektir ve bunun için kâhin olmaya gerek yoktu.

Marlo başını iki yana hayır dercesine sallıyordu. Sonunda onu dinlemeye karar verdim ve “hayır,” dedim.

“Sen bilirsin,” dedi ve koca bir tabak içinde ne olduğunu çözemediğim bir salatayı elleriyle ağzına tıkamaya başladı. Ağzından tabağa dökülenler olsa da onları yeniden ağzına atıyordu. İlk defa midem bulandı ve başımı çevirdim.

“Bedenim zayıf düştü, yemem lazım.”

Zavallı Mel, artık paçamda yeni bir dünya kurmuştu.

Epeyce uzun bir sürenin sonunda evde ne var ne yok silip süpürdükten sonra gürültülü bir nefes alıp oturduğu yerde geriye yaslandı.

“Tanrım,” dedi ellerini yukarıya doğru kaldırıp. “Yaşamak güzel.”

Sonra bize döndü.

“Nasılsınız çocuklar, yolculuğunuz nasıl geçti?”

Şaşkınlığımızı görüyor olmalıydı.

“Biliyorum biliyorum,” dedi elini havada sallarken. “Bunu neden yaptığımı merak ediyorsunuz ama inanın geçerli bir sebebim vardı.”

Ben kıpırdamadım. Marlo ona doğru yürüdü.

“Bunu neden yaptın?”

“Onun nasıl olduğunu görmem lazımdı.”

“Gördün mü peki?”

Bunu soran bendim.

“Ah, gördüm elbet. Umut dolu ve bekliyor. Tüm kalbiyle inanıyor ve güveniyor. İkiniz hakkında da olumlu şeyler söyledi. Özellikle de sen, Marlo.”

İkimiz de afallamış haldeydik. Doğrulup Marlo’nun yanına dikildim.

“Sizin beni aradığınızı biliyordum ama iki veledede, affedersiniz, iki çocuğa güvenecek değildim. Bu yüzden bizzat ona sormak istedim. Bunu yaparsak kazanabilir miyiz? Döngüden kurtulur muyuz?”

“Peki, ne dedi?”

“Dedim ya, umutlu. Petra gibi bir karamsar umut taşıyorsa mutlaka bir yolu vardır.”

“Yani kabul ediyor musun?”

Rahatça omuzlarını silkti.

“Tabii ki!”

Bunca kalp çarpıntısı ve korkunun üstüne gerçekten çok iyi gelmişti. Listeye eklenen her bir ölümsüz bana inanılmaz bir umut aşıliyordu, üstelik bunca zaman onu aradığımızı da değmişti. Tanrım, yine de bu kadın bana korkunç bir rahatsızlık veriyordu. Bir an önce buradan ayrılmak istiyordum. Marlo’yu kolundan çekıştirdim ve başımla işaret ettim. Kadın bunu fark etti.

“Aceleniz mi var?”

“Teşekkür ederiz Şava ve canını yaktığımız için de özür dileriz ama artık gitmemiz gerekiyor.”

“Ben olsam acele etmezdim.”

Başına tünemiş örtüyü yerinden çıkardı ve ne kadar yaşlı olursa olsun bir genç kızı andıran kahverengi, dalgalı, uzun saçlarını boşluğa bıraktı.

Masasının çekmesinden çıkardığı sigarasını yakarak derin bir nefes çekti. Yeni fark etmişim, elinin üzerinde bir dövme vardı.

Ouroboros. Kendi kuyruğunu ısırarak yılan. Doğanın ebedi döngüsü.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedi Marlo. “Misafirperverliğin için teşekkür ederiz.”

“Listede kim var? Benden sonra?”

Elinin birini kolunun altına sokmuş, diğeriyle sigarasını tütürürken yüzünde gizemli bir ifade oluşmuştu. Sürekli yuvarlanıp mırıldayan kedisi odanın yaşam belirtisi gösteren tek canlısı gibiydi.

Marlo haritayı çıkarıp ayrıntılardan aslını çözemediğim yer işaretlerini anlamaya çalışıyordu. Dağlar, tepeler, ormanlar,

şehirler... Patrizio haritaya neredeyse bütün bir dünyayı çizmişti.

“Kabil’in çocukları,” dedi.

Benim onlar hakkında en ufak bir fikrim yoktu çünkü Petra’yla oradan ayrılmıştık. Orada olduğumuz süre boyunca da haritayla ilgilendiğim pek söylenemezdi. Gözlerim Petra’daydı. Onu baştan ayağa süzüyor, her bir ayrıntısını hafızama kazımaya çalışıyordum.

Şava, kestirme bir yol bulunduğunu ve onların kendisine oldukça yakın olduğunu anlatırken ben pencereye doğru yanaştım ve yerde yuvarlanan tombul kedinin hemen yanında durarak yoldan gelip geçen insanlara baktım. İki dünya arasında sıkışmış Feg. O insanlar orada her şeyden habersiz akşam yiyecekleri yemeğin, çocuklarıyla geçirecekleri vaktin, maaş zamanı, faturalar ve harcamalarının derindeydiler. Bitmek bilmeyen televizyon programları, tatil planları ve gelecek hayalleri. Oysa zaman geriye alınmıştı ve hiçbirisi bu durumdan haberdar değildi. Tanrım, bu insanlık adına tam tamına bir faciaydı. Şimdi burada, tepelerine dikilmiş onları izliyor, yaptığım şeyin sonuçlarını tartmaya çalışıyordum.

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

Hızla başımı geriye çevirdim. Geçmişe gitmenin şaşkınlığına alışıyor olmalıydım hâlbuki, ama her defasında bunu yaşamak alışılacak bir durum değildi.

Petra, Şava’yla birlikte odadaydı. Oda eskisinden daha düzenli, daha ferahtı. Küçük bir masa vardı önlerinde. Karşılıklı oturmuşlardı. Onlara doğru yaklaştım. Masanın ortasında bakır bir tas duruyordu. İçinde de su.

Şava elindeki dövmeyi gösterdi.

“Sende bilirsin ki yaşam tekrardan ibarettir. Doğar, ölür, yeniden doğarsın. Bir hayat yaşamak zorunda bile değilsin. Doğ ve öl. Kural bu.”

“Ah şu eski Pisagor ve Orpheus saçmalıkları. Evet, döngü var ama reenkarnasyon tam bir zırva.”

“Sen buna inanmıyor olabilirsin ama bu bir gerçek.”

Petra geriye yaslanmış kolları göğsünde o her şeyi bilen, kendinden emin havasıyla Şava’ya meydan okuyordu.

“Şimdi bırak bu antikçağ inanışlarını da bana söyle, bunu nasıl yapıyorsun?”

“Bu da benim sırrım. Tıpkı senin gözlerindeki sır gibi.”

“Onu görebilir miyim? Söyle!”

Kimden bahsediyordu?

“Bana annemi gösterebilir misin?”

Gözlerimde biriken yaşlar hiç durmaksızın akmaya başlarken neden Petra’nın bu kadar acı çektiğini de daha iyi anlamaya başlıyordum. Unutamıyordu. Ailesini, annesini, kardeşlerini.

“Onu özlemiş olmalısın.”

“Şava!” dedi diklenircesine. “Yüzünü hatırlamıyorum. Lütfen, onu görebileceğimi söyle. Eziyete gerek yok.”

Şava bir sigara çıkardı.

“Benim yanımda içme onu.”

Şava sigarayı yakmadan yerine geri koydu.

“Ne içki ne de sigara! Petrarca’nın kötü alışkanlıkları yok ama kötülüğün ta kendisi. Bir insanı öldürürken gözünü bile kırpamaz. Merhamet etmez. Ne bebek, ne çocuk, ne de kadın. Kim olduklarına bakmaz. Onlarla göz göze gelir ve işlerini bitirir. Peki, neden kullanmaz şu meretleri?”

“Özel bir sebebi yok.”

“Vardır mutlaka.”

“Acı çekmeyi seviyorum Şava. Beni acıdan uzak tutacak her şeyden uzağım bende. O içkinin beni uyuşturmasına izin veremem ya da sigaranın keyif vermesine. Benim çile mevsimimde tek bir iklim var, o da çetin kışlar.”

“Sırf acını bir nebze de olsa hafifletir diye mi içmiyorsun?”

“Bu doğru.”

“İnanılır gibi değil.”

“Bir zamanlar Nepenthe’nin peşine düşmüştüm ama o zamanlar oldukça başlardaydım. Sonrasında kabullendim ve acıyı sahiplendim.”

Şava kısa süren şaşkınlığının ardından kocaman, rahatsız edici bir kahkaha attı. Petra kaşlarını biraz daha çatmıştı.

“Peki,” dedi. “Senin gibi bir adama yardım edilmez de kime edilir? Şeytanın bizzat kendisi de olsan sana yardım edeceğim.”

Elleriyle tası kavrayıp Petra’ya doğru itti.

“Yüzüne serpmen yeterli, onu göreceksin.”

“Ya diğerlerini?”

“Hayır,” diye başını salladı Şava. “Tek bir hakkın var. Kimi dilersen onu göreceksin. Sadece bir kere.”

Petra iri ellerini suya daldırdı ve suyu yüzüne hızlı bir şekilde serpti. O sırada odaya yeniden döndüm. Benim gittiğim farkına bile varmamışlardı, Marlo haritayı yere sermiş Şava’yla yolu tartışıyordu.

“Yakın demiştin?” diye kükredi Marlo.

Onlara doğru yürüdüm. Hemen Marlo’nun yanına çöküp Şava’nın dumanla çevrili yüzüne baktım.

“Annesini gördü mü?”

Değişmeyen ifadesiyle sigarasından derin bir nefes daha çekti. Bu seferki hepsinden daha derindi. Dumanı kendini gizlerken dolan gözlerini gizlemeyi becerememişti.

Marlo anlamamışçasına başını çevirdi. Ona aldırış etmedim.

Başını salladı Şava.

“Gördü.”

“Sevindim.”

“Peki,” dedim titreyen sesimle. “Ben...”

“Hayır,” dedi sertçe. “Bu ölümler diğerleri gibi değil.”

Yeniden Marlo’ya dönmüştü. Hüzünle soludum.

“Eğer insani yollarla gitmekse niyetin Alder ormanlarını geçip, büyük bir deniz aşacaksın. O denizi yüzerek aşamazsın. Gemiyle de aşamazsın. Bırak da benim yolumdan gidelim.”

“Neden bize eşlik etmek istiyorsun?” diye sordum.

“Çünkü bir gölgeyle onların yanına gidemezsin. Güçlerin olması lazım. Onların gücüyle başa çıkamazsınız. Durmaz onlar, bıkmaz, yorulmaz.”

“Patrizio bundan bahsetmişti. Birtakım hayvanların özelliklerine sahiplermiş. Birinin düz bir duvara tırmandığını bile görmüş.”

“Bu doğru.”

Kabil’in çocukları, diye geçirdim içimden. Ne delilik ama! Masalda bile okusam inanmazken şimdi bizzat onları ziyarete gidecektim. Elimizdeki liste aklını kaçırmış bir delinin hurafelerinden öteye gidemezken bizim başlı başına gerçeğimiz olmuştu.

“Kaç gün sürer?”

“Senin hızınla mı bizim hızımızla mı?”

“Tabii ki sizin hızınızla!” diye çıkıştı Marlo. Sürekli Şava’yı tersliyordu.

“Beş ay.”

“Bu mu kestirme?” diye kükredi.

“Ne bekliyordun? Üstelik kendine o kadar güveniyorsan git bakalım kaç günde bulacaksın orayı. Okyanus aşacak, ülkeler geçeceksin.”

“Ve sana yakın öyle mi?”

“Hem de en yakını. Dünyayı elinin karışı mı sanıyorsun sen?”

“Tamam,” deyip geriledi ve bir hışımla haritayı topladı. Sonra da bana işaret etti.

“Gidiyoruz.”

“Şimdi olmaz,” dedi Şava. “Bu gece burada kalın, yarın sabah güneş doğmadan yola çıkarız. Önce bir arabayla başlarız. Tanıdığım bir çocuk var, bizi Alder ormanının girişine kadar götürür.”

Marlo itiraz etmek istese de bakışlarım buna engel olmuştu.

Şava bizimle gelecekti ve ben olacaklar konusunda şimdiden endişe duymaya başlamıştım. Keşke bu yolda Giovanni de bize eşlik etseydi. Hatta Hypatia, Francesca'ya bile razıydım. Paracelsus'u da çok özlemiştim. Tanrım, zaman geçtikçe uzaklaşan anılar gibiydiler. Yıllar geçiyordu ve ben onları ancak öleceğim güne yakın bir zamanda görecektim.

Akşamın karanlığıyla birlikte dışarıdan duyulan sesler orada yaşamın olağan bir şekilde devam ettiğini gösteriyordu. Ama burada, bu odada durum öyle değildi. Mel, kedinin yanına sokulup onunla horultular eşliğinde uyurken Şava da çoktan insanı kışkandıracak saçlarını savurup o pis, kokusu bütün odayı kaplayan yatağında rüyalara dalmıştı. Bense pencerenin kenarına oturmuş ısıltılı şehri izliyordum. Hüzün yüklüydü.

“Her şey iyi olacak,” dedi Marlo. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Biraz yürüyelim mi?” dedim. Şaşırdı, bunu beklemiyordu çünkü.

“Eski günlerdeki gibi,” dedim. “Sıradan birer insanmışız gibi. Hayatımız yalanlarla, kâbuslarla çevrili değilmiş gibi. Gölgeler duvara yansıyan görüntülerden ibaretmiş gibi.”

Yol boyu ilerlerken karşımıza sevgililer, kucığında çocuklarıyla anneler, babalar ve ellerinde bastonlarıyla yaşlılar çıktı. Hiç görmemişim gibi. Hayatım bir zindanda geçmiş, ne kadar doğaüstü felaket varsa başıma musallat olmuş gibi. Sıradanlık hiç hayatıma girmemiş gibi.

“Hiç,” dedim. “Ona bir şans vermeyi düşündün mü?”

Anlamıştı.

“Dalga geçiyor olmalısın.”

“Lütfen,” dedim. “Gerçekten soruyorum.”

Yüzündeki görsel şölen gecenin karanlığında ışık saçıyordu. Elleri ceplerinde iri omuzlarıyla öne eğilmiş, karşımızdan gelen her kadının bakışlarını ona dikmesine neden oluyordu.

“Hiçbir zaman düşünmedim, hiçbir zaman da düşünmeyeceğim.”

“Eğer bunu başarırız, hayatı normale çevirirsek geri kalan yaşamına nasıl devam edeceksin?”

Bir an için suçlayıcı bakışlarını bana çevirdi.

“Seni severek.”

Sorduğum soru üzerimde patlamıştı.

“Belki mutlu olabilirsin.”

“Sen gerçekten dalga geçiyorsun Fegel!” dedi yolun ortasında aniden durarak. Bir an için söylediklerimin ağzımdan çıktığına pişman olmuştum ama artık çok geçti.

“Sen yapar mıydın? Ya da şöyle sorayım, sen neden yapmadın? O lanet herif için ayılıp bayılmayı bir kenara bırakıp da neden benim seninle mutlu olacağımı varsayamadın. Neden Fegel?”

Üzerime eğilmiş kükrerken kafamdan ona vereceğim bahaneleri geçiriyordum. Ama yoktu. Bahanem yoktu. Haklıydı.

Geriye çekilip hayıflanarak gülümsedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Geriye dönüp Şava’nın evine doğru giderken suç işlemiş bir çocuk gibi onu takip ediyordum. Arayı epey açmışım. O sırada omzuma birisi çarptı. Genç bir çocuk. Çarpmanın şiddetiyle sallanıp tökezledim.

“Önüne baksana!”

“Affedersin,” deyip önüme döndüğümde Marlo yoktu, kaybolmuştu. Arkamı döndüm yeniden. Çocukta ortada yoktu. Tanrım, kalp çarpıntılarıyla dolandım bilmediğim bir şehrin bilmediğim kaldırımlarında. Panikle, korkuyla koşturdum. Dönüş yolunu bilsem de Marlo’yu bırakıp yapamazdım bunu, ama onu da bulamazdım. Kahretsın! Onu öldürecekti.

Saçlarımı çekiştirip gözyaşları içinde etrafa bakındım. Mel’in sesi beynimde yankılandı.

“Şava eve dönmeni söylüyor.”

“Hayır,” dedim. “Marlo’yu bulmam lazım.”

“Onu bulamazsın Fegel. Bu gece olabildiğince insan öldürecek. Dua edelim de hepsi günahkâr olsun.”

Bu Şava’nın sesiydi. Oldukça üzgün çıkmıştı.

Çaresizce boynumu büktüm ve eve döndüm.

Uyku tutmuyordu. Sandalyede oturup kolyemi kavradım ve durmadan dua ettim. Kendimi ilk defa kimsesiz, yapayalnız hissetmişim. Ne annem babam vardı yanımda, ne de ablalarım. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak sabahı çağırdım. Başım pencerenin pervazında gözümde yaşlarla uyuyup kalmışım.

Güneş doğmazdan evvel Marlo baştan aşağı kana boyanmış bir halde eve gelmişti. Çantasından kıyafetlerini alarak Şava’nın banyosunda temizlenmiş benimle konuşmadan kahvaltımızı beklemişti.

Evden çıktığımızda kaldırımda bizi bir araba karşıladı. Başındaki şapkası çekik gözleriyle tuhaf bir çocuk sessiz bir selamlamayla bizi arabasına aldı ve böylelikle yolculuğumuz başladı. Marlo öne oturdu. Şava’yla ben arkaya. Yol boyu hiçbirimiz konuşmadık. Mel kucağında kendince oyunlar oynarken gözlerimi ona diktim ve gülümsedim. Bu hikâyedeki en masum şeyin o olduğuna kanaat getirdim.

Keşke dedim, hayat Mel’in oyunlar oynayacağı kadar kolay olsaydı.

Habil'in Çocukları

Alder ormanlarının mercanköşk bezeli girişinde bir haftalık yolculuktan sonra arabadan indiğimizde Marlo çantaları sırtlandı ve arayı fazla açmadan ormana daldı. Şava en az benim kadar hızlı yürüyordu.

“Karakafes otu,” diye haykırdı. Sonra onu dikkatle yerinden çekip çantasına yerleştirdi. Köklerinden ilaç yapıldığını biliyordum.

Bir an için bir şeyin içinden geçtiğimi sandım, örümcek ağına takılmak gibiydi yarattığı his. Elimi yüzüme götürdüm ve herhangi bir şey var mı diye bakındım. O sırada diğerleri de bana bakıyordu. Şava sinsice gülümsedi. Hayır, örümcek ağı falan değildi. Bir şeyin içinden geçtiğimiz doğrudu. Bir büyüünün yardımıyla mekânlar arası geçiş yapmış, Şava sayesinde yolu kısaltmıştık.

Ormanın ferah yolu, kuş cıvıltılarıyla birlikte insanı yormayan bir yürüyüş imkânı sağlıyordu. Şava’yla ben arkada, Marlo önde saatler süren yürüyüşün ardından biraz mola verme ihtiyacı hissettik. Ölmek üzere olan yaşlı bir çınarın altında ayakkabımın içine dolan taş toprak yığını boşaltırken Marlo’ya da göz ucuyla bakıyordum. Bir haftadır benimle konuşmamıştı ve ben de ona kaç insan öldürdüğünü sormamıştım.

Çantadan çıkardığı iki sandviçi Mel’e vererek bize götürmesini işaret etti. Şava dinlenmek yerine ormanın içinde yükselmiş çavşırları toplarken onun gibi ot yeme heveslisi degildim.

Kısa molanın ardından yeniden yola koyulduk. Marlo arada kayboluyor, büründüğü karanlığın içinde oradan oraya geziniyordu. Bu kadar yavaş olmamızın sorumlusu bendim ve bu işin altından kalkmak istiyorsam buna mutlaka kendi çabamla sahip olmalıydım.

Kâh Kulpa'nın hayaliyle kâh Petra'nın gözleriyle aşıyordum bu bitmek bilmez yolları. Marlo'nun sessizliğiyle büyüyordum.

Derken, Marlo birden durdu ve “buna daha fazla devam edemeyeceğim,” dedi. “Bu saçmalık.”

Saçma olan neydi?

“Aylarca yürüsek aşamayız bu ormanı, yanımda bir cadı taşıyacak değilim.”

“Peki, ne düşünüyorsun?” diye sordu Şava hakareti duymazdan gelerek.

“Seni burada bırakıp Fegel'i götüreceğim.”

“Hayır!” diye karşı çıktım. “Bunu yapamazsın.”

“Sana soran olmadı.”

“Marlo, tamam, küs olabilirsin ama bunu yapamazsın. Bu haksızlık. Üstelik orada Şava'ya ihtiyacımız olabilir.”

“Üstesinden gelebilirim.”

“Gelemezsen ne olacak?”

“Marlo ikinizi de taşıyabilir.”

Bunu söyleyen Mel'di.

“Haklı,” dedim. “Yapabilirsin.”

Başını olumsuzca salladı. Yapabileceğini biliyordu ama onunla uğraşmak istemiyordu. Böylelikle ayları aşıp birkaç saat içinde orada olabilirdik. Bir an için Şava'yı bu ağır şartlar altında sürüklemek istemedim, Marlo'yu da son derece rahatsız olduğu bir kadınla yolculuktan kurtaracaktım. Sonuçta bu benim sınavımdı.

Uzun tartışmaların ardından bunu yapmaya karar verdikten sonra Şava ne yapması gerektiğini sordu. Marlo oldukça sinirliydi ve ona yaklaşmasını söyledi. Ben bir adım öne çıktım.

Başını diğer tarafa çevirip “buraya gel,” dedi. Muzipliğin sırası değildi ama kolunun altına girip elimle sırtından destek alarak gülümsedim. Bu bile öfkesini gidermeye yetmemişti. Bana ne kadar nazıkse ona bir o kadar kaba davranıp sırtından hızla çekti ve karanlığıyla birlikte bizi bedenimizde olay yaratacak bir hız ve korkuyla sürükledi. Başımı göğsüne yapıştırdım ve rüzgârın şiddetinden korunmaya çalıştım. Şava’nın yardım çığlıklarını duyabiliyordum.

Yolculuğumuz korku filmine dönerken gittikçe parçalara ayrıldığımı hissediyordum. Etlerim bedenimden bir bir kopuyor ve ben dağılıyorum. Tıpkı iki ay on gün süren o cehennem gibi.

Tanrım! Sonunda kâbus bitti ve yere yeniden ayak bastığımda yürüyemeyip Marlo’nun ayaklarının dibine yığıldım. Şava’yı tutmamıştı bile. Zavallı kadın hızlı bir şekilde onlarca metre sürüklenip bir ağaca sertçe çarparak ancak durabilmişti.

Neyse ki olay çıkarmadı. Biz ayları aşmış aynı gün içinde şaşılabilecek bir şekilde hedefimize ulaşmıştık.

Bulunduğumuz yerin hemen birkaç kilometre ötesinde büyük bir açıklıkta parlayan devasa çiftlik evi korkularımı da yeniden ortaya çıkarmıştı.

Şava dağılan saçlarını toparlayıp başına örtüsünü yeniden sararken hızlı adımlarla yürümeye de devam etmekteydi.

Kısa bir yürüyüşün ardından eve ulaştık. Atların otlakta serbestçe yayıldığı, tavuklarla hindilerin birbiriyle yarıştığı yemyeşil bir vadiydi burası. Kuşlar toplu halde inip kalkıyor, hemen ötemizdeki mısır tarlasını kargalarla el ele vererek talan ediyordu. Boyası dökülmüş ve tamir edilmesi gereken kırık dökük çitleri aşarak evin yoluna giriş yaptık. Burası oldukça büyük, dışarıdan bakınca insanın tüylerini ürperten ilginç bir atmosfere sahip izbe bir çiftlik eviydi. Doğrusu birinin yaşadığı bile şüpheliydi. Pencerelerin tamamı perdeli, perdeleri de çekiliydi. Evin ön cephesinde evin boyu kadar yol kat etmiş

söğüt ağacının sureti dikilmektedir. Arkasına aldığı ormandan ziyade diğer cepheleri açıkta ve birkaç muşmula ağacının varlığıyla açıkta kalan yerler kapanmış haldeydi.

Şava kolumdan tutup beni durdurdu.

“Bir şey var,” dedi Marlo. Çantaları yere indirdi ve etrafı dinledi.

“Çok sessiz. Hayvanlar dışında hiçbir yaşam belirtisi yok. Kalp atışı yok.”

Soğuk bir rüzgârın esintisiyle uğuldadı alan ve yağmur bulutları hızla tepemizde birikti. Kötü bir şeylerin kokusu geliyordu burnuma.

Marlo temkinli adımlarla yanıma yaklaştı. Rüzgârın kulak çınlatan o tiz uğultusu yüzümüzü yalayıp geçerken Şava’nın korku içindeki yüzü ilk defa bilinemezliğin şarkısını söylüyordu.

“Marlo,” dedi fısıltıyla. “Fegel’i al ve ormana doğru gerile. Eve gireceğim. Önce benim konuşmam lazım.”

Marlo’nun bir şey yapmasına gerek kalmadan ben Şava’yla birlikte yerde birkaç metre sürüklenirken Marlo da üzerinde vahşi bir hayvanı andıran iki kişiyle toprak zeminde hızla derinlere dalıyordu. Gökyüzüne acı bir çığlık gibi bir kurt uluması yükseldi. Ardından da bir baykuşun feryatları, tiz bir kuş sesinin kulakları parçalayan çaresiz ötüşü. Sanki binlerce hayvan, sesiyle üzerimize saldırıyordu.

Şava beni kolumdan tutup kaldırmaya çalışırken beş kişilik bir grup Marlo’yu altlarına almış toprağın derinliklerine doğru gömmekteydi. Marlo zifiri bir karanlıkla saldırıyor, her saldırıda onları uzak bir noktaya fırlatıyordu ama her defasında üzerine yeniden çullanıyorlar toprağın altını üstüne getiriyorlardı. Birkaç muşmula ağacı üzerindeki meyvelerle birlikte yerinden sökülürken saçtığı topraklarla birlikte hemen üzerimizden uçup gitti. Az kalsın altında kalıyorduk. Şava’nın uyarılarını dinlemiyorlar, aksine her ikazda ona biraz daha saldırıyorlardı. Sonunda beni bir kenara bırakıp çantasından

çıkardığı tılsımlı suyuyla onlara doğru ilerledi. Birtakım şeyler mırıldanıyor kafasındaki kocaman sargısı ve yaşlı vücuduyla onlara meydan okumaya hazırlanıyordu.

Derken kendini karışıklığın tam ortasına attı ve havaya saçılan sularla birlikte kendisi de havaya fırladı. Yere sert bir iniş yaptığında olduğum yerde donup kalmıştım. Devrilen bir ağacın altına girip orada saklandım. Boynumdaki kolye bile bu kavgayı dindirmeye yetmiyordu. Tanrım, elimden hiçbir şey gelmiyordu. Şava zorlukla yerinden doğrulup tekrardan çantasına yöneldi. O sırada çıplak ayakları ve dizlerine kadar çamura bulanmış pantolonuyla tam önüme birisi fırladı. Korkuyla geriye sıçradım. Sırtım ağacın gövdesine çarptı. Yere çöküp bana doğru eğildiğinde onun yüzünü ancak görebilmiştim. Ah, genç bir erkekti. Yirmili yaşlarında, göz bebekleri yuvarlak değil kedi gibi dik bir şekildeydi. İri yapılı, uzun boylu, kaşının üzerindeki derin yara iziyle fazlasıyla tehlikeli görünüyordu. Yılanlara özgü o tıslama sesini çıkardığına yemin edebilirdim. O sırada Marlo çıkageldi ve o çocuğu da alıp birdenbire bulunduğum yerin toprağının altını üstüne getirdi. Öfkeyle haykırıyordu.

“Ona elinizi sürerseniz hepinizi gebertirim.”

Marlo, onlar zaten ölümsüz!

Aralarındaki kavga saatlerce sürdü. Ben hangi ağacın altına saklanacağımı şaşırmış bir haldeydim. Marlo gittikçe güçten düşerken onlar daha da güçleniyordu. Değişik hayvan sesleri çıkarak korkumu daha da artırıyor, Şava’nın boşa çıkan çabalarıyla kaçacak delik arıyordum. İmkânım olsa geri döner, onlarla konuşmayı bile denemezdim ama ortada Petra vardı ve bir korkak gibi kaçıp gizlenemezdim.

Tıpkı şuan yaptığım gibi!

Her şeye rağmen cesaretimi topladım ve ortaya çıktım. Toprakların oluşturduğu büyük tepeler onları görmemi engelliyordu ve çıkardıkları ürkütücü sesler her bir yana dağılmış halde olduğu için nereye bakacağımı bilemiyordum.

Şava'yı da kaybetmişim. Mel'i ise kavganın başından bu yana hiç görmemişim.

Tam da o sırada arkamda başka biri belirdi. Bu diğerlerinden daha da iriydi. İki metreyi aşan boyuyla bir dev andırıyordu. Yanlılıkla üstüme düşse beni silindir gibi ezebilirdi. Korkuyla yutkundum. Deliye dönen kalp atışlarımla “lütfen,” dedim. “Şunu kesin artık. Biz düşman değiliz.”

Yüzünde şeytani bir tebessümle beliren o aşağılayıcı kıvrım beni ciddiye almadığını kanıtlar nitelikteydi.

Bir adım öne çıkıp üzerime doğru eğildi. Gözlerinde hiç görmediğim bir vahşilikle hayvani bir pırıltı belirmişti.

“Lütfen,” dedim. “Petra için durun!”

Petra'nın adı ağzımdan çıktığı andan itibaren hayvan-çocuk bir adım geriye çekildi. Bakışlarındaki amaç değişmişti. Başını arka tarafa çevirdiğinde çıkardığı değişik ses kavgayı bitirdi. Rüzgârla birlikte dinmek bilmeyen hayvan sesleri de kavgayla birlikte sona erdi.

Marlo bir toprak yığınının altından çıkıp yüzünde ve üzerinde birikmiş kanlarla bir anda önümde belirdi. Beni kendine çekip ani bir hareketle sarılmıştı. Kemiklerimi kırana kadar sarıp başımın üzerine çenesini yasladı.

“İyi misin?”

Sırtını sıvazlayarak “iyiyim,” dedim. “Merak etme.”

Arkamı döndüğümde onları daha net görebilmişim. Hepsi de birbirinden farklı ama bir o kadar da aynı. İki metreyi bulan boyları, geniş vücut yapıları. Dağınık saçlarına eklenmiş vahşi bakışlar ve değişik göz renkleri. Yüzlerinde savaştan kalma yara izleriyle bedenlerine aldıkları derin kesikler. Kanayan Marlo değildi. Onlardı.

Yere şıpır şıpır damlayan kanlarla öfke içinde bize bakıyorlardı.

Şava sürüklenip aramıza dikilerek bize adeta perde oldu.

Birisi sürekli gözlerini ovalıyordu. Sanırım tahmin ettiğim şey oluyordu. Biz daha bir şey diyemeden geriledi ve etrafına şaşkın bakışlarla yere çöktü.

“Ne yaptın?” dedi öndeki düzgün bir telaffuzla. “Kardeşime ne yaptın?”

Sesi bir gök gürültüsünü andırıyordu.

“Yaramazlığınızın bir bedeli. Giderebilirim ama sakın olacağınıza söz verirsiniz.”

Yerdeki acıyla tepiniyor, üzerine gelen bir şeyleri kovmak istercesine eliyle havayı dövüyordu. Çıkardığı sesler insan değil, tamamen hayvan sesleriydi. Uluyor, tıslıyor, bu seslerin arasına inlemeler ekleyerek adeta merhamet dileniyordu.

“Tamam,” dedi bir diğeri. “Sakin olacağız.”

Şava yerde çaresizce yuvarlanan dev çocuğun yanına çöküp elleriyle yüzünü baştan aşağı sıvazladı ve geriye çekildi. Onun kâbusu bitmişti.

Ya bizimki?

Bütün kardeşler birbirilerinin yaralarını sarıyor, Şava da benden aldığı merhemlerle onlara yardım ediyordu. Az kalsın bende yardım ediyordum ki Marlo sertçe koluma yapışmış “aklından bile geçirme!” demişti.

Dışarıya göre içerisi oldukça derli topluydu ve bu vahşilere göre de fazlasıyla medeniydi. Kadife koltuklarda yorgunluğumu daha çok hissediyor, açlığımınla güçlü bir biçimde savaşıyordum.

Uzun sayılabilecek bir tedavinin ardından kardeşler kanlı kıyafetleriyle konuşmak için karşımıza geçti. Şava aracıydı. Yoksa Marlo’yu bir kaşık suda boğacaklardı. Gözlerindeki tuhaflık giderek artıyor, bukalemun gibi renk değiştiren gözlerinin rengiyle göz bebekleri durmaksızın şekil değiştiriyordu.

Kavgayı bitiren kişi bir adım öne çıktı.

“Buraya ne için geldiniz bilmiyorum ama istediğinizi alamadan gideceksiniz.”

“Bizi dinlemedin bile!” diye atıldım.

“Dinlemek de istemiyoruz. Evimizi terk edin.”

“Hayır, buraya Petra için geldim ve istediğimi almadan da gitmeyeceğim.”

Marlo ‘sakin ol!’ bakışı attı.

Konuşanın hemen sağ kenarında duran durmadan sırtıyordu. Yüzünde kocaman bir kesik vardı ve bant bile o kesiği kapatmaya yetmemişti.

“Onu tanıyorum ama dostum olduğu söylenemez.”

“Onun dostu olması imkânsız zaten,” diye mırıldandı Marlo. Ona aldırış etmedim.

“Bir hikâyemiz var ve bizi dinlemenizi istiyoruz. İsteyeceğim şey kulağa çılgınca gelecek elbet ama yardımınıza ihtiyacımız var. Dünya, Pus dağının döngüsüne takıldı ve buradan kurtulmamızın da tek bir yolu var.”

Her an üzerime atlayacak bir kaplan gibi başlarını öne eğmiş bakışlarını da korkunç bir ifadeyle bana dikmişlerdi. Sanki bu çocuklar küçükken ormana terk edilmiş onları da dünya üzerinde ne kadar hayvan varsa onlar büyütüp beslemişti. İnsanca bakamıyor, insani duygular besleyemiyorlardı.

“Hikâyeniz kulağımıza geldi.”

Rahat bir nefes almak istedim ama tahmin ettiğim gibi bitirmedi cümlesini.

“Ve bizi hiç mi hiç ilgilendirmiyor.”

Şava yanıma geldi.

“Bakin,” dedi. “Bu gerçekten çok önemli. Dünya sizin de yaşam alanınız, onu tüketirseniz nereye gideceksiniz? Cehenneme mi? Tanrı size dünya üzerinde mühlet verdi. Eğer o dünya yok olursa siz de kısa yoldan Merid’in pençelerine düşersiniz.”

Birbirlerine bakıp bir anda yuvarlak oluşturdular. Marlo kaşlarını çatarak onları dinledi. Mel’i dürttüm ayağımla.

“Bilmediğim bir dil,” dedi.

Marlo başını olumsuzca sallıyordu. Zaten anladığımız dili konuşacak kadar da aptal değillerdi.

Kısa bir konuşmanın ardından tekrar ayrıldılar.

“Peki, bu Havva kızı ne istiyor söylesin?”

Havva kızı? Kulağa ilginç gelmişti.

“Yirmi yıl sonra benimle birlikte ölmenizi. Eğer başarılı olursak ifritlerin gücü azalacak ve biz de döngüden kurtulacağız. Tabii en önemlisi Petra’nın oradan kurtulacak olması.”

“Ya başarılı olamazsak?”

Şava öksürdü.

“O zaman,” dedim. “Ya hep birlikte geri döneceğiz ya da siz hepiniz onlara teslim olacaksınız.”

Bir an için güldüklerini düşündüm ya da güleceklerini. Kahkaha atıp yerlere yatacaklarını ama yapmadılar. Bakışları oldukça ciddiye.

Sözcüleri olan bir adım ilerledi ve sargısından taştan kanlı kollarını göğsünde birleştirdi.

“Bu büyük bir risk.”

“Öyle ama onlardan kurtulmak demek, birçok lanetin de önüne geçmek demek.”

“Sizlerin de,” diye ekledi Şava.

“Bizlerin de mi?” diye sordu hayretle. Hepsi aynı anda anlamadığım bir şaşkınlıkla kıpırdandı.

“Eğer bu gerçekleşirse insan içine çıkabilir, insan gibi yaşayabilirsiniz ve zamanınız dolup da gideceğiniz vakit ifritlerin insafına değil Tanrı’nın merhametine kalmış olursunuz.”

Bir kez daha toplanıp bu sefer diğerinden daha uzun bir konuşma yaparak yeniden bize döndüler.

“Babamız Kabil, amcamız Habil’i öldürdüğü vakit bizler henüz çocuktuk. Yirmi üç yaşına gelip zaman bizim için ilerlemeyince amcamız Habil’in öldüğü yaşta takılıp kaldığımızı anladık. Babam için çok zor oldu çünkü

cezalandırılan kendisi değil de evlâtları olmuştu. Hepsinin ölümünü gördük. Bütün ailemiz, sevdiklerimiz. Hepsi birer birer öldü. Başta kabullenemedik, binlerce kez de ölmeyi denedik ama bu mümkün değildi. Ne zaman ölümün eşiğine gelsek kendimizi Merid'in hastalıklı cehenneminde buluyor, kısa süreli bir azap yaşayıp dünyaya geri dönüyorduk. Üstelik Tanrı bizi velayetinden de çıkarmıştı. Bizler artık onların elindeydik. Zaman geçti, zaman geçerken de dünya belirli aşamalardan, evrelerden geçti. Evrim gerçekleşirken bizler de bu evrime şahitlik ettik. İnsanlık gözlerimizin önünde şekillendi.”

“Bizler Adem’le Havva’dan...”

“Lütfen o soruyu sorma. Tabii ki hayır! Bizler insandan önce dünyaya gelen kutsal insanlardık. Bir ilktik. Tanrı’nın gözdesiydik. Bir nevi zamanın ileriye alınmış hali. Evrimin bizzat sonucuyduk. Evrimden önceki sonucu. Ama biz insanlığı elimize yüzümüze bulaştırdık. Kıskançlığımız, bencillliğimiz ve küstahlığımız bizi yaşanabilir alandan etti. Kendi dünyamızı cehenneme çevirdik. Sonra da geldiğimiz gibi gittik. Bizlerin dışında elbet. Kabil’in sonsuza dek yaşayacak olan lanetli tohumları. Beş erkek evlât. Hayvanlar tarafından beslendik, onlarla bir yaşam sürdük. Onların mizacını, güçlerini elde ettik. Kovulduk ama savunmasız değildik. Bizler insanken hayvan olduk.”

Ben hikâyemi daha acıklı sanırdım oysaki. Bu Kabil’in çocuklarını dinlemeden evveldi. Şimdi onların yüzündeki kötülüğü, vahşiliği, sebepleriyle birlikte anlıyor, hak veriyordum.

“Şimdi o cehennemden kurtulmamız için bir şansımızın olduğunu söylüyorsunuz. Size ne kadar güvenebilirim bilmiyorum?”

“Başka seçeneğiniz var mı ki?”

Dirseğimi Marlo'nun karnına geçirdim. Pimi çekilmiş bir bombayı elinde tutup o bombayı nasıl daha iyi patlatırım gözüyle bakıyordu.

O an onların karşısına dikilip sözcülerinin gözlerinin içine bakarak burun buruna geldi.

“Bak!” dedi sabırsızca. “Şurada gördüğün kız. İşte ben ona aşığım.”

Hepsinin bakışları bana çevrildi.

“Ve ben onunla güzel bir hayat yaşama şansını kendi ellerimle kaybettim.”

Yüzüğünü gösterdi.

“Ona sahip olma şansını kaybettim. Onu Petra aldı. Düşünebiliyor musunuz, ben sevdiğim kadını kendi ellerimle ona teslim etmenin savaşını veriyorum.”

Marlo'nun yüzünü göremiyordum ama sözcünün gözlerine yansıyan acıma duygusundan Marlo'yu bizzat anlayabiliyordum. Sesi gittikçe yükseldi.

“Zamanı kendi ellerimle geriye aldırđım. Sırf onunla dolu dolu bir hayat yaşamak için. Sonsuzluk diledim onunla. Ama nasıl sizler elinize yüzünüze bulaştırdınızsa, ben de aynısını yaptım. Kaybettim. Şimdi, yardımınıza ihtiyacım var, söyleyin ne istiyorsunuz? Köleniz mi olayım, ayaklarınıza mı kapanayım, isteyin hadi, ayaklarınıza kapanabilirim.”

Şava'nın eli ağzına gitti. Ben bir heykel kadar hareketsizdim.

“İsterseniz sonsuza dek kapınızda bir köpek gibi bağılı kalabilirim, ama yeter ki bize yardım edin.”

Sözcü yutkundu. Başını iki yana çevirip kardeşlerinin gözlerine baktı.

“Kabul ediyoruz.”

Gözlerimden yanaklarıma süzülen birer damla yaşla Marlo'nun acısını sırtlandım. Bu hüznün bir tek benim hüznüm değildi. Başta Tanrı'nın, sonra doğanın ve dünya üzerinde ne kadar canlı varsa hepsinin hüznüydü.

Bu hüznün hepsinin ötesinde Marlo'nun hüznüydü. Çünkü o dünyada artık tek başına kaldığına inanmıştı. Sevgim olmadan yapayalnız ve savunmasız.

Hazul'un Kamburu

Beş yıl süren bir yolculuk. Zerdüştleri aşan, filozofları, ermişleri, peygamberleri bile kıskandıracak bir çile yumağına sarınıp geceyi de gündüzü de önümüze katıp hazmetmiştik.

Şava'yı Kabil'in çocuklarıyla bırakıp oradan ayrıldıktan sonra uzunca bir süre dinlenmişim. Bedenimden yayılan hastalık kendi şehrimi yok edip dünyaya sıçradığından bu yana dokuz koca yıl geçmişti. Artık diniyor, yaralar sarılıyordu. Bizzat simyacılardan sayesinde hem de. Onların katkıları asla göz ardı edilemezdi. Verhin'in kehaneti gerçekleşmiş kız çocuğu Fegel dünyanın altını üstüne getirmişti. Kendim bizzat büyükannemin ölümüne sebebiyet vermesem de annemle babamı yok etmiş, onları yok etmekle de kalmamış yaşadığım şehirdeki bütün insanların ölmesine neden olmuşum. Dünya üzerinden silinip gitmişlerdi.

Bir sonrakinde yeniden yaşamak şartıyla.

Beş yıl içerisinde Giovanni beş kez ziyaretime gelmişti. Ablalarımı görmek istemediğim için onları kabul etmemiştim ama mektupları gelmeye devam etmişti. Bir kez yarım yamalak okuduktan sonra yırtıp atıyor, satırlarına bile duygulanmıyordum.

Şu an başımdaki kukuleta ve ellerimdeki kalın eldivenlerle kendi ölümüne bile duygulanamayabilirdim. Çünkü buz tutmuşum.

Bir sonraki ziyaretimiz Hazul'un Kamburu'ydu. İsminden de anlaşılacağı gibi onun da ölümsüzlüğünün sebebi Hazul'du. Bunca yılın ardından gelen en çılgın yolculuktu. Yaşlanma

belirtilerini üzerimden silerken Petra'nın mucizevi reçetelerinin tadını çıkarmakla meşguldüm. Aksi takdirde bu yolculuğa bir bunakla devam edemezdi Marlo.

Tanrım. Rüyamda bile göremezdim belki. Ucu bucağı görünmeyen fiyortların, kar kaplı dorukların, buz tutmuş diyarların adresi, Grönland'ın adeta bir yansıması. Başlı başına bir buz kütlesi. Donmuş, ruhsuz bir dünya. Ama görsellik, inanılmaz! İnsanın yüzünde derin kesikler açarak uğuldayan bir rüzgâr, özellikle de mevsim kışsa, yaşamak neredeyse imkânsız.

Kalın botlarım, içinde kaybolduğum kabanım, parmaklarımı yine de hissetmediğim çifte eldivene rağmen yürümekte zorlanıyordum.

“İzin ver,” dedi. “Seni götüreyim.”

“Dalga geçiyor olmalısın, böyle bir soğukta seninle bir metre bile ilerlemem. Dondurulmuş hayvanlara dönerim. Ah, hayır, sanırım uykum geliyor. Öleceğim.”

“Sızlanmayı bırak, üzerini örterim ve hiçbir şey olmaz.”

Böyle bir soğuğa rağmen karşımda sıradan bir kazakla dikilmesi sinirlerimi bozuyordu. Zavallı Mel günlerdir çantamdan çıkmazken içimizde en rahat olanı da sanırım yine oydu.

“İzin ver,” diye yineledi. “Devam edemeyeceksin. Üç gün oldu Fegel. Daha ne kadar eziyet edeceksin kendine?”

Onun kendine ettiği kadar, diye geçirdim içimden.

“Yeterince!”

“En fazla iki kilometre veriyorum sana, sonra düşüp bayılacaksın. Ben de seni götüreceğim.”

Arkasını dönüp yürümeye başladı. Her ne kadar onu takip etmeye çalışsam da kar botları bile kaymadan yürümeme engel olamıyordu. Burnumdan akan sümük saniye içinde donuyor, onu oradan sökerek çıkarmak zorunda kalıyordum. Gittikçe zorlaşan şartlar vücudumun direncini kırıyor kuvvetli

macunların ve insan bedeninde doping etkisi yaratan şurupların bile faydası dokunmuyordu.

Gözyaşlarımın donduğunu hissediyordum. Görüş alanım puslanıyor, sürekli gözlerimi ovalıyordum. Başımın üzerinden ılık çalarak uçan kuşlar belli ki sıcak yerlere göç etmek üzere yola çıkmışlardı. Kurt ulumaları adanın her yanından belli ses aralıklarıyla yayılırken burada bizden başkasının olmayışı belki de beni rahatlatan tek sebepti.

Birkaç saat süren yürüyüşün ardından Marlo'nun kehanetini bile gerçekleştiremeden yere yığılmıştım. Üstelik üzerimde tek bir ağırlık bile yoktu.

“Sana demiştim,” dedi arkasını bile dönmeden.

“Sanırım ölüyorum?”

Bıkkınca başını salladı ve yanıma kadar itilip hızlı bir sıçrayışla göğe doğru yükseldi. Karanlık bir duman tabakasının içinde parmaklarımın arasından gördüğüm manzara beni o kadar etkilemişti ki buna neden daha önce izin vermediğim için kendime inanılmaz bir şekilde kızmıştım.

Bembeyaz bir örtü dalgalanıyordu ayaklarımın altında. Tertemiz bir halı. Yanımızda kanat çırpın kuşlarla hemen aşağıda onlara eşlik eden bir kurt sürüsü kar kaplı zemini tüm güçleriyle arşınıyordu.

“İnişe geçiyorum.”

Marlo'nun uyarısına rağmen dişlerimi sıkımdım. Kendimi sarsıntısız bir şekilde ayaklarımın üstünde bulduğumda yoğun bir sis tabakasının içindeydik. Görüş alanımız zayıflamış, adeta nereye gideceğimizi bilemez haldeydik.

“Neden burada durdun?” diye azarladım. “Doğru yerde miyiz? Ah, kesin kaybolduk. Bu yüzden mi hızlandın?”

“Fegel!” dedi üzerime doğru eğilip. “Biraz sesini kes.”

Ardından tuttuğu omuzlarımla birlikte beni ters çevirdi. Birkaç metre ötemde bir mağara girişi vardı. Tüylerim diken diken olmuştu. Etrafa bakınıp ortalığın tekinsizliğiyle

yürümeye başladım. Bir adım önümde gidiyordu. Önümü göremediğim için de kolumdan tutmuş adeta sürüklüyordu.

“Yavaş ol,” dedim. “Sana yetişemiyorum.”

“Susmayı denersen yetişirsin.”

Koluna vurmaya çalıştım ama ıskalamıştım. Onu bile görmekte artık zorlanıyordum.

Mağaranın girişinde bir süre bekledi. Sonra da aynı şekilde beni sürükleyerek içeriye daldı. İçerisi zifiri bir karanlıktı. El lambasını yakıp ileriye tuttu. Giriş dar olmasına rağmen içerisi fazlasıyla genişti. Yol boyunca ilerledik. Derin sessizlikte kalp atışlarımı duyuyor, soluk alış verişlerimi dinliyordum.

“Daha gelmedik mi?”

Bu Mel’in kış uykusundan uyanırken çıkardığı sestti. İkimiz de ona aldırış etmedik. Çantadan çıkıp titreyerek omzuma tırmandı. Tüm itirazlarıma rağmen boynumdan aşağı süzülüp dev ayaklarıyla tepinerek içeriye girdi. Resmen göğüslerimi yumrukluyordu. Sonunda dikilip kafasını dışarı çıkardığında keyifli bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Sevimli görünmese onu çoktan öldürmüştüm.

“Kıpırdanmayı kesin!” dedi.

“Ne ara bu kadar aksi oldun?”

“Belki de sen yaşlandığın için öyle geliyordur.”

“Ben yaşlanmadım.”

“Ah, tabii ki yaşlandın.”

Yumruk yaptığım elimi koluna geçirdim ama parmaklarım buz tuttuğu için duvara yumruk atmış kadar canım yanmıştı. Acı bir çığlıkla mağarayı çınlattım. Çığlığıma çığlıklarla birlikte bir yarasa sürüsü karşılık verdi. Marlo beni onların yırtıcı kanatlarından korudu ve her şey normale dönene kadar da öylece bekledi.

“Bir daha bunu yaparsan seni onlara bırakacağım.”

“Emin ol daha çok memnun olurum.”

“Kavga etmeyi bırakın da şuraya bakın.”

Biz karanlık ve dondurucu mağarada birbirimizi yerken Mel hemen geride bıraktığımız bir yeri işaret ediyordu.

Derken onu gördük. Duvarın kenarından sızan minik bir ışık.

Marlo temkinli adımlarla beni arkasına alarak ilerledi. Ne göreceğimizi daha doğrusu ne bulacağımızı tahmin bile edemiyorduk. Ona dair fazla bir bilgi vermemişlerdi.

Hazul'un Kamburu. Evet, bilinen adı buydu.

O ışık sızan duvara parmağını uzatıp yavaşça tıkladı. Hayır, bir duvar değildi. Tahta bir kapıydı burası. Tutacak bir yer aradı ışıkla ama bulamadı.

“Çalsana,” dedim. “Kapıyı çal.”

Aptal olduğumu düşündüğüne emin olduğum bir bakışla başını iki yana salladı ve kapıya sert bir tekme attı. Tahtalar parçalara ayrılırken hemen gerisinde boyu bir metreyi ancak bulan, üzerinde hayvan postunu andıran giysileri ve sırtındaki kamburuyla biri duruyordu. İçerisi mum ışıklarının titrek aleviyle aydınlanmıştı.

“Merhaba,” dedim birden dostça bir ses tonuyla. “Özür dilerim, kendisi az önce hayvana doğru ilginç bir evrim geçirdi. Hava şartlarından dolayı olsa gerek. Ben Fegel, girebilir miyiz?”

Arkasını dönüp uzaklaştığında bunun evet olduğunu hepimiz anlamıştık.

Oldukça büyük bir odaydı burası. Tavandan yere kadar mağaranın her bir köşesi mumlar ve gaz lambalarıyla aydınlanıyor, köşedeki büyük şömine harıl harıl koca kütüklerle kıvılcımlar saçarak yanıyordu. Hiç beklemediğim bir kitaplık duruyordu bir köşede. Eski bir masayla üzerinde çalışıldığı belli olan bir kitap. Yemek kokuları buram buram tüterken midemden gelen sesler aklıktan ölmek üzere olduğumun çığlıklarını atıyordu.

O şey bizden oldukça uzak bir noktada beklerken eliyle de kapıyı işaret ediyordu. Artık olmayan kapıyı.

Marlo hemen kenarda duran kapıyı andıran bir tahta parçasına doğru yürüdü ve kapının yerine ustalıkla kondurdu.

“Senin için geldik,” dedim. “Bunca yolun ardından sonunda seni bulduk.”

“Pek misafirim gelmez.”

Değişik bir ses tonu vardı. Güçlü bir soğuk algınlığına yakalanmışta boğazını üşütmüşün bir karışımı. İnsanı ürkütmüyordu, aksine şaşırtıyordu. Bunu daha önce homunculuslar konuşurken de hissetmiştim. Bu dünyaya ait olmayan bir ses gibi.

Yine de yüzünü göremiyordum. Başına geçirdiği post yüzünden yüzü karanlıkta kalmıştı.

İkimiz de ona doğru yaklaşınca bir adım geriledi.

“Merak etme,” dedi Marlo. “Sana zarar vermeyeceğiz.”

“Kapıma yaptığınız gibi mi?”

“Özür dilerim, şurada gördüğün kız yüzünden sinir sistemim epey yıprandı.”

“Beni mi şikâyet ediyorsun, sen kendine bak. Tahammül edilemez birisin.”

“Ayna olsa da kendine baksan keşke. Dünyaya musallat olmuş uzaylıdan farkın yok.”

“Marlo, kes şunu!”

“Bence susması gereken kişi sensin. Ama tabii ki bu mümkün değil.”

Ellerimi yeniden yumruk yaptığımda o şey hemen önümüzde duruyordu. Başında postu da yoktu ve yüzü, evet, yüzü tarif edilemeyecek bir biçimde korkunçtu. İstemsizce bir adım geriye çekildim ve bunu yaptığım için de hemen pişman oldum. Tam özür dilemeye yelteniyordum ki işaret parmağını havaya kaldırdı.

“Biliyorum, bir şey söylemene gerek yok.”

“Ben,” dedim kekeleyerek. “Gerçekten özür dilerim.”

“Kim olsa aynı tepkiyi verirdi,” dedi bilgece. Tavırları dingindi. Sabretmeyi öğrenmişti.

“Geçin oturun,” dedi eliyle şöminenin başını gösterirken. Yere serili hayvan postlarının üzerine kurulduk.

“Aç mısınız? Yiyecek ister misin? Tanrım! Bir homunculus mu o?”

Mel’in araya sıkışıp ‘aç mısınız?’ sorusunun önüne geçmesinden dolayı sinir olmuşum. Neyse ki Marlo bunu fark edip “evet,” dedi. “O bir homunculus ve aramızda bizi bile yiyecek kadar aç olan birisi var.”

Beni işaret ediyordu.

“Gözlerini oyacağım,” diye fısıldadım.

“Hangi gözlerimi, bunları mı?” diyerek üzerime doğru eğildi ve muhteşem bir güzellikle ateşin karşısında parıldayan yüzü ve gözleriyle bana baktı. Bir an için bunun ne kadar imkânsız olduğunu anlamıştım.

“Sizin aranızda büyük bir sorun var.”

“Evet,” diye yanıtladı Marlo. “Ben ona aşığım. Durum bundan ibaret.”

O şey, adını henüz bilmiyordum, ocakta kaynayan müthiş kokulu yemekten bir kepçe alarak kaba yerleştirdi ve tahta bir kaşıkla birlikte bana uzattı.

“Tavşan yahnisi.”

Kekik ve kimyon aromalı yahniiyi büyük bir iştahla kaşıklarken az kalsın boğuluyordum. Öksürmek bile yememe engel olmazken Marlo yüzüme korkuyla bakıyordu.

“Elinden almayacağız Fegel, yavaşla.”

“Seni ilgilendirmez,” dedim o şeyin elime uzattığı ekmek parçasını hızlıca kaparak.

Yüzü ilk gördüğüm ki kadar korkutucu gelmemişi.

Hemen altına aldığı bir tabureyle ateşin önüne oturup bana üçüncü tabağı ekledi.

Midem sıcacık yemekle dolarken inanılmaz bir gevşeme ve mutluluk hissediyordum. Ateşin başında buzlarım çözülüyor soğuk mevsimlerin insanı olmadığını anlıyordum.

“Hikâyen nedir?” diye sordu Marlo. Mel ekmeğimin ucundan tırtıklarken onu iteledim. Durmadan üzerime geliyor, tüm itelemelerime rağmen pes etmiyordu.

“Sizinki kadar ilginç olmasa gerek.”

“Yine de bilmek isterim.”

Başını salladı ve anlatmaya başladı.

“Burada yaşıyordum, bundan tam yedi yüz yıl önce.”

Tabak elimde sarsıldı.

“Bir din adamıydım. Ama daha önce kimsenin içine girmeye cesaret edemeyeceği bir din.”

“Nedir o?” diye sordum.

“Şimdiki adıyla, Satanizm.”

Marlo’yla birbirimize baktık. Korku doluydu bu bakış. Duyacaklarımızın endişesini taşıyordu.

“Bizi diğer satanistlerden ayıran Teist oluşumuzdu. Ve Baphomet²⁷, taptığımız şeytan oydu ve ben bir tarikatın lideriydim. Onunla iletişim kurduğumuza inanıyor, ondan aldığımız mesajları insanlara iletiyorduk. Şeytan kendisine tapınılmasını istiyordu. Günaha ortak olunmasını ve Tanrı’yı dinlemeyi reddetmeyi. Ona göre dünyayı şeytan yönetiyordu. Cennetten kovulmuş ve o günden bu yana da dünyaya kötülükle birlikte o hâkim olmuştu. Tanrı insanlığı kaderiyle birlikte terk etmişti o gün. Ve biz de tüm kalbimizle buna inanıyorduk. Şeytan’ın kudretine, gücüne... Ona inanırsak bize bahşedeceği güçlere.”

Zorlukla yutkundum. Valek geldi aklıma.

“Günler geçtikçe iyice zıvanadan çıkıyorduk. İnsanları kurban ediyor, Baphomet’i memnun etmeye çalışıyorduk. Hissedişordum, damarlarımdaki o gücü gerçekten hissediyordum.”

İstemedenden de olsa Marlo’ya doğru kaydığımı fark etmiştim.

“Günün birinde rüyamda çift başlı bir canavar gördüm.”

²⁷ 14.yüzyıl başlarında Katolik Kilisesi tarafından aforoz edilen Tapınakçıların taptığı iddia edilen şeytani figür.

Tırnaklarımı posta geçirdim. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Elinde kanlı bir kalp mi tutuyordu?”

Bu sefer dehşetle irkilen o olmuştu.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü,” dedim. “Onu ben de gördüm.”

“Sadece bir kez.”

“Evet, sadece bir kez.”

Başını iki yana salladı.

“O günden sonra her şey değişmeye başlamıştı. Anlamam geç oldu ama geç de olsa anladım. Baphomet diye bir şey yoktu ve ben bunu bilmeden bambaşka bir şeye hizmet ediyordum.”

“Hazul’la Merid’e.”

“Evet.”

“Pus dağında yaşayan, zamana hükmeden çift başlı bir iblis. Kötülüğün kaynağı o değildi, bendim. O insanları ben öldürmüştüm. Suçlu bendim, katil olan bendim. Ah, bunu anladığımda yaşadığım yıkımın hiçbir tarifi olamazdı. İnandığım her şey tepetaklak olmuştu.”

Tıpkı Patrizio gibi.

“Derin bir acıya sürüklendim. Hem de öyle bir acıydı ki artık yaşamdan vazgeçmem gerekliydi. Dayanamıyordum. Her gün kalbime saplanan ağrılar, ağır, acımasız, kanlı törenlerde öldürdüğüm insanların görüntüsüyle cehennem azabı yaşıyordum.”

Hazul’un beslendiği tek şey, katıksız bir acı!

“Sonra imdadıma yetişti. Hazul. Acımı dindireceğini söyledi. Dediğini de yaptı. Acıyı ruhumdan alıp bedenime yerleştirdi.”

Üzerinden attığı postla kamburu ortaya çıkmıştı. Dev bir kaya gibi omzuma çökmüş, onu iki büklüm etmişti.

“Bu kamburla birlikte bende çökmeye başladım, bedenim kendini yedi. Yıllar, yıllar geçti. Adım Hazul’un Kamburu’na çıktı. Dışlandım, lanetlendim ve yakıldım. Yine de ölmedim.

Hazul tarafından emniyet içinde yaşayacağım bu mağaraya bırakıldım. Yalnız ve sefil. Sırtımdaki acı kamburuyla sonsuza dek yaşayacaktım. Her bir asırda bedenim kendini yiyecek biraz daha küçülecektim. Yedi yüz yıldır olduğu gibi.”

‘Gregor Samsa bir sabah huzursuz düşlerinden uyandığında kendini yatağında kocaman bir böceğe dönüşmüş buldu.’

Ve bir gün Hazul’un Kamburu da kendini bu şekilde bulacaktı. Bir gün bu izbe mağarada uyanacak ve bir böcek kadar küçüldüğünde ruhunu onlara daha önce ettiği kurbanlar gibi sunacaktı.

“Ya sizin hikâyeniz, zamanın geriye alınmasının dışında,” dedi. “Neden buradasınız?”

Marlo’nun aşkını dinlemeye engel olabilmek adına öne atıldım ve önce ben anlatmaya başladım. En az onun kadar dürüst ve açtım. Baştan sona, bütün ayrıntılarıyla bütün yaşananları anlattım.

Geriye yaslanıp postuna iyice sarındı.

“Petrarca. Bu ismi duymuştum. Bilin bakalım kimden?”

“Hazul,” dedik aynı anda.

“Tanrı aşkına. Hazul ona resmen bağımlıydı. Acısına hayran, çektiği çileye tutkunduydu.”

“Bu kulağa tuhaf geliyor,” dedi Marlo. “Ama onlarla konuştuğumda bu bana da öyle gelmişti.”

“Belki de,” dedi. “Bu Hazul’dan kaynaklıdır. Onun özünden.”

“Özü?” dedim kaşlarımı çatıp.

“Hazul dışıdır.”

O an ikimiz de cevap veremedik. Gerçek dışıydı bu, akıl işi değildi. İnanmayacaktım, sıktım dişlerimi, nefes almadan öylece kaldım. Marlo da şoka girmişti.

“Yanılıyorsun!” dedi birdenbire hiddetle. “İkisi de erkek onların. Yani,” deyip kekeledi. “Erkek. Öyleler.”

“Nereden biliyorsun?”

Kambur’un ifadesi alaycıydı.

Ateşin başında buz kesmiştim. Beyin hücrelerim donmuş düşünemez olmuştum.

“Bu her şeyi daha iyi açıklamaz mı? Kadın ruhunun neden bu kadar acıya meyilli olduğunu. Hazul’un neden aşktan bu denli beslendiğini. Kurbanlarının erkek oluşu ve acılarıyla gurur duyusu. Ve aşk, ah, evet o aşk yok mu? Dünya üzerindeki en kudretli duygu. Ve Petrarca gibi bir adamın kalbine düştüyse ruhunu kim bilir nerelere uçurdu?”

“Hazul, Petra’ya mı âşık?” dedim cılız bir fısıltıyla.

“Hayır, yani evet. Bunu insani bir aşk olarak algılama. Hisler önemli Fegel. Hisler ruha ulaşınca daha da önemli. Onun kendi içine yaptığı yolculuk ilgisini çekmiş olmalı ve kendinden, kendi parçasından bir gölgenin bu denli farklı, aykırı oluşuyla büyülenmiştir. Kendi dünyasında alıkoymasının bir nedeni de budur. Hep yakınında, gözünün önünde tutmak.”

Marlo hâlâ “hayır,” diye sayıklıyordu. “Bu gerçek olamaz. Sesleri, görüntüleri, her şeyleriyle aynılar.”

“Tek beden, iki farklı ruh. Zıtlıkların hâkimiyeti. Doğanın döngüsü ancak bir dişi, bir de erkekle sağlanabilir Fegel. Geceyle gündüz kadar farklı onlar, aynı zamanda birbirlerini tamamlarlar. Tıpkı biz insanlar gibi.”

Uzun bir süre hareket edemedim. Marlo birkaç şeyi tekmeledikten sonra tekrar yanıma oturdu. Saatler süren bir sessizliğin ardından Marlo’nun dizlerine başımı yaslayıp olduğum yere kıvrıldım. Elini bir an için saçlarıma götürdü ve verdiği bir sözü hatırlarcasına geri çekti. Sıkıttığım dişlerimle gözlerimi kapattım. Ağlamamak için direndim ama olmadı. Marlo’nun dizlerine birkaç damla yaş düştü. Bu sefer verdiği sözü umursamayıp usulca saçlarımı okşadı.

Kambur bir şeyler mırıldandı. Bir ninni gibiydi, bir ağıt. Ruhumun en ücra köşelerini gezip en derin yaralarımın yakaladı, hepsini tek tek ateşe verip küllerini de gökyüzüne bıraktı. Bir kanat takıldı o küllere, Valek’in dünya üzerinde kalmaya yemin etmiş tek parçası. O kanatla birlikte süzüldü

gökyüzünde acılarım, süzüldü, süzüldü ve bir dağın doruklarına kendini attı. O dağ sisliydi, karanlıkla çevrelenmiş pusla yağmalanmıştı. Bir şey vardı o dağda. Bir varlık. Kalbi Fegel'in acıları, Petra'nın aşkıyla çarpmıştı. Melankolisi, acımasız yüreğinde güllerle birlikte açmıştı.

Bu acı bir tek bizim acımız değildi. Tanrı'nın acısıydı, doğanın acısı. Dünya üzerinde ne varsa hepsinin acısıydı. Petra'nın, Fegel'in ve Marlo'nun acısı. Üç kefesi olan bir terazi boşlukta sallanıyordu ve Hazul o terazinin birine kalbini koyuyordu.

O terazi ağırlaştı, ağırlaştı ve yerinden kopup Hazul'un dünyasına saplandı. Bir bataklık gibiydi saplandığı yer, bir daha asla çıkamayacaktı. Melankolisiyle sarılı kalbi kurumadıkça da Hazul o dünyayı hep baştan yaratacaktı.

Sil baştan, sonsuza dek sil baştan.

Gözlerimi açtığımda Marlo yanımda yoktu. Mel hemen kolumun altına kıvrılmış mışıl mışıl uyuyordu. Onu dürttüm, zorlukla gözlerini açtı. Kambur masasında bir şeylerle uğraşıyordu.

“Marlo nerede?”

Arkasını dönmeden “yiyecek bir şeyler bulmaya çıktı,” dedi. “Kahvaltı için.”

“Sabah oldu mu?”

“Fark eder mi?”

Başımı salladım. “Etmez.”

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Ne yaptığına baktım.

“Bunlar da ne?”

“Birkaç şifalı tılsım, muska ve büyü.”

“Ne için?”

“Halk için. Burada yaşayan insanlar var ve bana onlar bakıyor.”

Mumlara ve gaz lambalarına çevirdim başımı.

“Fazla bir şey istemiyorum. Aydınlık olsun yeter. Karanlığa tahammül edemiyorum.”

Ya içindeki karanlık?

“Karşılığında onlara bunları yazıyorum, işe de yarıyor. Kendilerini iyi hissedip iyileşiyorlar.”

“Bu iyi,” dedim. O sırada Marlo geldi. Omzuna attığı bir geyiği kanları yere damlayarak bana doğru getiriyordu. Hızla bir kenara savruldu.

“Lütfen yerken de bu hızla kaçır mısınız?”

“Hiç komik değilsin.”

Uzun uğraşların sonunda o et ateşte pişti ve ben kahvaltıda bile et yiyebilen bir insan olarak tarihe geçtim. Marlo haklıydı. Yerken kaçmamıştım.

“Uzun bir yolculuk bu Fegel. Sıradan bir insan olarak dayanman oldukça etkileyici. Başından bu yana yaşadıklarını göz önünde bulundurursak da hayret verici. Ve sen sona yaklaşmış durumdasın.”

Anlamamışçasına yüzüne baktım.

“Seninle ölmeyi kabul ediyorum. Yalnız beni buradan almanız gerekecek, oraya ulaşmam imkânsız.”

“Sen bunu sorun etme,” dedi Marlo. “Bizzat senin için geleceğiz.”

“Peki, o halde yolunuz açık olsun. Umarım listenizin sonundaki isim sizinle görüşmeyi kabul eder.”

“Listenin sonundaki isim,” diye fısıldadım kolyemi sımsıkı tutarak. “Valek, umarım kabul eder.”

Bağışlama

Kendine hâkim olan, başkasına malik olmaz,”²⁸ dedi Paracelsus kaşlarını çatarak. “Asla kabul etmeyeceğim yaptıklarınızı. Asla tasvip etmeyeceğim.”

Hız kesmeden geçen yıllar. Dünyanın altını üstüne getirecek derken, Valek’i arayarak geçireceğim yılların tahminini yapamamıştı ne yazık ki. Verhin, gizlenmenin yolunu buldu demişti. Duydu onu aradığınızı, herkesi ikna ettiğini öğrendi ve ona ulaşan bütün kapıları kapattı.

Köydeydik. Ah, Marlo, kiremit gözlü güzel çocuk. Kahrımı çekmek sanırım onun bu dünyadaki cehennemiydi. O cehennemi ona sonuna kadar yaşatmışım. Geceler, gündüzler ve yine geceler, gündüzler boyunca. Acı çarkına takıp hiç acımadan çevirmiş sonra da onu kendi kaderine bırakmışım.

Çok zordu içindeki duygularla savaşmak. Petra gideli on dokuz yıl olmuştu ve o koskocaman on dokuz yıl boyunca ona verdiği sözü tutmuştu. Defalarca kollarımdan kavrayıp alev gibi yanan gözlerini gözlerime dikmiş ve bir çocuk gibi ağlayarak bedeninde yanan alevleri dindirmişti. Kendi gözyaşıyla kendi ateşini söndürmüştü Marlo. Savaşmıştı ve kazanmıştı. Aslında o Petra gibi bir söz vermemişti Tanrı’ya, dokunmamak için yemin etmemişti. Sevmişti, hem de çok sevmişti ve sahip olmak istemişti. Sevdği kadına ait olmak ve bedenini bedenine katmak. Durmuştu! Sert frenleriyle kendini karanlığa sarıp gökyüzünde parçalanana dek savrulmuştu.

²⁸ Paracelsus (1493-1541)

O sözünü Petra'ya vermişti. Ona yeminler etmişti. Seveceğim Petra. Senin kadar seveceğim ama ona dokunmamayı öğreneceğim. Onu kaybedemem. Onu bir daha yitiremem. Varsın kalbinden sevgim bir bahar yeli gibi esip geçsin ama o gitmesin.

“Yine beni dinlemiyorsun sen?”

Köyün o oturmaktan bıkmadığım çardağında derin düşünceler eşliğinde sonbaharın gelişini izliyordum. Anlaşılan Paracelsus bir sürü şey söylemişti.

“Dinlemeyi uzun zaman önce bıraktı.”

Giovanni'ydi bu.

Dizlerimi kendime çekip geriye yaslandım ve bir an için başımı gökyüzüne kaldırdım. Koca bir ömrü deviriyorsun Fegel. Aferin sana. Gittikçe o sona doğru yaklaşıyorsun, dedim.

Dayan ve üstele. Bu acı, adım adım senin iyiliğine dönüşecek.

Dayanıyordum. Sadece beş yıl daha.

“Beni neden yalnız bırakmıyorsunuz?” dediğimde hepsi çoktan çardağa doluşmuştu. Yanı başıma bırakılmış bir kitapla irkildim. Bu oydu. İklimler.

En yorgun ırmak benim Dickie...

Kalabalığa aldırmaksızın ilk sayfayı açtım.

‘Birdenbire gidiverişim sizi şaşırtmış olmalı. Bunun için özür diliyorum ama pişman da değilim. Benliğimde birkaç gündür Tristan’ın yüksek alevleri gibi yükselen o iç müzik kasırgasını bilmem siz de işitiyor musunuz? Ah, daha evvelsi gün ormanda, beni beyaz robunuza doğru iten his fırtınasına kendimi bırakmayı ne kadar isterdim? Fakat sevgiden korkuyorum, Isabelle; sonra, kendimden de korkuyorum.’

Büyülediğim satırlar karşısında gülümsedim. Kalbimi bir pervane gibi çeviriyordu kelimeler. Bunca yıl kendimi kitaplardan uzak tutmuş, tek bir kelime bile okumamıştım. Acı veriyordu kitaplar, insanı ruhundan yakalıyordu. Benimkini de

öyle yapmıştı Maurois. Sayfalar alev almış, o alev ellerimden başlayıp tüm bedenime yayılmıştı.

Çardak silindi gözümde, çevremdekiler silindi, yer silindi, gök silindi ve ben sayfalara hapsolüp o *İklimler*'in içinden geçtim. Hızla aktı cümleler, hızla geçti. Kâh ağladım kâh güldüm. Bir kitabın insana neler yapabileceğini en iyi şekilde gördüm.

“Başımı çevirip şöyle diyordum ona: 'Sana bakmadan beş dakika durabilecek miyim bakalım.' Hiçbir zaman otuz saniyeden fazla dayanamazdım. Söylediği her şeyde olağanüstü bir şiir vardı.”

Marlo'ydu bunları söyleyen. Yavaşça çöken karanlığın içinde, karşıma geçmiş öylece bakıyordu.

“Okuduğunu bilmiyordum.”

“Senin için bu kadar önemli olan bir kitabı tabii ki okuyacağım.”

Derin bir nefes alıp gökyüzünde ışık saçan Venüs'e gülümseyen gözlerle baktım. Oradaydı işte, olduğu yerde. Tıpkı bizim gibi.

Kitabı oturduğum yere bırakıp “sakın kıpırdama!” dedim. Şaşırdı. Anlam veremedi, haklıydı. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm ve hemen önünde diz çöküp bekledim.

“Fegel,” dedi kekeleyerek. “Ne yapıyorsun?”

“Af diliyorum. Kocaman bir hayat yaşadık seninle. Daha ne kadar sürünebilirdin bilmiyorum, daha ne kadar süründürebilirdim seni.”

“Eğer,” dedi. “Bilseydim, sonsuza dek dilerdim bunu.”

Hayranlıkla baktım gözlerine. Bir zamanlar benim için aklına eseni yapıp her türlü çılgınlığa imza atan çocuk değildi o. O çocuk gitmişti ve biz birlikte büyümüştük. O beni büyüttmüştü ben de onu. Dileyebileceğim ne kalmıştı geriye. İki hayat yaşamıştım ben insan olarak. Birini Petra'yla Marlo'yu severek. Diğerini Marlo'yla Petra'yı severek. Tanrım, daha ne isteyebilirdim?

Doğrulamaya kalkıştı. “Kıpırdama!” diye haykırdım. “Bu geceyi ayaklarının dibinde, önünde eğilerek geçireceğim Marlo. Af dileyeceğim senden, kendimden. Bağışlamam gerekecek o kadar çok şey var ki?”

İzin vermedi. Tuttu kollarımdan ayağa kaldırdı ve uçuşan birkaç kelebeğin eşliğinde gözlerime baktı.

“Tanrı’nın aşkına! Ne mükemmel bir duygu bu. Sana bakmak Fegel, sadece bakmak. Dudağımda kalan o öpücüğün tadı geçmek bilmiyor. Fazlası yok biliyorum, olmayacak.”

Gözyaşlarıma hâkim olamayıp bir kez daha ağladım.

Ellerim boşlukta, gözümde yaşlarla kaldım o çardakta. Kabına sığamayan bir ruhtu Marlo. Acısını dindirmek için gökyüzüne doğru uçtu.

Yıllar Sonra

S araran yapraklar, göç eden kuşlar ve hüzünlü bir sonbahar. Şöminenin başında oturmuş kahvemi yudumluyordum. Valek aklımdan bir türlü çıkmayı bilmiyordu. Son günlerde de Nesya. Bizi ziyaret edeceğini duymuştum ama ne zaman geleceğini bilmiyordum.

Marlo’ysa, onu oyalayacak daha çok şey vardı burada. Özellikle de birisi. Her an yakasından düşmeyen, peşi sıra gezinen birisi.

Francesca.

Ve ablalarım. Durgun sular gibi dinmişti uçarılıkları. Bu köy onlara çok şey öğretmişti ve öğretmeye de devam edecekti. Onlarla onca yılın ardından karşılaştığımda bağışlamanın ne demek olduğunu anlamıştım. Bağışlamıştım onları. En çok da kendilerine yaptıklarını. Ailemin ardından bir tek onlar kalmıştı geriye. Ailem diyebileceğim kız kardeşlerim. Lelis’le Defi. Her şeye rağmen seviyordum onları. Sonuçta ölümsüzlüğe sahip olmak adına benim çektiğim o dayanılmaz acıları onlar da çekmişlerdi.

Ceketimi üzerime alıp koyuldum köyün taşla örülü yollarına. Daha önce de olduğu gibi, her bir adımda dağılıp her bir adımda toparlandım.

“Hiç yaşlanmamışsın. En azından birkaç beyaz saç beklerdim.”

Hızla döndüm arkamı. Nesya’ydı bu.

Yıllardır görmediğim bir dosta koşar gibi koştum ona. Boyu benden uzun olduğu için parmak uçlarımda yükseldim ve tüm

gücümle sıktım. Güzelliği benim bile aklımı başımdan almaya yeterdi.

“Tamam,” dedi dişlerinin arasından. “Bu kadar özlediğini bilseydim daha önce gelirdim.”

Koluna girdim ve bir zamanlar nefret etmeye çalıştığım Nesya’yı yemekhaneye doğru sürükledim.

“Seni bekliyorduk ama bugün geleceğini tahmin etmemiştim.”

Gülümsedi.

“İyi görünüyorsun gerçekten. Gavino’nun mucizevi gençlik iksiri. Sanırım yaşlı Fegel’i hiçbirimiz göremeyeceğiz.”

“Bundan bahsetme ne olur.”

Küçük bir kahkaha attı. Onun geldiğini herkes fark etmişti ve bir anda ortalık korkunç bir gürültü ve kucaklaşmaya tanık oldu.

Oldukça uzun süren bir selamlaşmanın ardından kısa bir sessizlik çöktü ve Nesya lafi Valek’e getirdi.

“Patrizio onu aramaya devam ediyor. Onu bu dünyada bulabilecek tek kişi odur bence. İzin verelim de bunu yapсын.”

“Bulamayacağız,” dedi Marlo. “Buna izin vermeyecek.”

“Kim bilir?” diye omuz silkti. “Belki de izin verecek.”

Köydekiler maharetlerini sergilemek üzere mutfağa daldı. Herkes bir şeyler yapıyor, yine bir ziyafete tanık oluyorduk. Üstelik ablalarım da onlara iyiden iyiye alışmıştı. Her şeylerinde onlara yardıma koşuyorlar, kusursuz bir akşam geçirmemizi sağlıyorlardı. Tıpkı, bu akşam da olacağı gibi. Midem bayram edecekti.

Giovanni Marlo’yu yanına çekti ve ortadan kayboldular.

“İyi anlaşıyorlar,” dedi.

“Onlar mı?” dedim. “Eminim birbirlerini doğramak için bir araya geliyorlardır. Kavga etmeye bayılıyorlar. Onlar yüzünden kaç ağaç devrildi.”

“Hiç olmazsa uğraşacak bir şeyleri var, ya sen Fegel? Sen neyle uğraşıyorsun? Nasıl avutuyorsun kendini?”

Başımı iki yana salladım.

“Zor soru.”

“Tahmin etmiştim. Acı çekmeye devam ediyorsun. Uyuşturmadan ameliyat ediyorsun kendini. Bütün organların ortada ve durmadan kan kaybediyorsun.”

“Ya sen?” dedim ilk defa kıskançlığıma engel olmaya çalışıp. “Sen nasıl başarıyorsun?”

“Başardığımı kim söyledi? Sadece yüzüme yansıtmıyorum. Çok iyi maskeler geliştirdim ve ne zaman seni görsem onlardan birini takıyorum.”

“Benden nefret ettiğini düşünebilir miyim?”

Omuz silkti yeniden.

“Onun için çok savaştım. Ama o bana bir hayvan, adeta bir sürüngen, kemirgenmişim gibi davrandı. Düşünebiliyor musun Fegel, Gavino bir kadına âşık olacak diyeceklerdi eskiden ve biz de buna inanacaktık öyle mi? Asla!”

Gözleri büyüdü.

“Gavino, o ki sevdiği kadınları bile öldürüyordu. Seviyorum diyordu, yine de öldürüyordu ve tek bir pişmanlık duymuyordu.”

“Nesya,” diye fısıldadım.

“Dinle Fegel. O geçmişte bile göremeyeceğin bir adamı anlatıyorum sana. Asla göremeyeceğin üstelik.”

Etrafımızdakiler uzaklaştı.

“Hem nazikti, hem de bir katil. Tam bir beyefendi ama aynı zamanda da çokbilmiş Bay Kibir.”

Dudaklarımın kenarında beliren minicik bir kıvrım.

“Değer vermez, dinlemez, bakmaz, görmez. Önünde soyunsan, kendini de parçalasan en ufak bir şey hissetmez. Bedenini görmek bir kadına hiç nasip olmuş mudur kimse bilmez.”

Zorlukla yutkundum. Kaçamak bakışlarımı yakalamıştı.

“Ya sen?” dedi şeytani bir parıltıyla yanan gözleri. “Sen gördün mü Fegel? Söyle bana, gördün mü?”

Kıskanmıyordum Nesya'yı, normalde Fegel'in kıskanması, Nesya'yı yerlere yatırıp saçını başını yolması lazımdı. Ama hayır, çaresizliğini görüyordum onun. Hem de nasıl bir çaresizlik? İlk günkü gibi yanan bir ateş.

Ellerimi tuttu bir an için. Sonra bıraktı. Ateşi tutmuş gibi alev alev yandı. Yanakları birer kırmızı noktaydı.

"Nesya," dedim sakince. İlk defa bu kadar dingin ve rahattım.

"Bu neyi değiştirir?"

"Neyi mi?" dedi kocaman bir aptalmışım, beyin taşıımıyormuşum ve bunu anlamıyormuşum gibi.

"Ah Fegel. Bu neyi mi değiştirir?"

Gözlerimin içine doğru süzüldü. Derinliklerine. O kadar dikkatli bakıyordu ki bu beni korkuttu.

"Eğer gördüysen o gözlere bakıyorum demektir. Eğer dokunduysan o elleri tutuyorum demektir."

Bu çaresizliğe daha fazla kayıtsız kalamadım. Onu o acıyla, o yalnızlıkla bir başına bırakamadım.

Hafifçe başımı salladım.

"Çok kısa bir an için Nesya, evet gördüm. Ve çok kısa bir an için de evet, dokundum."

İki elini ağzına götürüp şiddetle indirdi yaşları gözünden. Sanki orada öylece akmayı bekliyor gibiydi. Zümrüt yeşili gözleri gittikçe büyürken Nesya'nın içindekini görmeye yeltendim. Tanrım, sonu olmayan bir tüneldi. Bir çile geçidi. Dinlediğim en büyük acılar senfonisi.

Ağzını kapattığı ellerine uzandım ve bir nebze de olsa acısını dindirmeye çalıştım.

Daha çok ağladı Nesya, başını omzuma koyup çocuklar gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Uzun bir ağlamanın ardından bıçak gibi kesti o hüznü kendinden. Yeniden toparlandı ve göz yaşlarını silerek gülümsemeye çalıştı.

"Sana," deyip durakladı." Ölümü seçmeyeceğim. Hiçbir zaman demiştim, hatırlıyor musun?"

“Evet Nesya, hatırlıyorum.”

“Hayır, tam tersi. Senin için en önde duracağım. Herkesten, hepinizden önce oraya gidip bekleyeceğim. Ölümü bekleyeceğim Fegel. Senin için bütün bilgi birikimimi, yeteneğimi, gücümü kullanacağım ve bu yaptığın iyiliği asla unutmayacağım.”

“Teşekkür ederim,” dedim fısıltıyla. Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Hypatia yanımda belirdi bir an için.

“Tebrik ederim Fegel. Görmeyi istediğim bir kız olmuşsun. Gerçekten tebrik ederim. Gurur duydum seninle.”

Bir anne gibi şefkatle bana bakan Hypatia’nın kollarına attım kendimi, attım ve orada bıraktım.

Akşam yemeğinde bütün aile bir aradaydık. Baş köşeye beni oturtular, Petra’nın yerine. Bir yanımda Marlo, diğer yanımda Nesya vardı. Arsızlığı elden bırakmayan Francesca Marlo’nun hemen yanındaydı. Onların yanında da ağzını bıçak açmayan ablalarım. Geçmişteki hallerinden eser kalmamıştı.

Bütün simyacılar, kâhinler de olmak üzere hepsi buradaydı. Ailem dediğim herkes. Gururla baktım yüzlerine. Varlıklarından hoşnuttum, hep hayatımda olmalarının temennisini duydum.

Gece kahkahalar ve hoş sohbetler eşliğinde geçti. Hepimiz güldük, eğlendik. Şarap kadehleri, bitki likörleri havalarda uçtu ve ben Petra’nın kuralına uyup acıyı çekmeyi kabullendim. Damarlarımda hissetmeliydim, ne bir anlık bir uyuşma ne de onu geçiştirme. Asla yapmayacaktım. Ruhumun acısı ruhumu terbiye edecekti. Tıpkı bedenimin de kendini yenilediği gibi ruhum da kendini yenileyecekti. Böyle böyle erişecekti kusursuz aşka.

Derken, beynimin gürültüsünü susturan bir sessizlik çöktü salona. Kapı ardına kadar açıldı ve içeriye sonbahar rüzgârıyla birlikte bir karanlık daldı. Tarihin acı bir tekerrürü gibiydi bu sahne. Seneca karşımda olmasa birebir o ânı yaşadığıma inanabilirdim.

Karanlık büyüdü, büyüdü, neredeyse bütün bir salonu sardı. Neyse ki onu tanıyorduk.

Patrizio bütün karizmasıyla karanlığı etrafından dağıttı ve bana doğru yürüdü. Bir an için sarılacağını düşündüm. Tutup havada çevireceğini. Öyle bir şevkle yaklaşmıştı ki, beni inanılmaz ölçüde heyecanlandırmıştı.

“Güzel bir haber getirdim sizlere.”

Hem mutlu görünüyordu hem de hüzünlü.

“Valek’i buldum.”

Hüzünlü yanı?

“Onunla konuştum,” dediğinde arkama geçmiş sandalyemden tutunarak üzerime doğru eğilmişti. Bütün gözler onun üzerindeydi. Nefesimizi tutup ağzından çıkacak tek bir kelimeye bakıyorduk.

“Buraya geleceğini söyledi.”

Sessiz uğultular. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Bizzat Fegel’le konuşacak.”

“Peki, ne dedi?” diye sordu Marlo.

“Buna şiddetle karşı çıktı. Asla Hazul’la Merid’i karşısına almayacağını söyledi. Bana kalırsa fikrini değiştirmeyecek.”

“O halde neden geliyor?”

“Fegel’i merak etti.”

“Valek mi?”

“Hayır,” dedi sesine kattığı şeytani bir titreşimle.

“Maha!”

72

Bryn

Günlerin acımasızca birbirini kovaladığı vasat bir zaman diliminin içinde yaşıyordum. Beklemek dayanılmaz olmuştu. Herkesten kaçıyor, kendimden bile gizleniyordum. Kimseyi görmek istemiyordum bu aralar. Kafamın içinden binlerce cümle geçiyor, hangi biriyle Valek'i ya da Maha'yı ikna edebileceğimi düşünüyordum.

Köyün yüksek surlarının etrafını turladığım günlerin birinde Giovanni birdenbire karşıma çıktı.

“Kaçmayı mı düşünüyorsun?”

Dayanamayıp gülümsedim.

“İşte görmek istediğim Fegel bu. Gülümseyen bir yüz görmek istiyorum onda.”

“Valek kafamı meşgul ederken bunu yapamıyorum,” dedim.

Aramızdaki uzaklık onun burnumun ucuna kadar sürüklenmesiyle sifıra inmişti. Alaycı bir gülüş yerleşti yüzüne. Biraz da muziplik.

“Bu bakışı tanıyorum,” dedim. “Sakın bir şey yapayım deme.”

“Canımız sıkıldı.”

Bir adım geriye çekildim. O da bir adım öne çıktı.

“Sonra ne yapabiliriz diye düşündük.”

“Hayır!” diye salladım başımı. “Sakın!”

Ben geriye çekildikçe o da üzerime doğru geliyordu. Tanrım, kalbim deliye dönmüştü.

Arkasında birleştirdiği ellerini indirdi ve başını öne eğip yüzünü karanlık bir gizemle birlikte gizledi. O an, işte ne olduysa o an oldu. Sonrasında yaşananları takip etmek güçtü.

Kendimi bir anda gökyüzüne fırlatılmış bir mekik gibi hissettim. Çünkü o lanet şeytan beni tutup olabildiğince uzağa fırlatmıştı. Korkunç bir çığlıkla birlikte hızla yere çakılıyordum. Kollarım, ayaklarım çırpınıyor, deliye dönmüş aklıma hâkim olmaya çalışıyordum.

Hayır hayır! Olamaz, birazdan yere yapışacağım. Hem de büyük bir hızla. Ellerimle yüzümü kapatıp nefesimi tuttum ve o an birisi beni yakaladı. Gözlerimi açtığımda karşımda Hypatia vardı. Kucağındaydım.

“Delirdiniz mi?” diye haykırdım. “Ne yapıyorsunuz? Hem, hem o elindeki eldiven de ne?”

“Bir oyun oynuyoruz.”

Göz kırptı.

“Adı, Fegel’i kapmaca.”

“Hiç komik değil.”

Hypatia beni sonsuz gibi gelen bir mesafeye fırlattığında bağırmaktan sesim kısılmıştı.

Bir sonraki düştüğüm yer Francesca’nın kollarıydı. Ah, aklımı oynatmak için geçerli bir sebep.

“Merhaba Fegel,” dedi ciddiyetle. “Biz de amcam kadar zeki olabiliyormuşuz demek ki. Hiç kıpırdamadan kucağımıza düşüyorsun. İnan inanılmaz bir hesapla aylardır uğraşıyorduk. Rüzgârın yönünü,” dediğinde bu kez de beni Francesca fırlatmıştı. Artık gözlerim kararıyor, uçtuğum yeri, yanı başımda kanat çırpın kuşlara bile aldırış edemiyordum.

“Senin ağırlığını,” diye devam etti Aristippos. Tanrım, hepsi delirmişti. Hepsi. Ellerindeki eldiven de neyin nesiydi?

“Mesafe, fırlatma gücü...”

Bir sonraki kucak Platon’undu. Alışıyordum.

Tamam, Fegel sakın ol. Bu bir oyun. Hepsi benim eğlenmem için. Şimdi derin nefesler al ve gülümse.

“Merhaba,” dedim sakın olmaya çalışıp nefesimi kontrol altına alarak. “Güzel bir gün Platon.”

“Öyle Fegel,” dedi ağır bir göz kırpma eşliğinde. Sonra yeniden fırlattı.

Lelis.

Mor bir menekşeyi andıran gözleriyle annem gibi bakıyordu bana. Onun ifadesi yerleşmişken gözlerine birebir o oluyordu.

“Nasıl gidiyor Feg?”

Ablamın elindeki eldivene dokunup hüzünle gülümsedim.

“Çok iyi!”

“O halde, uçmaya hazır ol.”

Kocaman bir ormanı aştığımda kollarımı açmış bunun keyfini çıkarmaya çalışıyordum. Çılgınlıklarımın yerini kahkahalar aldı ve mutluluk gözyaşları içinde bir sonraki kucağa düştüm.

Defi.

“Eskiden olsa üzerine düştüğümde seni ezmiştim Defi. Şimdi kollarındayım. İnan bu şaka gibi.”

“Üzerime düşmeni yeğlerdim Fegel. Sana bunları yaşatmaktansa, o koca poponla üzerime düşüp kemiklerimi kırmanı gerçekten yeğlerdim.”

Dolan gözleriyle birlikte konuşmama bile izin vermeden, hafif bir gülümsemenin ardından beni fırlattı.

Gerçekten de yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Petra’nın beni mancınıkla fırlattığında düşeceğim yeri bildiği gibi bir oyunu onlar da tasarlamıştı. Bunu uzun zamandır da planladıkları belliydi. Ah, ellerindeki eldiven yok muydu? Güya dokunmuyorlardı Fegel’e, kirletmiyorlardı onu. Petra’nın emanetini, tertemiz, berrak bir kar tanesi gibi gökyüzüne inmiş o kızı yine ona saklıyorlardı.

Dağlar, tepeler, ovalar vadiler aştım. İnsanların üzerinden kuş misali süzüldüm. Kanatsız açtım kanatlarımı. Dünyanın seyrine insan olarak daldım. Kimsenin sahip olamayacağı bir şeye sahip oldum. Mucizeye tanık oldum. Yaşadım, öldüm, tekrar doğdum. Sevdim, yandım; sevdim, yeniden yandım.

Ateşimle ateşler yaktım, acımla acılar kattım kalplere, ölümümle ölümü tattırdım.

Ve küçücük kalbimle bir adamın aşkına sığındım. Bir yürekten çıktım, diğer yüreğe taşındım. Kâinatı kopkoyu gözlerinde barındıran Gavino Petrarca denen bir adamın acılarında saplanıp kaldım.

Çılgınlıklarım da kesildi, kahkahalarım da.

Yolları aşıp sonunda bir kucağa düştüm. Kendinde bana dokunma hakkı görmeyen, masalsı güzelliğiyle kalbimi yerinden oynatmış benim ilk yolculuğum. Acıya ilk varışım. Marlo. Çıkış noktamda bekleyen oydu. Köyün surlarında. Bir döngüydü bu hayat. Çemberin başı sonu aynıydı. Dönüp dolaşıp aynı yere varacaktım.

Acıya.

Sabırsız bekleyişin sona erdiği gündü bugün. Onlar geliyordu. Nasıl da merak içinde, nasıl da heyecanlıydım. İçim içime sığmıyor, küçük bir çocuk gibi mutlu oluyordum. Hâlbuki otuzlu yaşlarında bir insan olmuştum. Yine de kaç yaşında olursam olayım o çocuğu bırakamıyordum. Küçük Fegel'i.

Obur, dırdırcı ve tam bir baş belası.

Saat öğlenin ikisi olmuştu. Masanın başında belirli birkaç kişiydik. Patrizio, Nesya, Marlo ve ben. Giovanni'nin itirazlarına rağmen onu buraya almamıştık, çünkü içimizde öfke kontrolü sağlayamayan tek kişi oydu. Valek'le yaşanacak en ufak tartışmayı bile kaldıramazdım. Onun suyundan gidecektim. Ablalarımsa artık beni şaşırtıyor, yanıma yaklaşmadıkları gibi hiçbir şey için itiraz dahi etmiyorlardı.

Güneş bütün gücüyle salonu aydınlatırken yuvarlak masamız da iki boş sandalyesiyle misafirlerini bekliyordu, ama hiç kimse benim kadar sabırsız değildi. Parmağım elimin içine kaydı ve çevirmeden öylece bekledim. Derken kapının kanatları iki yana açıldı ve boş alana gözlerim büyük bir dikkatle takıldı.

Nefes almıyordum, kalbim de atmıyordu. Ya ölmüştüm, ya da zaman durmuştu.

İçeriye girmişlerdi! Rüya görmüyordum değil mi? Bir geçiş anı da değildi. Gerçekti. Tamamen gerçek!

Valek ve Maha.

Tarif edilemez, dile getirilemez ve hiçbir gözün böyle bir şeyi görmeye gücü yetmez.

Ne Marlo, ne Patrizio, ne de bir başkası. Valek'in cennetten düştüğü, bir melek olduğu ve Tanrı tarafından özenle yaratıldığı o kadar belliydi ki yüzünü anlatmaya yetecek bir kelime henüz dünyaya gelmemişti. Ve Maha. Nesya'ya güzel mi demiştim? Oh, hayır, onlar için söylediğim her şeyi geri alıyordum. Gözlerimin tanık olduğu şeyler için dünyaya bin kez gelmem ve bin kez kendimi yetiştirmem gerekirdi.

“Ayağa kalk,” dedi Nesya sessizce. “Fegel, kendine gel ayağa kalk.”

Ben büyülenmişçesine onlara bakarken, onlar çoktan el ele tutuşmuş bir şekilde yanı başımıza kadar gelmişlerdi. O kadar şık, o kadar bakımlılardı ki, onların yanında kendimi böcek gibi hissetmem oldukça doğaldı.

Zorlukla yutkunup ayağa kalktım.

Maha Valek'in elini bırakıp koluna girdi. Yüzünde güller açıyordu. Pembe bir çiçek konmuştu yanağına. Dudağı kırmızı bir gardenya.

“Nefes al Fegel.” Birileri durmadan konuşup kulağıma bir şeyler fısıldıyordu ama ben onları duymuyordum bile.

“Hoş geldiniz,” dedi Patrizio. Sanırım konuşan oydu.

İkisi de nazikçe başını salladı.

Nesya ve Patrizio kendilerini tanıştırmaya gerek görmedikleri için Marlo ismini söylemişti. Onu da hafif bir baş sallamayla geçiştirip bakışlarını direkt üzerime diktiler. Dizlerim titriyordu. Elimin içindeki parmağım buz kesmiş, tüylerim diken diken olmuştu.

“Fegel, konuşsana.”

Nesya ısrarla dürtüyordu beni.

“Fegel.”

Bu ses Maha'dan çıkmıştı. Büyülü bir fısıltı gibi.

“Merhaba, seninle tanıştığım için memnun oldum. Elimi uzatmıyorum, duyduğuma göre bu yasakmış.”

Bir kıkırtı, bir ses kırıntısı, bir şeyler çıktı ağızımdan ama ne çıktı ben de bilmiyordum.

“Gavino Petrarca için içindeyse mutlaka bir tuhaflık vardır.”
Valek! Ağzı kıpırdamıştı.

Bir dürtme daha.

Zihnime çöreklenen büyü gittikçe dağılırken, sis perdesinin dağılmasıyla görüş alanım da berraklaşmış, ancak kendime gelebilmişim.

“Hoş geldiniz,” dedim titrek bir sesle. “Sizi bekliyorduk uzun zamandır.”

Herkes rahat bir nefes aldı.

Yerlerine oturdular.

Bakışlarımı onlardan başka her şeyin üzerinde gezdirdim.

“Uzun bir yolculuktuk ama benim için değdi.”

“Teşekkür ederim Maha, çok nazıksın,” dedim bütün beceriksizliğimle. “Bu inceliğini asla unutmayacağım.”

“Söyledikleri kadar varmış.”

Bakışlarımı Valek’e geçirdim.

“Kimin söylediği?” derken ses tellerim cızırdamıştı.

“Doğa, ağaçlar, kuşlar, çiçekler... Yeryüzünde seni gören her canlı. Anima mundi, yani dünyanın ruhu.”

Marlo’ya baktım yardım dilercesine. O da en az benim kadar şaşkındı.

“Peki, ne dediler?”

“Gözlerine iyi bak Valek dediler, bizden her rengi bulacaksın. Bir dünya göreceksin orada, bir âlemler cümbüşü.”

Sessizliğin üzerine yerleşen hafif tebessümler ve benim yanaklarımın bir kez daha ateşle imtihanı.

Maha’nın cennet bahçesine dönen gülümsemesi.

Sohbet bir süre Nesya’yla devam etti, bir süre de Patrizio’yla. Marlo sessiz gemiydi, süzüldü gitti uzaklara. Parmağından bir an olsun çıkarmadığı yüzüğüyle beni izledi.

Beni daldığım rüyalardan çıkaran Maha’nın bülbül gibi şakıyan sesiydi.

“Yalnız kalmak istiyoruz. Onunla üçümüz.”

“Bu olmaz!” dedi Marlo şiddetle. “Onu yalnız bırakamam.”

“Yaralı bir kalp. Onu bizden mi koruyacaksın, yoksa kendinden mi? Söyle Marlo. Karanlığın sahibi olarak gölgene mi gizleneceksin?”

Maha yüzüne yerleştirdiği ciddiyetini ilk defa yüzümüze geçirmişti. Bütün bir masa donup kaldık. Patrizio Marlo’nun kolundan tuttu ve ikisi de bir anda gözden kayboldu. Nesya nazık bir selamlaymayla doğrulup kuğuları andıran yürüyüşüyle salondan ayrıldı.

Maha Valek’e bir bakış fırlatıp bir yanıma oturdu. Valek’sе diğer yanıma. Beni ortalarına aldılar.

Valek kollarını göğsünde birleştirip geriye yaslandı. Geldiklerinden bu yana ilk defa kendimi rahat hissediyordum. Ve güvende.

“Konuyu biliyorsunuz,” dedim alakasızca. “Bu yüzden yeniden anlatmama gerek yok. Duyduğuma göre kabul de etmeyeceksiniz, sırf benim için geldiniz ve bunu yüzüme söylemek istediniz. Hadi, bekliyorum sizi. Bunu gözlerime bakarak söyleyin. Söyleyin ki sizden umudumu keseyim.”

“Evet,” dedi Valek bir anda. Gözlerindeki karanlığı o an görmüştüm. Bir ışık gibi yanıp sönmüştü. Bir anda. Ürpertisi de sırtımdan o ışık gibi bir anda akıp geçmişti.

“Seninle öleceğimizi aklından bile geçirmen hata. Bunu asla yapmayacağız. Maha’yı böyle bir şeyin içine sokar mıyım sanıyorsun? Söylesene? Petrarca olsa yapar mıydı? Seni de alıp, gelip bizimle ölür müydü? Sürükler miydi böylesine sevdiği bir kadını cehenneme?”

Zorlukla yutkundum.

“Haklısın,” dedim. “Yapmazdı. Asla izin vermezdi.”

“O halde, bizden de bunu bekleme.”

Bakışlarım öndeydi.

“Yaşadıkların korkunç şeyler Fegel. Nasıl üstesinden geldin görmek istedim. Daha doğrusu seni görmek istedim. Yüzünü, gözlerini. Fegel kim merak ettim.”

Omuz silktim.

“Sıradan bir insanım Maha. Hiçbir özelliğim yok.”

Yüzünde derin bir gülümsemeyle bekledi. Yanılıyorsun der gibiydi.

“Neden güldün? Sende diğerleri gibi seçildiğimi, farklı olduğumu, Tanrı’nın beni çok sevdiğini falan mı söyleyeceksin? Boşuna yorulma o halde. Oyun ne denli büyük olursa olsun ben bu oyun için yeterince küçüğüm.”

“Yerinde olsaydım, senin kadar güçlü olamazdım.”

“Şartlar insanı güçlü kılıyor.”

“Sana...”

Bir geçiş anı.

“Şiddetli bir hastalık bu. Bir türlü tedavi edemiyorum. Kaybediyorum onu Petrarca. Yalvarırım yardım et.”

“Bir kadın için bütün güçlerini feda ettin. Tanrı sana onu vaat etti ve şimdi de geri mi alıyor?”

Eski bir kulübenin içindeydim. Petra’yla Valek bir yatağın başında Maha’nın hastalıktan tükenmiş bedenine bakıyorlardı. Valek kederden çökmüş bir halde Petra’ya yalvarıyordu.

“Sen onu tedavi edebilirsin. Bir reçete hazırlayacaksın, biliyorum yapabilirsin, onu iyileştirebilirsin. Doğanın efendisi sensin.”

Petra’nın yüzünde en ufak bir ifade yokken Valek ağlamaktan helâk olmuştu. Sahi, neler oluyordu?

Uzun sayılabilecek bir sessizliğin ardından Petra ellerini ceplerine koyup omuzlarını dikti.

“Biliyorsun, sana yardım etmek zorunda değilim ama aşk uğruna bir adamın, özellikle de doğaüstü bir varlığın bu denli çaresiz olmasına kayıtsız kalmak istemiyorum.”

“Tanrım,” dedi Valek ellerini çenesinin altında birleştirerek. “Şükürler olsun. Teşekkür ederim Petrarca. Sana minnettarım.”

“Onu kurtaracağım ve dünya üzerinde bir daha onu hiçbir hastalık bulmayacak. Hep sağlıklı, hep sıhhatli kalacak.”

Olduğum yere geri döndüğümde neye uğradığımı şaşırmış bir haldeydim. Gittiğimi kimse anlamadı.

“...şans diliyorum Fegel. Umarım her şey yolunda gider.”

İkisi birden ayağa kalktı ve el ele tutuşup kapıya doğru ilerlediler. Başta hareket edemesem de hızla doğruldum yerimden ve koşarak peşlerinden gittim.

Dışarısı o kadar kalabalıktı ki bir an için onları kaybettiğimi düşündüm. Kalabalığı arkama aldığımda köyün kapısından çıkmak üzerelerdi.

“Valek!” diye seslendim.

Arkasını döndü şaşkınlıkla.

Elimde Nesya’nın verdiği kolye sallanıyordu. Maha’nın elini bırakıp bir an için sersemledi. Doğru gördüğünden emin değilmişçesine başını iki yana salladı ve bir daha baktı.

“Tanrı sana verdiği sözü tutmuştu Valek, ama doğa dünyanın kötü yanına kayıtsız kalamadı ve bu tek tüyü sakladı. Nesya’nın şifalı ellerinde binlerce mucizeye tanıktı. Ama maalesef ki bu kalan tüy yüzünden Maha sürekli hastalandı. Tanrı’nın verdiğini doğa senin ellerinden çekip alırken imdadına Petra yetişti. Sevdığım adam.”

Valek gözleri dolarak bakıyor, Maha buna anlam vermeye çalışıyordu. Arkamdaki kalabalığın gücüyle gücüme güç katmış gibiydim. Sesimi olabildiğince yükselttim.

“Ve sen Valek, kaderin bir işleyişi olduğunu görmezden geldin. Sonuçların sebeplere bağlandığını. Geride bıraktığın, üstelik bilmediğin bir sebebin nelere yol açtığını.”

Maha ağlıyordu. Gözyaşları birer elmas tanesi gibi düşüyordu zemine. Orada ışıldıyordu.

“Petra sana sevdiğin kadını verdi Valek. Ona şifa, bereket, sağlık verdi. Ölümü üzerinden çekip aldı o. Ve bunu sırf onu sevdiğin için yaptı. Maha’nın göz göre göre ölmesine izin vermedi. O Maha’yı kurtardı. Yazgınız benzerdi.”

Kolyeyi avuçlarımın arasında tüm gücümle sıktım.

“Sormuştun? Petra yapar mı? Petra bir kalp taşımazken yaptı, sense bir kalp taşırken reddediyorsun. Onun sevdiği kadını göz göre göre onunla birlikte cehenneme terk ediyorsun.

Şimdi git Valek. Sevdğin kadını al ve git. Ben bunu sen olmadan da yaparım. Çünkü ben senin aksine onu orada yalnız bırakmayacağım.”

Arkamı döndüm ve gözyaşlarım eşliğinde kalabalığın arasında koşarcasına yürüdüm.

Dayan, dedim. Dayan ve üstele. Bu acı, adım adım senin iyiliğine dönüşecek.

Dayan Fegel. Ölüm bir bahar yeli gibi üzerinde esecek.

Ve Kurtarmamasına Bizi Tanrı'nın

Bir şey sona ermek için başlamıştır. Serüven uzamaya gelmez, ona anlam veren ölümüdür yalnız.' demiş Sartre. Biz o sona bugün ulaşıyorduk. Kulpa'nın ilkbahar coşkusuyla birlikte dağıttığı alize rengârenk çiçekleriyle ölümün şarkısını çalıyordu kulağımıza. Anna'nın satırları gözümün önünde dans ediyordu bu şarkıyla.

Yıkılmış yuvama kaldırıyorum kadehimi.

Kin, öfke dolu hayatıma.

Yalnızlığına ikimizin,

Ve sana kaldırıyorum.

Yalanına bana ihanet eden dudaklarımın,

Gözlerindeki ölü soğukluğuna.

Hayatın bu kadar acımasız, kaba oluşuna,

Ve kurtarmamasına bizi Tanrı'nın.

Bu esinti son kez mi gezinecekti yüzümde, ya bu vadi son kez mi izletecekti kendini? Şu an bile koşuşturan tavşanlar bensiz mi devam edecekti bu yeşilliğin üzerinde hayata. Bilmiyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte hummalı bir telaş başlamıştı tepede. Evimiz baştan sona temizlenmiş, bütün simyacılar, filozof gölgeler, kâhinler, eksiksiz yerlerini almışlardı. Kâhinler evet. Her ne kadar benim gibi insan olsalar da bana eşlik etmek istemişlerdi. Sonuçlarını hep birlikte görecektik. Simyacılar da hayatlarını Petra gibi azılı bir katilden kaçarak geçirmişlerdi, şimdiyse onu kurtarmak için yerlerini büyük bir istekle almışlardı. Daha ne isteyebilirdim ki, mutluydum.

Yavaştan toplanıyorduk. Saran, Kulpa'yı ilk bulandı. Nesya'dan sonra tabii, o bana söz verdiği gibi herkesten önce yerini almıştı.

Saatler ilerlerken Kulpa'nın yüksek tepelerini birisi aştı. Gri postuyla çimleri ezerek indi tepeyi. O post bir başka posta büründü, narin bir geyik oldu Morsak, sonra da bir kaplan. Eve birkaç metre kalaya kadar bütün hayvanları dolaştı ve mor saçlarını Kulpa'nın yeşil halısında sürükleyerek bahçeye vardı. Terasta oturmuş onun büyüleyici güzelliğini izlerken tepede yeni birisi takıldı görüş alanıma. Eski püskü kıyafetleri, ayağında çarıkları ve yüzündeki o kocaman anlamla bana doğru yürüdü. Ester'di o. Hayat tarzisi.

Hemen yanı başıma bırakılan papatya çayının kokusuyla geriye yaslandım. Burada bekleyecektim onların gelişini. Ölümümle birlikte onları da götürecektim ve hiç olmadığım kadar hazırlıklıydım. Korkmuyordum, aksine ilk defa bu kadar cesurdum.

“Nasıl gidiyor?”

Derin bir nefes alıp o mis gibi kokuyu içime çektim.

“Çok iyi,” dedim. “Sense bugün her zamankinden daha da yakışıklısın.”

Marlo gülümsedi. Hem de nasıl bir gülümseme? Bir cennet bahçesi. İnsanı dünyadan alıp götüren, bir daha da geri getirmeyen bir hayaller ülkesi.

“Az kaldı,” dedi. “Herkesin şişesi hazır. Gelenlere veriyoruz. Senin vaktin gelmeden beş dakika önce hepimiz aynı anda içeceğiz ve Kulpa'ya uzanacağız. Kimse kendine mezar istemedi. Bu çimenler bize yeterli denildi.”

“Pekâlâ, nasıl istiyorlarsa öyle olsun.”

“Şu gelen avcı mı?”

“Evet,” dedim tepeyi aşarken aheste aheste, derin bir hüznle ilerleyen avcıya bakarken. Artık huzur bulması gerekmez miydi?

Sessizlik Kulpa'ya büyük bir ihtişamla çökerken bekleyiş sürüyordu. Akşam saatlerine doğru kalp kriziyle birlikte felç geçirecek sonra da ölecektim. Ölmeden önce son bir bakıştı bu etrafıma, son bir seyir. Dünyayı sevmenin verdiği güçlü kalp çarpıntıları.

Hiç ummadığım bir anda Francesca belirdi yanımda. Marlo ondan rahatsız olmaya devam edecekti, bu yüzden yanımdan ayrıldı. Hemen önüme diz çöktüğünde ne söyleyeceğini merak etmiyordum.

“Seni son bir kez görmek için geldim Fegel, orada olacakları bilmiyorum ve seni bir daha görememekten korkuyorum.”

“Endişe etme,” dedim. “Her şey istediğimiz gibi olacak.”

“Umarım,” dedi yüzündeki çocuksu tebessümle. Çillerini seviyordum Francesca'nın. Masum bir kız çocuğu gibi görünüyordu gözüme.

“Ve,” deyip bekledi. “Özür dilerim.”

“Ne için?”

Marlo aşağıda Şava'yla konuşurken bakışları buraya takıldı. Anlamıştım.

Derin bir nefes aldım ve o nefesi Kulpa'nın mis gibi havasına bıraktım.

“Bu elinde olan bir şey değildi Francesca, özür dilemene gerek yok.”

“Sana ait olan bir şeye göz diktim. Bu yeterince kötü Fegel. Giovanni'nin aksine ben kalbime söz geçiremedim, onun gibi hâkim olamadım kendime. Düşüncelerini, kalbini, ruhunu kapattı Giovanni. Seni bir kez olsun düşünmedi. İnsani bir aşk değildi onunki, daha yüce, daha erişilmezdi. İmrendim, ama onun gibi olamadım. Olamazdım.”

Bir yamaca uzanmış elleri başının altında, üzerinde uçuşan kelebekleri izliyordu Giovanni, kulağıyla da bizi dinliyordu. Memnun muydu duyduklarından bilinmez ama bu bir veda olmamalıydı.

“Onun gibi olmak zorunda değilsin,” dedim. “Lütfen, kendine eziyet etmeyi bırak ve kalbinde ne varsa izin ver, aksın. Durdurma!”

“Ya Marlo? Ya senin sevgin, bitirdin mi tamamen? Sildin mi kalbinden onu?”

“Sence Francesca? Silmek mümkün mü? Hangi yazı silinir yazıldığı yerden. Silinse de izi kalmaz mı? Yakıp yıksan külünü bırakmaz mı? Söylesene Francesca, onu silmek akıl işi mi?”

“Değil.”

Rahat bir nefes almıştı. Doğruldu ve gözden kayboldu. Onun yerini ablalarım aldı. Yüzlerindeki mahcup ifadeyle iki yanıma oturdular. Ellerimi dizlerine koydum ve gülümsedim.

“Uzun bir zamandı ha, iyi geçirdik yine de?”

“Affet Fegel,” dedi Lelis. “Bir veda olsun istemem bu konuşma, ama olabilir de. Orada olacakları hiçbirimiz bilmiyoruz. Bu yüzden affettiğini son bir kez daha duymak istiyoruz. Çok kötü şeyler yaptık.”

“Bana değil, insanlığa yaptınız. Bu yüzden ben sizi çoktan affettim. Ve bir sonraki yaşamı görebilirse lütfen annemle babama sahip çıkın, onlara böyle bir acıyı bir daha yaşatmayın. Güzel bir hayatları olsun. Lütfen, tek isteğim bu.”

“Öyle olacak,” dedi Defi. “İnan Fegel, öyle olacak!”

Gözden kaybolduklarında gözlerimde tuttuğum birer damla yaşı serbest bıraktım. Elimin tersiyle sildim o yaşları ve etrafa bakındım.

Birbiri ardına gelen misafirlerimiz Kulpa’nın daha önce hiç şahit olmadığı bir âna tanık oluyordu. Kabil’in çocukları vadinin üzerinden ihtişamlarıyla geçerken onları arkalarında hemen Muffara halkı takip ediyordu. Kadınıyla erkeğiyle büyük bir grup. İnsanın tüylerini diken diken ediyordu. Ayağa kalktım ve onları saygıyla selamladım. Patrizio simyacılarla birlikte her gelene küçük zehir şişelerini dağıtıyordu. Onlara da

aynısını yaptı. Birkaç saat içinde beklediğim herkes buradaydı. Hazul'un Kambur'u da olmak üzere herkes.

Valek ve Maha dışında, herkes.

Ayağa kalktığımda Patrizio karşıma çıktı ve o babacan ifadesiyle umutla yüzüme baktı.

“Vakit yaklaşıyor.”

Başımı salladım.

“Yaptıkların için çok teşekkür ederim Patrizio. Petra bizi bekliyor olmalı. Biz bir şekilde atlattık, peki o ne yaptı tek başına? Nasıl dayandı?”

Cevap veremedi bir an için. Gözleri doldu.

“Zor olmuştur ama dayanması gerektiğini biliyordu. Asıl ben teşekkür ederim Fegel. Oğluma sahip çıkmayı öğrettin bana. Ailenin ne demek olduğunu öğrettin. Sayende beni affetti ve ben dünya üzerinde kısa bir zaman için de olsa oğlumun gözlerine baktım. Kaçmadım, gizlenmedim. Hepsi de senin sayendeydi. Teşekkür ederim.”

“Aile değil miyiz, elbet birlikte olacağız, elbet affedeceğiz birbirimizi.”

Kolumu sıvazlayıp gözden kayboldu.

Yavaşça indim merdivenleri, Petra'nın odasına girdim. Dolabını açıp kıyafetlerine dokundum ve gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Tanrım, ona kavuşmak an meselesiydi.

Bir başkasıyla vedalaşmamak adına onun yatağına uzandığımda onun yaptığını yaptım ve kendime baktım. Bir zamanlar her şeyden habersiz, gölgelerle aklını bozmuş ama yine de hayatından memnun, sıradan bir kız çocuğu Fegel'e. Deli gibi not tutan, derslerine çalışan, mezuniyet kaygısı, üniversite telaşı olan o insana... Bulunduğu şehirden oldukça uzaklara gitmek isteyen, ablalarından adeta yaratıklarımı gibi kaçmayı dileyen Fegel'e. Marlo'yu seven ama asla ona sahip olamayacağını anlayan Fegel'e baktım. O küçük, arsız, obur, balıketli, gözleri dünyanın bir başka rengi olan Fegel'e. Ve

yanaklarımdan Petra'nın yastığına doğru süzülen yaşlara izin verdim.

Son kez ağladım bugün. Ona kavuşmanın heyecanını tattım. Yeniden onu görmek, ona dokunmak, onunla olmak. Çatık kaşlı o adamı istedim.

Derinlerden, usul usul yaklaşan bir fırtınanın habercisi gibiydi bu sesler. Kulağımda çırpılan kanatların uyumlu yankısı. Valek'in yok olmuş kanatlarından geriye kalan tek bir parça, hâlâ oradaydı, boynumda.

Ellerimi göğsümde birleştirip tavana baktım. Samsa'nın hikâyesi nasıl sonlanıyorsa benimki de öyle sonlanıyordu. Ölümle taçlanıyordu yaşamım. Bitişim bu hikâyeye bir anlam katıyordu.

“Bensiz gidemezsin değil mi?”

Marlo'nun sesini duyarken ilk defa o kanatlara biraz da olsa hâkim olmuşum.

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Sensiz hiçbir yere gitmem.”

“Kocaman bir yalancısın.”

Nefesimi verdim.

“Sanırım öyleyim Marlo. Affet beni.”

“Ona gitmek için can atıyorsun.”

“Ölüm döşeğinde kalbini kırmak için fırsat kolluyor.”

Bu Giovanni'nin sesiydi. Benim baş belam.

“Delirmiş olmalısınız?”

Birisi sağıma, birisi de soluma uzandı.

“Uyandıığımızda seni kollayan birileri olmalı yanında. Uzak bir yerlere savrulmanı istemem ve seni yakalama konusunda Marlo oldukça yeteneksiz.”

“Kes sesini Giovanni.”

“Bırak da konuşayım Marlo, ne de olsa kaybettin. Bu gerçeğe kutlamak istiyorum zaferimi.”

“Tek kaybeden ben miyim?”

“Bensiz mi gideceksin Fegel?”

Gözyaşlarıma bir kez daha hâkim olamadım ve mutlulukla karışan hüznün eşliğinde ağladım. Onsuz nasıl giderdim?

“Mel, seni küçük fare. Buraya gel.”

Koşarak zıpladı yatağa, bütün gücüyle tırmandı ve hemen göğsümün üzerine uzandı. Ellerini aynı benimki gibi yaparak ölümü bekledi.

“Ah,” dedim derin bir acıyla. “Hiç kimseye teşekkür edemedim.”

“Daha kaç kere edeceksin?” diye sordu Marlo. “Binlerce kez ettin. Bırak da sonsuz hayatlarında ilk defa birileri için bir şey yapmış olsunlar.”

“Haklısın Marlo,” dedi Giovanni. “İlk defa ağzından onaylayacağım bir şey çıktı.”

Onlar didişedursun ben büyük bir dikkatle kendime bakıyor, aklımdan nelere sebep olduğumu geçiriyordum. Bir an için gözlerim Marlo’ya kaydı. Yarı yatar halde bakışlarını aynı durumdaki Giovanni’ye dikmiş durmadan söyleniyordu.

Gülümsememe engel olamadım.

Son bir geçiş uğradı ölüm döşeginde. Son bir geçmiş. Petra’yla Marlo. Hasta yatağımın başında oturmuş birbirlerine bakarak sessizce bekliyorlardı. Bir an için yataktaki pörsümüş halime baktım. Sahi, bu kadar iğrenç miydim? Bu kadar kötü! İnsanlığımdan geriye hiçbir şey bırakmamış bu hastalığa rağmen sonuna kadar yanımda mı kalmışlardı? Ne muazzam bir şeydi. Ne büyük bir armağan.

“Çok konuştuğu anlar olacak, sakın susturmaya kalkışma. Bunu başaramazsın!”

Marlo o derin sessizliğini ve ciddiyetini yıkıp bütün yakışıklılığıyla gülümsedi.

“Ve sakın böyle gülüp de onu etkilemeye çalışma. Her halükârda o bana ait.”

Başını salladı ve dudaklarını kemirdi.

“Çok yemek yediğini hepimiz biliyoruz ve gerçekten doyması neredeyse imkânsız. Onu durduracak tek şey sinirlendirmek. Evet, kızdığında yemeğini yarım bırakır.”

Hemen yatağın ucuna oturup yüzümdeki dinmez gülümsemeyle Petra’yı dinledim, Marlo’yu izledim.

“Kahvesi üç şekerli. Genellikle taze meyve suyu içirmeye çalış. Sütünü de ihmal etme. Sağlıklı şeyler yedirmeye çalış. Ha, bir de çamaşırlar var, asla makineyi çalıştırmayı başaramaz. Kıyafetlerini katlamayı, yatağını toplamayı ve etrafı toparlamayı. Hepsini sen yapmak zorunda kalacaksın.”

“Seve seve,” dedi Marlo gözyaşları eşliğinde. Petra’nın da gözleri dolu doluydu ama ağırlığını korudu.

“Önünde yirmi dört yıl var. Onunla yaşamak için oldukça güzel bir zaman dilimi. Tanımak içinse daha güzel. Bu senin için iyi bir fırsat ama nerede durman gerektiğini de bileceksin Marlo. Sınırı çizeceksin.”

Zorlukla yutkundu Marlo.

“Ya?” dedi titreyen sesiyle. “Engel olamazsam kendime? Kalbimdeki zehir beni durduramazsa? Onu istersem?”

Petra öfkeyle kaldırdı elini. Sonra işaret parmağını havaya dikti ve öne doğru eğildi. Kaşlarını sonuna kadar çatmıştı.

“Bir daha ağzından böyle bir şey duymak istemiyorum. Anladın mı beni? Haddin olmayan şeyleri hayal etme.”

“Sen nasıl yaptın bunu, söylesene? Nasıl dayandın onca yıl? Dokunmadan nasıl yaptın?”

Petra’nın öfkesi gittikçe artıyor, onunla böyle şeyler konuşmaya dayanamıyordu.

“Sevdim.”

Buydu verdiği yanıt. *Sevdim?*

“Nasıl yani?” Şaşkındı Marlo.

“Ah Marlo. Beş yaşındaki çocuklar gibisin. Sana sevmesini de mi ben öğreteceğim, söylesene? Bunu da mı öğrenmek istiyorsun? Bir kadın nasıl sevilir hiç mi bilmiyorsun? Üstelik bu Fegle’se?”

Başını iki yana salladı.

“Ona çok rahat dokunabiliyorsan onu sevdiğini nasıl iddia edebiliyorsun?”

“Dokunmanın neresi kötü Petra? İnsan dokunmadan nasıl dayanır?”

“İnsan dayanmaz, eğer ölümsüzlük sahibi ve bir gölgeysen dayanırsın, dayanmak zorundasın. Zaaflarına, arzularına engel olmak zorundasın. Kendinden çıkmalısın Marlo. Kendinden uzaklaşıp şöyle bir bakmalısın. Sevdiğin şeyi hak edip etmediğini anlamalısın. Dayanmak zordu elbet ama dayandım. Çünkü onu gerçekten, tüm kalbimle istemiştim. Tanrı’ya güvenmiştim. Senin ortaya çıkıp her şeyi alt üst edeceğini nereden bilebilirdim?”

Bakışlarını kaçırdı Marlo.

“Af dilemeyeceğim ama ona yaşattıklarım için çok üzgünüm. Keşke her şey daha farklı olsaydı. Mesela sen hiç ortaya çıkmasaydın. Biz, ikimiz hayatımıza sıradan ölümlüler olarak devam etseydik. Bir aile olsaydık.”

Sinirle tısladı Petra. Başını yatakta ölü gibi yatan bana çevirdi. Gülümsedi.

“Yerinde olsam Francesca’ya bir şans verir, kalan hayatıma onunla devam ederdim.”

Bu sefer Marlo eğildi öne doğru. Ellerini birleştirip başını bana çevirdi.

“Peki, sen, sen yapar mıydın? Kaybetmiş olsaydın, Nesya’yı alır hayatına kaldığı yerden devam eder miydin?”

Pofladı ve başını ellerinin arasına alarak yere baktı.

“Zor bir adamsın Marlo.”

“Yapar mıydın?”

Petra doğruldu, Marlo da hemen onun karşısına dikildi. Zorlukla yutkunup titreyen dizlerim eşliğinde ayağa kalktım ve cesaretimi toplayıp onlara bir adım daha yaklaştım.

İki ezeli düşman, iki ebedi dosta dönüşürken önlerinde bir yaprak gibi titredim.

Petra elini onun omzuna attı, bir süre sıkarak öylece bekledi. Marlo daha fazla dayanamadı ve gözyaşları eşliğinde başını Petra'nın omzuna yasladı. Doğru mu görüyordum? Tanrım, doğru mu görüyordum?

Marlo'nun hıçkırıkları odayı doldurduğunda başını düşmanının omzuna dayamış çocuklar gibi ağlıyor, teselliye de yine o düşmandan buluyordu. Durmak, dinmek bilmiyordu o yaşlar, bir yağmur gibi yağıyordu. Sıkıdığı yumruğuyla eli Petra'nın sırtında bir dağ gibi dimdik duruyordu. Yıkılmıyordu. Aksine daha da güçleniyordu.

“Söyle?” dedi o hıçkırıkların eşliğinde. “Yalvarırım söyle, yapar mıydın?”

Petra gözlerinde dinmiş, demlenmiş birer damla yaşla baktı öylece. Ruhuna varana kadar donmuş, kaskatı kesilip kalmıştı. Bir dağda oydu. Ama nasıl bir dağ? Dışarıdan bakınca dimdik duran, dayanabileceğin, sırtını yaslanabileceğin, yıkılacağına asla imkân vermediğin bir dağ. İçini açınca?

Bir yaralar yığını, acılar bütünü. Üst üste birikmiş çileler yolu.

O dağ içindeki göçüklere rağmen düşmanına sarıldı. Dağılıp parçalanmaması için dayandı. Onun hıçkırıklarına tutunup gözyaşlarını içine akıttı ve sakince fısıldadı.

“Yapamazdım Marlo. Yapmazdım. Onu böylesine severken nasıl yapardım?”

Kalbime güçlü bir ağrı saplandı. Acıyla inledim. Ama hiçbir acı az önce gördüklerim kadar can yakıcı olamazdı. Bunun bilincinde sıktım dişlerimi, o ânı unutmaya çalıştım.

Ne de zordu? Ne kadar zor!

Marlo'yla Giovanni'nin didişip durdukları sesleri birdenbire kesildi. Nefes alamıyor, çırpılan kanatların eşliğinde bunun bitmesini bekliyordum.

Tıpkı o an gibi. Başımın üzerinde duran o fotoğraf kayboluyor ve tavan uçup giderek yerini gökyüzüne bırakıyordu.

Öylece izliyorum derin maviliği. Bulutlar bir köşede birikmiş bir kapıya dönüşeceği anı bekliyor. Uzunca bir süre kıpırdayamıyorum ve görüş alanımdan çıkıyor herkes.

Seslenmeye çalışıyorum ilk defa. Marlo diyorum, ses gelmiyor. Giovanni'yi çağırıyorum bu defa, o da susuyor. Ses yok. Yer gök, derin bir sessizlik. Huşu içinde bekliyor.

Kalbime saplanan güçlü bir ağrı daha. Ne düşünebiliyorum ne de bir kimseyi görebiliyorum. Çıkıyorum kendimden, o kanatları çırpıyorum. Bu seferki başka, bu seferki daha acı.

O bulutlar bir kapıya dönüşüyor, açılıyor kanatları iki yana. Derime batan güçlü bir iğne var, hiç olmadığı kadar saplanıyor derine. Ruhuma ulaşıyor.

O kapıya ulaşacak yolu bekliyorum bir başıma. İçimi derin bir korku kaplıyor. Kendimi ilk defa yalnız ve çaresiz hissediyorum.

Terk edilmiş gibiyim, kandırılmış ve ölümle baş başa bırakılmış.

Hıçkırıklarım gökyüzüne yükseliyor. Sert bir kırbaç etkisiyle sürükleniyorum ve kapıya ulaşacağım o anda kapı korkunç bir hızla yüzüme kapanıyor. Öylece bekliyorum orada, kapı önümde kapalı. Çaresizce elimi uzatıyor, kapıyı açmaya çalışıyorum, olmuyor.

Bir şey çekiyor beni gerisin geri. Kanatlarımdan yakalayıp adeta yere çarpıyor. Bir an için başımı çeviriyorum ve görüyorum. Bir ateş parçası, bir cehennem çukuru, yanan bir alev yatağı. Düşükçe düşüyorum. O kapı gittikçe kayboluyor ve sonunda hiç var olmamışçasına yok oluyor.

Yerini Fregat kuşlarına bırakıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bilinmedik bir sona hazırlıyorum. Anna'nın şiiri geçiyor gözlerimin önünden. *En yorgun ırmak benim*, diyen İklimler'in hazin satırları geçiyor.

Sonra, insan Fegel yok oluyor. Cehennemin derinliklerine iniyor o kız. Ateş dolu o çukura düşerken Tanrı'nın yazdığına tutunup yazgısına sarınıyor.

Ve o kapıları yüzüne bir bir kapatan yazgının şerefine
kaldırıyor kadehini Fegel. Elini boşluğa uzatıyor ve fısıldıyor:

*Yıkılmış yuvama kaldırıyorum kadehimi.
Kin, öfke dolu hayatıma.
Yalnızlığına ikimizin,
Ve sana kaldırıyorum.
Yalanına bana ihanet eden dudaklarımın,
Gözlerindeki ölü soğukluğuna.
Hayatın bu kadar acımasız, kaba oluşuna,
Ve kurtarmamasına bizi Tanrı'nın.²⁹*

²⁹ Anna Ahmatova, Son Kadeh şiiri.

